

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

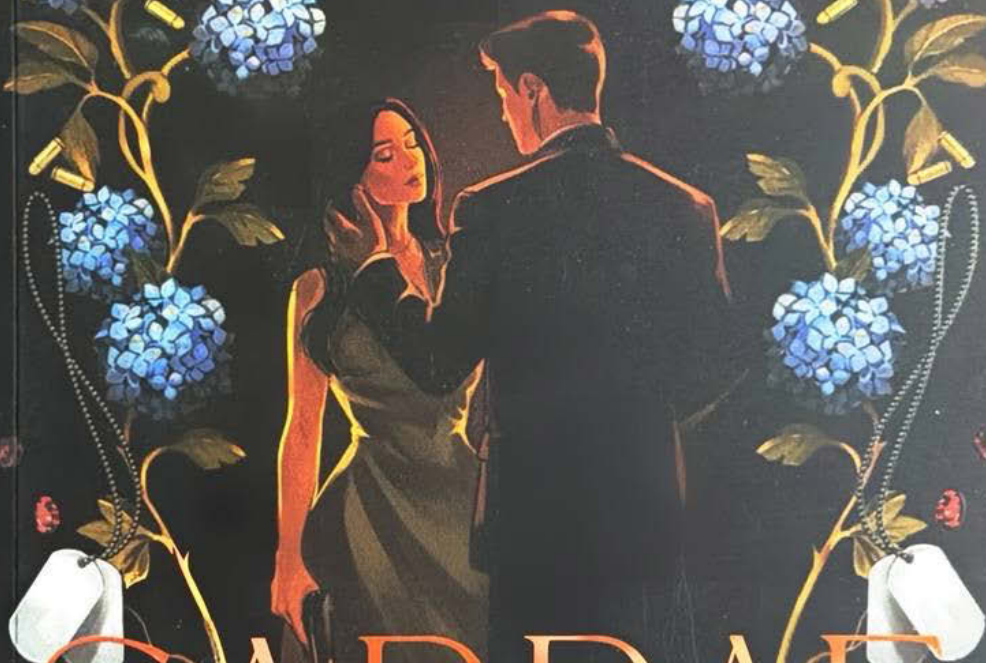
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞBA NUR CEBECİOĞLU

SARRAF

ESKİ BİR AŞK

YALANLARINA RAĞMEN ONURLU KALMAYA DEVAM EDEBİLİR Mİ İNSAN?

Bazı geceler vardır, hayatınızın geri kalanını sonsuza dek ikiye böler. Yakut için o gece, pırlanta bir bilekliğin ısıltısı ile metal kelepçelerin sesi birbirine karıştığında yaşanmıştır. Sevdiği adamın gidişini izlerken Yakut'un elindeki tek şey, yarım kalmış güzel bir hikâyeye rağmen hâlâ koruması gereken itibardır.

Ayrılıkla geçen iki yıl, Yakut için sönmesi beklenen ateşi daha da körükler. Kimin suçlu kimin kurban olduğunun gitgide birbirine karıştığı bu tehlikeli oyunda, Yakut hem kendi kararlarıyla yüzleşmek hem de peşindeki gölgelerden kaçmak zorunda kalır.

Yakut, bir zamanlar hayatının merkezi olan Uygur'ın karanlık yüzüyle tanışırken kendi içindeki karanlıkla da yüzleşmeye hazır mıdır?

ARTEMIS MİLENYUM

@ayisigikıtap

YAYIN NO: 2768

MİLENYUM: 191

Sarraf- Eski Bir Aşk

Tuğba Nur Cebecioğlu

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonlar: Sena Tulgar

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Haziran 2026

ISBN: 978-625-8667-46-2

Sertifika No: 43949

Tuğba Nur Cebecioğlu © 2026

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Sertifika No: 45099

Maltepe Mah. Davulpaşa Çiftelhavuzlar Sok.

No.16/C Zeytinburnu / İstanbul

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TUĞBA NUR CEBECİOĞLU

SARRAF

ESKİ BİR AŞK

@ayisigikitap

Kendinden kaçan herkese...

GİRİŞ

O, hayatımdan kazıya kazıya silmek istediğim bir kara lekeydi. Sadece kendimden değil, başkalarının aklından da çıkarmak istediğim nahoş bir anı; hissetmekten nefret ettiğim duyguların tamamıydı. Yanılmak için kendime ufak bir pay bile bırakmak istemeyeceğim bir hataydı o benim için. Aslında daha birbirimizin en derinlerine dalmadan önce ayrılmanın fırsatını bulmuştuk. Tanımamıştık birbirimizi, anlamamıştık ve sevmemiştik. Ne onda benden bir iz vardı ne bende ondan. Yolun çok başındaydık ve umut, vazifesinin ne olduğunun gayet farkındaydı. Yapması gereken beni yaşatmaktı. Ama sonra onunla yürüebileceğim yollar bitince umut, var olma amacını unutup zehirli bir şeye dönüştü aponsız. Bir daha hiç bulamayacağım bir kişiye, bir daha hiç yaşamayacağım anlara, bir daha hiç hissedemeyeceğim duygulara ne zaman kavuşacağımı düşündürerek yavaş yavaş öldürmeye başladı beni. Onu hiç tanımamış olmak istedim. Zehirli bir umut beni yiyip bitirmesin diye tüm güzel hatıralarımdan, hiç yaşamamış olmak üzere büsbütün vazgeçebilirdim.

Ama gerçekten öyle olsaydı ve sonsuza dek silseydik izlerimizi birbirimizden, bir başka hayat da bu kadar hatırlanabilir olur muydu benim için? İki yıl önceydi...

1 Ekim'in takvim yaprağında hem hep bekleyeceğim kadar güzel hem de bundan sonra gelmesini asla istemeyeceğim kadar korkunç şekilde yer edindiği, soğuk bir gündü. Evliliğimizin ikinci yıl dönümüydü o gün. Uygur'un birazdan yorgun argın evimize döneceğini biliyordum. Tüm sızılarını ardında bırakarak eşiği adımlayacak ve benim, *"Ele avuca sığmazdı deli gönlüm, bir zamanlar neredeydi şimdi nerede?"* diye tekrarlayan bir şarkıyı dinleyerek yemek yaptığım mutfakta arkamdan yaklaşım belimi saracaktı.

Ama son kez saracaktı.

Kapıda dönen anahtar sesini işittim hâlâ çalan şarkıya rağmen. Artık gözyaşlarımı silmem gerekliydi ama yine de az biraz ıslaklık bıraktım suratımda. Bir şeyler sakladığımı fark ettiği zaman daha çok endişeleniyordu Uygur. En azından bu hâlimle onu beni soğanların ağlattığına ikna edebilirdim. Zaten soğan da ağlatırdı insanı... Ama herhâlde, birini sonsuza dek kaybetmek kadar ağlatmazdı.

“Yakut, ben geldim!” diye içeri doğru seslenmesiyle Uygur’ın sesinde ilk kez bir farklılık sezdim. O bunun farkında değildi ki kendini düzeltmeye yeltenmedi hiç. Zaten ne hâlde olduğumu bilse bu eve hiç girmez, yanıma yaklaşmaz, beni gördüğü yerde ardına dönüp kaçardı oradan.

Mutfağa girdi, pervaza tutunduğunu gıcırtıdan duymuştum ama geri dönüp de Uygur’a bakmadım. Birkaç saniye sonra her zaman güvende hissettiren kollarını belime sardığında, aramızdaki mesafeyi sona erdiren o olmuştu. Hata ettiğimi bile bile ben de her zamanki gibi sırtımı onun sıcak göğsüne daha çok yasladım. Yüreğimdiki dürüstlük *uzak dur* diye haykırdı ama o an kimse benden dürüstlük beklemiyordu, ben de daha çok sığındım. “Aa, geldin mi? Hoş geldin.”

Uygur çenesini omzuma koyunca gözlerimdeki ıslaklığı fark etti hemen. “Hoş buldum...” dedikten sonra yandan görebildiğim kadarıyla kaşlarını çatmıştı. “Ağladın mı sen?”

“Hı hı,” dedim mırıltıyla, sesim çok boğuktu. “Daha şimdi soğan doğradım da ondan yandı gözlerim.”

Uygur elini karnıma kaydırıp avucunu oraya yasladı, bunu son zamanlarda daha sık yapıyordu. İstedığı şeyi biliyordum, açık yüreklilikle dile getiremese de çok istiyordu bir bebeğimizin olmasını. “Ben yokum diye soğanları doğramak zorunda değildin.”

“Zorundaydım,” derken dudaklarımı nafile bir çabayla iki yana kıvrırmak istedim fakat dudaklarım, titreyerek engel olmuştu buna. Uygur kesinlikle fark edecekti... Belki de etmezdi, eskisinden daha yalancı ve ikiyüzlü görünüyordu gözüme. Benim neler hissettiğimi, hayal kırıklıklarımın kalbimi ne denli yaraladığını fark edemeyecek kadar kötü bir adamdı artık gözümde. “Soğansız salata yemiyorsun ki.”

“Herhâlde bir günlüğüne yedim, Yakut,” dedi azarlar gibi. “Soğansız ölüyor muyum sanki? Niye gereksiz zorluyorsun kendini?”

“Olsun.” Dirseğimle vurup onu kendimden uzaklaştırdım, geriye döndüğümde gözlerimin deli gibi kızardığını bilmeme rağmen bakışlarımı cesurca Uygur’ın yeşil harelerine dikmişim. “Neyse, onu boş ver de ellerini yıka gel, yemeğe oturalım. Belki erken uyurum.”

“Ne yiyeceğiz?” diye sorarken her zamanki gibi meraklıydı. Onun bu hallerini seviyordum, açken fazla meraklı olması daha masum gösteriyordu şimdi her şeyden bihaber bakan gözlerini.

“Kırmızıbiber dolması yaptım.” Sesim yine ağlamaktan dolayı tıkanık çıkmıştı. “Tam sevdiğin gibi, çok pişmiş.”

“Ne ara vakit buldun onu yapmaya?” Saçlarımı parmaklarıyla tarayarak geri itti ve yüzümü açtı, yeşil gözlerini suratımın her noktasında özenle gezdirmeye başlamıştı. Boylarımız yakın olduğu için ben de onun çehresine rahatlıkla bakabiliyordum ama onun kadar uzun yapamıyordum bunu. Çünkü bir süre sonra dayanılmaz hâle geliyor ve boğazım düğümleniyordu. Uygar’a baktığımda artık onu tertemiz göremediğimi, gitgide kararan bir ruha bakar gibi onu kaygıyla seyrettiğimi hissediyordum. Midemi bulandırıyor, yıllar önce istihbarattaki ilk görevimi yerine getirirken maruz kaldığım ağır ceset kokusu gibi beni huzursuz ediyordu.

“Sabah biraz hâlsiz olduğumu söylemiştim ya,” derken ona hatırlatmak istercesine saçlarımı havaya kaldırdım. “İzin alıp eve geldim, o zaman yaptım işte.”

Açıklamamdan sonra Uygar’ın saçları daha da çatıldı. “Hâlsizken zahmetli yemekler yapmasana, güzelim benim.”

Ona bunun evlilik yıl dönümümüz için son armağanım olduğunu söyleyemedim. Bunu hatırlatmak istemiyordum, unutsun istiyordum. Sonsuza dek silsin istiyordum aklından... *Ama beni değil. Lütfen beni değil, bugünden sonrasını silsin.*

“Zor değil ki,” dedikten sonra burnumu çekip en sonunda birazcık tebessüm ettim. “Sen sevdiğin için zahmetli gelmiyor.”

Uygar dudaklarını iki yana kıvrıp benim gibi yorgunca gülümsedi. “Ben senin yaptığın her yemeği seviyorum zaten,” dedikten sonra eğilip gözlerimi rahatsızca kapatmama sebep olacak şekilde şakağımı öptü en derinden, sanırım bugün özel bir gün olduğu için kendini bana bu kadar yakın hissediyordu. Geri çekildiğinde gülümsemesini hiç bozmamıştı. “Biraz sınırlı sayıda olsa da seviyorum.”

Onun keyifli tavırlarına eşlik edemiyordum bir türlü. “Özür dilerim,” dedim ama bilemezdi, konunun sadece yemek olmadığını bilemezdi. Büyük bir risk almıştım, içim kendimden yana rahat olsa da ondan yana hiç değildi. Şüphelerimin gerçek çıkmasından ayrı, gerçeklerin yalan çıkıp da Uygar’ın beni kalbinden silmesinden apayrı korkuyordum. Ama içimde ağır basabilecek tek bir şey vardı, o da her ne olursa olsun adil davranmaktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Sesim istemsizce titrediğinde Uygur da artık engel olamadığı bir tereddüde kapıldı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kontrolü ele alır gibi, “Neyin var senin?” diye sordu.

“Bir şeyim yok.”

“Yakut...”

“Gerçekten bir şeyim yok.”

Başıyla yan tarafı işaret etti. “Otur şu masaya,” derken tavırları sertlik kazanmıştı birden. “Ellerimi yıkayıp geleceğim, bekle beni, gelince her şeyi açık açık konuşacağız.”

Belli ediyordum işte. Uygur da yavaş yavaş anlıyordu birimizden birinin gideceğini. Ama o kişinin kendisi olduğunu henüz bilmiyordu.

Yorgunca sandalyeye oturup beyaz masanın üzerinde çocuksu görünen kaktüs desenli yemek takımını seyrettim. O sırada Uygur da mutaktan çıktı ve içeri gitti. Su sesi bendeki sessizliği bölmeye yetmezken gözyaşlarımı akıttım iç bile çekmeden. Damlalar bacaklarıma yasladığım ellerime düşüyor ve sıcak sıcak etrafa yayılıyordu.

Kendimi durdurmam gerekliydi artık. “Yapma kızım, saçmalama, dik dur biraz...”

Ellerimin tersiyle hızlıca gözlerimi silip ayaklandım ve fırından çıkardığım sıcak dolmaları dikkatle tabaklara yerleştirdim. Bu sırada tekrara aldığım şarkı çalmaya devam etti içimi oyarcasına. Kendim de titrek sesimle, bu umutsuz sözlere eşlik ettim: “*Bir deli rüzgâr savurdu beni böyle... Umutlu tutsak benim, altın kafeste...*”

Gözyaşlarım az çok durulduğunda Uygur da fazla gecikmeden mutfağımıza geri dönmüştü. Onu bu dengesizliğimle şaşırtacağımı bilsem de mutluymuş gibi gülümsedim hemen. Az önce ağlayışlarımdan sonra birden neşeli davranmama garipsercesine baktı. “Yakut?”

“Efendim?”

“İyi misin?”

“İyiym tabii.”

“Ama bana farklı şeyler düşündürtüyorsun şu an.”

Merakla sordum. “Yani... Ne gibi?”

“Önce korkudan aklımı alıp...” derken hafifçe yutkundu karşımda, sonrasında fikrini artık ne ele geçirdiyse gergin suratı birden düzeldi ve dingin bir ifadeye kapıldı sözleriyle eş zamanlı. “...sonra da mutluluktan çıldırtacakmışsın gibi?”

Üstünde gerilen lacivert tişörtünü seyrederken bahsettiği şeyin ne olabileceğini düşündüm. Onu mutluluktan ne çıldırtırdı ki?

Saniyeler sonra gözlerim farkındalıkla Uygar'a çevrildi. Dudaklarım hafifçe aralandığında onun tahminlerine karşı yoğun bir hayret yaşıyordum fakat apaçık *hayır* diyemedim. Uygar sanki tek gerçek onun hayalymiş gibi ellerini havaya kaldırdı ve "Tamam, dur, bir şey söyleme," dedi hızlıca. Hayır, hayır... Nafile düşlere kapılıyordu şu an, hamile olduğumu düşünüyordu. "Masaya otur hadi."

Tutuk bir şekilde masaya geçtim ancak artık düzelemeyecek kadar hüzne boğulmuştu yüzüm. Bu ümitsiz hâlimi Uygar bambaşka bir şeye yorduğu için çenem yine ağlamaklı titredi. "Bana bakma sen," diye boğukça mırıldandım. "Yemeğini ye... Yemin ederim bu sefer güzel yaptım, Uygar."

"Yakut," dedi üstüne bastıra bastıra. Ondaki umut da kırılıyordu artık. "Elinden zehir olsa gözümü hiç kırpmam yerim," derken güzel yüzünde kısılan yeşil harelerini içinden bir şey taşmasın diye hapsediyordu. Yoksa duygularına boğardı beni, o böyle bir adamdı. "Eğer unuttuysan diye sana ufak bir hatırlatma yapmak istedim."

Bilemem ki... Artık bunu bilemiyorum. Ama yine de mırıltıyla konuştum: "Unutmam," derken sessiz bir gözyaşı daha aktı yanaklarıma. *Hani daha fazla ağlamayacaktım? Ben yalancı mıyım?*

"Son zamanlarda iş yükü ikimize de ağır geldiği için birbirimizi ihmal etmiş olabiliriz, bundan dolayı seni asla suçlamam ama bana karşı şüpheye düşmene de dayanamam."

"Şüpheye falan düşmedim." *Daha da kötüsünü yaptım. Suçlarınla bir başına bıraktım seni. Artık ben yokum.*

"Gözlerime kırgın bakıyorsun."

"Hayır..."

"Dinle beni." Kaşığını bırakıp elini masanın altına soktu ve bir şey çıkardı. Cebinde taşıyordu büyük ihtimalle. Sonra masaya koydu. Kare şeklinde, orta boy, kadife bir kutuydu göstermek istediği şey. Kutuyu yavaşça bana itti.

"Bu ne?" diye korkarak sordum.

"Aslında şimdi vermeyecektim." Uygar'ın açıklamasını dinlerken kutuyu hafifçe araladım. "Ama gözyaşların durmuyor, bana karşı inancını kaybediyorsun. O zaman boşu boşuna beklemeye gerek yok. Nasıl olsa beraberken her vakit özel bizim için." Dudakları iki yana kıvıldı. En huzurlu hâliyle gülümsüyordu karşımda. Benim gibi yapmıyor, boşla harcamıyordu beraber geçirdiğimiz son anları. "Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun, Yakut. Eğer ufak da olsa bir kuşkuya kapıldıysan diye

söylüyorum, ben unutmadım. Bugünden bahsetmiyorum.” Nefeslendi. “Senden bahsediyorum. Sen unutulacak bir şey misin?”

Sorularına cevap vermedim, hatta yüzüne de bakmadım Uygar’ın. Büyülenmiş gibi kutuyu açmakla meşguldüm sadece. Kutunun içinden bir değil, iki tane bileklik çıkmıştı. Biri benim bileğime göreyken diğeri daha küçüktü. İkisinin de pırlanta zincirinin ortasında ufak bir yakut taşı vardı. Kırmızı kırmızı parlıyordu yaşlı gözlerimin önünde. Hiç itiraf edemediğim gibi, tam da sevdiğim gibi, tıpkı benim gibi...

“Beğendin mi?”

“Hı hı... Çok güzel.”

“Benim güzel karım da kendisi gibi en güzelini hak ediyor zaten.”

Hayatımdaki en güzel şey sendin, diyemedim.

Uygar’ın sesi de gitgide boğuklaştı. Büyük olan bilekliği değil, küçüğünü elime aldığımda gerçekten onun zihninde beni ürkütecek hayallerin gezindiğini fark ettim. “Aslında... Bilekliklerden sadece bir tane alacaktım. Büyük olanı. Senin için. Ama sonra diğerini de almak istedim. Sana imada bulunmak için değil, sadece hayal etmeyi seviyorum, o kadar. Yanlış anlamazsın, değil mi?”

Söyleme.

Lütfen öyle söyleme, Uygar.

“Yok hayır, yanlış anlamam.”

Göğsüm titrekçe inip kalkıyordu ve o en umutlu sesiyle sordu: “Ben bir şey bozmadım inşallah? Biraz kızgın görünüyorsun çünkü?”

“Neyi bozabilirsin ki?”

“Sürpriz işte.”

“Ne sürprizi?” derken ağlayışlarım arasında ufacık güldüm.

Asıl sürprizi o az sonra görecekti.

“Konuşturacak mısın beni illa?” Dilini hafifçe dudaklarında gezdirdi. “Bebek haberi, Yakut. Senin gibi kırmızı elbiseler içinde bir kız çocuğu ya da Beşiktaş forması giymiş bir oğlan çocuğu. Fark etmez. İkisinden biri... Sürpriz yapacaksın sanmıştım.”

O an çaresizce nefesimi tuttum. Omuzlarım sarsılmaya başlarken buna ne cevap vereceğimi düşünemedim bile. Çünkü imkânı yoktu; hayallerimizin gerçekleşmesinin imkânı yoktu, hem de hiç. Minik bilekliği göğsüme bastırarak masaya eğildim. Bir süredir kendime sakladığım sırrın ağırlığını taşıyamayacak kadar yorulmuştum artık, bu yüzden hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Uygar ise sandalyesini gürültüyle itip yerinden kalktı ve çabucak yanıma geldi. “Yakut, ne oluyor sana? Neyin var

söyle, niye böyle içli içli ağlıyorsun? Bir şey mi yaptım, canını mı sıktım, ne oldu söyle?”

Başımı iki yana salladım. Uygur saçlarımı okşarken son kez onun merhametine sığındım. “Yakut bak, korkuttuysam özür dilerim. Tamam, bahsetmeyeceğim bir daha. Yemin ederim çocuk konusunu açmayacağım... Çok mu üstüne geldim? Yakut, yalvarırım ağlama. Ne oldu, anlat bana hadi.”

Aslında bir süredir iyi gidiyordum. Duygusal değil, mantıklı düşünerek kendimi parçalanmaktan korumuştum. Ama üstüne bastırarak içime gömdüğüm her şeyin bir gün patlak vereceği gerçeği gelmedi aklıma. Acı, derinlerime yerleşip oradaki gücümü sömürürken bir gün böylesine kuvvetli taşacak gibi değildi ki... Şimdi ise tahmin ettiğimden de acı verici bir şeye dönüşmüş hâldeydi.

Uygur oturduğum yerde üstüme eğilip beni daha da bastırdı göğsüne. Hâlâ saçlarımı okşuyordu çünkü saçlarıma dokunmaya bayılırdı, hatta bunu yapmasına müsaade ettiğim tek kişiydi o. “Eğer tam şu an neden ağladığını açıklamazsan...”

Ama Uygur’ın sözlerini tamamlamasına fırsat kalmadan evimizin zili çaldı acı şekilde. Kendimi hemen sakinleştirmeye çalışıp geri çekildim ve gözlerimi temizledim. Uygur ise, “Bu kim şimdi?” diye ters ters mırıldanıp bana baktı. Ona bir şey söylemek yerine sessiz kalıp ayağa kalktım. Uygur da ısrarla çalan kapıya ilerlemeye başladı. Minik yakut bilekliği bırakmadan peşinden gittim. Aydınlık koridorda kapıya vardığımızda Uygur ilk önce deliğe baktı, sonra merakla kapıyı açtı. Karşımıza önce Belçin çıkmıştı. Platin beyazına boyanmış saçları tepesinde sıkıca toplanmıştı, hâkim yaka bir ceket ve mürdüm bir etek vardı üstünde. Ellerini arkasında bağlamış hâli de bu otoriter görünümünü fazlasıyla tamamlıyordu. Arkasında da Yaşar, Fatih ve onların yanı sıra istihbarattan bir görevli daha bekliyordu.

İnce dudaklarını aralayıp, “Uygur Özkurt,” diye mırıldandı Belçin.

“Dinliyorum, Belçin.” Uygur sabırsızca konuşmuştu, aklının bende olduğuna emindim çünkü arada bir bakışlarını ardına çevirip beni kontrol ediyordu.

“Seni kurumda biraz misafir etmemiz gerekiyor, Uygur.”

“Söylemeyi unuttuğun bir şey mi var?” Kapı kolunu daha sıkı tuttu Uygur, arkadan görüyordum. “Daha bugün oradaydım ya?”

“Bu sefer durum farklı.” Belçin göğsünü şişirerek derin bir nefes çekti içine, sonra da hicap içinde bakışlarını yere eğdi. Birbirimize bakmaktan

kaçınsak da onun ciddi sözleriyle birbirini buldu gözlerimiz. “Sorgulamak üzere bizimle geleceksin.”

“Anlayamadım?” diye tehlikeyle mırıldandı Uygar. Ardından bedeni, işittiklerinden sonra biraz daha gerilmişti. “Neyin sorgusu bu?”

Belçin sesini kıstı: “İstihbarat teşkilatına ihanet ettiğin gerekçesi...”

“İhanet?” Tekrarladığı sözlerinden sonra Uygar geri döndü ve bana baktı. Yüzümde ne görmeyi bekliyordu, bilmiyordum ancak umduğunu bulamamanın hayal kırıklığını hızlı yaşadı. Ona istediği rahatlık ve huzuru sunamadım. Çatık kaşlarındaki sinir, yerini gitgide hüzne bıraktı. İfadesi boz bulanıktı şimdi. Uygar’ın, “İhanet...” diye tekrar mırıldandığı esnada Belçin’in, ardında bekleyen Yaşar’a bir baş işareti vermesiyle evimizin eşliğine bir suçlamanın adımları bulaştı.

Yaşar iri bedeniyle pervazdan geçip ayakkabısını halının üzerine değiştirdiğinde, normal bir zamanda olsak Uygar’la buna kızardık ama o an ikimiz de bir zamanlar mutlu bir çiftin yaşadığı bu evin içine kirli bir ayakkabının basmasına kızamayacak kadar dehşetin esiriydik.

Uygar bana baktığı esnada kolundan yakalanınca dalgınlığından sıyrılıp önüne döndü, kendini çekıştırıp engel olacak sanmıştım ama beklediğimin aksine hiç zorluk çıkarmadı. “Öyle olsun bakalım,” diye yorgun bir solukla konuştuğunda duruma çabuk ayak uydurduğunu gördüm. “Bir de bu rolü oynayalım bakalım, saçmaladığınızı önünde sonunda anlarsınız zaten.”

Belçin’in ardında sessizce bekleyen Fatih karıştı bu sefer söze. Yüzünde, uzun zamandır içinde olduğu bir savaşın zaferini yaşıyormuş gibi onda hiç şahit olmadığım kadar hoşnut bir ifade vardı. “İş ciddi, Uygar. Hiç de sandığın gibi bir oyun yok ortada.”

“Benim istihbarata ihanet edebileceğime inanıyor musunuz siz?” derken en sonunda Uygar da dişlerinin arasından hınçla mırıldandı, sabrı gitgide taşma noktasına ulaşıyordu.

Fatih ise başını hafifçe öne eğdi ve tek kaşını belli belirsiz havaya kaldırdı. “Benim ihanet etmeyeceğine inandığım kimse yoktur.”

Uygar geniş bedeninden dolayı Yaşar’la eşikten geçemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden omzunu öne atıp ilk önce o çıktı dışarı ve Fatih’in karşısına, kendisine yöneltilen tüm suçlamalara rağmen cesurca dikildi. “Evet, tam olarak bu yüzden yalnız öleceksin, Fatih.”

Bu acımasız sözlerden sonra Fatih’in de yüzü kararmıştı. “Öyle deme, Uygar. Sen de en az benim kadar yalnız terk edeceksin bu dünyayı...” Minik bilekliği göğsüme yaslariken ikisine korkuyla baktım. Nefeslerim

içimde sıkışıp kalmıştı, sonrasında Fatih'in hınç dolu gözleri beni buldu. "Senin ihanetini ihbar edenin kim olduğunu öğrendiğinde bu söylediğimi çok daha iyi anlayacağını düşünüyorum."

Belçin onu, "Fatih!" diye uyarsa da ben çoktan yıkılmış hissediyordum kendimi. Minik bileklik göğsümde çoğalan hayal kırıklığına karşı hayallerim gibi parçalanacaktı sanki... Belçin kızgın uyarısına devam etti: "Sadece yapman gerekeni yap ve Uygur'ı buradan götür!"

Uygur'ın şüphe bile duymayan bakışları rahatça bana döndü. Fatih'i ciddiye almadığını gösteren bir gülüş vardı yüzünde. Kendi suçlamasını kabul etmişti ama bana doğrultulmuş silahın ateşlenmesine izin veremeyecekti. Ancak bitik hâlimi görünce rahatlıktan doğan gülüşü de yavaşça azaldı. O an gözlerindeki tüm ışık apansız söndü ve yerini karanlık bile diyemeyeceğim kadar yoğun bir hiçlik aldı. İtiraz etmek istedim bağıra çağıra çünkü tek bir reddimle Uygur'ın bana güveneceğini biliyordum ama Belçin'in uyarıcı bakışları susmam gerektiğini haykırıyordu. Sussam bile Uygur çoktan anlamıştı, konuşsam bile o benimle ilgili her şeyi anlardı. Oysa her şey bittikten, Uygur bu suçlamalardan aklanıp kurtulduktan sonra gerçekleri ben açıklayacaktım ona. Şimdi bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp her şeye rağmen dik durmaya çalıştım. Uygur'ın omuzları ise taşıyamadığı bir yükten dolayı düştü, karşımda ilk kez bu kadar küçülmüştü. "Yakut?" Bir yardım ister gibi mırıldandığında ona içini rahatlatmak hiçbir şey söyleyemedim. Yalnızca son bir bakışı kucaklarken suratından, yeşil gözlerini uzun bir süre göremeyecek olmanın farkındalığıyla dikiliyordum koridorda.

Bu da benim Uygur'a, yıl dönümümüzün en acı sürprizi oldu.

Bir ağlayıp bir gülmelerimin, karnımda can bulan bir bebekten mütevellit olduğunu düşünürken aslında ellerine geçirilecek bir kelepçenin tasavvurundan kaynaklandığını hiç bilemedi. Onu kapımızdan böyle uğurladım. Yüzünde hayal kırıklığı, omuzlarında suçlaması... Uygur düşmandan değil, kendini benden kurtaramadı. Çaresizlik içinde son kez birbirimizi seyredirken yutkundum. Boğazımdan bir nefes, ufak bir hayat emaresi geçsin istedim, geçmedi.

Ben onu böyle öldürdüm... Ya da hiç bilemeyiz, belki de o gün aslında ben öldüm.

1. BÖLÜM

KARA LİSTE

Günümüz

İnsan bir sürü sebepten ölebiliyor; açlıktan, susuzluktan... Ama böyle bir kurtuluş, yaşamayı hak etmesine rağmen özlemekten ölemiyor. Hasret öldürmüyor insanı. Keşke öldürse ve ölü birinin bir süre sonra acıkmaması ve susamaması gibi...

Özlemesek daha fazla.

Sabah saatleriydi, düşünmenin belki de en imkânsız olduğu vakitlerden biriydi. Saat sabah beş buçuğu gösterirken işe gitmek üzere yeni uyanmıştım ve zihnim pek de berrak değildi. Ama bir ses, *Hatırlıyor musun, yarıda bırakmıştın dün geceyi... Ağlayarak uyuyakalmıştın, Yakut, neden ağladığını hatırla hadi!* diye kulağımı tırmalayınca, düşünmenin çok imkânsız olmadığını istediğim o saatlerde, yeni uyanmama rağmen dün gece neden ağlayarak uyuyakaldığımı hatırladım ve tüylerim ürperdi.

Aynanın karşısına geçtim. Yastığa çok yaslanmaktan yanağımda kırmızı izler çıkmıştı. "Çok kötü uyumuşum," diye kısık bir sesle, kendi kendime konuşurken elim dolabın sürgülü kapağına gitti. Araladım orayı. Karşıma önce kendi kıyafetlerim çıktı fakat kapağı istemeden biraz daha kaydardım ve bu sefer onun, dolabın en köşesine itilmiş kıyafetleri karşıladı beni.

Sanki kullanılıyormuş gibi düzenli olarak yıkayıp tekrar yerlerine yerleştirdiğim kıyafetlere uzun uzun bakmadım. Ama elim dolabın üst rafına uzanıp oradaki kutuyu kendime çekerken olmak istediğim kadar öfkeli de davranmamıştım. Kutuyu alıp yatağa oturdum tekrar. Bacaklarıma yasladığım kutuyu açmaya koyulduğumda boğazıma hemen ağır bir yumru yerleşti. Yutkunmakta güçlük çekerken bir türlü

yutkunamadığım için midem de bulanmıştı. *Bunu nasıl geçiririm, bilmiyorum. Zaten son zamanlarda pek çok şeyi bilmiyorum.*

Titrek parmaklarımla kutunun kapağını açtığımda, ortalıktan apar topar kaldırıp yine de kontrol etmek için sıklıkla meydana çıkardığım eşyalar dikkatimi çekti. Kutunun en üstünde istihbarat logosu taşıyan bir kurşun kalem vardı. Kendi kendime gülümseyip o basit kurşun kalemle dağınık saçlarımı topladım. Tutamları arasından kurşun bir kalem geçirdiğim saçlarım birkaç dakika sonra tekrar özgürce omuzlarıma dökülmeyecekti. Saçıma taktığımı unuttuktan sonra her yerde yana yakıla aradığım o kurşun kalem, bana başka bir el tarafından uzatılmayacaktı bir daha.

O beni bir daha hiç sevmeyecek, bir yabancıya gösterilebilecek nezaket kadar bile gülümsemek istemeyecekti bana.

Saçım hâlâ gevşek bir topuzken kutudan iki bileklik çıkardım. Üstünde ufak yakut taşlarının bulunduğu biri büyük biri küçük, iki pırlanta bileklikti. Gözlerimi daha çok ıslatsa bile bileklikleri çevire çevire seyretmeye devam ettim. Bana ait olan bilekliği koluma geçirdiğimde diğer küçük olan avuçlarımda kalmıştı. O bileklik, doğması pek de muhtemelen olmayan ama hayali çok kurulmuş bir bebeğe aitti. Herhangi bir bebeğin değildi tabii, eğer öyle olsaydı bu kadar yanmazdı canım. Artık doğmasına olur gözüyle bakamadığım o bebek bizim bebeğimizdi ama böyle giderse hiçbir zaman bizimle olamayacaktı. Çünkü biz diye bir şey kalmamıştı. Bazen *aramızda ne varsa hepsini ben yok ettim*, diyecek oluyordum fakat... Öyle diyemezdim. Hayatımızı benim dağıttığımı söyleyemezdim çünkü beni böyle yapmaya o mecbur bırakmıştı.

Her şeyin suçlusu Uygur'dı.

Küçük bilekliği eski yerine bırakıp kutunun kapağını kapattıktan sonra bir hastalıktan kaçır gibi kutuyu komodinin üstüne bıraktım. Ansızın nükseden huzursuzluk tüylerimi ürpertmiş, kapalı cama rağmen dışarıdan gelen araba gürültüsü ve bir adamın saatin farkında olmadan pervasızca bağırması sinirlerimi bozmuştu. Sabahın çok erken vakitlerinde olduğumuz için bu gürültüye mantıklı bir sebep bulamayınca en azından biraz daha rahatlatıcı bir gürültü dinleyeyim diye kulaklığımı takıp alelacele bir şarkı açtım telefonumdan.

Saçlarımda onunla tanıştığımız zaman bana verdiği ilk şey vardı, bileğimde ise onu son görüşümde bana bıraktığı son şey. *"Ele avuca sığmazdı deli gönlüm... Bir zamanlar neredeydi, şimdi nerede?"* diye mırıldandığım şarkıdan sonra kendi sitemim yer edindi dilimde. *"Neredesin?"*

demek için dudaklarımı kıpırdattım. Oysaki yüksek sesli şarkıdan dolayı kendimi duyamıyordum.

Tıpkı fazla sesin iştımayı zorlaştırması gibi çok düşünmenin de düşünmeyi zorlaştırmasını isterdim. Ama fikirler birbirine karışmıyor, her biri ayrı ayrı kısı kacına alıyordu zihnimi. Onlarca kez sıkışıyor, onlarca kez patlama noktasına geliyordum. Binlerce düşüncenin acısını teker teker yaşıyordum bulanık zihnimde.

Elimi ıslak yanaklarıma sürdüm. “Sadece bir kez...” derken beni durdurabileceğini düşündüğüm şeyin kendi sözlerim olduğuna inanmam komikti aslında. Çünkü bir başkası uyarsa da uslanmayacak kadar oyunbozanı olmuştum hayatımın. “Sadece bir kez ağlayacaksın, Yakut. Sonra susacaksın.”

Dün de söylemiştim aynısını. Hatta birkaç gün önce de. Kaç defa denediğimi unutacak kadar çok sınır çizdim kendime. Ve tek bir ruhun hem hâkimi hem de suçlusu olmak ne kadar yorucuymuş, onu fark ettim. Birini seçmeliydim. Kendi ruhumun suçlusu olmak gözümü bu kadar boyamasa aslında şimdi bürünürdüm birine.

“Allah’ım, bitsin artık lütfen...” diye acı dolu bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Kollarımı kendime sarıp iyice cenin pozisyonu aldım. Başımı içe gömdüğümde bir kulaklık kulağımdan kayıp aşağı düştü ve araya tekrar caddedeki gürültü karıştı. Bunu artık gündelik kâbusumdan uyanmam için bir işaret sayıp güç bela yataktan doğruldum. Diğer kulaklık da beni terk edince az önce boğulurcasına dinlediğim yüksek sesli şarkı uzaklardan gelen bir terennüme dönüşmüş oldu. Elimin tersiyle yüzümü bir daha silip saçımdaki kalemi tuttum. Daha bileğimde sallanan bilekliğe de yeltenecektim fakat gözlerim bir süre üstlerinde takılı kaldı. Sonra onları kutuya koymaktan vazgeçip hızlıca komodine bıraktım. Eğer gerçekleri erken görebilseydim, kaybedilmemiş zamanımla daha dürüst yaşar mıydım hayatımı diye düşünüyorum. Bir yakut bileklik, bir kurşun kalem saklamak dışarıdan o kadar ahlaksızca görünmüyor olsa da içten içe gururumu kıran bir yanı vardı. Eğer hiç sevmeseydim, bunu bile yapmayacak kadar onurlu bir kadın olur muydum tıpkı hayallerimdeki gibi? Yoksa yine hata eder miydim? Kaç hayat yaşarsam yaşayayım her birinde böyle yalancı olmaya devam eder miydim ben?

Banyoda işlerimi hallettikten sonra odama, *bir zamanlar odamıza*, geçip üstüme her zamanki kıyafetlerimden birini giydim. Sıkıcı, siyah bir elbiseydi vücudumu saran şey. Aslında daha önceleri hayatımda hâlâ sevebildiğim şeyler varken, en azından siyahtan ve dümdüz kıyafetlerden

başka şeyler giydiğimi hatırlıyordum. Tam da karşımda duruyordu o kırmızı kazak. En sevdiğim renkti o. Ama pek giyemiyordum. İnatla devam ettiriyordum bu lüzumsuz uzatılmış yas sürecini.

“Neyse... Şimdi kıyafet düşünmenin sırası değil.”

Tarağı siyah saçlarımda kaydırırken parmaklarımı da tutamların arasından geçirdim. O an tam da normal bir âna döndüm sanmıştım. Herkes gibi kaygısını çekeceğim bir geleceğimin olmayışı değildi beni bu duruma düşüren, hatta diğer herkesten daha büyük sorunlarla karşılaşacağımı çok iyi biliyordum. Böyle giderse yalnızca geçmişin kurbanı olmayacaktım. Gelecek de mahvedecekti beni. Ama hepsinden önce gözlerimin önüne hatıralar çöktü yine. Kulağımda onun unutulmaya yüz tutamayan sesi yankılandı... *Gelincik*.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes bırakırken, az sonra kapıdan kendimi dışarı atabildiğimde tüm bu duygusallığı ardımda bırakacağımı biliyordum. Ama yine de çok kısa bir süre de olsa işgalci hislere maruz kalmak geleceğe sakladığım gücümü de sömürürverdi içimden. O kapıdan çıkabileceğime olan inancım da yitti gitti. Herkes ne kadar bitkin olduğumu görür ve beni ayıplar diye ödümün kopması bile tekrar doğrulmam için yeterli gelmiyordu.

“Niye taşınmadım ki buradan?”

Evden ayrıldığımda hüznü görünen suratım hemen donuk bir ifadeye büründü. Yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra istihbarat teşkilatının bölge binasına vardım. Yüksek güvenlikli geçişlerden sonra turnikede kartımı okuturken arkamdan biri nefes nefese adımı seslenmişti: “Yakut!”

Başımı geriye çevirdiğimde Fatih’i gördüm. Hızlandığı için arkaya savrulan ceketini tutup tamamen yanıma geldi ve kartını okuturken, az önce yarım bıraktığı konuşmasına devam etti: “Günaydın, nasılsın?”

Sarı saçlarını yine geriye yatırmıştı ama kravatı yamuk duruyordu. Hem dağınık hem de kendine özenmeye çalışan bir hâli vardı. Sanki çabalıyor ama olmuyor gibiydi. Mavi gözlerini uzun uzun yüzümde dolaştırdığında bakışlarından rahatsızca uzaklaştım. Tam beş senedir onu tanıyor olsam da herhangi bir bağ kuramamıştım henüz. “Günaydın. Teşekkürler, iyiyim. Sen nasılsın?”

Onunla aynı akademi grubunda eğitim almıştık, yani öğrencilik yıllarımıza dayanan bir tanışıklığımız vardı Fatih’le. Bunun arkadaşlığa evirip evrilmediğinden emin değildim. Bana kalsa onunla pek muhatap olmazdım ama o yapmıyordu aynısını.

Binanın içine doğru beraber yürümeye başladık. “Normal,” diye mırıldandı Fatih. “Tıpkı senin gibi evimden yapayalnız çıkıp geldim işte.”

Bir şey ima etmeye mi çalışıyordu? *Tıpkı senin gibi* ve *yapayalnız* kelimeleri arasındaki bağlantı mideme ansızın bir kramp soktu şüphelen-
diğim için. Yine de bunun üstüne gitmek istemedim çünkü bizim yalnızlıklarımız birbiriyle örtüşemeyecek kadar uzak yalnızlıklardı. Onu, “Hımm... Senin için sıkıcı olmalı,” diye cevaplarırken, aslında Fatih’e dair hiçbir şey umurumda değildi.

Başını yavaşça bana çevirdi, kaşlarını merakla havaya kaldırmıştı. “Senin için sıkıcı değil mi?”

Çantamı diğer elime alıp aramıza ufak bir engel olarak koydum. Bana daha fazla yaklaşmasını istemiyordum ama Fatih bunun farkında değil gibi davranıp beni daha da huzursuz etti. “Hayır,” diye karşı çıktım sorusuna. “Ben yalnızlığı seviyorum.”

“Bu kadar yalnızlık da fazla sanki.” Sanki ortada komik bir şey varmış gibi dişlerini göstererek güldü kendi sözlerine, mavi gözleri hâlâ uzun uzun çehremde gezinirken komik bir şey orada dolaşıyormuş gibi hissettiğim için parmağımın ucunu yanağıma sürdüm. “Biraz çevrene bakma zamanı gelmedi mi, Yakut?” diye devam etti Fatih. “Belki yalnız kalmak dışında da güzel şeyler vardır?”

Gözlerim asansör düğmesinin üstünde duraksadı. Parmağımı oraya dokundururken afalladığım için biraz yavaş bastım. Fatih’ten böylesine açık sözle duyduğum gerçek, ya da hadsizlik, her ne olursa olsun burkmuştu yüreğimi işte. “Ben bunu zaten denedim,” diye mırıldandığım esnada Fatih’le asansörün önünde yan yana duruyorduk, yüzümde ona alttan alta uyarı verircesine takındığım çok ufak, sakın bir gülüş vardı. “Yani senden daha tecrübeliyim,” derken sesim biraz daha toparlandı, en azından bu manasız konuşma ikimizin de saçmaladığını fark ettiği bir yöne ulaşabilirdi. “Hatta bu tavsiyeyi aslında benim sana vermem gerek... Biraz gözünü açıp etrafına baksana, Fatih.”

“Tabii...”

“Ama çok yakınlara bakma,” deyip sakın gülüşümü elimden geldiğince dostane bir tavra çevirmeye çalıştım. “Eminim ki uzaklarda da yalnızlığını sona erdirecek güzel şeyler vardır.”

Söylediklerimden sonra dalgın bir hareketle ensesini sıvazlayan Fatih hafifçe öksürdü. “Tabii canım, muhakkak vardır.”

Onun görmediği bir an gülüşümü sonlandırıp dişlerimi sıktım. Açılan kapıdan sonra kalabalık asansöre bindiğimizde Fatih’le iletişimiz

hemen kesildi. Zaten aramızda bir yabancıya hâlini hatırını sormak gibi usulen konuşulacak konulardan başka hiçbir şey yoktu.

Üçüncü kata gelince Fatih asansörden indi. Ben de başımı asansörün duvarına yaslayıp dördüncü kata çıkmayı bekledim. Dakikalar sonra merkezdeydim. Çantamı ve kabanımı masama bırakırken açık kapıdan görünen koridordaki hareketlilik çarptı gözüme. Herkes ya elinde telefondan ya da haberleşme bölümündeki büyük ekrandan haberleri izliyordu. Koridoru adımlarken dönüp dönüp bana bakanlar da vardı. O an teşkilatta neyin döndüğünü, neden insanların bana tazelenmiş bir garipsemeyle baktığını anlayamadım. Neler olduğunu öğrenmek için ben de büyük ekranın önüne gidecektim ki koridorun sonundan eteği yüzünden güçlükle koşan Gökçe'nin sesini duydum: "Yakut!"

Çabucak yanına ilerledim. "Gökçe? Neler oluyor?" diye sorarken ikimiz de birbirimizin kollarına tutunmuştuk. Gökçe hızlanan soluklarını dizginleyebilmek için bir süre nefeslendi. Onu sarsıp, "Ne bu hareketlilik, söylesene?" diye bir daha seslendim. "Niye ayaklandı herkes?"

Gökçe en sonunda rahatlayabildiğinde bana dikti gözlerini. "Cezaevinde isyan çıkmış."

İnanamaz hâlde baktım ona. "Hadi be oradan, ne isyanı?"

"Daha az önce haberi geldi." Yanımızdan hızla geçenler yüzünden kenara çekildiğimizde kolumu sıktı Gökçe. "Mahkûmlar kendi aralarında darağacı kurmuşlar."

"Pardon, ne? Ne yapmışlar?"

"Şaşırmayı bir bırak da anlatayım, Yakut. Çünkü bu durum şu an en çok seni ilgilendiriyor!"

"Nasıl beni ilgilendiriyor?"

"Şu içeri tıktığın Leşlevent var ya..."

"Şehlevent," diye düzelttim Gökçe'nin söylediğini, bu önemli bir şey değilmiş gibi bana hemen ters bir bakış attı.

"Her ne boksa." Gömleğinin bir düğmesini açıp ince boynunu ovaladı. Orada parlayan kolyenin ucunda bir B harfi vardı. "Leşlevent'in bulunduğu koğuşun ağası Nevzat Tutak çıkmış."

Ellerimi dudaklarıma örtüp şaşkınlığımı belli ettim. "Ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar. Gerzek Levent neyine güvendiye diklenmiş adama. En sonunda Nevzar'ın karısı kızı artık kimleri kattıysa araya bilmiyorum, bayağı ileri geri konuşmuş."

"Nasıl ileri geri?"

“Diyemem şimdi,” derken yüzünü buruşturdu. Fakat beklenti içinde baktığımı görünce, “Anla işte, Yakut,” diye sızlanmıştı incelen sesiyle. “Gerçekten iğrenç şeyler...” Gökçe dağılan kâkülünü düzeltirken kısaca nefeslendi ve tekrar dudaklarını araladı: “Nevzat sevilip sayılıyor ya, herkesi bu Leşvent’e karşı galeyana getirmiş sonra, kimse onu koğuştta istememeye başlamış.”

“Ama,” dedikten sonra bir süre sustum. Gökçe ne söyleyeceğimi merak ederek gözlerini dikkatle suratımda gezdirdi. “Şişlemek varken niye darağacı peki? Fazla sesli bir infaz olmuş bu.”

“Herkesin kendi adaleti, Yakut.” Gökçe pervasızca omuz silkti. “Tuvalet köşesinde iki şiş saplamak ucuz bir ceza artık, o kadar da göz boyamıyor.”

“Sadece bir cezaevi orası,” diye karşı çıktım.

“Onların dünyası oradan ibaret ama.” Kaşlarını havaya kaldırıp bunu ciddiye almam gerektiğini göstermeye çalıştı. “Kendi dünyalarında kendi adaletlerini yaşıyorlar... Kaldı ki Nevzat bir zamanlar siyasilerin bile ziyaret ettiği önemli bir adamdı. Bu yüzden işini ses getirecek şekilde yapması şaşırtıcı gelmiyor bana.”

“Peki, tüm bunlarla benim alakam ne?”

“Nevzat Tutak farkında olmadan senin kuyunu da kazmış.” Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Leşvent’in babası... Mürsel İzgi, biliyorsun. Oğlunun bu şekilde öldürüldüğünü duyunca ülkeye giriş yapmış apar topar.”

“Yapamaz... Kaçak değil mi o? Nasıl giriş yapabiliyor, Gökçe?”

“Yani?” derken bu müdahale edilebilir bir şey değilmiş, her şey bizim kontrolümüz dışındaymış gibi sormuştu sorusunu.

Şüphyle kaşlarımı çattım. “Ne demek, *yani*?”

Gökçe başını hızla iki yana salladı. “Sadece kendine dikkat et, Yakut. Sen her zaman *bana kimse bir şey yapamaz* diye geçindiğin için ölsen haberin olmayacak. Lütfen şu burnunu biraz indir ve önlemini al.”

“Niye önlem alacağım ya? Ben mi öldürdüm oğlunu?”

Bu sefer kollarımı tutup beni sarsarken, “Yakut, adamın elinde kara liste var, listede senin de adın var!” diye çıkıştı Gökçe. “Anlamıyor musun? Hapse tıktığın için oğlunun ölümünden seni de sorumlu tutuyor Mürsel... Nevzat’tan başlayıp sırayı sana getirecek.”

“Hiçbir şey yapamaz bana...” dediğimde pes etmiş şekilde geri çekildi. Başka yöne kayan bakışları saniyeler içinde en bıkkın hâliyle bana geri dönmüştü. “Sen ciddi misin şu an?”

“Ne yapmalıyım, Gökçe? Anlamadım? Mürsel İzgi’nin beni öldürme ihtimalinden korkup eve mi kapanayım?”

“Evet! Bu sana şaka gibi mi geliyor? Bence kesinlikle eve kapanmalısın!”

“Saçmalama, yapmam öyle bir şey. Yapamam zaten, böyle bir şeyin ufacak bir imkânı bile yok.”

“Var.”

“Yok.”

“Var,” dedi hoşnutsuz tavrıyla. Parmaklarını kısa kâküllerine atıp düzeltirken hızlıca dudaklarını da yalamıştı. Ardından, benim bilmediğim bir gerçeği dile getirdi bundan rahatsızlık duymış gibi. “Hatta bizim tartışmamıza gerek bile kalmadan seni paketleyecekler, önceden söyleyeyim de haberin olsun, sonra şaşıрма.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Belçin olanlardan habersiz değil ya. Çoktan seni kapatacağı yeri ayarlamıştır o.”

“Gider konuşurum, bir yere yollamaz beni.”

“Hadi git konuş.” Eliyle silkeler gibi yapıp itti beni, dalga geçiyordu. “Hadi git konuş da ikna et bakalım, senin sözünü hemen dinler çünkü.”

Beni kale almaz tavrına karşın omuzlarım çöktü. “Gökçe, neden böyle yapıyorsun?” diye, çatlak bir yerden sızar gibi gün yüzüne çıkmak için an kollayan hayal kırıklığımla mırıldandım. O ise kollarını iki yana açtı, sesinde kontrollü bir bağırış vardı. “Çünkü deli oluyorum, kendini hiç düşünmeyişine deli oluyorum, Yakut! Seni kaybedeyim diye mi arkadaşınım ben?”

“Kaybetmeyeceksin.” Bu şefkatli tavrına karşın ben de sakinleşmiştim biraz, havaya kaldırdığı kolunu tutup daha sonra parmaklarını kavrarırken gülümsemeye çalıştım ama biraz zorlamıştı. “Öyle kolay mı bu?”

“Evet, kaybetmeyeceğim,” dediğinde soğuk ifadesiyle beraber başını aşağı yukarı salladı. “O yüzden seni göndermek isterse Belçin’e destek çıkacağım.”

Umutsuzluğa kapıldım tekrar. “Bak sakın, Gökçe... Sakın yapma bunu. Ben işimden ayrı kalamam.”

“Son kararı ben vermeyeceğim, Yakut... Sen en iyisi bir an önce Belçin’i ikna etme çalışmalarına başla bence.” Elini uzaklaşırcasına sallarken imayla gülümsedi bana. Koridorda uzaklaşırken onu tutup engel olmak istedim ama çabuk kaçmıştı. “Hoşça kal, arkadaşım, hayatta kal.”

“Ya Gökçe... Bir dur...”

Ona iletmem gereken uyarılar bana kalınca, dışarıdan deli gibi görünmemek için dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırıp derin bir nefes çektim içine. Aynı nefes dışarı çıkarken burnumu yakmış, hatta göğsümün sarsıntıyla titremesine de sebep olmuştu. *Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal...* Başımı hızla iki yana salladım. Yerime dönüp haberlerin benimle olan bağlantısını araştırmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu artık.

Sırtımı yaslandığım duvardan ayırıp geri dönmeye koyuldum fakat o sırada bakışlarım, herkes aksi yönde giderken emin adımlarla bana doğru yürüyen Yaşar'a değdi. Belçin'in sağ kolu. Tıpkı bir robot ruhsuzluğunda yaklaştıktan sonra karşımda durdu, ellerini önünde birleştirdi. "Yakut Hanım, yukarıya bekleniyorsunuz," derken sesinden hiçbir duygu belli olmuyordu her zamanki gibi.

Gayriihtiyari bir şekilde bıkkınlık duvarının ardına gizlenen gözlerim onun buğday tenli yüzünden yavaşça aşağı kaydı, takım elbisesinin yakasında durdu. Birden durgunlaşmış olsam da aynı sıkılğan tonda zorladım şansımı. "Neden çağırıyor? Sebebini söyledi mi?"

Yaşar sorumdan sonra hafifçe boğazını temizledi. "Belçin Hanım sadece talimatını ilettiler. Sizi ivediyle odasına çağırıyor."

Gökçe'nin dediği gibi olacaktı büyük ihtimalle, paketlenecektim. Bunu fark edince yine içime ansız bir ağlama isteği çıktı. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla göğsümü ovaladım. Çok yanlı, biliyordum, yapmaktan önce istemek yanlıtı... Ama uzunca bir süre kendimi bomboş bir odaya kapatıp yalnızca ağlamak istiyordum. Anıların bile yapışmadığı bembeyaz duvarlara bakarak, anımsamak istemediklerimi gözlerimin önüne getirmeyecek kadar bomboş bir odada... Çığlık çığlığa... Sadece ağlamak istiyordum. Güçsüzlükse güçsüzlük. Sanki ağlamadığım zaman hayat çok da tıkrındaymış gibi davranamazdım ya.

"Peki, geliyorum."

Durumu kabullenerek Yaşar'ın peşinden giderken avuç içlerim nemlenmeye başlamıştı hemen. Ellerimi siyah elbisemin kenarlarına silip sakince soluklandım. Asansörün içine girdiğimizde Yaşar yanıma geçti ve ellerini tekrar önünde birleştirdi. Kulaklığına sürekli bir mesaj geliyor olmalı ki sessizliğin de yardımıyla bazı cızırtılar duyuyordum. "Bu görüşmenin şeyle ilgisi..." diyerek bir şeyler öğrenmek istediğimde Yaşar direkt sözümü kesti: "Birazdan bilgilendirilirsiniz."

"Sağ ol," dedim soğuk bir tavırla, Yaşar sorumu umursamadığı gibi soğukluğumu da umursamadı. Bir kat sonra asansörden indiğimizde

topuklu ayakkabılarımın sesi diğer seslere karışırken ellerimi tekrar yumruk yapıp söyleyeceklerimi önceden toparlamaya çalıştım. Belçin'e karşı büyük bir direnç gerekiyordu.

Odasının önüne geldiğimizde Yaşar kapıyı tıklattı ve "Gir," sesinden sonra benim için kulpu indirdi. "Teşekkürler," deyip onun içeriye işaret ettiği elinin yanından geçtim. Kapıyı ardımdan örttüğümde Belçin'le soğuk yalnızlığımız hiç zaman kaybetmeden başlamış oldu. "Beni çağır-mışsın, Belçin?" dedim, onunla uzun süredir tanıştığımız için böyle hitap ediyordum. Aslında ona burada çok yeni olmadıkça herkes bu şekilde sesleniyordu.

Hanım ve efendim gibi hitaplardan uzak, herkesin yalnızca Belçin'iy-di o. Soğuk, mesafeli ama idealist ruhu konusunda kimseyi şüpheyeye düşürmeyen bir kadındı. Kariyerini o kadar sağlam inşa ediyordu ki ona gıpta ediyordum. Hatta bazen... *Hayır, çoğunlukla onun gibi olmak istiyorum.*

Eşinden ya da çocuğundan çok bahsetmezdi. Hatta tanıştığımız ilk zamanlar onun yalnız ve zaafsız bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ama sonradan, isimleriyle değil de sadece *eşim ve kızım* diye bahsetmesiyle bir ailesi olduğunu öğrenmiştim. İstihbarattaki konumu yüzünden çok fazla tehlide maruz kalıyordu ve haklı olarak saklıyordu sevdiği insanları.

Ben onun kadar olamadım. Yaşadığım evlilik, Uygar'ın da eski bir istihbaratçı olmasından dolayı tüm teşkilatın bizzat şahitlik ettiği bir şeye dönüştü zamanla. İkimiz aynı binada ve aynı ekipte çalışırken istemsizce ilgi çektik ve karşı koyulamaz hâle gelen duygularımız sadece bizim olmaktan çıkıp başka insanların da anılarında yer edindi ufak ufak. Hiçbir şey gizli saklı kalmadı, kalamadı... Bu onunlayken imkânsızdı zaten.

Uygar Özkurt, *akademinin altın çocuğu, istihbaratın en âşık adamı* olarak arkadaşlarımız arasında espri konusu olurken, o da bunu insanların aklına kazımak konusunda hiç isteksiz davranmadı; büsbütün kabul etti hakkında söylenen her şeyi. Tamamen. Eksiksiz ve şüphesiz, o benim Uygar'ımdı. Ta ki ondan geriye kara bir leke ve asla bahsi geçmemesi gereken bir hainin adı kalana dek.

Belçin masasının ve hatta sandalyesinin arkasındaydı. Deri sandalyenin sırt kısmına tutunup orada durmaya devam etti. "Evet Yakut, seni çağırdım... Olanları duymuşsundur?"

"Duydum," derken başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Ama ben gerçekten bu olanlarda bir sıkıntı görmüyorum. Önemsiz şeyler bunlar. Kısa sürede çözülür. Bir tehlike bile sayılmaz. Her zaman yaşıyorum.

Daha geçen de şey olmamış mıydı hatta? Sen *son anda kurtuldun* demiştin. Neydi o?”

Alelacele sıraladığım bahanelere Belçin kısaca güldükten sonra yüzünü ciddi bir ifade aldı. Ellili yaşlardaydı ve bir sürü kırışığı vardı. Saçları yaşlılıktan dolayı değil, düzenli olarak boyattığı için bembeyazdı. Bu görünümünden dolayı mı ya da onu o yapan şey sahip olduğu ruh mu, pek emin değildim ama karşı koyulamaz bir otoritesi vardı. Bu yüzden işim Belçin’e kaldığında, karşısında şansım olmadığını bilerek zorlardım sınırları.

“Artık o kadar basit değil maalesef. Gizli kalması gerekirken tüm haber kanalları bu rezaleti anlatıyor. Hem de en abartılı hâliyle. Bu bize normal gelebilir ama herkes normal karşılayamaz, Yakut.” Sözleri arasında kısaca omuz silkti, ceketinin altındaki dar omuzları fazla küçük görünmüştü gözüme. “Normal karşılamayanlar arasında Şehlevent’in babası Mürsel İzgi de var.”

Kuruyan boğazımı rahatlatmak için yutkundum. “Onunla baş edebilirim, herkesle ettim. Hep baş ettim ben.” Sonlara doğru sesim kısıldı. “Biliyorsun...”

Düşüşlerin olmaması gerektiği, mütemadiyen dik durmanın zorunlu sayıldığı istihbarat dünyasında tökezlemeye en müsait kişiydim ilk zamanlar. Fakat sonra kendimi geliştirmemek gibi bir imkân kalmadı elimde. İyi olmak düşlenecek bir ihtimal değil, kanıtlanması gereken bir meziyetti benim için. Bunu bildiğinden olsa gerek, “Teorikte evet, sen becerikli birisin,” dedi Belçin. Böyle bir sözü ondan duyunca iftiharla kabarcak gibi olsam da hislerim çabuk söndü, durgunlaştım. İçimden bir şey buna, belki de herhangi bir şeye sevinmenin o kadar da gerekli olmadığını fısıldamıştı sanki. “Ama Yakut, benim kimseyi kumara yatırma şansım yok. Bu yüzden bir süre görevden çekilmen hepimiz için en iyisi olacak.”

Önümde birleştirdiğim ellerimi açıp Belçin’le aramızdaki masaya yaklaştım. O an yaşadığım şey saf bir dehşetti. “Ne? Hayır...” Kaşlarımı telaş içinde çatıp, “Yapma lütfen!” diye sızlandım. “Görevden çekilmek ne demek? Çekilemem ki... Benim zaten işim bu. Bunu sen de çok iyi biliyorsun, ilk kez ölümle burun buruna gelmiyorum, Belçin!”

“Kısa süreliğine. Duydun mu?” Kaşlarını havaya kaldırdı, söylediklerini daha net duymamı ister gibi, tane tane konuşuyordu. “Kısa süreliğine. İstihbarat başkanı, başkan yardımcıları dâhil olmak üzere herkes aynı fikirde.”

“Eminim ki Mürsel İzgi’nin benden önce ziyaret edeceği çok başka kişiler vardır. Nevzat Tutak öldürdü sonuçta oğlunu, ben değil. Hatta intikam almak istiyorsa Şehlevent’in kaldığı tüm koğuştan elden geçirsin.”

Kaşlarını imayla yukarı kaldırdı Belçin. “Ziyaret edeceği çok kişi var zaten. Ama bu kişiler arasında sen de varsın. Kara listeye alındın, Yakut.”

“Beni bağlamıyor kara liste falan!”

Kendime hâkim olmak gitgide zor bir hâle geliyordu. Hızla nefeslenip bir elimi yanağıma yaslariken dokunuşumu hafifçe dudaklarıma kaydardım. Bu esnada Belçin de masasının ardından çıktı ve yanıma geldi. Kolumu tutarken, “Sakin ol,” diyerek nafîle öğütler vermeye başlamıştı. “İşin tamamen bitiyor değil, sen yine istihbarata hizmet etmeye devam edeceksin. Sadece bu daha farklı bir şekilde olacak.”

“Nasıl yani?”

“Akademiye geçeceksin bir süreliğine. Teorik derslerden birkaçı uzaktan verilecek. Öğitmen olarak katkıda bulunabilirsin.” Üstüne dağınık bir ruj sürülmüş çatlak dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra sözlerine devam etti: “Ama babaannenlerin yanına gitmelisin, Yakut. Biraz uzak durman lazım buralardan. Biz de bu sırada senin için gerekli önlemleri alalım.”

“Belçin...”

Tutuşunu çekmediği kolumu biraz daha sıktı. “Bak, herhangi bir itiraz istemiyorum yoksa seni daha sert yollarla göndermek zorunda kalırım, Yakut.”

Bakışlarım tuhaf bir çekingenlikle Belçin’in dik bakan gözlerinden ayrıldı ve başka yöne kaydı. Odanın düzenini seyretsem bile ilgimi çeken şey konuştuklarımız ve Belçin’in tepkileri olduğu için yine en sonunda onun gitgide yaşlanan çehresine döndüm. Meraklı bakıyordu. “Oraya dönmek istemiyorum,” dedim güç bir mırıltıyla. “Kaldı ki beni eve almayacaklardır,” diye anlatırken takındığım rahatlık onun geçmiş hayatına dair çok şeyi zaten bilmesinden kaynaklanıyordu.

Belçin ince dudaklarını kıvrıp güven verircesine tebessüm etti. “Merak etme, onu da ben halledeceğim.”

“Nasıl halledeceksin?”

Teselli eder gibi son kez kolumu sıvazladıktan sonra Belçin tamamen geri çekilmişti. “Sen bana bırak, sadece evine git ve tekrar ailenle kavuşmanın keyfini yaşa... Barış onlarla, Yakut. Babaannen de bu saatten sonra inat etmez zaten.”

Çaresizce yutkunurken başımı aşağı yukarı salladım. Gökçe'nin karşısında sergilediğim kesin tavır burada sona erdi çünkü Belçin'e söz geçiremeyeceğim belliydi. Söylediği gibi, daha fazla itiraz edersem beni daha sert bir şekilde zapt eder ve gitmemi istediği yere, aile evime bırakıp kaçırdı oradan. "Tamam," dedim yorgunlukla. O an neye tamam dediğimi bile bilemedim, parmağım oyalanırcasına gözümün altında dolaştı. "Hallet o zaman, senden haber bekleyeceğim."

Birkaç adım geri gittim, artık konuşmanın bitmiş olduğunu sandığımda Belçin teklifini hızlı kabul etmeme, gizlemeye çalıştığı seyrek bir şaşkınlıkla baktı. Zaten gerçeklerin farkında olarak gelmiştim buraya, niyetim yalnızca ufak bir şans denemektir. *Ama olmuyor işte, hayatın hiçbir noktasında aşındırmaya çalıştığım yerleri kazamıyorum. Ya yeteri kadar güçlü değilim ya da sürekli sert taşlara rastlıyorum... Bilmiyorum. Onu da bilemiyorum son zamanlarda.*

Belçin şaşkınlığını çabucak üstünden sıyrıp, "Can güvenliğin hepimiz için önemli," diye son bir şey ekledi.

"Tabii."

"Çıkabilirsin o zaman."

Hicap dolu, titrek bir nefes çektim içime. Kapının yanımdaydım. Elim kulpa gittiğinde dayanamayıp, "Belçin," diye seslendim ona. Yukarı bağladığı platin beyaz saçlarını düzeltirken hemen, "Dinliyorum," diye cevap verdi.

Gözlerim bir kaçış ihtiyacıyla tekrar odanın içinde gezindi. Belçin'e ait olduğunu bas bas bağırın düz beyaz mobilyalara baktım. İşaret parmağım, korkak tavırlarımı gizleme maksadıyla burnumun ucuna sürtündü. "Onunla ilgili hiçbir şey söylemiyorsun bana," diye gevelediğimde, söylediklerimi Belçin'in hem duymasını hem de duymamasını istemiştim. Ancak sonra dayanamayıp birkaç kelime daha ekledim sözlerime: "Hiç mi haber yok durumundan?"

Belçin bakışlarını hevesle bakan gözlerime dikti. Kocaman gülümseğinde kahverengi bakışları, çökük göz altlarıyla göz kapakları arasına sıkışmıştı. İçten içe titreyerek bir cevap bekledim. Dışarıdan gelen gürültüyü bile duyarken Belçin'den bir şey duymamak can sıkıcıydı. Benim için uzun zamandan sonra, "Onun durumundan haber hep vardı, Yakut," dedi net bir şekilde. Adı hiç geçmese de ikimiz de kimden bahsettiğimizi çok iyi biliyorduk. Ve tam da bundan dolayı Belçin boğazımın düğümlemediği kadar acırcasına bakıyordu bana. "Sanırım sen anlamamakta biraz ısrarcısın?"

“Hayır...”

“Beni dinle.” Yüzünü ciddi bir ifade sardı bu sefer, ürkmedim ama çekindim. “Sen niye bu konuda konuşmadığımı aslında çok iyi biliyorsun.” Ceketinin önünü düzeltirken bakışlarını kısa bir süreliğine aşağı eğdi. Geri döndüğünde ciddiyetinin bu kadar çok artmış olacağını tahmin etmemiştim. Derince nefeslenip son sözlerini mırıldandı: “Uygar bir daha dönmeyecek, Yakut.”

“Hiç mi?” *Ufak bir umut ver bana. Bir çıkış yolu istiyorum. Duygularımın esaretinden tamamen kurtulmam lazım tamamen yıkılmadan... Geri dönmeli.*

“Hiç diyemem ama onu unutacağın kadar uzun sürebilir bu.” Ellerini arkasında bağlayıp yine otoriter bir hâlde büründü Belçin. “Zaten tekrar karşına çıksa bile onu görmek ister misin, bilmiyorum çünkü hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, o çok daha farklı birisi olacak senin gibi adalet uğruna savaşan bir kadının karşısında... O bir suçlu...”

Aceleyle Belçin’in sözlerini kestim: “Anladım, biliyorum. Farkındayım.”

“O hâlde bir daha sorma, Yakut.” Sesinde gerçek bir ciddiyet vardı. “Sana hiç yakıştıramıyorum,” dedikten sonra kaşlarını çattı Belçin. Devamında söyledikleri, parmak uçlarımdan başlayıp alınıma kadar karıncalanmama sebep olmuştu. “Neredeyse hâlâ onu... onun gibi birini sevdiğini düşüneceğim?”

“Ne alakası var?” diye çabucak inkâra geçtim. “Merak ettim sadece. Aniden karşıma çıksa ne yapacağım? Nerede, ne hâlde olduğunu bile bilmiyorum. Çıktı mı mesela dışarı? Hiç çıkma ihtimali var mı? Bunlar da benim can güvenliğim için önemli şeyler.”

“Tamam... Bu konuda haklısın.” Belçin tarafından yargılandığım ve kınandığım gerçeği tüylerimi ürpertirken kendime dair öfkem de körüklenmişti. *Gerçekten sevmeye devam ediyor muyum onu... onun gibi birini?* Parmaklarımı sertçe içe kıvırdım. *Hayır.* Belçin konuşmaya devam etti: “Ama lütfen bu merakını yanlış anlamamıza müsaade edecek şeyler yapma. Seni onun sorumluluğu altında kalmaktan zor kurtardım, tekrarına gücüm yetmeyebilir. Haberin olsun.”

Kendimi, karıştırmaması gereken bir çekmecenin başında suçüstü yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi hissederken Belçin içten içe düşündüğüm şeyleri fark etmesin diye gözlerimi hiç kaçırmayıp dimdik ona bakmaya devam ettim. Ama aslında sorularıma gerçek birer cevap vermesini çok istemişim. “Tabii ki.”

“Değil mi?” Başını bir defa öne eğip kaldırdı.

Bir daha onayladım. “Hı hı.”

“Tamam, şimdi gidip hazırlanabilirsin, seni evine bıraksınlar.” Hemen sonra düzeltmek isteyerek bir parmağının eklemiyle masaya tıklattı. “Babaannenlere.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye mırıldandım, en azından birkaç gün müsaade eder sanmıştım.

Belçin yine klasik, donuk gülüşlerinden birini sundu bana. Bulunduğu konumun ve görevin ona soğukluk kattığının farkındaydım ama bazen tuhaf görünüyordu. Bir ruh kadar beyaz ten ve ona eşlik eden platin saçlarla nasıl bir imaj sunmak istediğini yıllar geçse de pek anlayamamıştım. “Ne kadar çabuk gidersen, ölümle arana o kadar mesafe koyarsın. Azrail peşinden geliyor sonuçta.”

“Azrail bana hiçbir şey yapamaz,” diye huysuzca mırıldandım.

Gözlerimi de devirdiğimde Belçin kısık bir gülüşle karşılık verdi: “Pekâlâ, öyle diyorsan...” Bacaklarını çapraz hâle getirip başını yana doğru eğerek baktı bu sefer. “Hakkında her şey güzel olsun, Yakut. Güzel dileklerimin hep seninle olduğunu sakın unutma, tamam mı?”

Onun bu ufak dileğinden sonra kısaca iç çektim. “Teşekkür ederim, Belçin. İyi ki varsın... Umarım, her şey...” Cümlemin devamını getiremedim birden. “Umarım.” Bunu ifade ederken masum bir dilekte bulunur gibi değil de âdeta yalvarır gibiydim. Çünkü kadere yalvarmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı artık. Diz çökmemi ve benden bir şeyler feda etmemi istese, belki biraz tereddüt eder ama önünde sonunda onu da yapardım.

Dışarı çıktığımda kapının önünde bekleyen Yaşar, beni görünce elindeki nereden bulduğunu bilmediğim kozmetik dergisini hızlıca kapatıp sert bakışlarını üstüme çevirdi. “Buyurun, Yakut Hanım,” dediği an tek kaşımı yavaşça havaya kaldırdım.

“Bir şey yok, gidiyorum sadece.”

“Evet, gideceksiniz.”

İçerideki bilgi daha önce konuşulmuş olmalıydı ki tüm kararlardan haberi vardı. Yine de aynısını tekrar duymak göğsümün sızlamasına sebep olmuştu. *Ben gidiyorum da... Nereye?* Parmaklarımı kütletip hemen kendime gelmeye çalıştım. “Sen mi götüreceksin?”

Yaşar başını kaldırıp temiz traşlı çenesiyle koridoru işaret etti. Kalın sesiyle, “Bu taraftan,” dedi sadece, böyle kestirip atar gibi konuşunca sinirim bozuluyordu.

“Tabii Yaşar, o taraftan.”

Daha birkaç saat önce işe gitmek için çıktığım evime yarı işsiz şekilde erkenden döndüğümde kapısının önüne çöp bırakan karşı komşum Selma Hanım’la karşılaştım. Eğildiği yerden kalkıp yine bir harabeye bakar gibi baktı bana. Benim için küçük düşürücü sayılabilecek bu bakışlar herkes için saf bir şefkat göstergesiydi. Eğer Selma Hanım’ı tanımasaydım kötü düşünür, onu da diğerleri gibi art niyetli sayardım. Aksine onun bakışlarında beni ellerimden tutup yerimden kaldırmaya çalışan gerçek bir merhamet vardı. Her gördüğünde hâlimi hatırlımı sorar, rahatsız etmeyecek kadar kapımı çalardı. Hayattaki en büyük şansımı sadece eve giriş çıkışlarımda denk geldiğim karşı komşumdan yana kullandığımdan beri tanıştığım hiçbir insan bana onun kadar iyimser görünmedi bir daha.

Ellerini silkeleyip tereddüdüne rağmen ufaktan gülümsedi hemen. “Merhaba Yakut, bu sefer erken döndün sanki?”

Saçları yine yapılıydı. Her sabah uyanıp kendine ufak dokunuşlar katacak kadar iyi yaşıyor olması beni de gülümsetmişti ama biraz güçlük. “Merhaba, Selma Hanım... Evet, bir işim çıktı da kısa süreliğine evden ayrılmak zorundayım.”

“Ah, öyle mi? Hayırdır inşallah, nereye gideceksin?”

Peşimde bir katil olduğunu bilmesine gerek yoktu. “Memlekete,” dedim kuru bir sesle. Hiçbir zaman memlekete gitmediğimi bilen dört yıllık komşum şaşırırcasına dudaklarını araladığında ben yine rahattım. Ellerimi saçlarıma daldırıp onları yavaşça geri ittim.

“Bir aksilik yok, değil mi? Varsa söyle, hemen yardımcı oluruz, Hulusi abin de soruyordu zaten Yakut nasıl diye.”

“Çok sağ olun, ters bir durum yok. Ufak bir ziyarette bulunacağım sadece, belki kalırım diye izin de aldım.”

Neyse ki Selma Hanım fazla üstelemedi. “Anladım canım, iyi yolculuklar diliyorum o zaman sana.”

Elini çelik kapının pervazına yaslamıştı, az sonra içeri girecek gibi duruyordu. Onu burada görünce en azından bir istekte bulunmak geldi aklıma. “Teşekkür ederim, Selma Hanım... Şey, sizden ufak bir ricada bulunabilir miyim acaba?”

“Tabii,” dedi en anlayışlı sesiyle. “Elimden ne gelirse.”

Titrek bir nefes dudaklarıma değip içeri sızdı. “Çiçeklerim vardı,” derken kelimelerime titrek bir hüznün sarınmıştı. Hafifçe öksürüp sesi mi düzelttim. Öksürürken başımı öne eğdiğim için kulağımın arkasına sığmayan perçemlerim önüme dökülmüştü, onları geriye ittim aceleyle. “Ne zaman dönerim, bilmiyorum, çiçeklerim solabilir. Size versem bakma imkânınız olur mu?”

“Çiçeklerin mi?” Selma Hanım’ın yüzünde gerçekten kibar bir tebessüm belirdi, benim aksime çiçek tutkunu bir kadındı. “Tabii, elbette ilgilenirim, sorman bile hata.”

“Teşekkür ederim.” Biraz acelem vardı. Yaşar aşağıda beni bekliyordu. Bu yüzden evin kapısını işaret edip, “Biraz beklerseniz hemen getiririm,” diye ekledim.

“Buradayım canım, bekliyorum.”

Anahtarla kapıyı açtıktan sonra eve girdim. Sabah yapayalnız bıraktığım odalar ben geldiğim hâlde yapayalnızdı hâlâ. Ve son uğrayışımı buraya. Gözlerimi etrafta fazla gezdirmemeye çaba göstererek evin güneş gören kısmına geçtim. İlgilenmeyi pek sevmesem bile çiçeklere orayı ayırmıştım.

Cam kenarında, yeşil bir saksıda, pembe ortanca tek başına bekliyordu. Bir zamanlar onu oraya çok inatçı bir adam zorla koymuştu. Kendini de hayatımın en ortasına koyup sonra köklerini acımasızca sökerek benden aldığı için, aslında çiçekleri de aynı muameleyi hak ediyordu. Parmaklarımı saksıya sarıp yerinden söker gibi aldım pembe ortancayı. Kısa bir an içimden onu çöpe atmak geçti. Nasıl olsa iki yıl boyunca içimde gizliden gizliye büyüttüğüm meraka boyun eğerek gururumu kırmıştım, bu kadarı yetmeliydi... Fakat yetmedi işte, ortancaların layığını pis kokulu bir çöp kutusunda bulmalarına gönlüm razı gelmedi. Çiçeklere kıyamadım.

Parmaklarımı yapraklarında gezdire gezdire kapıya ilerlerken eşiğe geçip Selma Hanım’ın karşısına dikildiğimde, Selma Hanım daha fazla çiçek getireceğimi düşünmüş olmalı ki şaşırdı birden. Ancak bende sadece bir tane vardı, daha doğrusu solup giden mavi ortancalardan geriye, yalnızca bir tek bu kalmıştı.

“Bu kadar mıydı?” derken ellerini uzattı.

Saksıyı bir ayrılığın en taze ânındaymış gibi neredeyse hiç bırakmak istemeyerek onun avuçlarına uzattım. “Bu kadardı. İlgilenmeye vaktim olmuyor maalesef.”

Her gün özenle baktığım, solmaması için uğraştığım, hatta canlan-
sın diye sohbet bile ettiğim yumru şeklindeki ortanca, sarsıntıdan dolayı
biraz kıpırdandı fakat Selma Hanım'ın kollarına geçince hemen sakinli-
ğini buldu. En sonunda hareketsiz kaldığında dolmak için an kollayan
gözlerimi çiçeklerden alıp komşuma çevirdim. Yine beni teselli eder gibi
içtenlikle gülümsüyordu. "Peki, sen gelene kadar çok iyi bakacağım ona."

Tereddütle dudaklarımı kıvırdım. Belki de onun iyi olduğunu göre-
bilecek kadar çabuk dönmezdim. Ve çiçek de artık ne beni ne de bir baş-
kasını bekleme özverisi gösteremeyeceğinden dolayı solup giderdi. "Her
şey için tekrardan teşekkür ederim, Selma Hanım," dedim, kelimelerin
üstünü çiğnemiştım birden.

"Rica ederim canım, kendine çok iyi bak."

"Siz de. Hoşça kalın."

İkimiz de geri çekildik, kendi hayatlarımıza devam etmek üzere ka-
pıları örttük. Toplanması gereken eşyalarla bir başıma kaldım, çantama
neleri sığdırabileceğimi hiç bilmiyordum o an. Kendi kendime, "Halle-
dersin," diye mırıldandığım an kabanımın cebindeki telefonum titreme-
ye başladı. Gökçe arıyordu. "Efendim?"

"Yakut, ne yaptın?" Nefes nefeseydi, her zamanki gibi çok aceleliydi.
Bir yerlere yetişmek için koşturuyor olmalıydı. "Ne konuştunuz Belçin'le?
Paketledi mi seni?"

Keyifle söylediği şeye karşın alınımı sıvazlarken onun aksine keyifsiz-
ce güldüm. "Paketledi Gökçe, gidiyorum."

"Oh be!"

"*Gidiyorum* diyorum, farkında mısın bunun?" Duruşumu dikleştiri-
dim sözlerim arasında. "Evden ayrılıyorum."

"Evet, ben de tam olarak bunu istemiştım zaten."

"Gökçe, normal bir durum değil bu. Babaannenlere dönüyorum."

"Ha bir de babaannenlere? Ee ne güzel işte."

"Ya babaannem diyorum!"

"Yakut seni rahatsız eden şey, bir mafyanın kara listesine alınmak
değil de neden babaannenlere geri dönmek?" Nefes sesleri ansızın kesildi,
daha ciddi konuşuyordu artık. "Yani durumu kotarmak için şakaya vur-
maya çalışıyorum ama düşüncelerin beni şüpheye düşürüyor... Sen ne
yaşıyorsun şu an?"

"Ben..."

"Yıllardır seni o evden çıkarmaya çalışıyorum. Bitmiş gibisin, asla
hayatına devam etmek istemiyorsun. Neden?"

Hemen karşımda salonumuz vardı, oturup Uygur'ın en nefret ettiği filmleri ona zorla izlettiğim televizyonumuz görünüyordu aralık kapıdan. Sağ tarafta kalan koridor yatak odamıza ve benim kullanmayı pek tercih etmediğim çalışma odamıza çıkıyordu. Arkamda da mutfak vardı, orada şarkılar söyleyerek çok yemek yapmıştık. *Ben bu hatıralardan uzaklaşmadım*, diye geçirdim içimden ama Gökçe'ye verdiğim cevap düşündüğümünden çok başka, çok alakasızdı. "Ne için?" diye mırıldandım.

"Bak, anlıyorum, unutamadın yaşananları..."

Çabucak sözünü kestim: "Neden bahsediyorsun sen?" derken sesim olağan bir şaşkınlıkla yükseldi hemen. "Ne unutamaması? Yok öyle bir şey, saçma sapan konuşma."

"Ya da unutmak istediklerini yanlış yere gömdün?" derken beni umursamadan sözlerini düzeltmeye çalıştı o da. "Bilinçaltında kaldılar. Bilmiyorum... Ama sen eskiden beri tanıdığım, bildiğim Yakut değilsin."

"Yok öyle bir şey, ben değişmedim..."

"Değişmedin. Ölmeyeceksin. Her şeyi kusursuzca unuttun. Hiçbir şey sana zarar veremez... Daha boktan sözlerin var mı kulağıma iyice sıçmak için? Söyle de kendimi önden hazırlayayım."

"Gökçe..."

Bu sefer bağırdı: "Ay ne var Gökçe Gökçe? Evet benim, duyabiliyorum! Ama sen bazen onu bile yapamıyorsun, dalıp gidiyorsun, duymuyorsun sana seslenenleri. Bunu da bilmiyorsun tabii, benden duy. Herkes senin iki yıldır ne kadar dalgın ve dikkatsiz olduğunu düşünüyor, Yakut!"

Kendimi birden sessiz kalma mecburiyetinde ya da mahcubiyetinde hissettim. Ayağımın ucuyla yeri ovalarken bakışlarım da parkeye eğilmişti. Hiçbir şey söylemeden, daha doğrusu söyleyemeden orayı izlemeye devam ettim. Benim sükûnetimden faydalanıp Gökçe devraldı tüm konuşmanın yükünü. Merhamet etmeye çalıştığında bazen gaddarlaşılabiliyordu, bu yüzden kızamadım ona.

"Biliyorum, bunları duymak seni rahatsız ediyor ama durum bundan ibaret... Aşkım bak, emin ol her şeyden biraz uzaklaşmak sana da iyi gelecek, kafanı dinleyip rahatlayacaksın. Gittiğin yer yabancı değil ya, babaannen sonuçta. Biraz katı olduğunu söylemiştin ama dert etme, yaşlılar ölmeye yaklaştıkça birden pamuğa dönüşürler. Ona da öyle olmuştur kesin."

"Ölmeye yaklaştıkça mı?"

"Tabii, ölmenin yaşı yok ama babaannen bayağı yaşlı değil mi? Yaşlıların tehlikesi daha yüksek ya, belki ölür diye dedim." Çok sonra

söylediklerini fark etti ve utanarak sesini kısıtı. “Ay özür dilerim, ölmesini istemezsin tabii... Ay cidden özür dilerim! Neyse ben sussam daha iyi olacak.”

“Sorun değil.” Aramayı sonlandırmayıp üstüne bir de evin ortasında boş boş dikilirken vakit kaybettiğini geç fark etmiştim. Odama geçip dolabın üstünden bavulumu indirdim. Ben orta boy yerine büyüğü mü tercih etsem diye düşünürken Gökçe bir şeyler söylemeye devam etti: “Git tadını çıkar biraz, keyfine bak.” Sonra asıl önemli olanı hatırlattı bana: “Ve unut... Ya da hatırlaman gerekenleri hatırla. Kısacası kendine ne iyi geliyorsa onu bul.”

“Teşekkür ederim, Gökçe,” diye mırıldandım. Bundan daha fazlasını söylemeye yeltenirsem büyük ihtimalle tartışırdık. Çünkü şu an onunla aynı şekilde düşünmüyordum. Kıyafetlerimi tek elimle dolaptan çıkarıp özensizce bavula atarken gözlerim sürekli sabah komodinde bıraktığım kutuda dolaşıyordu. Onu da yanımda götürüp götürmemek arasında kalmıştım ama bilemedim.

“Hiçbir şey yapmadım bile. Her şey senin elinde.” Arkadan aniden başka bir gürültü karıştı araya, o hâlâ isteydi. “Tamam, şu an kapatmam lazım sanırım, gidince muhakkak haber ver, öpüyorum!” Cevap vermem müsaade etmeden telefonu kapattı Gökçe. Ben de kulağımdan kayan telefonu yere bırakıp bavulumun başında beklemeye başladım.

Herkes hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordu, oysaki kimse hiçbir şey bilmiyordu. Benim kendime yakışmayacak bir aşkın pençesinde kıvrandığımı, yandığım kadarını söndürmeye çalışırken bir de yardım sularıyla boğulduğumu; onun asla dönmeyeceğini, dönse bile onu kabul etmeyeceğimi bilsem de dönmesini yana yakıla istediğimi kimse bilmiyordu.

Ve şimdi beni onun ateşine düşüren yolları tekrar yürüyecektim.

Karşıma geçse gözümü kırpmadan öldürebileceğim ancak aşkını da kalbime sığdıramadığım bir hainin kollarına düşüren hayat, sanki tekrar düşeyim diye bırakmıştı beni oraya.

Oysaki ben inanırdım eskiden.

Eğer hayat bende bir boşluk açarsa orayı daha sonra bambaşka bir şeyle doldururdu. Bu yüzden hiçbir zaman, hiçbir şeyden korkmayacağımı öğütlemiştim kendime.

Ama şimdi korkuyorum.

Dönüp dolaşp aynı yere ulaşmakla ne gösterecekti zaman bana?

2. BÖLÜM

ÖLMEDEN ÖNCESİNİN ADI

Uçurumun kenarında yaşama ait çok şey vardı. Rüzgârdan dolayı sallanarak uğultu çıkaran ağaçlar, sivrilerek uzanan dağlar, dağlardan birine açılmış koca bir oyuk, belki orada yaşayan bir mağara kaçkını, arada bir gürültüyle uçan kuşlar, onların kanat çırpma sesleri ve bulanık hâlde yükselen dumanlar...

Yaşamı simgelemeyen tek şey uçurumun kenarına bir başına inşa edilmiş o evdi.

Yalınkılıç malikânesi.

Oraya kadar bana eşlik eden Yaşar hemen arabadan inip kapımı açtı. Diğer görevli de bavulumu indiriyordu. O sırada evimizin yıllardır hiç değişmeden çalışan güvenlik görevlisi Muharrem'in bize doğru koşturduğunu gördüm. "Yakut Hanım!" diyerek yaklaşmış fakat o kadar da dibime girmemişti. Buna rağmen Yaşar, atik bir hareketle Muharrem'in önünü kesti. İkisi burun buruna kaldığında kendimi kurtarmak amacıyla yavaşça geri çekildim.

Yaşar sessizdi. Muharrem ise onun aksine mahalle ağzı takınarak, "Geri bas la, yabancısı değiliz Yakut Hanım'ın," dedi hemen. Babaannem onun böyle konuştuğunu duysa kesinlikle hiç hoşuna gitmezdi, uyarıda bulunurdu hemen: *Ne zamandan beri böyle konuşuyorsun, Muharrem? Bugün son olacak belli de... Merak ettim sadece, derdi. Nereden öğrendiğini bilelim de bir daha öyle kişilerle iş görüşmesi yapmayalım.*

O andan sonra Yaşar'dan hiçbir cevap gelmedi. Hâlâ Muharrem'in bana yaklaşmasını engeller hâldeydi. Aslında bu kadar telaşa gerek yoktu. İkisi arasındaki gerilim hoş olmayan bir seviyeye ulaşınca mecburen yanlarına yaklaştım. Bir izbandut gibi dikilen Yaşar'a dokunmadan, "Geri çekilebilirsin, Yaşar," diye seslendim ona. "Muharrem uzun zamandır evin demirbaşı sayılır, bavullarımı almak için geldi sadece."

Benim uyarımdan sonra Muharrem de imayla kaşlarını havaya kaldırdı. “Duydun inşallah, kardeş?”

O andan sonra Yaşar durumun sıkıntılı olmadığına kanaat getirmiş olacak ki Muharrem’in göğsüne yasladığı kolunu çekip müsaade etti. Haftıfıten rahatladığımda başımı bir kere öne eğip Muharrem’e baş selamı verdim, hem de Yaşar’ın yerine ufak bir özür dilemek istemişim.

Diğer güvenlik görevlisinin yere bıraktığı bavulumu alıp eliyle giriş kapısını işaret etti Muharrem de. “Eve geçelim, Yakut Hanım.”

Arkamda dikilen Yaşar’a döndüm son kez. “Getirdiğin için teşekkür ederim. Hoşça kal.”

Hâlâ bir robot gibi arabanın önünde dikiliyordu. Kaslı kollarını arkasında birleştirmiş, sessizce etrafı kontrol ederken bana herhangi bir cevap vermedi. O böyle sessizliğini takınca önüme dönme mecburiyetiyle ilerlemeye başladım. Muharrem de, “Hoş geldiniz, Yakut Hanım,” dedi nazikçe, yan yana yürüyorduk.

“Hoş buldum, Muharrem,” dedim onun aksine ölü gibi bir sesle. Kollarımı kendime sarıp üstümdeki ıssızlığı geçirmeye çalışsam da bunun bir çaresi yoktu. “Ev kalabalık mı?”

“Tam olması gerektiği gibi.”

Herkes yerli yerindeydi yani. Ben hariç.

“Anladım,” diye bıkkınca mırıldandım. Muharrem hâlîme hüzünlü bir bakış attı. Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu ama hâlâ bana üzülenler vardı, muhakkak ki kızıyorlardı da.

Yavaşça yokuşu tırmanıp girişe geldik. İçerideki başka bir güvenlik görevlisi geçmem için kapıyı tuttuğunda uzun zamandır buraya gelmediğim için garip hissettim. Üşümüş gibi, yorulmuş gibi, sıkılmış gibi... Her zamanki gibi.

Kapı açıldığında gözüme önce yere taşlarla çizilmiş Y harfi çarptı. Yalınkılıç soyadını temsil eden bir taş süslemesiydi. Babaannemin en saçma işlerindendi, böyle gururunu okşayan şeylerden hoşlanırdı o. Y harfini ayakkabımla güzelce ezerek yürümeye devam erttim. Bavulun tekerleklerinin sürtme sesinden Muharrem’in de peşimden geldiğini anlayabiliyordum. Başımı geriye çevirdim tekrar ona bakmak için. “Peki, herhangi bir değişik oldu mu geçen bunca zamanda? Bilmem gereken önemli bir şey?”

Kaşlarını imayla bir kere havaya kaldırıp indirdi Muharrem. “Bir değişikliğe müsaade edilmez, Yakut Hanım, biliyorsunuz... Sizin dışınızda.”

“Bana kızgınlar mı peki?” *Tevekkeli bir soru. Öylelerdi işte. Öğrenince her şey daha mı iyi olacak sanki?*

“Gerekli cezayı ödetiyorlar diyeyim.”

“Anladım, senden bir şey çıkmayacak.”

Sıkılğan hâlde nefeslenip geniş bahçenin ardında kalan eve bakındım. Ön bahçeye bakan pencerelerden birisi babaannemin odasına aitti. Belki camdan gelişimi izliyordur diye ikinci katın sol tarafında kalan ikinci pencereye baktım ama herhangi birini göremedim. Gözlerim dikkatle kısıldı. Sanki... Camda bir yansıma vardı sanki. Pek anlaşılmıyordu ama ufak bir topuza benzediğini düşündüm gördüğüm şeyin küçük bir parçasının. Biraz daha dikkatimi verdiğim an topuz yan dönüp tamamen kayboldu, pencerede bir suret belirdi. O kadar silikti ki ilk başta anlaması zor olmuştu ancak uzun uzun bakınca fark ettim kim olduğunu.

Babaannem...

Tam o sırada, “Benim yerime dönmem gerek,” diye bir mırıltı duydum Muharrem’den. Sayesinde düşünceler zihnimden hızla sıyrılıp gitti. “Bavulu size teslim etmem uygun mudur, Yakut Hanım?”

“Tabii bırakabilirsin, kendim taşıyım.”

Bavulumu yanıma bıraktıktan sonra ceketinin önünü düzelterip geri dönmeye koyuldu. Ben de derin bir nefes alıp asla toplayamadığım saçlarımı geri ittim, ardından kulpu tutup bavulu peşimden çekmeye koyuldum. Evin geniş holünü geçerken bakışlarım etrafta gezindi. İşlemeli kâğıtlarla kaplanmış antrasit renkteki duvarlarda, rastgele yerlere asılmış ama yine de çok düzenli görünen ufak aile fotoğraflarında... Sonra içereden seyrek bir gürültü ulaştı kulağıma. Demek ki evdelerdi ancak beni karşılamaya gelmek istemiyorlardı.

“Biliyorum,” dedim kendi kendime fısıltıyla. “Gelmeyeceklerdi işte, biliyorum.”

Adım adım ilerledim ve az sonra mutfaktan ayrılırken elini eteğinin önünde birleştirip tereddütle bana bakan Berfin’le karşılaştım. Gevşek bir topuzla tutturduğu saçlarının ön kısmını gergince düzelttiği esnada yorgun olduğu anlaşılacak şekilde hızlı nefesler alıp verdi. Aramızdaki mesafe biraz daha kısaldığında, “Hoş geldiniz, Yakut Hanım,” demişti.

Başımı bir kez öne eğip kaldırdım. “Hoş buldum, Berfin.”

Berfin evimizde küçüklüğünden beri olan bir çalışanımızdı. Kesinlikle arkadaşım değildi fakat tanışıklığımızın tamamen resmiyet barındırdığını da söyleyemezdim. İyi kızdı, karşısına çıkan herkesle de soursuz anlaşırdı genelde. Birleşik tuttuğu parmaklarını ayırıp iki yanına

yasladı. Her hareketinden kesif bir gerilim akıyordu. Suratındaki ifadeyi bile düzeltmeye fırsat bulamamıştı bir türlü. “Sizi nasıl ağırlayalım?” diye sorduğunda alt dudaklarını üste kapattım.

“Bilmem,” diye bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Bu hâlim Berfin’de bir telaşa sebep olunca kendini açıklama ihtiyacıyla ellerini salladı hemen. “Yani uzun sürecek mi bu misafirliğiniz? Ya da misafirlik demesem mi? İnanın hiçbir şey bilmiyorum şu an!”

“Niye bu kadar telaş yaptın ki?”

“Babaanneniz...” Yutkundüğünde boğazında bir kıpırdama belirdi. “Hiçbir bilgi vermiyor. Hâliyle şaşırdık. Eski odanızı mı hazırlasak yoksa misafir odası mı ayarlasak?”

“Nerede kaldığının ne önemi var?” *Başımdaki çatı uçup gideli çok uzun zaman oldu sonuçta. Artık nerede kaldığının ne önemi var?*

“İşte öyle değil.” Ayakkabıları gıcırtılı sesler çıkaracak kadar sabırsızca hareketlendi Berfin. Yüzünde kapana sıkışmış gibi bir ifade vardı. “Bunu size nasıl açıklayabilirim ki şimdi?”

“Obsesif babaannemi tanımadığımı mı düşünüyorsun yoksa?” Başımı hafifçe omzuma yatırıp Berfin’e bakarak güldüm, sonra boynum yerinde tutulup kaldı. *Bana bunu her zaman Uygur yapardı.* Karşıma geçer, ben sinirden kıvranırken aynı şimdi yaptığım gibi başını hafifçe omzuna yatırır, sonra da sinirimden keyif alır gibi karşı koyulamaz bir gülüşle dudaklarını kıvrırdı.

Şimdi merak ediyorum. Uygur acaba... Beni görse yine yapar mıydı aynısını? Yoksa en ince huyları da onu tanıyamayacağım kadar değişmiş miydi?

Boğuk bir ses duyunca dalgınlaşan gözlerimi düzelttim hemen. “Yakut Hanım!” Önüme daha çok yaklaşan Berfin elini yüzüme doğru salladı. “Yakut Hanım, beni duyuyor musunuz?”

Tam o an Gökçe’nin söyledikleri yankılandı kulaklarımda: *Dalıp gidiyorsun, duymuyorsun sana seslenenleri. Herkes senin iki yıldır ne kadar dalgın ve dikkatsiz olduğunu düşünüyor.*

“Hımm, ne?” İki kaşımın arasına bir refleks gibi dokunup hafifçe kaşıdım. “Bir şey mi dedin?”

“Yani en son siz bir şey diyordunuz ama?” Merakla gözlerini açınca mavi hareleri daha belirgin yansımıştı gözüme. “Sonra sustunuz, ben devam edeceksiniz sanmıştım.”

“Yok.” Zorlukla yutkundum. “Bir şey demeyecektim.”

“Anladım,” derken Berfin başını birkaç defa hafifçe salladı. “Peki, ne yapalım odanızı? Siz babaannenizle görüşüp anlaştınız mı?”

Ona cevap vereceğim esnada araya başka bir ses karıştı: “Berfin?”

Bavulumun kulpuna sarılı elim istemsizce sıklaştı. Dudaklarımdan sızıp göğsüme inme maksadı taşıyan nefeslerim, ansızın taşlaşıp içime oturmuş gibi hissetmeye başladım. Olduğum yerde tökezlercesine öne kaydı ayaklarım. Nasıl oldu bilmiyorum, annemin sesini duymak saniyeler içinde delicesine sarsılmama sebep oldu.

“Ne konuşuyorsun böyle fısır fısır?”

“Hiçbir şey, Elif Hanım.” Karşımda durduğu için tepkilerini rahatlıkla görebildiğim Berfin, bakışlarını ardımda kalan annemde ve bende hızlıca gezdirirken sanırım yıllar sonraki ilk karşılaşmamızın nasıl olacağına dair büyük bir merak içindeydi. Boştaki elimi kabanımın cebine atıp sakladım. Eğer olur da sarılacakmışız gibi görünürse buna engel olmak için annemden uzak kalacağım her şeyi yaptım.

Ama keşke o yapmasaydı.

“Bu hanımefendi...”

Yapma işte, yapma.

Benden bahsediyorsun, anne, kızından.

Başımı çabucak geriye çevirdim. Az önce toparladığım uzun saçlarımdan dalgası sıyrılıp geriye düştüğünde boynumdaki gıdıklanma hissi de geçmişti hemen. Ben bakışlarımı ansızın ona çevirince annem yaslandığı duvardan ayrılıp dik durdu. Kahverengi saçlarının ön kısmını onu son gördüğüm zamanlardaki gibi yine arkada hafifçe toplamıştı ve aralardaki beyaz teller eskiye nazaran biraz daha çoğalmış görünüyordu. *Yaşlanmış annem*, diye geçirdim içimden. *Birbirimizi görebileceğimiz günler azalmış ama biz yine de azın çoğunu tercih etmemişiz.*

Kelimelerin üstüne basa basa, “Benim,” dedim. Bu yaptığının kalbimin kırılmasına yol açtığının elbette farkındaydı. Öyle bakıyordu gözlerimin içine. Zaten canımı yakmak istermiş gibi. Ama sevmediğinden değil, çabuk nefret ettiği ve nefret ettiklerine pek de acıma göstermediği için. “Tanıyamadın mı kızını?” diye sordum.

Annemin soğuk ifadesinde bir kırılma belirdi o an, gözleri hızla yüzümü tararken daha mahzun bir hâle bürünmüştü. Bir zamanlar beni sevdiğini anımsamıştı sanırım, ancak yüzü bozulunca sonradan da nefret ettiği aklına gelmiş olmalıydı. “Arkan dönük olunca,” derken gözlerini kaçırıp başka yerlere baktı hemen. “Tanıyamadım.” En sonunda ela

gözleri yine beni buldu. Bavulumun kulpunu sıkarken ve diğer elim de cebimde beklerken ne yapsam diye düşünüyordum.

“Peki,” diye fısıldadım.

Sesini düzeltmek için öksürdü annem. “Hoş geldin bu arada.”

Konuşmadım bu sefer, sadece usulca başımı salladım. Çünkü ansızın düğümlenen boğazım, sesimi kullanmama engel olmuştu. Burnumun ucu da rahatsız hissedeceğim kadar dikenli dikenli sızlıyordu.

Tamam, ben de sadece yaşama mecburiyetinden dönmüştüm de buraya, en azından daha fazla hoş gelmişim gibi yapamaz mıydı annem? Gözlerime daha uzun bakabilir, gülümseyebilirdi. Kolunu uzatabilir, sarılabılırdi. Beni eskiden seviyordu, biliyorum ama neden sevemeyeceği birine döndüğümde de sevemiyordu? Neden intikam duygusu merhame-tinden daha ağır basıyordu bana karşı? Çünkü ben beklememiştim beni doğurduğunda tattırdığı o ilk karşılıksız sevgiyi... Eğer bir süre sonra bu karşılıksız bir sevgi olmayacaksa, o zaman neden bana sahip olmayı tercih etmişti ki?

Bende bunların hiçbir cevabı olmadığını fark ettiğimde anneme daha fazla bakmadan bavulumu çaresizce çekiştirerek yukarı çıkmaya koyuldum. Nasıl olsa sarılmayacaktık, buna ikimizin de isteği kalmamıştı. Devam eden ağlama arzularımdan dolayı dudaklarım içe doğru kıvrıldı, kaşlarım çatıldı. Annemin beni böyle görmesini istemezdim, buna sevinirdi çünkü.

Derin derin nefeslenerek merdivenlere yürümeye devam ettim ancak saniyeler sonra birinin peşimden geldiğini belli eden adım seslerini ve ardından annemin bana seslenişini işitince durmak zorunda kalmıştım. “Yakut, bekle.”

Tam o sırada salonun önünden geçiyordum. Seslerimizi duyan ve beni gören ailenin geri kalanı da oturdukları koltuktan ayaklanıp yanı-mıza yaklaştı hemen. Hep birlikte üstüme yürüdükleri için ister istemez ürperdim.

En önden hızlıca gelen kişi babamdı, üstünde her zaman giydiği desenli süveterlerinden vardı. Onu böyle görünce gülümsemekle tepkisiz kalmak arasında bocaladım kısa bir an. Sonra gözlerim, onun arkasından yaklaşan abime çarptı. “Yakut?” diye mırıldanırken sesi baskın olsa da babamın aidiyet dolu bir şekilde, “Kızım?” demesi daha çok doldurdu kulağımı.

Amcam, yengem, kuzenlerim, hatta bastonuyla ayakta durmaya çalış-an dedem bile beni görmek için salondan çıkmaya koyulmuştu. “Sen mi

geldin?” dedi amcam, yanıma gelen babamın kolunu tutup. Onları böyle görünce Belçin’in ne yapıp da buraya dönmemi sağladığını anlamadım. Kimse hoşnut görünmüyordu çünkü.

“Ben geldim.”

Babam ıslak gözlerini üstümde gezdirirken aynı şeyi tekrarladı: “Kızım, geldin mi gerçekten?”

“Hı hı,” diye çok ince bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Dizimi gergince sallarken babamın hüznüyle parlayan gözlerine baktım. Umutsuz yüzünde ufak bir gülüş vardı şimdi. Bu, geldiğimden beri karşılaştığım ilk güzel tepkiydi.

“Küçük Yakut’um...” Bastonunu yere çarpa çarpa aradan sıyrıldı dedem. Aramızda açılan boşluğu hemen kendisiyle doldurdu. “Hoş geldin, güzel kızım,” derken burada olmama inanamaz hâlde bakıyordu. Dile kolay, evi terk edişimin üstünden beş yıl geçmişti sonuçta. Onlara en son veda ettiğimde yirmi iki yaşındaki genç kızlarıydım. Şimdiyse yirmi sekiz yaşına girmek üzere ve şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şeyleriydim.

“Hoş buldum, dede, öpeyim.” Hafifçe öne eğildim. Eline uzanmak istediğimde hemen tutmama müsaade etti o da. “Öp evladım,” dedi, sesi biraz hüzünden biraz da yaşlılıktan titrek duyuluyordu. Ancak amcamın, dedemin kolunu tutup bize engel olmasını beklemediğim için kaşlarım çatıldı ânında. “Bir dakika, bir dakika... Kabul töreni mi yapıyoruz burada? Baba, sen niye hemen buna elini öptürüyorsun?”

“Bu mu?”

Sorumdan sonra amcamın gözleri direkt beni buldu. “Aynen, bu.”

“Bir adım var benim,” diye dişlerimin arasından öfkeyle mırıldandım.

“Kusura bakma, unuttuk.” Amcam ters bir tavırla dedeme döndü yine. “Hayırdır, okumaya falan gitti de gurbetten mi dönüyor pek sevgili torunun? Benim bildiğim kadarıyla en son ailesini bırakıp evi terk ediyordu da...”

Sıkılğan bir nefes sızdı burnumdan. “Bunları yüzüme söylemek için mi eve gelmemi kabul ettin?”

“Ne kabul etmesi be? Ben senin hiçbir şeyini kabul etmedim! Asıl sen babaannenden habersiz ne geziyorsun buralarda?”

“Onun haberi var.”

Amcam birden durgunlaştı. Konu babaannem olduğunda kimse bu sarsılmaz otoriteyi sorgulamazdı çünkü. “Öyle mi?”

“Evet...” diye mırıldandım. Gözlerim tekrar dedeme çevrildi, peşi sıra babama. Pervaza yaslanmış hâlde bana bakıyordu, yüzü asıktı biraz. “Şimdi dedemin elini öpüp babama sarılabilir miyim?”

Amcam hemen başını iki yana salladı. “Yok, olmaz.”

“Niye?” diye karşı çıkan ise bir süredir sessizliğini koruyan abim oldu. Elleri pantolonunun cebindeydi, en arkada olmasına rağmen uzun boyundan dolayı onu rahatça görebiliyordum. Amcama doğru kaşlarını çatıp tekrar dillendirdi benzer bir soruyu. “Yakut babama neden sarılamıyormuş amca?”

“Turgut, şu an...” dedi amcam bahane bulmaya çalışırken, adını duyunca babam da gözlerini tüm ailenin üstünde gezdirmeye başlamıştı. Kendisiyle ilgili bir şey söylenmesini bekliyordu. “Onun şu an kafası karışık çünkü, bu ona iyi hissettirmeyecek.”

İçimi acıtan bu sözlerle karşı çıkmak istedim. “Kızıyım ben onun, niye iyi hissettirmeyeyim?”

Yerimde kıpırdamak istediğim an arkadan bir el dirseğimi tuttu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki böyle engelleyici bir dokunuşla patlamaya müsait hissettiğim için hemen kolumu kendime çektim. Bunu yapınca annem öne doğru tökezlemiş ama yine de belli etmek istemeyerek çabuk toparlamıştı kendini. “Sesine sahip çıkabilir misin?” derken zorlukla yutkundüğünü gördüm. Onu neredeyse düşürecek olduğum için üzülsem mi yoksa her şeye rağmen babamla arama girmeye çalışmasına kızsam mı, bilemiyordum.

“Çıkamam,” dedim kısıp bir tonda. Az önce isteklerimi yerine getirmek için her şeyi yapabilirdim. Israrcı olacaktım, inat edecektim... Fakat o hâlim birden silindi gitti üstümden. Gözlerimi, ben gelmeden önce sakince hayatlarını sürdüren ailemin üstünde gezdirdim. Muhtemelen şu an tedirgin hisseden babam, ben gelip de amcamla münakaşaya girmeden önce epey sükûn dolu ve huzurluydu.

Doğru söylüyorlar, Yakut, gittiğin yerlerin huzurunu kaçırıyorsun sanki?

Yine de bunca yalnızlıkla baş edemeyen çocuk yanıma ağır basınca, “Babama sarılmak istiyorum,” diye mırıldandım.

“Evladım,” dedi dedem, amcamın dikkatini çekmek isteyerek koluna dokunmuştu. “Bırak da Turgut, evladiyla hasret gidersin.”

“Baba.” Amcam dedeme karşı öfkeyle gözlerini açtı. “Turgut kimseye hasret duymuyor, şöyle konuşup kardeşimin aklını karıştırmayın.” Bakışları bu sefer söylediklerini açıklama maksadıyla bana dokununca kalbime de dokunmuştu sanki. “Ben sadece onu düşünüyorum. İki gün

sonra tekrar ortalıktan toz olacak birine umut bağlayıp üzülmesine sebebiyet vermeyeceğim. O sizin gibi güçlü değil, biliyorsunuz. Turgut hasta bir adam,” derken sesini kısıtı özenle. “Bizim gibi düşünemez, olanları farklı algılar.”

Annem ise kendisi yapmamasına rağmen babamla bağımın kopmasını istemiyormuş gibi, “Kutan abi,” diye seslendi. Az sonra arkamdan çıkıp babamın yanına geçmişti. “O da istiyor belli ki, bırak da...”

“Sözümü dinle, Elif, olmaz dediysem olmaz. Çocuk oynucağı mı bu işler? Yakut’un karşısında hem ailesi hem de hasta bir babası var ama o eski bir arkadaş muamelesi çekiyor bize. Aklına gelirse arada bir uğruyor... Böyle aile mi olunur? Yok öyle hemen bağrımıza basmak falan.”

“Ama...”

“Siz odanıza çıkın. Akşam yemeğe inersiniz artık.”

“Abi...”

“Kocanı al, yukarı çıkar, Elif.”

Annem, payına yine babamın bakıcılığını yapmak düştüğü için kaşlarını çatıp sessizce önüne döndü. Eğer yeltensem babamı çekip alabilirdim, ikimiz de sarılır ve isteklerimizi gerçekleştirmiş olurduk. Bu esnada amcam da aramıza dâhil olur, büyük bir karmaşaya sürüklerdi bizi. En iyisinin daha müsait bir ânı beklemek olduğunu bildiğimden, amcamın sözünü dinler gibi yapsam da aklımda sadece bulabildiğim ilk vakitte babama sarılmak vardı.

Annem kendi kendine söylenerek babamı yukarı götürürken arkalarından acıyan gözlerle baktım. Babamsa ara ara başını çeviriyor ve beni kontrol ediyordu. En azından içi rahatlasın diye elimi salladım ona, dolu gözlerine rağmen dudaklarını kıvırdı ve bana benim gibi bir karşılık verdi. Ancak amcam bu sefer de selamlaşmamızı bölmeye niyetliydi. “Bu adamın hakkını ödeyemeyeceksin,” dedi suçlayıcı bir sesle.

Artık taşan sabrımdan dolayı hırsla bir adım öne çıktım. “Seni ilgilendiren bir durum yok, amca. Karışma daha fazla. Babam korkmasın diye ses etmedim ama her zaman bu yaptığını sineye çekemem. Bir daha benimle nasıl konuştuğuna dikkat et.”

“Her zaman çekemem derken?” diye imayla soran Mete’ydi. Kuzenim. Eli başının üstünde, kahverengi saçlarının arasında beklerken epey huysuz görünüyordu, tıpkı benim gibi. Sanırım biraz benziyorduk. “Sen hep burada mı kalacaksın?”

“Hayır,” dedim bozuk bir sesle. “Bilmiyorum. Daha belli değil.”

“Kızım senin hayatın hakkında bir fikrin yok mu?” diye bu sefer şaşkınca yengem sordu, dehşet doluydu tavrı.

“Eve daha şimdi girdim. Hemen dönüşümü bildirmek zorunda mıyım?”

Mete ellerini beline yaslayıp kaşlarını çatıttı hemen. “Otelde değilsin, Yakut. Senin istediğin zaman girip çıktığın yer, bizim evimiz. Aile yaşıyor burada. Tabii ki bir şeyleri önceden haber vermek zorundasın.”

Sıkıntıyla nefeslendim. Bavulumu sinirle kenara iterken tok bir ses yayıldı holde. “Farkındayım burası otel değil. Ama sen de beni sorgulayacak olan o ev sahibi değilsin. Bırak babaannem söylesin ne söyleyecekse.”

“Tamam tamam.” Abim bulunduğu yerden ayrılıp yanıma geldi aceleyle. Elini omzuma atıp beni kendine çektiğinde soluklarım yine göğsümde sıkışıp kalmıştı. Bu sefer beni tetikleyen şey hüznün değil, yoğun bir sinirdi. “Sakin ol, Yakut, onlar da şaşırdılar sadece,” derken abim yine her zamanki gibi orta yolu bulmaya çalışıyordu. Böyleydi, herkesin haklı ve haksız yönlerini ayırt etmeye çalışır, ona göre karara varırdı.

Tam o sırada merdivenlerden inen bir başka hizmetli, aramıza karışmadan kenarda durdu. Hafifçe öksürdüğünde bakışlarımız ona dönmüştü. Tereddütlü gözlerini hepimizin üstünde gezdirdikten sonra bana baktı en son. “Yakut Hanım,” dediğinde benden bahsedip bahsetmediğini anlayamamıştım. Hemen ardından, normal bir zamanda olsak komik görünebilecek bir cümle kurdu: “Yakut Hanım sizi odasına bekliyor.”

“Harika,” diye bir mırıltı duydum. Yengemdi bunu söyleyen. “Zurna sonunda *zırt* dedi.”

Yorgun bir nefes bıraktım dışarı. Cebime sıkıştırdığım parmaklarımı sıkarken gözlerimi de kısa bir süreliğine, sadece oradan silinmişim gibi hissedebilmek için yavaşça kapattım. *Babaannem benimle görüşmek istemişti demek ki...* Yaşlı Yakut elbette evine buyur ederken beni görmezden gelecek değildi, yanına çağırıp aşağılayacaktı. Hayatımı yoluna koymadığım için benimle alay edecek, hezimetimden gurur duyacaktı. Sadece bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesine hazır değildim. Kirpiklerimi geri araladığımda hâlâ beni bekleyen hizmetliye baktım. “Hemen şimdi mi?”

“Evet, şimdi çağırıyor.”

“Peki,” diye fısıldadım usulca. “Geliyorum.”

Önümde duran abim elini sırtımda dolaştırdı yavaşça. “Sana eşlik edeyim.”

“Kendim giderim.”

“Yolu unutmuşsundur belki?”

“Biliyorum, sıkıntı yok.”

“Sus,” dedi beni az önce sıvazladığı sırtımdan ittirip. “Bilmiyorsun.”

Bir yoldaş gibi taşıdığım bavulumu benden önce alıp rahatça ilerlerken, peşine takılmaktan başka çarem kalmamıştı. Beni şüpheli gözlerle seyreden Kutan amcama, durumdan rahatsız görünen yengem ve Mete’ye, her zaman olduğu gibi yine her şeye sessiz kalan diğer kuzenim Umay’a, biraz daha tartışsak kalpten gidecekmiş gibi yüzü kızarmış duran dedeme son bir bakış attıktan sonra abimin arkasından ilerledim ben de.

Merdivenleri birer birer çıkarken gözlerim duvarlardaki tablolarla gezindi. Herkesin kendine özel birer fotoğrafı vardı. Hoş anlarda çekilmiş, özel fotoğraflardı bunlar. Ve tablolaştırılmaya layık görülmüşlerdi. İki kişi dışında: *Yıllar önce evi terk eden Saltuk amcam ve ondan ilham alıp bu evi terk etmeyi bir gelenek gibi sürdüren ben.*

Uzun yıllar önce, küçük bir kızken, amcamın fotoğrafının oradan kaldırıldığı âna şahitlik etmiştim. Dehşet bir andı. Babaannem sinir krizleri geçirerek tabloyu oradan indirmiş, sanki gözden silinen gönülden atılabiliyormuş gibi tırabzanlara çarpmıştı tabloyu. Benimki için aynı şey gerçekleştirilmiş miydi, bilmiyordum ama yokluğumda hemen yok edilmişti, bu anlaşılabilirdi.

Tüm gerginliğin üstüne bir set çekip, “Hani,” diye mırıldandım önden giden abime. “Benim tablom nerede?”

“Yaşlı Yakut bizzat kendisi parçalayarak indirdi onu.” Geriye dönen abim, duraksadığı esnada üstündeki beyaz gömleğin kollarını biraz daha sıvadı. Bir dedikodudan bahseder gibi söyledikleri dudaklarımda ufak bir tebessüme sebep olmuştu.

“Hâlâ kontrol edemediği şeyler yüzünden krizler geçiriyor demek,” dedim mırıltıyla. “Ama buna rağmen eve gelmemi kabul etti... Neden ki?”

“Bilemeyiz.”

İkinci kata ulaştığımızda evin kokusu daha da yoğunlaşmıştı. Gözlerimi hiçbir yere değdirmeden yalnızca koridoru yürüdüm. İkinci kapının önüne geldiğimizde ikimiz de durduk, gerimde kalan abimin eli boştu. Bavulu bir alt kata bırakmış olmalıydı odama götürülmesi için. Sonra güven vermek istercesine omzuma dokundu. “Sakin davranırsın herhâlde?” diye mırıldanırken tereddüt doluydu. “Bu konuda seni uyarmama gerek yok, değil mi Yakut?”

“Abi...” dedim bıkkınca. Aramın iyi olduğunu düşündüğüm kişilerle bile bilmediğim, takip edemediğim, hatta yetişemediğim uzaklıklar yaşıyordum ansızın. Güvenilmeyen kişi olmak beni buna zorluyordu. “Kimseye bir şey yapacak değilim. Ben kavga etmeye gelmedim buraya.”

“Söz ver ama.”

“Ben yalancı mıyım?”

“Söz istiyorum.”

“Tamam, söz abi. Ağlatmayacağım babaannemi.” Kaşlarım biraz hüznle çatıldı. *Nasıl da rahatsız ediciyim gözlerinde...* “Çok iyi davranacağım, git artık başımdan.”

Abim birkaç saniye sessizce yüzümü seyrettikten sonra, “Dikkat et,” diye mırıldanıp geri geri uzaklaşmaya başladı. Önüme dönüp hızlıca soluklandım. Hiç beklemeden kulpu indirip kapıyı açtığımda gözlerim acıtıcı bir aydınlığa çarptı. İçerisi küçüklüğümden hatırladığım gibiydi. Tam ortada bir yatak, hemen karşı taraftaki pencereyi dolduran gökyüzü manzarası... Yatağın kapı tarafındaki ufak sehpa, üstünde solmaya yüz tutmuş çiçekler... Babaannem...

Solgun çiçeklerin üstünü okşayan buruşuk el, benim içeri girmemle duraksadı. Babaannemin bakışları yavaşça bana çevrilirken ince dudaklarını aralamış ama konuşmaya yeltenmemişti. Gri saçları sanki az sonra bir baloya katılacakmış gibi düzgün bir topuzla tepesinde topluydu yine. Gözlerinde ince çerçeveli gözlüğü vardı. Her zaman komik bulduğum gıdısı da çenesinin altından minicik sarkıyordu ama onu en son gördüğüm hâlinin aksine eriyip gitmişti bu sefer. Bedeni hatırladığımdan da küçüktü.

Bir gün, ben henüz on üç yaşındayken, Saltuk amcam evi henüz terk etmiş, herkesi suskunluğa ve gerginliğe hapsetmişti. Tüm gizli dileklerimi yazdığım gizli defterim ortaya çıktığı ve babaannem onun ölmesini çok istediğimi öğrendiği için evde daha az sevilir hâle gelmiştim. Liseye yeni başlayan abim, Mete ve Umay, okulda üçünün de tanıdığı bir hoca hakkında sohbet ederken onlarla ortak konuşabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden eve dönüş yolunda, onların arkasında tek başıma yürüyordum.

Eve girdikten sonra herkes akşam yemeğine kadar dinlenip toparlanmak için odasına çekilirken annem kolumu tutup bir duvar kenarında sıkıştırdı beni. O gün kıyafetinin kollarının ve hatta üstündeki eteğin bile çoğunlukla ıslak olduğunu hatırlıyorum. İlk başta buna sebep bulamadım ancak sonradan babaannemi banyo yaptırmaya çalıştığından bahsedince tüm taşlar yerine oturdu.

Yaşlı Yakut, yıllar geçtikçe tek başına yıkanamaz hâle geldiğini öne sürerek banyolarını bir başkasının yardımıyla yapmaya başlamıştı. Bu yeni düzen bizi zorlarken onun yalan söylediğine ve yalnızca işini bize yaptırmak için hasta taklidi yaptığına o kadar emindim ki... Aynı zamanda benden asla böyle bir dilekte bulunmasın diye elimden geldiğince kaçıyordum. Ancak o gün kaçamadım. Babaannem, annemin kendisini nazik yıkayamadığını ve canını acıttığını söylediği için beni çağırmıştı. Kayınvalidesinin isteklerini yerine getiremediğinden annem de hırsına yenik düşüp ağlamaklı olmuştu. Uğraşa bile babaannemin gözüne girmek çok zordu çünkü.

Ama ben de o banyoya gitmek istemiyordum. “Yıkanmasın, pis koksun, hatta hiç çıkmasın odasından!” diye itiraz etsem bile annem yapacak hiçbir şey olmadığı için beni babaannemin yanına yolladı. Ona göre ben ve abim en sevilen torunlar olmalıydık... Fakat böyle bir kadına ben kendimi nasıl sevdirebilirdim ki?

Babaannem yüzümüze hiç gülerek bakmaz, merhamet ederek başımızı okşamazdı. Aslında ihtiyacım da yoktu onun sevgisine ama mecbur kalınca o da bir ihtiyaca dönüşmüştü işte. Zaten ailecek yaşadığımız için evde çok da özel bir alanımız yoktu. Kalabalığı hiç sevmediğim hâlde evin içinde sürekli birileriyle karşılaşmaktan, birilerine hesap vermekten yorulmuştum artık. O karşılaşmalar da en azından birkaç dakikalığına bile olsa güzel yaşansın istiyordum.

Koridorun köşesinde çaresizce durup annemin bana iş yüklemesini seyreden babama da kızmıştım o gün. Bana yardım edecek kadar güçlü olamadığı için... Hatta o an evdeki herkese kızgındım. İşini benim gibi iyi yapamadığı için uyuşuk Umay’a, ellerini daha kibar kullanamadığı için kovulan anneme ve yengeme, beni koruyacak gücü olmayan babama... Herkese kızgındım.

Buhar dolu banyoya girip babaannemin buruşuk sırtına öfkeyle bakarken kenarda bekleyen özel sabundan, kahverengi liften, oturduğu konforlu banyo sandalyesinden, ve su damlalarıyla dolu fayanstan bile midem bulandı.

İçeri girdiğimi fark edince babaannem başını hareket ettirmiş ama hiç konuşmamıştı. Lifi alıp duş başlığından çıkan suyla üstünü ıslattım. Sıcak banyodaki ağır buharı yanlışlıkla içime çekince midem daha da bulandı o gün. Köpüklü lifi babaannemin ufak sırtına sürmeye başladım. O hâldeyken fazla savunmasızdı ama tekrar bastonuyla etrafta dolanmaya başladığında eski gaddar hâline bürünecekti, biliyordum. “Biraz da

sağ tarafa sür,” dediğinde elimi kaydardım, lifi fazla bastırmıyordum ama yumuşak da değildim. İşimi bitirmek için acele ediyor fakat sonra başıma ekşimesin diye eksiksiz yapıyordum her şeyi. “Böyle iyi mi?” diye soğuk bir sesle sorduğumda, Yaşlı Yakut başını biraz daha öne eğdi: “İyi.”

O gün içimden en büyük dileğimi geçirmiştım. *Bir gün ne olursa olsun gideceğim bu evden...* Hayır, buna gitmek bile diyemezdim. *Ben bu insanlardan ardıma bakmadan kaçacağım ve bana adını verdikleri bu kadına inat, asla ona benzemediğime dair meydan okuyacağım hayata.*

Yine buradaydım.

Bir kere daha onun karşısındaydım.

Bu sefer bir banyonun içinde, babaannesinin kokusunun sindiği yoğun buharı koklamak zorunda kalan küçük Yakut değil, meydan okumasında mağlup düşmüş fakat yine de bunu belli edemeyecek kadar gururu konusunda babaannesine benzeme şanssızlığını yaşayan Yakut'tum.

“Gel demedim,” diye mırıldandı merhaba bile demeden önce.

“Unutmuşum,” dedim ben de pervasızca.

“Her zamanki gibi.” Çiçeklerinin üstüne eğilmekten vazgeçip ufak bedenini yatağa geri çekti babaannem. Yıllar sonra onu yatağında uzanır hâlde bulduğumda üstüme nedensiz bir korku çöktü. Zorlukla yutkundum. “Niye bu saatte yatıyorsun?”

“Bacaklarım tutmuyor.”

Açık kapıyı örttükten sonra olduğum yerde duraksadım. Yavaş yavaş arkamı dönerken babaanneme değen gözlerim kısıldı çatılan kaşlarımdan ötürü. Bir şeyler söylemek veyahut sormak istedim fakat kelimeler içimi tıkamış gibi ne konuşabiliyordum ne nefes alabiliyordum. Bu herkesin ulaşacağı bir sonu yakından seyretmek gibiydi.

“Geçmiş olsun demeyecek misin?” diye sordu babaannem, o da yavaş ve çekingen konuşuyordu. Ne bir sertlik vardı sesinde ne de beklediğim aşağılama. Teni küle yakındı, gözlerinin beyazında ışık bile kalmamış gibi görünüyordu. Ona bakmaktan korkacağım kadar yaşlıydı artık. Uzaktayken hiçbir şey umurumda değilmiş gibi hissediyordum da... Şimdi onu böyle görünce sahiden yandı canım.

“Geçmiş olsun,” diye mırıldandım.

Başını sallayıp yanındaki tekli koltuğu işaret etti. “Sağ ol. Otursana.”

Üstümdeki kabanı çıkarıp tekli koltuğa yerleştim. Bir süre ikimiz de sessizliği kucakladık. Kelimelerin bizi terk ettiği o sürede odada sadece nefes seslerimiz duyuldu. Onunkiler yavaş ve hırıltılı, benimkiyse ara ara iç çekişli ve sıkılgandı. Ne konuşacağımızı bilmiyorduk. Ne desem

kendimi ona tamamen teslim etmediğimi belli ederdim ki? Fakat benim böyle düşündüğüm esnada babaannem elini, sanki bana dokunacakmış da yetişemiyormuş gibi yatağından bana yakın olan kısmına yasladı. “Nasılsın?” diye mırıldandı pürüzlü sesiyle.

Sadece gözlerinin içine baktım.

Cevap verip vermemek arasında epey sallantıdaydım.

Çok sonra, “Normal,” diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. *Biraz yalnız hissediyorum ama bunu sana itiraf edemeyecek kadar ağır basıyor gururum.*

Bakışlarım babaannemin yüzüne dalıp gitti, bir süre ondaki tepkileri takip ettim. Kaşlarını bir kez kaldırıp indirdi, sonra iç çekti o da. “Demek yine kuyruğunu dik tutma peşindesin?” derken beni böyle apansız, gafil bir şekilde avlayıvermişti.

Kucağımda birleştirdiğim ellerimi birbirine sıkıca dolayıp kendimi saklamaya çalıştım fakat zordu. Babaannem beni anlıyordu. “Hayır...” diye itiraz edeceğim esnada cıkladı hemen.

“Sakin bana yalan söyleme, Yakut. Hoşlanmam.”

Dudağımın tek tarafı histerik bir tavırla kıvrıldı. “Sen de yalanlar söylüyorsun. Bu yaşına kadar ne kadar çok yalana ortak oldun, Allah bilir?”

“Evet, doğru söylüyorsun,” derken ince ve çatlak dudaklarında ufak bir gülüş belirmişti. Onu bıraktığım kadar sert olmayışı içten içe dehşete düşürüyordu beni. Gökçe’nin dediği gibi, babaannem ölmeye yaklaştıkça yumuşamıştı sanki. “İşte bu yüzden yalandan hoşlanmıyorum,” diye devam etti daha sonra. “Yalanların nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğim için...”

Daha fazla rol yapamayacağımı anlayınca gergin bedenimi serbest bıraktım. Koltuk daha rahattı şimdi. “Senin derdin ne benimle? Neden evine gelmeme müsaade ettin? Almasaydın içeri.” *Almasaydın da gelmeseydim. Mecbur kalmasaydım bu tatsız yüzleşmeleri yaşamaya.*

“Çünkü seni özledim.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun şu an?”

Hâlâ dalgın dalgın gözlerimin içine bakarken yaşlı sesiyle mırıldandı: “Özlemekten öldüm, Yakut.” *Hasret öldürmez, açlık ve susuzluk öldürür insanı. Özlemek, ölmeden öncesinin adı.*

“Saçma sapan konuşma,” dedikten sonra ona kötü davranabilmenin hırsını tatsam da hâlâ birazcık metanetli olduğum için babaannemin canını yakmaya yeltenemedim. “Neden gelmemi kabul ettin, onu söyle. Bir şey mi istiyorsun? Bir şey mi lazım oldu? Açık konuş.”

“Açıkçası mesele tam da dediğim gibi.”

Dudaklarımın içini kemirmeye başladım ona bakarken. “Sen delirmişsin.”

Babaannem konuyu yine değiştirdi: “Duyduğuma göre sen de evlenmişsin?”

“Hey Allah’ım... Sen sabır ver.” Yargılar gibi değil, gerçekten de bir şeyler öğrenmek ister gibi bakıyordu gözlerime. Gardımı düşürecekti, bunu yapmak istemiyordum. “Boşandım,” dedim epey sert tutmaya çalıştığım bir sesle.

Hafiften güler gibi bir ses çıkardı babaannem. “Tebrik ederim.”

Bakışlarımı öfkeyle başka yöne kaydırdım. “Sağ ol.”

“Yani... Bu kadar mı her şey?”

“Ne olmasını bekliyorsun ki? Aradan geçmiş beş yıl, oturup sana burada bitmiş evliliğimi mi anlatayım sanki beş çayına gelmişim gibi?”

Kızgın sorumdan sonra babaannem durgunlaştı hemen, sanırım böyle çıkışmamı pek beklememişti. “Sohbet olsun diye sormuştum,” derken çocuktan farkı yoktu gözümde.

“Sohbet etmeye yüzümüz mü kaldı, babaanne?”

“Neden öyle diyorsun?”

“Bilmem, neden acaba?”

“Gerçekten soruyorum.”

Derin bir nefes bıraktım dışarı. Bir süre birbirine doladığım parmaklarımı seyrettim. Üstümdeki asabiyet yok olsun diye derin derin yutkundum. Gözlerimi kapatıp açtım. Ama her halükârda buradaydım. Onun karşısında... Bunun fazla özel bir yanı yoktu, bir defa odama çekilip sonra hiç çıkmadığımda babaannem de unutulmuş bir anıya dönüşecekti sonuçta. Hatta yanına hiç gelmezsem bir süre sonra yok bile olurdu. Ama bakışlarındaki beni bırakmak istemez parıltılar buradan gitmeme engel olunca dudaklarımı aralayıp, “Değişmişsin,” diye mırıldandım. Utanıyordu, bağırıyordu, kızgınlığı azalmıştı.

“Sen de,” diye karşılık verdi hemen. “Güzel bir kadın olmuşsun.” Bakışlarını uzun uzun üstümde dolaştırdı. “Ama gözlerin... Pek gülüyor gibi?”

“Hoşuna gitmiştir.”

“Deme öyle... Niye hoşuma gitsin?”

“Başım beladan kurtulmasın diye beddualar etmedin mi arkamdan? Elbette üzülmemeye mutlu olursun, niye olmayacaksın ki? Senin istediğin gibi biri olmadım sonuçta.”

“Sen de mutlu oldun mu ben üzülünce?”

Ölmesini dilediğimi biliyordu.

Babaannemin sorusundan sonra ikimiz de yeni bir sessizliğe gömüldük. Parmaklarımı birbirine geçirip kendi kendime oynamaya devam ettim. Babaannem ise hareketsiz durdu sadece. En sonunda başım öne eğikken, “İkimiz de hak ettiğimizi bulduk galiba,” dedim. Dudaklarımda çok ufak bir gülüş vardı.

“O ne demek?”

“Baksana, yürüyemez hâle gelmişsin.”

Yatağı işaret ettim. Bacaklarını hafifçe kıpırdattığı, üstündeki ince örtüden belli olsa da çok silik bir hareketti bu. “Doğru,” dedi. Sonrasında bakışlarını bana çevirdi. “Ama neyse ki sen hâlâ çok gençsin, yürüyecek daha çok yolun var. Benim gibi hak ettiğini bulmadın sen... Hak ettiğin de bu değil zaten.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Hı hı...”

“Yürüyorum, değil mi?” Başımı kendi kendime aşağı yukarı salladım. “Yürüyorum... Dışarıdan öyle görünüyor,” dedikten sonra boğazıma bir yumru oturduğu için derin derin yutkunmam gerekmişti. “Ama ben nedense hiç ilerlediğimi hissedemiyorum.”

“Lütfen öyle deme.” Babaannemin yalvarır gibi çıkan sesinden sonra bakışlarım ona kaydı. “Bunu söylemek için daha çok gençsin. Hem ne olmuş olabilir ki beş senede?”

“Bir şey olduğundan değil de...”

“O zaman neden bu kadar umutsuz bakıyorsun? Yoksa ben mi üzüyorum seni?”

“Hayır.”

“Çünkü üzmem seni, değil mi?”

“Bilmiyorum, bana böyle şeyler sorma.” Sıkılarak ayağa kalktım. “Neyse ben daha fazla konuşmak istemiyorum. Çağırdın diye gelmiştim ama sen de düzgün şeyler konuşacak gibi değilsin. Odama geçip dinlensem iyi olacak...” Fakat gitmeme müsaade etmeden elimi tuttu, buruşuk tenini parmaklarımda hissettiğim an yavaşlayıp adımlarımı sertçe tek bir yere bastım. Daha da uzaklaşmadım.

“Yakut, dur gitme.” Sözleri arasında öksürdü babaannem. “Gitme, başka şeyler konuşalım. Söz veriyorum kötü şeylerden bahsetmeyeceğim, güzel şeyler konuşacağım. Kızdırmayacağım seni... Biraz daha otur.”

“Mevzu o değil, ben hiç konuşmak istemiyorum... Seninle.”

Öyle mi? Konuşmak mı istemiyorsun? İyi o zaman. Aç o kapıyı, çık dışarı Yakut. Yüz yüze gelebileceğin kimi bulacaksın? Sana hâlini hatırlını kim sorar? Biliyorsun, bulup bulabileceğin bu kadar. Pişman, üzgün ve eskimiş bir ruh sadece.

Babaannem elini yavaş yavaş aşağı kaydırıp parmak uçlarıma dokundu. Her şeye rağmen bırakmayışının altında, onda daha önce hiç şahit olmadığım bir gurursuzluk yatıyordu. Tam olarak buydu sebebi. Tüm kaba tavırlarımı bile göz ardı etmesine sebep olabilecek, neredeyse muhtaçlık derecesinde bir gurursuzluk.

Tanıdık... *hayır, değil.*

"Tamam," dedi güç bela. Bazen onun yaşlı olduğunu unutuyordum. "Otur da susalım o zaman, ben gönül koymam. Sussak da yeter. Sadece... şey istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Yanımda olmanı."

Göğsümü şişirerek derin bir nefes aldım, sonra da neredeyse oflar derecesinde bir bıkkınlıkla nefesimi bıraktım. Hiçbir şey demeden koltuğa geri oturduğumda bakışlarım sadece yerdeydi. Babaanneminkilerse ben de. Gerçekten de söylediği gibi bir süre sustuk. Çok sonra, zaten sorduğu bir soruyu tekrarlayarak, "Nasılsın?" diye sordu bana.

"O soruyu sorma," dedim. "Verdiğim cevaplara inanmıyorsun."

"Özür dilerim."

Bakışlarım yavaşça yerden kalktı, ona doğruldu. "Pardon, ne dilersin?"

"Özür..."

Rahatsızca kaşlarım çatıldı. "Hiç yakışmıyor ağzına."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum ki..." Zaman onu gerçekten küçük bir çocuğa çevirmişti. Yanakları da kıpkırmızıydı o an. Dudaklarını masumca büküp bir süre utanarak seyretti gözlerimi. "Bilmiyorum yani."

"Susacağız demiştin?"

"Yapamadım."

"Sakın benden bir şeyler anlatmamı bekleme," diyerek hızlı bir set çektim önüne. Ancak elimi alnıma yaslayıp tenimi ovalarken gözlerim dolmuş, yüzüm kasılmıştı. "Konuşasım yok, zaten söyleyeceğim bir şey de yok. Üzgünümdür, mutsuzumdur diye benimle ilgili her şeyi çok merak ettiğinin farkındayım ama sana o zaferi yaşatmayacağım."

"Kim böyle bir şeyden mutluluk duyar?"

Başımı huysuzca iki yana salladım. "Sanki sen olmazmışsın gibi sorma."

“Elbette olmam...” Yutkununca komik gıdısı hareketlendi babaannemin, gözleri dolmuştu ansızın. “Senin için hiçbir zaman kötü bir şey dilemedim, Yakut.”

“Yapma lütfen. Yalan söyleme.”

“Yemin ederim, her şeyim üzerine yemin ederim ki şu evden çıkıp gittiğin günden beri...” dedikten sonra dayanamayıp ağlamaya başladı. Gözlerinden akan yaşlar yavaş yavaş yanaklarından aşağı süzülürken bazen bana bakmaya utanıyor gibi davranıyordu çünkü bu, onu ağlarken gördüğüm ilk andı. Ne yapacağımı bilemeyerek toparlanırken konuşmadım da. Babaannem de zar zor dile getirdi ağlamaklı sözlerini: “Gittiğin günden beri hep seni merak ettim. Nereye gitti, neler yedi, kimlerle tanıştı, hasta oldu mu, sağlığı sıhhati yerinde mi...” Titrek ellerini yanaklarına sürttü hemen, bir yandan da dudaklarını ısıırıyordu. “Acaba beni özlüyor mu?”

“Özlemedim. Çok da mutlu oldum.”

“Sahiden mi?”

“Tabii,” diye mırıldandım aceleyle. “Niye özleyeyim ki seni? Neyini özleyeyim? Özlenecek bir şey mi bıraktın? Kimse özletmedi de zaten. Gittiğim yerde çok iyi insanlarla tanıştım, çok sevildim, çok mutlu oldum.”

Babaannem ıslak gözlerini yavaşça bana kaydırды. “Bunu duymak çok güzel, biliyor musun?” derken hâlâ usul usul ağlamaya devam ettiği için pürüzlüydü sesi.

“Senden uzakta olmak güzeldi, evet.”

“Peki, neler yaptın benden uzakta? Anlat hadi...” Burnunu çekti. “Ama ayrıntısıyla.”

“Kendi evimi tuttum. Yapmayı çok sevdiğim bir işe başladım.” Yutkundum. Bundan sonrasını anlatmaya gerek yoktu aslında. Ama anlatmamak da beni susmak zorunda bırakacaktı. Sonuçta hayatım bir nebze de olsa *onunla* başlamıştı. “Biriyle tanıştım, onu sevdim.” Dilimi hızla dudaklarımda gezdirdim. “Beraber zaman geçirdik, öyle küçük şeylerdi işte,” derken yanlışlıkla Uygar’ı iyi anmak istemedim. *Küçük şeyler miydi? Bir daha yaşayamam ki o kadar güzelini... Bir daha asla, onun hissettirebileceği duyguları bir başkasıyla yaşamaya cesaret edemem bile.* Dudaklarımda içini ısırıp dururken neden nasıl bahsedeceğimi şaşırılmış hâldeydim. Uygar’ı unutulmaz kılmak istemiyor, babaanneme de ne kadar güzel bir hayat yaşadığımı kanıtlamak istiyordum ama ikisi çelişiyordu o an. “Yaşandı ve bitti.”

“Madem güzeldi, neden bitti?”

“Bitmesi gerekti.”

“Sen mi bitirdin?”

Başımı rahatsızca iki yana salladım. “O bitirdi,” dedikten sonra çarpıtı gerçekler gözüme. “Ama haklı olan bendim,” deyip hızla düzeltmeye çalıştım anlattıklarımı.

Babaannem ufak ufak tebessüm etti. “Şaşırmadım buna... Ee, nasıl tanışmıştınız peki? Nerede tanıştınız? Nasıl birisiydi? Nazik davrandı mı sana? Gerçi sen kaba davranmasına izin vermezsin, biliyorum, hiçbir zaman müsaade etmezdin öyle şeylere.”

“Ben öyle insanları hayatıma almam.”

“O zaman bu kişi sadece sana güzel hatıralar bırakıp gitti hayatından, öyle mi?”

Dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemeliydim. O sırada onu düşünmek dışında bir şeyler yapmalı, ağzımı açmalı ve bir cevap vermeliydim babaanneme. Ancak bacaklarımın iki yanından koltuğa yasladığım ellerim daha da aşağı gömüldü, gözlerim daha da derinlere daldı ve zihnim daha da uzaklara kaçtı. En sonunda şüphe uyandıracak bir sessizliğin ardından, “Aynen öyle,” diye mırıldandım. “Bazılarının hayatımızdaki tek rolü bu. Bize güzel hatıralar bırakıp sonra hayatımızdan çıkıyorlar.”

Yatağın gıcırdadığını duydum o ara. Babaannem daha da benden tarafa dönmüş, iki elini yanaklarının altına yaslamıştı. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştıkça beni daha da huzursuz etmesine karşın, daha fazla huzursuzluktan korktuğum için ben de onun gibi her şey normalmiş gibi davranmaya başlamıştım. “Hadi... Onunla tanıştığın ilk günü anlat bana.”

“Hayır, ne münasebet? Anlatmayacağım tabii ki.”

“Ama neden?”

“Çünkü o anlatılmaya değer birisi değil, sen de bir şeyler anlatmaya değer birisi değilsin...”

Dondu kaldı babaannem. “Öyle mi sahiden?”

Dişlerimi dudaklarıma bastırıp usulca geri çektim. “Öyle tabii,” derken sesim kupkuruydu, boğazım da düğüm düğüm. Ağlamaklı hâlde çatılan kaşlarını yere eğip temiz ve açık renkli parkeye bakmaya başladım bu sefer. “Hayatımı mahvettikten sonra sizi apayrı yerlere koyacağımı mı sandın yoksa? Anlamıyorum... Niye onca şey yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyorsun?”

Telaşlandı babaannem. Yatağı gıcırdatarak kıpırdanırken hırıltılı nefeslerinin hızlandığını işittim. “Tamam, dur, başka şeylerden konuşalım. Dur... Başka...”

“Başka neden konuşabiliriz ki? Sanki hiçbir işimiz yokmuş gibi niye sohbet etmeye çalışıyoruz biz?” Dirseklerimi dizlerime yaslayıp öne eğildim, başım da omzuma düştü. “Babaanne... Sen ne yapıyorsun tam olarak?”

Yüzü düştü hüznle. Yaşlılığın onu ilk kez bu kadar çocuklaştırdığına şahit oluyordum. Ve hatta bazen, elimde olmadan sevimli de buluyordum bu hâlini. “Bir şeyler konuşalım... Lütfen.”

Ama seninle hiçbir şey konuşmak istemiyorum, diyemediğim için iç çekip bakışlarımı cama çevirdim. Gün ışığının gözümü aldığı yerden bir kuş geçince dikkatim dağılmış, tekrar dönmüştüm babaanneme. “İyi tamam, sen anlat, neler yaptın ben yokken?”

O da duraksadı, dudaklarını bu sefer olduğundan da yavaş kıpırdatmıştı. “Benim hikâyemin sonu belli, anlatılacak hiçbir yanı yok.”

“Benimkinin de sonu belli.”

“Sen sonunu anlatma o zaman. Başını anlat. Hem... Benimkinin başına da gerek yok, nasıl olsa beraber yaşadık her şeyi.”

Keyifsizce güldüm. Sonra bir yumru oturdu boğazıma. Güldüğüm esnada gözlerim ıslandığı için ellerimi hafiften alnıma kapattım. Bir düşmandan saklar gibi saklıyordum duygularımı çünkü ona bir türlü güvenmiyordum. “Niye her şey normalmiş, sanki ben evin uzaklardaki kızyımışım da uzun zamandır size kavuşmayı bekliyormuşum gibi davranıyorsun, babaanne? Tam tersini yapmak istediğini biliyorum... Gerçekten kızmak istiyorsan kız yoksa çıkıp gittiğimde her şeyi içinde biriktirmiş olacaksın. Şansın varken... kullan bence.”

“Sen olsan yapar mıydın bunu?”

“Ne biçim sorular bunlar?” deyip rahatsızca kasılan ifademi bir süre babaannemde tuttum sabit bir şekilde. Sonrasında gözlerim öfkeyle onun buruşuk göz kenarlarında yoğunlaştı. Oradan her an birer yaş dökülebilirmiş gibi parlak görünüyordu hareleri. “Tahmin edeceğinden de fazlasını yapardım. Kusulmayan öfke insanın içini çürütür sonuçta... Ben hiç kimse için kendimi çürütmem.”

“Çok büyük konuşuyorsun.”

“Allah Allah, bunu sen mi söylüyorsun?”

Bu sorum, babaannemin ansızın kaşlarını çatmasına sebep olunca benim huzursuzluğum da artmıştı. “Bak bir şu hâlime,” deyip gözleriyle,

ufak bir battaniyenin altına sıkışan hareketsiz vücudunu işaret etti bana. “Bir bak... Ne görüyorsun? Öfkesini kustu diye çürümemiş gibi mi görünüyor hâlim sana?”

“Ben seninle bir değilim.”

“Değilsin, hiçbir zaman da olma diye anlatıyorum ya sana bunları.” Başını umutsuzca yastığa bıraktığında daha fazla bir şey söylemeyecek sanmıştım ama o derince nefeslenip konuşmaya devam etti: “Bu dünyayı benim gibi pişmanlıklarla terk etmeni istemiyorum. Ömrünün sonuna kadar kapın çalın diye bekleyip sonra o kapı hiç çalınmayınca kimse-den özür dileyemediğin için ölmeden ölmek nasıl bir şey, biliyor musun sen? Yaşama bunu... Hiçbir zaman.”

Kendimi bir kenara bıraktım. Artık gördüğüm tek şey, bir aileyi tek çatı altına toplayıp herkesi birbirine düşman etmeyi başaran babaannemin yaşlarla dolu gözleriydi. Sahiden de sessiz sessiz ağlıyordu yatağında. Hepimizi kendi kalıbına sığdırmaya çalışmış, sığdıramadığı için bizi büyük patlamalarla kaybedince de pişman olmuştu demek ki... “Böyle hissetmek için artık çok geç olduğunu biliyorsun,” diye bir söz döküldü dudaklarımdan, bununla beraber babaannem gözlerini hışımla bana çevirdi ama konuşamadı. Çatlak dudaklarını aralayıp kalmıştı öylece. “Amcamın geri dönmesini istiyorsun, farkındayım ama dönmemesi için de her şeyi yapmıştın,” deyip geçmiş bir sayfa daha araladım. “Hepimize yaptığın gibi, onu bir kere bile sevmedin.”

“Pişman oldum, yemin ederim çok pişman oldum, Yakut!”

“Artık çok geç ama...”

Başını ağlamaklı hâlde iki yana salladı yavaşça. “Olmasın...”

“Yapacak hiçbir şey kalmadı, babaanne.”

“Bana yardım edemez misin?”

Babaannemin yardım dilenir gibi söyledikleriyle irkildim. “Nasıl?” diye sorarken dikleşmişim oturduğum yerde. “Ne yardımı?”

“Saltuk amcanı bulup getiremez misin?”

“Ben...”

“Kimse yapmıyor, bari sen denel!” Gözleri kıpkırmızı kesilmişti. “Lütfen... Vaktim azaldı, yakında öleceğim... Ama onu son kez görmekten bu dünyayı terk etmek istemiyorum. Oğlumla vedalaşmam lazım, Yakut.”

“Sen...” derken dehşetten başka hiçbir şeye benzemiyordu sesim. “Beni gerçekten bunun için mi eve kabul ettin?”

“Hayır...”

“Sadece kendi pişmanlığını mı dindirmek istedin?”

“Kızım hayır...”

“Ondan dolayı mı bana *kızım* diyorsun şimdi?”

Büyük bir hayal kırıklığıyla yerimden kalktım. Onunla konuştuğum en ufak şeyin bile hüsrânını yaşarken kendimi işgale açık bir yerde gibi hissetmiştim birden. Kabanımı aceleyle toparlanıp kapıyı ararcasına etrafıma bakındım, hâlbuki kapı her zamanki yerindeydi. Benim aradığım şeyse gitme cesaretiydi.

“Yakut dur, bekle!”

“Konuşmak istemiyorum daha fazla.”

Sadece kendi vicdanını susturmak için kullanmıştı duygularımı. Ölmeden önce herkesin yaşadığı normal bir süreçti bu, kendiliğinden insana uğrayan geleneksel bir ölüm korkusuydu. Yoksa bizi, beni hiç düşünmemişti bu zamana kadar.

Saçlarımı sinirle geri itip babaannemin yalvarışlarını dinlemeden hızlıca odadan çıktım. Bu esnada gözlerim koridorda alelacele uzaklaşmaya kalkan ama bana yakalandığı için durmak zorunda kalan yengem ve Mete’ye değdi, telaşa tutulmuşlardı birden.

“Şaka mı yapıyorsunuz siz?” dedim sinirden titreyen bir sesle. “Koskoca insanlarsınız, burada durup kapı mı dinlediniz gerçekten?”

“Ne oluyor be?” diye huysuzca sordu yengem. “Evimizin koridorunda yürümek de mi yasak? Odanın önünden geçiyoruz diye niye seni dinliyor olalım ki?”

Gözlerim irice açılıp kaldı. Bu esnada ikisi de hızla yüzümü kontrol etmişti. Biraz öfkelendiğim için ifademin darmadağın olduğuna emin dim, onlar da bunun farkındalardı. Yengem imalı olduğunu anlayacağım bir soru sordu hemen: “Ne konuşuyordunuz o kadar önemli de sizi dinleyelim? Ne konuşabilirsiniz ki yani?”

“Beni rahat bırakın lütfen.” Kabanımı kolumda düzelterip ilerlemeye koyuldum. Ancak yanlarından geçmek istediğimde Mete kabaca kolumdan tuttu. “Yakut bak... Gelir gelmez sen bize böyle afra tafra yapamazsın, tamam mı? Nerede olduğunun, kim olduğunun farkına var biraz. Misafirsin burada, senin huysuzluğunuz mu çekeceğiz biz?”

“Kapı dinliyorsunuz diye ben burada durup sizi tebrik mi edeceğim, Mete?”

“Yok, sadece şu tavrını düzelt biraz.” Kolumu biraz daha sıktı, güç gösterisini sürdürmesine izin verdim umursamadan. Önünde sonunda yerini öğrenecekti sonuçta. “Sanki yanımızda kalarak bize lütfediyormuşsun

gibi davranma. Sen biz istediğimiz için buradasın, ona göre haddini bil. Zeytinyağı gibi her şeyin üstüne çıkmaya ne kadar alışmışsın ya... Bir dön kendine bak, kötü görünüyorsun.”

“İyi hoş, haklısın.” Kolumu çabucak kendime çektim. Hiç zorlanmadan bunu yapmama karşın Mete’de bir rahatsızlık belirdi. “Ben misafirim. Misafir gibi de davranır, sizin rahatınızı bozmam. Ama benim rahatım bozulursa sadece sinsi sinsi kapı dinlemeyeceğimi yaşayarak görmek zorunda kalırsınız.”

Dudaklarını içe kıvırdı Mete, sinirden çenesi titriyordu onun da. Zaten böyle hezimetlere hiç gelemezdi. Babaannemin öğrettiği en yıkıcı duygu buydu işte. “Ne demek oluyor o?”

“Tam olarak anladığın şey demek oluyor.”

Yengem kolumdan hafifçe geri itti beni. “Tamam...” Mete’yi bir şeyler söylesin diye gözleriyle uyarmaya çalışıyordu ama koridorda yoğun bir sessizlik vardı. En sonunda bana dönüp, “Odana git artık,” dedi. “Git de dinlen biraz. Yorgunluktan ne dediğini bile bilmiyorsun. Hemen kavga çıkarasın geliyor.”

“Elbette gideceğim.”

“İyi hadi, git madem.”

Asık bir suratla yanlarından ayrıldım. Aslında bir yanımda aynı katta odası olan annemle babama gitmemi söylüyordu fakat bir karşılaşmayı daha kaldıracak güç kalmamıştı üstümde. Sadece biraz uzanmak istiyordum. Öyle de yaptım. Bir aşağı kattaki odamın kapısını ittiğim an beni karşılayan gri duvarlara bakma gereği bile duymadan yatağa attım kendimi. Çantamı bacaklarımın arasına sarkıtıp parmaklarımı birbirine oyun oynar gibi bastırıırken gözlerim öylece yere dalmıştı. Saçlarım önüme dökülüyor, siyah tutamlar dalgınlığımı bölüyordu. Başımı kaldırıp hemen karşımdaki dolabın üstündeki aynaya, yansımama baktım bu sefer. Çökük duruyordum, omuzlarımı kaldırmaya bile gücüm yoktu o an. Ve hatta uzun bir süre de olmayacak gibiydi.

Peşimdeki katil değil, beni sanki bu ev yiyip bitirecekti ve ben yavaşça kendi içime gömülecektim.

“Her şeyin çok güzel olmasını beklediğim için mi kötü oldu acaba?” diye ince bir sesle, aynadan seyrettiğim yansımama mırıldandım. Dudaklarım kıpırdıyordu, görüyordum, orada bir insan hareket ediyordu. Canlı, kanlı... Ama içimde bir ruh varmış gibi parlamıyordu gözlerim. “Niye döndüm ben bu eve şimdi?”

Dik durmayan bedenimi, üstümde kabanımla beraber yatağa bırakıp gözlerimi usulca örttüm. “Tekrar kaçıp gitmek istiyorum, tekrar başlamak, tekrar yaşamak istiyorum her şeyi... En baştan.” Ancak gözlerimi kapatmak iyi olmadı, daha az önce babaannemleyken konuştuklarımız geldi gözlerimin önüne. Nefeslerim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hız kazanmıştı. Kirpiklerimi hızlıca aralayıp elimi göğsüme yasladım. “Hayır, düşünmek istemiyorum,” derken yalvardığım kimdi ki? “Gelme aklıma, hayatımdan çıkıp gittiğin gibi aklımdan da çık işte... İstemiyorum seni. Hatırlamak istemiyorum,” diye sızlansam da az önce *en baştan* diye zırvalayan ben değil miydin zaten?

Başımı yastığa koyup ağlamaklı hâlde bir daha kapadım gözlerimi. Hatıralar hiç istemesem bile yine başımı sardı. İmkânsızdı tabii geriye dönmek, üstelik orada yaşaması daha kolayken... Ama neden? Hâlbuki çok uzak değildi. Sadece beş sene önce, bir yaz zamanıydı...

@ayisigikitap

3. BÖLÜM

KURŞUN KALEM

Beş Sene Önce

*B*ana ayrılan sıraya oturmuş, gerginçe bacağımı sallıyordum. Evden ayrıldıktan sonra başvurup kabul edildiğimi istihbarat akademisinin ilk dersi vardı o gün. Üniversiteden sonra böyle bir derslik gözüme çok uzak görünmemişti ama aynı zamanda buranın üniversite olmadığını bildiğim için biraz gergindim işte.

En sonunda salladığım bacağımı diğerinin üstüne atıp kollarımı da önümde bağladım. Babaannem arkamdan çok beddua etmiş olmalıydı yoksa bunca yaşadığım kaygının başka sebebi olamazdı çünkü normalde böyle değildim, kesinlikle daha iyiydim.

Gözlerimi sadece bir bilgisayar ekranının silikçe açık olduğu projeksiyonda ve hemen yanına asılmış panodaki kâğıtlarda gezdirirken beş kişilik bir grup kendi aralarında gülüşerek içeri girdi. Aynı ekiple olacağım kişiler hakkında en azından ufak izlenimler edinebilmek amacıyla bakışlarımı yavaşça onlara kaydırdım.

İçeri giren grubun en ortasındaki kişi uzun boylu, kumral saçlı, yirmili yaşlarının ortasında görünen biriydi. Elinde, üstünde duman tüten karton bir bardak taşıyordu. Siyah bir pantolon ve uçları pantolonunun içine hafifçe sıkıştırılmış gri bir gömlek giymişti. İnce, siyah kravatı eliyle düzeltip önüne bıraktıktan sonra bardağı hemen yanındaki sıraya koydu ama oturmada oraya, ayakta durmaya devam etti. Arka sıralara ilerleyen arkadaşlarına bir şeyler söylüyordu hâlâ.

O yanımdaki sıraya oturacak gibi görününce bakışlarımı sanki hiç ona bakmıyormuş gibi usulca önüme eğdim. Bir bacağım yine huzursuzca sallanmaya başladı. Hoca bir an önce buraya gelmeli ve şu dersi başlatıp tıpkı bir yara bandını çeker gibi tüm gerginliğimi tek seferde sona erdirmeliydi.

Düşüncelerimin hemen ardından hoca girdi sınıfa. Sonunda onu görmenin rahatlığıyla üst üste attığım bacağıma indirip eteğimi düzelttim. Az önce yan tarafımda dikilen kişi de yerine oturmuştu.

"Merhabalar," dedi yaşı ellilerinde görünen hoca.

Salonda, "Merhaba," şeklinde nizami bir mırıltı duyuldu hemen. Çok kişi yoktu içeride, ya on ya da on beş kişiydik. Bu yüzden fazla gürültü olmamıştı.

"İlk önce sizlere kendimi tanıtayım." Hoca elindeki kalın dosyayı kürsüye bırakıp elleriyle iki yana tutundu. "Hayatımın çok uzun yıllarını istihbarata hizmet ederek geçirdim. Bunu da hep keyif alarak yaptım. Şimdilerde ise, istihbarata katılacak yeni yüzlere tecrübelerimi aktarmak amacıyla akademideyim. Ve size baktıkça da iyi ki gelmişim buraya diyorum." Yüzünde gururlu bir tebessüm vardı. Hocayı seyrederken titrek bir nefes bırakıp kollarımı önümde bağladım bir daha. Nefeslerim kadar titrek ellerimin görünmesi felaket olurdu benim için. Burada korkak olmak şöyle dursun, ufak tefek heyecanlarını bile bastıramayan biri gibi görünmek istemezdim. Ki zaten öyle de değildim. Birazcık... Sadece birazcık kaygılanmışım geleceğimin nasıl olacağı konusunda. Ve buradaki her şey, herkes, benim için tıpkı geleceğim gibi çok yeniydi.

Birkaç saniye sonra kulağıma yan taraftan o eğildi. Gözlerimi hiç ondan tarafa çevirmeden, fakat ânında çatılan kaşlarımla hızlı bir tepki vererek onu dinledim. "Birini dinlerken kollarını önünde bağlamamalısın," derken sesi kısık fakat az duyulsa bile... güzeldi. Bu onunla ilgili öğrendiğim ilk şey olmuştu o gün. Pürüzsüz, kolay anlaşılacak, hatta çokça dinlemek isteyeceğim bir ses tonu vardı.

Ona hiç cevap vermeden ve hatta yan dönüp yüzüne bile bakmadan, direkt kollarımı açıp masaya yasladım. Ancak birkaç saniye sonra yana kaydı gözlerim. Hocayı dinliyordu, ciddi görünüyordu ama sanki... Alttan alta alaycı bir ifade de vardı yüzünde. Yanlışımı görmek onu keyiflendirmiş miydi sahiden?

Ellerimi birbirine sarıp hocayı dinlemeye devam ettim. "Adım Revan Taşçı. 1989'da Ankara Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldum." Gözlerini kıstı ve hevesle içeride gezdirdi. "Var mı burada da benim gibi Mülkiyeli?"

Revan Hoca'nın bakışları tüm sınıfta dolaşsa da tek bir yerde durakladı. Yanımdaki kişi. Elini kaldıran sadece oydu. Ben de o tarafa baktım. Az önce kollarımı önümde bağlamamamı söylerken takındığı

alayıcı ifade yoktu artık yeşil gözlerinde, ciddi görünüyordu ve bakışlarını hiçbir yere kaçırmadan yalnızca Revan Hoca'ya bakıyordu. Ben de içten içe büyüyen merakımla ona.

“Bak işte buna sevindim.” Revan hoca gerçekten de hoşnut olarak gülümsedi. “Adın nedir?” diye sordu sonra.

“Uygar Özkurt.”

“Tanıştığıma memnun oldum, Uygar. Arada yanıma gel de hocaları çekeştirelim biraz.”

Uygar tıpkı emir alan bir asker gibi, “Tabii,” dedi hemen. Sonra teker teker tanışmaya başladık. Az kişi olduğumuz için fazla uzun sürecektir gibi durmuyordu. Arkadan başlayan sıra çok geçmeden bana geldiğinde sırtımı dikleştirip elimden geldiğince duyulur bir sesle ama fazla abartılı çıkmaması için epey uğraşarak adımları söyledim.

“Yakut Yalınkılıç.”

Ve başka hiçbir soru almadan geri çekildim. Revan Hoca başını sallayarak hafifçe önüne döndü, kitabının sayfalarını karıştırırken, “Anladım,” diye mırıldandı ve sonra sustu. Sanki başka bir şey olması gerekirmiş gibi bir süre beklentiyle Revan Hoca'ya baktım. Hakkımda hiçbir fikrini dile getirmezse bir an önce, yavaştan titremeye başlayan ellerimi gizlemek için tekrar kollarımı önümde bağlamak zorunda kalacaktım. Beklediğim gibi olmadı. Bende sonlanan tanışma faslını, buradaki herkes gibi sıradan bir şekilde bitirip geri yaslandım sandalyeme. Beklediğim şey neydi, daha kendim bile bilmeden ufak ufak kırılan bir hevesle elimi defterimin üstüne koydum. Gözlerim, en azından kollarımı önümde bağlama mağlubiyeti göstermediğim için içten içe gururla Uygar Özkurt'a dönerken, onu bana bakarken bulacağımı bilmiyordum tabii.

Hemen önüme döndüm. Revan Hoca henüz biten tanışma faslının ardından hiç beklememiş, derse başlamıştı. Onu dinlerken en son masaya bıraktığımı hatırladığım kalemimi aramaya koyuldum. Defterin yanında bir tane de kurşun kalem vermişlerdi ama görünürde yoktu. Ayaklarımı kenara çekip kalemi düşürme ihtimalime karşı yere bakılırken, “Nerede bu?” diye fısıldadım kendi kendime.

Sol tarafa dönmüştüm, yani sırtım Uygar Özkurt'a çevriliydi. Tam o sırada yarım yamalak topladığım saçlarım birden omuzlarıma döktü. Tutamlar, gömlek elbisemin üstünden gıcıklayıcı bir şekilde bana değdiğinde hızlı bir şaşkınlıkla arkama döndüm. Parmaklarımı

serbest kalan saçlarıma geçirip ne olduğunu anlamaya çalışırken Uygur Özkurt da elinde tuttuğu kalem bana uzatıyordu.

Benim kalemimi bana uzatıyordu. Saçlarımı onunla topladığımı unuttuğum kurşun kalemimi.

Dolgun dudaklarını aralayıp fısıltıyla, “Burada bulunacaksan dünyadan haberin olmalı,” dedi. Yeşil gözleri bir süre saçlarımda gezindi ama hemen sonra bakışları, yeni bir işkence dener gibi yüzüme çevrilmişti. Yeşil harelerine bakmak zordu çünkü alnına dökülen o birkaç kumral tutam haksızca dikkatimi dağıtıyordu. Fakat konuşmaya devam etmesiyle ben de söylediklerine kulak kesilmek zorunda kaldım. “Ama senin daha kendinden dünyandan bile haberin yok gibi.”

Hâlâ iki parmağı arasında tutarak bana uzattığı kurşun kalemimi hızla çekip aldım tutuşundan. “Sana ne, sen işine bak,” dediğimde Uygur Özkurt ciddiyetini kırıp ilk kez güldü o an. Tıpkı sınıfa girerken onu gördüğüm ilk hâli gibiydi; samimi, sıcak...

Ama bilmiyorum, böyle olmamalıydı.

Sonuçta bendim karşıdaki.

“Nasıl istersen, gelincik,” diye mırıldandı saniyeler içinde, aynı zamanda beni fazla rahatsız etmeden geri de çekilmişti. Buna rağmen ismim yerine bir lakap kullanmasıyla daha çok huzursuz oldum. O kim ki böyle konuşabiliyor benimle?

Kalem sertçe masaya bıraktım, neyse ki fazla ses çıkmadı. “Benim adım Yakut.”

Uygur Özkurt nazıkçe tebessüm etti bu sefer, böyle tepkilerin ona yakıştığı inkâr edilemeyecek kadar ayan beyan ortadaydı. “Çok güzel,” dedi ufak bir dudak kıpırtısıyla.

Kaçlarımla usulca havaya kaldırdım. “O zaman öyle seslen,” derken gözlerim bir şey kaçırmamak için ara ara Revan Hoca’ya kayıyordu. Daha ellerime yeni geçen kalem defterin üstüne bırakıp gözlerini yavaş yavaş bende dolaştıran Uygur Özkurt’a son bir bakış attım. O da sanki hiç konuşmamışız, onu hiç uyarmamışım, beni hiç dinlememiş gibi önüne dönüp Revan Hoca’yı takip etmeye başladı. İçimdeki huzursuzluğun yavaş yavaş geriye çekildiğini hissederken ben de yaptım ayısını. Konu bir terör örgütünden açılmıştı, hatta bununla ilgili birkaç şey giriyordu kulağıma Revan Hoca’nın pürüzlü sesinden: “Suç fiili... Emir ve talimata teslimiyet... Silah temini...”

Yine de araya bambaşka bir şey karıştı. Bu ses sadece benim zihnimde yankılanan derin bir fısıltıydı: Gelincik.

4. BÖLÜM

AV

Yıllar sonra ilk kez, tıpkı yirmi yaşımın son zamanlarındaki gibi aile evimin boğucu duvarları arasındaki yatağında uyandığımda şunu fark ettim. Dönüp dolaşıp aynı yere varmakla zamanın bana göstereceği şey artık belli: Bitti. Vaktinden biraz erken oldu ama yine de bitti. Artık yeni duygular hissedemeyecektim çünkü ruhum acımasızca harcadı en coşkulu olanları. Daha azı tatmin olmamı sağlamazdı. Yeni insanlar tanıyamayacaktım çünkü sonunun ne olacağını önceden biliyordum. Anlaşamayacaktık. Ayrılacaktık. Yoruldum ayrılıklardan. Yeni yerlere gide-meyecektim çünkü güzel yerler için adım atmanın bile ne kadar yorucu olduğunu çok iyi biliyordum. Deneyemezdim. Yeni bir yemek yiyemezdim... Çünkü ya beklediğim gibi çıkmazsa?

Yeni bir hayat yaşayamazdım artık. Dönüp dolaşıp aynı noktaya var-mamla hayatın bana göstermek istediği şey çok belliydi. Yitirmiştim tüm ihtimalleri.

Her sabah erken vakitte uyanmaya alışık olduğum için beş buçukta açıldı gözlerim. Yavaş yavaş, nasıl olsa bolca zamanım olduğunu bilerek uyuşukça üstümü değiştirdim. Saçlarımı, bileklerimde ağır kütleler taşı-yormuşum gibi ağır ağır taradım. Tarağı bırakırken sanki onu koyabile-ceğim çok farklı bir yer varmış gibi arayış doluydu gözlerim. En sonunda zamanı boşa harcayarak yatağa oturdum. Ellerim önümde bağlandı, ya-pabileceğim başka hiçbir şey olmadığı için halıyı seyretmeye başladım. İçerisi havalansın diye açtığım pencerenin önünden gürültülü bir karga geçti. Nefes aldığım sıralar odada beliren sessizliği, karganın ağaçlara de-ğerek çıkardığı hışırtılar bölüyordu. Öylece yeri seyrederken aradan ne kadar zaman geçti bilemedim. Hastalıklı dalgınlığımı bölen şeyse kapı-mın tıklatılması olmuştu. "Gəl..."

Kapı yavaşça aralandığında karşımda, görmeyi beklediğim Berfin yerine sessiz kuzenim Umay'ın kızıl saçları vardı. Mavi gözlerini merakla üstümde gezdiren Umay'a kibar bir tebessümle karşılık verebilmek için kendimi çok zorladım. Ancak aynı çabayı o göstermeyince ben de yapacağımı bozup asık bir suratla durmaya devam ettim. İkimiz de birbirimizden nefret etmiyorduk, diğerleri gibi düşman değildik ama birbirimiz için çabalayıp çabalayabileceğimiz sadece bu kadardı.

“Günaydın,” dedi kuru bir sesle. “Seni kahvaltıya çağırmak için gelmiştim.”

Saate bakarken hafifçe kendi kolumu okşadım. “Hemen şimdi mi?”

Uyanamadığım için kahvaltılara her geç kalışımda babaannemin inatla öğütlediği şey yankılandı kafamda: *Bilmiyor musun, Yakut? Azaldıkça değeri çoğalan en önemli şeylerden biri toprak biri de zamandır. Sadece bir dakika geç kaldığın için kapılar yüzüne kapandığında su içerken kaybettiğin zamanlara bile lanet okuyacaksın. Bu yüzden acele etmelisin.*

Komik bir şey söylemişim gibi güldü Umay, onu ilk kez böyle görüyor olmak bile içimi rahatlatmaya yetmemişti. “Kahvaltı saatimiz her zaman aynı, biliyorsun. Yedi çeyrek. Senden sonra hiç değişmedik.”

Yorgun bir nefes bıraktım dışarı. “Doğru... Tamam, geliyorum.”

Yataktan kalkıp kapıya ilerledim. Beraber odadan çıkarken Umay'la ne konuşacağımı düşünüyordum. Hâlbuki sohbet edebileceğimiz çok şey birikmişti geçen beş senede. Neler yaptığımızı, neler hissettiğimizi, neleri özlediğimizi ve bundan sonra nereye gideceğimizi sorsak en azından birkaç saati kolayca devirirdik. Fakat ikimiz de yeltenmedik.

Başımı ona çevirdim. Çillerin dağıldığı suratında sakın bir ifade vardı. Umay hep böyleydi zaten. Benim aksime, hatta ailemizin kalanının aksine epey suskundu. Onda dedemin karakterini görüyordum biraz, benziyorlardı. Benim payıma düşen babaanneme benzemek olduğu için de Umay'a çok sinirlenirdim küçükken. Çocuksu öfkem silinip o duyguların tahtını koca bir hiçlik kapınca iyi mi oldu her şey? Hatıralarda yaşamayı istemek kadar imkânsız ve kötüydü bu da.

Yemek masasına geldiğimizde herkes tam kadro yerindeydi. Önden giden Umay alışkanlıkla yerine oturduğunda kendime boş bir yer aradım. O esnada tüm aile dönüp bana baktı. Kendimi bir fazlalık gibi hissettirmişti bu bakışlar... Dikenli, fazla sıcak, fazla soğuk... Huzursuz işte.

“Herkesin de yeri belli şimdi, ne yapsak ki?” diye mırıldandı yengem sanki hâlimi çok umursuyormuş gibi. Uzun bir süredir, en hayırlı evlatlara sahip olma yarışının kazananı olduğu için şimdi böyle kibirli

davranabiliyordu. Annemi ona karşı ezici bir güçle mağlup ettiren de bendim.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım hafifçe. “Fazla sandalye yok mu hiç?”

“Yer kaplıyor diye kaldırdık onları,” dedi amcam, dik gözleri üstümdeydi. Tüm mirasın, eve geri dönüşüm yüzünden tekrar pay edilecek olması korkutuyordu onu da. Biliyordum. Oldum olası sevmezdi zaten bir şeyini paylaşmayı. Ama sonra arkasına dönüp mutfığa seslendi şaşırtıcı bir şekilde. “Berfin, oradan bir sandalye getir!”

Abim hemen oturduğu yerden kalktı. “Ben getiririm.”

“Sana mı dedim, Yaman? Berfin getirecek, otur yerine.”

Ancak abim onu dinlemedi. Hatta annemin, “Oğlum...” diye kısık sesle uyarmaya çalışmasına rağmen eliyle bana kendi sandalyesini işaret etti. “Yakut, sen gel, buraya otur.”

Hiç beklemeden abimin yerine geçtim. Tam olarak babamın yanıydı. Ben oraya oturduğumda babam tebessümünü bana doğrulttu içimdeki buzu eritmek istercesine. “Afiyet olsun, kızım,” derken gülüşünü hiç bozmaması boğazımı düğümlemişti.

“Sağ ol, baba,” dedim.

Babam tüm sınırların dışındaydı. Diğerlerinin aksine beni her şekilde kabul ediyordu. Onu terk de edebilirdim, küserdi yaptığıma... Ama geri dönersem affederdi de. Ve tüm bunlar en çok ona haksızlık ettiğimi gösteriyordu. Amcam haklı mıydı sanki? Babama yazık mı ediyordum yaptıklarımla?

Yanaklarımın içini ısıra ısıra önüme döndüm. Az sonra abim elindeki bir sandalyeyi sertçe masanın kenarına bırakıp oturduğunda hiçbir şey konuşmadan kahvaltıya başladık. Çatal bıçak dışında çıt çıkmıyordu. Biri bir şey söyler diye ara ara başımı kaldırıp kaçamak bakışlarla diğerlerini kontrol etsem de herkesin yüzünde burada olmaktan uzak, soğuk ve neredeyse bıkkın bir ifade vardı. Kimse konuşmayacaktı. Hâl böyle olunca, ben de zaten iki yıldır yaptığımı yapıp sessiz sedasız ettim kahvaltımı.

Yaklaşık yarım saat sonra amcam ceketinin önünü düzelterip ayağa kalktı. “Hadi,” derken gözleri abimde, Mete’de, Umay’da, dedemde ve babamda gezinmişti. “Herkes kahvaltısını ettiyse kalkalım artık. İşe geç kalmayalım.”

Hemen yan tarafımdan, babamdan ince bir mırıltı duydum: “Ben gelmeyeceğim.”

Amcam epey şaşkın baktı. “Ne demek *gelmeyeceğim*?”

Onun babamı neden şirkete götürdüğünü iyi biliyordum, herkesin gözüne sokmaya çalışıyordu kimin bu işlerde daha yetkin olduğunu... Ardında şahitler bırakıyor, kendini bir numaralı oğul ilan etmek istiyordu apaçık.

“Bugün kızımın evde kalmak istiyorum. Dinlendi o, artık bana vakit ayırabilir.”

Babam hevesli gözlerini kısa süreliğine bana çevirince, usul bir tebesümle karşılık verip başımı salladım. Amcamınsa bu durumu hiç kabul edesi yoktu. “Akşam gelince görürsün kızını, Turgut. Hiç işten kaçılır mı? Ben size *Umay’la ilgileneceğim, işe gidemem*, diyor muyum?”

“Umay zaten hep yanında ya abi.”

“Yakut da keşke öyle olsaydı, değil mi? Keşke hep babasının yanında kalsaydı.” Sözleriyle beraber bana ters bir bakış attı amcam.

Ona aldırmadan masanın altından babamın elini tuttum. Bu ona daha çok cesaret vermiş gibi kırık sesini yükseltti birden: “Ben kızımın kalmak istiyorum!”

“Turgut, yapma böyle,” diyerek araya girdi annem. “Akşam gelince göreceksin zaten. Şimdi işe gitmen lazım,” derken sesi titremişti, kendisine prestij sağlamasını umduğu bu evlilik babamın rahatsızlığıyla beraber ne kadar çöktüyse annem de o kadar dışına çıkmıştı sevgi sınırlarının. Apaçık ki böyle bir adamın karısı olmak gururunu kırıyordu.

Sonra dedem müdahil oldu; “Oğlum bırak da bir günlüğüne gitmesin, ne olacak sanki Turgut gelmeyince? Sen halledersin, biliyorsun.”

O an, tam da hissettiği gibi gururu okşandı amcamın. “Orası öyle de...” derken gömleğinin yakalarını toparlamıştı, gizlemeye çalıştığı o ifadeden midem bulanınca babamın elini biraz daha sıktım. Ardından aneme baktım. Gözlerini kapatmış, başını öne eğmiş, alnını sıvazlıyordu.

“Biz en iyisi babamla yürüyüşe çıkalım,” dediğimde, babam bu teklifi havada kaparcasına hemen ayaklandı. “Tabii, olur,” derken eli ayağına dolaşmıştı. Yanaklarımı ısıtan ufak bir tebessümle onun telaşını seyrederken, “O zaman üstüne montunu al,” diye mırıldandım.

“Hemen alayım montumu. Nerede montum?”

Etrafına bakmaya başladı, sanki aradığı şey buradaymış gibi. Heyecandan kafası karışmış olmalıydı. Onu burada, benden başka kimsenin anlamadığı bir yerde tek başına bıraktığım için vicdanım öylesine sızıyordu ki... Kendimi ne şekilde, neler söyleyerek, hangi yalanlara sığınarak aklayacağımı bilemiyordum.

Abim, babamın etrafına daha fazla bakmasına izin vermeden onun kolunu tuttu. “Gel baba, montun vestiyerdedir, oraya bakalım,” deyip babamı çabucak dış kapının oraya yöneltti. Onlar giderken masadan bir oflama sesi duydum, peşi sıra Mete’nin huysuz mırıltısını: “Gelir gelmez evin huzurunu...” Sandalyemi gürültüyle geriye ittiğim için dediğini işitem de devamı kulağıma girmemişti. Masadaki herkes dönüp gürültüden, daha doğrusu benden tarafa baktı. “Ne oluyor be?” dedi yengem.

Yine de ona değil, anneme baktım. Gözleri kısık, kaşları çatıktı. Öfkesini çok şeffaf yansıtıyordu. Ona istediklerine sahip olma fırsatı sağlamadığım için sevmiyordu beni. Büyüdükçe ister istemez kayettiğim masumiyetim, özgürlük arayışından kaynaklandığı için şimdi annemle bir bağ kuramamamın suçlusu kim olacaktı peki? Onları ardıma bakmadan terk ettiğim için ben mi? Yoksa beni bir sebeple sevmek zorundaymış gibi davranan annem mi?

Hiçbir şey söylemeden ayrıldım oradan. Arkamdan amcam bir şeyler söylemişti ama uzaklaştığım için bir süre sonra o da duyulmaz oldu. Evin dış kapısına geldiğimde üstüne montunu giymiş, hevesle abime bir şeyler anlatan babamı görmemle her şey aklımdan silinip gitti zaten. “Geldim...” diye mırıldandım.

“Hoş geldin, kızım,” dedi babam, sanki bunu söylemek hoşuna gidermiş gibi bir de sadece dudaklarını kıpırdatarak ikinciye dedi aynı şeyi. Biz duymadık. “Hadi biraz yürüyelim. Hava soğuk ama montunu giy, ben giydim.”

“Tabii, baba.”

“Konuşuruz bir de.” Gözlerimin içine bakıyordu derin derin. Kastetmek istediği bir şey yoktu ama ister istemez kalbime batırıyordu geçmişin dikenlerini.

“Konuşuruz,” diye mırıldanıp başımı salladım. Sonra bakışlarım abime çevrildi. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokmuştu, çok eski bir hatırayı seyrederek bizi izliyordu. Ona baktığımı fark edince zorlukla tebessüm etti. “Orman tarafında yürüyüş yapın isterseniz, diğer tarafta kazı çalışması olabilir.”

“Tamam, oğlum. Dikkat ederiz. Sağ ol.”

“Hadi keyfinize bakın o zaman. Ben anneme söylerim, yanınıza gelmez.”

Abim son iyiliğini yapıp yanımdan uzaklaştığında babam birden bileğimi tuttu, gözlerini irice açmıştı bana bakarken. “Koluma gir,” dediğimde “Hemen gireyim,” deyip dediğini yaptım. Evden ayrılıp geniş

bahçemizde yavaş yavaş yürümeye başladık. Geçen beş yılı yok saymak babam için doğru karar mıydı, emin olamıyordum bir türlü. Hiç küsmemiş miydi bana gerçekten? Eğer öyleyse, bu uzun zamandır kazandığım tek güzel şey olabilirdi.

“Dün babaannen seni rahatsız etmememizi söyledi, ondan gelemedim yanına. Bana darılmadın, değil mi kızım?”

“Yok, hiç darılmadım.” *Bunun daha kötüsünü ben yaptım. Beş yıl boyunca hiç arayıp sormadım seni.*

“Çok güzel o zaman...” Bana baktı babam. Yüzünde zorla bastırma-ya çalıştığı büyük bir gülüş vardı. Yanakları da kızarmıştı. Çoğunluğu kırılmış sakallarının üstündeki o kırmızılıklar bir masal karakteri gibi gösteriyordu onu. “İyi ki geldin, Yakut. Seni çok özlemiştim, biliyor musun? Bol bol fotoğraflarımıza baktım ama oralarda çok küçüktün, ben de şimdi nasıl olduğunu düşündüm hep. Ama hâlâ aynıymışsın, küçücüksün. Hiç yemek yemedin mi sen?”

Duyduklarımdan sonra göğsüm titredi. Ne yaptım ben bu adama? Neler hissettirdim? “Yedim aslında.”

“Sevindim bak, yemeseydin çok üzülürdüm.”

“Yedim yedim, üzülme.”

Bir süre sükûnet içinde ilerledik. Bahçe duvarına vardığımızda eski çardağımızı gördüm, oraya yönelecektim ki babam, “Gel, buraya oturalım,” dedi limon ağaçlarının önündeki çıkıntıyı işaret ederek. “Ağaçlar buraya oturunca daha güzel kokuyor ama annen her zaman oturtmuyor. O yokken oturalım.” Gözlerimin içine baktı yine. “Lütfen. Sen varken azarlamaz beni.”

Kısaca iç çektim. Annem böyleydi işte. En az babaannem kadar takıntılıydı. “Tamam, oraya oturalım, ben de merak ettim ağaçların nasıl koktuğunu.”

Bu eve dair pek çok şeyi unuttuğum gibi ağaçlarımı ve kokularını da unutmuştum. Ufak çıkıntıya oturduğumuzda, “Güzel geldi mi?” diye sordu babam. “Hâlâ eskisi gibi, değil mi?”

Gözlerimi kapatıp ormana karışan limon ağaçlarının kokusunu içime çektim derince. “Hâlâ eskisi gibi...”

Az sonra her şeyden vazgeçecekmişim, koca bir aileyi ardımda bırakacakmışım gibi. Ve geri dönüp de yeniden fark edeceğim gibi doğuştan parçası olduğum bu ailede istenmediğimi.

“Peki, güzel mi?”

Onu bilemedim işte.

Babam da suskunluğumla hiç yetinmedi, ısrar etti aynı acıtıcı soru üzerine. “Yakut, güzel değil mi?” derken onu özlemediğimi zannettiğine emindim, geri dönerek pişman olduğumu düşünüyordu büyük ihtimalle... *Pişman değilim, sadece kendime kızgıyım. Çok hem de. Çünkü neden benim için bu kadar zor, bir yere yerleşmek? Ve sevmek? Ya da ayrılmak? Neden nefes almak bile bana gelince bu kadar yavaş ve zor bir şey dönüşmek zorunda?*

“Çok güzel, baba,” diye mırıldandım ama bunu söylemek bile boğazımı yırtıyordu sanki. Geçmişte kalıp da güzel olmaya devam eden ne olabilirdi ki? Hoşlanmazdım pişmanlıklardan, pişman olacaksam zaten yapmazdım... *Ya da hiç yapmamalıydım.*

Bakışlarımı tekrar ondan tarafa çevirdiğimde babamı bana bakarken buldum. Durgunlaşmıştı biraz, az önceki kadar güzel gülmüyordu. Onun da hevesini kırdığımı fark ettiğimde kendime lanetler okuyup hızlıca düzeltmeye koyuldum yaptığımı. “Hatırlıyor musun, baba? Süs havuzunda elimizi yıkadığımızda Yaşlı Yakut çok kızardı.”

Babam o anları hatırlamış gibi başını salladı hemen. Neyse ki her şeyi çabuk unutuyordu. “Evet, evet, çok komik azarlıyordu...”

“Yine yıkasam beni azarlar mı acaba? Biraz gülmüş olurduk.”

Omuzlarını kaldırıp havada tutarken bu fikre gülüyordu. “Hiç bilmiyorum, denesen mi acaba?”

“Hemen deneyeyim, hemen.”

Onunki gibi bir gülüşle ayaklandım oturduğum yerden fakat arkamı döndüğüm an dudaklarımın kıvrılışı, hızlı sönen bir balon gibi tamamen silindi ifademden. Soğukta kalmışçasına titreyerek süs havuzuna ilerledim. O an çalışmıyordu ama rüzgârdan dolayı ara ara dalgalanıyordu havuzda bekleyen su. Eğilince bana beni göstermişti. Üstünde birkaç sonbahar yaprağı gezinse de apaçık seyredebiliyordum mutsuzluğumu. Orada bin yaprak olsa yine görürdüm zaten. Çünkü en ufak parçama kadar aynı duyguyu taşıyordum. Çok mutsuzdum.

Babamın beni oradan göremeyeceğini bilerek suya dokunmadım. Ellerimi mermerin kenarlarına yaslayıp bir süre derin derin nefeslenerek bekledim. Kendimi daha fazla görmemek için gözlerimi de kapattım alelacele. Gerek yoktu bu kadar yüzleşmeye...

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Havuza tutunmayı bırakıp geri döndüm ancak geri döndüğümde babamı oturduğu yerde görmedim. Limon ağaçlarının önündeki çıkıntı boştu, o an orada kimse oturmuyordu. Elimi alnıma siper edip biraz daha bakındığımda babamı

çardağın arkasında dikilir hâlde bulmuştum. Bahçe duvarına yaslanmış, demir çitlerin ardına bakıyordu. Yanına ilerledikçe başka birisi daha göründü karşısında.

Yabancı bir adam.

Eskimiş bir tişört, kolunda yaması bulunan bir mont ve ağarmış kot pantolonuyla hiç tanıdık değildi o kişi. Tekin hissetmediğim için adımlarım hızlandı. “Baba!” diye seslendim.

Babam hemen geriye döndü, montunun cebindeki elini çıkarıp bana salladı. O böyle yapınca tamamen görünmeye başlayan yabancı adamın suratına değdi gözlerim. Tedirgin edici bir tebessümü vardı. Başında, üstünde herhangi bir yem markasının yazdığı bir şapka vardı. Onu bir kere düzeltip rahatça aradaki demirlere tutundu. Aramızdaki mesafe kapandığında, “Ne oluyor?” diye sordum. “Bu adam kim, baba? Arkadaşın mı?”

“Yok,” dedi babam, hâlâ tebessüm ediyordu. “Beyefendi av için gelmiş de birkaç soru soruyordu bana.”

“Av mı?” Temkinli adımlarla bahçe demirine yaklaştım. “Ben yardımcı olayım size.”

Yabancı adam, o an bariz bir kinayeye konuştu: “Tabii, yardımcı olun lütfen.”

Gözlerim kısıldı. Hızlıca dudaklarımı ıslattım. “Baba, sen eve girsene. Dışarısı da serinledi hem, üşüme daha fazla. Ben de beyefendiye yardımcı olayım.”

Neyse ki babam zorluk çıkarmadı. “Tamam, kızım,” dedikten sonra yabancıya kısa bir baş selamı verdi. “Size de kolay gelsin, efendim, iyi günler.”

“Sağ olasın, abi, eyvallah.”

Babam adım adım uzaklaştıktan sonra çatık kaşlarımın altında kısılan gözlerimi direkt yabancıya doğrulttum. Yine hızlıca şapkasını düzeltti adam. “Yardım teklifi için çok sağ olun, Yakut Hanım,” deyip üstüne aynı kinayeye tebessüm ettiğinde nefeslerim hızlanmış, sonra soğukkanlılıkla durmuştu. *Tanıyordu beni.*

“Sen de bana yardımcı ol o zaman.” Yavaşça demir çitlere yaklaştım ve elimi aradan uzatıp kaçmasına izin vermeden yabancıyı yakasından kavradım. Ansızın yakalanmasına ilk başta bozulsada kendini çabuk toparladı. Yüzü demirlere yapışık hâldeydi artık. “Kim olduğunu söyle, güzel bir yardımın dokunsun. Ne dersin?”

Biraz daha çektiğim için boğazı demire dayanınca nefesleri hırıltılı bir hâl almıştı. “Kim olduğumun bir önemi yok, avdayım dedim ya.”

“Bana bak...”

Sözlerimi tamamlamama izin vermeden demirin kenarından eli uzandı, sarı iş eldivenlerinin sardığı kalın parmakları arasında beyaz bir kâğıt tuttuğunu görünce dikkatim oraya kesildi. Uzun bakınca onun bir fotoğraf olduğu anlaşıyordu, sadece doğru tarafı bana çevirmemişti, o kadar. Yakasını hiç bırakmadım. “Ne bu şimdi?”

“Sana tek bir şey soracağım, Yakut Yalınkılıç.” Söyleyeceklerine dikkat kesildim yabancınnın. “Senin de iyi bir avcı olduğunu biliyorum. Söyle bana. Bu adamı öldürür müsün öldürmez misin?”

Demirin altından uzanan fotoğrafı ucundan tutup çektim ve sıyırdım onun eldivenli parmakları arasından. Ters çevirdiğimde ise karşıma çok tanıdık bir çehre çıkmıştı.

İçer göçük yanakları, üstünde bir çizik yarası olduğunu ilk kez gördüğüm belirgin elmacık kemikleri, dolgun dudakları, kemikli suratı ve benim sanırım... Bakmayı biraz... Çok az özlediğimi fark ettiğim yeşil gözleriyle... Uygar’dı fotoğraftaki. Limon ağaçlarının kokusu, ormandan gelen dağ kekiği esintisi, tepemizde dönen gürültülü birkaç karga... Tutuldum kaldım. “Ne?” diye mırıldanabildiğimde en sonunda, zihnim benden uzaklaşmaya çalışan yabancınnın adımları altında çatırdayan dalların sesiyle açıldı.

“Anladın.”

“Ne dedin sen?”

Derin bir nefes aldı o da. “Bu sana sunduğum bir dilek hakkı,” dedi hâlâ uzaklaşma telaşı içindeyken. “Düşünüp taşınmaya fırsatın var ama biliyorum, ikimiz de hiç zaman kaybetmek istemeyecek kadar ondan nefret ediyoruz.” İşaret parmağıyla, hâlen tuttuğum fotoğrafı gösterdi bana. “Ve sen sadece bir hainin leşi karşılığında istediğin pek çok şeyin sahibi olabilirsin, Yakut Yalınkılıç.”

“İstediğim her şeyin mi?”

“İstediğin her şeyin.”

Fotoğraftı kaldırdım yukarı. Hareketlerim epey tutuktu. “Onu öldürmek karşılığında?”

Yabancı adam, başındaki şapkayı düzeltmenin yanı sıra sözlerimi de düzeltti hemen. “Bir hainin leşi karşılığında.”

Rüzgârdan dolayı yüzüme düşen saçlarımı geriye çekip aceleyle adamın yüzünü seyrettim. Kemikli bir çenesi vardı. Sakallarının orta kısımları beyazlamaya başlamıştı. Boyunun çok uzun olduğunu sanmıyordum.

Eski kıyafetleri ava çıkmak için uygun görünüyordu ama bir kostüm de olabiliirdi. “Beni nereden buldun sen?” diye sordum.

“Zor değil, saklanmayı pek beceremiyorsun.” Dudaklarını kıvırdı hafifçe. Fenerbahçe’ye ait eski montunu fermuarını yukarı çektiği an tennini sıkıştırmamak için başını havaya kaldırmıştı.

“Bak, ben senin hiç de bulaşmak isteyeceğin biri değilim.”

Adam hırıltılı bir kahkaha attı. “Yoo, ben de tam bu yüzden seni istedim zaten.”

Fotoğrafi titrek elimle bir daha kaldırdım. *Hayır, titreyen ben değilim, her şeyin sebebi rüzgâr... Ya da o. Neden çıktı ki karşıma?* “N... Neden öldürmek istiyorsun onu?”

“Daha sonra tekrar görüştüğümüzde konuşalım mı? Hava biraz soğudu da.”

İşi yokuşa sürmesiyle benim de sabrım taşıtı. “Defol git, kimsenin tetikçisi değilim ben!” Demirlere tutunduğum an Uygur’ın fotoğrafı elimin altında buruşup kaldı öylece. Boğazımda büyük bir yumru vardı, defalarca yutkundum ama geçmedi.

“Biraz düşünürsen kahraman yaparım seni.”

“Ne kahramanı be, ne diyorsun sen?” Aradaki mesafeyi kapatıp alnımı da demirlere koydum hışımla. “Nereden tanıyorsun bu adamı?”

“Doğruyu söyle, defolup gitmemi mi istiyorsun yoksa kalıp her şeyi anlatmamı mı?”

“Nereden tanıyorsun dedim!”

“Ben de bir cevap istedim.”

Sabırlı kalmalı ve birazcık da olsa huyuna gitmeliydim adamın. “Bana onu nereden tanıdığını söyle.”

“Bir dahaki görüşmemizde anlatırım, sen diğer sorumun cevabını iyice bir düşünsen iyi olur.” Adam başını öne yatırıp kısa bir selam verdi ve emin adımlarla uzaklaştı oradan. Çitlerden atlamaya kalksam ya da direkt kapıya koşsam her türlü kolaylıkla kaçacaktı benden. Bu yüzden el mecbur eve koşturmaya başladım. Göğsüm ağrıyordu ama orayı ovalamaya bile vakit ayıramayacak durumdaydım. Kapı da kapalıydı zaten. Elimi evin giriş kapısına defalarca vurdum. “Açar mısınız şu kapıyı?” diye bir bağırta zorla açtırdı dudaklarımı. Hiçbir karşılık alamayınca bir daha bağırdım: “Kapıyı açın! Açın şu kapıyı artık!”

En sonunda, bağırışımdan dolayı epey endişeli görünen Umay araladı kapıyı. “Yakut, ne oluyor? Bu hâlin ne?”

“Çekilir misin? Acelem var.”

Hemen karşımdaki merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp bir üst kata, odama geldim. Kapıyı ardımdan sertçe örttükten sonra telefonumu aldım masadan. Parmaklarımın arasında sıkışıp kalan ve bir türlü başka yere bırakamadığım fotoğraf da benimle tir tir titriyordu. Ama daha Belçin'i arayamadan kapım hızla açıldı ve aralıktan yengem göründü. Elini beline dayamış, kızgın suratıyla konuşmaya başlayınca zaten kafamda dönüp duran karmaşayı bir türlü toparlayamadım.

"Hayırdır, ne bu tavırlar, Yakut? Kapı çarpmalar falan? Kızım sana uslu dur demediler mi? Sen uslu durmaktan bunu mu an..."

"Yenge, lütfen dışarı çıkar mısın?" Çenemle arkasından görünen koridoru işaret ettim. Bağırمامıştım ama sesim herhangi bir itirazı kaldıracak kadar sabırlı değildi. O da bunu çok iyi biliyordu. Yine de inatla üstüme geliyordu.

"Niye çarpılıyor bu kapılar?"

"Sana dışarı çık dedim!" Öfkeyle kapıya adımladığımda yengem olcıkları anlamış gibi ürktü ve dokunmama kalmadan aceleyle uzaklaştı oradan. Onun yerine kapıyı çarparak kapatıp telefona geri döndüm. Yanlışlıkla elim dokunmuştu sanırım. Belçin'in araması açık fakat sessizdi.

"Alo?" diyerek sık nefeslerim arasında konuşmaya çalıştım.

"Bir sorun mu var, Yakutçugum? O gürültü de neyin nesi?"

"Bir sorun var, evet. Sen beni buraya niye gönderdin, Belçin?"

"Yine mi aynı mevzular?"

"Ne yine aynı mevzusu? Neden bahsediyorsun sen? Alçağın biri evime geldi, bana neler söyledi, biliyor musun? Bu mu aynı şey, Belçin?"

Sanırım o da söylediklerimdeki tuhaflığın farkına varmış olmalı ki boğazını temizledi hızla. Telefondaki gürültü de kesilince daha sessiz bir yere geçtiğini anladım. "Yakut, açık konuş lütfen. Alçağın biri de kim? Tam olarak ne dedi sana?"

Yatağımın üstüne bıraktığım fotoğraf aklımı darmaduman etmek ister gibi duruyordu olduğu yerde. Elimi boğazıma atıp sıkıntıyla ovalamaya başladım. "Az önce bahçedeydim," derken kelimeler ilk kez dilimde sıraya girmişti. "Yabancı biri yaklaştı yanıma. Av falan diye salladı bir şeyler ama yalan tabii. Şüphelendim hâlimden tavrından, o da fazla uzatmadı. Bana bir fotoğraf verdi, Belçin."

"Ne fotoğrafı?"

Nasıl söyleyeceğim bunu şimdi?

Sıkıntılı bir nefes burnumu yakarak çıktı dışarı. Elimi oraya bastırıp canımın o ufak acısını geçirmek için bir süre bekledim. "O..." dediğimde

ilk başta garipseyecek ama anlayacaktı, biliyorum. Yine de bahsinin geçmesi, üstelik bunun üst üste iki defa olması Belçin'in bana karşı fikirlerini de değiştirecekti. "...onun fotoğrafı."

"Kim?"

Nasıl söylerim bu ismi? "Uygar'ın fotoğrafı..." Dudaklarımı yaladım kuruluşunu geçirmek için. Adımlarım en sonunda yatağın kenarında durdu ve tekrar aynı fotoğrafa baktım. Yanağında bir yara izi olduğu görünüyordu. Uygar'ın hiç görmediğim, bilmediğim bir hâli vardı fotoğrafta. Muhtemelen biz ayrıldıktan sonra çekilen bir şeydi. "Bana onu öldürüp öldüremeyeceğimi sordu, Belçin. *Öldürürsen istediğin her şeyi yaparım*, dedi. Bu ne demek oluyor? Neden aile evime döndüğümün ertesi günü biri bana eski kocamın hiç görmediğim bir fotoğrafını getiriyor?"

"Öncelikle sakın olur musun?"

"Nasıl olayım?" diye yine istemsizce bağırdım. "Senin beni bu tımarhaneye yollamanın sebebi korumak değil miydi? Bu mu korumak diye bahsettiğin şey? Uygar içeride değil mi ayrıca? Nasıl bulacağım da öldüreceğim ben bu adamı? Allah aşkına, Belçin, benim bilmediğim neler oluyor? Uygar hapisten ne zaman çıktı?"

"Ama şu an bana haksızlık ediyorsun bak..."

"Ne haksızlığı? Birisi benden kocamın..." Duraksadım. "Hapiste bildiğim eski kocamın katili olmamı istedi, elbette sorgulayacağım neler olduğunu!"

Belçin'in de sabrı taşı bir süre sonra. "İstediğin kadar sorgula," derken kelimelerin üstüne sertçe bastırmıştı. "Ama şu yargılar tavrını bir kenara bırakmadığın sürece benden hiçbir cevap alamazsın."

"Ha! Hâlâ sakındığın bir cevabın var yani?"

"Yakut!"

"Tamam." Yanağıma ufak bir tokat atıp acıyan gözlerimi kapattım. "Tamam... Dinliyorum seni."

"Bence ikimiz de sakinleştikten sonra konuşsak daha iyi olacak. Sağlıklı ilerleyebileceğimizi düşünmüyorum." Umutsuz geliyordu sesi. "Seni aramamı bekle."

"Ama..." diye sızlanmama kalmadan sözlerimi böldü Belçin. "Sakin kal, sakın bir delilik yapma. Seni tekrar arayacağım."

Arama kesildiğinde dudaklarım doludizgin bir hayretle açık kaldı öylece. Telefonu yavaşça kulağımdan indirdim ve bir süre ekrana baktım. Kulağımda kalan son ses Belçin'in telkin dolu cümleleriydi ama öyle hissettirmiyordu. Daha büyük bir korku sarmıştı bedenimi. Uygar

neden çıkmıyordu hayatımdan? Silip atamayacağım kadar derinden mi kazınmıştı içime? Yoksa ben mi bunu yapamayacak kadar güçsüzlüğe alışmıştım?

Başım hızla iki yana sallandı. “Çıkmayacak o karşıma,” derken birini sözlerime inandırıyordum ama kimi? “Eğer çıkarsa, Allah şahidim olsun...” Derinden soluklandım. “Allah şahidim olsun yaparım, öldürürüm onu.”

Çocukluk odamda kendimi yine eskisi gibi dışlanmış hissederken akşam kadar bana hayatımın en güzel yıllarını yaşatan, sonra da her şeyin üstünü karalayarak bizi acı bir ayrılığa sürükleyen o adamın fotoğrafına baktım durdum. Göremediğim ayrıntıları fark edebilmek için kendime tanıdığım zaman boşa harcanmış görünüyordu dışarıdan bakınca. Onun hakkında daha fazla hiçbir şey öğrenmemeliydim. Fakat diğer yanımda hâlâ işine sadık, görev bilincinde bir kadın olduğu için, Uygur’ı bir hain olarak düşününce hakkında elbette daha fazla şey bilmem gerektiğini haykırıyordu.

Çok uzun süre gözlerine baktım. Bu fotoğrafın nerede, ne zaman, neden, kim tarafından çekildiğini düşünemeyeceğim kadar karıştırmıştı kafamı. Bırakmam gerekiyordu, bırakamıyordum. Şu hâlde birine yakalansam ne diyecektim?

Beni içime doğru sıkıştıran kuvvetli bir hortum büyüyordu sanki ruhumda. Nefes alamaz hâle gelmişim, gözlerim uzun uzun baktığı yerleri görmüyordu, bu yüzden sürekli başka şeylere kaydırıyordum bakışlarımı... Burnumdan ya da ağızımdan sokulan soluklar göğsüme inmek istiyordu da bir şey engel oluyordu sanki. En sonunda tüm bunların sebebinin, hâlâ elimde tuttuğum fotoğraf olduğuna kanaat getirip sıtmalı bir hastalık taşımış gibi onu kenara fırlattım. “Seninle kirlenmeyeceğim,” diye bir fısıltı doldurdu kulaklarımı. Konuşan bendim ama dinlerken, bunlara inanmak istemeyen bir başkasına dönüşüyordum sanki. “Beni lekelemene izin vermeyeceğim... Haysiyetsiz. Onursuz herif. Böyle mi yüz buldun karşıma çıkmaya?”

Aşağıdan bir kalabalığın sesi ulaşıyordu kulağıma boğuk boğuk. Amcamlar ve abimler işten dönmüş olmalılardı. Aralarında bir şey konuşsalar da sohbetleri kısa sürmüş, bir süre sonra evi yine yoğun bir sessizlik sarmıştı. Kendime, onlara hiçbir şey belli etmeyeceğimin telkinini verdikten sonra ilk kez yalnız kalmaktan korkarak odamdan çıktım. O

sırada merdivenlerden inen annem de kapı sesini duydu ve geri dönüp bana baktı. Birkaç saniye konuşsun diye bekledim. Yüzümü seyrediyor ama tek kelime çıkmıyordu dudaklarından.

Elim kapı kulpundan ayrıldı ve sessizce onun yanına adımladım. O an annemin de kaşları çatıldı, dudakları kalbimi hızlandırırçasına aralandı ama tuhaf bir sükûnet bağladı dilini. Bu yüzden sözleri devralmam gerekmişti. “Yemeğe mi iniyorsun?” diye sordum savaş bayraklarını indirerek.

Annem kuru kuru, “Evet,” diye cevapladı beni. Sanki bir mülakat sorusuna cevap verir gibiydi ama kendimi düşününce, girdiğim mülakatlarda bile annemin şimdiki hâlimden daha heyecanlı olduğumu hatırlıyorum. Annemin tavrı daha farklıydı.

“Babam nerede?” diye aramızdaki konuşmayı uzatmak istedim.

“Aşağıda.”

“Beni niye çağırmadın?”

Annem önüne dönmüştü artık. Merdiven basamaklarına ve basamakları kaplayan koyu kırmızı halılara bakıyordu. “Ne zaman geleceğini kendin bilirsin diye düşündüm.”

“Unuttum ben yemek saatlerini.”

“Unuttuysan kendi kafana göre hareket et işte, Yakut.” Omuzlarını silkti umursamazca. Onu burada bırakıp gittiğim, hiçbir zaman iyi bir evlat olmanın hazzını yaşatamadığım için bazen haklı bulmak istiyordum annemi. Sonra kendi mutluluklarımı hatırlıyordum... Bu evde kalsaydım da eskisi gibi hızlı geçer miydi hayat? Yoksa takvim yapraklarını her saniye parça parça yırtacak kadar delirir miydim yavaşlayan zamanın içinde?

“Anne...”

“Ne?” Elini tırabzanda dolaştırıyordu inmemek için oyalanırken. “Hep öyle yapıyorsun ya sonuçta?”

Dut yemiş bülbüle döndüm. Sessizliğimi bu konuşmanın bitişi saydığından olsa gerek birkaç adımla aşağı indi annem. “Bir tek doğru sende ya hani... Her şeyin en iyisini sen bilirsin, anneler bilmez. Ben bilmem.”

“Anne.”

Aşağıdan yengemin sesi duyuldu: “Elif, yemeğe gelmiyor musun?”

“Geldim!” Bağırışının ardından başını hiç çevirmeden, dil ucuyla bana da bir şeyler söyledi annem. Pek de beklediğim gibi değildi. “Neyse, ben aşağı iniyorum.”

Annemin son bir kez yüzüme bakmadan aşağı inişini seyrederken kollarımı kendime sarmış, en azından *sen de gel* demesini beklemiştim. Hiçbir şey söylemeyişi ve yavaşça gözden kayboluşu benim de yere çökmememe, merdivenlerin başına yapayalnız oturmama sebep oldu saniyeler içinde. Aşağıdan sohbet seslerini duyabiliyordum. Büyük ihtimalle Berfin yemekleri dağıtıyordu şu an. Ve diğerleri de o gün şirkette olanlar hakkında konuşuyorlardı. Çok geçmeden o da son buldu. Sessizlikten kaçanlar, odalarına sığınmak için merdivenleri çıkarken beni burada bir başıma bulur diye hiçbir endişem yoktu. Bilhassa yalnızlığıma acırlarsa şükredecektim çünkü.

“Yakut Hanım?”

Dakikalar sonra gelen bu seslenişle başımı, gömdüğüm kollarımdan kaldırıp hemen yanı başımda dikilen Berfin’e baktım. Bir tepsi taşıyordu ve olmadık bir yerde oturduğum için şaşkınca bana bakıyordu. “Efendim?” diye mırıldandım.

“Ne yapıyorsunuz burada?”

“Hiç.” Ayağa kalkıp pantolonumun arkasını silkeledim. “Hiçbir şey.”

“Niye yemeğe inmediniz?”

Çağırın olmadı. “Aç değildim, ondan,” dedikten sonra gözlerim ayağa kalktığım için üstündeki yemek tabaklarını görebildiğim tepside dolaştı. “Sen nereye?”

“Babaannenize yemeklerini ve ilaçlarını götürüyordum.”

“Anladım. Kolay gelsin.”

“Size de yemek getireyim mi?”

“Yok, gerek yok.”

“Peki...” Berfin arkasını dönüp gitmeye koyuldu. Ellerimi pantolonumun arka ceplerine sıkıştırırken onun gidişini seyrettim, ayakkabılarının merdivenlerdeki halıya sürtünürken çıkardığı o pürüzlü sesi dinledim. O tekdüze ses, gitgide kaybolan ayakkabı görüntüsü, payıma düşen bayat bir yalnızlık derken dudaklarımı gayriihhtiyari aralayıp, “Berfin,” diye seslendim çok geçmeden. O da çabuk duydu beni, tırabzanların üstünden eğilip bana baktı. “Efendim, Yakut Hanım?”

“Sen ver onu bana, ben götürürüm.”

“Neyi vereyim?”

“Tepsiyi ver, babaanneme yemeğini ben götürürüm.”

Şaşırdı hâliyle. “Siz mi götüreceksiniz?”

“Hı hı, yapacak bir işim yok zaten. Zaman geçmiş olur benim için de.”

“Tabii, buyurun...”

Dakikalar sonra hep kaçtığım, gelmekten korktuğum, dönüp dolaştığım bir şekilde kendimi önünde bulduğum yerdeydim. Babaannemin kapısının önünde. Gururum *geri dön* diyordu. *Buraya gelmeni hak etmiyor...* Ama babaannemi benden daha kötü hâlde görünce de içim rahatlıyordu işte. Kendime son bir düşünme şansı bırakmadan kapıyı tıklattım.

“Gel...”

Sesten sonra kapıyı aralayıp başımı içeri uzattım. Yine perdesi çekilmemiş ama bu sefer kapalı pencereden dışarıyı seyreden babaannem, mahzun suratını bana çevirdi. Beni görünce yüzünde hiçbir değişim olmamıştı. Üzgün ve kırgın duruyordu.

“Girebilir miyim?”

İnce dudaklarını aralayıp, “Sen izin istemezsin,” diye ufak bir hatırlatmada bulundu.

“Sana da hiçbir türlü yaranılmıyor.” Dün geldiğimde oturduğum tekli koltuğa adımladım yine. Tepsiyi ise aradaki sehpaye bıraktım. Babaannem bir süre sükût dolu gözlerle yemek tepsisini ve ilaçlarını seyretti. Onların burada olması değil, benim getirmemdi tuhaf olan şey.

İlk birkaç dakika ikimiz de sessiz kaldık. Aynı yerde bekleyen bakışlarımız, belli ki benzer şeyler düşündüğümüzü gösteriyordu. Bu yemek nasıl yenecekti şimdi?

Dakikaların üst üste yığıldığı sükûneti kenara itip bir şeyler konuşma yükünü üstlendim yorgunca. “Yemeğini nasıl yiyorsun?”

Babaannem çarşafını sıkıca kavradı. Bunu söylemek gururuna dokunmuştu büyük ihtimalle. “Genelde yediriyorlar.”

“Kim yediriyor?”

Yutkununca gıdısı hareketlenmişti yaşlı babaannemin. “Berfin...”

“Tamam.” Yaslandığım yerden doğrulup sehpayı iyice ortaya kaydardım. “O zaman şöyle yapalım... Berfin şu an müsait değil, işi varmış biraz. Mecbur ben yedireceğim.”

“Olur, iyi olur. Acıktım ben de bayağı. Hem ilaçlarımı da almam lazım.”

“Ben yedirsem rahatsız olmazsın yani?”

“Sen benim ne hissettiğimi umursuyor musun ki?”

Bakışlarım hızla ona yöneldi. Herhangi bir cevap veremedim. Umursamıyorum desem buradan kalkıp gitmem gerekirdi ama o kadar güçlü hissetmiyordum. Kalacak olduğumda da gerçekleri itiraf etmemem gerekiyordu ama yalan söylemek de istemiyordum. Hızlı ve derin nefesler alıp verirken, “Saçma sapan sorular sorma bana,” diye mırıldandım sadece.

“Madem bir şeyler konuşmama izin vermeyeceksin, o zaman niye yanıma geldin?”

Kaşığı çorbaya daldırıp bir süre karıştırdıktan sonra altına peçete tutup sessiz sedasız babaanneme yaklaştırdım. İlk başta yemeyecek gibi yaptıysa da fazla beklemeden aralamıştı dudaklarını. “Niye geldin söyle,” diye diretti çorbayı yutmanın ardından. Bir kaşık daha uzattım. Onu da içti. “Yakut, bana cevap ver.”

“Sorduğun soru saçma bir kere.”

“Nesi saçma? Benim ne hissettiğimi umursuyor musun diye sordum. Bunun verilemeyecek ne gibi bir cevabı olabilir?”

Peçete hâlâ temizdi, onu babaannemin çenesine sürüp dökülen bir çorba damlayı alıverdim aceleyle. Kaşığı kâseye daha hızlı daldırırken artık maksadım onu mu doyurmaktı yoksa hıncımı mı törpülemektir, bilemez hâldeydim. “Hayır desem ne yapacaksın? Hayır, ne hissettiğini umursamıyorum. Ne yapacaksın şimdi?”

Artık gözlerinden okuduğum şey ıslak bir hüzündü. Hızlı biriken yaşlar dökülmeden önce, “Artık hiç korkmuyorsun benden,” diye mırıldandı. Zaten çok boğuk ve hırıltılıydı sesi. Yaşlılık onda çok şey değiştirmişti. Ancak ağlayacak olmasının da kelimelerini yutturan bir yanı vardı o an.

“Hep bıraktığın gibi ezik büyük kalacağımı mı sandın? Değiştim tabii, senden korkmamı gerektirecek bir şey olmadığını fark ettim. Korkulacak daha büyük şeyler var hayatta, sen onlardan biri değilsin.”

“İyi, güzel.”

Bakışlarım tereddütle babaanneme kalktı. Ama beni şüpheye düşürdüğünü belli etmemek için müstehzi bir gülüş takındım sadece. “İyi mi? Güzel mi? Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Beni bu hayatta en çok senin güzel bir hayat yaşamamı mutlu ederdi.”

“Senden ölesiye nefret edecek olsam bile mi?”

Zorlukla başını salladı babaannem. “Hı hı... Benden ölesiye nefret edecek olsan bile.”

“Kimse kendinden ölesiye nefret eden biri için böyle bir dilekte bulunmaz, yalan söyleme.”

“Niye yalan söyleyeyim?”

“Saçma çünkü. Saçma konuşuyorsun.”

“Gözlerime bak,” deyişle fark ettim babaannemden kaçtığımı. Yine de ona dönmedim, daha doğrusu dönemedim. Sandığı kadar duygularının hâkimi bir kadın değildim ben. “Bir başkasından öğrenmeni

istemiyorum. Bunu benden öğren, Yakut.” Sanki uykusu gelmiş gibi sesi yavaşlamıştı babaannemin. Bir masal dinliyordum artık. Ve sonunun mutsuz biteceğinden o kadar emindim ki... “Bu dünyada en kötü şey, senden ölesiye nefret eden biri için çok mutlu bir hayat dilemektir.” Yutkundu ve sözlerini tamamladı babaannem: “Ve bu dünyada en güzel şey de senden ölesiye nefret eden biri için mutlu bir hayat dileyebilmektir. Tek istediğim, bunu yaşamak zorunda kalmadan öğrenmen.”

Haşlanmış havucu kaşığa alıp yine yanıtsız bir şekilde babaanneme yaklaştırdım. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmam, burnumdan bile zar zor nefes almam yemek kokusunun ya da başka bir şeyin rahatsız etmesinden dolayı değildi. Söylediklerinin korkutuculuğuydu beni bu hâle getiren.

“Öyle bir şey olmayacak. Ben kimsenin benden nefret edeceği şekilde davranmadım,” dedim çok sonra.

Babaannem havucu çiğnerken çıkan ses kulağımı rahatsız etse de yaşlılığından ötürü ses edemedim. Ancak bu kadar yiyebiliyordu. “Emin misin bundan?” diye mırıldandı ben peçeteyle onun dudaklarını temizlerken.

“Eminim. Tek hatam, hak etmeyen birine gereğinden fazla müsamaha göstermekti, o kadar. Olan yine bana oldu. Kimse çıkıp da *benim sende hakkım kaldı*, diyemez. Bırakmadım çünkü. Hiçbir zaman da bırakmam.”

“Sen o kişiden nefret ediyor musun peki?”

Beklemeden cevapladım bu soruyu. Sesim ateşten doğan çatırtılar gibi sıyrıldı dudaklarımdan. “Çok... Hem de çok nefret ediyorum.”

“O zaman umalım da o, bu nefretine rağmen senin için güzel bir hayat dilesin.”

“Eksik kalsın.” Tek omzumu kaldırıp indirdim. “Onun bozuk dileklerine ihtiyacım yok.”

“Ah Yakut... Hiç mi muhtaç kalmayacaksın yavrum sen?”

“Ona kalmam.”

“Öyle de bir kalırsın ki...” Gözlerim hızla babaanneme kalktı. Bakışlarında gururdan ve kibirden arta kalan bir şeyler de vardı o an, pişmanlık ve acı gibi. “Ona kalmam der, ona kalırsın. Yeri gelir, ondan başkasını istemezsin...”

Hızla böldüm babaannemin sözlerini: “Allah korusun!” derken daha birkaç saat önce avuçlarıma bırakılan o dehşet fotoğrafı düşündüm. Düşünmekle kalmadım, düşledim de... O kısacık anda her bir ayrıntısı

gözlerimde canlandı. Neyin değiştiğini yeni yeni fark ediyordum... Bakışlarıydı bambaşka biriyle karşılaşmışım gibi hissettiren. O puslu yeşillik başka bir renge bürünmezdi ya... Bakışlarındaki dinginlik değişmişti elbette. Artık dingin değil, hiddetliydi. "Ne ondan başkasını istememesi ya? Sen beni kendin gibi düstursuz mu sandın?"

"Terbiyesiz!"

"Senin gibi olmamak için bütün ailemi karşım aldım ben, babaanne. Yapayalnız geçirdim yıllarımı. Şimdi bana, kıymet bilmez bir adam için gururuma leke sürme ihtimalim olduğunu sen şaka yollu bile söyleyemezsin. Haddini bil biraz."

Gözlerimin içine uzun uzun bakıyor ve aynı şeyi sayıklıyordu hâlâ. "Saygısız..."

"Demek ki senden ölesiye nefret eden biri için çok güzel bir hayat dileyecek kadar yüce gönüllü de değilmişsin." Dudağımın kenarı ufak da olsa bir keyifle kıvrıldı. Babaannemin çatık beyaz kaşlarına baktım, gözlerinin üstünde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bembeyaz teller ya renginden ya da dökülmesinden dolayı kaybolup gitmişlerdi. "Daha gerçekleri söylememe bile katlanamıyorsun."

"Sen de bana çekmişsin," diye mırıldandı kızgınlığına rağmen nispet yapar gibi.

"Nerem sana çekmiş?" Bunu reddederek başımı iki yana salladım. "Senden çok daha iyiyim ben."

"Kötünün iyisi ne kadar iyi olabilir ki?"

"Kıskanma..."

"Neyini kıskanacağım? Hâlimize bak, ikimiz de aklımızda unutamadıklarımızla, düşe kalka yaşamaya çalışıyoruz. Tek bir fark var, ben senden bir tık fazla pişmanım. Kıskanacağım hiçbir şey yok sende, Yakut... Asıl sen beni kıskan, ben yolumu çoktan tamamladım çünkü."

İnkâr edemem. Onun gözlerinde de aynı hasretten vardı. Daha önce de bahsettiği gibi, benden doyuramadığı hasretin kalanını amcam için yaşıyordu. Çok özlüyordu... Bir süre babaannemin kıpırtılı gözlerini seyrettim. Bir kehanetten bahseder gibi konuşması yine ürpertmişti tüylerimi. Ben de onun gibi mi olacağım? Kaybetmenin bana kazandırdığı tek şey, sadece toy bir gence söylenebilecek nasihat sözleri mi olacak? Böyle şeyler dinlemek ilgimi de çekmiyor ki... Ya beni dinleyecek o gencin de ilgisini çekmezse? Hiçbir şey bilmeyen birine bile bir şey öğretemeyecek olmaktan daha utanç verici ne var bu hayatta?

Yapmam.

Yaşlı babaanneme inanıp da acaba güzel şeyler diler mi benim için? diye düşünemem. Onunla ilgili hatıraların hiç tükenmeyeceğine dair bir his öldürüyor zaten beni. O ufacık umut yavaş yavaş içimi oyuyor. Korkuyorum ama yine de düşünmekten geri duramıyorum. Engel olamıyorum kendime. Acaba bir gün o ve ben, sakladığımız tüm nefrete rağmen, eskisi gibi bulabilecek miyiz birbirimizi?

Çaresizce yutkundum. “Gerçekten çok kötü bir kadınsın,” derken bu, ona söylediğim son sözler olmuştu.

Kaşığı tepsiye attıktan sonra apar topar koltuktan kalkıp kapıya yöneldim. Babaannem arkamdan o cılız ve titrek sesiyle, “Yakut, dur!” diye seslense de gerçekleri duymak istemediğim için kalamadım daha fazla. Kalsaydım, ona her şeyi anlatırdım. Adını anmaktan bile utandığım bir adamı aklımdan hiç çıkaramadığımı, onun için en hiçbir şey hissetmediğim anda bile içimde cayır cayır ateşler yandığını, gururumu kendi ayaklarımın altına alıp acımadan çiğnediğimi ve bunun mahvolmam için yetebileceğini anlatırdım ona.

Ama bir şeyi, en sonunda kendimi soğuk ve yalnız yatağıma atıp yastığa gömülerek ağlarken fark ettim.

Keşke anlatsaydım.

Bu benim Uygur’a ilk yüz çevirişim değildi, hiçbir zaman da olmadı. Şimdi nereden geldiği konusunda beni şüpheye düşüren bir fotoğraf gibi en olmadık anlarda karşıma çıktığında da çok farklı davranmadım. Onu hep yok saydım ve keşke bunu hep yapsaydım.

5. BÖLÜM

BAHANE

Beş Sene Önce

*S*aat gece bire yaklaşıyordu. Uzun zamandır yaşamanın hayallini kurduğum yorucu bir meşguliyetin içinde boğuluyordum. Başım ağrımaya başlamış olsa da vazgeçmek içimden gelmiyordu, uyursam emeğime ihanet edecekmişim gibi bir kaygı vardı içimde. Daha fazlasına dayanmam gerektiğini düşünüyor, saat kaçta kadar kahve diyeti yapmam gerektiğini hesaplıyordum.

Kütüphanedeydik. Önümdeki masanın çoğunu benim dosyalarım, kalemlerim ve not kâğıtlarım kaplıyordu. Kâğıtların üstüne ya da dosyaların arasına koyduğum fotoğraflar faillere, çeşitli suç mahallilerine aitti. Aralara yapışkanlı not kâğıtlarına yazıp yapıştırdığım detaylar da eklemiştim.

Karşımda esneyen Gökçe, çenesini avuçlarına koyup umutsuzca bana baktı. "Bittiremeyeceksin," dediğinde yüzüm birden dehşete bürünmüştü. Hatta hemen yanında oturan Kerim abi de başını yan tarafa çevirip Gökçe'ye kaşlarını çatı. Kerim abi bizim eğitim grubumuzda olan ama bizden yaşça büyük bir öğrenciydi. Onun otuz üç yaşında olduğunu hatırlıyordum, yine de Gökçe'yle iyi anlaşıyorlardı. "Senin adın köstek mi?" dedi beni savunma maksadıyla. Sanırım o benimle de iyi anlaşıyordu. Bense... Burada tam olarak kiminle arkadaş olduğumu bilmiyordum.

"Bittiremeyecek işte," diye tekrar rahatça karşı çıktı Gökçe.

"Hadi oradan, niye bittiremesin?" Kerim abi elini uzatıp kapı tıklatır gibi iki kez masaya vurdu. Dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Fakat bittiremeyeceğim yüzüme vurulduğunda yaşadığım dehşetin içinden henüz çıkamamıştım. "Aldırma sen buna, devam et. Yaparsın."

Gökçe geç kalmış bir soruyu cevaplayarak, "E havalarda uçuyor çünkü," dedi. Bir süredir ayaklarımın hiç yere basmadığını iddia ediyordu. Hâlbuki bunun benim yerin en dibindeki hâlîm olduğundan habersizdi. "Projeden en yüksek puanı o alacakmış..."

"Almayayım mı, Gökçe? Bunu mu istiyorsun?"

"Canım tabii ki al. Ama bunu başka çaren yokmuş gibi dile getirmene gerek yok. Sen bir de sanki çoktan en yüksek puanı almış gibi inanarak anlatıyorsun herkese."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun, yakında seni dövecekler diye korkuyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıldı. Kerim abiyle aynı anda bir hayret nidası döküldü dudaklarımızdan. "Ne?"

"Tabii ya," diye yorgunca devam etti Gökçe. Hafiften dosyalarını itiyor, gittikçe masayı daha çok kaplıyordu. "Sen böyle konuştuğun için kimsede moral kalmadı. Projen jüriyi etkileyecek mi, bilmiyorum ama herkesi psikolojik olarak çökertmeyi başardın bile."

"İyi yapmışım o zaman," diye mırıldanırken dosyaları defalarca yaptığım gibi tekrar düzene soktum. Projemin sonucuna ulaşacak şekilde kayda değer bir yol katedememiştim fakat kâğıtları nizami hâle getirmek konusunda iyiydim şimdilik.

"Ay neyse ki seninle aynı grupta değilim." Gökçe baygınca mırıldandı. "Tamam, madem birinci sensin, çalışma daha fazla, biraz da dedikodu yapalım," dediği esnada epey uykulu görünüyordu.

"Bunları bitirmeden hiçbir şey yapamam, olmaz."

Kerim abi ortamı ateşlemek için, "Gökçe senin rakiplere ajanlık yapıyor, Yakut," diye fısıldadığında hemen yüzüm düştü. Duyduklarımın inandığım için değil, sadece düşüşümü bekleyecek gerçek bir rakibim olması ihtimalinden dolayı...

"Kerim abi, mikserlik yapmanın sırası mı şimdi?" Gökçe, Kerim abiye ters bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Onu dinleme, sen beni dinle. Hem çalışıp hem de sorularımı cevaplayabilir misin?"

"Denerim."

Dosyadaki isimlerden birinin fotoğrafını, olayın yaşandığı mekân dosyasına ataşla tutturdum. Bu esnada Gökçe de işini erken bitirmenin rahatlığıyla masaya uzanıp merak ettiği şeyi sordu: "Sen birinden mi kaçırıyorsun?"

Elimin altındaki dosyayla uğraşmayı bırakıp bakışlarımı alttan alta ona diktim. Gökçe'nin sorduğu soru iyi niyetli dursa da korkak

olan bendim. Aile evimden kaçmıştım birkaç ay önce... Çünkü babaannem tabiri caizse kendi kurallarını direten bir tirandı o evde. Amcam ayağımı kaydırmaya çalışan bir düşman, annem içten yıkılmam için uğraşan bir hain, o ev başıma çöksün diye kurulmuş çatlak bir duvardı sanki.

“Nasil yani?” diye sorarken kaşlarım tereddütle çatıldı. “Ne demek bu?”

Gökçe işaret parmağıyla kısa kâküllerini düzeltti hemen. Sabırsız bir gülüş sergilediğinde yanaklarında derin çukurlar oluşmuştu. “Senden iyi bir aşk hikâyesi dinlemek istiyoruz, demeye çalışıyorum üstü kapalı bir şekilde.”

“Bende iyi ya da kötü, herhangi bir aşk hikâyesi yok maalesef,” dedim normal kalmaya çalışırken. Kimden bahsettiğini az çok anlamıştım. Asla hakkında konuşmamam gereken birinden bahsediyordu. “Ben aşka inanmam bile.”

“Hayır yani... Sizin gruptan Uygur’la aranda da mı hiçbir şey yok?”

Formuma birkaç not alırken elimi yanağıma yaslayıp gözlerimi kâğıtta gezdirdim. Projemde bir şeyler eksik kalıyordu ama tüm verileri tekrar tekrar gözden geçirsem de o eksiği bir türlü bulamıyordum. “Burada dedikodu yapacak hâlim yok, başkasına sorun lütfen.”

Gökçe onaylamaz hâlde başını iki yana salladı. “Ne dedikodu ne son dakika haberi... Dümdüz herkes senin ondan kaçtığın gerçeğini konuşuyor, Yakut.”

Eğildiğim yerden hafifçe doğruldum. Kâğıtlar elimin altında kırışmaya başlamıştı. Kurşun kalemimi yanlışlıkla kırmamak için masaya bıraktım. “Gerçekten... hakkımda mı konuşuyorlar?”

“Evet, birisi sana Uygur’ı sormuş ve daha iki dakika önce yanından geçmesine rağmen onu görmedim demişsin?”

Tamam, bunu yaptım ama özel bir sebep aramadım yapmak için. Sadece... Yaptım işte. Boğazımı bir öksürük zorladı. Gökçe’den bakışlarımı kaçırıp sağ tarafa doğru döndüm ve o sırada gözlerim, loş kütüphanenin en köşesine oturmuş, kitap okuyan Fatih’e değdi. Kırpiklerinin altında gölgelenen hareleri bir kıskaç gibi ânında yakaladı ona doğrulan bakışlarımı. Bu biraz rahatsız hissettirince ona daha fazla bakmak istemeyerek öksürüğümü Gökçe’ye doğru bitirdim. Ben birkaç defa kem küm edince Kerim abi, “Ee?” dedi sabırsızca. Bir eliyle tabletinin ekranından iş yapıyor, diğer eliyle de kitap ayracını çevirip duruyordu. “Niye kaçırıyorsun Uygur Özkurt’tan?”

“İnsanlar ne dediklerini bilmiyorlar... Ondan niye kaçayım ki?”

Gökçe yine itiraz etti sözlerime: “Bak, şu an ciddi konuşuyorum seninle,” derken sırtını sandalyesine yaslamış, ellerini de profesyonel bir sorgudaymış gibi masada birbirine bağlamıştı. “Eğer ondan kaçmıyorsan niye göz göre göre yalan söyledin, Yakut?”

Bilmiyorum...

Haddi olmadan bana akıl verdi. Beni deli etti.

“Tanımıyorum,” dedim en sonunda. Ortaya belirsiz bir cümle bırakıp sonra herkesin beni çok iyi anlamasını beklemek saçmalıktı, zaten Gökçe de beklediğimi vermeye niyeti yokmuş karşılamıştı bu cevabımı.

“Tanımadığın birini görebilirsin de... Ayrıca ismini bildiğini düşünüyorum. Kolaya kaçıyorsun, sana inanmıyoruz.”

Bu konuşma kırılacağım ya da öfkeleneyeceğim bir yere gider diye ödüm kopuyordu. Alt dudağımı dişleyip bundan nasıl sıyrılabilirim diye düşünürken yüzüm biraz daha asıldı. Uygur Özkurt'u görmezden gelmekten başka ne çarem vardı beni düşürdüğü bu hâllerden sonra? “Gökçe, dalgın olabilirim, aklım başka yerde olabilir, o sırada neden öyle dediğimi hatırlayamıyorum ki. Bin türlü derdim var benim.”

“Aynen, kesinlikle.” İmalı sözlerinin yanı sıra derin gamzelerini ortaya çıkararak tebessüm etti bir de.

Kalemimi masadan tekrar alıp parmaklarım arasında bir tur çevirdim. Dudaklarımın içini kemirirken kaçarcasına, “İşime dönmem lazım,” dediğimde Gökçe'nin çok sonra hoşnutsuz mırıltısını duymuştum biraz uzaktan. “Ağız tadıyla aşktan haber de alamıyoruz.” Hemen sonra mahsustan elini masaya vurdu, çok ses çıkarmamıştı. “Başlarım böyle işe, Kerim abi...”

“Ama ben aşka inanmam demiştin,” diye tekrar araya karıştım.

Gökçe de çok zaman geçmeden ceketini ve çantasını toparlayıp ayağa kalktı. “Aman ya... Ne hâliniz varsa görün.”

“Nereye?” diye sorduğumda uykulu bakışları beni buldu.

“Uyumaya...” Mahmur hâlde mırıldanırken saçlarını arkaya yatırıp düzeltti gelişigüzel. “Yarın dinç uyanmam lazım. Spor salonunu açacaklar.”

“Niye açacaklar spor salonunu?”

“Cenk Hoca derslerine başlayacak, proje grubu da biziz. Önce biz başlayacağız dövüş derslerine.”

“Anladım, sana iyi geceler o zaman.”

“İyi geceler, güzellik.” Gökçe yan tarafa dönüp Kerim abiye el salladı bu sefer. “Sen de ho  a kal, Kerim abi, yengeye selamlar.”

“Tamamdır.”

Gökçe yanımdan ayrılınca tekrar sessizle erek önüme döndüm. Araştırma metnini okuyup kenarına notlar alırken biraz uykum gelmişti aslında, ba ım da a rıyordu ama ne kalkıp gitmek adına bir şey yapıyordum ne de elimdeki k  ıdı bırakmak gibi bir şeye yelteniyordum. Çünkü zamanın pervasızca akıp gitmesinden, esnerken gözlerimi birkaç saniye fazla kapalı tuttum diye pişman olmaktan daha fazla korktu um bir şey kalmamıştı hayatımda. Acıyan bakışlarımı lo  kütüphanede dola tırdım, saate rağmen kimse gitmiyordu. Herkesin ardımdan ko turdu unu hatırlatmak istercesine kalabalıktı içerisi hâlâ. Bu kadar kişi hiç yetmiyormu  gibi, kütüphanenin ağır kapısı gıcirtı çıkarmadan ama yine de dikkat dağıtıcı bir gürültüyle tekrar açıldı o sırada. Uykum açılsın diye gözlerimi ovalayarak oraya döndüm. Ve gözlerim, nerede olduğumuzu arama gereği duymadan direkt bizim masaya yönelen Uyg r’a de di.  rkildim.

Onu görünce bedenime yayılan ilk his, tüylerimi diken diken eden kesif bir ürperti oldu. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırparak önüme baktım; k  itlerime, yazılarıma... Ama aklımlı, benimle i i olmadığını belirtircesine Kerim abinin yanına geçip bir elini masaya yaslayarak  ne e ilen Uyg r’dan alamadım. Kerim abiyle kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Uyg r’ın pürüzsüz sesi ara ara kulağıma ili se de ne konuştuklarına dikkat kesilmedi im için kelimeleri pek se emedim. Kütüphanedeki u ultu ve tüm projemin birbirine karı tı ı o anda Uyg r  zkurt ilgimi hiç  ekmemeliydi zaten.

Ama sonra...  ekti i te.

Yanımdaki sandalye hareketlendi. Başımı hiç o tarafa  evirmesem bile sınırlarını zorlayan gözlerim sayesinde fark edebiliyordum. Uyg r tam yanıma oturmuştu. Benim sessizlik yeminimden onda yoktu, bu yüzden boğazını da temizledi rahatça. Kıpırdadı ı için kolu bana de ecek gibi olduğunda kendimi belli belirsiz ondan biraz uzağa kaydurdım. Ama o konuşmaya kalkı ınca uzaklarım bo a ko ulmu  yolları döndü birden. Kısık sesiyle, “Umarım bir gün...” dediğini duydum. “...görünür olabilirim, Kerim abi.” Hemen üstüme alınmadım ama yine de kalbim yerini terk etmek üzere hır ınla ırken Uyg r, Kerim abi tarafından cevapsız kalan sözlerine fütursuzca devam etti: “Olamayacak gibiyim, ne dersin?”

Gözlerimi çok kısa bir süre kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Tekrar geri döndüğümde elimi yanağıma koyup utançtan yanan tenimi gizlemeye çalışmıştım aceleyle. Önümdeki dağınık kâğıtların içine biraz daha gömüldüm. Onu duymak ve dinlemek istemiyordum... Ama belli ki Uygur da susmak istemiyordu. "Olsaydım iyi olurdu aslında," diye mırıldandı bir daha.

Sanki benim için her şey yolundaymış gibi saçlarımı toparlayıp omzuma bıraktım, biraz sıcak olmuştu içerisi. Hızlıca yutkundum. Lavaboya koşup kusmak da iyi bir tercih olabilirdi. Ama ben kötü olanı seçtim. Merakıma yenik düşüp bakışlarımı sağ tarafa kaydardım. Uygur'ın yoğun bakışları serin esen bir meltem gibi usul usul yüzüme çarptı. Onu bana bakarken buldum. Kısılmış kirpiklerinin arasında esir gibi duran yeşil gözleri direkt gözlerimdeydi, bunu yapmaktan hiçbir çekincesi yokmuş gibi. Keşke, diye geçirdim içimden. Keşke birazcık utanması olsaydı yaptıklarından...

"Bir sorun mu var?" diye mırıldandım.

"Var," dedi Uygur. "Bir sorunumuz var," diye devam ederken ikimizi belirten aitik ekine farklı bir baskı uygulamıştı. Sert sesine karşın yüzüm biraz daha kasıldı.

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Umarım bir gün çözebilirsin sorununu."

Söylediklerimden sonra Kerim abi, "Hah!" diye bir ses çıkarıp geriye yaslandı. Kollarını önünde bağlamış, sanki çekişmeli bir maç seyreder gibi bize bakıyordu. Ona baktığımı fark edince kaşlarını havaya kaldırıp ne kastettiğini bilemediğim bir karşılık verdi, ne yapacağımı bilemeyerek tekrar Uygur'a döndüm. "O zaman biraz kendinden bahset de..." dedi. "...çözölsün artık bir şeyler."

"Sorun ben miyim?" diye hayretle sorduğumda Uygur bir elini, boynuna gevşekçe tutturduğu kravatına götürmüştü. Onu yavaşça çıkarırken başını omzuna yatırıp neredeyse sevimli diyebileceğim bir bakış attı bana. Belki de bu şeytan tüyü denen hâli yüzünden akademiye benim dışımda onu sevmeyen kimse yoktu.

"Sorun mu desem? Düşüm noktası mı..." Bir süre bekledi. Boynundaki âdemelması hareketlenmişti gizlenemeyen bir kıpırtıyla. Hemen ardından uğultuyu baltalayan sözlerinin devamını getirdi. Kalbimi parçalıyordu. Bu işin şakası ya da yalanı yoktu. Kalbimi göz göre göre parçalıyordu o. "Yoksa dönüm noktası mı desem? Öyle bir şeysin."

“Onu bilemem... Ama belli ki sen aptalın tekisin,” diye dişlerimin arasından sessiz ve öfkeli bir mırıltıyla konuştum. Pişmanlık biraz geç uğradı zihnime. Söylediğim şeyin ancak çocuksu bir atışmada kullanılabileceğini geç fark ettim. Sözlerimi düzeltebilmek için Uygur’a tekrar baktığımda onu bir dövüşe hazırlanır gibi kravatını ağır ağır eline dolarken bulmuştum. “Ben sorun falan değilim.” Konuşurken, daha doğrusu konuşmaya çalışırken gözlerim eline kaydı. Oynamasaydı keşke şu kravatla. “Hem bizim aramızda ortak bir sorun bulunması söz konusu bile olamaz.”

Uygur’ın dolgun dudakları keyifle kıvrıldı. Alaycı fakat hoşnut da görünen, tuhaf ve tüyler ürpertici bir gülüştü bu. Yine de Kerim abi benim gibi rahatsız olmuş görünmüyordu. Hatta o da gülüyordu.

“Tamam, anladım, aramızda bir şey olmasına izin verecek değilsin,” dediğinde kısa bir an kaşlarını kaldırıp indirmesiyle bahsettiği şey, hiçbir sebep sunmadan ondan kaçmam mıydı, anlayamadım. Yoksa tüm tehlikeleri göze alarak romantik bir ilişkiden mi bahsediyordu bana?

Şaşkınlığım biraz daha çoğaldı. Kerim abi yanımdayken nasıl konuşuyordu böyle?

“Saçmalıyorsu...”

Uygur sözlerimi tamamlamama müsaade etmedi. “Çünkü senin için basbayağı yokum ben.”

“Hayır, ne alakası var?” Kerim abiyi de araya katmaya çalıştım. Beni kurtaracak hâli yok gibi görünüyor olsa da o sırada telaşımdan ne yapacağımı bilememiştim. “Ne alakası var, değil mi Kerim abi?”

Kerim abi ise hiçbir şey söylemeden yalnızca omuzlarını kaldırıp indirdi. O böyle yapınca keyifsiz bir gülüş oturdu suratıma. “Size göre bir alakası var galiba,” deyip durumu hızla kurtarmaya çalışırken Uygur az önce eline doladığı siyah kravatını tıpkı bir kalıp gibi çıkarıp masaya koydu, hafifçe ileri itti ama herhangi bir şey söylemedi. Bu sefer bende olmayan gözlerine bakıp orada bir cevap aradım. Uygur ise elimi kolumu daha da bağlamak ister gibi hiç ses etmedi.

Onun yerine Kerim abi konuştu: “Neyse artık gideyim ben,” diyerek ayaklanırken esniyordu da yorgunca. “Geç oldu.”

“Ben de...” Kerim abinin gidişinden alélaceler faydalanmaya çalışırken, Uygur sessizliğini bozup nazikçe kolumu kavradı: “Dur, seninle bir şey konuşacağım.”

Gözlerimi onun bana dokunmaya cesaret ettiği yere diktim. “Kolumu bırak,” derken sesimde, daha fazlasını kabul edemeyeceğimi gösteren ufak bir ikaz vardı. Neyse ki Uygur sözümü çabuk dinledi. Bileğimi tuttuğu parmaklarını açtı ama elini geri çekmedi. Gölgesi hâlâ bileğimin üstündeydi. Gözleri de, kalmamı ne kadar çok istediğini anlatmak istercesine bende. Daha fazla kaçamayacağım için, daha doğrusu bu haneme eksi diye yazılabilir korkusuyla sandalyeme geri oturdum. Akademi kurulu bunu açıkça söylemese bile sosyal ilişkilerimize de bakıyordu muhakkak.

Birden kütüphaneye yayılan gerilim yüzünden Kerim abi dudaklarını içe kıvrıp tereddütle bize baktı. “Gitmesem mi acaba?” dediğinde son noktayı, “İyi geceler, Kerim abi, arabayı dikkatli sür,” diyerek Uygur koymuştu.

“İyi geceler, kardeşim.”

Kimseye cevap vermeden yüzümü sıvazlamaya koyuldum. Gözlerimin önünde ise Uygur’ın eline dolayarak yuvarlak hâle getirdiği kravatı vardı. Tam o sırada dikkatimi, önümdeki masayı kapı çalar gibi tıklatan bir el dağıttı. “Şşt,” diye seslenen Kerim abiydi. Bakışlarımı ona kaldırdım. Bizl bir başımıza bırakmak konusundaki tereddüdünü hızlı yenmiş görünüyordu. “Siz bir şey demeyecek misiniz, Yakut Hanım?”

“İyi geceler, Kerim abi.”

Son görevini tamamlamış gibi, hâlime ihtiyatla tebessüm etti ve kısa bir baş selamı verdi. “Ha şöyle, hadi hoşça kalın bakalım. Uslu uslu durun. Yemeyin birbirinizi.”

Uygur güldü. “Asla yapmayız öyle şey,” derken öylesine imalı konuşmuştu ki kaşlarımı çattım hızla. “Yapmayacağız tabii ki,” diye durumum toparlamaya çalışmamı, dili dudaklarında ağır ağır gezinirken seyretti. Gözleri böyle bakınca kirpiklerimin arasında sonu görünmeyen bir kuyu taşıdığımı hissediyordum. Nereye bakıyordu o?

“Ben de söyledim aynısını.”

“İmalı söyledin...”

Gülüştü tek taraflı, alaycı bir şeye dönüştü karşımda. “Hadi ya, sen o kadar dikkatli dinler miydin beni?”

“Kayda değer bir şey söylesen böyle olmayacak da...”

Benden sonra, “Tamam... Ben kaçıyorum artık, size afiyet olsun,” diyerek Kerim abi karıştı araya. Kinayeli sözlerinden dolayı ona da ters baktım ama arkasını dönüp gittiğinden bunu görmedi. Onun tamamen gidişyle, hemen yanımda oturan Uygur’la baş başa kalmıştık artık.

Benimle bir şey konuşacağını söylemesine rağmen ona hiçbir şey sormadım. Ama o bu sessizliğe müsaade edecek gibi durmuyordu. Ben önüme bakarken dirseğini masaya yaslayıp bana yaklaştı biraz. Hiç kıpırdamadan sadece gözlerimi ondan tarafa kaydırdım. Uygur'ın komik bir şey seyreder gibi dudağını hafifçe kıvrması, aynı zamanda işi ciddi tutmaya çalışırken koruduğu ağırbaşlı ifadesi... Ürkütücü bir profesyonelliği vardı.

"Ne var?" diye mırıldandıktan sonra bıkkın bir nefes bıraktım. "Ne bakıyorsun?" Cevap verecek olduğunda son bir şey ekledim sözlerime: "Ama gerçekten ne var?"

Uygur kaşlarını sertçe havaya kaldırdı. "Yakut, ben burada senin oyun arkadaşın değilim. Okul arkadaşın da değilim."

Sanırım onunla ilk kez ortak bir noktada buluşacaktık. "Evet. Öyle. Biz arkadaş değiliz."

"Güzel. Arkadaş olmadığımızı kabul etmene sevindim."

"Ee peki?" Kurşun kalemi biraz daha sıktım. Uygur beni diken üstünde hissettirmek konusunda ne yapıyorsa çok iyi beceriyordu. "O zaman iki saattir sorun ettiğin şey ne?"

"Asıl senin sorun ettiğin şey ne?" Kalemin sivri ucunu acımasızca kâğıda bastırıldığını ancak Uygur kâğıdı benden usulca uzaklaştırdığında fark ettim. "Seninle arkadaş olacak kadar konuşmadık bile. Neden sanki sana bir kusurum olmuş gibi benden kaçmanı seyrederim? Sana bir şey mi yaptım?" Yeşil gözlerini kâğıttan çektikten sonra şüpheyle kıstı kirpiklerini. "Görmezden gelişlerin kalbim kırılınsın diye mi?"

"Buna kalbinin kırıldığını sanmıyorum."

Uygur sabırsızca adımı mırıldandı: "Yakut," derken sesinde ciddiye almam gereken ama bir türlü ayak uyduramadığım bir uyarı sezdim.

"Efendim?"

"Beni hiç tanıımıyorsun." Kaşları çatıktı. "Sanki..." derken sesi yeni bir imayla dalgalandı ama peşi sıra gelen kelimeler açık konuşacağını göstermişti. "Benim bilmediğim bir sorunuz varmış gibi durmadan benden kaçtığın için tanıyamazsın tabii."

"Tanıyorum." Hafifçe tebessüm ettim. Bunu onun ne kadar sevimli bulup bulmadığı o an hiç umurumda değildi. "Adın Uygur. Bu kadarı yetiyor bana."

Uygur başını bir kez öne eğip kaldırdı. "Doğru. Aslında bu çok şeyi anlatmaya da yetiyor zaten. Adım Uygur. Ailem de anlamını taşımamı isteyerek koymuş bu ismi." Sanki çok derinlikli bir şey anlatacakmış

gibi dirseğimi masaya koyup elimi yanağıma yasladığımda hafiften tebessüm etti. "Ben gerçekten de adım kadar medeni, efendi bir adamımdır, Yakut."

Sessiz kalıp devam etmesini bekledim. Masanın çevresinden dolanıp kütüphaneden ayrılanlar vardı. Ders çalışırken ara ara dönüp kimin gittiğine bakardım aslında ama Uygur'ı dinlerken bunu yapmaya yetişemedim. Sessizliğimi bir cevap sayınca Uygur devam etti konuşmaya: "Ama sen bana bu efendiliği bozduracak gibi görünüyorsun."

Sandalyelerimizde yan oturmuştuk, bu yüzden bacaklarımız karşılıklı duruyordu. Oturduğum yere sığamayıp hareketlendiğimde ona çarpmış olsam da Uygur hiç çekilmedi. Onun yerine bir bacağını yan taraftan hafifçe ileri uzattı. Bu bana ufak bir alan açtığında ben de bacak bacak üstüne attım. Yaptığı şey ilk başta beni sıkıştırmak gibi görünse de aslında rahatlamamı sağlamıştı. Tek sıkıntı, dışarıdan bakınca beni çepeçevre sarmış gibi görünmesiydi.

"Bence sen sadece bir şeylere bahane arıyorsun," dedim.

"Öyle mi? O zaman sen de bahanem olursun."

"Ne münasebet?" derken kendimi koruma ihtiyacı hissettiğim için mi, bilmiyorum, gayriihtiyari önümde bağlandı kollarım.

Bu hemen Uygur'ın dikkatini çekti. Öne eğilmiş bedenini biraz geriye çekip bir de öyle seyretti beni. "Şu kollarını bir gün normal tutacak mısın?"

"Kollarımla derdin ne senin?"

"Biriyle konuşurken böyle yaparsan muhtemelen o kişi senin onu dinlemek istemediğini düşünür çünkü."

"Düşünsene hadi... Seni dinlemeyi hiç istemediğimi."

"Bir gün muhakkak dinleyeceksin," dedi nükteli bir tonda. "Ama o zamana kadar dikkatini nasıl çekeceğimi bilmiyorum. Belli ki beni uğraştıracaksın."

"Uğraşırsın."

"Uğraşırım," derken gülmek için dudaklarını yaladı hızlıca. Hemen sonra, "...gelincik," diye ekledi bir de. Elini masaya koymuş, tırnağını hafif hafif ahşaba sürterken tepkimi ölçmek ister gibi uzun uzun bana bakıyordu.

"Gelincik mi?" diye tıpkı onunki gibi bir alayla mırıldandım. "Saçmalıyorsun artık. Bir de neden kaçıyorsun diye soruyorsun sürekli. Neden acaba? Davranışlarının bayatlığından dolayı kaçıyorum, anlaması zor olmasa gerek."

"Neresi bayatmış davranışlarımın?" Alınmış gibi durmuyordu, aksine hâlâ çok rahat bir şekilde gülebiliyordu karşımda.

"Gelincik tarlan falan mı var?"

"Yok."

"O zaman... Niye gelincik? Benim bir adım var dedim ya sana."

"Bilmem, içimden öyle geldi."

"İçine söyle, gelmesin öyle şeyler."

"Gelincikler de böyledir zaten, hiçbir sebep aramadan kendiliğinden açarlar."

Başımı iki yana sallayıp önüme döndüm. "Tamam, kendi kendine takıl sen orada," derken en azından yanaklarımdaki sıcaklığı göğleyebilecek kadar umursamaz çıkmıştı sesim. Utanç içinde dosyayı araladım. Beyaz kâğıdın köşesine tutturduğum fotoğrafta Mürsel İzgi'nin fotoğrafı vardı. Yurt dışına kadar uzanan terörle bağlantılı bir suç çetesiyle elebaşıydı. Benim projem de onunla ilgiliydi. Psikolojik ve sosyolojik temellendirmelerine çalışıyor, bir yandan da istatistiğine bakıyordum.

Çok geçmeden Uygur'ın sesini işittim: "Proje olarak bu adama mı çalışıyorsun?" derken kelimeler dilinde ıssızlaşmış gibi duyuluyordu. Bakışlarımı ona kaydırduğımda ise gözlerinde saf bir nefret taşıdığını fark ettim. Tamamen değişmişti ifadesi.

"Evet."

Elimi uzatıp kâğıdın üstüne koydu. "Bakabilir miyim?"

"Al."

Projemi uzun uzun incelemeye başladığında ben de o ânı fırsat bilip Uygur'a baktım. Bir eliyle hafifçe çenesini kavramıştı. Kaşları, incelediği yazıdan dolayı biraz çatık ve gözleri de kısıktı. Bir süre devam etti projeme bakmaya. En sonunda ondan kaçmama sebep olacak şekilde, kısa bir iç çekişle bana döndü. "Birini sevmediğinde aklına hemen onu öldürmek mi geliyor?"

İlk başta ne dediğini anlayamadığım için sessiz kaldım. Sonra dosyaya not ettiğim şey geldi aklıma. Mürsel İzgi'nin kendisini aldatan karısından intikam almak için onu bir arabanın içinde canlı canlı yaktığı olay için yazmıştım bunu. "Bu sadece bir yorumdu," diye mırıldandım.

"Yorum kişiye özeldir tabii. Ama yine de bir şeyleri doğru yorumlayabilmek için olanları eksiksiz bilmen gerekir." Kaşlarını hafifçe

havaya kaldırdı. "Sen bu yorumu yapabilmek için biraz aceleci davranmışsın sanki?"

"Yoo."

Bir süre bekledikten sonra, "Yakut," dedi Uygur.

İstemsizce hızlandı nefeslerim. "Efendim?"

"Freud'a göre iki temel içgüdü olduğunu biliyor muydun?"

Bir defa omuz silktim. Bu, sessizliği yutarak verdiği bir cevaptı. Uygur ise bana bir şey anlatacağını belli edercesine oturduğu yerde doğruldu. Üstünde yine siyah bir pantolon ve gri gömleği vardı. Kravatını çıkardığı için resmiyeti zedelense de bu görünüş de yakışıyordu ona. "Bu iki içgüdüden birine ölüm içgüdüsü deniyor. Saldırganlığımız bu dürtüden kaynaklanıyormuş."

Bir şey iddia ediyordu... Galiba beni suçluyordu. Kollarımı ona inat daha sıkı bağladım. "Sen şu an bana dolaylı yoldan saldırgan olduğumu mu söyledin?"

Uygur hafifçe güldü. "Sadece bir gerçekten bahsettim. Yoksa sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sinirle salladığım ayağımı uzaktan ona dokundurduğum konuşmalarına dikkat etsin diye. "Ben saldırgan falan değilim."

Bakışlarında hâlâ benimle alay etmekten hoşlanan parıltılar vardı. Ona istediğini kendi ellerimle verdiğimi biliyordum ama işte, bende de dur durak bilmeyen bir ateş yanıyordu devamlı. "Ve bazen insan..." diye devam etti anlatmaya. "...yaşamaya devam edebilmek için başka şeyleri yıkma tenezzülünde bulunabilirmiş."

"Benim öyle bir isteğim yok!" derken yine istemsizce Uygur'ın oturduğu sandalyenin bacağına bir tekme attım.

"Sakin. Senden bu kadar çabuk kanıt sunmanı beklememiştim."

"Bana bak!"

"Bakıyorum."

Beni yine boğazıma oturan yumrudan kurtulabilmek için derin derin yutkunmak zorunda bıraktı Uygur. "Beni böyle kışkırtıp kışkırtıp sonra saldırgan olduğumu falan söylersen, inan hiç görmediğin bir yanımla tanışmak zorunda kalırsın, Uygur."

Bir tehdit değildi sözlerim. Ancak bir davet de değildi. Uygur ise hiçbir şeyi umursamadan, "Kabul, diğer yanınla da tanışmak istiyorum," dedi. Muzip parıltıların gezindiği yeşil gözleriyle, karşısında sirden kıvrınmamı seyrediyordu.

"Sanki flört ediyormuş gibi konuşma benimle."

"Sen de karşımda düşmanın varmış gibi davranma bana." Sözlerinin ardından suratında beni de hizaya getiren bir ciddiyet belirdi. "İkimiz de burada aynı işi yapıyoruz. Elbette konuşacağız. İleride göreve çıktığımızda da arkamı dönüp kaçacak mısın benden?"

"Ben senden kaçmıyorum..."

"Ayrıca 'gibi' değil, direkt flört ediyorum seninle."

Gözlerim ânında, sabırsızca kapandı. Başımı başka yöne çevirdiğimde her zerremi sebebiyle sebepsiz titrediğini hissettim. Kalbimin göğsümden çıkmak gibi bir niyeti vardı sanki, öylesine tehlikeyle atıyordu. Hâlâ sabırla beni seyreden Uygur'a sakınca geri döndüm. "Bana içgüdülerden bahsettin ya az önce... Haklısın. Bende de var o yıkma dürtüsünden. Hem de çok."

Pek ciddiye almış görünmüyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Öyle. Ve sen de karşıma çıktığın her an o dürtüyle yüz yüze geleceksin. Şimdiden haberin olsun."

Dudağının tek tarafı keyifle kıvrıldı. Hâlâ kendi istediğini anlamak konusunda direten bir yanı vardı. "Ha, çıkacaksın yani karşıma? Benden kaçmayacaksın?"

Ben de çaresizce güldüm çünkü onun gibi davranmadıkça korkak görünüyordum. "Yakala yakalayabilirsin, Uygur Özkurt."

Uzun bir aradan sonra ilk kez rahat bir nefes aldım. Uygur da masada biraz uzağa uzanıp orada durduğunu hiç fark etmediğim kapalı bir zarfı aldı. Bir dosya kadar büyük zarfı bana uzattığında kaşlarım çatılmıştı merakla. "Eğer kaçmasaydın..." dedi Uygur. "...seninle konuşmama izin verseydin bunu sana daha erken ulaştırmış olacaktım."

"Ne bu?"

"Sana projedeki eksik kısımları tam olarak bilmeden acele bir karar verdiğini söylemiştim. Mürsel İzgi, karısını, onu sevmediği için öldürmedi. Aldatsa da affetmişti onu, her şeye rağmen... İhanete uğramasından dolayı içini rahatlatmaya çalışmıyordu yani. Hatta onu yanında tutabilmek için sıra sıra elden çıkardığı mal varlıklarının dö-kümleri de burada." Dosyamı işaret etti, onları okuduğumu biliyordu. "Mürsel gibi bir adam, sevmediği ve önünde sonunda öldüreceği bir kadın için bu kadar pahalı bir cinayet tasarlar mıydı sence?"

Sorusuna bir cevap veremedim. Sadece gürültülü bir nefes döküldü dudaklarımdan. Sonra da kuru bir, "Ben..." mırıltısı.

“Eğer benden kaçmasaydın bu soruların cevabını çok daha önce öğrenirdin.” Az önce bana uzattığı büyük dosya zarfı önüme bıraktı. “Personel sana dosyanı eksik vermiş, benden de iletmemi istediler. Aynı grupta olduğumuzu onlar da biliyorlar...” Gözleri yine dalıp giderken başını yavaşça iki yana salladı. Sanki yaramaz bir çocuktan bahseder gibi konuşmuştu devamında. “Ama nereden bilsinler huysuz bir kızın beni ekip arkadaşı olarak bile kabul etmediğini?”

Elim istemsizce zarfa değdi. Sessizleştım. Demek ki tıkanık ve beni günlerdir uğraştıran bu dosyanın sebebi, eksik parçasını öğrenmekten köşe bucak kaçmamdı. Ne diyeceğimi bilemeyerek Uygur’a döndüğümde onu masadan kravatı alıp ayaklanırken buldım. Karşıma dikildi. Açılan kravatı yine eline dolarken her şeye rağmen dingin gözleri usul usul üstümde geziniyordu. “Tamam,” diye mırıldandı sözlerinin bir devamı olacağını belli ederek. “İstediğin gibi olsun, Yakut Yalınlık,” derken ismimi çok ağır dile getirmişti. “Bu saatten sonra peşindeyim o zaman.”

“Öyle bir şey istemedim,” diye mırıldandığım sırada hissettiğim kızgınlık kendimeydi. Ama o bunu hiç dikkate almadı. “Kolaylıklar diliyorum, artık benden kaç kaçabilirsen,” dedi hiç bozulmayan bir sesle.

Ona dair bildiğim, hatırladığım ve sonsuza dek hatırlayacağım en net şey buydu: Uygur’ın kendinden emin tavrı. Bu konuda ona inanamam için bana hiç pay bırakmıyordu çünkü o, adımını bile rastgele basmıyordu. Herkesin kalbine elini daldırıyor, zorla da değil aslında, usul usul dokunarak güvenimizi ona isteyerek vermemizi sağlıyordu. Sevgiden daha büyük bir kazancı vardı onun: sonsuz inanç. Bu yüzden ben, güzel tüm duygularımı Uygur’a bağışlayacağımı anladığım an her şeyimi apar topar içime saklamaya çalıştım.

Ama inatla o, biraz daha el uzatacaktı bana. Yaramaz ve haylaz bir çocuğun, ona yapma demelerine rağmen kıpırtılı parmaklarıyla en sevdiği çikolataya uzanması gibi Uygur da kaçınılmaz bir sonla bana uzanırken bunca heyecana bir ad koyamayacak kadar tüm güzel duyguların yabancısıydım.

Yine de eğer her şey sahteyse onun bir yalancı olduğunu anlayamaz mıydım?

Bilemez miydim bunca ısrarın kötü bir oyun üzerine kurulu olabileceğini?

Ve tüm o güzel günler hiç yaşanmamış gibi birbirimizin boynuna bıçak yaslıyorsak, ona yalancı diyemez miydim şimdi?

Diyemiyordum...

Stratejik düşünme üzerine kendi yazdığı kitaptan birkaç satır okuyan Revan Hoca'nın grileşen sakallarında gezdirdim gözlerimi. Parmaklarını ağır ağır çenesinde dolaştırıyor, bazen de yuvarlak çerçeveli ince gözlüğünü düzeltiyordu burnundan aşağı kaydığı için. Hemen sonra okuduğu kısmı bırakıp bize döndü. "İstihbarat üç şey gerektirir. Bunlardan ilki eğitim. Akademimiz de istihbarat sürecinin eğitim kademesinde hizmet sunmak üzere açılmış bir kurum. Eğer bu kademeyi atlayıp sizi direkt sahaya sürseydik, muhtemelen sudan çıkmış balığa dönecektiniz. Bunun yaşanmaması için personelimize öncelikle eğitim hakkı tanıyoruz." Bir sayfa çevirdi, çevirdiği sayfayı kısaca kontrol ettikten sonra tekrar bize döndü Revan Hoca. Hiç duraksamadan anlatıyordu. "İkinci olarak deneyim gerekir çünkü olayları ve kişileri ne kadar tecrübe ederseniz, aldığınız eğitim o kadar anlamlı hâle gelir. Nihayetinde hayat sadece kitapta yazandan ibaret değil. Hatta bazen öyle şeylerle karşılaşacaksınız ki oturup o kitabı baştan yazmak isteyeceksiniz, yani deneyim sahibi olmak sizin için çok önemli. Üçüncü olarak, istihbaratın son aşaması inisiyatif alabilmektir. Peki, bu ne demek?" Nefeslendi. "İnisiyatif almak, içinde bulunduğunuz âna göre karar alıp harekete geçme durumlarını anlatır... Sizin içinse bu, doğru anda doğru kararı verip doğru uygulamayı yapmak ve doğru sonuçları almak demek oluyor."

Arkadan, aynı gruptan tanıdığım Sevtap'ın sesi geldi: "Revan Hoca'm?" dediğinde yavaşça arkama dönüp ona baktım. Sarı saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmıştı ve temiz yüzü apaçık ortadaydı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Dinliyorum."

"İnisiyatif almaktan bahsettiniz... Bu konuda bir şey sormak istiyorum. Doğru anda, doğru karar vermek çoğunlukla kişiden kişiye değişmez mi?"

"Değişir mi?"

"Soruyorum, hocam."

"Çoğunlukla değişmez."

“Ama...”

“İnisiyatif almayı şununla karıştırma.” Başını bu görüşü pek de onaylamayarak iki yana salladı Revan Hoca. “Biz içgüdüsel bir yeterekten bahsetmiyoruz. İnisiyatif almak, spiritüel bir enerjiden çok daha mantıksal bir şey. Sakın bu yanılgıya kapılmayın, arkadaşlar. Dışarıdan bakınca altıncı his sahibi olmanız gerekiyor gibi görünebilir ama kesinlikle böyle bir şeyden bahsedemeyiz. Sizin her şeyden önce playları ve kişileri doğru okuyup iyi analiz edebilmeniz lazım. İnisiyatif almak sizin dünyanızda bu anlama geliyor. Yani başvurdüğünüz yer yine aklınız ve mantığınız, hisleriniz değil.”

“Ama, hocam... Yine de orta yol bulamazsak diyelim, mesela ben ekip arkadaşımın o anki kararını onun mantığına göre desteklemiyorum, bu durumda ne yapmalıyım?” Sevtap’ın sesi ikircikli ilişti kulağıma, sorduğu soru onu tereddüde düşürmüş olmalıydı. “Güvenmemek o an tercih edebileceğim bir şey mi?”

“Bu konunun üstünde durmak lazım çünkü kesin tercih et ya da etme diyemem. Sadece bizim için kritik nokta şu: İstihbarat dünyasında güven genel olarak çok az hissedilen bir duygudur, bu yüzden de bahsi çok geçmez. Hatta neredeyse...” Gözlerini kıstı tereddüt ederek. “...kısmen inkâr edilen bir şeydir bizim için. Tüm hayatımızı ister istemez bu duygunun eksikliğiyle şekillendiririz.”

Revan Hoca sözleri arasında kısa bir soluk almak istediğinde konuşmaya katılmak için hafifçe boğazımı temizledim. “Hocam, peki bahsettiğiniz bu durum bizi hayatın dışına itmez mi?”

Yanlışlıkla yarıda kestiğim sözlerinden sonra kelimeler yerine dudaklarından derin bir nefes döküldü Revan Hoca’nın, sonra bakışlarını bana doğrulttu. “Demek istediğini biraz daha açabilir misin?”

Dirseğimi yasladığım yerden çekip sırtımı geriye verdim. Herkes sessizce beni dinlerken kendimi açıklamak ilk an biraz gergin hissettirse de bunu yapabildim elbette. İletişim konusunda Uygar’ın beni hakır gördüğü kadar kötü değildim. “Tüm hayatını güven eksikliğiyle yaşayan biri nasıl yakınlık kurabilir? Yakınlık kuramayan biri etrafındakileri ne kadar tanıyabilir? Sürekli tetikte olmak bir süre sonra algıları zedelemeyebilir mi?”

“Psikoloji üzerinde ufak hesaplar yapılmaz.” Bakışlarım sağ tarafa kaydı çünkü beni cevaplayan, beklediğim üzere Revan Hoca değil, Uygar’dı. Kolunu masanın benden tarafına yaslamış, aramızdaki mesafeyi azaltmışken öyle rahat oturuyordu ki gayriihtiyari o tavrını

inceledim. Sonra aceleyle bakışlarına dönmem gerekti. “Algılardan kopmaya müsait kişi tetikte olduğunu da bilmez zaten. Yani zamanın, mekânın ve kişilerin farkında değildir. Neden öyle davrandığını anlayamaz. Sen anlayabiliyorsun. Çünkü yapman gereken bu, sana verilmiş bir görev. Güvensizliğinin öncesi de var, sonrası da olacak. Ayrıca başlı başına bir güvenmek ya da güvenmemek durumu da diyemeyiz buna. Bu bir pay meselesi. Yerine, zamanına ve kişisine göre değişmeli. Kendini tamamen bırakmıyorsun. Sadece bulunduğun duruma uyarlıyorsun.”

“Tamam,” dedim uzun konuşmasından sonra, tüm çabam haksız çıkmamak içindi. “Ben de zaten bununla ilgili bir şeyler sordum. Yani o güven payının dengesini merak ettim.”

Uygar parmaklarını hafifçe küttletti, dudakları kıvrılmıştı yine aynı hoşnut tavrıyla. “Bunu öğrenmek için bence insanları tanımaya çalışmalısın.”

Sinirle gözlerimi devirdim. Kütüphanede konuştuklarımızı hatırlıyordu ama ben hatırlamak istemiyordum. Bu konuşmadan pek de memnun kalmayarak, “Onu zaten yapıyorum,” diye mırıldandım.

Önüme dönünce, biraz ilerimizdeki kürsüde dikilip müstehzi gülüşüyle beni dinleyen Revan Hoca karşıladı bakışlarımı. Gözlüğünün arkasında kalan ufak gözlerinde yoğun bir merak vardı. “Gerçekten yapıyor musun bunu, Yakut?”

“Yapıyorum,” dedim.

“Ama çok görmüyorum seni ekibin yanında.”

Yutkundum. “Uzaktan... İzlenimlerle fikir kazanmaya çalışıyorum.”

Revan Hoca tek kaşını havaya kaldırdı. “Fikir? Uzaktan? İyi oluyor mu bari?”

“Tabii.”

Saçlarını parmaklarıyla tarayarak geri yatırdı Revan Hoca, kürsünün ortasına geldi sonra. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarken, “Ah...” diye iç çekti. “Seni şöyle kürsüye, yanıma alabilir miyim?” Bir eliyle yan tarafındaki boşluğu işaret edince düşünmeye vakit ayırmadan, eteğimi üstten düzelterek ayağa kalktım. Uzun çizmelerimin dizlerime çarpması bile o an sinirimi bozuyordu. Ben şimdi kürsüde ne yapacaktım?

Gergin olduğumu hissettirmeden ilerlerken birkaç kişinin kendi arasında konuştuğunu duyuyordum. Fakat geriye döndüğümde yirmi kişilik grup sessizleşti ve çoğu kişi, hakkımda hiçbir şey

düşünmüyormuş gibi sabit bakışlarını sundu bana. Arkasına yaslanıp ciddiyetle dersi takip eden Kerim abi, yine aynı sert mizacını taşıyan Sevtap, az sonra yüzüme kahkahalar atacakmış gibi duran Fatih, geride sessizce ve belki de ilgisizce bekleyen Reha... Herkes. Herkes bana bakıyordu. Sanki spot ışıkları üstüme çevrilmiş gibi kalbim sersemledi birden ama anlaşılmazın diye nefes bile almadım. Revan Hoca bu sefer, "Bir kişiyi daha kürsüye alacağım," dediğinde ise tuttuğum nefeslerim katlaşıp öyle indi aşağı.

Revan Taşçı'ya döndüm gizlemeye çalıştığım endişeli bir tavırla. Bana hâlâ aynı duyguyla bakmasından başarılı olduğumu düşünüyordum. "Ne için bir kişi daha?"

"Sorgulayıcısın, Yalınkılıç, bu güzel bir şey." Revan Hoca bir kişi daha seçmek için sınıfa bakınırken beni övmekten de geri durmamıştı ama ses tonu fazla alaycıydı, bu yüzden iltifatının hakiki olmadığını kabullenmek zorunda kaldım hemen. "Şimdi, arkadaşlarından birini seçelim bakalım," derken "arkadaş" kelimesinin altını sertçe çizerek gözlerini gruptakilerin üstünde gezdirdi ve sonra tek bir yerde durdu. Gözde öğrencisi. "Uygar... Seni alalım mı?"

Yirmi kişinin tüm dikkati zaten bizdeyken, "Biz kendisiyle arkadaş değiliz, hocam," diye mırıldandı Uygar, kimsenin ne düşündüğüne hiç aldırmadığı o iç gıdıklayan ufak tebessümünden de belli oluyordu zaten. Sonra beni kızdırmaktan keyif aldığını gösteren dingin gözlerini bana dikti. Söylediği şeye takılmış gibi görünmemek için kasılan elimi kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken Uygar'a ters bakmak için zor tuttum kendimi. O ise ne hissettiğimi anlayıp gülüşünü daha da artırdı. Çok pislik bir adamdı ama yine de aptal gülüşünün rahatlatan bir yanı vardı.

Derslikteki uğultu gitgide artıyordu. Bendeki sessizlik beyhudeydi yani. Uygar'ın "arkadaş değiliz" kinayesi çoktan tartışma konusuna dönüşmüştü bile. Hakkımızda fısıldaşıyorlardı.

"Uygar ve Yakut... Arkadaş değillermiş... O ne demek oluyor?"

Yanaklarım ister istemez kızarınca başımı öne eğip saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. Gözlerim kapandı, derin derin nefesler aldım... Neden herkes gibi ben de arkadaş olamıyordum onunla? En çok o seviliyor, en çok ona koşuluyordu, altın çocuktuk sanki... Uygar Özkurt, akademinin altın çocuğu. Peki, neden böylesine güvenilir ve dürüst bir adam benim arkadaşım değildi?

Revan Hoca da hemen ayak uydurdu duruma. Uygur'ın imasını çabuk kavramıştı. "Hadi ya, not ettim bunu kenara. O zaman Fatih'i çağırayım ben," dediğini duydum. Eğik bakışlarım tekrar yukarı kalktı. Saçlarımı bir daha geriye yaslayıp onlara sıkı bir yer aradım. Bu sırada dikkatimi, Fatih'in kürsüye çağırılması pek hoşuna gitmemiş gibi yerinde kıpırdanan Uygur'ın sıkıntılı tavrı çekti. Hatta ayaklanmaya da koyuldu kararından çabuk cayıp. "Hocam..." derken Uygur'ın sözlerini yarıda kesen Revan Hoca'nın alaycı gülüşü çok belirgindi ama... Hiç o tarafa bakmadan, "Sen eşeğini Niğde'ye sür, Uygur, biz Fatih'i bekliyoruz. Geliyor musun, Fatih?" dedi hâlâ bana ders vermeye odaklı şekilde.

Uygur'a doğru kaşlarımı bir kez kaldırıp indirdim: Bu sefer sen kaybettin.

O da hâlâ azalmış bir kızgınlıkla bana bakarken oyalanmak isteyecek boynundaki kravatı çekiştirdi. Ne düşündüğünü suretinden daha fazla okumak istediğim için Fatih'e baktım. Yerinden doğrulmuş ve anlık bir refleksle gömleğinin manşetlerine dokunmuştu Fatih. Bende gezinen inceleyci bakışlarıyla durumu dikkate aldığını belli ederken, "Geliyorum, hocam," diye seslendi.

Bir elimi diğer bileğime kapattığımda gözlerim, Revan Hoca'nın ne planladığını merakla bekleyen kişilerde gezindi ve en sonunda aradığını buldu. Fatih'in ismini duyduktan sonra oturduğu yerde hâlâ huzursuzca kıpırdanmaya devam eden Uygur'ı seyrettim tekrar. Kendi kurşun kalemini birkaç defa masaya vurdu ve en sonunda eğik başını kaldırmadan, çatık kaşlarının altındaki yeşil gözlerini Fatih'ten bana çevirdi. Bu sefer yakalayamamıştı beni.

Az sonra Fatih karşıma geçti. Boyu benden birkaç santim uzun sayılırdı. Ellerini arkasında birleştirip duruşunu dikleştirince bakışları da dik bir görünüm kazandı. Onda kütüphanede beni seyrettiği andaki tuhaflığı gördüm yine, muhtemelen benden hazzetmiyordu.

"Yakut, senden çok basit bir şey isteyeceğim." Revan Hoca arkamdaydı, sesi kulağıma ulaştığı an başımı aşağı yukarı salladım. "Fatih'e bakarak onda neler gördüğünü söyle. Fazla zor değil, hatta hiç değil. Madem insanları uzaktan tanıyabiliyorsun, bunu en basit yoldan nasıl yapıyorsun, bize göster. En sonunda ben de fikirlerimi belirteceğim, birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz, bilmiyorum ama..." Sözlerinin arasında kısaca nefeslendi Revan Hoca. "Ben sizi sandığınızdan daha çok tanıyorum."

Ellerimi önümde birleştirip, “Tabii,” dedim mırıltıyla. Hemen önümdeki Fatih’e bakmak istemiyordum ama o izlenmesi gerektiğinin farkında olarak rahat duruyordu. Kısaca yutkunduktan sonra gözlerimi Fatih’in sarı saçlarında gezdirdim, düzene sokmaya çalışsa da pek yapamamıştı sanki. Ya çok geç uyanmıştı ve aceleden dolayı bu hâldeydi saçları ya da özenli görünmeye önem veriyor ama bunu beceremiyordu. İnsanların ne diyeceğimi merakla beklediği esnada uzunca bir zaman harcayıp, “Sarı saçları var, dağınık toplu arası gibi,” diye anlamsız bir şeyler geveledim.

Bu söylediklerim Revan Hoca’nın gülmesine sebep oldu. “Harikası, Fatih Atasoy’un erkek olmasından sonra en gizemli özelliği buydu zaten.”

Çaresizce kollarımı önümde bağladım, bunu yapınca kulağımda Uygur’ın sözleri yankılandı: “Kollarını böyle yaptığında karşıdaki kişi muhtemelen onu dinlemek istemediğini düşünür.”

Sonra bakışlarım kısacık bir anda, istemsizce yine ona kaydı. Az önceki huzursuz ifadesi kırılmış, yerini ilgili bir ifade almıştı bu sefer. Dikkatimi Uygur’dan alıp tekrar Fatih’e çevirdim. Dalga geçeceklerini bile bile, “Gözleri mavi,” dedim. Ama onda daha farklı şeyler vardı. Göz bebekleri çok kıpırtısızdı mesela. Niye bilmiyorum, orada sönük bir şeyler görüyordum. Mavi daha önce hiç bu kadar soluk hâle bürünmemiş olmalıydı. Sözlerimden sonra kirpikleri kısıldı, hafiften kaşları çatıldı. Rahatsız olmamıştı, aksine meraklı görünüyordu.

Fatih dudaklarını yaladıktan sonra, “Daha dikkatli bak,” dedi çünkü kendisi tam olarak böyle yapıyordu. Rahatsız bir hisle dişlerimi sıktım. Mavi gözlerinin atık bomboş görüldüğüne dair bir cevap zihnimde yankılansa da söylemedim bunu.

İşine odaklısın, Yakut, senden istenen bir şey var.

Fatih’in geniş omuzları vardı ama vücudu hiç çalışılmış gibi durmuyordu, bu onu gözümde birden tembel birisine çevirdi. Hatta kürsüye gelirken attığı adımlar bile yavaşlatılmış görünmüştü gözüme. Ağırkanlıydı. Tabii yine bu düşüncelerimi kendime saklayıp sadece, “Boy muhtemelen bir seksen,” dedim.

Derslikte buna karşın bir tartışma başladı, herkes Fatih’in boyu için tahmin yürütmeye çalışıyordu.

“Bir seksen yedi,” diye beni hemen düzeltti Fatih de.

“O zaman kesinlikle bir seksen diyorum.” Bu sözlerimden sonra uğultunun arasına gülüşmeler de karıştı, dersin dağılmasını istemeyen

Revan Hoca arkamdan yaklaşıp Fatih'le aramıza girdi: "Tamam, şimdi ilkokul matematiğine giremeyiz," dediğinde sessizlik çabuk sağlanmıştı, derin bir nefes bırakıp gizlemeye çalıştığım gerginliğimi üstümden attım. "Yakut'un fikirleri konusunda onun başarılı olduğunu düşünen var mı?"

Sevtap atkuyruğunu düzeltirken, "Yorum yok," dedi ciddiyetle. "Çünkü ortaya sunulmuş bir fikir göremedim."

Bir kolumu kendime sarıp ağırlığımı tek bacağıma bıraktım. Herkes, Fatih'e bakıp da söylediklerimin kuru fikirler olduğuna inanabilir-di ama benim için değildi. Sorun fikirlerimi açıkça söyleyemememdi. O sırada oturduğu yerden anlayışlı tebessümüyle bizi seyreden Kerim abi doğrulup, "Aslında iyiydi, Revan Hoca'm," dedi. "Kesinlikle sizin düşüncelerinizin önüne geçmek istemem ama bence üstüne yorum yapılabilecek gibi duruyor."

Dudaklarım ufacak iki yana kıvrıldı, onun bu hâli nedense bana babamı hatırlatmıştı. Birden özlem hissiyle kalbim sızladı... O evde bensizken neler yapıyordu acaba? Nasıl hissediyordu?

"Yakut nazarında söyleyemiyorum elbette," derken dikkate şayan bir şey söyleyeceğini bildiğim için tekrar Revan Hocaya odaklandım. "Ancak birisini tanımak gerçekten de uzaktan yapılacak bir iş değil. Bazen beş dakikada sevdiğimiz kişiyi on yılda tanıyamayız, şaşırtıcı gelecek ama bazen kendimizi bile tanımakta zorlanabiliriz. Konuşmak gerek, başkalarıyla... Kendimizle. Başkalarını dinlemeli ve kendi sesimize kulak vermeliyiz. İletişim kurmaktan korkmayın. Birbirinizle en uç fikirlerinizi dahi paylaşın. Dinleyin. Yorumlar yapın. Tartışmaktan korkmayın. Kavgaya lüzum yok. İşte o zaman susun. Ama külli sessizlik de sizi gizemli görünmek dışında bir üst seviyeye taşır mı? Sanmıyorum." Sözleri bitecek sandım, arkamızdan geriye çekilince yerime geçecektim fakat Revan Hoca kolumu gizlice tutup engel oldu bana. Dersliğe bakarak konuşmaya devam etti: "Bu sizinle son dersimdi, akademinin alacağı kararlara göre teorik dersleriniz devam edebilir, bu konuda çok bilgim yok fakat benim sizler için işlediğim son ders oldu bu." Kırışan sakalları arasında kalan ince dudakları iki yana kıvrıldı. "Meslek hayatınız dâhil olmak üzere tüm yaşamınızda hepimize başarılar dilerim, arkadaşlar. Bu devlet için gösterdiğiniz başarılarla şahitlik etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum... Hoşça kalın."

"Her şey için teşekkürler, hocam," dedi birkaç kişi. Teşekkürler öyle öyle devam etti. O an toparlanmaya başlayan kişilerin arasına

karışmadım, hâlen kürsüdeydim. Konuşmasını bitiren Revan Taşçı bana döndüğünde gülümsemesi gittide azaldı fakat sakın ifadesi yerinde duruyordu. "Sana gelirse, Yakut," dedi. "Seni tanıdığım için berbat bir tanıma çalışmasıydı diyemiyorum. Eminim Fatih'in mavi gözlerinden çok daha fazlasını düşündün ama söylemedin. Ara ara bekleyişlerin o sarı saçları, mavi gözlere hayran kaldığın için değildi herhâlde?"

Beni anlamıştı. "Söylemek istemedim," diye mırıldandım.

"Ketumsun anlaşılan?"

"Hayır aslında..."

"Olabilirsin de. Sıkıntı yok. Ama ekip arkadaşlarına karşı bu kadar mesafeli olma. Rakipmiş gibi görünebilirsiniz ama aslında değilsiniz. Yıllarca beraber çalışacaksınız siz."

Kendimi savunmaya çalıştım hemen: "Mesafeli değilim."

"Ben bundan pek emin değilim," dedi kelimeleri sündürerek. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünü çıkardı ve bu esnada parmağının cama değdiğini fark ettim, içim kötü oldu. Dikkatimi tekrar yukarı kaldırıp Revan Hoca'nın suratına baktım, gözlük çıkınca daha farklı birine dönmüştü. "Çok gözlemci kalıyorsun. Biraz da konuşup ilişkilerini derinleştirmen lazım, Yakut."

"Ama insanları tanımak konusunda berbat olmadığımı söylemişsiniz."

"Ve kendini hemen mükemmel mi sandın?" Kaşlarını uyarıyla havaya kaldırdı, kendini masaya yasladığında takım elbisesi gerilmişti. Sessiz kaldığımı görünce ise kısaca iç çekti. "Dediğimi yapsan iyi olur. Ciddi söylüyorum. Varlık göster."

Parmağının ucuyla saçımı geriye itip, "Peki," diye fısıldadım fakat biryanım bu duruma bozulmuştu. Defalarca kendime hatırlattım, bozulacak bir şey yok... Ama işin ucu bir şekilde Uygur'a da dayanıyordu. Geçen hafta kütüphanede söyledikleri konusunda haklı mı çıkmıştı yani?

Revan Hoca çantasını toparlamaya dönünce ben de masama dönüp eşyalarımı kaldırdım, hatta çantama koyamadan derslikten ayrıldım, o derece dokunmuştu bu durum bana. Revan Hoca'nın söyledikleri sanki hem beni doğruluyor hem de aptalın teki olduğumu yüzüme haykırıyordu.

Loş koridoru ilerlerken hırsıyla dudaklarımı ısırdım, elimdeki eşyaları hâlâ çantama sıkıştıramamıştım. Durup buna vakit ayırmak da istemiyordum, koşarak uzaklaşmam gerekiyordu buradan. Tam o

sırada yanımda fazlalık bir gölge belirdi, başımı yan tarafa çevirdiğim-
de ise onunla karşılaştım.

Uygar'la.

Ardından birileri ona seslense de onları, "Bekle biraz, gelece-
ğim!" diye geçiştirerek, bende topladı tüm dikkatini.

"Ne oldu?" diye sorarken duraksamadım bile, hiç alakamız olma-
masına rağmen insanların arasında yan yana yürüyorduk. Hızlı hızlı...
Uygar bir adım gerimde durduğu için sanki kaçanı kovalıyormuş gibi
görünüyordu. Öyle anlaşılmasın diye adımlarımı bir nebze yavaşlatır-
ken, "Derste rezil edemedin, hincını şimdi mi alacaksın?" diye sor-
dum. Böyle de çok yan yanaydık... Onunlayken her şey ama her şey bir
felaketten ibaretti yani.

Koridorda ilerledikçe bir esinti Uygar'ın kokusunu burnuma ulaş-
tırdı. Ferah ama gereksiz bir kokusu vardı. "Seni rezil etmeye çalıştı-
ğımı mı düşündün?" diye sordu.

"Yok, her fikrime muhalefet olmandan herhâlde bana deli divane
olduğunu düşündüm!" Hâlâ koridorda ilerlerken kurşun kalemı nere-
deyse kıracak kadar sertçe çantama sıkıştırdım. Sözlerimden sonra
koridorun sonunu seyreden Uygar'ın dudaklarında ufak bir gülüş be-
lirdi. Aptal! Öyle gülmese ona sinir olmazdım. Çünkü bu güzel bir gü-
lüştü... Ve inanılmaz gereksiz.

"Sana deli divane olduğumu mu düşündün?" Başını iki yana salladı
yavaş yavaş. "Biliyordum akıllı bir kadın olduğunu," diye mırıldandı-
ğında, az önce çantama koyduğum kalemı çıkartıp mahsustan koluna
batıracak gibi yaptım çünkü bana iltifat etmesi bile sinirlerimin bozul-
masına yetiyordu.

"Bana bak!" diye kızacak olduğumda refleksleri fazlasıyla iyi ol-
duğu için elimi tutup kalemı batırmama engel oldu, bakışları da en
nihayetinde bana dönmüştü. Kızılmıyordu, öfkelenmiyordu, rahatsızlık
duymuyordu. Sadece ufak ufak gülüyordu... İnsan hiç mutsuz görün-
mez miydi? Uygar bana rağmen görünmüyordu işte.

"Söylemene gerek yok. Ben sana hep bakıyorum zaten," dedi çok
beklemeden.

Koridorun sonuna yaklaşırken duraksadım, yanımdan geçen
birkaç kişi Uygar'a sergilediğim sinir harbine şaşkınlıkla bakarken
fazla absürt davrandığım için elim ayağıma dolaştı birden. "Şey..."
derken hızlı bir nefes bıraktım dışarı.

Etrafımızdakiler bizi seyrettiği için ansızın gerildiğimi Uygur da fark etti ve elini arkaya uzattı. Bu hâli üstüme kapanmış gibi durduğu için yüzüm göğsüne fazla yaklaşıyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sızlandım hemen. Ancak sorumu tamamlamama kalmadan beni kolumdan tuttu ve arka tarafa ilerletti, sonradan fark ettim onun beni gerimizde kalan bilişim odasına soktuğunu. Kapıyı örtünce yalnız kalmıştık.

Hızlı hızlı kirpiklerimi kırptım. Yalnızlığımız tenimde bir yangın daha başlatmıştı. Zaten o yangınların sıcaklığı hiç azalmıyordu. Aca-ba dışarıdan bakınca da belli oluyor muydu ne yaşadığım? Yanaklarım kızarmış mıydı mesela?

Kızardıysa bile en azından Uygur hâlimi fark etmesin diye geri geri gitmek istedim, o ise aynı yürüyüşle üstüme gelmeye başladı. Neyse ki aramızda hâlâ yeterli mesafe varken durmuş ve parmakları arasında tuttuğu kurşun kalemi havaya kaldırmıştı. “Haberin olsun... Beni öldürmek için buna ihtiyacın yok,” dedi sanki önemli bir bilgi verir gibi ama onun da dalga geçtiği belliydi.

Sıkı sıkıya tuttuğum çantamı ve elimde kalan diğer eşyalarımı yan taraftaki masaya bırakıp daha güçlü bir duruş kazanmaya çalıştım. “Tamam, ne yapayım? Geber o zaman,” dediğimde Uygur kısık bir gülüşle karşılık verdi sözlerime.

Kollarımı onun kurallarına inat önümde bağladım, başımı huy-suzca omzuma eğdiğimde Uygur'a hâlâ öfkeyle bakıyordum. O da beni taklit ederek başını yana yatırdı ve benim aksime olduğumuz durum-dan keyif alır gibi seyretti hâlimi. Az önceki derse bir atıfta bulunarak, “Demek insanları uzaktan tanıyabilirsin?” derken kaşlarını da merak-la havaya kaldırmıştı.

Göğsümü derin bir nefesle şişirdiğimde soluklarım içeride sıkışıp kaldı. “Buradaki herkesi tanıyıp anlayabilirim... Hatta tanışıp anlaşı-bilirim. Karşılıklı da olabilir bu. Ama seninle imkânsız, anladın mı beni? Çünkü sen canımı çok sıkıyorsun, Uygur.”

Bir cevap versin diye bekledim, bekledim fakat ses etmedi.

“Anlamadın herhâlde? Bir de kalem saplamana gerek yok diyor-sun ama ben senin başka türlü laftan anlayabileceğini sanmıyorum, biliyor musun? Benden sağlam bir dayak yesen daha çok şey anlaya-caksın da...”

Gülüştü hiç sona ermedi, elinde tuttuğu kaleme bir kez daha baktı. “Bu kalem saçlarına daha çok yakışıyor bence,” diye mırıldandı, hatta tekrar üstüme gelmeye başlamıştı. Kollarımı hiç açmadan aynı sert

tavırla geri geri gittim. Bilişim odası küçük değildi, gayet genişti fakat birden her yerin daraldığını ve iki duvar arasında sıkıştığımı hissettim. Daha da kötüsü, bu iki duvar arasında yalnız değildim, karşımda Uygur da vardı.

"Saçlarım hakkında konuşma," derken parmaklarım istemsizce omuzlarıma dökülen tutamlara değdi.

Uygur ise, "Siyah saçların çok güzel," diye karşılık verdi.

"Konuşma dedim!"

Göğsüm hızla yükselip alçalmaya başladı. En başta inadım sandığım şeyin bambaşka bir duyguya dönüştüğünü fark ettim o an. Eğer nefesim kesilecekse ve kalbim beni yaşatmak yerine yavaş yavaş öldürecekse, Uygur'dan kaçmaktan başka şansım varmış gibi davranabilir miydim?

Uygur kalemi bırakmadı, ağır hareketlerle parmaklarının arasında çevirdi. Diğer eli de pantolonunun cebindeydi, üstüme yürürken benim aksime rahat bir tavrı vardı. Sanki bu oda içinde, masalar arasında dolaşmak onun için baş döndürücü değilmiş gibi davranıyordu.

"Ben de deneyebilir miyim seni tanımayı?" dedikten sonra düşüncelerini art arda ifade etti, ona karşı çıkmama bile zaman tanımamıştı. "Ama yakından..."

"Hayır..."

"Senin kimseden çıkaramadığın bir hincin var, duyguların hep içinde saklı."

"Susar mısı..."

"Derste söylediğin gibi insanları uzaktan tanımak konusunda iyisin." Tamam, en azından başarısız bulmamıştı beni. "Ama düşüncüklerini söylemiyorsun çünkü uzak kalmaya devam etmek istiyorsun. Konuşmak sanki bağ kurmak demek senin için. Yanlış mıyım?"

Terleyen avucumu dizlerimin üstünde biten eteğime sürdüm. Uygur neredeyse okuyordu beni, tıpkı yazılı bir kitap gibi. Bu biraz ürküttüğü için, "Beni tanımaya çalışma," dedim. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum artık. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayıp dışarı çıkacaktı.

Uygur hafifçe omuz silkti. "Artık uyarmak için çok geç."

Birden öfkeyle duraksadım. Kollarım iki yana açılmış, sızlanışım boş odada ufak bir yankıya sebep olmuştu. "Nasıl geç olabilir ya?"

Uygur'ın bakışları çehremde takılı kaldı, dalgınlaşıp asla konuşmayacak sandığım esnada, "Çünkü kendimi seni tanımaya mecbur hissediyorum," dedi ağır ağır. Duraksadığım yerden hızla ona ilerledim,

bu sefer Uygur olduğu yerde kaldı ve ona yaklaşmamı bekledi. Kravatının düğümüyle gömleğinin yakasını beraber kavradığımda aramızdaki mesafeyi azaltmama hemen müsaade etmişti, hatta öyle ki bir elini bu âni kollar gibi belime koydu.

"Hayır, sen sadece alay ediyorsun benimle," dedim. Suratımdaki sert ifadenin ona geçmediğinin farkındaydım. Parlak yeşil harelerini yüzümde gezdirirken beni dinliyor gibi görünmüyordu. Avucu belime kapandığı yerde kıpırtısız dursa da değişik hissettirdiğini inkâr edemedim, sıcaklığı beklediğimden daha çabuk yayılmıştı vücuduma.

"Seninle alay etmem için bir sebep mi var?" Dudaklarını kısacık ıslattıktan sonra gözleri nereye bakacağını bilemez gibi hızla çehremde dolaştı. "Senin gibi akıllı bir kadınla niye alay edeyim?"

Sesim inceldi apansız. "Akıllı olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" derken ona benimle dalga geçmesi için daha çok koz sunduğumu biliyordum...

Çok iyi biliyordum da o benim aklımı almanın yollarını daha iyi biliyordu sanki.

Usulca iç çekti Uygur. "Fazlasıyla," diye mırıldandı.

Yüzlerimiz, kararlarımı ettiğim ihaneti fark edemeyeceğim kadar yakındı. Parmaklarım arasında duran yakasını gayriihtiyari biraz daha sıkıdığımda elini tenime kapattı, gözleri birden oraya eğilmişti. "E hani saldırgan değildin sen?"

"Ama sana sonradan söyledim, öyleyim." Aceleyle nefes alıp verirken kaşlarım daha da çatıldı, ona kızgın kalmaya çalışarak bakıyordum; o ise rahat, kışkırtıcı ve ilgili ifadesini hiç bozmuyordu. "Ve inan ki seni bir daha yakalarsam parçalarım, Uygur."

"Hazır kollarındayken dene hadi." Bir adım attı, hareketsiz duran eli de kıpırdayıp biraz daha yayılmıştı belime. "Kaçmayacağım, söz veriyorum," derken sesi keyifliydi. "Uslu bir adamım ben."

"Tabii... Sözde adın kadar medeni ve efendiydin de?"

"Ama sen bana efendiliğimi bozduracaksın demiştim."

"Ben de sana bahane aradığını söylemiştim."

"Bahanem olacaktın?"

"Ne münasebet? Niye senin bahanen olayım?" Konuştuğumuz şeyin farkına vardığımda belimdeki elinden sıyrılıp aramıza mesafe koydum hemen. "Ne bahanesi ya? Ne anlatıyorum ben?" Gerçekler yüzüme ağır ağır çarptığından dolayı ne hâlde olduğumuzu anlamak

uzun sürmüştü. “Gİtmem lazım,” derken Uygur’ın konuşmasına müsaade bile etmedim.

Eşyalarını alıp bilişim odasından ayrılmaya koyulduğumda arımdan, “Yakut,” diye mırıldandı. Kapıyı açtım ve kendimi hızla dışarı attım, Uygur ise pes edecek gibi durmuyordu. Bu inatçı kovalama oyunu kalbimde öyle tehlikeli hislere neden oluyordu ki ürktüğümü hissediyordum, her ne yaşıyorsam çok yabancıydı bana. “Yakut! Bekle de seni gideceğin yere bırakayım!” dedi ben koridorda ilerlemeye başladığım an.

Başımı arkaya çevirip ona ters bir bakış attım. “Sen git, kendini uçurumdan aşağı bırak, aptal!”

Tekrar önüme döndüğümde Uygur’a bağırdığım o tatsız sözlerle etrafımdakilerin dikkatini çektiğimi fark ettim. Yine ve yine... Akademik koridorlarında rezilliğime şahit oluyordu insanlar. Alnımı ovalar gibi yapıp yüzümü saklamam gerekti, gölgesine sığındığım elimin altından dudaklarımı da dişledim dehşetle. O an mahvolduğumu, Uygur’a olan sinirimin yerini başka bir duygunun ele geçirmek için kalbimde savaş çıkarmasıyla anladım.

Ve hiç unutmadım onu.

Unutamadım.

@ayisigikitaap

6. BÖLÜM

YANLIŞ İNSAN

Pazartesi.

Akademi için ilk uzaktan dersimin başlayacağı gündü. Erken kalkmış, açık pencereden rüzgâr yüzüme yüzüme çarparken ders saatini beklemiştim bir süre. Bilgisayar masamın üzerindeydi, yalnızca bir parçasını giydiğim resmî kıyafetim de benim üstümde. Saat gelip de sandalyeme oturduğumda, kulaklıklarımı takmak için hareket ettirdiğim ellerimde soğüğün belki de ilk kez bu kadar kesif yansıttığı bir titreme vardı. “Neyim var benim?” diye kendi kendime mırıldanarak bir süre gereğinden fazla kızarmış ve normalden çok daha üşümüş görünen parmaklarımı seyrettim. Baktıkça titremesi artıyordu, bu yüzden gözlerimi çabuk çektim üstünden. Ders için ekran paylaşımı yaptığım sırada oturumda on yedi kişi vardı. Sabahın erken vaktine rağmen gözlerini bile hiç ovalamadan, dinç bir şekilde beni bekliyorlardı.

Kısa bir selamlamayla açtım dersi. Tanışma faslına hiç bulaşmadan o kısımları atlayıp saat tam sekiz buçukta derse giriş yaptım. Beni can kulağıyla dinleyen öğrencilere bakarken her şey iyiydi. Ama dinlemek isteyen birilerini görünce cümlelerimin bazen uzaması, lüzumsuzluk sınırına ulaşınca beni utandırıyorlardı. Onların aksine sık sık gözlerimi ovalamak zorunda kalıyordum. İlk izlenim olarak öğrencilerimin zihninde kötü izler bıraktığının farkında olarak bunu devam ettirdiğimde kendime kızgınlığım da çoğaldı. Bir kere özenli olmayı bırakınca, zaten iyi olanı da dağıtmanın maksadı neydi şimdi?

Hiç mola vermeden dersi erkenden bitirdim. Parmaklarımı kütletip omuzlarımı gererken çalındığını hiç işitmediğim kapıya baktım. Kulaklıklarım takılıydı ama öğrenciler az konuşmuştu, ben de biri gelse duyamayacak kadar yüksek sesli anlatmamıştım dersi... O zaman niye bugün hiç uğrayan olmamıştı ki?

Büyük bir huzursuzlukla sandalyemden kalktım. O sırada masadaki telefonum titremeye başladı. Zaten bir arama beklemenin heyecanıyla telefonu elime alıp kısa bir düşürme tehlikesi geçirdikten sonra arayana baktım.

Belçin'di.

"Alo?"

"Yakut? Nasılsın?"

"Ben iyiyim, Belçin. Düünden beri senin aramanı bekliyordum."

"Anladım," derken cızırtıya dönüşen bir nefes verdi Belçin. O da yorgun konuşuyordu. "Kusura bakma, durumlar biraz karıştı da. Ondan vakit bulamadım."

"Neler oldu? Öğrenebildin mi bir şeyler? Niye gelmiş o adam? Niye benden Uygar'ı öldürmemi istemiş?"

"Sakin, bekle..." Kısa bir bekleyişin ardından, "Bak," diye mırıldandı. "Durum şöyle, Yakut. Duydukların pek hoşuna gitmeyecek ama... Uygar'ın tekrar geri dönmüş olma ihtimali var."

Volta attığım odada duraksadım birden. "Nasıl geri dönmüş olma ihtimali var? Ne demek o?"

"Büyük ihtimalle şu an dışarıda."

"Ya ne demek dışarıda? Nasıl çıkar, Belçin?"

"Yakut, bilmiyorum, ben de şimdiye kadar hapiste biliyordum! Sorup soruşturunca öğrendim çıktığını..." derken onun da ilk kez olanlardan habersiz kaldığı için hicap duyduğunu fark ettim. Her şeyin kontrolünü sağladıktan sonra bir şeyler onun hâkimiyetinden çıkınca başka ne hissedecekti ki? Ben olsam kafayı yerdim. "Büyük ihtimalle bağlantıları var," diye devam etti Belçin. "Olmamasına şaşarım zaten. Kimse böyle bir hainliğe tek başına kalkışmaz. Ama işin daha kötüsü... Bu, aramızda başka hainler de olduğunu gösterir."

"Belçin..."

"Velhasıl, biz onun seninle uğraşmak ve senden intikam almak için böyle bir şeye başvurduğunu düşünüyoruz, Yakut. O yabancıyı senin kafanı karıştırmak, seninle oynamak için Uygar yollamış olabilir."

"Ne?" Kaşlarım anlamsızca çatıldı. Onca yıldan sonra ilk derdi benimle oynamak mıydı yani? Aptal... Onu öldürüp öldürmeyeceğimi mi merak ediyordu gerçekten? "U... Uygar'ın planı mı bu?"

"Bak, önemli olan şu ki sen bir daha o adamla iletişime geçmemelisin," dediğinde Belçin'in uyarı dolu sesiyle sıkışan boğazımı ovaladım. "Karşısına bile çıkma. Sadece evinde dur. Derdin başından aşkın zaten."

“Tamam,” desem bile gözlerim önce pencereye, ardından da o yabancı adamın dün geldiği bahçe duvarına kaydı. Şu an boştu ama tekrar geleceğini söylemişti bana. “Başka çarem yok zaten.”

“Kesin tamam mıyız, Yakut?”

“Tamamız.”

Belçin yine sıkıntıyla nefeslendi. Hâlime üzüldüğü belliydi. “Biliyorum, zor durumdasın, etrafın aç kurtlarla çevrili ama eminim ki bunları atlatacağız. Sadece amirin olarak değil...” dedikten sonra daha önce hiç söylenmemiş bir şeyi söyleyebilmek üzere bekledi kısaca. “...bir abla olarak da koruyacağım seni, istersen bir anne... İstedğin her şey gibi. Hep yanında olacağım, Yakut.”

Yalnızca ufak bir tebessüm edebildim. Bunlar uzun zaman sonra duyduğum en merhametli sözlerdi. “Teşekkür ederim, Belçin, iyi ki varsın.”

“Sen de... Kendine çok iyi bak, tamam mı? Sakın benden habersiz bir şey yapma.”

“Tabii.”

Arama kapanınca komodine ters çevirip bıraktığım fotoğrafın beyaz kısmını seyrettim uzun uzun. “Nefret ediyorum senden,” diye fısıldadığımda sesim çok titrek çıkmıştı. “Beni bu hâllere düşürdüğün için nefret ediyorum.” Ve daha fazla onun fotoğrafının tersine bile bakmak istemeyerek odadan ayrıldım. Ders bittikten sonra gözlerim açılmış, hayat daha çarpıcı olmaya başlamıştı. Kimse kahvaltıya çağırmadığı için aç karnımla aşağı indim. Bulaşıklar yıkanmış, mutfak çoktan toplanmıştı. Tabaklara, kaşıklara el sürmekten imtina ederek dolapta hazır bir şeyler aradım. Bulabildiğim sadece ekmek ve peynirdi, daha fazlasını da canım istememişti zaten. Onları yavaş yavaş hazırladıktan sonra ada tezgâhın önündeki sandalyeye oturup bir süre ekmeği seyrettim.

Tam o sırada kapısı açıldı mutfağın, bakışlarım o tarafa kaydı. Gelen annemdi. Hızlıca girdiği mutfakta beni görmeyi beklemiyor olmalı ki duraksadı önce. Başının arkasını kaşıdı. Şaşkınlığı gitgide belirgin bir rahatsızlığa dönüşürken ben de huzursuzlanmış, yerimde kıpırdamıştım.

Dudaklarını araladı ve cevapsız bir soru sordu annem: “Sen de mi buradaydın?”

Aslında anlasam bile anlamazdan gelerek, “Nerede?” diye mırıldandım.

Nerede, anne? Mutfakta mı? Burada mı? Genel olarak, senin yanında mı? Niye öyle sordun? Nerede olmamı isterdin? Ya da nerede olmamı

istemezdin? Bana sorarsan buraya hiç gelmemeliydim. Bana sorarsan buradan hiç gitmemeliydim de...

“Burada...” derken arkamdaki tezgâha yaklaştı yavaşça, o bir bardağa su doldururken çıkan sesi dinledik. Sert bir tokada benzeyen sestem sonra annem bardağı kaldırıp bir yudum su içti, yutkundu. Onu da dinledim. Cevabının kalanı ise çok geç ilişti kulağıma. “Unutmuşum bir an evde olduğunu, kusura bakma.”

Bir yabancından özür diliyordu sanki. Ve ben de bir yabancının özrünü kabul ediyordum. “Yok, bakmam.”

“Zaten.”

Gözlerim rahatsızca kapandı. “Anne...”

“Ne oldu? Niye huysuzlandın şimdi?”

Evde benden dolayı yeni bir kavga çıkmasını istemediğim için başımı yorgunca iki yana salladım. “Yok bir şey, huysuzlanmadım.”

“Yok yok, bizimle... Daha doğrusu benimle bir derdin var senin,” derken bardağıyla beraber gelip oturduğum ada tezgâhın diğer tarafına geçti. Üstündeki siyah hırkanın önünü sündürüp eliyle kapalı tutarken parmaklarının titrediği görünüyordu. “Ne bu hâller tavırlar? Ne yaptım kızım ben sana? Bir de bu yaştan sonra kendimi mi beğendirmem lazım? Ne istiyorsun sen?”

Kuru bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. “Bir şey istemiyorum.”

Annem kaşlarını çattığı için göz altları daha da şişmiş görünüyordu. Morluğu daha da belirgindi. Acaba uyumuyor muydu? “Biz böyle mi yaptık ailemize? Biz senin gibi sırt mı çevirdik annemize? O ne dediyse onu yaptık! Hayırlı evlat olacağız diye ağzımızı bile açmazdık, of bile demezdik kimseye! Sen nereden öğrendin bunları, Yakut? Sana kim öğretti anneni yok saymayı?”

“Anne, ben bir şey demedim, kavga etmenin gereği var mı şimdi?”

“Bir zahmet deme artık! Bir zahmet de bir şey demeyiver! Bunca sene arkandan baktık, gözyaşı döktük, bu kadarına da hakkımız olsun artık, Yakut Hanım!”

“Anne...”

“Anne deme bana!” Bardağı kırarcasına masaya bıraktı. Bağırmağtan sesi çatlıyordu artık. Başımı utana sıkıla kaldırıp bir daha onun öfkeden parlayan koyu gözlerine baktım... Doğrusu, bakmaya çalıştım. Çünkü daha önce hiç görmemiştim böylesine kıvamlı bir öfkeyi. “Bana anne deme! Evden kaçıp giderken neredeydi annen senin? Yıllarca arayıp sormazken, gelip görmezken neredeydi annen? Ben sana söyleyeyim...

Arkandan ağılıyordu! Burada bir başına, kan emicilerin arasında, sırtını dayayabileceği kimsesi yoktu, ağılıyordu sadece!”

Ekmek elimden kayıp masaya düşünce gözlerim ıpslak olmasına rağmen görebilmiştım dağılan kırıntıları. Titreyen ellerimden ötürü onları toparlayamadım, sadece ters dönen ekmeği düz koymayı başarabildim, o da güç bela. Dudaklarımın içini kemirirken, “Ağlatmak istememiştım,” diye mırıldandım. “Ben...”

Annem de burnunu çekti, yeniden ağladığını bu sesi duyunca fark ettim. “Sen,” dedi ve iç çekerek sustu. İki büküm kesilen bedenini kaldırıp ağlamasına rağmen daha dik dururken titreyen elinin bir parmağını da masaya dokunduruyordu sessizce. “Ağlatmak istemezsin, üzme istemezsin, kırmak istemezsin... Ama ne hikmetse, bir şekilde yapıverirsin hepsini. Nasıl oluyorsa artık... Biz de kimseyi üzme, kırmak istemiyoruz ve yapmıyoruz. Ama işler sana gelince her şey senin elinden çıkıyor. Başkası yapıyor, değil mi Yakut? Bütün kötülükleri senin yerine başkası yapıyor.”

“Ben kötülük etmiyorum kimseye,” derken en sonunda sesimin önünü katı bir şey kesti sanki, çarptı hatta. Titrek elimi dümdüz masaya koyduğum an ne hâlde olduğumu, neler duyduğumu çok yeni fark ediyordum. “Bu şekilde konuşamazsın benimle... Annem olsan bile.”

“Bile... Annen olsam bile, öyle mi?” Annem kaşlarını imayla havaya kaldırdı. “Annen olsam bile...” derken hızlı hızlı başını sallıyordu aşağı yukarı, kabullenmeye çalıştığı bir şeyler varmış gibi sessiz kalmıştı ama o sırada sessizliği ben doldurdum.

“Annem olsan bile tabii. Kötülük yapmak ne demek? Ne biçim konuşuyorsun sen benimle? Karşında küçük çocuk mu var senin? Ne bu azar?” Tabure gürültülü bir şekilde geriye kaydı. Ellerime yapışan ekmek kırıntılarını silkeledikten sonra üstümdeki kazağı düzelttim çekiştirerek. Vücudumu içten bir titreme sarsa da ellerimden bir şey görünmediği için şanslıydım o an, yoksa diğer türlü annemin karşısında hiç değildim, hiç olamayacaktım da.

“Hemen zeytinyağı gibi üste çık zaten!”

“Bak, sana karşında küçük çocuk yok diyorum, bağırma artık!”

“Küçük çocukken de böyle huysuz, burnu havada, dediğim dediktin sen zaten! İki laf söylemeye gelmezdi, hemen şikâyet etmeye başlardın! Bir eksiğin mi vardı? Dayak mı attık sana? Önünden yemeğini mi eksik ettik? Ne yaptık?” Hemen sonra gözlerini aşağıdan yukarıya bende gezdirdi büsbütün. “Huy işte, babaannene çekmişsin. Aynı onun gibi kıymet

bilmezlik var sende de... Aynı onun gibi huysuzun tekisin,” dedikten sonra elini salladı kışkışlar gibi. Bunu yapmasına gerek yoktu. Kelimeleri sarf ederken takındığı o tiksinti yetiyordu zaten buradan uzaklaşmak istememe. “Git! Git hadi, nereye gidersen git!”

Arkama bakmadan oradan çıktım. Duyduklarım ilk başta hüngür hüngür ağlatacak sansam da gözyaşları çabuk çekilmişti pınarlarımdan.

Ağlayamam... Çok şey feda ettim ve hiçbirini görünür olmak için değildi. Daha da yok olacağımı biliyorum. Şimdi beni görmüyorlar diye ağlayamam.

Ağlayamam.

Bir ömürlük sevinçlerimi feda ettim kime faydasını dokunacağını bilmediğim yüzlerce, binlerce insan için... Ağlamayacağım.

Evden kendimi dışarı attığımda suratıma dünkünden daha sert bir rüzgâr çarptı. Kurumaya yüz tutmuş son ıslaklığı elimle dağıtıp hızlıca dudaklarımı yaladım. Yönüm bu sefer direkt uzun bahçenin dış kapıya giden tarafına döndü. Kulübesinden çıkan Muharrem, “Bir sorun mu var, Yakut Hanım?” diye seslense de ona cevap vermeyip küçük kapıyı açtım. Kolumu tutmaya çalıştı. “Yakut Hanım, çıkamazsınız.”

“Bırak.”

“Bu şekilde emir aldım, çıkmamanız lazım.”

“Sana bırak dedim!” Sert savuruşumun ardından rökezleyerek ben-den uzaklaştı Muharrem. Gözleri irice açılmış, ona olan bu öfkeli tavrıma şaşkınlıkla bakarken dudaklarını aralamıştı bir şeyler söyleyebilmek için. Ancak kem küm etmek dışında hiçbir şey yapmayınca, dişlerimi sıkıca birbirine bastırıp yutkundum. “Bir daha sakın... sakın yapma böyle bir şey. Bana dokunma.”

“Ama...”

“Hava alıp döneceğim, fazla uzun sürmez.”

“Yakut Hanım...”

Muharrem’i daha fazla dinlemeden, evden aşağı uzanan yolu inip ormana yöneldim. Ellerimi ceplerime sokacak bir ceketim olmadığı için bomboş sıktığım parmaklarım ağrımaya başlamıştı artık. Onları açıp rahatlatırken bir yandan da sık ağaçların arasında kaybolmamak için geldiğim yolu ezberliyordum. Tam o sırada, “Bööö!” diye gür ve hırıltılı bir ses kulağıma gülle gibi çarpınca irkilmiş, o anki telaşla sol tarafımda duran adama hesapta olmayan bir yumruk atmıştım. Peşi sıra gerileyen adımlarım ve dünkü yabancının da iki büklüm kesilmesiyle aramıza hatırı sayılır bir mesafe açıldı. Yabancı adam burnunu tutarak, “Ahhh!” diye

inlerken, hızlı hızlı nefeslenerek onu seyrediyordum sadece. “Aahhh, kaç kilo lan senin bu elin?”

“Yaklaşmasaydın öyle,” dedim, sesim hissizlik perdesinin arkasına saklanınca kelimeler daha korkunç duyuluyordu dilimden. Bunu ben bile fark edebiliyordum. O da fark ediyor muydu acaba? Beni korkutucu buluyor muydu? Yeterince başarıyor muydum bir şeyleri? En azından bunu...

“Sadece konuşmak için gelmiştim!”

“Ben de sadece konuşmak için buradayım.”

Yabancı, iki büklüm durmaktan vazgeçtiği an hâlâ canı yanıyor gibi görünse de belindeki silahı çıkarıp hemen yüzüme doğrulttu. O an neden buraya gelmemem gerektiğini ama yine de niye geldiğimi çok iyi anladım. “Ama ben böyle konuşurum genelde. Seni rahatsız etmez, değil mi?”

“Tetiğe basmadıktan sonra sıkıntı olmaz,” diye mırıldandım.

Güldü. “Dua et de elim kaymasın o zaman.”

Alaylı sözlerine karşın titrek bir tonda, “Umarım,” dedim. Bir aptal gibi silahımı evde bırakışımın dolaylı kendime öfkeliydim, endişeliydim; ama sanki bir yanımda ölesiye rahattı. “Sana lazımım çünkü. Dün niye geldiğini unutmadın, değil mi?”

Başını hafifçe havaya kaldırınca gün ışığı adamın esmer suratına değdi. “Haa evet. Seninle bir anlaşma yapacaktık biz.”

Sessiz kaldım. Ben hiçbir cevap vermeyince yabancı adam birkaç adım daha yaklaştı, silahı hâlâ indirmemişti. “Dün asla tetikçi olmam demiştin? Ne değişti?” derken tepemizden geçen kuşların gürültüsüne karıştı sesi. Bir rüzgâr esti ve o esinti de gölgeledi sürekli bölünen sessizliğimi. Düşünmek için kendime birkaç saniye ayırdım ama yetmeyecek, biliyordum. Bugün dünden daha aptaldım.

Sıkıntılı bir nefes buhar olup uçtu suratımdan yukarı. Söyleyeceğim şeyin bir geri dönüşü olup olmaması bile umurumda değildi o sırada. Sarılmaz bir şekilde, “Çıkarlarımızın örtüştüğüne karar verdim,” dedim.

“Yaaaniii?” diye mırıldandı yabancı adam, kelimeyi epey uzatmıştı.

İçimden bir ses, *bul onun kim olduğunu* diyordu. *Yapman gereken zaten bu; bak, adamın tüm suratı gözlerinin önünde, ayan beyan ortada işte. Daha fazla çıplaklığa ihtiyacın yok... Adamın tüm sureti, sen onu avla diye karşında, Yakut.* Ama bu ısrarcı sese rağmen o an bunu yapabilecek kabiliyette değildim. Yıllardır yaptığım şeyi hiç yapmamışım, bu işin ace-misiymişim gibi gözlerim manasızca dalıp giderken ne o yabancı adamın

yüzü kalıyordu gözlerimin önünde ne de bu konuştuklarımızın saçmalığı duyuluyordu kulaklarımda.

“Uygar Özkurt’u öldürürüm,” dedim.

Kelimeler dilimde eğreti duruyordu. Bize ölümü yakıştıran herkese inat, onunla yaşamak istediğimi nasıl söyleyebilirim şimdi? Yarım kalmış bir hikâyeyi tamamlamanın tek yolu, aramıza bir kurşunun gölgesini düşürmekse onu da kabul edebileceğimi, hiç yargılanmadan nasıl ifade edebilirdim insanlara?

Sözlerimin bir devamı da vardı: “Karşılığında hiç...” deyip yutkundum. “...vadettiğin hiçbir şeyi istemiyorum.”

Yaptığım şeyin doğru olmadığını biliyordum fakat bunun üstünü bir şey örtüyordu. Verdiğim karardan dolayı önünde sonunda elime yüzüme bulaşacaktı her şey, bunun da farkındaydım ama bambaşka bir ses karıştırıyordu kafamı. *Boş ver, dayanırsın Yakut... Bir kere değmez mi onu görmeye? Ne hâlde olduğunu bilmeye? Hem herkes hata yapar, sen de bir kere yap. Söz veriyorum, son olacak.*

Hâlâ bana silah doğrultmuş hâlde bekleyen yabancı başını yan çevirip anlamaz hâlde baktı suratıma. Diğer eliyle Fenerbahçe armalı montunun yakasını toparlarken, “Kabul ediyorsun?” diye mırıldanmıştı bir de. “...teklifimi?”

Az önceki deli cesaretimin aksine sesim bu sefer daha tereddütlü çıktı: “Evet, ediyorum...”

“Tamamen?”

“Tamamen.”

Elini yumruk yapıp üstüne öksürdü. Artık silahı tutuşu da pek sağlam değildi. Zaman geçtikçe bu adamın ardında dönen planları daha iyi anlıyordum. Uygar onu öldürme teklifini bu kadar kolay kabul etmeyeceğimi düşünüp adama öyle söylemiş olmalıydı ki adam karşımda afallıyordu. Kabul etmemeliydim de zaten...Yapmamalıydım da zaten... Belçin şimdi böyle bir şey yaptığımı duysa hakkımda şüpheye bile düşmez, direkt keserdi cezamı. Alçak bir kadın olduğumu düşünür, belki de beni sonsuza dek silerdi. Ama yine de bu kararımın bir sebebi vardı. Ben hâlâ devletine bağlı, adil bir kadındım. Uygar ise... Nerede olduğu, kiminle olduğu, ne yaptığı, neler yapacağı belirsiz bir hain... Ve onun cüret ettiği şeylere karşı hakiki bir cezayla yüzleşmesini istiyordum.

Gözlerimin önüne düşmüş uzun perçemi kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışlarım yere eğilmişti. Düşünceli hâlimin karşımdaki yabancıya, bana zarar verebilmesi için büyük bir fırsat sağladığının farkındaydım.

Ama tetikte olmak da onu diken üstünde hissettireceği için ister istemez girmedim o riske. Çok sonra, “Şimdi...” diye mırıldandım. “...ne yapmam gerekli?”

Bu sorum adamı da garip bir hâle sürükledi. “Ee şey,” diye geveledi kelimeleri ağzında. Sonra kirli sakallarını sıvazladı.

“Sen mi bulacaksın onu bana?”

Adam silahıyla bir saniyeliğine kafasını şapkasının üstünden kaşıdı. “Biz şu an anlaştık mı seninle?” derken gözleri kısılmıştı durumu kavramak istercesine.

“Evet, konuştuk anlaştık ya şimdi.”

Yine boğazını temizlemek için öksürdü ve boğazını koparırcasına iğrenç bir hırıltının ardından yere tükürdü adam. Tepkisiz onu seyrederken ellerimi pantolonumun arka ceplerine sıkıştırdım. Kabaca ağzını sildikten sonra konuşmaya devam etti o da. Artık daha rahattı. “Anlaştık herhâlde, Yakut Hanım, hiç reddeder miyim seni?”

“Tamam. Ne istediğini, ne yapacağını, neler olacağını anlat bana o zaman. Bir planın yok mu?”

“Tabii ki var.” Az önce ağzını sildiği elini cebine götürdü ve oradan bir şey çıkarıp bana fırlattı. Tuşlu bir telefonda bu. “Seninle buradan iletişime geçeceğim. Ortak diye kaydettim, başkası yok. Sadece ben varım. Haberin olsun.”

Sıkıntıyla nefeslendim. “Tamam...”

“Ayrıca pek sevgili kocanın...”

“Eski.”

“Aman... Eski kocanın nerede olduğunu da zaten biliyorum.”

Bakışlarım telefonda kalkıp hızla adama değdi. “Nerede?” diye mırıldandım. Bir sinek, gözümün önünden uçmaya kalktığı anda elimi üstüne savurmuştum. “Ne yapıyor şu an?”

Adam kısık sesiyle güldü. “Sabırla beklersen, zamanla ulaşabileceğin bir yerde. Canını al diye seni bekliyor.”

“Bu ne demek şimdi?”

Bikkınlıkla ofladı bu sefer. “Öğrenirsin, yavrum. Neyse sana haber verdiğimde hazır ol, almaya geleceğim.” Elini göğsüne koyup saçma sapan bir selam verdikten sonra silahını en sonunda beline sıkıştırmıştı. Geri geri gitmeye koyuldu ardından. “Öfkeli değilken anlaşması kolaymış. Hep böyle ol, tamam mı hayatım?”

Ona herhangi bir cevap vermedim. Veremedim. Ellerimde yeni bir günahın geride kalan son emaresini tutarak gidişini izledim adamın.

Daha iyisini yapabilirdim; onu yakalar, iyice döver, yine öğrenirdim Uygur'ın yerini. Ama basiretim mi bağlandı, bilmiyorum, ellerimde sadece o tuşlu telefonu tutabilecek kadar güç vardı. Daha fazlası yoktu.

Başımı yavaşça arkaya çevirdim ve kuş gürültülerini dinlerken, yabani ot kokusunun her yeri sardığı ormanın içinden bir silüet gibi görünen Yalınkılıç evini seyrettim. Dakikalar sonra tekrar oraya döndüğümde amcamlar ve babamlar da yeni yeni işten geliyorlardı. İki siyah araba art arda bahçeye girdi, bir süre sonra da park edip durdular. Öndeki arabadan amcam, Umay ve Mete; arkadakinden de abim, babam ve dedem inmişti. Hemen çekip gitmedim, gidemedim... Babam yüzü gülererek yanıma geliyordu çünkü. Ardından da dedemle onun koluna girmiş abim yaklaşıyordu.

"Bahçeye mi çıktın, kızım?" dedi babam direkt kolumu tutup. Onun elini kavrayıp bana tutunmasına yardımcı oldum. Parmaklarını çok gömmüştü tenime, bu sıkı tutuşları boğazımı düğümlüyordu her seferinde. "Dışarısı serin, üşüteceksin. Üstüne bir şey de giymemiştin bak... Neden evde durmadın?"

"Biraz hava almak istedim."

"İyi geldi mi bari?" diyen amcama döndü bakışlarım. Bize doğru yürürken boynuna sardığı atkısını çektişirdi biraz. "Ama gerçi sen dağ havasını pek sevmezsin, sana metropolün pisliği lazım."

Dudaklarımın arasından ince bir soluk sızdı, tartışmaya hiç hâlim yoktu. "Evet, amca," dedim epey yorgun bir sesle. Az önce yaptığım şeyin ağırlığını henüz üstümden atamamıştım. "Bana o lazım."

"Böyle kimsenin yüzünü görmeyeceksin. Apartman dairene kapana-caksın. Konu komşuyla alaka yok. Aile yok. Oh kendi başına, ne güzel değil mi?" Kıskanıyordu işte, benim gibi babaannemin kanatları altından çıkıp özgür bir hayat yaşayamadığı için, iyi bir servete kavuşabilmenin tek yolu katı yürekli babaanneme itaat etmek olduğu için kıskanıyordu benim yaptıklarımı.

Başım ruhsuz bir şekilde öne düştü. "Evet, çok güzel amca."

Fakat söylediği her şeyi kabul etmeme rağmen amcam devam etti: "Arayıp sormayacaksın da... Artık gençler böyle, ne sen gel ne de ben gideyim kafasında. Sanki bir başlarına büyüdüler."

Bir an dalgınlıkla, "Haklısın, bir başıma büyüdüm," diye mırıldandım. O sırada yan tarafımda hâlâ dedemin koluna girmiş hâlde yürüyen abim, "Yakut," diye uyarırcasına adımı seslendi.

En bitkin hâlimle ona döndüm. "Efendim?"

“Biraz dikkat edecek misin ne konuştuğuna?” Kaşlarını imayla havaya kaldırmıştı. Birkaç saniyeliğine gözleri yanımdaki babama kayınca irkilir gibi oldum ve ben de o tarafa baktım. Babam çekingen hâlde öne eğmişti başını. Söylediklerim onu üzmüştü belli ki... Ne dedim ki?

Bir başıma büyüdüm.

“Baba.” Çabucak ona seslendiğimde, “Hı?” diyerek bana döndü babam. “Efendim, kızım? Bir şey mi oldu?”

Hiçbir şey söylemeden onun kırgın ama bunu saklamaya çalışan telaşlı gözlerine baktım. Uzun uzun. Bu hâli bana söyleyeceklerimi daha da unutturunca, sadece derin bir nefes bırakıp önüme dönmüştüm. “Yok bir şey.”

Babamın bir hastalığı yoktu. Daha doğrusu, onu hiç doktora görürmedikleri için böyle düşünüyorduk muhtemelen. *Turgut Yalınkılıç son derece sağlıklı bir adam...* Babaannem fazla gururlu olduğu için sadece bunu söyler ve tedavi konusunu hep geçiştirirdi. Hasta bir çocuğa sahip olmanın ilk evresini ömür boyu üstünde taşıdı o. Hep inkâr etti. Ama babam böyleydi işte... Saftı. Hiçbir doktor tanısı almadığımız için durumu sadece bu şekilde ifade edebiliyorduk. Onunla eğleniyor, gülebiliyordum, evet... Fakat gün sonunda her şeyden bizi koruyacak kişi babam olmuyordu. Onu diğer herkesten ben koruyordum. Belli bir zamana kadar tabii... Bu aileden gerçekten yorulduğumu hissettiğim âna kadar babamı koruyan hep ben oldum.

Eve girdiğimizde hepsi vestiyerin önünde sıraya girip üstlerini çıkarmaya koyuldu. Bir ceketim olmadığı için kenardan onları seyrederken canım sikkındı, babama yanlışlıkla bile olsa o şekilde konuştuğum için utanç içindeydim. Biraz öfkeliydim. Bu yüzden yanaklarım da huzursuz bir hisle yanmaya başlamıştı.

Dedem sessizce kendisine yardımcı olan abime tutunarak yanımdan ilerledi. “Ah, inanın belim o kadar ağrıyor ki...” diye sızlanıyordu. “Geç dinlen, dede,” derken ona destek olan abime, “Öyle yapacağım,” dedi dedem. Daha sonra kendini Umay’a teslim edip ayrıldı holden.

Ben de babamı alıp gitmeyi düşünüyordum. Ancak abim benden önce davrandı. “Baba, hadi sen çık yukarı,” derken bakışları bendeydi.

“Yakut?”

“Onun işi varmış, birazdan gelir yanına. Olur mu?”

“Tamam o zaman.” Babam bana hemen karşımdan el salladı. “Kolay gelsin, kızım, işin bitince yanıma uğra.”

Hafif bir gülümsemeyle dudaklarımı zorladım. “Tamam, gelmeye çalışacağım.”

Artık yanımda sadece amcam, abim ve Mete vardı. Bahçede daha dikkatli konuşmam konusunda beni uyaran abim karşıma geçti babamın tamamen uzaklaşmasını beklemeden. Onun takım elbisesine uyumlu duran beyaz gömleğini ve siyah kravatını seyrederken başımı kaldırmamıştım ama, “Uzun zaman oldu görüşmeyeli tabii, alışmak zor, haklısın,” dediğini duydum. Sonra elini çeneme koyup başımı kendisine kaldırdı abim. “Ama sen de söyleyeceklerini biraz tartıp öyle konuşmalısın, Yakut.”

Gözlerimi bu sefer, kısalttığı belli olan sakallarında gezdirdim. Amcam yanımda ağır ağır kabanını çıkarırken abimin beni uyarması daha kötü hissettirmişti. Her şeyi duyuyordu ve mutlu oluyordu. Azarlanmam çok iyi geliyordu ona.

“Kötü bir şey söylemedim,” diye elimden geldiğince yumuşak tutmaya çalıştığım bir sesle çıkıştım. “Yorgundum, düşünemedim işte. Hem imaydı o, ciddi değildim ki.”

“Babam imadan ne anlasın, Yakut? Babam senin dalgınlığını nereden anlasın?”

“Gitme kızın üstüne, Yaman,” diyerek araya Mete karıştı bu sefer. Dostane tavırla abimin omzuna dokunmuştu. Alaycı gözleri üstümdeydi. Hepsi birden karşıma dikilince kendimi arkamdaki duvara sıkışmışım, zorlasam içine gömülecekmiş gibi hissettim. “Alışmak zorunda değil ki bize. Bizden bile değil. Kendini öyle görmüyor sonuçta.”

Mete’yi sorgularcasına tek kaşımı kaldırdım. Ağzımı açmasam bile ne demek istediğimi çabuk anladı. “Terk etmek senin huyun ya hani, yakında yine çeker gidersin,” dedi yavaş yavaş. “Hayır, anlamadığım, kocanı nasıl bıraktın? Kendin seçtin ya memnun kalırsın diye düşünmüştüm ama onda da ayrı memnuniyetsizmişsin. Adama yazık gerçekten... Nereden bilsin Yakut’un...”

“Kes sesini!” Hızlı bir adımla öne geçtiğimde abim elini omzuma koyarak bu sert tavrıma engel olmaya çalıştı. İçimi delip geçen öfkem, bir darbeye Mete’yi geri itememe sebep olduğunda ancak fark ediyorlardı bana engel olamayacaklarının. “Senin, hakkında konuşabileceğin biri değilim ben, söylediklerine dikkat edeceksin!”

“Gerçekler acıtıyor herhâlde?”

“Aptal,” diye hüzne boğulan sesimle güç bela mırıldandım o an. “Aptal! Ne gerçeğinden bahsediyorsun sen? Ne biliyorsun da hakkımda

ileri geri konuşuyorsun?” Hemen sonra elimi enseme koyup saç diplerimi kavradım. Sesim hâlâ çok kırgındı. “Defol git karşımdan, defol git Mete yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Defol git diyorum sana ya, kibarca konuşurken git işte geri zekâlı!”

Abim, Mete’nin üstüne iyice atılacak olduğumda hışımınla araya kendini soktu. “Tamam, sakın... Yakut, sakın ol.”

“Sakinlik sağlayın o zaman!”

“Mete kötü bir şey demedi ama...”

“Tabii, bu evde tek kötü konuşan benim zaten!”

“Yakut, biraz alınganlık ediyorsun.”

“Ya abi bırak ya...”

Buğulu bakışlarımın ardında netlik kazanmaya çalışan amcam bir silüet gibi abime yaklaşıp onu kolundan kavradı. Ellerimi kaldırıp öfkeden yanan gözlerimi silerken amcamın, “Tamam, hadi siz gidin,” deyişini dinledim. “Biz amca yeğen konuşur, hallederiz şimdi.”

Kollarımı önümde bağlayıp sırtımı tekrar duvara verdim. Hâlâ kapana sıkışmış gibi hissediyordum. Herkesin gözünde bu kadar suçlu görünmek beni bir katil tarafından kovalanmaktan daha çok yoruyordu. Abim derin bir iç çekişle uzaklaştı yanımdan. Mete de, “Baba?” diye son kez ortalığı kontrol edip amcamdan, “Gidin!” diye sabırsız bir direktif alınca ancak ayrılabilmişti.

Hemen sonra onunla bakışlarımız kesişti: amcamla.

“Bu gelir gelmez kaçınıcı kavgan, Yakut?”

“Ne?”

“Gelir gelmez diyorum,” derken kaşlarını ısrarla havaya kaldırdı ve uzun süre öyle tuttu amcam. “Kaç kişiyle tartıştın? Bak, babanı da üzdün az önce. Bunların dışında kiminle oturup uslu uslu, iki normal insan gibi sohbet ettin, Yakut?”

Hiçbir şey gelmedi aklıma.

O sırada amcam da kınarcasına başını iki yana salladı. “Umay’la bile hiç konuştuğunu görmedim. Onun sana bir hatası, bir kusuru mu oldu? Hayır, bizim de olmadı da senin bakış açını tam anlamadığım için bizi ayrı tutuyorum şu an... Umay, ablan sayılır senin, hep de uysal geçinirdiniz. Niye gidip bir hâlini hatırlını sormadın kuzeninin? Söylediğine göre o senin yanına gelmiş.”

“Kahvaltıya çağırdı sadece.”

“Sana o kadarı yeter diye düşünmüştür...” Söylediklerinden sonra ufak bir gülüşle başını iki yana salladı. Sağlam şakalar yaptığına inanıyordu herhâlde. “Ee olsun, bir sonraki adımı da sen atsaydın, çok mu zor sanki? Yanına gitseydin, oturup konuşsaydınız... Çok mu zor?” Başını salladı kendi kendine. “Doğru, sana çok zor. Sen sevmezsin öyle cıvıklıkları... İyy, ne o öyle ya insan içinde yaşamak falan?”

“Ben...”

“Hiç açıklamak için yorma kendini. Ben anlamam gerekeni anladım, Yakut.” Dudağının bir kenarı tıpkı az önce Mete’nin yaptığı gibi küçümsercesine havaya kalktı. “Sen yapamıyorsun. İnsanlarla anlaşmak sana göre değil. Herkes uyumlu olacak diye bir şey yok, sen de uyumsuzsun, biz seni böyle kabul ettik... Sen de kendini kabul et artık.”

“Uyumsuz değilim,” derken ince bir sesle kendimi açıklamaya çalıştım.

Bu sefer işaret parmağını havaya kaldırarak susturdu amcam beni. “Yapma şimdi... Mutlu olacağım diye inat edip bizi, aileni terk ettin. Peki, nereye aitsin şimdi?” Bir cevap veremedim. Amcam ise sözlerine süregelen acımasızlığıyla devam etti: “Olmuyor işte, anla bunu. Sen bu kadarsın, Yakut... Baksana, kocanı bile yanında tutamamışsın...”

“Bu konu hakkında konuşmaya hakkınız yok! Haddiniz değil bir kerel!”

“Bak kızım, biz seni tanıyoruz.” Amcam o kadar bilen bir tonda konuşuyordu ki az kalsın inanacaktım tüm bunlara. “Nasıl biri olduğunu çok iyi biliyoruz. Sen gittiğin yere tutunabilecek biri değilsin.” Gözlerini belertip kelimeleri heceleyerek ifade etti. “Tutunamazsın. Bu kadar basit. Yarın bir gün buradan da çekip gideceksin. Ben bilmiyor muyum sanki?”

“Gitmeyeceğim.”

“Gideceksin, Yakut, gidersin. Hep gittin.”

“Amca, benimle niye böyle konuşuyorsun? Keyfimden ayrılmadım ben buradan...”

“Bak ya, keyfinden ayrılmamış?” İmayla dile getirmişti sorusunu. “Biz sana bir şey mi yaptık yoksa? Kabir azabı mı yaşattık sana? Sanki herkes krallar gibi yaşıyordu da bir dert sende miydi? Ben altmış yaşına geldim, hâlâ annemin eteklerine kapanmak zorundayım iki kuruş para için be! Onun izni olmadıktan sonra adam yerine koyan yok beni!”

“Tamam işte, sen de söylüyorsun derdini.”

Bir şeyleri açıkça itiraf ettiğini çok geç fark etti amcam. Dudaklarını yaladı hızla. “Derdim falan yok benim.”

“Senin yoksa benim vardı ama! Benim için bu hayat çok da doğru bir hayat değildi,” diye fısıldarken sesim epey çekingen çıkmıştı. “Bu ev doğru yer değildi.”

“Bak bak bak...” Bunu söylerken keyifsiz bir gülüş belirdi amcamda. “Yakut Hanım için doğru değilmiş? Sana hayat mı beğendirecektik bir de?”

“Ama...”

“Bak, istediğin yere defolup git,” derken o kadar gizli kullanmıştı ki sesini, başını bana eğince daha bir arttı tesiri ve tüylerim ürperdi. “Umurumda bile değil. Neresi doğru neresi yanlış, seninle ilgili hiçbir şeyi umursamıyorum. Hatta hiç durma, yine git. Ama sonradan gelip de babaannenin odasına sığınarak bir şeyler elde edebileceğini sakın düşünme.”

“Derdin hâlâ para mı yani?”

“Derdimin ne olduğu seni hiç ilgilendirmez,” derken gözlerini ciddiyeyle üstümde gezdirmişti. “İstemiyorum. Bu kadar basit. Burada olmanı, aramızda yaşamayı istemiyorum, Yakut. Annemin gözünü boyamaya kalkma sakın.”

“Benim sizin hiçbir şeyinizde gözüm yok zaten.”

“Olamaz da. Sen ait olmadığınızı kendin söylediğin bu evden hiçbir şey elde etmeyeceksin.” Üstünlük kurmak ister gibi çenesini hafifçe havaya kaldırdı amcam. “Bir daha da babaannenin yanına uğradığınızı görürsem bu evin kapısının önünden geçmek bile hayal olur senin için.”

İşaret parmağımı ister istemez amcamın göğsüne bastırdım. Bir adımla üstüne de ilerlemiştim. “Beni sakın tehdit etmeye kalkma. Senin karşında o küçük Yakut yok, bu lafları yiyip yutmam. Beni sakın bir daha tehdit etmeye kalkma amca, sakın.”

Katillerden ve kurşunlardan korunmak için geldiğim bu evde, beni içten içe çürüten başka şeyler vardı. Kelimelerden korkuyordum. Bana hiç bakmayan gözlerden, bana bakıp da beni göremeyen gözlerden... Ve kendimden korkuyordum.

Yönümü keskince çevirip merdivenlere ilerledim. Orada da annem duruyordu. Kollarını önünde bağlamış, huzursuz bir ifadeyle bizi dinliyordu gizli gizli. Ama onu fark ettiğimi görünce hiç bozuntuya vermedi, öfkeden ve nefretten içi bile görünmeyen gözleriyle gidişimi seyretti. Ardımda bıraktığım amcam ve annem sessizliğe karışıp bir süre sonra ardımdan yok olduklarında ikinci kattaydım odama gitmek üzere. Ama midem bulanıp tökezleyince, duvara tutunup duraksadım. Gözlerim

kapandı, derin derin nefeslendim. Boştaki elim hırsla yumruk oldu. “Ne yapacağım şimdi? Nereye kadar dayanacağım?”

Yaslandığım duvardan güç bela doğrulup merdivenlere adımladım yine. Yavaşlığım beni bile çıldırtıyordu, sanki huzurlu bir yere varacaktım gibi sabırsız hissediyordum. Yine de yerleşik bir korku vardı içimde, o da hızlı çıkmama engel oluyordu. Tırabzanları parmaklarımla sık sık üçüncü kata, babaannemin odasının önüne geldim. Kapıyı tıklatırken ne yaptığımı düşünmedim bile. Sonra hiç beklemeden içeri girdim. Babaannem pencereye dönük yattığı yataкта daha doğrulup da beni görmeden hemen, “Yakut?” diye seslendi. “Yakut, sen mi geldin?” derken en sonunda benden tarafa dönebilmiş, beni gördüğünde ise hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Eskisinden daha çocuksu görünüşü, ağlayışını vicdanıma dokunan bir şeye çeviriyordu ama merhametimin gardını indirmiyordu bir türlü. “Hı hı,” diye dişlerimin arasından mırıldandım. “Ben geldim.”

Babaannem ağlamaktan konuşmadı. Ancak elini uzatmasından anladım beni yanında istediğini. Yatağa oturdum ama onu tutmaya tenezül etmedim. Sadece yüzüne bakarak varlığını belli ederken ağlamasının dinmesini bekliyordum. “Ya...” diye sızlanıp duruyordu. Adımı söyleyecekti herhâlde. “Ya...”

“Efendim?” Bu mırıltılar, ona daha iyi bağırabilmek için aldığım soluklardı.

En sonunda hıçkırığıyla beraber kelimeler de koptu babaannemin dilinden: “Yalnızım burada, Yakut... Çok yalnızım, lütfen ayrılma yanımdan.”

Galiba beni senden daha iyi kimse anlamayacak babaanne. Ama bir tek senin anlıyor olmanı da kabullenemiyorum. “Neden yalnızsın acaba? Katı yürekli olduğun için olabilir mi?”

Yaşlı ve buruşuk elleri eskisinden daha ince ve küçüktü artık. Kemikleri belli oluyordu, teni lekelenmişti ve ilgiye muhtaç bir bebek gibi görünüyordu. O ince ellerinin tersini gözlerine sürüp durulmaya çalışan bir çocukmuşçasına yaşlarını sildi yüzünden. Ara ara burnunu da çekiyordu. “Özür dilerim.”

“Özür dileyince bu aile bir daha bir araya geliyor mu?” Hiç duraksamadım: “Niye tutmadın bizi bir arada?”

“Ben...”

“Birazcık sevseydin kimse böyle şeytana dönüşmeyecekti. Şimdi karşımda annem mi var yoksa düşmanım mı, karar veremiyorum. Amcam

canımı almak ister gibi konuşuyor, kimse kimseye tahammül edemiyor bu evde... Niye böyle bir şey yaptın, babaanne?"

"Konuşma böyle." Fazla kırgındı babaannem. Duygularını ilk kez böylesine çıplak ifade ediyordu. "Dayanamıyorum... Bari sen böyle konuşma."

"Niye konuşmayayım? Benim bu evden kaçmama sebep olan sen değil misin? Neden yaptın bunu? Çıkıp gitmeseydim de hep ailemin asık suratlı kızı kalsaydım ya... En azından bu kadar suçlanmazdım. Şimdi baskılarınızdan sıkıldım diye ben işitiyorum o lafları."

"Kim, ne söylüyor sana?"

"Ne önemi var?" İncecik sorumdan sonra dudaklarım büzüldü. Sanırım ben de ağlayacaktım. "Kimin ne söylediğinin ne önemi var? Ben bu hâlde olmak istemiyorum! Ben... Ben doğru bir hayat yaşamak istiyordum ama şimdi yanlış olanın hayatım bile değil... Yanlış olanın bizzat ben olduğuma inanıyorum, babaanne!"

"Yakut..."

"Adımı bile duymak istemiyorum senin yüzünden!" Derinden bir nefes alınca burun delikleri küçülmüştü babaannemin. Dikkatimi oradan alıp tekrar yaşlı gözlerine çıkardım. "Senin gibi kötü bir kadın olmak istemiyorum! Bir amacım var benim bu hayatta! Senin gibi tüm hıncını masum insanlardan çıkaran, ailesini parayla itaat altına alıp sonra buna katlanamıyorlar diye onları suçlu yerine koyan, zamanını boşa harcayan biri değilim ben! Bir amacım var, her şeyi bir amaç için yapıyorum! Küçük şeyleri problem edemem, kimsenin kıyafetini kıskanamam! Para istemiyorum, kendim kazanıyorum zaten! Benim düşünmem gereken bir dünya dert var... Sen, beni bu hâllere niye düşürdün, babaanne?"

Bu soruma bir süre cevap vermedi. Yalnızca pencereden dışarıyı seyreliyordu ıslak gözleriyle. Ve gün ışığı gözlerine vurunca harelerinin karalığı daha çok göstermeye başlamıştı kendini. Çok sonra yastığının altına uzandı, eski bir fotoğraf çıkardı oradan. Ters çevirince, kenarları eskimiş fotoğrafın aslında babaanneme ait, siyah beyaz bir gençlik fotoğrafı olduğunu gördüm. Tek başına bir sandalyeye oturmuş, ellerini önünde birleştirmiş, kameraya ürkek bakışlar atan, uzun siyah saçlı, kara gözlü bir genç kızdı o fotoğrafta. "Ben de bir zamanlar kendim gibiydim," diye mırıldandı fotoğrafa bakarken. Bir yaş düşüp de tam o genç kızın yüzünü ıslatınca, gergin hissedip parmaklarımı kütletmeye başladım.

"Umurumda değil, bize bunları hiç yaşatmayacaktın." Ellerim birbirine bağlıydı. Parmaklarımı avucumun içine sürte sürte tenimi ovalarken,

ağlamamak için kapalı tuttuğum dudaklarımı aralayıp, “Çok mu zordu adil davranmak?” diye mırıldandım. “Çok mu zordu babamı doktora götürmek? Senin de kusurların olabileceğine inansen ne olurdu? Senin yüzünden o çocuk hâlimle yıllarca babama babalık yaptım ben. Babamı başkalarından korudum, yeri geldi eli ayağı tutan koskoca adama yemeğini yedirdim, suyunu içirdim!”

“Yakut...”

“Elini bu kadar sıkmasaydın, insanları varlık içinde yoklukla sınımasaydın, şimdi amcam her şeyin sahibi olacağım diye bu kadar kafayı yemezdi!”

Sesi titredi babaannemin. “Deme öyle.”

“Hata ettin, kabul et.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Ediyorum zaten... Kabul ediyorum, hatalıydım... Ama pişmanım da.”

“Pişmanlığın fayda etmeyeceğini de kabullen o zaman, hazır yapabiliyorken.”

Gözlerini tamamen yüzümde dolaştırdı. İkimiz de karşılıklı ağlıyorduk. Sonra başını eğdi, fotoğrafa baktı. Ve tekrar bana döndüğünde daha içli ağlamaya başlamıştı babaannem. “Tamam, beni affetmek zorunda değilsin...”

“Bir de onun hayalini mi kurdun sen?” Amcamın sinirimi bozmak için bana sapladığı bıçakları kendimden çıkarıp karşımdaki yaşlı kadına batırıyordum. “Tabii ki affetmeyeceğim,” dedikten sonra sanki boğuluyormuşum gibi tüm odanın havasını çekercesine dudaklarımı aralayıp soluklandım. Ayağa kalkarken kendimi daha iyi hissetmiyordum, hatta buraya gelip onu üzmeye çalıştığım için babaannemin kabullenmesini istediğim nafîle pişmanlık benim bedenime yayılmıştı ateşli bir hastalık gibi. “Kimsenin anlamayacağı şeyler yapmak zorunda bıraktın beni. Mutlu olmak istediğim için suçlu oldum.”

“Böyle söyleyemezsin.”

“Söylerim.”

“Kimse seni anlamıyorsa o zaman sen beni anla, Yakut!”

“Yapmayacağım.”

“İnatçı!” diye o bağırdı bu sefer. Sesi çatallandıkça konuşmalarının kuvveti de azalıyordu. Yaşlıydı tabii, hiç de hınç çıkarılacak biri değildi babaannem. Bense laftan sözden anlamayan, evin huysuz ve hırçın torunuydum. “Huysuz! Ölür müydün anlasan?” derken elindeki genç kızlık

fotoğrafını salladı. Özlediği şeyin ben ya da Saltuk amcam olmadığını zaten biliyordum. Bir zamanlar sahip olduğu en güzel hâlini özlüyordu.

“Niye anlayayım ki seni?”

“Çünkü pişmanım!”

“Ya bırak... Gerçekten pişman olsan anlayacağım ama sen... Üstünde yük kalmasın diye yapıyorsun bunları. Bizi sevmiyorsun, bizi özlemiyorsun.” Elimle siyah beyaz fotoğrafı işaret ettim. “Küçük Yakut’u özlüyorsun. Aradığın şey onun gibi hatasız, günahsız, pişmanlıklardan uzak olmak.”

“Bunu demeyecektim, Yakut.” Ağlamasını daha berbat bir hâle sürüklememek için derinden burnunu çekti babaannem. Bir peçeteye ihtiyacı vardı ama uzatan ben olmayacaktım. “Sana bunu söylemeyecektim... Ama bir gün beni anlamanı öyle çok istiyorum ki... Ne demek günahsız hâlini özlüyorsun?” Sonlara doğru sitem etmeye başlamıştı: “Elbette o hâlimi özleyeceğim çünkü o hâlimi görmenizi isterdim. Sizi o mutlu ederdi. Keşke hâlâ o Küçük Yakut olabilseydim diyorum çünkü o sizi kırmazdı, üzmezdi.” Babaannem gözlerini kapattı. Uzun süre açmayınca korktum ama ona yaklaşmadım. Geri döndüğünde birkaç yaş daha kaydı yanaklarından. “Kolay mı sanıyorsun kendinden nefret ederek yaşamak?” derken sesi titrediği için söylediklerini zor idrak ettim. “Ölümünden çok yaşamak korkutuyor artık. Kendime tahammülüm kalmadı, sabahları uyanmak istemiyorum. Buna rağmen ben bir umuda tutundum, o da sizdiniz, Yakut...”

“Kolayı var. Uyanma, babaanne.”

Son sözlerimden sonra onu daha fazla dinlemek istemeyerek hızla oradan ayrıldım ve odama indim. Kendimi, canımın yanıp yanmayacağına umursamadan yatağa atarken henüz dinen gözyaşlarım, yüzümdeki ıslaklığı tazelemek için yalnızlığı da fırsat bilip bir daha akmaya başladı. Silsem de yerini devamlı yenileri alıyordu. Ben de bir süre sonra temizlemeyi bıraktım. Saatlerce ağladım. Gören olmayınca ayıplayan da olmayacaktı sonuçta.

Yine düşünceler sarınca zihnimi, buna biraz olsun engel olmak için komodinde bekleyen kulaklığımı telefonuma taktım ve titrek parmaklarıma listemin en başında duran o şarkıyı açtım. Yetmedi, tekrara aldım. Sezen Aksu yine aynı tonda ağır duygularla seslendirirken şarkıyı, kırık bir sesle ona eşlik ediyordum. *“Ele avuca sığmazdı deli gönlüm... Bir zamanlar neredeydi şimdi nerede?”*

Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya yüz tuttu. Yine de şarkı kulaklarımdan silinmedi. *"İster güneş ol yak beni, yağmurum ol ağlat beni... Aklım başka, duygularım başka yerde."*

Ve aklımda kalan son anılarla, kendi en güzel hâlimi düşündüm.

Çok uzun zaman önce değildi. Sadece beş sene vardı arada.

Bazen dört. Bazen üç. Bazen iki. Ama ne zaman başlamak istesem, bu evi terk ettiğim ve onu tanıma şansına eriştiğim o beş yılın ilk zamanlarını düşünüyordum çünkü kendimi en çok o cesaretimle seviyordum.

Ve o korkumla...

7. BÖLÜM

GALİP VE MAĞLUP

“B atarken güneşimden,” diye mırıldanarak koridoru ilerlerken gözlerim akademinin duvarlarında ve duvarlara asılmış yeni broşürlerde gezindi. Parmaklarımı afişlerin üstlerine sürterek yürümeye devam ettim. “Öperken dudağımdan, kanarken yüreğimden dökülür kırmızı...”

Sadece iki parmağıma takarak taşıdığım spor çantamı kaldırıp omzumun arkasına attım. Gökçe'nin bahsettiği dövüş dersleri bizim eğitim grubumuz için de sonunda başlamıştı. Bū yüzden o gün spor salonunda olacaktık.

Geçen bir hafta epey gergin ve yorucuydu. Revan Taşçı'nın beni insanları tanımakla sınıadığı o dersten sonra Uygar'la aramızda tuhaf bir şey yaşanmadı çünkü tuhafılık kotamızı o gün epey doldurmuştuk. Hem zaten onun çevresi kalabalıktı. Sadece tipiyle değil; başarisi, özgüveni ve sohbetiyle de göz doldurduğu için kolay arkadaşlık kuruyordu burada. Çok arkadaşı olduğu için de bana bulaşma imkânı bulamıyordu pek. Fakat ben sersemim teki olduğum için Uygar gözlerini kirpik ucuma değdirse bile afallıyordum.

Kısacası, onun yorulana kadar peşimde dolaşmasına gerek yoktu. Yalnızca bana bakması bile varlığıyla kuşanmama yetiyordu.

Aptal...

Koridoru adımlamaya devam ederken susmayıp bir daha mırıldandım aynı şarkıyı. Keyfim yerindeyken daha çok şarkı söylüyordum. “İstedim senil çok istedim, bekledim ah bekledim...”

Spor salonun önüne geldiğimde zaten aralık bırakıldığı için kapıyı açmama gerek yoktu. Etrafı kolaçan ede ede temkinle içeri girdim. Karşıma bu sefer beni huzursuz etmeyen bir kalabalık çıktı. Tahmini yirmi kişi görünüyordu, aralarında tanıdığım kişiler de vardı fakat

kimseyle Gökçe'yle olduğum kadar yakın değildim. Öyle ki bir kenarda başkalarıyla sohbet eden Kerim abi bile bana çok uzak sayılırdı. Onunla sadece o benimle konuşursa ya da Gökçe aracılık yaparsa konuşabiliyordum. Bu yüzden kimsenin yanına yaklaştım.

Herkes resmî kıyafetlerden sıyrılıp spor kıyafetlerini giymişti bile. Acele etmem gerektiğini anlayıp ben de çabucak soyunma odasına geçtim ve üstümü değiştirim. Spor salona geri döndüğümde kıl payı yetiştigimi Cenk Hoca'nın da üstünden aceleyle sıyrarak ellerini birbirine çarpmasıyla fark etmişim.

"Toplan toplan toplan!" dedi tez canlı bir tonda. Yüzü kızarmıştı ama hâlâ çok atik davranıyordu. Onu dinleyip diğerleri gibi salonun ortasındaki minderin çevresine ilerledim. En ortamızda Cenk Hoca vardı, söyleyeceği şeylerin anlamını pekiştirebilmek için işaret parmağı ve başparmağını birleştirmişti incelikli bir şeyden bahsedekmiş gibi. "Hemen konuya giriyorum. Proje grubunda inceleme yapma imkânı buldum, arkadaşlar, bu yüzden size açık konuşacağım. Eksiğimiz var. Teknikten uzağız. Bu yüzden başlangıçta sizleri görmek istiyorum. Usta olmanıza gerek yok fakat iyi olun. Sizi bilgiye boğmayacağım, öncelikli olarak siz beni bilgilerinizle şaşırtın bakalım. Hadi hadi hadi!"

Yine ellerini çarparak çevresinde bir tur döndü. "Bir eşleşmeyle başlayacağız, kararlaştırın, hemen şimdi."

Ellerimi beklenti içinde belime yasladığımda bakışlarım grupta gezindi. Benimle karşılaşmak isteyen birisi olur muydu acaba? Fakat benim bir fikir edinmemeye gerek kalmadan kulağıma tek bir isim doldu, sanki herkes aynı şeyi tekrarlıyormuş gibi uğultunun içinde, "Uygar," mırıltısı vardı.

Bakışlarım telaşa kapıldı, kendimi hemen geri çektim. Tamam, Uygar'la karşılaşacak kadar da delirmedim.

Cenk Hoca'da da keyifli bir gülüş belirdi. Ellerini eşofmanının ceplerine sokup rahatça salınırken, "Uygar, sanırım herkes seni istiyor karşısına, ne diyorsun?" diye sormuştu.

"Çoğuyla dost olduğumu sanıyordum," derken Uygar da haylazca güldü. Bunu kibirle ya da hasetle söylemediğine emindim. Zaten onun dilinden dökülen her söz pürüzsüz sesinden dolayı nazik bir hâl alıyordu, onunla ilgili hiçbir şey ben hariç kimseye kötü niyetli görünmüyordu burada.

Hemen ardındaki Reha kısık sesiyle, "Dostluk da bir yere kadar," dedi. "Kapışalım artık."

Onların yakın arkadaş olduklarını biliyor, sürekli yan yana olmalarından da dostluklarını fark edebiliyordum zaten. Reha Sağıroğlu, buradaki en yakın arkadaşı Uygur Özkurt'un aksine daha ketumdu ama ne zaman yan yana olsalar birbirlerine benziyorlardı. Bunun sebebi de Uygur'dı. Bozuyordu her şeyi ve herkesi.

"Seni başka bir gün haklayacağım, kardeşim," derken Uygur'ın sesini epey gizemli duydum. Reha'ya kısa bir bakış attıktan sonra önüne döndü. Birini seçmek için etrafına bakmıyordu hiç, sadece bir defa bakışlarının bana çarptığını görmüştüm ama bence bu bir rastlantıydı sadece... Yoksa beni asla karşısına almazdı. Almamalıydı.

Cenk Hoca yine salonda yankı yapacak şekilde ellerini birbirine çarptı. "E başlıyoruz o zaman en sevdiğimiz şeye! Hadi Uygur, bu müt-hiş şans senin. Seç kiminle dövüşeceğini."

Fakat onun delici yeşil gözleri hâlâ bendeydi. Yaslandığı duvardan ayrılıp minderin üstüne çıktı. Başka yerlere hiç bakmadı. Sadece beni tutuyordu harelerinin hapsinde. Ve sonra dudaklarını araladı: "Yakut'u istiyorum."

Ağırlığımı tek bacağıma verdim ve dudaklarımı ne yapacağımı bilemeyerek, umutsuzca birbirine bastırdım. Aslında bir an önce minderin üstüne çıkmam gerekiyordu ama bile isteye uyuşuk davranıp gitmedim oraya. Hatta tedirgince yerimde beklerken bir anlık hevesle yanımda huysuzca oflayan Sevtap'a döndüm. Uygur'ın karşısına geçmeyi kesinlikle istemiyordum ama o istiyordu. Sevtap'a minderi işaret ettim. "İstersen yerimi alabilirsin."

Sevtap'ın gözlerini ise bir hayret bürüdü çabucak. "Öyle mi?" diye mırıldandı. Cevap vermeme beklemeden memnuniyetle mindere gidecek gibi olduğunda ben de eski yerime geçmek için geri adımlar hâldeydim. Fakat o sırada Cenk Hoca herkesin duyabileceği şekilde, "Hayır," dedi beni durdurmak gayesiyle. "İsmin söylendiyse karşılaşmayı kabul etmelisin, Yakut. Burada kaçıp gitmek yok. Bu da öğrenmeniz gereken bir kural."

Yorgun bir nefes sızdı dudaklarımdan. Sevtap'a özür dilercesine bakmanın ardından minderdeki yerimi almak üzere oraya ilerledim. Uygur da beni bekliyordu. Aramızdaki mesafe kısaldığında dilini dudaklarında gezdirdi yavaşça. "Tekrar yakaladım seni," diye mırıldandığında bunu sadece ben duymuştum sanırım.

Kuruyan boğazımı rahatlatmak için yutkunduktan sonra, "Canının yanmasına çok meraklıysan ben hazırım," derken tıpkı bir düşmanla konuşur gibi yumruklarımı sıkıp önümde gard oluşturdum. Üstümdeki siyah tayt ve bol tişörtle fazla rahattım. Bacaklarımı yavaşça hareket ettirirken ilk önce Uygur'dan bir hamle bekledim hatta. O ise her şeyden önce, siyah tişörtünü ense kısmından çekip üstünden sıyırdı ve yalnızca dizlerinde biten siyah şortuyla kaldı.

Fit vücudu ve abartı olmayan kasları gözler önüne serildiğinde benim bakışlarım boynundaki asker künyesine kaymıştı. Çok uzun olmayan bir zincirle boynundan sarkıyordu. Kerim abinin ortamın ateşini artırmak için, "Of of off," diye değişik mırıltılar çıkardığını duyunca bakışlarımı yan tarafa çevirdim. Kerim abi ellerini önünde kaldırıp, "Bana bakma," dedi gülerek.

Sinirle önüme döndüm. "Sanırım bu şova gerek yoktu."

"Şov olduğunu düşüneneğin kadar iyi yani?" derken Uygur da kendinden emindi. Kısa kumral saçlarından öne düşen bir tutamı hafifçe arkaya yatırdığında dudaklarına da gizli bir tebessüm yayılmıştı.

Onun gibi yapıp sevimsizce gülümsedim. "Bir şov kadar sahte."

Uygur sözlerime karşın kaşlarını havaya kaldırdı, o sırada aramızdaki mesafeyi azaltıp daha da yaklaşmıştı bana. "Gerçekliğini test etmek ister misin?" dediğinde lafını tamamlamasına izin vermeden suratına fazla sert olmayan bir yumruk geçirdim.

Başı yana düştü, bu darbeme Uygur pek şaşırmamıştı ama salonunda duyulan hayret dolu mırıltılar, neler yapacağımı kimsenin beklediğini kolaylıkla belli ediyordu. Cenk Hoca, "Yakut!" diye bağırarak acil bir uyarı geçti. Uygur'ın kafası hâlâ yana yatıkken onun parmağının ucuyla dudağını kaşıyan hâline son kez bakıp geri döndüm ve hocaya sızlandım. "Ama kışkırttı beni!"

"Yahu bunu niye yapsın?" deyip tek kaşını kaldırdı Cenk Hoca. "Altı üstü dövüşeceksiniz! Suyu bulandırmayın!"

Çenemi sabırsızca iki yana hareket ettirdim, ben sözlerine inanılmayacak kadar yalancı değilim ki... Kendimi tekrar savunmak istediğin an bu sefer Uygur'ın sesi duyuldu salonda. "Yakut haklı, hocam, onu kızdırdım," dedi ama kendini öne atan tavrı rahatlamamı sağlamamıştı.

Başımı daha yoğun bir hiddetle Uygur'a çevirdiğimde onu dövüşe hazır üstsüz hâliyle bana bir adım daha yaklaşıırken buldum. Cenk Hoca da fazla geçmeden durumu kabullenip, "Pekâlâ," dedi. "Birbirinizi daha fazla kışkırtmadan dövüşünüze başlayın o hâlde."

Göğsüm henüz hiçbir şey yapmasam bile hızla yükselip alçalır hâldeydi. Yumruklarımı tekrar önümde hazır edip, "Niye senin her sözün onlar için sonsuz güvene sahip?" diye mırıldandım. Uygur bunu duyunca yerinde kıpırdandı ve aramızdaki mesafeyi daha da azalttı, şimdi ferah kokusu burnuma doluyordu.

"Senin için değil mi?" dedi yemyeşil gözlerini yüzümde dolaştırıp.

"Nasıl olsun ki? Bana karşı hep sinir bozucu davranıyorsun."

Ona karşı bir hamle yapmak istedim ama kolumu havada tutup arkamda kilitledi ve sırtımı kendi göğsüne yasladı. "Sinirini bozacak ne yaptım ki?" derken onun solukları da sekteye uğrar gibi ilişmişti kulağıma, kurtulmak istediğimde bırakmamak için direttiğinden dolayı o da güç sarf ediyordu. Kolumdan destek alıp bedenlerimizi daha çok yapıştırdı. "Sinir bozucu davranmayı bırak, birbirimize davranabilecek kadar yakın değiliz zaten."

Dudaklarımda istemsiz bir gülüş belirdi. Gözlerimi kapatıp başımı yavaşça iki yana salladım. "Çok yanlış sularda geziniyorsun, Uygur," derken bile kolumu tuttuğu bileğine sarmıştım elimi. Sözlerimden sonra başımı yan çevirip hamle yapmaya çalıştım ama Uygur bana engel oldu ve kimsenin fark etmeyeceği kadar kulağıma eğildi. Kısık sesi benim değil, kalbimde bir yerin gıdıklanmasına sebep olmuştu. "Ya ben bu yanlış suları çok sevdiysem?"

Kendime sahip çıkmak için yumruklarımı sıkıp açtıktan sonra kuvvetli bir itişle Uygur'ı yere yatırdım. O anki hınçla bunu yapmam salonunda büyük bir gürültüye sebep olduğunda ikimiz de yerde uzanıyorduk. O yerde... Ben üzerinde. Dudaklarımdaki gülüş henüz silinmemişti, Uygur'da da benzer bir ifade vardı hatta.

"Hâlâ güven veren tek bir sözün yok," dedim mırıltıyla. "Başkalarına o kadar dürüstünken benimle niye oynuyorsun, anlamıyorum bir türlü?"

"Tamam o zaman, şöyle yapalım." Tutuşum altında bir defa güçsüzce kıpırdandı, kendisini tam olarak zorlamıyordu. "Beni yen. Ve daha önce kimseye olmadığım kadar dürüst davranayım sana."

Nasıl bir dürüstlükten bahsettiğini pek anlamadım. "Şimdi başla," derken o kadar hevesli çıkmıştı ki sesim, Uygur'ın gülüşü de ufak ve dingin bir tebessüme dönüştü. "Neden beni seçtin? Onca insan dururken senin benimle derdin ne? Niye benimle oynuyorsun?" diyerek serzeniş dolu sorularıma devam ettim.

Yeşil gözleri yüzümün her tarafında dolanırken derin bir nefes çektim içime. Dudaklarımın arasından sıyrılan soluklar Uygur'a çarparken onunkiler de bana değip saçlarımı havalandırıyordu. Bir süre sonra tuttuğum kollarını hareket ettirip bileklerimi kavradı ve dalgınlığımdan yararlanıp beni yere yatırdı.

Az önce benim yaptığım gibi üstüme geçtiğinde kısa bir zincir aramızdan sarktı, göz ucuyla baktığımda orada Uygur'ın değil, bir başkasının isminin yazdığını gördüm. Künyenin sallanışı hafiften dikkatimi dağıtmasına rağmen kulaklarım Uygur'a odaklıydı. "En azından burada karşıma geçmek zorundasın," dedikten sonra dilini ağır ağır alt dudağında gezdirdi. "Biliyorsun çünkü, onun dışında seni yakalamak mümkün değil."

Yukarıda birleştirdiği kollarımı hareket ettirmek istedim ama buna izin vermedi, neredeyse bir çocuk gibi küskün baktım ona. "Yakalayamamanın sebebi çok açık, sana kaçacağımı söylemiştim!"

"Kaçmanın da bir sebebi olmalı," diye mırıldandı, sanırım o da dalgınlasmıştı. "Hiçbir sözüme güvenmemenin?"

"Senin peşime düşmenin bir sebebi olması gibi, değil mi? İkimiz de birbirimizi anlayamıyoruz..."

"Anlatırsan dinleyeceğim, Yakut." Kaşları çatıldı bu sefer. "Ve dinlersen de anlatacağım."

Bu andan yararlanıp gevşeyen tutuşundan elimi kurtararak onu üstümden ittim, biraz uzaklaşınca tekme de attım karnına. Uygur ilk başta yere düştü, sonra da karnını tutarak ayağa kalktı. Başını iki yana sallıyordu ama vuruşlarımı kabul etmediği için değil. Reddettiği şey sözlerimdi. Tekrar karşı karşıya kaldık. Az önceki sözüne hiçbir karşılık vermeden ona birkaç yumruk savurdum ama kendini nasıl savunacağını çok iyi biliyordu. Çevremiz kalabalık hâle gelirken kulaklarımdaki gürültü de arttı zamanla.

Uygur bana hiç vurmadan kendini savunurken arada bir ona vurmama müsaade ediyordu. "Yapma şunu!" diye bağırdım çünkü yorulmaya başlamıştım, en başta sıkı sıkıya toplu olan saçlarım artık tamamen açılmıştı ve yanaklarıma yapışan birkaç telin yerini kalın bukleler almıştı. Uygur da benden farksız değildi, üstsüz vücudu terden parlıyordu ve koyu kumral saçları da tamamen alnına dökülmüştü. Bakışlarımı ondan çekmem gerekse de bazen tuzağa düşüyordum. "Bu kadar güçsüz olmadığını biliyorum!" diye seslenmek zorunda kaldım yine.

En son havaya kaldırdığım kolumu tutup yumruğumu engelledi ve beni tekrar ters çevirdi. Yüzüm duvara yapışacak sandığım an araya elini koymuştu, yumuşak bir çarpışma yaşarken onun koluna tutundum ve uzun uzun soluklanarak hızlı yükselen bu yorgunluğu üstümden atmaya çalıştım. Onun inip kalkan göğsü de sırtıma değişiyordu. Anlaşılıyordu, yorgundu ama bende de yoktu aramıza mesafe koyacak güç. Uygar'ı itemedim. O ise bir daha kulağıma eğildi, az önce söylediğim söze lthafen, "Sen mi güçsüzsün?" dedi. "Yakut... Ben daha önce senin kadar inatçı ve hırslısını görmedim."

Beni de görme. Lütfen. Yenildiğimi hissediyorum.

Ancak Uygar, "Bu yüzden karşında yenilmiş olmak hiç şaşırtıcı gelmiyor," dediğinde ikimizin de kendimizi bu dövüşün galibi olarak göremediğini fark ettim fakat bir mağlup belirlemek zorundaydık.

"Şimdi yenildin mi bana?" derken sinirime rağmen güldüm.

"Darmadağın ettin," diye mırıldandı. "O yüzden güzel bir dürüstlüğü hak ettin."

Ve gülüşüm birden sonlandı. Beni sıkıştırdığı yerden aceleyle, çaresizce kurtulmaya çalıştım ama Uygar beni bırakmamak konusunda ısrarcıydı. Kısık gülüşünün ardından, "Sana çok..." diyecekti ki son bir güçle kolumu çekip dirseğimi rastgele suratına geçirdim, bugün ona ikinci vuruşumdu ama bu daha acımasız olmuştu sanki... Darbem şiddetli olunca Uygar sözünü tamamlayamadan geri çekildi, aceleyle inleyip burnunu tuttu.

Cenk Hoca sert bir tonda, "Yakut, hemen uzaklaş Uygar'dan!" diyerek taze bir uyarıya girişti çarçabuk. Derin derin soluklanırken sanki bir vebalıdan kaçır gibi temkinle kenara çekildim. Korku dolu gözlerim Uygar'a kaydı, dersin başındaki gibi gülmüyordu, kanayan burnunu durdurmaya çalışıyordu sadece.

Bunu nasıl yaptım?

Sevtap hemen peçete yetiştirdi ona. "Ayaküstü dayak attırdın kendine ya!" derken hem Uygar'ı hem de alttan alta beni azarlıyordu sanki. "Senin kendine garezin mi var? Manyak mısın sen? Haşatın çıktı, haşatın!"

Aramızdaki konuşmaları duymadıkları için durup dururken ona vurmuşum gibi görünüyordu ama bence... Kendimce iyi sebeplerim vardı. Yine de üstümdeki suçluluk duygusundan çabuk sıyrılamadım... Canı çok yanmış mıydı acaba?

Kısa süre içinde benim de yanıma birileri yaklaştı. Elindeki havluyu dostça uzatan kişi Fatih'ti, bunu garipsesem de havluyu alıp yüzüme ve boynuma sürmeye başladım.

"Şuna' haddini bir sen bildirirdin zaten, iyi yaptın," dedi alçak bir sesle.

Burnunu peçeteyle tutmaya çalışan Uygur'daki bakışlarımı ondan sıyrıp daha da artan şaşkınlıkla Fatih'e çevirdim. Kaşlarım merakla havaya kalktı. "Kendisiyle bir problemin mi var?"

Rahatsızca dudaklarını büktü. "Ya... Pek hazzetmiyorum."

Havluyu yüzümden indirip omzuma bıraktım. Fatih'in söylediği şey hoşuma gitmemişti, sonuçta ben onun duygularının maşası değildim burada. "O zaman tatminini kendin sağla," dediğimde hayrete kapıldı. "Ben kimseyle sen hoşnut kal diye tartışmıyorum."

Kaşları çatıldı hemen. Daha rahat konuşabilmek için bana yaklaşmak istediğinde ters bir bakış atıp buna engel oldum. Olduğu yerde kaldı ve "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye mırıldandı. Utanmış görünmüyordu, doğru söylediğine körkütük inanan birinin reddedildiğinde takındığı o rahatsızlıktan yaşıyor gibi görünüyordu.

Geriye dönüp Uygur'a baktım. O da bir havluyla terini silerken kı sık gözlerle bizi seyrediyordu sanki bu durum hoşuna gitmemiş gibi. Kanayan burnuyla ilgilenmeliydi, benimle değil. Dikkatimi tekrar Fatih'te topladım. "Yanlış ya da doğru. Senin yapman gereken şey yorumda bulunmamak, Fatih. Yoksa yanlış anlarım. Ama anlamamam lazım. Bana kendini yanlış tanıtmama."

Yorgunca salondan çıkmaya koyuldum. O sırada Uygur'la konuşan Cenk Hoca arkasına dönüp, "Yakut, sen yarın odama geleceksin!" diye son kez ikaz ederek başımdı. Kabullenerek başımı aşağı yukarı salladım, sonra da salondan tamamen ayrıldım.

Koridoru koşturarak giderken birden yüzüm kasıldı. Hiç istemesem bile sıcak gözyaşları akmaya başladı yanaklarımdan. Elimin tersiyle onları temizlesem bile çok geçmeden yerlerini yenileri alıyordu. Akan burnumu çektim. Bir peçetem olmaması kötüydü çünkü elimin ayası yüzümdeki ıslaklığa yetişecek gibi görünmüyordu.

"Neden yaptım bunu?" diye kendi kendime fısıldadım, içimdeki gürültü arttığı için düşüncelerim bile duyulmaz hâle gelmişti. Uygur'la aramızda büyüyen yangının çok benzerinden içimde de vardı, utancımı körüklüyordu.

Akademi binasının içinde yönümü kaybettim, gidecek hiçbir yer bulamadım. En sonunda kendimi kadınlar tuvaletine attım. Küçük kabinde iki adım atmaya bile yer yokken hissettiklerim yavaş yavaş ruhuma yerleştiği için Uygur'ın beni sıkıştırdığı o duvardan daha da kötüydü şimdi her şey. Utanç yalnızca bir duygu olmaktan çıkıp çaresiz bir titreyişe dönüştüğünde her şey daha da katlanılmaz bir hâl aldı benim için. Kalbim korkudan değil, hicabımdan dolayı hızla atarken ve aptallığıma yanarken dizlerimi tutup hafifçe öne eğildim. "Neden böyle davranıyorum?" diye sessizce sarf ettiğim mırıltı neredeyse yükselip dışarı taşacaktı, kimseye yakalanmamak için son anda dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sakinleşmem lazım... Sakin kalmalıyım. Sakin olmalıyım. Benim bu işi başarmam lazım. Yanlış yapmaya lüksüm yok... Yok, Yakut. Sen yanlışlar yapan bir kadın olmayacaksın."

Ertesi gün yolum gerçekten de Cenk Hoca'nın odasına düştü. Tıpkı bir suçlu gibi başımı eğip davet aldığım kapıdan içeri girdim. Sandalyesini hareket ettirirken bilgisayara bakan Cenk Hoca içeri girdiğimi görünce, "Hoş geldin," dedi dalgın bir sesle. "Otur bakalım."

Masanın önündeki tekli koltuklardan birine oturdum, ellerim de uslu uslu önümde birleşti. Revan Hoca'dan sonra bir uyarı daha işitme korkusu her bir zerremi ele geçirse de Cenk Hoca'nın karşısında soğukkanlı durabilmek için çok çalıştığımdan olsa gerek, biraz daha iyi hissediyordum.

Cenk Hoca bilgisayarda işini bitirdikten sonra sandalyesini kaydırıp tamamen bana döndü. Hatta parmaklarını olmayan göbeğinin üstünde bağladı. "Şimdi... Ne konuşalım seninle?"

Direkt konuya girmişti, ben de öyle yaptım: "Kendimi tutmam gerektiğini biliyordum..."

"Bildiğin hâlde yapamadın."

Omuzlarım düştü, aynı şekilde suratım da. "Kusura bakmayın..."

"Burada kimseye zarar veremezsin, bunun farkında olman lazımdı," derken parmağını aheste bir tavırla havada sallayarak beni gösterdi.

"Zaten farkındayım," dedim devam eden mahcubiyetimle.

"Madem öyle, ekip arkadaşına bunu yaşatmanın sebebi ne peki, Yakut? Hem de gözlerimin önünde?"

"Bir daha yaşanmayacak, gerçekten!"

“Zaten bir daha yaşanmayacak.” Olmayan göbeğinde birleştirdiği ellerini açıp grileşmeye yüz tutmuş saçlarına koydu. “Bir dahası olursa buraya ait olup olmadığın konusunda epey tartışırız çünkü.”

“Ben...”

“Dosyalarınızı, raporlarınızı görüyorum, Yakut. Başarısız olduğunu iddia edemem... Gerçekten başarılı birisin, akademinin başından beri ortalamanın üstünde performans sergilediğini açık açık söyleyeyim sana.”

“Ama?” diyerek devam etmesini bekledim, kaşlarım umutsuzca çatılmıştı.

“Kolektif bir yapının içinde olduğunu bilmen lazım, ha diyorsan ki zaten biliyorum ama beni kışkırtan Uygur’dı, o zaman alinganlığını biraz azalt. Yoksa emeğine gölge düşürecekşin, böyle bir şey yaşamamı istemem.” Cenk Hoca kaşlarını uyarırcasına havaya kaldırdığında alnı kırışmıştı. Bu, nedense bana babaannemi hatırlattı, onun buruşuk yüzünü... Telaşa kapıldım. Yanlışlar yapmak için ayrılmadım ben o evden.

“Emeğimi berbat etmeyeceğim.” Parmaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. “Epey yol katettim, hocam, bunun yarıda kalmasına izin vermem. Veremem.”

“Lütfen.” Kaşlarını imayla havaya kaldırıp yavaşça başını salladı. “İşinde iyisin, işinde iyi olduğun kadar hayatında da öyle ol. İletişim kur, konuşmazsan anlaşılamazsın, bunu çoktan öğrenmen lazımdı.”

Çaresizce yutkundum, başım öne eğildiğinde bu mahcupluk batığından nasıl çıkacağımın planını yapıyordum. “Haklısınız.”

“Haklıyım, değil mi?”

“Tabii ki...”

“E anlaştığımıza sevindim o zaman,” derken Cenk Hoca’nın yüzünde babacan bir gülümseme belirdi. “Bıraktığın yerden çok daha iyi kalkabilirsin, biraz yürü bakalım nasıl gideceksin?”

Çok da komik olmayan sözlerine mecburen ben de gülmüştüm. “Çıkayım mı şimdi?”

Cenk Hoca dehşet içinde gözlerini irileştirdi. “Kesinlikle çık, çok işim var çok!”

Ayaklandım. “Size kolaylıklar dilerim,” derken sesim epey kısık çıkmıştı.

“En çok ben sana dilerim, seninkisi daha zor.”

Odadan ayrıldıktan sonra gözlerim hemen karşı taraftaki bilişim odasından ayrılan Gökçe’ye değdi. Kucağında bir bilgisayar taşıyordu,

dikkati orada olsa da hemen sonra bana döndü. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için koşturmaya başladığında ben de yavaş yavaş ona ilerledim.

“Ee nasıl geçti? Anlat hemen, hemen anlat!”

Hoca beklediğimden çok anlayışlı davranmıştı, bu yüzden, “Beklediğimden iyiydi,” diye cevapladım Gökçe’yi, durumdan onun da haberi vardı.

“Ah, çok sevindim... Ecel terleri döktüm burada ya!”

Derin derin nefeslenirken elimi göğsüme yasladım, bakışlarım Gökçe’nin kısa kâküllerinde ve turkuaz gözlerinde dolaştı. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim.”

Bilgisayarında birkaç tuşa bastıktan sonra bayık bakışlarını bana çevirdi Gökçe. “Böyle durumlarda teşekkür mü ediliyordu?”

Dudaklarım şapşalca iki yana kıvrıldı, koridorda yürürken elimi eteğime sürüp düzelttim. Dün lavaboda tek başıma ağladıktan sonra içim biraz daha rahatlamıştı. “Edilir,” dedim az önce sorduğu soruya.

“Böyle durumda arkadaşlar genelde birbirine teşekkür etmezler.”

“Öyle mi? Güzel bir şey aslında, niye sana teşekkür etmeyeyim?”

“Sen başkalarına yine et tabii... Ama bana etme, hoşlanmıyorum pek.” Suratını buruşturdu. “Tatsız.”

Kollarımı önüme bağladığımda istemsizce daha büyük bir gülüş zorladı dudaklarımı, hatta sesli bir şeye de dönüştü... Uzun zaman sonra ilk kez içtenlikle gülüyordum. “Peki, sildim o zaman bu kelimeyi aramızdan.”

“İyi yaptın iyi.” Bilgisayar ekranındaki bakışlarını yavaşça bana çevirdi. “Ben de kongreleri takip ediyorum. Birkaçına katılısam iyi olacak. Sen de ister misin? Form gönderelim.”

“Tabii, olur. Gönderelim.”

“Harika...” diye dalgınca mırıldandı, aynı zamanda bilgisayarı kullanmaya devam ediyordu. “Biz var ya bu gidişle seninle çiftte düğün de yaparız.”

Birden böyle söyleyince şaşırdım. “Bu nereden çıktı şimdi?”

Çapkınca göz kırptı. “Korelasyon gücüm işte, nasıl? Hoşuna gitti mi?”

Kollarımı önümde bağladım ama böyle yapınca aklımda artık sadece Uygur’ın sesi yankılanıyordu... Onu zihnimden çıkarma ihtiyacıyla başımı iki yana salladım. “Bu korelasyon sıfır mı yoksa eksiye mi yaklaşıyor şu an?”

“Onu bilmiyorum da...” derken Gökçe’nin sesi epey gizemli geldi, bakışlarını bilgisayardan kaldırıp tamamen ileri çevirdi. “Senin pozitif korelasyon şu an tam olarak buraya yaklaşıyor.”

“Ne?”

Dalgın bakışlarım birden karşımda dikilen Uygur’a değdi. Üstünde dünün aksine temiz ve özenli bir kumaş pantolon ve boynuna gevşekçe bağladığı ince siyah kravatıyla gri gömleği vardı. Çarpışmamıza son anda engel olmak için kolumu kavradığında ne olduğunu şaşırmış hâldeydim. Bundan dolayı Uygur’dan, “Sakin...” diye bir uyarı işittim.

Dünkü dövüşün hezimetini ve utancı henüz üstümden silinmemişti. Uygur’ın bileğine tutunduktan sonra kendimi çabucak geri çektim. Bu sefer ondan kaçtığım için değil, ona zarar vermekten korktuğum için geri çekilmiştim. Burnunda herhangi bir sargı yoktu ama nasıl kanadığına dün şahit olduğum için bu konuda tedirgindim hâlâ.

Gökçe başını öne eğip kaldırarak hızlı bir selam verdi. “Merhaba, Uygur.”

“Merhaba, Gökçe.”

“Nasılsın diye sormuyorum, sen muhakkak ki her zaman iyisindir... Ya da şey.” Bakışları bu sefer bana kaydı. “Ayarlarsın kendini Yakut’a göre.” Dudaklarını gülmek için birbirine bastırdı. “Pozitif korelasyon,” derken kahkaha atmamak için zor duran bir hâli vardı.

“Gökçe...” Başımı yana eğip ona sızlanır gibi bir bakış attım ama beni hiç kale almadı. En sonunda sevimli bir kıkırtıya boğuldu, ekranı örttüğü bilgisayarı kaldırıp yüzüne kapattı ve çok geçmeden, “Neyse, benim bilgi işlemde bir ton işim var, hemen gitmem lazım!” diyerek yanımdan uzaklaştı.

Onun gidişinin ardından çekinerek Uygur’a döndüm, kollarım yine istemsizce önümde birleşti. Bu esnada dikkatimi Uygur’ın kucağında tuttuğu saksı çekti, içinde mavi tomurcuklu ufak bir çiçek vardı. “Çarpıştık herhâlde,” diye mırıldandım. “Kusura bakma, özür dilerim, bilerek olmadı.”

Ben de yanından ayrılmak için ufak bir bahane uydurmak istediğimde Uygur kolumdan tutarak gitmeme engel oldu, beni eski yerime geri getirdi. “Gitme... Bu koridor bir kere daha beni görmezden gelişini kaldıramaz, Yakut.”

Kaşları çatıktı, onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Muhtemelen dünden dolayı bana kızgındı, onu böyle görünce suçluluk hissim biraz daha artmıştı. “Yapabileceğim bir şey yok,” diye fısıldadım.

Karşımda iç çekti Uygur. Vahim bir durum seyreder gibi alt dudaklarını ısırdığında hâlim daha da mahzunlaştı. Ellerimi arkamda bağlayıp uzun çizmelerimi seyrettim, hatta kendi kendime bacaklarımı hareket ettirip onları dizlerime çarptırdım... O an Uygur'ın karşısındayken ondan kaçmak için her şeyi yaptım.

Ama o beni yakalayacaktı muhakkak.

"Peki, ben ne yapayım seninle?" diye mırıldandığında, eğik başımı kaldırmadan gözlerimi ona çevirdim. Alnına düşen birkaç kumral tutamı geriye attı ve başını eğip suratımı daha rahat görmeye çalıştı.

Önümde birleştirdiğim kollarımı gizlice sıktım. "Bence hiçbir şey," dememin ardından Uygur hafifçe güldü ve buna karşı ilk tepkisini, kucağındaki çiçek saksısını bana uzatarak gösterdi. "Bunlar senin."

Bir yumru gibi duran mavi çiçekler, normalde pek fazla çiçek sevmememe rağmen o an gözüme güzel gelmişti. "Bunlar ne?" diye tuhaf bir soru sordum, daha önceleri hiç çiçeğim olmamıştı çünkü.

Uygur pürüzsüz sesiyle cevapladı beni. O an bilge bir yanı vardı. "Mavi ortancalar. Birisinden özür dilemek istediğinde verirsin bu çiçekleri."

Kaşlarım hayretle havalandı, saksıyı göğsüme iyice bastırdım ama bu sefer şefkat ve merhamet doluydum. "Benden özür dilemek mi istiyorsun?" Şaşkın bir gülüşle tekrar çiçeklere baktım, sonra da Uygur'a uzattım. "Bunları asıl benim sana vermem lazım."

Bu hareketime Uygur yine güldü. Ona uzattığım saksıyı değil, ellerimi kavradı üstten. Dokunuşları sıcaktı. "Dün biliyorum... Üstüne geldim, seni o şekilde sıkıştırmamalıydım."

Aptallık bu ya. "Nereye?" diye sorasım tuttu. Beni duvara sıkıştırıp yanlış bir şeyi itiraf edeceği ânı ikimize de unutturmak için hafifçe öksürüp saksıyı tutan ellerimi onun dokunuşları altından çektim. "Şey... devam et sen, ben dinliyorum."

Uygur ise boynundaki kravatla oynamaya başladı, onu ağır ağır keçiştirdi. "Sana iyi hissettirmedim, bunun için özür dilemem lazım," derken sesinde değişik bir kızgınlık vardı. "O an gerçekten farkına varmadan senin sınırlarını zorladım," dedi mırıltıyla. "Hâliyle sen de benden hincını çıkardın."

"Canını yaktım," dedim, kabahatim sesimdeki dalgalanmadan fazlasıyla belli oluyordu. "Gerçekten... Asıl benim özür dilemem lazım."

Birbirimize bakarken Uygar ellerini rahatça beline koydu, gözleri yüzümü seyrederken yine kısılmıştı. "Sen de kendini mi affettirmek istiyorsun?"

"Yoo..." Dudaklarımı içe kıvırdım. "İlla affetmek zorunda değilsin, küs de kalabiliriz."

"Ben sana niye küs kalayım? Arkadaşlar küser birbirine."

O an Uygar'a yaklaşmak için bir adım atmam gerekti. "Tamam, arkadaş olalım," dedim masum masum. "Zaten sen dememiş miydin iletişim kurmak zorundayız diye?"

O ise kısık gözlerinin üstündeki kaşlarını tuhaf bir tavırla çattı. "Dedim..." Bir süre bekledi. "Ama sağ ol, benim yeterince arkadaşım var zaten."

Çiçekleri sıkıca sarıp kavradım, Uygar'ın bu sözlerinden sonra yüzüm asıldı seyrek bir hüznle ama yine de ona belli ettiğim tek şey kızgınlığımdı. "Doğru, akademideki herkesi kafalamışsın, hepsiyle arkadaşsın. Benimle niye olmuyorsun, diğerlerinden ne eksikim var?"

"Eksiğin yok, arkadaş olmak için diğerlerinden fazlan var senin."

Bana bir özür mahiyetinde verdiği mavi ortancaları kaldırıp koluna vuracak gibi yaptım, sonra bunun bir hata olduğunu hatırlayıp çabucak geri çekildim, Uygar da yanılsımı fark edip güldü. "Aptal," diye sessiz sessiz konuşurken alt dudağımı gülmek için ısırarak zorunda kalmıştım, geriye yamuk birkaç adım attığımda Uygar da hemen beni takip edip üstüme geldi. "Aptalsın sen."

"Teşekkür ederim, Yakut," dedi, artık başını omzuna yatırmış, yarı kızgın yarı güler hâlime o şekilde bakıyordu.

Kaşlarımı gerçeklerin farkına varsın diye havaya kaldırdım. "Yine rol çalıyorsun, teşekkürü de ben etmeliydim," derken bakışlarım mavi çiçeklerime düştü. "Çiçekler için teşekkür ederim, güzeller... Biraz güzeller."

"Biraz güzeller tabii." Uygar başını bir defa öne eğip kaldırdı. "Sonuçta..." dedikten sonra gözleri beni yakalamıştı hiç bırakmayacakmış gibi. "...geçemeyecekleri bazı sınırlar var."

"Ne sınırı?" diye tekrarlayan bir aptallıkla sordum, sanırım onu itham ettiğim kadar ben de vardım.

Uygar gülüşü sırasında burun kemerini tuttu, gözlerini de kapatmıştı. Aynı sersem tebessümümü zapt etmeye çalışırken bakışlarımı koridorda gezdirdim. Ya bedenimle ya da gözlerimle, ondan kaçmak için çare arayan bir çaresiz vardı içimde.

Tam o sırada akademi binasının içinde yoğun bir gürültü belirdi, ne olduğunu anlayamadığım için arkamı dönüp kontrol ettim. Etrafta kimse yoktu. "Ne oldu? Ne gürültüsü bu?"

Kapıların ardından hissedilen, bizden uzak bir hareketlilik başladı akademide. Uygur da gerilmişti birden. İkimiz de etrafımıza bakılırken yan taraftaki kütüphanenin kapısı açıldı ve içeriden tabletine bakan Kerim abi, peşinden de onu takip eden Reha çıktı. İkisinde de endişeli bir ifade vardı.

"Reha, neler oluyor?" diye sordu Uygur hemen yanlarına yaklaşıp. "Ne bu gürültü?"

Reha'nın bakışları bize çevrilmedi bile. Onun yerine Kerim abinin yanına ilerleyip ben sordum: "Kerim abi, bu hareketlilik ne?"

"Patlama," dedi sadece, devamını getirmeyişıyla huzursuzlandım.

Uygur, Kerim abinin kolunu tuttu ve onu yanına çekti. "Abi, ne patlaması? Devamını getirsene şunun."

Kerim abi konuşmayınca Reha bir açıklama yapmayı vazife bilip gergin bakışlarını Uygur'la ikimiz arasında dolaştırdı. "Bombalı saldırı haberi geldi. Ölü sayısı belli değil ama... Ağır yaralıları varmış," derken sesi yükselip alçalan bir dalga gibi bazen kendini gösteriyor bazen geri çekiliyordu.

Güzel şeyleri değil; korkuları, endişeleri, telaşları, unutulmak istenenleri, en derine gömülenleri hatırlamanın en zor yanı budur belki de. Görüntüler, can yakıcı parlak ışıklar gibi birden patlayıp sonra tekrar korkutarak patlamak üzere geri çekilir gözlerinin önünden. Sesler, kanatacağı bir şeyler varmış gibi kulağına vururken birkaç saniye sessizlikle kandırır insanı, sonra aniden bağırır. Uyandırmaz da... Alacağını alana kadar, sen onları gün boyu zihninde döndürüp durmak zorunda kalana kadar yok olmaz. Kalbine kekremesi bir sızı bırakır, o ânı tekrar yaşıyormuşsun gibi bir gerçekçilikle bir daha ve bir daha sızlatır.

Yeni operasyona dair kurulan ekibimiz için ufak bir toplantı odası ayrılmıştı o gün. Bu sıkışık yuvarlak masaya layık görülmemizin sebebi çömez olmamız mıydı yoksa ben mi bana gösterilen her muameleyi yanlış anlayacak kadar alıngandım, bilmiyordum ama zaman geçtikçe her şey gözümde basitleşiyordu. Özellikle de Sevtap karşımda durmadan

dizini titretip bayık gözlerle masayı seyrederken bu gerginliğinin ne zaman biteceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. “Uygar niye gelmedi hâlâ?” diye belki de yüzüncü kez mırıldandığında benim de kaşlarım çatıldı. “Dakiktir o, şimdiye kadar gelmesi lazımdı.”

“Biraz profesyonel olsana.” Bunu söyleyen Fatih’ti, son derece soğuk bir tavır vardı üstünde. “Uygar her şeyin içine dâhil olmak zorunda değil, hele böyle bir durumda...” Fatih kaşlarını havaya kaldırdı. “Hiç değil.”

“Senden fikir istemedim!” derken Sevtap kelimelerin epey üstüne bastırarak sarf etti sözlerini. Dirseklerini masadan çektikten sonra sandalyesine yaslamıştı ama dar bir yerde oturduğumuz için hemen yanındaki Reha’nın hakkından çalıyordu. “Bu da bela mıdır nedir? Her boka bir fikri var, geri zekâlı...”

“O sesini kıssan iyi edersin.”

Bir gerilim çıkacak gibi görüldüğünde, beş kişilik ekibimizde ilk kez tanışma fırsatı bulduğum Direncan sandalyesini yere sürterek geri itti ve ayağa kalktı. Pantolonunun belini hafifçe düzeltirken umursamazca kapıya bakıyordu. Çıkıp gidecek sandım ama o sadece derin bir soluk alır gibi burnunu çekmiş, sonra da Sevtap ile Fatih arasındaki boş sandalyeye oturmuştu. İkisine de bakmadan sırtını arkaya yasladı, aşağı doğru kaydı ve ellerini karnında birleştirdi. Yarı kapalı gözlerinden dolayı her an uyuyacakmış gibi görünüyordu.

Sevtap’ın kısa şaşkınlığından faydalanan Reha kısık sesiyle onu uyarmaya çalıştı: “Belçin Hanım geldiğinde bu konuyu sakın dile getirme,” derken bizi ekibe katan şube müdüründen bahsediyordu. Onu teşkilatın genel toplantısında uzaktan görme şansı elde etmiştim. Beyaz ve küt saçlı, korkunç derecede zayıf ama bakışlarıyla etrafındaki herkesi korkutan bir kadındı o... Belçin Öncel. Tam olarak olmak istediğim kişiydi. Gözleriyle yeri yerinden oynatabilmek gibi insanüstü bir güç gerçekte de var olsaydı, Belçin Öncel o gücün de yöneticisi olurdu herhâlde.

“Ama onun burada olması gerekiyor,” diye sızlandı Sevtap.

“Sevtap, Uygar sana bunun konusunu açmaman gerektiğini defalarca söylemedi mi?”

“Söyledi...”

“Ee o zaman?”

“Burada olmak onun da hakkıydı,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. Neden bu kadar ısrar ettiğini anlamadığım için gizliden gizliye konuşmalarını dinlerken gözlerimi masaya dikmiştim.

Reha hâlâ ılımlı davranıyordu. “Haklısın ama yeri ve zamanı değil bunu konuşmanın.”

“Nasıl değil?”

Kendi aralarında fısıldayarak konuştukları şeyleri benim dışımda Fatih de duyuyor olmalı ki gizleme gereği duymadığı gülüşüyle karıştı araya. Hafiften alnını kaşıyordu, sonra sarı saçlarını arkaya yatırdı. Tutamlar düzeltilmeye çalışılmış olsa da özensiz görünüyordu. Beyaz gömleğinde bir kalem lekesi gördüğümde bakışlarımı yüzüne çıkarak dikkatimi toparlamaya çalıştım. Bu esnada gözlerimiz birbirine değdi. Fatih’in gülüşü yavaşça solarken, “Kazanamadığı şeyler de var,” dediğini işittim. Mırıltısı, içinden bir başkası konuşuyormuş gibi boşuktu.

O sırada masaya eliyle ritmik hâlde vurup dikkati kendi üstüne çekti Direncan. Bizim akademi grubumuzda olmayan tek kişi oydu. “Doğru, burada olmaması lazım,” derken Sevtap’ın delici bakışlarının hiç farkına varmadı, belki de bilerek bakmıyordu. “Niye kişisel hırslarını operasyona yansıtacak saatli bir bombayı ekibe dâhil etsinler ki? Teşkilat kendi ayağına sıkmaz.”

“Saçmalıyorsun, o böyle bir şey yapmaz. Saatli bomba diyebileceğin en son insan o.” Uygur’ı ilk savunan yine Sevtap olmuştu. Sözlerinden sonra ifadesini seyrek bir utanca bürüyüp, “Ayrıca saatli bomba da benim,” diye mırıldandı içine kaçan bir sesle. “Uygur değil... O neyi neyden ayıracağını bilir.”

“Demek ki istihbarat ona güvenmiyor, akıl vermek sana mı kaldı?”

“Fikirlerim olabilir!”

“Ama lütfen fikirlerini aynı ses tonuyla Belçin Hanım’ın karşısında da dile getir, tamam mı? Sakın eksik kalma, yakın yakınabildiğin kadar. Biz’o hâlini büyük zevkle izleriz.”

“Sen niye bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun?”

“Senin böyle rahat rahat saçmalayabildiğin yerde bir şey bilmeye gerek olmadığı içindir belki de?”

Sevtap en sonunda gülüşüne karışan bir hayretle dudaklarını aralayıp öylece Direncan’ın suratına baktı. Bir şeyler söylemek için kendini zorlasa da suratı öfkeye büründükçe kelimeler de çekilmişti dilinden geriye. En sonunda Reha, “Geri bas artık, ne uzattın?” dediğinde

önüne döndü Direncan ama gülüyordu ve bu hâliyle karşısındaki kişiyi kışkırttığını da çok iyi biliyordu.

Hâlâ gerginliğini üstünden atamayan Reha'ya doğru eğilip merakla sordum: "Uygar'ın benim bilmediğim ne durumu var? Neden operasyonu mahvedeceğiyle ilgili tartışıyorsunuz?"

Reha derin bir nefes bıraktı dışarı, gözlerini ovalarken benden tarafa da eğilmişti. Belki konuştuklarımızı diğerleri duyup da tekrar alevlenmesinler diye böyle yaptığını düşündüğümünden ben de ona doğru kaydardım sandalyemi. "Bomba saldırı failinin çalıştığı eğlence mekânı, Ahmet Akdeniz'in paravan mekânlarından biri ya hanî?" derken zaten bildiğim şeylerden bahsediyordu. Bombalı saldırıyı gerçekleştiren ve sonra ortalıklardan kaybolan adam, Tufan Kula, köklü bir pavyonun şantörüydü. Pavyon ise nüfuzlu bir iş adamı olan Ahmet Akdeniz'in kirli işleri için kullandığı paravan bir yerdi. Hatta projemde incelemesini yaptığım Mürsel İzgi'nin de ebedi dostuydu Ahmet Akdeniz.

Bağlantısını kuramadığım için, "Evet?" diye mırıldandım.

Reha devam etti: "Uygar'ın abisi polismiş. Ahmet Akdeniz'in mekânında vurulup şehit olmuş. Bu yüzden Akdenizlere karşı ayrı bir kini var. Mürsel İzgi'yi de hiç sevmiyor. O iki adamın el birliğiyle abisinin sonunu getirdiğini düşünüyor. Hâliyle istihbarat da temkinli bu konuda... Uygar'ı başarısına rağmen operasyona katmak ne kadar doğru diye tartışıyorlar."

Diyecek hiçbir şey bulamadım. Acı çeken birini teselli etmenin yanı sıra, hazin bir hikâyeyi başkasından dinlediğimde bile ne diyeceğimi bilemezdim ben. "Anladım," diye geçiştirirken gözlerim tekrar önüme kaydı. Yine masayı seyrettim. "Gelmediğine göre operasyona katılmasını doğru bulmamışlar demek ki..."

Tam o sırada toplantı odasının kapısı açıldı ve içeri fûme rengi takımıyla Belçin Öncel girdi. Odayı buram buram dolduran otoritesini gözümüze sokmaktan çekinmeyen bir yanı vardı o an; burnu havadaydı, gözleri çok kısa uğramıştı bize ve ardından yürüyen iri yarı asistanına elindeki dosyaları uzatırken konuşma gereği bile duymamıştı.

Eğildiğim yerden doğrulup Belçin Hanım'ın, "Merhaba arkadaşlar," deyişini dinledim. Kollarını düzelttiği fûme ceketinden tamamen kopup bize döndüğünde kısaca gülümsemiş fakat hemen bozmuştu tebessümünü. "Hoş geldiniz. Nasılsınız?"

Birkaç mırıltı duyuldu odada. Bu tatmin edici bir cevap gibi görünmeyince o gevelemelerin üstünü ben bastırdım: "İyiiz, teşekkürler. Siz nasılsınız?"

Belçin Öncel gözlerimin içine bakıp gerçek bir tebessüm sundu bu sefer. Dudaklarını kıvrınca yanaklarındaki çizgiler derin çukurlara dönüşüyor, ona büyüleyici bir ketumluk kazandırıyor. Ben de tereddüdüme rağmen gülümsemeye çalıştım ama titreyen dudaklarımdan o kadar da beceremediğim çok belli oluyordu.

"Teşekkür ederim. Her zamanki gibiyim." Kendine ayrılan yere geçti. Ardına ise ayakta dikilmek üzere asistanı yerleşmişti. "Neyse... Konuyu fazla dağıtmadan sizi buraya neden çağırdığıma gelelim," diyerek hızlandırdı sesini. "Bir gün önce gerçekleşen patlamanın sorumlusu ve sorumlu olduklarını reddeden kişileri konuşmamız lazım. Şu şantörden başlayalım önce." Daha sonra, "Yaşar," diye seslenerek elini arkaya uzattı. Asistanı Yaşar, Belçin Hanım'ın avucuna az önce teslim aldığı dosyaları bıraktığında Belçin Hanım da aynı dosyayı aralayarak bizim önümüze sürmüştü. "Tufan Kula. Otuz dört yaşında. On iki yıldan beri aynı mekânda çalışan, kendi hâlinde bir adam. Çalıştığı yerden kısa bir dönem ayrılıp bir süre boşa kalmış ama sonra geri dönmüş. Şimdi nerelerde olduğu belli değil, ya kaçmaya hazırlanıyor ya da ölümünü geciktirmek için köşe bucak saklanıyor. Bu adamı ve onu finanse edenleri bulmak sizin göreviniz olacak." Hemen sonra dosyanın içinden çıkardığı birkaç kâğıdı teker teker bize kaydırды. Daha fazla şey anlatmasını beklediğim hâlde, "Anlaşılmayan bir şey?" diye sorduğunda kaşlarımla havalandı merakla.

"Bu kadar mı?" dedim.

Belçin Hanım parmaklarını kısa platin saçlarına daldırıp geri itti. "Başka ne olmasını isterdin?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Güzel, ihtiyacınız olan her şey önünüzdeki dosyalarda en ince ayrıntısına kadar yazıyor zaten. Bunun dışında benim size değil, bundan sonra sizin bana yol göstermeniz lazım. Bu yüzden benden bir şey bekleme uyuşukluğuna kapılmayın. Çarkları döndüren artık siz olacaksınız, umarım bunun farkındasınızdır."

Reha'dan ılımlı bir mırıltı duyuldu: "Elbette."

"Güzel. Tamam mıyız?"

"Tamamız," diyerek cevapladı Direncan onu. Yine masada kısa bir ritim tuttuktan sonra rahatça geriye yaslanmıştı. Gerginlikten

dolayı yerinde kıpırdanan Sevtap'la yan yana olunca büyük bir kontrast oluşmuştu aralarında.

"Harika. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı peki?"

"Yok," dedi Fatih hemen. Sevtap huysuzca nefeslendi ve "Var," diye araya karıştı sertçe. "Ben bir konu hakkında sizinle tekrar konuşmak istiyorum, Belçin Hanım."

"Dinliyorum."

Sevtap üstündeki siyah deri ceketini düzeltirken kısa bir süre bekledi, sonrasında, "Ekte Uygur Özkurt'un da bulunmasına dair size isteğini bildirmek istemiştım aslında," diye mırıldandı çekingen bir tonda. Sözlerinin ardından ciddiyetini belirtmek ister gibi boğazını temizlemişti.

"İsteğini reddediyorum, Sevtap," diye hiç düşünmeden cevapladı onu Belçin Hanım. Dosyalarını toplarken aynı zamanda kendi kendine gülümsüyordu. Sonrasında bakışları bize kalktı. "Abisi, Ahmet Akdeniz'le alakalı başka bir elim olayda şehit oldu diye onu ekibe dâhil edemem."

"Haksızlık ediyorsunuz..." Masaya ellerini koyduğunda Sevtap'ın tavrına karşın onu sakinleştirmek Reha'ya düşmüştü. Altan dirseğini tutup sıkıldığını gördüm. Yine de bu yetmemiş olmalı ki Sevtap neredeyse kıvam bulacak bir inatla devam etti: "Uygur bu zamana kadar akademide kendisini kanıtlamış biri zaten. Sadece abisi için değil, genel olarak bizimle burada, ekte olmayı bekli... hak ediyordu. Operasyona fazlasıyla katkıda bulunabilir."

"İsteklerini iletirken seni aracı olarak mı kullanıyor?"

"Belçin Hanım, yanlış anlıyorsunuz."

"E o zaman keşke doğru anlatsaydın, Sevtap?" Çok geçmeden, "Uygur biraz daha iyi olursa belki şansını başka zaman dener," dedi Belçin Hanım. Masadan toparladığı çantasını eline alırken her an gidecek gibiydi.

"Belçin Hanım..."

"Efendim, Sevtap?"

"Ben onun da burada olması konusunda size gerçekten ısrar ediyorum, eminim Uygur kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacak."

"Profesyonel davranamaz," diye yine araya karıştı Direncan. Yaslandığı yerde sandalyesini öne arkaya sallarken umursamazca omuz silmişti. "Operasyonu riske atacak şansımız mı var bizim? İnsanlar

yarın tekrar bir patlama olur mu diye korkuyor, sokaklar ölüm sessizliğine büründü.”

“Diren’e katılıyorum, ben de Uygur’ın profesyonel davranabileceğini düşünmüyorum, Sevtap.” Dosyalarını koyduğu çantayı arkasında sessizce bekleyen Yaşar’a uzattıktan sonra önündeki sandalyeye tutundu Belçin Hanım.

Sağ tarafımda kalan Fatih, “Uygur her zaman duygularına yenik düşer,” diye bir fikir attı ortaya. “Operasyonu baltalama riskini göze alamayız.”

“Oğlum, niye baltalasın?” derken Reha da huzursuzca kaşlarını çattı, uzun bir süredir sessizliğini korusa da artık karşılık verme mecburiyetinde kalmış gibiydi. Masada öne eğilip Fatih’le sert bir göz teması kurdu. “En başından başarılı olmayı en çok Uygur istiyordu zaten.”

Kısa bir iç çekişin ardından, “Pekâlâ,” diye mırıldandı Belçin Hanım. Tutunduğu sandalyeden geri çekilip kollarını önünde bağlamıştı, sadece bize bakıyordu. “Adil oylama yapalım o hâlde. Uygur’ın akıbetine demokrasi karar versin.” Sessizlik sürünce Belçin Hanım konuşmaya devam etmişti: “Uygur’ın ekipte olmasını doğru bulan?”

Sevtap hiç tereddütsüz elini yukarı kaldırdı, Reha ise ona nazaran daha ağır gerçekleştirmişti bunu. Parmaklarımı kütletirken kabul edip etmemek arasında gitgellerdeydim. Gözlerim istemsizce yere eğildi, Uygur’ı ne kadar tanıyıp tanımadığımı düşündüm. Gerçekten dedikleri gibi hırsına ve acısına yenik düşer miydi? Yoksa bu hırs onu daha iyi bir hâlde getirir miydi?

Herhangi bir tepki vermediğim esnada Sevtap’ın bana baktığını hissettiğim için ben de bakışlarımı ona çevirdim, düşman gözleri aniden suratıma çarptı. Sanırım bu çekimserliğimi, Uygur’la olan inatlaşmamıza yormuş olmalıydı.

Hemen sonrasında Belçin Hanım, “Uygur’ın ekipte yer almasını doğru bulmayan?” diye sorduğunda Fatih ve Diren ellerini havaya kaldırdılar.

Ben yine çekimser kaldım.

“İkiye iki.” Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Belçin Hanımın hoşuna gitmemiş gibi baktığını görmüştüm, kahverengi gözleri bu sefer memnuniyetsizce üstümde geziniyordu. “Hiçbir fikrin yok mu, Yakut? Uygur’ı ekibe dahil etmeli miyiz, etmemeli miyiz?”

“Ben...”

"Kendisinin ikna edilmesi lazım."

*"Hayır, ne alakası var?" diye çıktım Sevtap'a. Uygur'ı onlar gibi tam olarak tanıımıyordum ama en doğru kararı vermek istiyordum. Belki de Belçin Hanım haklıydı, o görevimize duyguları ve hırsını bu-
laştıracaktı. Bu ihtimal yabana atılamayacak kadar güçlüydü şu an.
"Sadece düşünüyorum," derken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.*

*"O kadar uzun vaktimiz yok," derken kolunu sandalyemin sırtına
koyup biraz yaklaştı Fatih. Rahatsızca başımı ona döndürdüm. Mavi
gömleğinin yakasını düzeltirken üstündeki lekeyi hiç fark etmemişti.
Tıpkı fikirlerini dile getirirken ne yaptığının hiç farkında olmadığı gibi.
"Hem dediğim gibi, Uygur böyle duygusal bir yükü kaldırabilecek ka-
dar dirayetli değil. Dayanamaz."*

*Sevtap başını arkamdan eğip gizlice fısıldadı Fatih'e: "Bi' bok bil-
miyorsun sen."*

*"E ayıp ediyorsun ama," derken Fatih bu sefer alaycı olmak için
bile gülmedi.*

*Bir bunaltı hissiyle bakışlarımı masaya eğdim, yüzümü sıvazlar-
ken, "Emin değilim," diye sıkılgan bir mırıltı döküldü dudaklarımdan.
"Çok da doğru gelmiyor açıkçası."*

*"Allah'ım, benim sabrımın tüketim tarihi dolmak üzere!" derken
çıldırır gibi konuştu Sevtap. Sonra sanki beni iki tarafa çekmek iste-
yen melek ve şeytan gibi Fatih'in ardından o da kulağıma eğildi: "Asıl
meseleye duygularınızı ve hırslarınızı karıştıran sizsiniz, sırf onunla
kavga ettin diye burada olmamasını istemek adil mi, Yakut?"*

*"Onunla kavga etmedim," diye çabucak savunmaya geçtim. Önü-
me gelen perçemi geriye iterken tamamen Sevtap'a dönmüştüm. "Uy-
gar gayet de arkadaşım benim!"*

*Buna şu an ben karar vermiş olsam da eminim ki Uygur söyledik-
lerimden rahatsızlık duymayacaktı. En başından beri "iletişim kurma-
lısın" diye tutturan kendisiydi zaten.*

*Sevtap'ın ardında kalan Fatih, "Arkadaş mı?" diye mırıldandı.
"Her arkadaşının burnunu kırıp ortalığı kana buluyor musun sen?"*

*Ona baktım. Başını yana eğmiş, aptal bir ifadeyle saçını karıştı-
rıyor. Sakin kal, diye geçirdim içimden. En son bir tartışmaya karış-
tığında aldığı uyarıyı düşün... Ama yine de susamadım. "Evet, yapı-
yorum. Sen de benimle arkadaş olmak ister misin?" derken kelimeler
dişlerimin arasından güç bela sızmıştı.*

Fatih bir kolunu masaya koyup öne eğildi. Sarı kaşlarını ne kadar çatsa da çok seyrek olduğu için görünmüyor, ona beklediği sertliği katamıyordu. "Yol mu yapıyorsun şu an?"

"Ne yolu ya?" dedim kabullenemez hâlde. Kuru dudaklarımı yalayıp hızla Belçin Hanım'a döndüm. Parmaklarımı kütletirken, "Hiçbiri ne dediğini bilmiyor bunların... O zaman ben de kendi kararımı söyleyebilirim..." diyecektim ama Belçin Hanım sözlerimi kesti. Ceketinin düğmeleriyle oynuyordu bu sırada. "Acele davranıyorsun."

"Ben mi?" diye mırıldandım televizyon cızırtısının arasında kaybolan kısık sesimle.

"Çok acele karar veriyorsun, sana bir günlük zaman tanıyabilirim. Zaten operasyon için başkanlıktan bazı izinler bekliyorum." Belçin Hanım ince kaşlarını havaya kaldırdı. "Biraz düşünmeye ne dersin?"

Bu daha iyiydi tabii. "Tamam."

"Güzel... Bu süreçte sizler de akademideki son işlemlerinizi tamamlayın. Artık tamamen görevinize odaklanacaksınız. Hoşça kalın." Yavaş yavaş kapıya yürüyen Belçin Hanım ve peşinden onu takip eden Yaşar salondan ayrıldıklarında bana bırakılan dosyayı alıp ayaklandım hemen.

Ben kalkarken Sevtap çabucak kolumu tuttu. "Yakut, bekle..."

"İkna edilme isteğim yok," dedim onun beni bir yana çekmesine izin vermeyip. Elini de direkt bileğimden ittim zaten. "Hiç uğraşma yanı."

Yanımıza gelen Direncan toplantının en başında sergilediği rahat tavrı bir kenara bıraktı, ela gözlerini ciddiyle üstüme diktiğinde onu pek umursamak istemedim ama söyledikleri kulağıma takılmıştı bir kere. "Ben bir şey konuşmayacağım," dedi omuz silkerek. "Sen de kimseyi dinleme," derken Sevtap'a ters bir bakış attı, sanırım beni ikna etme girişiminde bulunmasını istemiyordu. "Git, sadece düşün."

"Git, düşün," derken Fatih de Diren'e destek çıktı ama sonrasında söyledikleri hiç hoşuma gitmemişti. "Eğer ekipte patlamaya hazır bir bomba istiyorsan Belçin Hanım'a kabul ettiğini söylersin, Yakut."

"Tamam, yeterli," diyerek yorgunca çıktım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum, en doğrusuna karar verebilirim... Siz de bu şekilde konuşup işi çıkılmaz hâle getirmeyin, Uygur olursa olur, olmazsa olmaz. Sonuçta biz ona bağlı değiliz."

Belçin Hanım'ın tanıdığı bir günlük süre sanki hiç avuçlarımda var olmamış gibi hızla tükenip giderken akademinin arşiv odasında sıkışmış hâlde eski dosyaları karıştırıyordum. Dosyadaki tozlar önce hapşır-mama sebep oldu, sonra hafifçe öksürdüm. Yan tarafımda duran Kerim abi bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, meraklı bakıyordu sadece. "Onları veri tabanına aktardılar, Yakut. Bilgisayardan da inceleyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Yok," dedim mırıltıyla. Okuduğum dosyayı kapattıktan sonra rafa geri bıraktım. "Orası biraz kalabalık oluyor."

"Orası kalabalık diye burada kendine eziyet çektireceksin yani?"

Alnım neredeyse düşercesine rafa yaslandı. "Rahatım böyle..."

"Bilmiyorum, her an bayılacak gibi görünüyorsun."

Keyifsizce güldüm. "O benim genel hâlim."

Kerim abiye döndüğümde o da her zamanki gibi en anlayışlı hâliyle tebessüm ediyordu. "Aklını karıştıran bir şey mi var?"

"Her zaman akılları karıştıran bir şey vardır, evrenin sırları henüz çözülmüdü." O sırlardan biri de bendeydi işte: Birini tam olarak tanımak, ona güvenmek mümkün mü?

"Neymiş o? Duyalım bakalım."

Dudaklarımı yalarken kendimi gülmemek için zor tuttum. Az sonra içimdeki karmaşayı dillendirdiğimde muhtemelen Kerim abi de komik bulacaktı durumu. "Birisini nasıl tanırırsın?" derken sesim içime kaçmış gibiydi.

Kerim abi dosyanın kapağını sakince örttü, sonra yavaşça bana döndü. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yok, ciddiylim."

Bir süre bekleyiş içinde suratıma baktı, sonra, "Ustasından öğrenmemiz lazım bunu," diye mırıldandı.

Söylediğini ciddiye alıp, "Kimden?" diye sordum.

Elindeki kapalı dosyayı acıtmadan kafama vurdu. "Senden bahsediyorum, salak kız. Hani atıp tutuyordun Revan Hoca'ya ben herkesi uzaktan tanırım diye, şimdi ne değişti de becerememeye başladın?"

"Tamam, o gün söyledim ama unutmuş olabilirim, şimdi tekrar konuşamaz mıyız bu konuyu?"

"Ne konuşacağız? Kimi tanıman lazım? Niye tanıman lazım? Açıkla hemen."

“Yani genelde şöyledir, değil mi?” Tek kaşımı merakla havaya kaldırdım. “Bir yakınının canı yanarsa, o can yakan suçluyu intikam maksadıyla öldürürsün?”

“Fazla film izlemişsin sanki?”

Kerim abinin de benim gibi tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya karşın alt dudağımı dişledim bir kabahatli gibi. “Nereden anladın?”

Hızlı kabullenişimden sonra ufak bir kahkaha attı Kerim abi. “Cidden şu mevzuya gerçek bir çözüm bulabilmek için oturup film mi izledin, Yakut?”

“Evet ama hepsini bitiremedim. Birkaç tane daha filmim var izlemem gereken.”

Kerim abi başını hoşnutsuz hâlde iki yana salladı. “Yakut bir şey öğrenmek istiyorsan onun içinde bulun, güzel kardeşim. Film izlemek seni sadece sinefil yapar, davranış uzmanı değil,” dedikten sonra beni omzundan tutup geriye çevirmiş ve arşiv odasının kapısını işaret etmişti. “Tam şu kapıdan çık git, tamam mı? Git ve kimi tanımak istiyorsan onunla konuş.”

“Öyle tanınmıyor kimse.”

“Üzgünüm ama uzaktan da bir halt beceremezsin.” Omzumu sıktı, bu canımı yakmamıştı ama bir an ırkıldım. “Hadi iyiliğim olsun bak, spor salonuna uğra...”

“Ne yapacağım orada?” diye sorduğumda Kerim abi usulca tek gözünü kırptı, aynı zamanda gülümsüyordu. “Ben bilmem, git hadi.”

“Peki...” Kısa bir an iç çekip el mecbur kapıya yöneldim. Saçımı geriye atıp altından enseme ovarken yüzüm sıkıntılı bir hâlde bürünmüştü. Zamanın her bir parçası çok kıymetliken şu uyuşuk adımlarım bile ne kadar yanlış yürüdüğümü haykırıyordu suratıma. Bu yüzden Kerim abiyi dinleyerek bir üst kata çıktım, uzun koridoru ilerledim kalbimin gürültüsüne rağmen.

Doğrusunu yapacaksın, Yakut, en doğrusunu yapacaksın... Sen adil ve makul bir kadınsın.

Spor salonunun iki taraflı geniş kapısının önünde durdum, kısaca nefeslendikten sonra birkaç konuşmanın duyulduğu salona girdim. İlk başta kimse görünmedi gözüme, ses vardı fakat sanki içerisi boş gibiydi. Ardından gözlerim geniş salonun sol tarafındaki köşede duran iki kişiye değdi.

Arkası dönük kişi biraz öne eğilmiş hâlde, önünde oturan kişiyle konuşuyordu fısır fısır. Eğer özel bir şey varsa rahatsız etmek

istemedim fakat sonrasında bana sırtı dönük kişi, "Kes lan sesini," diye öfkeyle mırıldanıp bir yumruk savurunca durum göz ardı edilemeyecek hâlde geldi benim için.

Hızla oraya yaklaştım. "Ne oluyor burada?"

Sadece sırtını gördüğüm kişi doğrulup bana döndüğünde Fatih'in suratıyla karşıladı beni, orada olup yumruk sallayışına şahit olmamı pek umursuyor gibi değildi. Gömleğinin yakasını düzelttikten sonra burnunun ucuna dokunup, "Yakut," dedi neredeyse fısıltıya yakın bir tonda.

Gözlerim yere kaydı. Duvara yaslanarak oturmuş kişi Uygur'dı. Suratını dağılmış gibi görünce kaşlarım daha çatıldı. "Bu hâl ne?" diye istemsizce sızlandım. Elimi kaldırıp işaret ettiğim çehresinde kanayan yerler vardı, umursamaz hâlde başını geriye yaslamış olsa da kapalı gözlerinden ve bana hiç cevap vermemesinden yorgun olduğu belli oluyordu. Yanına eğilecek olduğumda Fatih de dirseğimden yakalayıp beni geri çekmeye çalıştı. "Kendi hâline bırak, pek iyi hissetmiyor."

"Sana mı sordum, Fatih?" derken keskin bakışlarımı bu sefer ona doğrulttum. Ne sanıyordu kendini?

Ama o yine karışmaması bir şeye karışmak konusunda ısrarcı davrandı. "Konuşacak hâlde değil, baksana."

"Sen de gereğinden fazla konuşuyorsun." Kolumu sertçe kendime çektim. "Niye yumruk attın ona?"

Fatih bir an buna cevap vermekte güçlük çekti, mavi gözleri etrafta gezindikten sonra üstümde durmuştu uzun uzun. Sessizliği fazla uzun sürdüğü için Uygur'a eğilmek istedim, bu esnada Fatih kulağıma yaklaşıp fısıldadı: "Sana söyledim, o duygularına yenik düşüyor... O yüzden bu hâlde."

Dizimi yere koyup kolunu tuttuğumda Uygur gözlerini araladı, onu hiç görmediğim kadar ıssız duruyordu bu hâliyle. Yine de gücünü toparlayıp sırtını duvardan çektikten sonra eliyle alnını sıvazlayıp, "İyiymi," demişti.

Bunu nasıl söyleyebildi, anlamadım. Dudağının kenarındaki ufak yaradan ince bir kan sızıyordu. "Aptal mısın, Uygur? Niye kavga ediyorsunuz burada? Birisi sizi görse ne olacaktı?"

"Bir şey olmazdı."

Dizlerimi tamamen yere yaslayıp geri baktım. Fatih sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi rahatça dikiliyordu başımda. Hiçbir duygunun belli olmadığı gözleri üstümüzde dolaşırken nasıl bu kadar sakin

kalabildiklerini anlayamadım. İçinde durmaksızın yanan bir ateşle hayatını sürdüren sadece ben miydim? “Derdiniz ne sizin? Niye kavgaya ettiniz?”

“Uygar’ın sinirleri bozuk,” derken elini boş ver dercesine salladı Fatih.

“Evet, öyle,” diye mırıldanan Uygar’ı duyunca Fatih’in yüzü sinirle kasıldı.

“Ne yaptığını ne söylediğini fark edemiyor pek, onunla konuşmaya çalıştım ama...”

Uygar, onun sözlerini tamamlamasına izin vermeden rahatça araya karıştı: “Onu konuşturmadım.”

Şu an duygularına hâkim olamayan kişi Uygar değil de Fatih gibi görünüyordu. Uygar onun her söylediğini onayladığında Fatih’in sinirle kasılan bedenine şimdi daha yakından şahit olmuştum. Hatta, “Uygar’ı yalnız bırakalım,” derken sesi öfkeden kopup sert bir hırlamaya dönüşecek sandım. Ne kadar garip tonda ifade etmişti öyle? Aynı esnada yere eğilip beni kolumdan tutmak istedi Fatih. “Gidelim de arkadaşımız biraz sakince düşünme fırsatı bulsun, bizim yanımızda rahat edemez şimdi.”

“Sen git,” derken kolumu çektim ve ayaklandım. Tam o sırada Uygar da atik şekilde peşimden ayağa kalktı. Yaralarına rağmen yüzünü sıvazlarken takındığı umursamazlık beni deliye döndürecekti neredeyse.

“Benim burada işim var,” dedim Uygar’ın yanında kalma maksadıyla.

“Ne işin var?”

“Sana hesap vermek dışında başka işlerim de var, Fatih!” diye en sonunda sabırsızca çıkıştım. İrice açılmıştı gözlerim.

Birden yükselmeme karşı Fatih de hoşnutsuz bir tavırla bir adım geri çekildi. “Tamam, bir şey demedim... Ben hepimizin iyiliği için konuşmuştum sadece.”

Bıkkınca, “Teşekkürler,” derken ne Fatih’e ne de Uygar’a baktım, yalnızca sinirlerim bozuk hâlde karşıdaki duvarın zeminle birleşen köşesini seyrediyordum.

Sessizce beklediğimiz an Fatih, “Gidiyorum o zaman,” deyip geri geri ilerlemeye başladı. Sonra gizemli bir uyarıyla, “Uygar...” diye seslendi. “Sahip çık kendine, kardeşim.”

Pervasız bir mırıltı duyuldu Uygar’dan: “Eyvallah.”

Ayağımın ucunu yavaş yavaş yere vurdum, sessiz bekleyişimi doldurmak için bir oyalanmaydı bu. Fatih salondan ayrılınca derdimi daha da arttıran Uygur'la bir başımıza kalmıştık. Oysa kısa bir zaman önce onunla bir yerde yalnız kalmak hatta kalabalık içinde yakın durmak bile benim için dehşet verici bir durumdu. Şimdi onu tanımak maksadıyla yalnızlığı paylaşmaya ihtiyacım vardı.

Bakışlarım yavaşça Uygur'ın yaralı suratına döndü, fazla kötü değildi ama yine de hoşlanmamıştım bu hâlimden. Yeşil gözleri az önce benim yaptığım gibi dalgın hâlde yeri seyreliyordu.

İster istemez yutkundum, böyle hissedersen onla acıyor gibi olacaktım fakat kalbimin dayanamadığı bir nokta vardı. İnsancıl yanımdı, diye geçirdim içimden. Merhamet böyle bir şey, herkese karşı harekete geçer. Uygur'a özel hiçbir durum yok.

"Bu hâlin ne?" diye bir daha sordum bekleyişle geçen dakikaların ardından. İlk sorduğumda buna cevap vermemişti, Fatih'in söyledikleri de çok inandırıcı gelmemiştir zaten.

Bir adımla Uygur'a yaklaştım ama tam olarak kapanmadı aramızdaki mesafe, orası benim için güvenli alandı.

"Ne varmış hâlimde?" Birkaç bandajın sarılı olduğunu ellerini yüzüne götürüp yaralarına dokundu hafifçe, hepsi çok tazeydi ve dokununca acımişti belli ki. O belli etmediğini sansa da ben en ufak mimiğinden duygularını yakalayabiliyordum.

"Bu yaraları ben yapmadım," dedim geçen günkü dövüşümüze atıfta bulunarak.

Uygur'ın dudaklarını aralayıp yorgunca bıraktığı sıcak nefes tenime değdi belli belirsiz... "Yapsaydın da seni suçlamazdım zaten."

Biraz çekingenlik bassa da dik dik suratına baktım, belki lafını geri alırdı. Aptal, hiç de almadı. Sinirle gözlerimi kaçırdığımda ise kısık gülüşünü işittim, keyfi kalbimi yumuşatsa da yaralarına karşı hissettiğim acıma bulabileceğim bir çare yoktu... Uygur'a karşı hiç çarem kalmayacakmış gibi o an telaşa kapıldım, ya bir gün yalnızca yaralarına insani bir merhametle acımak yerine onunla ilgili her şeye fazladan duyarlılık hissedersen ne olacaktı?

Düşüncelerimi bertaraf etmek isteyerek hafifçe öksürdüm. "Ne oldu o zaman?"

Uygur ellerine doladığı bandajları yavaş yavaş çıkarırken gözlerini yere eğdi. Dudakları iki yana kıvrıldı ve bu kesinlikle onu mutlu gibi göstermeye yardımcı olmadı, ifadesinde daha çok bir örtü ya da bir

maske var gibiydi, altta kalan kötü duyguları gizliyordu. “Endişelendin mi benim için?”

“Endişelenmedim,” dedim itiraz ederek, sonra söylediklerimi düzeltmem gerekti “Yani biraz endişelendim, sonuçta sen de bir insansın.”

“Allah Allah?”

Bir düş kadar müphem görünen şapşal tebessümü ve imayla mırıldandığı şeyden sonra sesim engel olunamaz bir sertliğe büründü. “Ne, Allah Allah?” Daha sonrasında onu kolundan tutup soyunma odasına ilerlettim, bu yaralı hâli dayanılacak gibi değildi. “Sen gel bakayım benimle.”

Yaralarına rağmen tatlı tatlı mırıldandı: “Geleyim bakayım seninle.”

Geriye dönüp ıssız suratını seyrettim, sadece bir an durup dinlemeyemedim miydi? O hep bana böyle karşı koyulması güç mü davranacaktı yani? Oysa ben çoktan yorulmuştum bu hâllerinden... Ondan soğumam, hayır hayır, ondan nefret etmem için bana biraz zaman tanımalıydı artık.

Bileğinden tutup çekiştirirken çok güçlü olduğumu düşüneceğim kadar kendini serbest bırakıp rahatça peşimden geldi. Sessizce soyunma odasına girdik, kapıyı ardimdan örttüğümde Uygur’ın bedenini ileri itirdim. “Otur şuraya.”

Yüzünde masum bir ifadeyle, soyunma odasının duvarına monte edilmiş banka oturdu. İlk yardım kutusundan birkaç malzeme alırken kendi kendime söylendim: “Böyle talihsiz mi olmak zorunda her şey? Normalde ulusun, şimdi de birazcık olamaz mıydın? Aptal ya, aptal...”

Başımı usulca geriye çevirip Uygur’ı kontrol ettim. Söylediklerimi duyup duymadığına dair bir merakla yapmıştım bunu ama o kafasını arkasındaki duvara yaslamış, sessizce beklerken beni duymuş gibi görünmüyordu pek.

“Niye kavga ettiniz?” diye bir daha sorduğumda başını yan yatırıp yorgun yeşil gözlerini üstüme çevirdi. Kumral saçları normal hâlinden biraz daha dağınıktı, birden parmaklarımı o tutamlara daldırıp düzeltme ihtiyacı bastırıldığında dudaklarımı dişledim hızla. Hayır, öyle bir şey yapmak istemiyorum...

“Kimseyle kavga etmedim.”

“Himm...” Malzemeleri alıp bankın tam ortasına oturmuş Uygur’ın itiraz açıkta bıraktığı kısma koydum. Kendim de oturmak için, “Biraz ayasana,” diye mırıldandığımda Uygur elinden geldiğince bana yer açmaya çalıştı ama epey küçük bir yerdirdi bu. Dip dibe olacağımız riskine

rağmen oraya yerleştüğimde bacaklarımız birbirine yapışmıştı. Yüzüyle ilgilenmek için biraz dizlerimin üstünde yükseldiğimde mesafe daha da azalır gibi oldu. Artık Uygar'ın göz altlarındaki çöküklüğe daha yakından şahittim, gerçekten bu kadar yıpratmış mıydı kendisini? Dedikleri kadar duygularının esiri miydi o? "Niye dayak yedin?" diye tereddütlü bir soru çıktı ağızımdan.

Parmaklarımı usulca Uygar'ın çenesine sardım, temiz bir surati vardı ve yeni tıraş ettiği belli olan sakalları gıdıklarcasına ellerime batmıştı. Çenesini kaldırıp dudağının kenarındaki yarayla ilgilenirken Uygar'ın yeşil hareleri bende dolaştı uzun uzun. "Dayak yedim çünkü kimseye zarar vermeyeceğime dair kendime bir söz verdim."

Fatih az önce Uygar'ın sürekli histerik davranışlarda bulunduğunu ima etmişti ama eğer öyle olsaydı, buradan yaralı çıkanın Fatih olması gerekirdi. Onda kan ve yara izine dair hiçbir şey görmemiştim, üstüne üstlük içeri girerken, "Kes sesini!" diye bağırana da oydu. Fikirlerim gitgide daha çelişkili bir hâl aldı, istemsizce yutkundum. "Fatih'i mi kızdırdın peki?"

"Bana niye kızsın?"

"Bilmem, ona ne söylediyse artık."

"Beni bu hâle getirmesi için ona ne söyleyebilirim, Yakut?"

"Bilmiyorum, Uygar," diye çıktım en sonunda. "Bilmiyorum, bilmediğim için soruyorum ya."

"Öğrenmek zorunda değilsin," dedi, hâlâ o kadar rahat davranıyordu ki... Zaten hep böyleydi, sinirleri alınmış biri gibi... Bense karşısında bir parça baruttum.

"Sana ne, istediğimi öğrenirim," diye saçma sapan bir bahane sundum dayanamayıp.

Sözlerim Uygar'ın hafifçe gülmesine sebep oldu, sonra kulaklarını okşayıp geçen sesiyle, "Laciverti çok severdim," dedi. "Bir süredir en sevdiğim renk siyah." Yine beni koridorda kendinden kaçırarak o karşı koyulması güç adama büründü apansız. Gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye tanıdım. Hayır... Ondan zerre etkilenmiyorum, hayır.

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"İsteddiğimi öğrenirim dedin, sana bir şeyler öğretiyorum, lazım olur sonra." Malzemenin paketini açarken elim ayağıma dolaştığı için Uygar parmaklarını uzatıp küçük dokunuşlarla bana yardımcı oldu. Kaçmak istedim fakat çok yardımseverdi ya buna da müsaade etmedi.

“Yaparım ben,” diye fısıldadığımda ise hiç umursamadan başka şeyler anlatmaya devam etmişti.

“2 Nisan doğum günüm.”

“Beni hiç ilgilendirmiyor,” derken yine fısıltıya yakın çıktı sesim, belki de aslında başka bir şey söylemek istiyordum.

Uygar sırtını duvara biraz daha yasladı, biraz daha benden yana eğildi, daha çok anlattı. “Küçükken badminton oynamaya bayılırdım.”

Kaşlarımın garipsercesine çatılmasına rağmen dudaklarımda ufak bir gülüş belirdi. Bu sefer olumsuz bir şey söyleyemedim onun için, Uygar’ı küçüklük hâliyle badminton oynarken düşünmek nedense komik gelmişti.

“Ama anneannemlerin evinin bahçesine oynamak zor oluyordu, orası çok rüzgârlı çünkü.”

Sanki umurumda değilmiş gibi, “Hımm...” diye mırıldandım. Acaba başka bir şey anlatacak mıydı? Ve ben konuşacak olsam onun benimle ilgili ne bilmesini isterdim ki?

Tekrar yaralarıyla ilgilenmeye devam ettim, kanlar temizlenmişti ve suratı ilk anki kadar felaket durmuyordu. Bu esnada Uygar da “öğreneyim diye” kendinden bahsetmeye devam etti. “En sevdiğim şarkı, Ayna’dan Gelincik.”

Birden pamuğu sertçe dudağının kenarındaki yaraya bastırdım, bundan dolayı Uygar hafifçe sızlandı. Aceleyle geri çekildim. “Bu cezayı sen istedin,” derken mantıklı bir bahane üretmeye çalışmışım. Gözlerimin içine baka baka öyle imayla konuşmasa pamuğu bastırasım gelmezdi hiç. Onun hatasıydı, benim değil.

Saçlarımın ön kısmını geriye yatırırken pamuğu çöpe attım, o kadar hızlı davranıyordum ki yine elim ayağıma dolaşmıştı.

“Biliyor musun?” Dar bankta sıkışan bedenlerimiz arasındaki mesafeyi azaltmaya gerek duymadan elini benden tarafa yasladı. “Senden gelecek her türlü cezayı kabul edebilirim.”

Böyle dediğinde hareket eden ellerim birden duraksadı, bakışlarımı yavaşça Uygar’a çevirdim. Öylece bekliyor, sanki yüzündeki yaralar hiçbir sorun teşkil etmiyormuş gibi bana bakıyordu. Bense dünyadan çok uzakta, bambaşka bir yerdeydim. Kalbimin ritminde ince bir değişiklik oldu, nefes alabiliyor ama bunu yaparken biraz zorluk çekiyordum.

Parmaklarımı gergince kütletirken malzemelerden biraz daha aldım, kaşının kenarı henüz bitmemişti. Uygar’ın söylediklerini göz ardı

etmek için sessiz kaldım, defalarca yutkundum. “Dayak yemiş bir adama göre fazla konuşkansın.”

Bu söylediğimi yok sayıp biraz daha eğdi kafasını, niye bu mesafe hızla azalıyordu? Alt dudağımı içe kıvrıp yoğun bir dikkatle yaralarına odaklanmaya çalıştığım an yutkunduğunu fark ettim Uygar’ın. Can yakan bambaşka bir şey vardı artık bizim için... Dudaklarımız arasında tehlikeli bir mesafe kalmıştı, soluklarımız birbirine karışıyordu. “Her arkadaşınla bu kadar yakın mısın?” diye sordu o an kısık bir mırıltıyla.

Dediklerine odaklanmak zor olsa da gözlerimi birkaç saniye kırıp alaycı bir gülüşle, “Evet,” dedim.

Cevabım Uygar’ın duraksamasına, sonra kaşlarının hafiften çatılmasına sebep oldu. Herhangi bir yanıt veremediğinde bu hâli beni daha çok güldürdü. “Ne oldu? Hoşunuza gitmedi mi, Uygar Bey?”

“Nasıl gitsin ki?” diye boğuk bir sesle mırıldandı, çatık kaşlarının altındaki yeşil gözleri kıpır kıpırdı o an.

“O zaman bir daha öyle sorular sorma.” Pamuğu dalgın dalgın biraz daha gezdirdim yüzünde, sanırım ben de oyalanıyordum yoksa şimdiye biterdi pansuman. “Hem arkadaş olsak ne olur ki? En başında sürekli iletişim hâlinde olmamız gerektiğini söyleyen sendin. Bak, kabul ettim işte, artık daha rahat konuşabiliriz çünkü biz...” Müjdeler gibi getirdim sözlerimin devamını. “...arkadaşız.”

“Sen herkese böyle mi söylüyorsun?”

“Kime ne söylüyormuşum?”

“Uygar benim arkadaşım, diyormuşsun,” diye ağır ağır konuştu, bu hoşuna gitmemişti sanırım. “Evet, hatta eğer rahatsız olmazsan kankam diyeceğim senin için.”

Siniri benim için daha komik bir hâl almaya başladı, dudaklarımı birbirine bastırıp bu tebessüme engel olmaya çalıştım ama, “Olamam seninle arkadaş,” diye homurdanan Uygar bana o kadar keyif veriyordu ki bir süre sonra kıkırtıya dönüştü gülümsemem.

“Niyeymiş o?”

Uygar’ın gözleri gözlerimde gezindikten sonra yavaşça aşağı kaydı. Zaman onunla yavaşladı, elimin gitgide duraksadığını hissettim, boğazıma takılan bir şey yutkunmamı ve hatta nefes almamı bile zorlaştırır hâle geldi.

Ve o işkencesini daha da artırmak ister gibi, “Çünkü ben, fena hâlde öpmek istediğim bir kadınla arkadaş kalamam,” dediğinde ellerim tamamen durdu.

Ne tepki vereceğimi bırak, nasıl düşüneceğimi bile unuttum o an. Hayatında sevgiye dair şeyleri nadiren duymuş birinin gerçeklere inanması her zaman daha zor oluyordu çünkü güzellikler, biz daha onlara dokunmaya yeltenemeden çekip gidiyordu hayatımızdan. Ama şimdi öyle olmadı, güzel bir şey adım adım geldi ve sıcaklığını tenime yayarcasına kalbime değdi. Gözlerimiz birbirini tutarken kör kalmış gibi daha da yakınlaştık, kısa bir zaman önce yüzüne bağıra bağıra gebermesini söylediğim adamla şimdi bu kadar yakın kalınca tüm sözlerim ve yeminlerim boğazıma dizildi birer birer.

En sonunda, "Ne dediğinin farkında değilsin," diye pürüzlü sesimle mırıldandım. Hâlâ yeşil harelerine kilitliydi bakışlarım.

"Ne dediğimin farkındayım, senin de bilmeni istedim." Sözlerinin arasında bir süre bekledi. "Yalancı bir adam değilim ben."

Kaşlarım küskün bir tavırla çatıldı. "Sandığın kadar efendi bir adam da değilsin." Eğer öyle olsaydın beni utancımınla yüzleştirir miydin hiç?

"Emin ol, buna sebep sensin."

"Ne yaptım ki?"

"Neler yapmadın ki?" diye dalgınca mırıldandı Uygur.

"Bir yumruktan dolayı kimse kimseyi öpmek istemez."

O, bu sözlerime güldü. Oysa ben içimde koca bir dehşet yaşıyordum. Şakaya vurmuş olsam bile rahatlığım benim için şaşkınlık vericiydi. Az önce gerçekten beni öpmek istediğini söylemesini hayal mi etmiştim acaba? Yok, hayal etmek daha aptalca olurdu ve suç bana kalırdı. Gerçekten söyleyerek tüm kabahati Uygur üstleniyordu en azından.

"Yumruklarına varana kadar haberinin olmadığı çok şey yaşandı benim için."

Hafifçe omzuna vurdum, bu onu daha çok güldürdü. Niye keyif alıyordu durduk yere? Moralinin bozuk olduğunu sanmıştım, Uygur ise ruh hâlini gayet iyi yönetiyor gibi duruyordu. "Nerede ne yaşanmış olabilir Allah aşkına? Kaçtım ya ben senden..."

"Ama ben de yakaladım seni, gelincik," derken o kadar yakınımdaydı ki onun nefesiyle aralanan dudaklarımı sabit tutmak çok zor olmaya başlamıştı, içten içe titriyordum.

Derin derin nefeslenip dikkatimi düzeltmek için gözlerimi hızlıca kırıştırdım. "Gelincikler zehirlesin seni... Sus da biraz yaralarını düşün, aptal."

Uygar elimi tutup yüzüne yönelmeme engel oldu. "Onların önemi yok, gerçekten canımı acıtmıyorlar."

Sükûnet içinde anlamsız birkaç saniye geçirdim. Yaralar canını yakmıyorsa gözlerindeki acı nereden geliyordu? Tek kaşımı usulca havaya kaldırdım. "Nasıl acıtmıyor?"

"Önemsemiyorum."

"Ama ya bir gün çok acıtacak bir şey olursa?"

"Acıtmaz," diye ısrar etti.

Bileğimi tutuşundan kurtarıp ufak yara bandını kaşına yapıştırdım. Üstüne eğildiğim an Uygar da beni tutmak maksadıyla elini belime koydu, yukarı sıyrılan tişörtümden dolayı açıkta kalan tenime değdirdi parmaklarını. Heyecanıma rağmen yara bandını dikkatle suratına yapıştırdım. "Büyük konuşuyorsun ve bir gün bu laflarını yiyeceğin konusunda endişe duyuyorum."

Geri çekildiğimde, dokunmak ve dokunmamak arasında kararsız kalan parmaklarımla Uygar'ın omuzlarına tutundum. O da beni belimden kavrayıp biraz daha kendine çekti, karşı karşıya kaldığımız her an bizi birbirine çeken bir akıma kapıldığımızın o da farkında mıydı? Eğer böyle bir akımın esiri olmasaydık, herhâlde birbirimizden uzak dururduk... dururduk, değil mi?

"Her şeye tamam," dedi Uygar parmakları belimde usulca gezinirken, böylelikle nefeslerim biraz daha sıklaştı. "Ama ben asıl ruhta bırakılan yaradan korkarım."

Bunu dememeliydin.

"O yaranın en kötüsü olduğuna eminim," diye devam etti. "Ve hiç bir zaman bu konuda büyük konuşmam."

Kendimi düşündüm. Uygar kadar duygularına bağlı bir kadın değildim. Özlemek şimdilik yok saydığım bir histi, düşüncelerime ailem ara sıra uğruyor, âşık olmaktan hızla kaçıyordum. Bir gün kısıvrak yakalanacağıma dair korkularım olsa da şimdilik iyiydi her şey... Omuzlarına tutunduğum, ona yaklaştığım ve beni sıcak teniyle saran Uygar dışında iyiydi her şey.

"Bence tam manasıyla acı veren bir şey yoktur hayatta," dedim mırıltıyla.

"Kesinlikle vardır."

Altan alta abisiyle ilgili olan acısından bahsediyordu. "Peki... Varsa bile hiç geçmiyor mu? Azalmıyor mu?"

Uygar dudağının kenarını kıvrıp ufak bir tebessümle karşıladı bu sorumu. “Yerini değiştiriyor,” dediğinde kaşlarım çatılmıştı.

“O ne demek?” Bunu sorarken bakışlarım boynunda belli olan zincire değdi, tüm cesaretimle elimi uzatıp zinciri kavradım ve daha önce üstünde ne yazdığını okuma şansı bulamadığım künyeyi oradan çıkardım. Buna müsaade eden Uygar, “Kalbe düşen acı akla da sıçrar,” dedi açıkça. Künyede yazan isim abisine aitti demek. Umut Özkurt. “Onu bir silaha çevirirsin.”

Künyeyi parmaklarım arasında tutarken, “Nasıl bir silah bu?” diye bir soru daha sordum.

“Ânını kollayan bir silah.” Uygar’ın çok yakınımında duran gözlerinin nasıl dalgınlaştığına şahit oldum o an. Dudaklarını araladı ama bir süre konuşmadı, bana da şaşkın bir sessizlik bırakmıştı. Eğer aklında zamanını bekleyen bir silah taşıyorsa, buna belki hak verirdim... Acı muhakkak farklı şekillere bürünecekti.

Hafifçe öksürdüm. “Ne yapacaksın yani?”

“Ne konuda?”

Künyeyi boynuna bırakıp yüzünü kontrol ettim, ufak yara bantları kavgaya bulaştığını belli etse de en azından artık daha derli topluydu. “İşte akademi bitiyor ya, ondan sonrasını soruyorum.”

Uygar birkaç saniye cevap vermedi buna, sonra, “Ankara’ya döneceğim,” dedi boğuklaşan sesiyle.

Bakışlarım çabucak gözlerini buldu. “Ne? Neden döneceksin?”

Telaşıma çare olsun diye elini biraz daha belime sardı. “Oradan çağırdılar,” derken kendisinin de memnun olmadığını görmüştüm. “Biliyorsun, burada eğitimden başka işim kalmadı.” Son patlamayla ilgili ekibe katılamamak onu gerçekten üzmüştü sanırım. Abisi ile ilgili bir şans kaçırıldığı için apaçık mutsuzdu. “Kendime güvendiğim kadar iyi olamadım bu sefer.”

Biraz uzaklaşmak isteyerek kendimi geri çektim, buna ne anlam yükleyeceğimi bilememiştim. Dakikalar önce bambaşka şeylerden bahsederken şimdi gideceğini ifade etmesini nasıl karşılamalıydım?

“Tek amacın mıydı bu?” derken künyeyi işaret ettim, abisinden bahsettiğimi anlaştı.

“Değildi.” Güçlkle yutkundu Uygar. “Ama burada olmam için büyük bir sebepti.”

“Peki, şimdi senin için bitti mi her şey?”

"Bitmiş sayılmaz, Ankara'da ana binada benim için seçilen yolda ilerleyeceğim." Elini alnına atıp kırıkan yeri sıvazladı sanki bir baş ağrısı çeker gibi. Onda olup olmadığını bilmediğim ağrı beni de sarıyordu yavaş yavaş. "Tamam, ilk başta çok istedim ve olmadı ama..." diye mırıldanarak konuşmasına devam etti Uygur. "Hayattan vazgeçecek değilim. Ben görevimi her yerde, her koşulda yerine getiririm."

Söyledikleri o kadar da korkutucu değildi. Onu ilk gördüğümde bir intikam şansına erişemediği için yıkıldığını sanmıştım. Sözlerinin olgunluğuyla biraz daha karıştı aklım ancak hiçbir cevap veremedim çünkü gitmesinin mi yoksa kalmasının mı daha iyi olduğunu bilmiyordum hâlâ. Öğrenmek de çok zordu.

Uzun perçemlerimden birkaç tutam tokama sıkışmadığı için önüme düşmüştü, onlara dokunmadım ve gözlerimin önünde öylece beklemeye devam ettiler fakat sessizliğimiz esnasında Uygur elini uzatmaya koyuldu, saçıma dokunacaktı ki engel oldum, "Saçlarıma dokunma," diye refleksif bir itirazla.

Yeşil gözleri ezberlenmesi gereken çok ayrıntı varmış gibi yüzümü dolaştı ve sordu: "Gidecek olmam seni üzdü mü?"

Burnumdan sızan hızlı ve kesik nefesler rahatlamama hiç de yardımcı olmuyordu. "Hayır, çok mutlu oldum."

Asık suratıma bakıp güldü Uygur. Her şeye rağmen metanetini korumasına bile odaklanamıyordum. Kafamı tek bir şey karıştırıyordu. Eğer ona istediği şeyi sunma kararsızlığını yaşadığım için bu hâlâ düştüğümü bilse ne düşünürdü acaba? Uygur bir şeyler söylemek için dudaklarını aralarken oturduğum yerden aceleyle kalkmamla bir so-luk alma sesi duyuldu ondan. Konuşamamıştı. Ben, "Gitmem lazım," derken onun beni duymuş olması da bir mucize sayılırdı o an.

"Yakut..." derken peşimden gelmek istedi ama Uygur peşimden yetişmeden spor salonundan koşarak çıktım. O andan sonra ilk hedefim Belçin Öncel'i ziyaret etmek olmuştü çünkü yanıtız kalan sorusuna bir cevap vermem gerekiyordu artık. Keşke o gün beni durduran bir şey olsaydı. Keşke o gün bir yere takılıp düşseydim ve sonsuza dek açmasaydım ağzımı. Keşke onu hiç yanımda bırakmasaydım. Müsaade etmeseydim sonsuza dek ona inanacak birini bulduğunu inanmasına. Bu, onu sevmekten daha utanç verici çünkü kalbin tabiatı gerçekleri göremeyecek kadar aptal olması zaten. İşte bu, benim yaptığım şeyi daha da kötü gösteriyor. Ben sevmekten daha kötü bir suçla bulaştım. Ona inandım.

8. BÖLÜM

YILLAR SONRA

B eni o sızılı uykumdan kurtaracak şeyin, sabah dersine yetişmek üzere kurduğum alarm olacağını düşünüyordum. Ancak uykumun en apansız zamanında, gece vakti, kulağım bazı tıkırtılar seçince, farklı bir nefesin varlığı tenimi rahatsız etti. Ses biraz uzaktan geliyordu ama yabancıları sezmeye eskiden beri alışkındım.

Saatin daha kaç olduğunu bilmezken bilincim tamamen açıldı. Gözlerimi araladım. İçerisi çok karanlıktı ama hâlâ hissediyordum aynı şeyi, odada benden başka biri vardı. Yan tarafımda kulaklık takılı hâlde bekleyen ve usul bir şarkı sesinin sızdığı telefonumu, uyku sersemi gibi yere ittim. Çıkan gürültüden sonra, “Of, ne oluyor ya?” diye mırıldanmam gerekti rol gereği.

O sırada üstüme ne zaman örttüğümü bilmediğim örtüyü de yavaşça kenara ittim. Uykum artık tamamen dağılmıştı. Klasik rolümü yerine getirip telefonumu bulmak üzere yere eğildim. O sırada irice açılan gözlerim, yatağın altında bekleyen silahıma değdi. “Nerede bu telefon?” diye mahmur hâlde konuşurken silahımı kavrayıp hızla geri doğruldum yatakta.

Karşımda görmeyi beklediğim biri yoktu. Pencereimin yanındaki tekli koltukta oturan kişi maskeli bir adamdı sadece. Karanlıktan dolaşıp anlaşılmaya da maskenin açıkta bıraktığı tek şey gözleriydi. “Kimsin sen?” diye sordum hızlı nefeslerimden ötürü hiç nefes almıyormuşum gibi görünürken.

Maskeli adamın üstünde simsiyah bir kıyafet vardı. Kolçağa yasladığı dirseğinin ucundaki elinde de parmağına geçirilmiş bir tabanca. Sanki teslim olurmuş gibi ellerini iki yana kaldırdığında parmağına geçirdiği tabanca olduğu yerde ip gibi sallanıverdi birden.

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarımı yere bastım. Bir adımla yabancıya yaklaşıırken silahı daha sıkı kavramaya çalışıyordum ama her zaman son derece güvenle tuttuğum silah, o an bozgunculuk yapıp elimden düşecekmiş gibi tekinsiz hissettiriyordu. Maskeli yabancı cevap vermediği için evdekilere duyurmamaya çalışarak ama bu sefer daha yüksek sesle, “Kimsin sen?” diye bir daha seslendim.

“*Yakut da buradaymış...*” diye mırıldandı maskeli, ben ona yaklaşıncaya. Sesi, sanki buraya gelmeden önce on yirmi paket sigara tüketmiş gibi feci hâlde hırıltılıydı. Bir de maskenin altından konuştuğu için çok boğuk ulaşıyordu kulağıma. Çok geçmeden yarım bıraktığı sözlerine devam etti. “...*hem de tam aradığım türden.*”

Gözlerim karşımdaki maskeli yabancıyı daha net görme ihtiyacıyla kısıldı hemen. Tereddütle yutkunduktan sonra az önce söylediklerinden ötürü, “Aradığın türden?” diye mırıldandım, kaşlarım da havalanmıştı. Ama verdiğim tepkilere rağmen hâlâ uyuduğum ağır uykunun tesiri altında hissediyordum kendimi. “Seni Leşlevent’in babası...”

Mürsel İzgi’den bahsedecektim fakat maskeli adam, sözümü tamamlamama müsaade etmeden yine boğuk ve hırıltılı sesiyle usulca güldü. “Leş ne?”

Karanlıktan ötürü hiçbir şey tam olarak görünmüyordu. Dışarıdan yansıyan ay ışığı da hiç yeterli değildi onu tam olarak görebilmem için. Zaten üstündeki siyah kıyafetler ve yüzünü gizleyen siyah maskeden, kendini gösterme niyeti varmış gibi durmuyordu hiç.

Adamın gülüşü bendeki ciddiyeti dağıtmasın diye hafifçe öksürmem gerekti. “Şehlevent,” dedim üstüne basa basa. “Şehlevent İzgi.”

“Ne olmuş ona?”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Silahım elimde titreyecek gibi olduğunda parmaklarımı açıp bir daha kapattım. Adam bir patron gibi oturduğu koltuğumda öylesine rahattı ki... Benden önce buranın sahibi oymuş gibi hissettiriyordu. “Mürsel’in adamı mısın yoksa? Beni yok etmek için mi yolladı seni?”

“Sanmıyorum,” diye mırıldandı silahlı elini yüzüne götürüp maskenin üstünden kaşırken. “Tek çalışıyorum,” mırıltısını dinledim. Elini geri çektiğinde silahı yine parmağında sallanmış, hatta bir süre sonra onu oyun oynar gibi çevirmeye başlamıştı.

“Yani? Kimsin sen? Beni neden öldürmek istiyorsun?”

Bu sefer başını geriye attı ve biraz gerindi. Gözlerimi hızlıca üstünde dolaştırdım. Mahmur hâlime rağmen olabildiğince dikkatli davranmaya çalışıyordum ama bir uyuşukluk vardı üstümde. Adam benden daha rahat davranmasa *çok yorulduğum* diye ağlayarak kendimi önüne atabilirdim.

“Seni öldürmek istemiyorum,” dedi ağır ağır.

“Öldürmek istemiyorsun demek...” Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Kirpiklerimi acelem varmış gibi art arda kıparken, “Ne istiyorsun o zaman? Teklifler sunmak falan mı? Bu sefer kimin kellesine büyük ödül koydunuz acaba?” diye sorular sıraladım. “Ama kabul etmeyeceğim... Bana sakın hiçbir şey teklif etme, hiçbir şey!”

“Ne?” Başını hafifçe yana yatırdı. Söylediğimi anlamamış gibi meraklı çıkmıştı sesi. “Başkaları sana tekliflerde mi bulunuyor?”

“Konumuz bu değil.”

“Ne diyorlar?”

“Konu...”

“Kabul etme onları.”

“*Konumuz bu değil*, dedim sana!”

“Olsaydı.”

“Ne anlatıyorsun sen ya?”

“Kimseyi kabul etme. Ben sana daha hoş tekliflerde bulunurum.”

Bir örnek vermek istercesine, silah tuttuğu elinin avucunu açtı yavaşça. “Mesela güzel bir akşam yemeği... Ne dersin?”

Gözlerimi sıkıca örtüp o kısacık anda sakinleşmeye çalıştım. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda sesim çıldırmaya müsait bir sakinlikteydi. “Sonunda boğulup ölecekse neden olmasın?”

Karşımdaki adam “Be...” diyecekti ki beni görmeyeceğini bile bile gözlerimi açtım irice. “Sus. Benim sinirimi bozma. Sadece sorularıma cevap ver. Niye buradasın? Dürüstçe cevapla bak çünkü sabrım taşıtığında hoş şeyler yapmam. Benimle derdiniz ne?”

“Başkalarının da mı sizinle derdi var?”

“Ha, senin benimle bir derdin var yani?”

Başını tam kestiremediğini belli ederek iki yana salladı. “Az çok.”

“Ne derdin var söyle.”

“Az sonra anlayacaksın.”

“Şimdi...”

Fakat bu sefer, tam tersi bir tavra bürünüp sertçe mırıldandı maskeli adam: “Uzaklaş,” derken elini kaldırıp silahıyla odamın köşesini işaret etmişti.

Ona uymamaya çalışsam bile bir adım yana kaydım. “Sen o maskeni çıkar önce.”

“Hayır.” Eliyle aynı yeri bir daha gösterdi. Gösterdiği yer, yatağımın sol tarafı, pencerenin arka kısmıydı. “Uzaklaş ve o duvarın kenarına geç.”

“Niye seni dinleyeyim ki?”

“Çünkü...” Başını yan tarafa çevirdi. Perdesi dağınık hâlde duran pencereme baktığında her şeye rağmen dikkatimi onun maskeli yüzünden ayırmadım. “Az sonra burada bir davetsiz misafir daha ağırlayacaksınız.” Hemen ardından yalnızca gözlerinin görüldüğü yüzünü bir daha bana çevirdi. Karanlığa rağmen neye benzediğini bilemediğim gözlerinin beni esir ettiğini hissederken defalarca yaptığım gibi silahın üstündeki parmaklarımı açıp sıktım bir daha. “Ve o misafir benim gibi merhametli olmayacak,” dediğinde sıktığım dişlerimden ötürü çenem titremiştir. “Ben değil ama o seni öldürmek istiyor.”

“Bunu...” diye güçlkle sordum. Kalbimde nahoş bir sızı vardı. “...nereden biliyorsun böyle bir şey olacağını?”

“Asıl sorman gereken şey bunu neden senin bilmediğin... Neden sen bilmiyorsun, Yakut?”

Bakışlarımı telefonumu bulma ihtiyacıyla iki yanda gezdirdim. Fırlattığım şekilde yerdeydi. Hızlıca eğilip telefonu oradan aldım. Belçin'i aramam gerekiyordu, beni bu bataklıktan çıkarmalıydı artık. Titrek parmaklarımla ekranı açıp rehberle girmeye çalışırken odada sadece maskeli adamın hırıltılı solukları duyuluyordu fakat çok kısa bir süre sonra bu nefes seslerine başka bir tıkırtı karıştı. Aniden geriye adım atıp sırtımı maskelinin gitmemi söylediği duvara yasladım, telefon hareketsiz parmaklarımla arasında beklerken elim aşağı indi. Ama silah, ateşlenmek üzere hâlâ havadaydı. “Ortağın geliyor herhâlde?” deyip gözlerimi keskince maskeliye çevirdim. “Acaba bu sefer hangi oyunun içine soktunuz beni?”

Sesim bu hiç tanımadığım adamı azarlar gibi çıkmıştı. O ise zerre kadar aldırış etmedi. “Ateş mi edeceksin?”

“Muhakkak edeceğim,” diye gergin hâlime rağmen kırık bir alayla mırıldandım: “İsabetli bir kurşunu hak etmediğinizi mi düşünüyorsunuz yoksa?”

“İstersen bunu senin için ben yapayım,” konuşmasını işittim maskelinin. Ceketinin cebinden çıkardığı bir susturucuyu yavaşça çevirerek silahının ucuna takarken öne eğik bakışlarını bana kaldırdı. Usta gibi hareket ediyordu, kaç kişinin evini basmıştı acaba böyle? Kaç kişiyi

vurmaya hazırlamıştı kendini sakince? “İşimiz sessizce bitsin,” derken bile az sonra yapacaklarına dair tereddüt besliyormuş gibi durmuyordu. Uygur’ı öldürmemi isteyen adamdan daha profesyoneldi bu maskeli, daha soğukkanlı ve daha ne yaptığını bilen tavırları vardı.

“İşimiz diyerek beni hiçbir şeyine ortak edemezsin şerefsiz herif!”

Ona kızıştıktan sonra başını hafifçe omzuna yatırıp yine güldü. Pencерemde bambaşka bir yabancı varken onun hâlâ bu kadar rahat davranıyor olması, yükselere çıkan gerginliğimi uçurumdan aşağı itilmiş gibi söndürdü apansız.

“Her zaman böyle saldırgan ve hırçın mısındır?”

“Yüzünü göstermekten bile korkan eli silahlı bir adama merhamet edecek değilim herhâlde.”

Fısıf fısıf konuştuğumuz sırada pencерemde ince bir gürültü belirdi. Bir lazer sesiydi bu. Bakışlarımı yavaşça o tarafa kaydırıp pencерenin ardında hayalet gibi belli belirsiz hareket eden o silüeti takip ettim... Pencерemi kesiyordu.

“İçeri girecek,” diye sızlanırken hangisine yetişeceğimi şaşırmıştım. Kafam hâlâ çok sersemdi ama önce maskeliye döndü gözlerim. “Sakın kıpırdama, duydun mu beni?”

“Hay hay...”

“Kes sesini de beni dinle! Yanlış hiçbir hareket yapmayacaksın! Bu işin sonunda birinizin canı yanacak, aklın varsa o kişi sen olmazsın!”

Çok geçmeden pencерemin bir kısmı kesildi ve geleceğini daha az önce öğrendiğim yabancı bir el uzandı içeri. Kulpu indirip pencereyi tamamen açarken silahımı ona doğrulttum.

Ve karmaşa çok gecikmedi.

İçeri bana sırtı dönük hâlde giren yabancı beni değil de ilk önce koltukta oturan maskeli adamı görünce, silahını kaldırmış fakat o kadar da hızlı davranamamıştı. En sonunda alnına sessiz bir kurşun yapıştı adamın, geriye doğru yalpaladı ve iri bedeni tok bir ses çıkararak yere düştü. Başı tam olarak ayağımın ucunda kalmıştı.

O an bu görüntüyle bayılmamak için alnımı tuttum. Gözlerim acıyor ve alnıma, az önce uyandığım sersem uykunun ağrısı baskı yapıyordu. Yine de tehlike henüz sona ermediği için yerde uzanan eli silahlı cesede yaklaşıp “Allah’ım...” diye sızlandım. Gözleri açık kalmış ceset eğer uyanmasaydım aynı acıklı sonu bana yaşatacaktı. Bu ölü adam benim katilim olacaktı.

Sonra bir ayaklanma sesi duydum. Yere sıkıca tutunan kalın botlar ağır ağır yanıma yaklaşırken gözlerim bu sefer beni koruyan maskeli adama kaydı. O da benim gibi cesedin başında dikiliyordu artık. Ayağını uzatıp ölü adamın koluna değdirdi ve hafifçe ittirdi. Hiçbir karşılık alamayınca, “Ölmüş,” dedi. “Bak şimdi seni kendime ortak ettim işte.” Başını yukarı kaldırdı. Karanlıkta kaybolduğu için gözleri hâlâ görünmüyordu. “Suç ortağım oldun.”

Elimi hınçla yüzüne uzatmak, o aptal maskesini söküp almak istedim teninden fakat bu hareketimi çabuk bertaraf edip bileğimi kavradı adam. “Böyle mi teşekkür ediyorsun?” derken kısık sesine, hırıltısına daha da artıran müstehzi bir ton oturmuştu.

“Sana niye teşekkür edeyim?” derken fısıltım boğazımı yırtacak gibi hissedince bileğimi hızla kendime çektim. “Teşekkür edilecek bir yüzün mü var?”

“Sanki yüzünü gördüğün herkese yürekten güveniyormuşsun gibi konuşma.”

“Sana ne! Benim insanlara güvenme borcum mu var?”

“Bir katil elini kolunu sallayarak evine giriyorsa olmamalı da zaten. Kime güvenden de sığındın bu eve?”

Duraksadım. “Ne?”

“Ne demek ne?”

Karanlık onu tanımama izin vermiyordu, bulanık zihnim de öyle. Sadece biraz daha yatmak ve uyumak istiyordum. Konuşmaya, bir şeyler öğrenmeye o kadar mecalim yoktu ki. “Ne yani...” deyip dalgınlıkla pencereye döndüm. Ben rüzgârdan dolayı sallanan perdenin ardından dışarıyı kapandı kapanacak gözlerle seyrederken o ise, “Az önce bir katil girdi oradan,” diye kısık sesiyle uyardı beni. “Ölmeyi kafana koymadıysan kenara çekil,” derken kolumu tutup söylediğini yaptırmaya da koyulmuştu.

Ancak birden sersemleyip ona tutunmak zorunda kaldım. “Ben...”

Saçlarımı, eldivenli parmaklarıyla geri itti. “İyi misin?” derken sesi kulak okşayan bir fısıltıya dönüşmüştü, uyuyor olsam güzel rüyalar gördüğümü düşünürdüm. Uyanıkken rüya görünce insan ne yaşadığını da anlamıyordu hiç. Aynısı oldu ve kısa bir süre nerede olduğumu, ne yaşadığımı ve ne hâllere düştüğümü unuttum. Geri döndüğümde hâlâ o maskeli yabancının sıkı tutuşları yardımıyla ayakta duruyordum. Benim ellerim de onun kollarına yaslıydı, hatta ceketinin kumaşını kavramıştım nemli avuçlarımla buruşturarak.

Bir daha sordu: “Yakut, iyi misin?”

“Evet, hemen bırak beni...”

“İyi misin?”

“Evet dedim ya!”

Maskeli yabancı bu çıkışmamdan sonra derin bir nefes bırakıp beni geri yürüttü. Neredeyse bir eşyayı yerleştirir gibi yatağıma bıraktığında sanki kısa bir süre de olsa ondan yardım almamışım gibi ellerimi çekip kollarını da sıtmalı hastalık taşıyan biri gibi üstümden ittirdim. “Tamam, uzak dur benden.”

Sessizce geri çekildi. Gözlerimi hiç kapatmak istemesem de kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırıp alnımı ovaladım yavaş yavaş. Duyduğum tek şey, o an lüzumsuz bir şekilde aynı odayı paylaştığım maskeli yabancıнын sakın sakın alıp verdiği nefeslerdi. Kirpiklerimi araladığımda gözüme çarpan ilk şeyse, yine onun ara ara sıkıp sonra serbest bıraktığı eldivenli elleri oldu.

Hemen yanımda bekleyen silahımı kaldırıp bir daha onu hedef aldım. Bu kadar hızlı hareket etmeme sebep olan tek şey içimdeki mağlubiye duygusuydu. Benden habersiz o kadar çok şey yaşanıyordu ki yürün-gemde... Oyunağa dönüşmüştüm insanların ellerinde. “Sen kimsin?” derken kelimeleri ağır ağır ifade ettim. Maskeli adamın bu karanlıkta bana bakıp bakmadığı meçhuldü ya da gözlerinin açık olup olmadığı. Ama ben onun nefeslerini dinleyerek kendime bir yön çiziyordum. “Ve bu gece burada yaşanacakları nereden öğrendin? Odama nasıl girdin? Niye beni korudun? Cevaplayacak o kadar çok sorun var ki yazık sana...”

Küçümser sesimden sonra bir elinin tersini diğer elinin avucuna vurdu, sonra da başına yasladı güç bir durumun ortasında kalmış gibi. “Tüh... Ne yapacağız şimdi?”

Alaycı tavrına aldırış etmedim. “Bana cevap versen yeter.”

Ama o aynı tavrı devam ettirmekte ısrarcıydı. “Yazık ama bana,” derken diğer yöne çevrilen başını tekrar bana doğrultunca titrek bir nefes çekip silahı ona daha da yaklaştırdım. En sonunda namlu göğsüne değdi, o da duraksadı, sessiz ve öyle düşünmek istediğim şekilde, bence artık biraz daha ciddiye.

“Konuş.”

Uyarımdan sonra, sanki burada misafirimmiş de artık ayrılıyormuş gibi rahatça arkasını döndü ve gitmeye koyuldu. Kaygılı bir hayretle peşine takıldım. “Nereye gidiyorsun?”

Beni duyuyor gibi değildi. Odanın kapısını tamamen açıp eşiği geçerken bir daha, “Gel buraya,” diye mırıldandım ona. “Beni duyuyor musun? Sana buraya gel dedim, dur çabuk!”

Bir elinde silahını sallayarak koridorda yürürken şanslıydı ki evde geceleri uyanık olan kimse olmazdı. Ama az önce odamda birini öldürmemiş, daha doğrusu, birinin beni öldürmeye geleceğini önceden bilmiyormuş gibi rahat davranmasını da kabullenecek değildim. “Sana *dur* diyorum!”

Duvara yaklaşıp oradaki fotoğraflara bakmaya başladı. Acelesiz ilerliyor, bu esnada süslü çerçevelerle kaplanmış aile fotoğraflarını inceliyordu. “Sen beni duymuyor musun?” diye kısık tutmaya çalıştığım sesimle ona kendimi bir daha duyurmaya çalıştım. Herkes derin uykuda olsa bile birisi bizi bu hâlde yakalayacak diye ödüm kopuyordu. Bu hâlde derken... Ben eli silahlı bir kadın, o da burada hiç olmaması gereken tehlikeli bir yabancıyken.

Merdivenlerdeydik. Maskeli adam beni hiç duymadan ve dinlemeden adım adım ilerliyor, silahının ucunu tabloları dokundurup onları acımasızca sallandırırken yavaş yavaş aşağı iniyordu. Onun aksine yürüyüşümü hızlandırıp tablo sabit dursun diye tek elimi üstüne yasladım hemen. “Ne yapıyorsun? Düşüreceksin! Uyanacak herkes!”

Ama o bambaşka bir şey söyledi: “Bunların hiçbirinde sen yoksun?”

“Biraz daha sözümü dinlemezsен kafanı duvara tablo diye sabitleyeceğim, o zaman anlayacaksın neden olmadığımı! Dur artık ya, dur...”

Basamakları tamamladıktan sonra yönünü sola çevirip birkaç saat sonra hizmetlilerin kahvaltı için koştura koştura uğrayacakları mutfığa daldı. Rahatlığından ötürü yüzüm daha da ısınmaya başlamıştı. “Ya sen deli misin divane misin?” dedikten sonra kolunu tutup kendime çevirdim onu. Buna bile karşı koymadı. “Ha? Benim sabrımı sınamak için mi yolladılar seni buraya?” Sorularımı sorarken başım da istemsizce iki yana sallandı. “Derdin ne senin?”

Ansızın bileğimi kavradı ve silah tutan elimi kendine kaldırdı maskeli yabancı. Sanki olması gereken bir şeyi düzeltir gibi bunu yaptıktan sonra arkasını döndü ve buzdolabını araladı. Kirpiklerimi örtüp silah tutan elimin tersiyle birkaç defa alnıma vurdum. Geri döndüğümde o hâlâ buzdolabıyla ilgileniyordu. En sonunda elinde bir ekmek sepeti, içinde peynir dilimleri olan saklama kabı ve sebze kutusuyla geri döndü. Ada rezgâha giderken yorgun gözlerimi onun siyah pantolonu, siyah ceket ve siyah maskesinde gezdirdim. Askerliğin kıyısından dönmüş gibi simsiyah

bir kamufraj vardı üstünde ama tavırları o düşünceyi çürütüyordu, bu hâliyle bir asker olamazdı ancak hadsiz bir serseri olurdu, o kadar.

Tezgâha ben de yaklaştım. “Ne yapıyorsun sen?” derken mırıltılarım en sonunda bir dehşet fısıltısına dönüşmüştü. Göz bebeklerim başımı ağrıttacak şekilde hızlı hızlı iki yana kaydı, onun iki dilim ekmeğin arasına bir şeyler sıkıştıran ellerini seyretmeye çalıştım karanlığa rağmen.

“Bir şeyler hazırlıyorum.”

“Görüyorum geri zekâlı, sebebini soruyorum! Neden böyle bir şey yapıyorsun?”

“Karnın guruldamıştı az önce.”

“Aptal mısın sen? Onu ben bile duymadım!”

“Doğru, duyduğun ne var ki zaten?” derken başını yan çevirdi adam.

“Hiçbir şey duymadığın için canını da ben kurtardım, bir teşekkür etmeyecek misin?” Bir kere öksürse boğazındaki hırıltı düzelecek, o kara maskesini çıkarsa sesindeki boğukluk üstünden kalkacaktı aslında. Ama bunları yapmıyordu. Saklamakta ısrar ettiği tuhaf bir sırrı vardı.

Ayakta durmak zor gelince tezgâhın önündeki uzun sandalyelerden birinin ucuna oturdu. Yanına biraz daha yaklaşp kendi elleriyle kendine doğrulttuğu silahı kafasına yasladım. “Sınırlarını zorluyorsun,” derken kabzayı ensesine vurmamamın tek sebebi, ondan alacak olduğum cevaplardı. Konuşacaktı en nihayetinde... Ya da ben ağlaya ağlaya bayılmadan önce konuşmalıydı işte.

Maskeli yabancı başına dayadığım silaha rağmen sandviçini hazırlamaya devam etti. “Seni düşünerek mi?”

“Manyak herif, sen kim oluyorsun da düşünüyorsun beni? Ben onu soruyorum!” Kısık çığırışından sonra çaresizce yutkundum. Bakışlarım bir cevap arar gibi onun karanlıkta saklanan maskeli yüzünde gezindi. Mahmurluğum üstümden yavaş yavaş çekiliyor ama çaresizliğim yeni bir yorgunluk yüklüyordu üstüme. “Sen kimsin?” diye mırıldandım. “Niye beni düşünüyorsun?”

Sandviçi uzattı. “Yemez misin?”

Başımı öne doğru eğip üstüne bastıra bastıra mırıldandım: “Yemem... Bunları, bu tavırları. Oyununu yemem. Kimsin, onu söyle.”

“Tamam. Peki.” Ellerini tezgâhın boş kısmına silkeleyip silahını kavradı ve ayaklandı oturduğu sandalyeden. Tokalaşmak için sağ elini uzattığında parmakları arasında, az önce odama giren katili öldürmek için ateşlediği tabancası vardı. Hata ettiğini sonradan fark ederek, “Pardon...” diye mırıldandı ve tabancayı diğer eline aldı. Artık daha düzgün

bir şey yapıyormuş gibi tekrar tokalaşmak için elini uzattığında yalnızca, “Sarraf,” diyerek tanıtmıştı kendini.

“Hadi ya?” Tek kaşımı usulca havaya kaldırdım. Antredeki gece lambasının ışığı kapının aralık kısmından içeri sızıyordu. Ama bu, onun göz altlarındaki yorgunluğu ortaya çıkarıyordu sadece, kim olduğunu değil. “Gerçek bir ismin yok mu?”

“Bu sana yeterli gelmedi mi?”

Tokalaşmak üzere hâlâ havada olan elini silahımın ucuyla önümden ittim. “Gelmedi. Bir de yüzünü görelim bakalım tanıyacak mıyım?”

Maskesine uzanmak için elimi kaldırdığımda, o da ilk kez bana karşı gardını korumaya kalktı ve kolumdan tutup bedenimi kendine yaklaştırdı. Dudakları kulaklarımdaydı artık. Yine de silahımı hınçla onun karnına bastırdım. Bu onun için bir sorun teşkil etmiyormuş gibi kendi silahını kullanmaya yeltenmedi ve sadece konuşmakla yetindi. “Seni burada kimse korumuyor, farkında değil misin?”

Ona bastırdığım silah titredi ellerim arasında. “Sen neden korudun peki?” diye incecik bir sesle sordum. Yabancı bir şefkat sarılmıştı boynuma. “Kimse yoksa, sen neden varsın?”

“Bu sorunun senin için bir cevabı yok.”

“Açık konuşacağım, artık belirsizliğe tahammülüm kalmadı anladın mı?” Beni biraz daha zorlasa ona *bana biraz acı* diye yalvarırdım... Öyle güçsüzdü sesim. Gözlerim. Ve ellerim. Yapabildiklerimden arınmış, toy ruhumla bir başıma kalmıştım sadece. “Teşekkür ederim, kurtardın hayatımı... Ama henüz ikimiz de gerçekten kurtulmuş sayılmayız.”

Bu sefer o sordu: “Neden?”

Başımı biraz geri çekip yüzüne bakmaya çalıştım. “Bu sorunun senin için bir cevabı yok maalesef,” derken sesim imalıydı. “Şimdi... Çık yukarı.”

Sesinden hafif hafif güldüğünü duydum. “Odana mı?” diye mırıldandı. “Beni odana mı atacaksın?”

Hızla yanına yaklaşip namluyu sertçe alnına yasladım. Böyle yapmamla hemen ellerini havaya kaldırdı teslim olurcasına.

“Sırıتما bana, şerefsiz... Geç önüme!”

Başını birkaç defa sallayıp, “Hay hay...” dedikten sonra sırtını bana hiç dönmeden, yüzüme baka baka kapı tarafına geçti ve arka arkaya yürümeye başladı. Ancak mutfaktan çıkınca dediğimi dinleyip merdivenlere yönelmemişti. Ellerini ceplerine sokmuş, dış kapıya gidiyordu emin adımlarla.

“Nereye gidiyorsun? Dur, dur yoksa vurmak zorunda kalacağım!” diye elimden geldiğince sessiz tuttuğum bir fısıltıyla uyardım onu. Fakat o sadece ilerledi ve evimizin dış kapısının önünde durdu. Kulpu indirip dışarı çıkmaya koyulduğunda hâlâ aceleci adımlarla peşindeydim. “İyi, defol git! Nasıl olsa korumalar...”

Sözlerimi tamamlayamadan içimdeki ses beni tereddütle durdurdu. *Madem var o korumalar, bunca şey yaşanırken neden ortaya çıkmadılar?*

“Allah’ım, çok mu şey istiyorum?” Ellerim bacaklarımın iki yanına çarptı. “Sadece biraz sabır ve huzur, birazcık ya biraz!” Sarraf denen adamın gözünü korkutmaya yetmeyen silahı indirmeden evin dış merdivenlerinden aşağı koştum. “Dursana be adam!”

Sarraf yüksek çıkan sesimden sonra gerçekten de yavaşladı. “Dinliyorum seni.”

“Pek belli olmuyor! Hatta hiç! Hiç belli olmuyor!”

“Neden silahını kullanmıyorsun o zaman?”

Gözlerim ânında, elimde süs gibi duran o silaha kaydı. Koşmaktan çabuk yorulduğum ve biraz da soğuğa tutulduğum için nefes nefese kalmıştım. Adımlarım ise henüz bitmeyen yolu ilerliyordu ağır ağır. Burnumu çekip, “Canının yanmasına mı meraklısın?” diye sordum, bakışlarım bir daha onu buldu. “Ha? Ne olsun istiyorsun sen... Kimsin... Niye beni korudun? Nereden öğrendin tüm bunları?” Dilimi, belki konuşmamı biraz daha kolaylaştırır diye kuru dudaklarıma gezdirdim. “Lütfen bir şey söyle,” derken başım çaresizce yana eğilmişti. Dudaklarımdan sızıp havaya karışan buharı bile dağıtasım yoktu önümden.

Sarraf da sessiz kaldı. Elleri ceplerinde beklerken neden bir cevap vermediğini, daha doğrusu benim bir cevaba layık olup olmadığını düşünüyordum. *Gitmek ister misin, orada yapabilir misin?* diye hiç sorulmadan geldiğim bu aile evinde korkmam gereken şey dünyanın kendisi mi yoksa dünyamın kendisi mi öğrenemeden, gerçekleri öğrenmeye karşı tüm inancımı kaybetmekti en büyük endişem. Ve karşımdaki bu adam gerçeklerin ta kendisi gibi duruyordu. Ama sessizliğini de koruyordu bir yalancından hallice.

En sonunda bir şey yapmaya koyulduğunda ellerini ceplerinden çıkarıp ceketini de üstünden sıyırdı. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp karşıma gelince silahımı ona karşı hiç indirmedim, o ise az önce giymekten vazgeçtiği siyah ceketini omuzlarıma bırakıp yanaklarımı soğuktan korumak isteyerek yakasını havaya kaldırdı. “*Bu âlemde Sarraf’ın işi değerli*

taşlarla,” derken hâlâ beni korumakla uğraşıyordu. Gerek soğuktan gerek ölümünden... “*Yakut’la.*”

Keyifsiz hâlîme sevinçten yoksun bir gülüş karıştı. Uzun zaman sonra ilk kez, çok mutsuz olsam da azıcık güldüm. “Sarraf mısın kuyumcu musun, neysen artık.” Gülerken ağlamamak için alt dudağımı dişledim. Sesimin titremesi daha büyük bir felaketti. “Aslında komik birine benziyorsun... Ama ben pek sevmem böyle cıvıklıkları. Hiç gülesim de yok. Biraz ciddi cevaplar veremez misin?”

Ceketi üstüme korunaklı bir şekilde bıraktıktan sonra geri çekildi. Kollarını arkasında bağlayıp dik bir duruş sergilerken hâlâ koca bahçemin ortasında ydi ve evde kırmızı alarmlar çalmaya başlamamıştı.

“En ciddi cevabımı zaten görmüş olmalıydın.” Başını hafifçe omzuna yatırdı. “Yoksa ben mi yeteri kadar anlatamadım sana?”

“Tamam ama...” derken boğazıma takılan şeyden dolayı sözlerim yarıda kesildi ve yutkundum. “Başka hiçbir şey söylemeden öylece çekip gitmene nasıl müsaade edeyim?”

“Kalmamın da bir faydası olmayacak.”

Bir yabancıya göre fazla umutsuz sözlerinden sonra arkasını dönmeye koyuldu. Son şansımı kaybediyor gibi hissediyordum, bu yüzden arkasından ilerledim hiç beklemeden. “Bekle!” Durmadı. “Bekle! Aklımı yerinden oynatacağım artık, ne olur, yalvarırım bekle...”

Durdu.

Ama arkasını dönmediği için hâlâ karşımda değildi gözleri. Gecenin ayazı çarptıkça benim bakışlarım da buğulanıyordu, yandığımı hissediyordum. Harelerime kadar... Her zerremi, nereden tutuştuğunu bilmediğim bir ateşle kavrulduğunu hissediyordum. “Beni ne hâle düşürdüğünü görüyor musun? Pislik herif... Sana yalvardım az önce. Şu hâlîme bak!”

Sarraf ona kızmama şaşırmış gibi, dalgalanan bir sesle, “Ben mi suçlu oldum şimdi?” diye sordu.

“Evet, bıraksaydın da ölseydim uyk...”

Bıçak gibi böldü sızlanışlarımı: “Saçmalama.”

“Eğer biraz önce ölmüş olsaydım şimdi bu hâlde olmayacaktım!”

“Ne hâlin var ki?” diye kısılan sesine büyük bir öfke oturttu ve başını bana doğru eğdi. Tesiri altına girmem için yapması gerekeni yapmıştı zaten, bu saatten sonra uğraşları bileklerime bağlı ipleri sıklaştırmaz, sadece ellerimi koparırdı kollarımdan. “Ne hâle düştün? Yaşıyorsun işte. Zoruna giden bana yalvarıyor olmak mı? Olsun o kadarı da... Ben de zor olanı yaptım. Seni kurtardım.”

“Hani işin benimleydi? Niye şikâyet ediyorsun şimdi?”

Beni tasdikleyerek başını salladı aşağı yukarı. “*Keşke olmasaydı*, demedim. *Zorsun*, dedim... Seni herkesten saklamak çok zor, Yakut.”

Dişlerimin arasından hınç dolu bir mırıltı döküldü: “Olsun o kadarı da.”

“O zaman?”

“Ne o zaman?”

“Beni bırakıyor musun?”

“Hayır.”

“Ben seni alıp götürüyem?” Yine dönmüştü az önceki arsızlığına. Ancak sesindeki ciddiyeti henüz yok edemediği için korkunç bir alaydı Sarraf’taki. Bu tüyler ürperten bir komediydi. “Gidelim buralardan. Ne dersin?”

Söyledikleri yetmezmiş gibi kaldırıp elini uzattı bir de. *Gidelim buralardan* teklifinin ürkütücülüğü o hareketle etkisini daha da artırınca bir adım geri gidip, “Defol git,” diye mırıldandım. “Görmeyeyim seni bir daha. Bir daha sakın karşıma çıkma, tamam mı? O zaman bu kadar merhametli davranmayacağım... Çık git şimdi.”

Onu kovuşumun ardından hiç beklemeden geri geri gitmeye koyuldu. Peşinden ilerlemek istesem de bambaşka bir yolun beni beklediğini biliyordum. Sabah olmasına az kalmıştı, şimdi uyuyan ailemin uyanıp evde olanları öğrenmesine de... Sarraf tamamen uzaklaşmadan önce son sözlerini söyledi bana. “Gidiyorum... Kendine iyi bak, Yakut.”

Gidişini seyrettim. Gerçekten de gecenin bir vakti odama girip peşimdeki katili öldürdükten sonra bir de rahatça buradan ayrılmaya koyuldu. Otomatik bahçe kapısının yanındaki tekli giriş kapısını tuttu ve kendine çekti. Muharrem’den bir tepki bekledim ama öyle bir şey gerçekleşmedi. Sarraf güzel geçen bir misafirlikten ayrılır gibi sessiz sedasız çıktı evden.

Hızlıca Muharrem’in yanına koştum. Kulübeye dayandığımda onu masasına başını koymuş hâlde uyurken bulmuştum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde bile uyanmayınca derin bir endişe sardı her yanıma. Kolunu bastıra bastıra dürttüm. “Muharrem, uyan!”

Uyanmadı. “Uyansana Muharrem!”

Daha sert sarsmamdan sonra kaşları çatıldı ve yüzü buruştu. Sanki uykudan uyanıyor gibi değildi. Zaten yattığı pozisyon da hiç rahat görünmemişti gözüme. Elini direkt boynuna atıp ovalamaya başladı. Onu hiç görmediğim kadar sersem davranıyordu. “Offf! Ahh! Boynum...”

“İyi misin?”

Yattığı masadan doğrulup boynunu ovalamaya devam etti, canı yarıyor gibi görünüyordu. O zaman fark ettim ya Sarraf'ın ya da odama giren diğer yabancının Muharrem'i bayılttığını.

"Yakut Hanım..." Muharrem gözlerini açabildiği kadar açıp bana baktı. "Sizin ne işiniz var burada? Bir şey mi oldu?"

Yerinden kalkmaya çalıştığında omzundan tutup onu yerine geri oturttum. "Bir sorun yok, merak etme. Asıl sen iyi misin?"

"Biraz ağrı var boynumda. Galiba yanlış pozisyonda uyuyakaldım."

Ne olduğunu bilmiyordu ve kendince böyle yorumluyordu olanları. Başımı çaresizce iki yana salladım. "Biraz dikkat et, Muharrem."

"Ederim normalde." Utanarak gözlerini kaçırdı benden. "Beni biliyorsunuz..."

"Tamam tamam," diye aceleyle geçiştirmek zorunda kaldım onu. "Sen şu kamera kayıtlarını bana bir açabilir misin? Ya da sen kenara geç, ben kendim bakayım."

"Yakut Hanım, bu saatte ne yapacaksınız kamera kayıtlarını?" Şaşırmıştı. Bir eli klavyenin yanındaki fareye gitse de söylediğimi yapmadı hemen. Gözlerini hızlı hızlı kırparak bir bana bir bilgisayara baktı.

"Öyle benim hobim ya..." derken bozuntuya vermedim. "Sorun olur mu senin için?"

Kinayeye vurduğum sözlerle karşı ilk başta anlamayarak kaşlarını çattı, yüzünü kastı, sonrasında beni idare eder gibi, "Yok, hoş görünüyor aslında," diye mırıldandı içine kaçan bir sesle. "Hatta ben de size eşlik edeyim."

Başımı bir kez öne eğip kaldırdım. "Lütfen."

Gözlerimi devirip önüme döndüm. Dirseğimi masaya verip Muharrem'in görüntüleri açmasını sabırsızca beklerken dişlediğim dudaklarımı kanatmıştım en sonunda. Muharrem art arda aynı tuşa bastı. Ancak ekranda hiçbir şey değişmeyince hayretle, "Allah Allah," dedi. "Açılmıyor. Niye ki?"

"Bir daha denesene."

"Bir aksilik var. Kesin benden dolayı oldu. Kesin... Kesin ben uyurken bir şey olduğu için soruyorsunuz görüntüleri! Allah kahretsin ya! Uyumamam lazımdı... Allah benim belamı versin!"

"Sakin ol, seninle ilgili bir şey değil bu."

"Benimle ilgili ya, benimle ilgili! İşimi daha düzgün yapmalıydım, Yakut Hanım! Şimdi canıma okuyacaklar benim..."

Gelen giden kimse, Muharrem'i bayıltmayı unutmadığı gibi bunu da halledecekti tabii. Yavaşça sandalyeden kalktım. "Dert etme, Muharrem. Sen yeterince yardımcı oldun."

"Mahvedecekler beni..." Ellerinin ayasını alnına yaslayıp öne eğildi. Sonrasında dehşet içinde bana dönmüştü. "İçeride ne oldu tam olarak? Birine zarar geldi mi? Size bir şey oldu mu?"

"Keşke bana bir şey olsaydı..." Gayriihtiyari dökülmüştü bu sözler dilimden.

Muharrem dehşetle bana döndü. "Ne?"

"O zaman ödüllendirirlerdi seni."

"Yakut Hanım..."

"Neyse, için rahat olsun, bir terslik yok," dedim evde bir cesedin beklediğini ondan gizleyerek. Omzuna birkaç defa vurduktan sonra geri geri çıkmaya koyuldum. "Hadi sen işine dön."

Kulübeden ayrılıp alelacele odama döndüm. Lazerle kesilmiş pencereden sızıp içeri giren hava perdemi havalandırıyordu. Yerde de hâlâ cansız bir beden yatıyordu. Yatağımdaki telefonu alıp Belçin'i aradım hemen. Bu sefer aramızda ne olacağını pek kestiremiyordum. Beni koruduğu için ona minnet duymakla, bunu yaparken ezkaza ölümle burun buruna getirdiği için öfke duymak arasındaydım. Bir süre sonra ciddi sesi ulaştı kulağıma. Uykudan uyanmasına rağmen mi böyleydi yoksa zaten uyanık mıydı, hiç anlayamadım. "Efendim, Yakut?"

"Belçin." Cansız bedene yaklaşıp yanına eğildim. Açık duran gözleri gitgide ürkütücü bir hâl alıyordu. Alnından vurulduğu için burnuna doğru süzülen kan, cesedi sanki bir ayine kurban gitmiş gibi gösterirken yüzümü buruşturup geri çekildim. *Alışkınsın sen, Yakut, niye yüzünü buruşturuyorsun? Neyin var senin? Delirdin mi?*

"Evet, seni dinliyorum."

"Buraya gelmen lazım."

"Nereye? Sizin eve mi? Bir şey mi oldu?"

"Oldu." Kalçamı yere koyup ılık parkeye oturdum. "Mürsel İzgi beni öldürmesin diye beni tıktığın bu eve, bu gece, beni öldürmek isteyen bir adam girdi."

Sarrafi kendime sakladım, bu kararımdan pişman olmamak için dualar ederken. Çünkü onu neden onlar gelene kadar zapt etmediğimi sorsa verecek bir cevabım yoktu. *Gücüm yetmedi, beceremedim*, diyemedim. Ben de saklamayı seçtim. Dizime yapışmış tozu silkelediğim sırada

bakışlarım koluma çarptı ve ondan sonra üstümdeki yabancı ceketi seyrettim. Yanaklarım bu ceket sayesinde hiç üşümemişti demek ki.

“Kim... Kim geldi?” diye titrek bir sesle sordu Belçin. Telefona karışan soluklarından onun da telaşlandığı anlaşılıyordu.

“Bir kiralık katil,” diye tekrarladım. “Gizlice odama girdi, silahlıydı. Beni öldürmek için işte... Mürsel İzgi’nin işi olmalı.” Dizlerime yaslanıp umutsuzca mırıldandım. “Ama hiç gelmemesi gerekirdi, Belçin. Değil benim odama, bahçeye bile adım atamamalıydı. Biz mi güçsüz kalıyoruz onlar mı işinin ehli, anlamıyorum. Nasıl oluyor bu?”

“Bir dakika... Öncelikle sen nasılsın? Bir zarar vermedi, değil mi?”

“İyiyim. Hallettim.”

“Çok şükür... Çok şükür iyisin.”

“Belçin, bir açıklama istiyorum.”

“Tamam bekle, oraya gelince konuşalım, olur mu?”

Onu önce sıkılgan bir solukla cevapladım: “Peki... Bekliyorum.”

Aramayı kapattıktan birkaç saat sonra evdekiler uyanmaya başladı. Hizmetliler oradan oraya koşturarak kahvaltı masası hazırlarken ben de ortalıkla dolanıyordum Belçinler geleceği için. Onlar gelene kadar bir bardak kahve almak için mutfağa girdim. Beni görünce Berfin hemen yanıma yaklaştı. Meraklı bakıyordu. “Yakut Hanım, bir şey mi arıyorsunuz?”

“Kendime kahve yapacaktım, Berfin,” diye mırıldandım. Diğerlerinin bakışlarını da üstüme çekmeme sebep olmuştu konuşmam. En nihayetinde, uzun zaman sonra bu eve uğrayan ilk ve tek yabancıydım. Onlar da kahve içmek gibi sıradan alışkanlıkları bile olmayan tekdüze bir aileye alışkınlardı.

Berfin bir süre arkadaki çalışanlara bakındı. “Kahve var mı, kızlar?”

Bir başka hizmetli cevap verdi tereddütle: “Türk kahvesi vardı çok az, onu da Kutan Bey işten gelince içiyordu ama...”

“Tamam siz ondan yapın bana.”

Birbirlerine baktılar. “Kutan Bey bir şey der mi ki?” diyerek Berfin’e danıştı az önce de konuşan kız.

Kimsenin konuşmasına izin vermeden yine üstüne bastıra bastıra, “Yapmayacaksanız yerini söyleyin, ben yapayım,” dedim. Bir kahvenin bile hesabının yapılması sabah sabah gerginliğimin nüksetmesine sebep olunca daha çok ihtiyaç duymuştum kahveye. “Nerede, gösterin?”

Berfin ellerini önünde kaldırıp salladı. “Yok, siz odanıza çıkın, ben yapıp getiririm.”

“Gerek yok.”

“Gerçek diyorum, Yakut Hanım!”

Tam o sırada gözlerim, mutfağın önünden geçip de içeri bakmadan uzaklaşan Mete'ye değdi. Demek ki evdeki herkes uyanmaya başlamıştı. Ben yokken odama uğrama ihtimalleri aklımı karıştırdı, “Ya da tamam o zaman,” diye mırıldandım. “Sen yap kahveyi ama buraya bırak, yukarı getirme, ben gelir alırım.”

Orada daha fazla durmadan odama geçtim. Başından aşağısı kan gölü olmuş cesedin üstünde perdem sallanıyordu bir yardım çağrısı gibi. Bir süre öylece bekleyip iç sıkıntısıyla o görüntüyü seyrettim... Fakat yerdeki cesedin yerine kendimi koyduğum anlar gözlerimin önünü serbest bırakmayınca yatağımın üstündeki ince örtüyü bir süre idare etme maksadıyla cesedin üstüne örtmek zorunda kalmıştım. Hemen ardından üstümü değiştirmek üzere banyoya geçtim.

Aynaya baktığımda darmadağın bir surat karşıladı beni. Gece ağlayarak uyumamdan ve ansızın uyanıp bir daha hiç yatmamamdan dolayı gözlerim şişmişti. Saçlarımın dalgaları da tüm gece koşturmaktan birbirine karışmış görünüyordu. Onları elektrikleenecek kadar sert tarayıp üstümü değiştirdikten sonra odama geçmek üzere banyo kapısını araladım. Fakat daha ben çıkamadan tiz bir gürültü duyuldu içeride.

Berfin'di bu sesin sahibi. Elindeki tepsiyi düşürmüş, ağzı sonuna kadar açılmış, çığlık atarak yerdeki ölüye bakıyordu. Üstüne örttüğüm örtü rüzgârdan dolayı sıyrıldığı için ceset yine apaçık ortadaydı. Ona kahveyi aşağıda bırakmasını söylediğim hâlde odama gelmesi sinirlerimi bozarken hemen yanına yaklaştım. “Berfin, sana gelme demedim ya? Niye geliyorsun? Off... Sakin ol, bağırma!”

Kolunu tutsam da buz kesen gözlerini cesetten ayırmak mümkün olmadı o an. Çığlık çığlığa bağırma devam ediyordu. “Berfin sus, sakinleş! Herkesi başımıza toplayacaksınız!” dedikten sonra telaşla ağzını örtmeye çalıştım. Ama çoktan odanın önüne dolmuşlardı bile. Abim en önde durmuş, soğukkanlı gözleriyle içeriyi kontrol ediyordu. “Ne oluyor burada? Berfin niye bağırıyor?”

Yoğun bir öfke beni de zorlamaya başlamıştı. “Bir şey yok!”

Abim, Berfin'i zapt etmekte zorlandığını görünce yanımıza geldi ve onu kolundan tutup nazikçe geri çekti. “Berfin tamam, ağlama... Bakma oraya sen, çek gözlerini.”

Bir dehşet yaşayan Berfin'i sakinleştirmeye çalışırken cesedi seyreden abimin bakışları bana da uğradı saniyeler içinde. Kaşlarıyla işaret

edip sessizce oynattığı dudaklarıyla, “Bu ne?” diye sordu. Sanki hiç kimse bu olanları görmeyecekmiş gibi kelimelerini saklamaya çalışıyordu.

“Bir şey yok, ölü işte, korkmayın,” dedim saçmalamama sebep olan bir huysuzlukla. Herkes sussun, gitsin ve her zamanki gibi beni yalnız bıraksınlar istiyordum. Çünkü hesabım görünenden büyüktü; o yerde sadece bir ceset değil, bana göre yönü ansızın değiştirilmiş kaderim yatıyordu.

Arkadan bu sefer yengemin sesi geldi: “Ay bu ne Allah aşkına? Bu gözler daha neler görecekt?”

Arkamı döndüğümde onu içeri girmeye çalışırken bulduğum için çarçabuk oraya ilerledim. “Nereye giriyorsunuz siz ya? Adım bile atmayın, sakın! Çıkın dışarı!”

“Allah cezanı versin, Yakut!” diye yüzüme bağırdı bu sefer. “Ayy içim kalktı ya!”

“Tamam, bakma o tarafa o zaman!” Hâlâ inatla yerdeki cesedi seyrediyordu. “Yenge, duymuyor musun sen beni? Bakma diyorum, çık dışarı!”

Uyarılarımı dinlemekten çok beni bastırmak ister gibi konuşuyorlardı sürekli. Amcam sonradan yetiştigi için başını arkadan uzatırken, “Bu ne demek ya?” diye öfkeyle haykırdı. “Bu ne demek oluyor? Yakut, sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bir şey yapmaya çalışmıyorum! Bu ne biçim bir soru?”

“Sana soru mu beğendireceğiz bir de?” diye tekrar haykırdı. Umay kendi omzu üstünden uzanan babasının sesine dayanamayınca kulaklarını kapatıp geri çekilmiş, yerini tamamen amcama bırakmıştı. “Ne işi var bu cesedin burada? Birini mi öldürdün sen?”

Annem kollarını önünde bağlamış, sırtını duvara vermiş, şansı olsa o da aynı sonu bana yaşatacakmış gibi uzaktan uzağa hâlîmi seyrediyordu. Onun bakışları, amcamın ve yengemin bağırırları derken başım dönme-ye başlayınca bir elimi alnıma kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Tamam artık, gidin,” derken kendi sesimi ben bile zor duyuyordum. “Hallolacak her şey... Az sonra...”

Amcam bu sefer, “Ne kadar normal bir şey gibi söylüyorsun!” diye bağırdı. Gözlerindeki ateş, pınarlarından taşıp yakacaktı sanki evin tamamını. “Delirtecek misin sen bizi? Yok bak, bu soru olmadı... Öldürecek misin, ne yapacaksın? Kimlerle takılıyorsun sen? Kimlerle işin var da bu hâle getiriyorsun evimizi? Hiç mi utanmıyorsun şu yaptığından?”

“Amca...”

Bir şeyleri yoluna koymak için uğraşırken abim, Berfin'i odadan çıkarmaya çalıştığı için beni hafifçe kenara itirmişti. Ufak dokunuşuyla sarsılıp sanki hunharca itilmişim gibi pervaza çarptıktan sonra kulağımı dolduran tekrarlı bağırışları dinledim.

"Başımıza ne geleceği belli değil, gitsin artık bu evden!" dedi Mete. Onu yengem takip etti. "Şu rezalete bak, millet duysa ne diyeceğiz? Kim-senin yüzüne bakamayız! Bunun gizli kapaklı işleri yüzünden bizim adı-mıza da leke sürülecek, Kutan!" Sonra amcam... "Kepazelikten başka bir şey değil! Adamın eline bak, onda da silah var! Ya bize bir şey yapsaydı? Başka bir gün yapmayacakları ne malum ayrıca? Sen biz ölünce mi rahat edeceksin, Yakut? İyiyken arayıp sorma, tepende silahlar patlarken *ailem de ailem!* Senin kadar bencilini görmedim hayatımda, vallahi de billahi de senin kadar *ben* diyenini görmedim, Yakut!"

"Yeter!" Bir elimi pervaza vurduktan sonra bedenimi tamamen on-lara çevirdim. "Çıkın artık şu odadan!" diye haykırırken boğazım daha fazlasına dayanamayacakmış gibi hemen acımaya başlamıştı. "Defolun gidin!" Amcamı ittim göğsünden, sonra, "Yüzsüzün kızım sen!" diye yüzüme bağırın Mete'yi...

Yengem, diğerlerinin aksine üstüme yürüyen tek kişi olmuştu. "Ter-biyesiz, sakın dokunma benim aileme! Eli kanlı katil seni!"

Kapıyı bu sefer yüzlerine değil, duymak istemediğim suçlamala-ra çarptım. Gitgide soğuyan bir cesedin yüzüne bakmak onlarla karşı karşıya olmaktan daha iyiydi. Odada oturup saatlerce, bana hiçbir şey söyleyemeyen, bunu hiçbir zaman yapamayacak, beni hiçbir zaman suç-layamayacak bir insanı seyrettim.

Cesedin başından ilk ayrılışım ise Belçin ve ekiplerin gelişiyile oldu. Araba seslerini duyduğum an ağır adımlarla merdivenden indim. Kapıdan giren Belçin beni görür görmez kulağındaki telefonu indirdi ve benden daha hevesli adımlarla karşıma geldi. Sarılmak üzere kollarını da açmıştı hatta. Ona tutunduğum an, "Şükür," diyerek saçlarıma bastırdı arkadan. İlk kez böyleydi. İlk kez bu kadar korkmuş görünüyordu. Hâlbuki ölümle ilk kez burun buruna gelmiyordum fakat görev esnasında can vermekten daha trajikti bir uykuda, her şeyden habersiz, sessiz sedasız ölmek. Bu yüzden endişelenmiş olmalıydı. "Ah Yakut, ne kadar korktum, biliyor musun?" Geri çekildi ve şefkatle yanaklarımı sardı. Onun platin renkli küt saçlarına bakarken tedirgince tebessüm ettim.

"Merak etme, iyiyim..."

"Bir yerinde bir şey yok, değil mi?"

Belçin bedenimi kontrol etmeye çalıştığında onu sağ tarafımda kalan küçük odaya çektim hemen. Duvarların hepsi koca bir kitaplıkta kaplıydı, her yerde okunmuş ya da okunmamış kitaplar vardı. Baş döndürücü bir kütüphaneydi orası... Ama bu kitapları şimdiye kadar kimin severek ve isteyerek okuduğunu hiç bilmiyordum.

Fatih de içeri girdikten sonra kapıyı sıkıca kapattı. Konuşmak üzere dudaklarımı aralıyordum ki beklenmedik bir anda kendine çekti beni. Elini saçlarımın üstünden enseme yaslayıp omzuna bastırmişti. “Şükürler olsun iyisin,” mırıltısını işittim.

“Sağ ol, Fatih.” Daha fazlasına yeltenmesin diye hemen birkaç adım uzaklaştım ondan. Bakışlarım yavaş yavaş, ne söyleyeceğimi düşünerek ikisinde gezindi. “Ee... Şey...” Boğazımı sıkıntıyla ovalarken bir elimi de diğer kolumun dirseğine yasladım. “Belçin... Neden başıma geliyor bunlar?”

Pudra rengi ceketinin kollarını düzeltti ve odanın içinde volta atmaya başladı Belçin. “Gerçekten hiçbir şeye yetişmek mümkün değil Yakut, elimiz öyle bağlı ki...”

“Ama buraya zaten korunaklı olmak için gelmiştim. Buna rağmen birkaç gündür başım beladan bir türlü kurtulmadı. Sana anlattığım başka bir şey daha var, biliyorsun.” Ellerimi sertçe yüzüme çarptım. Fatih merakla “Başka ne var ki?” diye sorarken ikimiz de ona cevap vermemiştik.

“Haklısın,” dedi Belçin. “Zor bir durum. Neden böyle diye düşündüğünden kafan karışıyor... Ama müdahale edemiyoruz. Mürsel İzgi sana gelmeden önce Nevzat Tutak’ın karısını ve kızını da öldürdü. Ona da müdahale edemedik. Asıl ipler orada koptu zaten. Bir kez yakalayamayınca her şey üstümüze üstümüze devrildi. En başından hatalı ilerlediğimiz için şimdi tökezliyoruz, Yakut.”

“Saçma olan da bu... Biz daha büyük şeyler planlarken ufak ufak adamların elinde oyuncak olduk.” Beni durdurmaya çalışan Fatih’in koluna tutunup Belçin’e yaklaştım bir adım. “Konuştuklarımızı unuttun mu? Şehlevent’ten sonra sınır dışı operasyonları düzenleyip Mürsel’in de ipini kesecektik, ondan da kurtulacaktık. Hatta istihbarat tam teminat vermişti bu konuda... Ama biz büyük patrona ulaşmadan o adam, sırf oğlunun çetesini çökerttim diye beni hedef aldı, üstelik bir kurşunla sıyırdı geçti beni. Bu kadar gülünç duruma düşmek zorunda mıydım, Belçin?”

Başını bunu kabul etmeyerek iki yana salladı. “Gülünç durumda fılan değilsin.”

“Değil miyim? Bir korkak gibi bu eve sığınıp her gün acaba kim gelip canıma kastedecek diye bekliyorum!”

“Bu korkaklık değil, temkinli davranmaktır! Görev ahlakı böyle gerektirir, bunu en iyi senin bilmen lazım, Yakut!”

“Biliyorum...” İçime kaçan mırıltıdan sonra Fatih daha fazla bana dokunmasın diye geri çekildim. “Ama yetmiyor, sadece ahlak ve bilinçle görev halledilmiyor... İnisiyatif de almak...” diyecekken derin bir iç çekişle yarıda bıraktım cümlemi. Sanki küfretmişim gibi dilimin ucunu ısırdım.

“Ne inisiyatif alacaksın acaba?” diye çıkıştı Belçin. “Herkesin hedefi olmuşsun, çıkıp bir de savaşacak mısın? Gerek var mı buna? Senin için bir sürü kişi savaşıyor zaten!”

Fazla düşünmek acılı bir ölümdü. Bu ölümü yaşıyor ve içten içe çürüyüşüme bir dur bile diyemiyordum. Burnumu çekip nefesimi açtıktan sonra, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Gelen gidenden haberimiz yok, erken fark edip tedbirimi almasam şimdiye bir ölüyüydüm.”

Belçin kolumu sıkıp, “Şşt,” diye teselli vermeye çalıştı. “Öyle söyleme, sana kimse bir şey yapamaz. Ucundan bile dokunamazlar.”

Evet, bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum, ta ki birileri gerçekten dokunana kadar. Ulaşılmaz değilmişim. Kırılmaz, bükülmez... Ölmez değilmişim ben. “Nereye kadar sabredeceğim peki? Burada başıma silah dayanmadığı zaman çok korunaklı yaşadığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Tamam.” Fatih elini kaldırıp sakinleşmemizi ister gibi havada salladı kısaca. “Sakin olun. Benim bir fikrim var.”

“Ne fikrin var?”

“Benimle gel.”

“Anlayamadım?”

“Benimle kal bir süre.”

Belçin de kızgın bir ifadeyle baktı Fatih’e. “Saçmalıyorsun, Fatih. Bunun ikinizi birden tehlikeye atmaktan başka ne faydası var? Hayır, Yakut seninle hiçbir yere gelmeyecek.”

Fatih göğsünü şişirerek nefeslendi. Mavi gözleri sıklıkla üstümde dolaşırken, “Ben korurum seni,” demişti Belçin’in bile engel olamadığı bir ısrarla.

“Fatih!”

Kollarımı önümde bağlayıp ayağımın ucunu gerginlikle yere sürmeye başladım.

“Ne? Bir çare üretmeye çalışıyorum. Baksana, iyi değil burada.”

“Çareyi pek de aklınla üretiyor gibi görünmüyorsun ama.” Belçin’in imalı sözlerinden sonra başımı kaldırıp ikisine baktım. Gözleriyle anlaşıyor gibi uzun uzun birbirlerini seyrettikten sonra Belçin kısaca nefeslenip bana döndü. “Tamam, ben tüm bunları bir kenara not ettim, Yakut. Bu katil meselesini de teşkilatta ivedilikle konuşacağız ve halledeceğiz. Sen merakta kalma.”

“Ben ne yapacağım peki?”

“Dersin yok mu? Derslerine katıl.”

“Onu sormuyorum. Genel olarak ne yapacağım?” Hâlimi görüyordu. Yorulduğumun farkındaydı ama bir çare üretemiyordu. Bu yüzden yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. Üstüne gitmekle ben de bir çözüme ulaşamayacaktım, bu yüzden, “Tamam,” diye mırıldandım. “Bir şey demedim. Bakarım başımın çaresine.”

“Yakut, elimden gelen bir şey olsa gerçekten...”

Gözlerimi yavaş yavaş kıptım. Benim yüzümden herkes zor duruma düşüyordu. Bunun farkındalığıyla boğazıma bir yumru oturucuna nefes almak da güç hâle gelmeye başlamıştı. Kendimi tebessüm etmeye zorladım. “Biliyorum, elinden geleni yapıyorsun ama benimki de... Bir telaş işte. Kusuruma bakma, Belçin. Umarım kalbini kırmamışımdır.”

“Olur mu öyle şey?” Yanıma yaklaştı ve tekrar sarıldı. Sırtımı sıvazlarken, “Ben de yaşadım bunları. Merak etme, hepsi zamanla çözülüyor,” demişti.

Geri çekildiğinde gözlerine bakmaktan kaçındım çünkü ondan birçok şeyi sakladığım gerçeği sızdı aklıma. *Hayatım mahvolacaktı... Çok tanıdık bir şekilde mahvolacaktı hem de.*

Olay yeri inceleme işini yapıp da Belçinler gittikten sonra gün akşama varırken, kırıldığı için soğuğu içeri çeken pencereden dışarıdaki uğultuyu dinliyordum. Gözlerimi kapatıp evi terk etmemek için yine yıllar önceki gibi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bilemediğim şey şuydu... Niye insanlar bir yerlerde uzun yıllar kalabiliyorken ben en ufak şeyde, her şeyden uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordum? Kolay mı vazgeçiyordum? Sanmıyordum. Çok büyük işler de başardım. Çok büyük duygular da yaşadım... Ya tüm bunları hızlı tükettim. Ya da tüm bunlar beni hızlı tüketmiş de olabilirdi.

Kapat gözlerini, Yakut, hayatında neler olduğunu düşünmezken zamanın daha hızlı geçtiğini biliyorsun. Neden inatla onu yavaşlatıyorsun? Yoksa yapamıyor musun? Yapamadığın şey düşünmemekse eğer, belki de korkmalılar senden...

Odamın kapısı ansızın açılınca irkilerek geri döndüm. İçeri girip kapıyı ardından hızla kapatan kişi abim ve sıkışmadan içeri girmeyi başaran annemdi. “Babamın yanına in, Yakut,” dedi abim. Başıyla direkt aşağıyı işaret etmesinden itiraz beklemediği anlaşılıyordu.

“Ne oluyor?” diye kuru bir sesle mırıldandım. Biraz su içsem iyi olacaktı.

“Babamın yanına in, yemeğini yesin diye ikna et.”

“Nesi var ki babamın?”

“Sabah olanlardan dolayı korkuyor.” Abimin yüzü çok asıktı. Sabah karşılaştıkları manzara onu da uzaklaştırmıştı benden. Geldiğim ilk anda gösterdiği merhamet yitmeye ne kadar meraklıydı böyle... Birinden biri sahte olmalıydı. Ama nefreti taklit etmek kolay olmadığı için merhametinin yapay olduğuna inanabiliyordum sadece. *Merhametsizlik bu kadar kolay ve de gerçekçi oynanamaz.*

“Sizi dinlemedi mi?”

“Dinlemiyor!”

Ansızın gelen bu kükreyle titreyen ellerimi havaya kaldırdım. “Bağırma bana.”

Ama abim beni dinlemedi. “Şu yaptığına bak, yavaş yavaş düzelecek dediğimiz adamı geldin eski hâline döndürdün yine! Memnun musun yaptığından? Adam kafayı yedi!”

“Ben bir şey yapmadım!”

Annem de karıştı araya bu sefer. Zaten an kolluyordu, biliyorum. Beni onun istediği çocuk olamadım diye yiyip bitirmek için fırsat arıyordu. “Niye hep bir şey yapmayan sensin, Yakut? Niye bir kez de hatanı kabul edemiyorsun? Sabah gördüklerimizin üstüne hâlâ zeytinyağı gibi üstüne çıkmaya çalışıyorsun! Bir kere hatan kusurun olmuyor mu senin? Bak yine iyi konuşuyorum, hata *kusur* diyorum ama amcan haklı! Kepazelikti sabah olanlar, rezaletti, bir duyulsa...”

Dayanamayıp gerçekleri itiraf ettim. “Beni öldürmek için gelmişti...” derken yüzüm kasıldı ağlamaklı hâlde. Dizlerim hafifçe büküldü, parmaklarımı kasıp yalvarır bir hâl aldım karşılarında. “Anladınız mı? Öldürmek için gelmişti, vurmasaydım o adamın yerine can veren ben olacaktım...”

“Sorun da bu zaten! Tehlikeyi peşinden getirmen... Amcan demedi mi...”

Anneme döndü öfkeli suratım. “Amcamın ağzıyla konuşma bana!”

“Bağırma anneme!”

“Ama anlamıyorsunuz! Beni hiç anlamıyorsunuz! Ölse miydim?”

“Bana bu günleri göstereceğine ölseydin keşke!” Annem bağırışından sonra bir adım geri çekildi. İlk an, o ve ben, ikimiz de donduk kaldık. Söylediğinin pişmanlığını yaşayacak mı diye bekledim. Öyle de oldu. Pişman oldu annem. Dudaklarını birbirine bastırırken çenesi titremişti acı dolu bir ifadeyle. Ama onun pişmanlığına rağmen ben yaşadığım yalnızlığı ona paylaştıramadım. Omzumdaki yükleri almadı. Pişmanlık yetmedi. Hatta devam da etti annem ama bu sefer sesi daha uysal, daha bıkkın ve tüm bunlara rağmen daha kendinden emindi. Hışımla değil, düşünerek konuşuyordu. “Sen ne utanmaz bir kız oldun benim başıma. Bir kere *annemin başını öne eğdirmeyeyim*, demedin. Bir kere *şu kadına çektiydiklerimin karşılığını vereyim*, demedin. Bir kere gururlandırmadın beni. Şimdi de gelmiş *ölse miydim*, diyorsun. Ölseydin de arkandan ağlayan annen olsaydım, yüzüne ağlayıp yalvarmaktan daha kolay olurdu. En azından seni sevmeye devam ederdim... Soğutmazdın kendinden.”

“Anne, yeter tamam.”

“Bittikten sonra mı uyarıyorsun anneni?” derken hedefim abim değildi ama annem de hak etmiyordu ona bir şeyler açıklamamı... Bu yüzden içimden çabalamak gelmedi. “Her şeyi bitirdikten sonra mı uyarıyorsun gerçekten?”

“Yakut, sen de suçlusun. Hemen savunmaya geçme bak, benim asabımı bozma.” Abim işaret parmağını bana doğrultup çatık kaşlı gözlerini, yorgun gözlerime sabitledi. “*Sana adam aşağıda ağlıyor, korkuyor*, diyorum, tık yok. Bu kadar mı umurunda değil babam?”

“Ben babam için bunca zaman çok şey yaptım zaten. Beni onunla vurmaya çalışma... Hadi ben bir şey yapmadım, peki sen ne yaptın? Annem ne yaptı? Madem babamı çok düşünüyordunuz, neden alıp götürmediniz buradan? Başka bir eve çıksaydınız, illa bu ailenin kanatları altında mı yaşamak zorundasınız?”

“Bizim bu evle bir sorunumuz yok, ailemizle sorunu olan tek kişi sensin!”

“Nasıl sorun yok ya? Bir kere babamın hasta olduğunu kabul edip hastaneye götürmeyen kişi babaannem, yıllarca hasta bir kardeşin emeğini sömürüp rakipsiz oluşuyla mutlu olan amcam, tüm bunlara göz yuman sen, sırf mirasa konmak için bizi yarış atı gibi kullanan annem...”

Bir tokat havalandı. Konu gururum olduğunda fazla hassas davranıyordum sanırım. Abimin kolunu havada yakaladım. “Yok, onu yapamazsın,” derken saniyeler içinde daha da sıklaştırdım tutuşumu. “Ben bir

rokadı annemin sözleriyle yedim zaten, yenisi olmayacak...” Gözlerim yavaş yavaş ikisinde gezindi. “Çıkın şimdi odamdan, bir daha da yanıma uğramayın.”

Artlarına bile bakmadan, omuzlarıma yeni birer suçlama bırakarak çıktılar odadan. Kapıyı kapattıklarında kendimi daha yeni temizlenen yere bıraktım çünkü bacaklarımın vazifesine gösterdiği bir önem kalmamıştı artık. Bir cesedin saatler önce alınıp götürüldüğü yerde uzanırken kesik pencereden rüzgâr sızıyor ama çok da üşütmüyordu. Fakat içim titrediğinden olsa gerek, kimsenin tenezzül edip de dokunmadığı kalbimi tutmak üzere elimi göğsüme koydum. O sırada fark ettim kalın fakat yabancı bir ceketin beni ısıttığını...

Bende olmaması gereken bir ceketin.

Sahibini arayan bir ceketin.

9. BÖLÜM

YIL DÖNÜMÜ

Radyodaki sunucu, hava durumunu sunmaya başlamadan önce *“Gece yarısını geçmemizle eylüle ılık bir veda ettik,”* diye son derece duygusal bir tonda konuştu. *“Artık takvim yaprakları bambaşka bir ekimi gösteriyor. 1 Ekim’i gösteriyor. Bununla beraber sağanak yağışlar da etkisini göstermeye başlayacak gibi.”*

Arabanın camında buğu bırakan sıcak soluklarımdan dolayı klimayı çalıştırdım. Buğu gitgide ıslak bir buhara dönüştü ve yavaşça aşağı kaymaya başladı.

Ben tekrarlayan bir kaçışın ikincisindeyken, demek takvim gerçekten de yeni ve sopsoğuk bir 1 Ekim’i gösteriyordu.

Direksiyonu daha sıkı kavrayıp hızımı artırdım. Bu esnada araya koyduğum sıcak kahveden bir damla sıçrayıp pantolonuma yapıştı ve kumaştan sızıp tenime nüfuz etti çabucak. Elimi aşağı indirip orayı üstünkörü ovaladım. Normalde umursamayacaktım ama sunucunun hatırlattıklarından sonra sadece bacağımı ovalamakla kalmamış, dizime de vurmaya başlamıştım yumruklarımla. “Yapmayacaktım, hiç çıkmayacaktım evden!”

Ama dayanamayıp bir daha çıktım... Duramadım çünkü yer bulamadım.

Bir sebep acınası bir kurban gibi avucuma düştüğünde, sadakatimin katiline dönüşüyordum ansızın. Yerleşikliğim, canımın eften püften sıkılmasıyla hemen son buluyordu. Sahip olduğum sevgilerim de öyle. Bir görünüp bir kaybolmamdan ötürü nefretin bile uğramayı unutacağı kişi oluyordum... Tuhaf çünkü her kalp, attığı sürece iyi ya da kötü bir duyguyu kendine yakıştırır sanıyordum. Ve kötü duygular beni bulmadığı sürece mutlu da olurdum... *Hani mutlu sonla biten yüzyıllık bir masaldı bu hissizlik?*

Artık radyoda eski bir şarkı çalıyordu. Hava durumu ve takvim güncellemesi bende nahoş duygular bırakıp uzaklaşmıştı arabanın gürültüsünden. Dikkatimi şarkıya veremezken öne eğilip dönmem gereken sapağa bakındım. Gecenin bir yarısı evden çıkmadan önce dedemin kuzeni Özden halayı aramıştım. O, mücevherat işiyle çok ilgiliydi, kimi tanıyıp tanımadığı hiç belli olmazdı. Sarraf'ı büsbütün bilmeseydi bile ismen tanıyabileceğine inanarak ona yerini sordum. Nerede kaldığını tam olarak bilemese de yakın bir konum söylemişti neyse ki. Diğer koltukta duran silahımı göz ucuyla kontrol ettikten sonra navigasyonun gösterdiği yola sapıp dümdüz ilerledim. Yol en sonunda koca bir deponun bulunduğu, yerleşim bölgesinin ise uzakta kaldığı geniş bir araziye çıktı. Navigasyonun tarifi de burada bitiyordu zaten. Artık birilerine sormam gerekiyordu Sarraf'ı nereden bulacağımı.

Diğer koltuktaki silahı belime sıkıştırıp üstünü Sarraf'ın bana biraz büyük gelen ceketiyle örttükten sonra arabadan indim. Ellerimi ceketin ceplerine soktuğumda attığım adımlar durmuş, dağılan dikkatimi kontrol etmem gerekmişti. Bu sırada elim, cebimdeki küçük tuşlu telefona kaymıştı. Titrek bir nefes bırakırken dışarı, telefonu cebimden çıkarıp karanlık ve dar ekranını seyrettim. *Uygar Özkurt'u öldürür müsün? Öldürürüm.* Aynı ses yankılı bir çığlık gibi tekrarladı kulaklarımda... *Uygar Özkurt'u öldürür müsün öldürmez misin? Öldürürüm.*

Yankılı çığlığı bir daha cebime saklayıp ilerledim, arazinin tam ortasında durup çevreme bakındım. Oysaki tek tük de olsa burada birilerini bulurum sanmıştım. Dakikalar geçiyor ama etraftan herhangi bir ses çıkmıyordu. Her ihtimale karşı elim silahın üstünde beklerken bir süre sonra orman tarafından bir arkadaş grubu buraya yaklaşır gibi görünmeye başladı. Genç duruyorlardı. Yanlarına fazla yaklaşmayıp bakışlarımı onlara diktiğimde birkaç tanesi farkıma vardı ama sohbetlerini bozmadılar. En sonunda hâlimden şüphelenip, "Buyur, yavrum?" dedi aralarından biri. Saçının kenarından çekilmiş ince çizgiye kaydı gözlerim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Yardımcı olalım."

Birkaç adımla yanlarına yaklaştım. "Evet, ablacım," dediğimde genç çocuğun yüzündeki ifade hiç aksamadı. Hâlâ bir budala gibi gülüyordu karşımda. "Bir şey soracağım size."

Aynı çocuk hemen öne çıktı. "Tabii, her şekilde cevaplarız."

"Hâkim misin buralara?" derken kaşlarımla çevreyi işaret ettim.

"Her yeri avucumun içi gibi bilirim. Ev falan lazımsa ağırlayabilirim seni."

Arkadakilerden bu hiç de komik olmayan sözlerle karşı alçak gülme sesleri geldi. Burnumun ucunu kaşırken çocuğu azarlamamak için sakın kalmaya çalışıyordum. "Sağ ol, eksik olma. Ama ben sadece Sarraf'ı tanıyıp tanımadığınızı soracaktım. Yerini biliyor musunuz?"

Bundan sonra çocuğun yüzünde bir düşme oldu. Hevesi kırılmış gibiydi. Yüzünü asıp arkadaşlarına dönerken, "Sarraf kim amına koyayım?" demişti hatta. Onun yerine, sokak lambasının cılız ışığında bile belli olan güneş kadar sarı saçlarıyla başka bir çocuk çıktı karşıma. "Sen kimsin?" derken şüpheyle bakıyordu. "Niye soruyorsun Sarraf'ı?"

Kısa bir an çevreme bakınıp tekrar sarı çocuğa döndüm. "Çağırıldı beni."

Seyrek kaşlarını havaya kaldırdı. "Seni çağırıldı?"

"Çağırılmaz mı?" Çocuk inceleyen gözleriyle baştan aşağı bedenimi süzdü. Ellerimi Sarraf'tan kalan ceketin ceplerine sıkıştırıp çocuğun bir karara varmasını bekledim sabırsızca. "Bu kadar düşüneceğin ne var, anlamadım. O kadar korkak biri mi bu Sarraf?"

"Ne korkağı lan?" Huysuzca yüzünü buruşturdu. "Korkak falan değil o."

"Tamam, korkak falan değilse götür hadi beni ona."

"Her geleni yanına götüreceksem ohoo..." Elini cebine attı ve bir telefon çıkardı. "Kapısında senin gibi kaç kadın yatıyor, biliyor musun?"

"Adamın yüzü bile yok," diye rahatsızca mırıldandım.

Bu söylediğimden sonra çatık kaşlarının altından bakan çocuk, telefonu kulağına yasladı ve bekledi. Kısık bir arama sesi duydum oradan. Az sonra, "Abi selam, rahatsız etmiyorum ya? He... Ya biri seni soruyor da ondan aramıştım," dedi ciddiyle.

Kollarımı önümde bağlayıp bir süre bekledim. Genç çocuk bu sefer bana döndü. "Kim diyeyim?"

"Yakut de." Ve ağzımdan, dün gece Sarraf'ın söyledikleri çıktı bir taklit gibi. "Tam aradığı türdenmiş."

Çocuk, dediklerimi iletikten birkaç dakika sonra, "Tamam," deyip telefonu kapattı ve başıyla ileriye işaret etti. "Seni onun yanına götüreceğim."

"Sen nerede olduğunu söyle, ben kendim giderim."

"Yok. Sarraf abim senin için *tek gelemez, çok korkaktır o*, dedi."

"Pardon, ne?" Peşine takıldım. Depo kapısının üstündeki grafiti yazılarına göz attıktan sonra bakışlarım yine sarı çocuğa döndü. "Ne dedi?"

"*Korkak*, dedi..."

“Anladım onu.” Kapıdan içeri girecek olduğumuzda geride kalan diğer gençleri kontrol ettim. Burayla ilgileniyor gibi değillerdi. Yine de her ihtimale karşı belimden silahımı çıkardım ve elimi kabzasına sarıp hafiften arkama gizledim. İçerisi çok karanlıktı, pek tekin görünmemiştii gözüme. “İlk önce sen gir.”

Sarı çocuk bıkkınca ofladıktan sonra içeri girdi ve gelmemi bekledi. Son bir bakışla diğer gençleri de kolaçan edip karanlık depoya giriş yaptım. “Oğlum, burada ışıık yanmıyor mu?”

Yine bıkkınlıkla, “Hayır,” dedi bu soruma, hiçbir şeyden memnun olmayan hâli benim de sinirimi bozmuştu. Cebimdeki telefonu çıkarıp ışığını açtığımda ışık direkt genç çocuğun yüzüne vurdu. Rahatsız olmuş olmalı ki elini gözlerine kapatıp, “Abla, ne yapıyorsun ya?” diye sızlandı hemen.

“Bir şey yok, yürü hadi.” Benim azıcık ışığımla aydınlanan karanlık depoda uzun bir yol yürüyüp bir sağa bir sola giden tekinsiz merdivenlerden geçtik. Kâh yukarı çıkıyor kâh aşağı iniyorduk ve ben ilerleyip ilerlemediğimizden pek emin değildim. Beni işkillendirecek kadar uzun bir vakit harcayınca en sonunda çocuğa seslenmek zorunda kaldım: “Şştt... Buraya bak.”

“He, baktım.”

“Sen beni dolandırmıyorsun, değil mi?”

“İşim gücüm yok, seni mi dolandıracam, abla?”

“O zaman niye aynı yerde dönüp duruyoruz biz?”

“Sarraf'a gitmek istemedin mi? Götürüyorum işte.”

“Böyle yol mu olur Allah aşkına? Dalga mı geçiyorsunuz...”

Sözümü tamamlamama kalmadan sarı çocuk önümüzdeki demir kapıyı ağırca itti ve o an, görmeyi hiç beklemediğim kadar güzel bir yerde buldum kendimi. Depodan yavaşça çıktığımda ayakkabılarım toprak bir zemine değdi. Temiz hava ciğerlerime dolarken bizim evin orman kokusunun aksine burasının daha ferah olduğunu fark ettim. Ve suyun dingin sesini dinledim. Karşımda küçük bir göl vardı, gölün fazla uzak olmayan ortasında ise ufak bir ada. Adanın üstüne bir kulübe yapılmıştı, oraya da tahta bir köprüyle gidiliyordu ama köprü pek güvenilir görünmüyordu. Sarı çocuğa bir şeyler sormak için geri döndüğümde arkamda kimseyi bulamadım. Deponun kapısı da kapalıydı. Sessiz sedasız gitmişti demek ki.

Hâlâ açık olan telefonumun ışığını söndürdüm ve suyun dalgalanıp huzurlu bir ses çıkardığı köprüye ilerledim. Kulübenin içinde birilerinin olduğunu belli eden seyrek bir aydınlık yansıyordu pencereden. Yolu

görünür kılan tek şey o ışıktı. Kısa köprüyü bitirdikten sonra silahımı tekrar belime sıkıştırıp ağaçların sonbahar yapraklarını döktüğü yerlere baktım. Bazıları esen meltemle savrulup göle düşüyordu, üstlerine bastığımda ise birkaçından çatırdayan sesler çıkmıştı... Olmaması gerektiği kadar rüya gibi bir yerdi burası.

Küçükken sonbahar yapraklarını ezip onların sesini dinlemeyi ne kadar sevdiğimi hatırlayınca kulübenin kapısını çalmadan önce biraz orada durup birkaç yaprak daha çiğnedim ayakkabılarımla. Kendi kendime oyalandığım esnada kulübenin kapısı gıcirtıyla aralandı ve başımı kaldırıp geleceğimden habersiz beni karşılayan Sarraf'a baktım. Yine maskeliydi.

"Yapraklar bunun için mi döküldü?" diye mırıldandı sessiz geçen dakikaların sonunda. Sesi yine paket paket sigara tüketmiş gibi pürüzlü ve maskenin altından bana ulaştığı için boğuktu. Rahatsız edici değildi hatta tanıdık bir yanı vardı.

"Kötü bir şey yapmadım," diyerek kendimi savunmaya çalıştım fakat sesimden bunu çok da önemsemediğim belli oluyordu. Gitgide onun kadar rahat birine dönüşüyordum ben de.

Sarraf'ın bakışları yere düştü. Ayaklarımın ucundaki yaprak kırıntılarına baktı. "Onları ezdin."

Adım adım yanına yaklaştım. Bu esnada önü açık ceket de bedenimden geriye savrulmuştu. "Neyse ki buna üzülemiyorlar."

Bu sefer üstünde siyah bir tişört vardı Sarraf'ın, altında ise siyah bir eşofman. Dünkü hâinden farklıydı. Aynı olan tek şeyse yüzünden ne zaman çıkaracağını bilemediğim maskesiydi. Bir kolunu pervaza yasladığı için içeri giremeyince karşısında durdum. Birbirimize bakıyorduk ve gözleri artık daha netti. Bir çift yeşil hare çehremde gezindi ağır ağır.

Dün karanlığın benden sakladığı gözleri seyrederken çaresizce yutkundum. "Geçmeme izin verecek misin? Uzun yoldan geldim. Sizin yollar zaten hayatımda hiç görmediğim gibiydi. Bir de çok korkağım ya hani ben... Zor geldim anlayacağın."

Söylediklerimden sonra kolunu sessizce kaldırdı ve bana yol açtı. Küçük kulübeye girip aydınlık odaya baktım. Tek katlı bir yerdi ama birkaç basamakla çıkılan asma bir odası daha vardı. Orada da tek bir yatak var gibi görünüyordu uzaktan. Zemin katta ise bir çalışma masası, onun önünde tekli bir koltuk ve ufak bir kitaplıktan başka hiçbir şey bulunmuyordu. Adım adım ilerleyip masanın köşesindeki pikaba kulak kesildim.

Gözümde canlanır koskoca mazi...

Sevgilim nerede, ben neredeyim?

Tekrar geri dönüp Sarraf'ı kontrol ettim. Kulübenin kapısını kapatmış, yanıma yaklaşıyordu. Onu bu sefer daha uzun seyrettim çünkü dün sersem kafamla fark edemeyeceğim kadar değişik birini bulmuştum şimdi karşımda.

Suçumuz neydi ki ayrıldık böyle?

Kaybolmuş benliğim, bak ne hâldeyim?

“Oturuyorum?” derken yan tarafta kalan tek kişilik koltuğa yöneldim. O sırada ayaklarıma dolanan şeyle istemsizce irkilmiş, hızla geri gitmiştim olduğum yerden. Tekleyen soluklarımdan ötürü elimi aceleyle göğsüme yasladım. Bakışlarımı yere eğdiğimde Sarraf'ın kısık gülüşü de ilişti kulağıma çünkü ayaklarıma dolanan şey aslında iki ufak kediydi sadece.

“Korkaktır derken çok da yanlış konuşmamışım sanırım?”

Nefes nefese geri çekilip alacalı kedi benden uzaklaşsın diye bekledim. “Git hadi, başka yere git... Yaklaşma bana.” Siyah olan ise onu kovmama gerek kalmadan hızlıca Sarraf'tan tarafa koşturdu. Avucum kadar ufak görünen bu iki kedi yavrusundan dolayı irkildiğim için kendime duyduğum kızgınlıkla kaşlarım çatılmıştı. Bu kadar aptal davrandığım için tahammül sınırlarımı zorlayan bendim. Kendim.

“Korkmadım,” Sarraf'a ters bir bakış attım. “Sadece irkildim işte. Nereden bilebilirim senin gibi birinin evinde kedi olacağını?”

“Senin gibi biri?”

“Kedi sevecek birine benzemiyorsun,” dedim mırıltıyla.

“Neye benzediğimi biliyor musun ki?”

Gözlerim hâlâ ondaydı. Maskenin ardına gizlenen suratı açıkta değildi, evet, bu yüzden tahminde bulunamıyordum. “Öğreneceğiz,” derken başımı ağır ağır iki yana salladım. Sarraf siyah kediyi hiç bırakmadan masanın arkasındaki sandalyeye geçti ve rahatça oturdu. Hatta aşağı doğru yayıldı, bir bacağına diğerinin üstüne attı. Onu memnuniyetsizce seyrederken hâlâ benden ilgi bekleyerek ayaklarımın dibinde dolanan alacalı kediye seslendim: “Uzaklaşsana... Almayacağım seni kucağıma.” Bir türlü benden uzaklaşmayıp hâlâ paçalarımın tutunan kediyi işaret ettim. “Adı ne bu kedilerin?” diye sorarken belli bir maksadım yoktu. Sanırım Sarraf'ı rahatça sohbet edebileceğim biri sanmakla hata ediyordum, bu sanrı fikrimde çok gayriihtiyari doğsa bile.

Sarraf uzaktan gelen sesiyle, “Bunlar çok da önemli konular değil şimdi,” dedi. Bir konuda ilk kez onun gibi davranmak isterken onun da benim

gibi davranmaya kalkışması bu sefer sinirimi bozmamış, utanmama sebep olmuştu. Aptallığımdan ötürü zorlanarak yutkundum. “Öylesine merak etmiştim aslında,” derken yorgun bir nefese karışarak ayrıldı kelimeler dudaklarımdan... Benimki oyalanmak için dile getirilmiş çaresiz bir soruydu sadece. Bakışlarım Sarraf’a kaydı. Ellerini kedinin siyah tüylerine ağır ağır dolaştırırken başı öne eğikti. Onun bu haline bakarken sözlerime devam ettim: “Ama haklısın... Böyle şeylerle oyalanmaya gerek yok.”

Sarraf eğik başını kaldırdı. Maskenin açıkta bıraktığı yeşil gözlerine daha yakından bakmak istesem de masaya yaklaşmadım. Sesindeki sertliğin neyden kaynaklandığını henüz çözememiştim. Kucağında hâlâ siyah kediyi taşıırken oturduğu sandalyeden kalktı ve bana yaklaştı. Kaçan bir hevesle başımı öne eğip parmaklarımı kütletmeye başladım.

“Safir,” dedi Sarraf bir süre sonra boşluğa doğru. Aslında bana gecikmiş bir cevabı ilettiğini sonradan fark ettim. “Alacalı olanın adı Safir.”

“Aa,” diye mırıldandım. “Öyle mi? İyiymiş.”

Ve sonra kendi kucağında tuttuğu siyah kediyi daha sıkı okşayarak dikkati o yöne çekti. “Bu da benim Hata’m.”

“Anlamadım.”

“Hata.”

“Ne hatası?”

Sarraf kucağında tuttuğu siyah tüylü kediyi yukarı kaldırdı hafifçe. “Kedimin adı.”

“Manyak mısın sen?” Ağırılığımı bacağımdan çekip dik durdum. Ellerim iki yanımda bomboş beklerken dışarıdan kötü görüldüğüme emindim. “Küçücük kedinin adını *Hata* mı koydun cidden?”

“Neden koymayım?”

“Ya sen cidden manyaksın sanırım, kedinin adını neden Hata koyasın ki?” Kollarım önümde bağlandı. “Koyulacak başka isim mi yok? Boncuk koy, Pamuk koy, Duman koy... Ama gidip de masum bir kedinin adını Hata koyma bence.”

“Olabilir, ben hatalarımı da seviyorum,” derken söylediklerinin altında komik bir serzeniş vardı ona kendini sevdiren hatalarına karşın. Belki de bunu yapmak istemiyordu... Ama ister istemez seviyordu hatalarını.

Gözlerimi devirdim. “Sadece saçmalık.”

“Değil.”

“Evet öyle. Seviyorsan ona hata deme, hata diyeceksen de hiç sevme.”

Maskeyle kaplı suratına rağmen bakışlarını bana doğrulttu Sarraf. “Seveceğim,” derken benimle inatlaşıyormuş gibi konuşmasından ötürü damarlarıma daha büyük bir sinir yayılmıştı şimdi. “Yanlış bir hayatın nasıl o kadar doğru yaşanabileceğini bana öğrettiği için hatalarımı sevmekten vazgeçmeyeceğim.”

“Ne hâlin varsa gör. Ama yine de kedi için talihsiz bir isim seçimi olmuş. Ona böyle seslendiğini bilseydi kaçırdı evden.”

“Peşinden koşardım ben de.”

“E yüzüsüzün tabii...” Çok kısa bir an bakışlarım başka yöne kaydı ve sonra tekrar ona döndüm. “Neyse, dediğin gibi başka şeylerden bahsedelim artık.”

Sarraf bu sözlerimden sonra tüylerini okşadığı Hata'yı kendi hâline bırakıp, “Peki,” diye mırıldandı. “Ne istiyorsan onu konuşalım bakalım.”

“Söyle.” Elimi silaha yakın olsun diye belime yasladım. “Beni nereden tanıyorsun? Neden korumak istedin? Ve o adamın beni öldürmek için evime geleceğini nasıl öğrendin?”

“Duydum.”

Sıkıntılı bir soluk dudaklarımı aşındırdı sıcaklığıyla. “Bak, durum senin için benim kadar ciddi olmayabilir ama...”

Konuşmamı tamamlamama izin vermeden sözlerimi kesti Sarraf. Yavaşça geri gidip masaya yaslandı. Bir şeyleri gözüme sokmaya çalışıyor gibi hissediyordum... Yapmaya çalıştığı şey, iri bedeniyle bana üstünlük kurmak mıydı yoksa? Ama nedense bu onu mahvetme isteğimi daha çok artırıyordu. “Seni kurtarıırken şaka yapıyor gibi mi görünüyordum? Durum tabii ki benim için de ciddi,” dedi, bahsettiği ciddiyeti sesine de giydirmişti bir kılıf gibi.

“Tamam, o zaman öyle şeyler söyle. Ciddi şeyler anlat,” derken sesimin titremesine engel olamadım. “Bir şeyler bilmeyi hak etmiyor muyum? Sonuçta... Neredeyse ölecektim ve sen buna engel oldun. Kesinlikle bir şeyler bilmeyi hak ediyorum.”

Sarraf en sonunda durumun vahametini fark etmiş gibi, “Yakut...” dedi. Dikkatimi kendine çeken hitabından sonra, “Hakkın olan şeyleri öğrenebilmek için tek çaren ben miyim?” diye sorduğunda her şeye rağmen sakın tutmaya çalıştım kendimi. Sonra bir yalan döküldü dilimden: “Hayır, tek çarem sen değilsin,” diye güçsüzce mırıldandım.

Masadan doğruldu, ellerini arada bir yumruk yaparak sıkarken ahes-te adımlarla kulübede yürümeye başladı. Zamanı hor kullanıyordu ya da bilmiyorum, hâlâ beni ürkütmemeye çalışıyor da olabilirdi. Masanın

ardına geçtiğinde aramıza hatırı sayılır bir mesafe girmişti. Uzaklığı ve yakınlığı arasında kıyas yapamayacağım kadar gizemli birisi olduğundan ne iyi hissettim ne de kötü. Gözlerimi sadece siyah tişörtünde, açıkta kalan kollarında ve ellerinde gezdirdim. Normal bir adam gibi görünüyordu; hiçbir duygu uyandırmıyordu bende, anlatacaklarına karşı duyduğum merak dışında ona öfke, tiksinti ya da ilgi gibi hiçbir şey hissetmiyordum. Sarraf aradığım bir parçaydı ama aynı zamanda yapbozuma da uymuyordu. Onu nereye koyacağımı bilmiyordum. Bir eksiği tamamlıyacaktı da... Ben henüz yerini bulamamıştım.

“Öyle mi?” dedi gitgide sertleşen bir tonda. “O zaman neden buradasın?”

“Tek çarem sen değilsin,” diyerek aslında kendimi inandırma çabasıyla tekrar ettim aynı şeyi. “Ama kim olduğunu da öğrenmem gerekiyor. Sonuçta bu işe bulaştın, Sarraf, parmağın var. Ve söyleyeceksin yöntemlerinin ne olduğunu.”

“Daha iyi bir yol sende yok mu?”

“Sana ne bende ne olup olmadığından! Sen, beni korumandaki amacı söyle! Kimsin, benden ne istiyorsun? Ben yaşayınca ne geçti eline? Kime ne kazandırdın? Kimin adamısın? Bunları açıkla sen!”

Sustu, hiçbir şey söylemeyince üstümdeki ceketini hışımla çıkarıp ona fırlattım. “Al şu aptal ceketini!” Havada yakalayıp sakince elinde tutarken onun kadar duygularıma hâkim olamadığım için daha çok çıldırtmaya başlamıştı bu durum beni. “Ve bana bir şeyler söyle!”

“Dostların anlatsın.”

“Yok benim dostum falan, sen anlatacaksın!”

“Onu da mı ben yapayım?”

“Çıkar maskeni!”

“Hayır.”

“Çıkar dedim!”

“Çıkarmayacağım. Maskesiz hâlimden korkarsın sen.”

“Bela mısın sen benim başıma ya? Siz benim başıma bela mısınız? Geri zekâlı! Aklımı yitireyim diye mi çıkıyorsunuz karşıma? Şerefsiz! Hayatımı kurtardın diye adam mı sandın kendini? Şu tavırlarına bak! Öldür daha iyi ya, çıkar silahını kafama sık daha iyi olur benim için!”

Ellerimi belime yaslayıp kesilen nefesimden örürü iki büküm olan bedenimi yere düşmemek için zapt etmeye çalıştım. En sonunda birkaç adım ilerleyip öne eğildiğimde, düşmemek için masanın ucuna tutunmam gerekmişti. Sonra küçük kulübede adım sesleri duydum. Yaklaşan

oydu. Sarraf... Her zamanki gibi. Yaklaştı ve elini temkinle dirseğıme sardı. Konuşurken bu kadar kararsız değildi aslında... Ama dokunurken hareketlerindeki tereddüt, yersiz cesaretini bile aşırıyordu.

“Dokunma,” dedim incecik bir sesle. Gölgesi daha da büyüdü Sarraf'ın. Sanırım üstüme eğilmişti. Ve sonra düşüncelerimi tasdiklercesine saçlarımın dibinde seyrek soluklarını hissettim. Yabancı şefkatinin altında bilmediğim bir tanışıklık yatmasından öylesine korkuyordum ki şu an...

“Endişelendiğinin farkındayım,” dedi sonsuz merhametini, gizlediği suratından daha cömert sunarken. “Ama zarar görmene müsaade etmeyeceğim. Beni tanısan da tanımasan da... Bilmen gerekenleri bilsen de bilmesen de yaşayıp yaşamayacağından hiçbir zaman tereddüt etmeyeceksin.”

“Sen mi yapacaksın bunu?” Sorumun ardından güç bela başımı ona kaldırdım. Eğik bedenim doğrulmamıştı henüz. “Hiçbir şey anlatmayıp kaygıdan öldüreceksin... Bir de beni korumaya devam mı edeceksin?”

Yorgun gözlerimle keskin bakışlarını takip edince yeşil harelerine bakmak gitgide eziyete dönüştü. Dünkü karanlığın aksine şimdi ışığın altında parlayan bitkin gözleri de sarmalıyordu beni, tıpkı elleri gibi.

“Evet. Her zaman,” diye fısıltıya yakın bir tonda mırıldandı. “Her şeye rağmen. Seni korumaya devam edeceğim, Yakut.”

“Bunun için beni çok... çok yakından tanıyor olman gerekmez mi?”

“Gerekmez.”

Ve o an, Sarraf'ın bir maske olarak taşıdığı o siyah kumaş benim için sıyrılıp gitti suratından. Geriye hayalden öteye geçemeyeceğini düşündüğüm bir çehre kaldı. Elime tutuşturulan o av fotoğrafı, anılamayan bir isim, sevilmemesi gereken lekeli bir yürek... O. Her şeyden geriye o kaldı sadece. Dalgınlığım aptallığımı açacakken sık nefeslerimin yavaşladığını hissettim. Hiçbir şey söylemeye yeltenemedim. Omuzlarım güçsüzce düştü, oraya insafsız bir ağırlık yüklenmişti sanki. Yılların ağırlığı... Özlem ve nefret... Beklenti ve pişmanlık... Ben ve o... Bizim paramparça duygularımızın ağırlığıydı şimdi omuzlarımda taşıdığım şey.

Titrek elimi kaldırıp bir yere tutunmak istedim ama nereye dokunsam aptallık olacaktı. O karşımdaydı. Dakikalar sonra, “Uygar?” diye fısıldadım.

İki yıl önce tam da bugün, bambaşka bir 1 Ekim'de son kez görmüştüm onu. Yaşar kollarından tutup evimizden çıkarırken geriye dönmüş ve hayal kırıklıklarıyla bakmıştı gözlerime. Ellerimde bana hediye ettiği

yakut taşlarıyla süslü biri büyük biri küçük iki bileklik vardı. Kulağımda ise *bir çocuğumuz olsun* sözleri... Durduğum yerde tökezledim ve farkın-da olmadan beni tuttuğu kolunu kavradım. "Uygar, sen misin?"

Ona seslenmemin ardından uzun uzun bana baktı. Birkaç dakika öncesine nazaran şimdi daha tanıdıktı yeşil gözleri. Göğsüme alışık olduğum bir sızı yayıldı. Sanırım o an, uzun zaman sonra ilk kez heyecanlandım ya da bilmiyorum... Belki de korktum. İki zıt duygu da benzer felaketler yaşattığı için çok karıştırıyordum ne hissettiğimi. Sarraf ise sessizlik yemini etmiş gibi asla konuşmuyordu. Ancak ona, "Çıkar mas-keni," dediğimde araladı dudaklarını.

"Hayır." Sesi onun Uygar olduğunu düşünemediğim anlardaki ka-dar cesur çıkmıyordu artık.

Korkak, diye bir ses yankılandı zihnimde. Sen de korkacaksan niye göze aldık boyumuzdan büyük duyguları?

"Yüzünü göster."

"Hayır."

Gerçekten onun sesi miydi bu duyduğum? Eğer iki sene öncesi olsa ve bu sesi duysam asla Uygar'a ait demezdim. Çünkü onun ses tonu daha netti, dinleyenin kulağına yerleşirdi. Bu maskeli adamsa, masada göründüğü üzere tüketilmiş onca sigaradan sonra yitirmişti sesinin tüm niteliğini. Çok geçmeden, "Beni görmeyeceksin," diye mırıldandı.

Elimi uzatıp o kara maskeyi parçalayarak çıkarmak için çıldırırken, "Hayır, göstereceksin yüzünü," diyerek istediğim şey konusunda diret-tim. Madem karşı karşıya gelmeye cüreti vardı, o zaman saklamayacaktı kendini. Hafifçe yükselip maskeyi ucundan kavradım. Biraz önce benim için yabancı sayılan dokunuşları o an daha sıcak değdi tenime ve beni engelledi. Daha çok hırslandım. Üstüne giderek ince kumaşı çekiştirmeye çalışırken, "Madem çıktın karşıma, o zaman bakmaya yüzün olsun!" diye bağırıyıştım.

Uygar ilk başta çok sert davranmadı beni durdurmak için. "Sakin ol."

"Sakinlik sağla o zaman!"

Ama sonra dirseklerimi tuttu, beni atik bir hareketle çevirdiğinde kollarımı arkamda birleştirmiş ve bedenimi kitaplığın yanındaki duvara yaslamıştı. Kötü çarpmayayım diye elini yüzümle duvar arasına koydu. Hırsla soluklanırken bunu başaramadığım, maskesini açamadığım için kendime öfkeliydim. Kulağıma eğildi Uygar. Az önceki ısrarını devam ettirerek, "Bu maske açılmayacak," dedi, artık kızgındı.

"Neyi saklıyorsun ki?"

Soruma bir cevap vermeden, “Yüzüme bakılmayacak,” dedi yavaşça.

“Niye?” diye bağırdım ben de. Bir süre sonra tüm kuvvetim bedenimden çekildi. Dimdik duran hâlim gitgide eriyen bir buza dönüştüğünde kendimi yere bırakmak istedim. Acaba düşsem tutar mıydı? “Niye...” O kadar yakındık ki maskesinden sızan nefesleri tenimi okşuyordu. “Uygar,” dedim yalvarır gibi. “Gerçekten sensin, değil mi?”

Kolumu tuttuğu elini belime, sonra da karnıma sardı ve kollarını sıklaştırdı. Onca nefret, onca hasret ve sayısız gözyaşıyla geçen zaman, Uygar’ın bana kurduğu oyunlarla artık tehlikeli bir hâl aldığı anda muhakkak karşı karşıya kalacağımızı kazımıştım aklıma. Şimdiyse kolları arasındaydım. *Tıpkı eskisi gibi.* Dilini diş etine vurup cık sesi çıkararak soruma itiraz etti. “Uygar sana sarılır mı sanıyorsun?” diye neredeyse fısıltıya yakın bir mırıltıyla kulağıma konuştu. O bir şeyler söyledikçe dağınık saçlarım bir meltem gibi uçuşup önüme geliyordu. “Uygar sana sarılmaz... Sarılamaz.”

“Hayır, sensin.” Belimdeki silah tenime batıyordu *yalan söyledin*, diyerek. Haklıydı... Hani namli ilk fırsatta ona çevrilecekti? Oysa asıl ben bir yalanla kalbimden vurulmuş gibi hissediyordum. “Biliyorum. Tanıdım seni. Sensin işte.”

Başımı önümdeki duvara yasladım, hatta kaldırıp bir de çarptım. Gözlerimden yaşlar yuvarlanıp tüm güçsüzlüğümü ortaya sererken başımı duvara vurmaya devam ettim. O sırada arkamdaki Uygar beni tutup engel olmaya çalıştı. Pürüzlü, maskeden dolayı boğuk çıkan sesi hâlâ bir yabancıya benzese de dinledikçe tanıdık bir hâl de alıyordu, ya onu Uygar sandığım için ya da Sarraf’a alıştığım için.

“Yapma şunu.”

“Sensin biliyorum,” derken çabucak akan burnumu çektim. “Belki hemen değil ama önünde sonunda tanıdım seni!”

“Tanıyamadın.”

“Uygar, sensin!” Onun inadına karşılık verircesine ben de sesimi yükselttim. Ama konuştukça başka şeylerin farkına varıyordum. “Sen...” Çaresiz bir yutkunuş boğazımı zorladı. “Sen kimsin ya?” Tekrar çektim burnumu. “Sen benim tanıdığım hangi adamsın?” derken son gücümle onu kendimden ittip bedenimi tamamen maskeli yüzünden tarafa çevirdim. Bana bahsettiği tek şey gözleriydi, onları fazla lütufkâr kullanıyordu. Sadece gözlerine bakmak bile beni, daha benim bile tanıyamadığım bir canavara çevirdiği için *olmasaydı* diyorum; *başka hiçbir şeyi, gerçek bir yüzü, ruhu, onuru ve gururu olmadığı gibi o derin yeşil gözleri de olmasaydı*

karşımda... Ellerimi kaldırıp hafifçe göğsüne vurdum. “Hangi yüzle yapıyorsun bunları? Benden ne istiyorsun? Bunu bana niye yapıyorsun?”

Gözlerini hiç kaçırmadı. Birbirimize bakmak diğer her şeyi görmemizi engelliyordu. Her zaman engellemişti zaten. Kaldıramayacağımız kadar ağır duygulara sahip olmak istemiş ve altında ezilerek boyumuzun ölçüsünü almıştık. Yine engel olamadığım ufak bir gözyaşı aşağı kaydı. İki senenin ardından ne konuşulur, bilemedim. Kızgındım, öfkeliydim...

Benim yerime sessizliği bu sefer o bozdu: “Ben sana hiçbir şey yapmadım.”

“Yaptın! O kapının eşiğinde bıraktın beni! Uykularımı kaçırdın!” Haykırışlarım, tüm gücümü sömürünce, “Ben sen dön diye ne kadar bekledim, haberin var mı?” diye fısıldayarak bitirmek zorunda kalmıştım sözlerimi. “Dönmedin,” derken başım iki yana sallandı. “Gelmedin geri...”

“Beklemeseydin.”

Bir yumruk daha attım göğsüne. “Şerefsiz, şimdi niye karşımdasın o zaman? Söyle! Şimdi niye karşıma çıktın, alçak herif! Beni daha da dibe mi batırmak istiyorsun?”

Gözlerinde parlak bir öfke vardı. Sanırım yavaş yavaş kim olduğumuzu kabulleniyordu. Maskesinin ardından kahramanlıklar yapan Sarraf değildi o. Uygur’dı. Haindi. “Seni daha da dibe batırmış gibi mi görünüyorum?” diye mırıldandı

Hayatımı kurtarmasından bahsediyordu şu an, aynı şeyi inatla gözüme sokuyordu. “Sen öyle pislik bir adamsın ki... Hayatımı kurtarman bile sana teşekkür edebilmem için yeterli değil. Sen öyle haysiyetsiz bir adamsın ki, ortada seni sevmeye en ufak bir sebep bile bırakmadın. Utanıyorum senin gibi leş bir adamın insafına kaldığım için. Ölseydim de görmeseydim şu pis suratını...” Düzelttim. “Gözlerini.”

“Ama hâlâ titriyorsun.”

“Ne diyorsun be?”

“Yine bana kapılıp gidecek gibi titriyorsun ellerimin altında diyorum.” Geniş avucu belime biraz daha yayıldı. “Daha fazlasına yeltensem...”

Ona tutunmaktan vazgeçtim. Elim belime gitti ve orada, onu bir an önce alayım diye bekleyen silahımı kavradım. Namlu tam da istediğim gibi Uygur’a kalktı. “Uzaklaş.”

Beklediğim kadar ciddiye almadı beni bu yaptığımdan ötürü. Tepkilerini ölçebileceğim tek şey gözleriydi; o da sinirimi bozarak, pervasız

bir tavırla doğrulttuğum silahı seyretti bir süre. Bana geri döndüğünde hâlâ aynı alaycılığı sürdürdüğünden dolayı kalbine keskin bir kurşun saplamamak büyük bir savaşa dönüşmüştü benim için. Oturup dingin akan bir suyu dinlesem fazla huzurlu hissettiğim için uyku gelirdi. Uygur ise dingin akan su misali ağır ağır dile döktüğü kelimeleriyle ateşe veriyordu hislerimi. “Vuracaksın vur, tamam... Ama bununla neyi bitireceksin? Hangi duyguyu bir kurşunla bitirebilirsin?” diye sorduğunda dişlerim birbirine çarpmış, araya tatsız bir ses karıştırmıştı.

“Bir kurşunla yetineceğimi kim söyledi?”

Güldü. Umursamaz görünmek için kendini zorladığının farkındaydım, benden sakladığı ruhu o rahatlığı bu kadar derinden yaşamıyordu büyük ihtimalle. Ama ben kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, ne ruhumu inandırabilirdim umursamaz olabileceğime ne de yalancı gözlerimi... Sözlerimi. Hiçbir koşulda onun kadar oyuncu davranamayacak olmak, öfkemi daha onulmaz hâle getiriyordu.

“Gerekiyorsa şarjörü boşalt üstüme...”

“Beynine!”

“Ha orama... Tamam, yap.” Başını bir kez öne eğip geri kaldırdı yavaşça, sonra gözlerinin kısıldığını fark ettim. “Kurşunlar beni öldürür, senin hislerini değil.”

Namluyu göğsüne çarptım anlasın diye. “Hislerimi öldüren sensin zaten! Sen mahvettin her şeyi!”

“Hayatını kurtarmaktan başka ne yaptım?”

“Kurtarmasaydın! Cayır cayır yanarak ölmeyi, senin gibi haysiyetsiz bir adamın ellerinde yaşamaya yeğlerdim ben! Fazla konuşma...”

Uygur ansızın konuyu değiştirdi: “Hatırlıyor musun bugünü?” Rahat davranabiliyor oluşunun beni kışkırttığını o da çok iyi biliyordu ve kullanabileceği tüm kozları önüne sürüyordu. Bu kadardı o zaten. Sadece onursuz oyunlarla var olabilen, etrafındakileri kışkırtarak muhtelif hesaplaşmalara mecbur bırakmasa yüzüne bakılmayacak türden bir adamdı. Sadece bu kadardı.

Birden sorduğu soruyla yüzüm daha da düştü. “Hım,” dedim her şeye rağmen gardımı koruyup. Onun gibi rahat olabilirdim, niye olmaya-yım ki? Hâlâ gururu olan bendim sonuçta. Uygur değil. “Eski ve gereksiz bir yıl dönümü. Sen hatırlıyor musun?”

“Hiç unutmadım,” dedi üstüne basa basa.

“Daha da unutulmaz kılarım senin için.” Fark etsin diye silahı göğsüne biraz daha bastırmış, sonra dayanamayıp onu sertçe kendimden

uzağa itmiştim. Birkaç adımla geri gitti ama aramıza büyük bir mesafe açmadı, yalnızca silah için rahat bir alan tanıdı bana.

Kulübeyi bu sefer hatıralarla dolu sorusu doldurdu: “Sen de özlüyor musun o günleri?”

Dişlerimin arasından mırıldandım yine. “Ne kadar özlemediğimi sana seve seve kanıtlayabilirim, Uygur.”

Gözlerini benden hiç ayırmadı. “Ölmüş olsam...” derken onu vurma ihtimalimden bahsediyordu. “...şimdikinden daha fazla inanmam sana. Sen bana hiçbir şey kanıtlayamazsın, Yakut.”

“Sus.”

Teslim olur gibi bir hâli yoktu. Omuzları dik duruyordu. Gözleri sabit hâlde bendeydi ve benim kadar güçsüz sarf etmiyordu sözlerini. Canımı yakıyordu. Parmaklarını tekrar uzatıp bileğimi sardı sıcak bir dokunuşla. “Senin benim karşımda kazanma şansın yok. Benim karşımda durduğun sürece kaybetmeye mahkûmsun, bunu sen de biliyorsun.”

Tam kalbine koyduğum silahı biraz daha derinden bastırırken başımı yukarı kaldırıp ıslak gözlerimin ardından cürekâr görünen yeşil gözlerine baktım uzun uzun. Çünkü ancak bu kadarını yapabiliyordum. Sadece bu kadarına izin veriyordu. “Ama sen yüz kere sor, ben yine aynı şeyi seçeceğim, Uygur,” dedim. “Senin karşımda durarak kaybetmek isteyeceğim. Ve senin aksine, kaybetsem bile en azından bir gururum, bir onurum olduğu için hâlime şükredeceğim, biliyor musun?”

Boynunu, gerginliğini üstünden atmak isteyerek yavaş yavaş iki yana yatırdığında birkaç küt sesi geldi. “Çık git o zaman buradan, seni ben mi çağırdım?”

“Karşıma ilk önce sen çıktın!”

“Ama tanımadın beni, senin için bu yeterliydi. Hayatını kurtardım, tekrar çıktım hayatından, şimdi kapıma kadar gelen sensin. Beni tanıdın, memnun kalmadın. Çık o zaman, git buradan. Uzaklaş benden.”

“Niye gideyim? Sen peşimde ne aradığını söyle önce!” Yine susunca, “Bak benim sinirimi bozma, Uygur,” diye mırıldandım. Sesim kısık ve biraz da tehlikeliydi. “Çok kötü hesaplaşırız, benim sinirlerimle oynama sakın.”

Geri geri gitti, belini ardındaki masaya yaslayıp oturur pozisyona geçti. Kollarını iki yanından masaya yasladığında gerilen kaslarının eskisine nazaran daha belirgin olduğunu fark ettim. Zaman onu sadece huy olarak değil, bedenlen de değiştirmişti. “Sana iyilik etmeme rağmen beni vuracak mısın?” derken acaba kendisi de inanıyor muydu söylediği şey?

İyilikmiş... Hayatım onun üstüme sıçratığı çamurdan bir lekeyle göz göre göre mahvolurken de söyleyebilir miydi aynı şeyi? İyilik ne zamandan beri, birini düşürüp sonra kalksın diye elini uzatmak demekti ki?

“İyilik etmek mi?” diye istemsizce sesimi yükselttim. “Sen yüreği bozuk adamın tekisin bel!” Uygur bu hakaretimi zerre kadar umursamadı, hâlâ göz dolduran cüssesi ve en pervasız hâliyle karşımda oturmaya devam ediyordu. “Yüzün bile yok, korkaksın sen!” *Biraz düşsün şu omuzların, benim kırık yüreğim gibi... Ne olur, kaybeden yalnızca ben olmayayım.* “Gururundan geriye bir şey kaldı mı acaba? Ha?” Derin bir nefes çektim içime. “Yüzüne bile tükürülmez senin! Şimdi bir de karşıma geçmiş, *sana iyilik ettim*, diyorsun! Seninle tanışmak kaderin bana yaptığı en büyük kötülüktü, biliyor musun? Keşke o adamı öldürmeseydin de seninle bir daha karşılaşmadan son nefesimi verip ayrılseydim şu dünyadan! O katile sığınsaydım keşke, seninle yüz yüze gelmek yerine keşke ona yalvarsaydım beni öldürme diye!”

Tam o an, maskesinin gizlemeye yetmediği âdemelması olanca belirlirliğiyle hareket etti. Gözlerimi hızla bedeninde gezdirip tepkilerini incelerken kulübedeki camı çizen dalların sesi, duvardaki saatin tik takları, iki yavru kedinin mırıltısı beynimin içinde büyük bir karmaşaya dönüşmüştü. Ve atik bir hareketle masadan doğruldu Uygur. “O silahı sakın indirme,” dedi, az önce de namludan korkmamıştı ama bu sefer sanki ölüm aramızda önceden verilmiş bir sözmüş gibi kendinden emin yaklaştığı için son derece sert bir ikazla dile getirdiği şeyi dinledim ve silahımı hiç indirmedim. Uygur adımları yerde tok sesler bırakarak karşıma geçti. Bir elini başımın yanından uzatıp hemen arkamda kaldığını bilmediğim düğmeye dokunduğunda içeriye derin bir karanlık sarmıştı. “Yapacağını yap, vur beni.”

Biten mesafelerden dolayı yaklaşan bedenlerimiz arasında sıkışan silahı titrek bir tutuşla tekrar göğsüne yaslardım ve dudaklarımdan çelimsiz bir uyarı sıyrıldı: “Uzaklaş.”

“Vur.” Dişlerimi sıkıp ifadesiz bir suratla karanlığı seyredirken tek bir kelime dökülmedi dilimden. Ancak Uygur’ın söyleyecekleri bitmiş gibi görünmüyordu. Üstelik silahı tutan elimi kavrayıp beni daha da güçlendirdi aramızdaki savaşı harlamak üzere. “Bu son şansın olur, Yakut,” diye mırıldandıktan sonra uğultulu sessizliğe eşlik ederek bir süre bekledi. “Bu sana sağladığım son mahremiyet olur,” derken bahsettiği şeyin karanlık olduğunu hemen anladım. “Ne yaptığını kimse görmez. Benden başka kimse bilmez. Pişmanlığını, acını, nefretini, geçmiş bütün

hesaplarını bitirmek için sana sadece bir kez şans sunarım. İyi kullan bu şanslı.”

“Bırak.”

Uygar ikazıma rağmen silahı tutan elimi bırakmadı. “Cesur öl, göze aldığın şeyi yap. Hemen şimdi vur beni.”

Dışlerinin arasından kızgınlıkla sarf ettiği kelimeleri yine kale almadım. O da benim tekrarlayan arzumu umursamadı. “Bırak...”

Gitgide eğildi, benim ona ancak bir silahla yaşatabildiğim eziyeti o alnını alnıma koyarak yaşattı bana. “Sık o kurşunu. Bütün hesaplarını böyle bitirebileceğini düşünüyorsun ya kapat hepsini şimdi, yoksa...” Sözlerinin arasındaki bekleyiş esnasında yavru kedilerden ürkek mırıltılar işittim. “...yoksa ben yakacağım canını.”

“Canımı yakabileceğim kadar etki edemezsin sen bana...”

Keyifsizce güldü. “Kollarımdasın,” derken gerçekleri hatırlattığı için ona olan kızgınlığım biraz daha artmıştı. “Seni sıkı sıkı tutmasam düşersin, Yakut. Dokunsam ayrı, uzaklaşsam ayrı titrersin. Benden kurtulabilmek için beni öldürmekten başka çaren yok. Ama öldürsen bambaşka yaralar açacağım sende.” Yutkundüğünü işittim. “Vur hadi.” Kelimele-rindeki öfke hoyrat bir deniz gibi dalgalanıyordu. “Tek güvencen şu kurşun ya, hadi vur şimdi beni.”

“Uygar...”

“Seni bekliyorum.”

Kirpiklerim yavaşça örtüldü. Son bir gözyaşı oradan usulca aşağı kaydı. Karşıma bu aynayı kim koydu, hiç bilmiyordum. Artık gözlerim kapalıyken bile kendi güçsüzlüğümü görüyordum.

“Şansını iyi değerlendir. Beni vurmادين diye sana dürüstsün demem, Yakut... Sana teşekkür etmem.” Bir eli çok sonra çeneme değdi, dokunuşu fazla yumuşaktı. “Korktuğun gibi olursun, benim gibi olursun... Yalancı olursun.”

Dışarıdaki esinti arttı. Pencereye vuran dal parçası artık daha kulak tırmalayıcı şekilde çiziyordu camı. Uslanmayan kedi mırıltıları ve saatteki tik tak sesleri bir balyoz gibi kafama vuruyordu. Silah ellerimin arasında ufalandı. Verdiğim sözü tutmak istedim. Namluya yeni bir yön çizip omzuna sıktım kendimden güç bela uzağa ittirdiğim Uygar’ın. “Şansını kaybetti...” diyecekken sözlerini tamamlayamadan ufak bir sızlanışla öne eğildi. “Ah...”

Arkama dokunup ışığı yaktığımda asıl maksadım artık terk etmekti bu kulübeyi. Ama onu karşımda, iki büklüm, omzunu tutarken

bulduğumda hissettiklerim birbirine karıştı; yanına yaklaşma arzusu, ondan daha da uzaklaşma isteğini acımasızca ezip geçti. Merhametim, sanki bir şansı varmış gibi nefretime kafa tutuyordu. “Bir dahakine o kurşun kalbine isabet etsin istemiyorsan... Beni kurtarmak için bile olsa sakın çıkma karşıma, tamam mı?” derken ara ara yutkundüğüm için sözlerimi bitirmem gerektiğinden uzun sürdü. Çıkmam ise onun kolunu tutarak ne kadar hasar aldığını görmeye çalışan hâline bakakaldığım için gecikmişti.

İndir şu kapının kulpunu, terk et orayı, Yakut... Hemen, bir an önce! Bilerek o kulübede kaldığın her saniye yanlış anlaşılacağının farkında değil misin? Adamı kıskançlık krizinden vurmادين ya, bir hain o! Onun uğruna kirlenmeye değer mi? Hatıralar zararına çalışıyor, bari zaman eksi yazmasın hanene. Çık oradan, çık artık, Yakut.

“Duydun mu beni?” diye mırıldandım; elbette duymuştu, ben sadece biraz daha fazla kalmak istiyordum. Öldüğünü görmek için değil, galiba ölmeyeceğinden emin olmak için.

Uygar ara ara elini kaldırarak akan kanı kontrol ettiği koluna bakmaktan vazgeçip gözlerini bana dikti. “Ben sana en başında *vur* demiştim...” Nefesi kesildiği için yarım kalan sözlerine devam edemedi. Biraz daha kalırsam ona yardım etmekten korkuyordum. “Namlunu getirdim ben koydum göğsüme.” Başını arkaya yatırıp bir süre öylece bekledi. “Bu kadarına mı cesaret edebildin, Yakut?” dedikten sonra acısına rağmen güldüğünü duydum. “Sana korkak derken... hiç de... yalan konuşmuyordum.”

“Benden uzakta acılar içinde geber inşallah, şerefsiz...”

“Olmazsa... muhakkak... haber vereceğim...”

“Muhakkak bekliyorum!”

En sonunda kulpu indirmeye cesaret edip gitmek üzere kapıyı açtım. Aceleyle oradan uzaklaşırken her adımda yere yapıştığımı, uzaklaşmaya çalıştıkça yerde kirli izler bıraktığımı hissediyordum. Gölde kıpırdayan su sesleri buraya geldiğim ilk anki huzurunu büsbütün çekip almıştı benden. Ürkütücü bir andı. Tekinsiz köprüyü, karanlık ve büyük depoyu geçtiğim anlardan aklımda tek bir hatıra kalmadı. Silahı arkama sıkıştırırken burada ne yaptığımı öğrenip de bir şeyler sorarlarsa ne cevap vereceğimi düşündüm ama yanıt bulamadığım için dudaklarımı sıkıca örtmem gerekti.

Hiçbir şey bilmeyecekler.

Depodan çıktığımda karşımda buraya gelirken kullandığım arabanın aksine başka bir araç daha vardı. Gri arabanın kapısına yaslanan kişi, başını sağ tarafa çevirdiği için rüzgâr sarı saçlarını yüzüne savurmuştu ancak arımdaki depo kapısı sertçe örtülünce bakışları bana döndü onun da.

Sevtap.

Kolları önünde bağlıydı. Mavi gözleri bir süre dağılmış hâlimde dolandıktan sonra yaslandığı yerden doğrulup ellerini deri ceketinin ceplerine sıkıştırdı ve bana yaklaştı. Yüzündeki acıma dolu ifadede şefkate ve anlayışa dair hiçbir iz yoktu. Sanki buraya neden geldiğimi, içeride neler yaptığımı, kimle yüz yüze kaldığımı ve en kötüsü de hakiki olarak neler hissettiğimi çok iyi biliyormuş gibi baktığı için tüylerim ürpermişti birden. Ağzını açsa, *O pisliğin canını alacak kadar cesaretin yok muydu?* diyerek beni suçlayacak sandım.

Sevtap'la uzun zaman sonra tam anlamıyla ilk karşılaşmamızdı bu. Sıklıkla saha görevinde olduğu için teşkilata nadiren uğruyordu. Dudağının kenarını hafifçe kıvrıp, "Merhaba, Yakut," diye uzak bir selam verirken bile beni tereddüde boğan bir yanı vardı.

"Merhaba..." Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sevtap?"

"Aynen. Ben." Gülüşü soldu birden. "Ne işin var burada?"

Sorusundan sonra arkama sıkıştırdığım silah bedenime daha çok batmıştı sanki. "Asıl senin ne işin var?" derken gözlerimi tekrar ıssızlığa gömülen arazide gezdirdim. "Beni nereden buldun?"

"Evine gelmiştim," dedi rahatça. "Sonra çıktığını görünce takip ettim. Konuşmak için de işinin bitmesini bekliyordum. Biraz daha gelmeseydin içeri girecektim hatta."

Sessizliği tercih ettim. Herkesin şüphelenmesine sebep olabilecek tuhaf bir hâli vardı sükûnetimin. Fakat az önce hayatımın tamamının şaşkınlık ihtiyacını karşılamaya yetecek kötü bir yüzleşme yaşamıştım. Yani böyle görünmekten başka yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu o an. "Öyle mi? Neden geldin peşimden?"

"Konuşmamız gereken şeyler var çünkü."

"Ne gibi?"

"Burada anlatamam. İnsene oradan." Kaşlarıyla merdivenleri işaret etti. "Arabaya geçelim."

Bana daha fazla söz hakkı tanımadan kapıyı açtı. Beklentiyle surlarına baktım. Deponun arkasında kim olduğunu biliyormuş gibi bakmıyordu ama bilmediğine dair bir soru da yönelmemişti bana. Fazla uzun bakmış olmalıyım ki en sonunda, "Binecek misin?" diye sordu.

Yorgun bedenimi koltuğa yerleştirdim. Ellerim usulca bacaklarıma kondu. Hangi şekilde oturacağımı bile unutmuştum. Avuçlarımdan kayıp giden, belki de uzaklaşmak yerine külliye yok olmuş bir duygunun son kırıntılarını korumak ister gibi korkak ve umutsuzdum. İçimden bir ses *en azından yüzünü görebilseydin* deyince gözlerim kapandı hayal kırıklığıyla. Tüylerim geç kalmış bir ürpertiyle dikleşti. Kirpiklerimi son gücümle sıkıp çok beklemeden açtım ve karanlık olduğu için farların sonunu göstermeye yetmediği yolu seyrettim. “Söyle,” derken arabada gereğinden fazla yüksek duyulan mırıltımdan dolayı Sevtap’ın hissettiklerimi anlamamasını umuyordum içten içe. “Neden arıyordun beni?”

Başını iki yana sallayıp keyifsizce güldü Sevtap. “Seni sadece ben aramıyorum, öncelikle bunu bir hatırlatayım. Peşinde bir sürü bela var.”

“Öyle.”

“Geceyi de kötü geçirmişsin. Geçmiş olsun. Ciddi bir şeyin yok, değil mi?”

Sesi fazla ilgili değildi. Bir görevi yerine getirir gibi ezbere davranıyordu. “İyiym,” dedim hâlâ tonu değişmeyen ürkek bir mırıltıyla. Sonrasında üstümdeki evhamı atabilmek için alnımı sıvazladım ama gözlerimin önüne sürekli o geliyordu. Huzursuz ediyordu beni. Hayatımın her ânına sızıp da beni muhtelif duygularla sınaması, zamanında ona kör kütük âşık olmanın en büyük hatam olduğunu düşündürüyordu.

Çok sonra Sevtap’ın kolumu dürttüğünü fark ettim. “Sana sesleniyorum. Duymuyor musun? Yakut... Yakut!”

Elimi alnımdan çekip kambur sırtımı tamamen koltuğa yasladım. “Ah, şey... Araba gürültüsünden duymamışım, pardon...”

Sevtap anlayışlı olmak için fazladan çaba gösteriyordu. “Anladım,” dedi sakın bir tonda. *“Gece başına kötü bir şey gelmemesine sevindim,* diyordum. Ama hâlâ çok dikkatli olman lazım senin. Niye dışarı çıkıyorsun ki? Birisi mi yolladı yoksa? Belçin falan?”

“Yok, biraz işim vardı.”

“Ne işin vardı?”

“İş işte...”

“Kızım delirdin mi sen? Başında onca bela varken kafana göre dışarı çıkamazsın. Duyduğuma göre sizin evin çevresinde de hiç koruma yokmuş bak, sen mi çektirdin onları?”

“Hayır, ben kimseyi geri çektirmedim.”

“Peki o zaman evin etrafı niye o kadar sakindi? Ailenin evine korunaklı olmak için döndüğünü sanıyordum?”

“Gece odama giren adam işini garantiye almak için yaptı herhâlde...” Kelimeler dalgınlığımdan dolayı yarım kaldı. Dağılan saçlarımı en tepeden kavrayıp geri ittim. Şimdi aklımda Uygur’ın hatıraları dönüp dururken kendimle ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum ki. Konuşmak da istemiyordum. Birden dudaklarımda, boynumda ve hatta tüm bedenimde sıcak, huzursuz ve çok tanıdık bir sızı hissedince yüzüm boğuluyormuş gibi kasıldı. Nefes almak üzere dudaklarımı aralayıp hafifçe burnumun ucunu tuttum. Rahatlayabilmek için gözlerimi de kapattım ama bu hâlim Sevtap’ın dikkatini çekmekten başka hiçbir işe yaramamıştı. “Sen iyi misin?” dedi merakla. “Durdurayım mı arabayı? Hava almak ister misin?”

“Hayır hayır, sakın durma,” dedim, epey aceleliydim. “Devam et.”

Sevtap bir süre başını bana çevirerek hâlimi kontrol etti. “Peki...” derken araba hâlâ aynı hızında ilerliyordu. Kısa bir zamandan sonra sıkıntı çıkmayacağına kanaat getirmiş olmalı ki benzer bir tonda yineleyerek, “Tamam,” dedi Sevtap. “Yani ben anlamıyorum. Sen niye geldin ki ailenin yanına? Bir işe yaramış gibi de görünmüyor.”

“Belçin oranın daha güvenli olduğunu düşündüğü için yolladı.”

“Oldu mu peki?”

“Sevtap...”

“Oldu mu diye soruyorum? Bilen sensin, cevap ver işte. Ne geveleyip duruyorsun?”

“Gevelemiyorum. Olanları sen de gördün. Biliyorsun.”

“E madem başında böyle tehlikeler olduğunu biliyorsun, neden gece vakti olmaman gereken bir yere gidiyorsun? Canını daha kolay alsınlar diye mi?” Birden huysuzlandı Sevtap. “Neresi burası ya? Ne işin var senin burada? Ne işin olabilir bunca derdin sıkıntının arasında?”

Ağır basan şey o an utançtı. Başımı arkaya yatırıp sadece bir hafta içinde peş peşe sıralanan hatalarımı düşündüm. Sanırım en kötüsü, Uygur’ı öldürmek yerine sadece yaralamış olmaktı. Aklım kalmıştı işte... *Onu sadece yaralı bırakmadım. Ben aynı zamanda ondan gidip tekrar ona dönebilmek için bir bahane de bıraktım ardımda.*

“Odama gelen kiralık katille ilgili bir iz buldum,” dedim mırıltıyla. “Onun için gelmiştim.”

Sevtap ısıtıcıyı biraz daha artırdı. Klimadan üstüme vuran sıcak hava ansızın çarpınca gözlerimi kısıtım. “Bu senin işin değil,” derken onun haklı olduğunu biliyordum. “Sen olduğun yerde kalıp istihbarattan haber beklemeliydin, Yakut. Etrafta seni öldürmek için an kollayan gözü

kara bir adam var. Niye seni bulsun diye işini kolaylaştırıyorsun ki? Bir kere deneyen beceremeyince bir daha denemez mi sanıyorsun?”

“Elimden geleni yapmak istedim ben de,” diye kendimi savunmaya çalıştım. “Sadece oturup beklemeyi sevmediğimi biliyorsun. Üstelik böyle olmak işe de yaramıyor. Gördük ya... Dibime kadar girdiler.”

“Bizim işe yarayamadığımız yerde sana faydası dokunabilecek kimi buldun peki? Kimle görüştün sen içeride?”

Yeni bir yalan söyleyecek olmanın sıkıntısıyla iç çektim. Utanır gibi bir tavır alırken kısık sesimle, “Kimseyle,” demiştim. Sevtap bir tuzağa düştüğüm için utandığımı düşünmeliydi. “İçeride kimse yoktu... Kandırılmışım.”

“Sen aslında eskiden böyle sersem değildin ha... Güvenmediğin işe bulaşmazdın. Hatta nefes almak için bile Belçin’den emir beklerdin.” Başımı yan tarafa çevirdim. Sevtap da yolu seyrettiği hâlde bakışlarını sık sık bana doğrultuyordu. “Onun buraya geldiğinden haberi olduğunu sanmıyorum, bence yok yani çünkü böyle bir şeye asla ama asla izin vermezdi.” Sessiz kalınca durumu daha çok kavradı Sevtap ve dudağının kenarını kıvrırdı alayla. “Anladım, demek ki aramızda yeni bir yalancı var. Hayırlı olsun.”

“Ben yalancı değilim,” diyerek tekrar kendimi savunmaya çalıştım. Hınçla yükselen bedenim, kendime inanmadığım için sakinlikle alçaldı sonra. “...ama yine de aramızda kalsın bu.”

“Kalsın bakalım.”

Sözlerinden sonra başını tehdit edercesine iki yana salladı ve başka hiçbir şey söylemedi Sevtap. Arada bir hâlini kontrol ederek bakışlarından anlam çıkarmaya çalışsam da çabuk vazgeçmiştim. Zaten içimi bunalan bir ağırlık taşıyordum omuzlarımda; yarına dair bir endişe, geleceğe dair daha büyük bir korku, geçmişim için pişmanlık, ruhumun en ağır yarası ise onu öldürememiş olmanın gurur kırıklığıydı.

Araba, uzun bir yolculuğun ardından yine ilk kez geldiğim bir yerde durdu. Yaslandığım yerden yorgunca doğrulup etrafıma bakındım. Issız bir yerdeydik. Karşımda sadece geniş yapılı üç kat uzunluğunda krem rengi bir bina vardı. Dış cephesindeki soyuntu ve döküntüler burayı terk edilmiş bir yer gibi gösterirken aslında öyle olmadığını anlayacak kadar açılmıştı zihnim. Oturuşumu düzelterek kendimi toparladım. Göz altlarımı

sıvazlayıp saçlarımı düzelttim. Hemen yanımdaki Sevtap da el frenini çekti ve sırtını tamamen arkaya yasladı.

“Niye geldik buraya?” diye sordum sessizliği bozmaktan korkan kısık bir sesle.

Sevtap hiç konuşmadan bir süre bekledi. Onu görebilmek için başımı yan tarafa çevirdiğimde aralamıştı dudaklarını. “Yakut... Sen oradan oraya savrulmanın yoruculuğunu henüz yaşamadın,” dedi bundan sonra gerçekten mahvolacağımı alttan alta sezdirerek. “Bu zamana dek dönebileceğin bir evin vardı, bu yüzden yabancısın böyle şeylere.” Dudakları keyifsizce iki yana kıvrıldı. Haklıydı. Ne olursa olsun, gün sonunda yalnız da olsam evime dönebiliyordum. Fakat onlar evimin içinde kaybolacak kadar yolumu kaybettiğimi bilmiyorlardı.

“Ama maalesef bundan sonra düzenin bozulmak zorunda,” dediğinde bakışlarım arabanın içinde yere eğildi. Cırcır böceklerinin gecenin içine gömülen sesleri Sevtap susunca daha da çoğaldı kulağımda. Aramızdaki sokak lambasında hiç kesilmeyen bir cızırtı vardı.

Çaresizce tebessüm ettim ve başımı yana yatırıp düğümlenen boğazımın açılmasını bekledim. Söyleyeceğim birkaç şey vardı ama sonra boğazımdaki yumrunun bir türlü geçmediği o sürede ne söylesem nafile olacaktı gibi hissettiğim için vazgeçtim söylemekten.

Benim yerime yine Sevtap konuştu. Uzun ve yorucu bir açıklama yapacak olduğu için önce derinden bir nefes çekmişti içine. “Bir süredir sebebini anlayamadığımız şekilde ateş hattındasın. Şehlevent İzgi’nin tutuklanmasının ardından isminin basına sızdırılması, Şehlevent’in ölmesiyle Mürsel’in seni intikam planlarına dâhil etmesi, evine düzenlenen baskın... Bunlar meseleyi artık daha ciddi ele almayı gerektiriyor.”

“Biliyorum... Aslında düzenimin bozulmasından da korkmuyorum.” Kollarımı kendime sardım. Arabanın içi sıcaktı fakat huzursuzluğum sıklıkla razelendiği için tüylerim ürpermişti yine, ısındığımı hissedemiyordum. “Sadece... Beni korumak için daha ne kadar çabalayabiliriz ki? Zaten bu durumla Belçin ilgileniyordu.”

Ritmik bir şekilde direksiyona vurdu, sonra vurduğu yeri sıkıca tuttu Sevtap. Bakışları karşıımızdaki binadaydı. Orayı izlerken aklından neler geçtiğini çok merak ediyordum çünkü düşündüklerinin tamamını bana söylemiyordu. “Hiçbir şey için feda edilemeyeceğinden dolayı, bir başkası da senin durumunla ilgilenmek istedi.”

“Kim?”

Sorumu cevaplamak yerine, “Burası...” dedi yine açıklayıcı bir tonda. “...istihbaratın bizim için tahsis ettiği bir konaklama merkezi. Operasyonları kendi ekibimizle beraber buradan yürütüyoruz. Aslında kısa bir süredir aktifiz ama başarılı işler çıkardık. Sen de zamanla göreceksin.”

“Neden ayrısınız peki?”

“Çünkü henüz tanımadığın biriyle çalışıyoruz.” Ellerini direksiyondan çekti. Kapının kulpunu tuttuğunda arabadan ineceğimizi anladım ve ben de yaptım aynı şeyi. Sevtap çok vakit kaybetmeden, “Senin durumunu üstlenmek isteyen kişiyle, yani istihbarat başkanıyla,” dediğinde ise duraksamak zorunda kalmıştım.

Yaklaşık üç sene önce istihbarat başkanı değişince yeni gelen kişinin kimliği açıklanmamış ve onun yerine bir vekil tanıtılmıştı. Güvenlik önlemlerinden dolayı verilen bu karar elbette teşkilatta büyük bir merak sebep olmuştu. Tıpkı benim şimdi yaşadığım merak gibi. “Vekilinden değil, kendisinden bahsediyorsun, değil mi?” dedim tamamen emin olmak isteyerek.

“Evet, sen de bundan sonra Belçin Öncel’e değil, ona bağlı olacaksın.” Kapıyı açıp indi. Ben de Sevtap’ı takip ettim. Adımlarım hız kazandığında üstüme yüklenen bu yükten dolayı gururlu mu hissetmeliyim yoksa korkmalı mıyım, henüz karar verememiştim.

Tam giriş kısmına geldiğimizde yürümeyi bıraktık. Birden bastıran rüzgârla kazağım üstümden sıyrılacak gibi geriye savruldu ve kıyafetimin dalgalanan kısmı değişik bir ses çıkardı. Onu kavrayıp sese engel olduktan sonra beni bekleyen Sevtap’a sordum: “Şu an başkan içeride mi?”

“Az sonra burada olacak.”

Binaya giriş uzun güvenlik önlemleri gerektiği için bir süre Sevtap’ın şifreleri ve parmak izi okutucularıyla uğraşmasını bekledim. Sonra içeri girdik. Boylu boyunca uzanan koridoru yürürken aceleyle üstümü düzeltmeye çalıştım. Aynı zamanda ilgiyle etrafı inceliyordum.

Dakikalar sonra en üst katta olan bir odaya girdik. İçeride uzun dikdörtgen bir masa, çevresinde altı yedi sandalye ve bir de yeni silindiği belli olan beyaz lekeli bir yazı tahtası vardı. Duvardaki panolara, aralarında oklar bulunan bir ağ çizelgesi kurulmuştu. Kollarımı önümde bağlayıp adım adım içeride dolaşarak etrafa göz atarken kalbim tecrübesiz biri gibi hızlı attığı için boynumu iki yan yatırıp kütleterek gerginliğimi azaltmaya çalıştım.

Sevtap’ın düşünceli bakışları üstümdeydi. “Ters bir durum mu var?”

Kendime sardığım kollarımı biraz daha sıktım. “Hayır, niye sordun?”

“Bilmem. Tedirgin gördüm seni.”

“Başkanla ilk kez tanışacağım ya, ondan.”

Sevtap alnını kaşıyarak güldü bu duruma. Kalçasını masaya yaslayıp ellerini iki yana koydu ve ben sadece onun bana kızmayışını, her şey normalmiş gibi davranmasını seyrettim. Uygur’dan haberi olsaydı muhakkak ki şu an başka bir durumda olurduk. Bana eskiye nazaran daha sakin davranıyordu çünkü haklıydım.

Niye haklıyım? Her şeyde isterken bu konuda hiç istememiştim haklı olmayı.

Ellerimi göz pınarlarıma bastırıp kendimi durdurmaya çalıştım. Çarem olsa bu karşılaşmayı erteleyip kaçır giderdim yalnız kalabileceğim bir yere... Bağıra çağıra ağlardım. Hâlimi fark etmiş olsa gerek Sevtap aynı soruyu bir daha dile getirdi: “Yakut, sen gerçekten iyi misin? Bak otur istersen şuraya.”

Başımı aceleyle iki yana salladım. “İyiym, yok bir şeyim.”

“O zaman aynı soruyu bana sürekli sordurtup durma. Gerçekten iyi görün.”

Çok geçmeden kapının açılma sesi duyuldu. Kollarımı iki yana indirerek ardıma döndüm. Az önce ovaladığım için yanan gözlerim merak içinde kapıda gezindi ama ilk önce kapıyı açıp kenara çekilen sarışın bir adamla karşılaşmıştım. Kısa sarı saçları ve aynı renk sakallarıyla sönük bir görünümü olsa da epey uzun görünen boyu ve keskin bakışları kesinlikle tam tersini söylüyordu hakkında.

Sarışın adamın, “Buyurun, başkanım,” demesinin ardından içimi daha da meraka bulayan istihbarat başkanı, adım seslerinden bile belli olan otoritesiyle içeri girdi. Parlak ayakkabılarında dolaşan bakışlarımı, sonunda tanışma fırsatı yakaladığım başkana kaldırdım ve pek de beklemediğim biriyle karşılaştım.

Revan Taşçı; en son istihbarat akademisinde dersime giren ve sonra tekrar karşılaşmadığım, ismi her ne kadar hatıralarımda yer edinse bile meslek hayatına sonraları nasıl devam ettiğini bilmediğim biriydi. Geçmişim bugün her parçasıyla kendini hatırlatmak için ant içmişti sanki.

“Hocam?” dedim eski bir alışkanlıktan ötürü.

Keskin adımlarla masaya ilerlerken yan tarafta bekleyen Sevtap’la bana kısa bir bakış attı ama bu bile ne demek istediğini anlamamıza yetmişti. Usulca yanına yaklaşırken Revan Hoca’nın suratında seyrek bir yumuşama fark ettim. Hatta ince dudaklarını kıvrıp tebessüm de etti. “Merhaba, çocuklar.”

“Hoş geldiniz, başkanım.”

Karşı karşıyaydık. “Merhaba, başkanım,” derken diğerlerine uymaya çalıştım. O sırada Revan Hoca elini uzattı, onunla tokalaşmak garipti. Çok kısa süre ne yapacağımı bilemeyerek öylece bekledikten sonra elimi Revan Hoca’nın açıkta duran avucuna sardım. “Yakut Yalınkılıç,” diyerek ismimi dile getirdi. Biraz yaşlanmış görünen yüzündeki ifadelerini yine coşkuyla kullanıyor ama hiçbir abartı tepki göstermiyordu. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

“Sizi de hocam,” dedim gitgide azalan hayretimle. Sonrasında “...başkanım,” diyerek kelimelerimi düzelttim.

Revan Hoca buna sadece gülmekle yetinmedi. Sandalyesine otururken aynı zamanda, “Çok mu şaşırtıcı oldu senin için?” demişti. Bizi de oturmamız için yönlendirdiğinde masanın etrafında dört kişiydik artık.

“Biraz,” dedim açık yürekli davranarak.

“Yoksa makama yakışmamış mıyım?” diyerek beni yokladı.

Müstehzi sözlerine gülemediğim için çabucak başımı iki yana salladım. “Yok hayır, ben...”

Revan Hoca aceleme karşın benim yerime güldü. “Sorun değil, takıyorum sadece,” derken parmaklarını birbirine geçirip dirseklerini masaya yasladı. Eskiye nazaran biraz daha uzun duran, aralarına bolca gri tutam karışmış siyah saçları özenle arkaya yatırlmıştı ve takım elbisesiyle muntazam görünüyordu. “Nasılşın görüşmeyeli?”

Ben de kucağımda duran ellerimi sıkıca birbirine bağladım. “İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?”

Sevtap’ın bakışları Revan Hoca’dayken karşımdaki sarışın adam ise henüz tanışmadığımız için uzun uzun bana bakıyordu. Merak ediyordu herhâlde. Dikkatimi birkaç saniye onda tuttuktan sonra tekrar Revan Hoca’ya döndüm.

“Yaşadıkların için çok üzgünüm,” dedi sert bir tonda, hemen sonra boğazını temizledi. “Hatta üzgünüz, keşke bunları yaşamak zorunda kalmasaydın.”

“Beklenmedik değildi benim için,” dedim olanları kabullenerek.

Ancak Revan Hoca benim gibi düşünmüyor olmalı ki tek kaşını kaldırıp, “Alışmaktan hoşlanmam,” diye uyarıyla konuştu. “Özellikle de sistematik kötülüklere karşı bağışıklık geliştirmek bana hasta hissettirir. Sence de böyle olması gerekmez mi, Yakut?”

Birbirine bağlı olan parmaklarımı utançla sıktım. “Haklısınız.”

“Haklıyım, evet.” Dirseklerini masadan çekip geri yaslanınca Revan Hoca’nın döner koltuğunda ufak bir gıcırdama oldu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. “Bu yüzden seni ekipte istedim. Her saniye ölümü bekler gibi sığındığın o ev beni bile bunalıttı. Sınırlarını biraz genişletmek iyi olur diye düşündüm. En nihayetinde sen korkak bir kadın değilsin.” Sözleri arasında bana eskiyi hatırlatır gibi, bu sefer imalı değil, babacan bir tebessüm belirdi suretinde. “Peşinde kim varsa... hep- siyle esaslı bir şekilde yüzleşmek, hesaplaşmak senin hakkın.”

En zamansız anda bir yumru geldi yine boğazıma oturdu. Kendimi yıllar öncesinde, yeniden başlamak için çırpınan o genç hâlimde bulmak istedim. Belki o zaman beni bugün burada yapayalnız hissettirecek tüm hatalarımdan uzak durur, büsbütün hayal ettiğim kişi olurum.

“Anlayamıyorum,” dedim usulca. Sevtap’la yolda konuştuğumuz konuya geliyorduk tekrar. “İsmim basına nasıl düştü, emniyetle ortak yürütülen bir operasyonda neden hedef alındım anlayamıyorum bir türlü. Böyle olmamalıydı.” Tırnaklarımı canımı acıtmayacak şekilde boğazıma bastırıp yavaş yavaş kaşıdım. Gözlerim de tavana kaymıştı. “Bir yerde yanlış bir şey yaptım herhâlde,” derken hatamı kabul etmek yük gibi oturdu omuzlarıma. Utanç vericiydi.

“Bunu öğreneceğiz.” Revan Hoca başını karşımda oturan sarışın adama çevirdi. “Tekin, başla,” diyerek ona seslendiğinde ismini öğrenmiş oldum.

Tekin o sırada düşüncelerin beni getirdiği ürkek hâlimi seyrediyordu. Ancak kendisine yöneltilen talimattan sonra ayaklanması uzun sürmedi. Sandalyesini geri ittikten sonra geç kaldığı bir şeyi yerine getirir gibi elini uzattı. “Tekin.”

Tekrarladığı ismine karşın ben de tokalaşırken onun zaten bildiği şeyi söyledim: “Yakut.”

Tekin arkasındaki tahtanın yanına geçti ve bir kolunu tahtanın üst kısmına yaslayıp ağırlığını hafiften oraya verdi. “Başkanım, sizinle konuştuktan sonra araştırmayı sürdürdük, o konuyla ilgili yeni gelişmeler var.” Pantolonunun arka cebinden siyah bir tahta kalemi çıkardı. Onu elinde çevirirken masadaki dosyayı da uzanıp aldı yerinden. Dosyadan çıkardığı birkaç fotoğrafı sallayarak gösterirken amacı bizim görmemiz değil de sadece oyalanmaktı. “Gece dört sularında hepimizin bildiği gibi Yakut Yalınkılıç’ın evine, şahsi odasına bir kiralık katil yollandı. Bu katil kendi eşrafında *Çakı* lakabıyla bilinen ama asıl ismi Yusuf Konyalı olan kırk bir yaşında bir adam.”

O gece sadece birkaç saniyeliğine canlı görebildiğim katilimin uzak çekilmiş görüntüsünü tahtaya yapıştırdı Tekin. “Eğer amacını yerine getirebilseydi, yani Yakut onu vurmasaydı, şu an kamera kayıtlarının yokluğundan dolayı onun kim olduğunu bilemeyecektik. Her kim bulaştıysa Yalınkılıç malikânesinde kameraları devre dışı bırakmayı ihmal etmemiş.” Tekin’in koyu bakışları bana çevrildi. Oradaki kimseye, o katili benim vurmadığımı açıklayamadım. “Ama cesetten yapılan teşhis bize katilin kimliğini açıkça verdiği için araştırmalar başarısız sonuçlanmadı,” derken başını tehlikeyle öne eğdi, bu sayede bakışları daha ürkünç bir hâl kazanmıştı. “Yakut’u öldürmek için o gece bu suikastı ayarlayan kişi, kara listesini cümle âleme duyuran Mürsel İzgi değilmiş.”

Elimi yavaşça göğsüme götürdüm. “Değil mi?”

“Değil maalesef.”

“Ama ben... Nasıl olur? Yani...”

“Yusuf’u bu kiralık katil işlerinden bilen edenler var, onları konuşturduk. Mürsel İzgi olmadığı hakkında kesin kanıtları var ama bu yeni kişiyi de bilmiyorlar maalesef.”

“Kendime bu kadar düşman biriktirdiğimi bilmiyordum,” derken sesim fazla umutsuz çıkmıştı. Ölüm fikri eskisinden daha sıcaktı artık.

Odadaki herkesin bakışları bana çevrildi ama konuşan kişi Revan Hoca oldu sadece. “Düşman biriktirmek değil bu. Birisi seni bilhassa ifşa ederek açık hedef hâline getirmiş, Yakut. Yoksa kimlikleriniz itinayla saklanıyor.”

Aklıma bunu yapması muhtemel birinin ismi düştü ama dile getir-medim. Hatta yutkunurken daha fazla konuşmamak için dişlerimi sıkıca birbirine de bastırdım. Odadaki hava gitgide azalıyordu. *Şimdi, evimin bahçesine kadar ulaşır bana tetikçi olmayı teklif eden bir başka yabancıyı burada itiraf etsem ne olur ki? O zaman teklifi kabul ettiğimi de söylemem gerekir; sebebini, sonucunu, iki yüzlü duygularımı... Sustum.*

“Tam da o noktaya geliyoruz, başkanım,” dedikten sonra Tekin cebinden çıkardığı ama asla kullanmadığı kalemi birkaç defa tahtaya vurup fotoğrafları işaret etti. “Çakı lakaplı Yusuf Konyalı’nın gebermeden önce nerelerde takıldığını bulmak zor olmadı. Belli yerlere uğruyor, yani bakmamız gereken alan epey dardı.” Tekin bu sefer birkaç kamera görüntüsü yapıştırdı tahtaya, arka arkaya koyduğu fotoğrafların videolardan alındığı belli oluyordu. Birkaç pavyon görüntüsü, bir kıraathane ve en sonunda eviyle bitiyordu her zaman takıldığı mekânlar. Ancak en sona eklenen görsel diğerlerinden farklıydı. Tekin bizim için tekrar anlatmaya başladı:

“Burası ise rutinin dışında bir yer. Boş bir ev. Burada hikâyenin asıl kilit ismiyle görüşmüş olma ihtimali çok yüksek.”

Sandalyemi geri itip ayaklandım. Oraya yaklaştığımı gören Tekin de yaslandığı tahtadan ayrılıp arkaya kaydı. Görüntüde tekerlekli sandalyede oturan, boyunluk takmış parlak saçlı bir adam vardı. Hayatımda daha önce böyle birini gördüğümü hatırlamıyordum. Önümde düşen tutamları kulağımın ardına sıkıştırıp biraz daha eğilirken gözlerim kısıldı.

“Tanıyor musun?” diye mırıldandı Tekin. Bu sefer sesi yakından gelmişti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, daha önce gördüm mü, bilmiyorum. Daha doğrusu hatırlamıyorum.”

Bu sefer konuşan arkada oturan Sevtap oldu: “Seni öldürmek isteyen kişi muhtemelen o adam, Yakut. Hatırlaman lazım. Aklını çalıştır biraz.”

Revan Hoca’nın, “Tekin, bana çevir,” diyerek dâhil olmasıyla tahtadan uzaklaştım. Tekin de tahtayı kolayca arkaya çevirdi. Sandalyesinin sırtına yaslanıp çenesini sıvazlayan Revan Hoca’dan bir şey çıkacak sanmıştım ama sadece izlemekle yetindi. O da benim gibi hatırlamakta zorlanmış olmalıydı. “Seni öldürtmek için böyle yüklü miktarda para ödeyip katil kiraladığına göre illaki bir yerlerde karşılaşmış olmalısınız, Yakut. Hayatınız bir noktada bizzat yüz yüze keşşmediyse bile...” Tahtadaki bakışları bana döndü. Daha sözlerini tamamlamasına izin vermeden başımı çaresizce aşağı yukarı salladım. “...geçmişinde dolaylı da olsa canını yaktığın kişilerden biri olabilir bu adam.”

“Ama bunu hep yapıyorum?”

“Belki başka türlü yapmışsındır?”

“Birinin canını başka türlü nasıl yakabilirim ki?”

Revan Hoca elinde birkaç saniye çevirdiği kalemi fazla tutmadan ceketinin cebine sıkıştırdı yine. Sürekli saatini ve telefonunun ekranını kontrol ediyordu. Her an kalkıp gidecekmiş gibi görünmesi beni de rahatsız edici bir sabırsızlığa sürüklemişti ansızın. Parmaklarımı kütletip sırtımı sandalyeye verdim ve Revan Hoca’nın hareketlerinden daha ağır seyreden sesini dinledim. “İntikamları ölenler değil, geride kalanlar alır, Yakut, bunu unutma. Sen ardında ya çok sevdiğini kaybeden birini bıraktın ya da birini yarım bıraktın... Böyle düşün, belki bir şeyler hatırlarsın.” Hemen sonra tam da tahmin ettiğim gibi atik bir şekilde ayağa kalktı. “Çocuklar, ben şimdi çıkmalıyım. Siz de Yakut’a yerini gösterin, bundan sonra bu ekipte çalışacak.”

Sevtap sandalyesinin iki yanına tutunup bedenini öne çıkardı. “Tamamdır, başkanım,” derken bana da bakmıştı kısaca. Kızarık gözlerine rağmen ağzını açıp tek bir kez esnememişti, bunu onun yerine Tekin’le ikimiz yapmıştık. “Onunla ben ilgileneceğim.”

Revan Hoca’nın gidişinin ardından dairelere geçmek üzere merdivenlerden inerken, “Hepsi dolu,” dedi Sevtap düşünceli şekilde. Sonra söylediğinde yanlış bir şey varmış gibi hemen sözlerini düzeltti: “Yani aslında bir tanesi kullanılmıyor ama orası hiç müsait değil. Bu yüzden seni birimiz yanımıza alacak mecbur.”

Tırabzana tutunurken onları görebilmek için ardıma döndüm. Tekin en arkadan gelirken yeri seyrediyor ve hatta neden böyle yaptığını düşüneneğim şekilde gizli gizli gülüyordu. Toplantı salonundan çıktıktan sonra bambaşka birine dönüşmüştü sanki. O kadar serseri görünüyordu ki onu tanıdığımı sandığım ilk hâliyle şimdiki tavırları hiç örtüşmüyordu. “Benim evim müsait,” derken eğik başını kaldırıp bana baktı.

Benden önce Sevtap çatmıştı kaşlarını. “Kendine aşçı arıyorsun, değil mi?” dedikten sonra beni yok sayarak birkaç küfür mırıldandığını duydum. “Şerefsiz... Siktir git kendi işini kendin halletmeyi öğren artık.”

Tekin bir basamak indikten sonra kolunu Sevtap’ın omzuna attı ve onu kendine çekti. İkisi de sarışın olduğu için kardeş gibi görünüyorlardı ama yüzlerinde benzer hiçbir yan yoktu. “Aç mı kalayım?” diye sorarken Tekin, Sevtap’ın çenesini kavrayıp yüzünü salladı hafifçe.

“Sevtap’tan başkasıyla kalmam,” diyerek araya ben de karıştım.

Dilini ağır ağır dudaklarında gezdiren Tekin, “O seninle kalmak istiyor mu peki?” diye beni rahatsız edecek bir soruyu dile getirdiğinde gözlerim, dudaklarını büzerek bakışlarını benden kaçırarak Sevtap’a değdi. Hiçbir cevap vermeyişimle, benimle aynı evde kalmak istemediğini anladım hemen. “Müsait olmayan evde kalayım o zaman,” derken içimde kabul edilmemiş olmanın siniri vardı. “Ben toparlarım orayı.”

“Yok, benimle kalsan daha iyi.” Bana hâlâ bakmadığı için inandırıcılığını yitiriyordu Sevtap. “Öff Tekin, sen de ortalığı karıştırmaya kalkma şimdi, git yemek yapmayı öğren!”

“Ya beceremiyorum işte, ne olur Yakut’u versen?” Hâlâ gevrek gevrek gülüyordu Tekin. Üstelik ona alttan alta attığım uyarıcı bakışları da asla umursamıyordu. Sevtap, Tekin’in kolunun altından sıyrıldıktan sonra, “Yok, o zaman bok ye,” diye mırıldanıp yanıma geldi. Beni dirseğimden kavramış ve merdiveni daha hızlı inmem için itirmeye başlamıştı.

“Yanımdan ayrılmıyorsun, boş eve de gitmek yok Tekin’in evine de! Sadece benim yanımdasın, Yakut, anlaşıldı mı?”

Tıpkı bir çocuğu azarlar gibi davranıyordu. Yine de yorgun olduğum için, “Anlaşıldı,” demekten başka hiçbir şey dökülmedi dilimden.

“İyi.”

İki dairenin bulunduğu kata geldiğimizde ardımızda kalan Tekin, “*Ne bir sevenim var ne seven bir kalbim...*” diye şarkı mırıldanmaya başlamıştı. “*Ellerim bağrında, perişan kaldım...*”

Sevtap, kontrollü çıkan sesiyle bağırdı: “Cehennem ol, pislik herif!”

Merakla sordum: “Bu niye böyle konuşuyor?”

“Boş ver onu sen.”

Daireye girdiğimizde karşıma orta genişlikte bir giriş çıkmıştı. Sol tarafta iki, sağ tarafta da üç tane olmak üzere beş kapı vardı. Soldakilerden birinin mutfığa açıldığını görebiliyordum ama diğerlerinin hepsinin kapısı örtülüydü. “Şimdi hemen anlatıyorum,” diyerek üstündeki ceketi sıyırdı ve ayaklı küçük askılığa astı Sevtap. “Sol taraf mutfak, onun yanındaki kapı da benim odam.” Parmağını sağ tarafa uzattı bu sefer, giriş kapısının yanındaki odayı işaret etti. “Bu oda da senin odan olacak. Şurası banyo. Banyonun bitişiği de ufak bir oda işte. İki koltuk var, o kadar. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Tamam, sana kıyafet getireceğim şimdi, bekle.”

“Bekliyorum.”

Sırtımı duvara verip kollarımı önümde bağladım. Sevtap ara ara bana bakarak odasına giderken ben ona bakmaktan çabuk vazgeçmiş, bomboş parkeyi seyretmişim o gelene kadar. İçimde beni güçsüz kılan bir tedirginlik vardı. Bu tedirginliği besleyen korkum ölmek desem, aslında ölmekten de o kadar korkmuyordum ki... Ben sanırım... Uygur’dan korkuyordum. Bir zamanlar isimlerimizi yan yana yakıştıran kişilerin şimdi gerçek duygularımdan ötürü neler yaptığını ya da neler yapamadığını, bir kiri büsbütün temizlemeye bile cesaret edemediğimi bilseler nasıl da alçak bir kadın olduğumu söylemelerinden çok... çok korkuyordum. Bura elbette gelecektim, Sevtap muhakkak bulacaktı beni. Revan Hoca beni ekibe alacaktı. Tekin hiç tanımasa bile beni yine alaya almaya çalışacaktı... Ama eğer gerçekten öldürebilseydim Uygur’ı, şimdi bu insanların karşısına bir yalancı olarak çıkmamış olacaktım.

10. BÖLÜM

YANIK ELLER

*B*en kendime bunu nasıl yaptım?

Ona hiç inanmamalıydım... Yıllarca ince ince ördüğüm duvara o balyozunu göz göre göre vururken benim ellerimi yüzüme derin bir karanlık için örtmemin manası neydi, çözemiyorum. Yalanın yalancı lezzetini bir kere tatmış herkes tekrar yalan söylemeye tenezzül etmiyorsa bile en azından yarısı yapardı bunu, bir daha yalan söylerdi herhâlde. Peki, ben onun bunu tekrarlamayacağına nasıl inandım? Bu sürekli kapıldığım bir hastalık da değil, pek tercih etmem güvenmeyi... Peki, nasıl oldu da onlarca insan arasından en kötüsüne güvenebildim? Onun gerçekte kim olduğunu fark edip etmemek değil mesele. Eğer hiç kimseyi sevmeseydim, bir hainin kirli ellerini de hiç tutmamış olacaktım.

Neden hiç kimseyi sevmedim de onu sevdim? Karşısındaki duvara az sonra engel olunamaz bir güçle çarpacak olan ağır gülleye bakıp da o duvarın yıkılmayacağına inanmam asla... Onun beni darmaduman etmeyeceğine nasıl inandım?

Beş sene önce, akademinin koridorunda kollarımda mavi ortancalarımı ve kulaklarımda Uygur'ın özür konuşmalarını taşıırken öğrenmiştim bombalı bir saldırı olduğunu. Ve o andan sonra derinden bastıran hüznle soğukkanlı kalma zorunluluğunun birbiriyle çatışmaya ne kadar meraklı olduğunu ilk kez bu kadar yoğun tecrübe ettim. Bir ilkokulun yanında gerçekleşen bombalı saldırıdan dolayı hayatını kaybeden insanları, yaralanan ya da korkan küçük çocukları düşündükçe üzülüyor, onlar için bir şey yapmam gerektiğini hatırladığımda ise intikam duygusuyla dolup taşıyordum.

Görüntüler elimize ulaşmıştı. Basına yansıyanların yanında yalnızca bizim tanıklık ettiğimiz fotoğraflar da vardı olay yerinden.

Baygın yatan bedenler, kan lekeleri, bombanın etrafı savaş alanına çevirdiğini kanıtlayan hasarlı bir sokak... Sevdği birini kaybetmenin acısını yaşayan allelere yetişmek mümkün değildi çünkü bizim sayıca bildiğimiz kayıplardan sadece biri, onların hayatının büsbütün durmasına yetiyordu. Teşkilat ayaktaydı o sıralar, hatta patlama olayının faillerini yakalayabilmek için düzenlenen operasyona katılmak üzere akademiden alım da yapmışlardı beklenmedik şekilde. Böyle zamanlarda personele daha çok ihtiyaç duyulduğu söylendiğinde benim de o kişilerden olacağımı düşünmemiştim. Ama onu düşünmüştüm... Uygar'ı.

Belçin Hanım ekibi ilk kurduğunda aramızda Uygar yoktu. Sevtap, Reha, Fatih ve diğer grupta olduğu için ilk kez tanıştığım Direncan vardı küçük toplantı salonunda. Belçin Hanım bizi bilgilendirmiş, operasyonu büsbütün avuçlarımıza bırakmıştı. Benimse yüküm herkesten daha çoktu. Uygar'ın aramızda olup olmayacağını belirlemek... Sebebi sadece onun başarıp başarmayacağını kestirmek olsa kendimi bu kadar hırpalamazdım. İşin kötüsü, Uygar'ın Ahmet Akdeniz'e karşı geçmişe dayanan şahsi bir intikam gütmesiydi. İstihbarat akademisine henüz başlamadığı zamanlarda, abisini kaybetmişti Akdeniz'in mekânında çıkan elim bir yangında. Bu yüzden uzun uzun Uygar'ın operasyonda duygularına yenik düşüp düşmeyeceğini konuşmuşlardı, sessiz kalan tek kişi ben olduğum için de karar verme yükünü Belçin Hanım omuzlarına bıraktı hemen. Uygar'a güvenirsem aramızda olacak, yeteri kadar dirayetli bulmazsam gidecekti buralardan... Hiçbir şeyden haberi yokken öyle söylemişti, şansı olmazsa görevine Ankara'da başlayacaktı.

Keşke öyle olsaydı. Benden uzakta dönüşseydi sevilmeyecek bir hainin tekine... Keşke beni de kendiyile beraber çekmeseydi düştüğü pis bataklığın dibine. Ama buna izin vermedim; onun gözünü vatana ihanet edecek kadar ne boyadıysa, benim gözümü de ondan yansıyan bir ışık kör etmişti. Bilemedim. Olacakları tahmin edemedim...

Operasyonun ilk günüydü o gün. Dışarıda sağanak yağmur vardı. İri damlalar arabanın ön camını döverken direksiyonu kullanan Fatih silecekleri çalıştırıp görüşünü açmaya çalıştı. Bize tahsis edilen transit arabadaydık. Arka taraftaki karşılıklı koltuklarda ben, Sevtap, Reha ve diğer akademi grubundan olduğu için ilk kez tanıştığım Direncan'la vardı. Az sonra bizi beklediği konumdan Uygar'ı aldığımızda Belçin

Öncel'in bu taze operasyon için alelacele bir araya getirdiği ekibimiz eksiksiz tamamlanmış olacaktı.

Belçin Öncel'i ilk kez teşkilatın genel toplantısında görme şansı elde etmiştim. Platin beyazı küt saçlı, korkunç derecede zayıf ama bakışlarıyla etrafındaki herkesi korkutan bir kadındı o... Belçin Öncel... Tam olarak olmak istediğim kişiydi. Gözleriyle yeri yerinden oynatabilmek gibi olağanüstü bir güç gerçekte de var olsaydı, Belçin Hanım o gücün de önderi olurdu herhâlde.

Reha bilgisayarı bacaklarına koyup kamera görüntülerini biz de seyredebilelim diye ekranı sağa kaydırıldı. Gözlerim sürekli telefonumda açık bıraktığım son aramalar listesine kaydı. İçin görüntüleri iyi takip edemiyordum. "Bu son," diye fısıldadım kendi kendime. "Bir daha aramayacağım." Gizlice arama tuşuna basıp telefonu kimsenin görmeyeceği şekilde kulağıma yasladım. O sırada dikiz aynasından Fatih'le göz göze geldik. Mavi gözleri bir ıslak yolda bir üstümde dolaşırken her zamanki gibi ifadesiz fakat bir yandan da rahatsız ediciydi.

"Tufan Kula," diye mırıldandı en kenarda oturan Reha. Onu dinlerken kulağımda bekleyen telefonun da hiç çalmadan meşgule düştüğünü duydum. Yine cevaplanmayan arama yüzümün asılmasına sebep olunca elimi alnıma kapatıp ifademi gölgeye sakladım hemen, dudaklarımı dişleyip telefonu kapattım sinirle. Bu arama işine son vermek istiyordum ama titreyen dizim, sıklıkla kütlettiğim parmaklarım gerginliğimin sona ermesine yardımcı olmadığı gibi ailemi bir daha aramak konusunda beni daha da körüklüyordu. Hâlbuki ilk arayışında telefon açılıp, daha adımın kalan yarısını söyleme vakit kalmadan yüzüme kapandığında vazgeçmeliydim bu işten.

Reha anlatmaya devam etti: "Otuz dört yaşında. On dokuz yaşından beri aynı eğlence mekânında piyanist şantör olarak çalışıyor," derken bombalı saldırının sorumlusundan bahsediyordu. Patlama gününden beri onu arıyorduk.

"Aynı mekânda on iki sene aralıksız mı çalışmış?" diye mırıldandı Direncan dalgınlıkla. Karşı koltukta otururken görüntüleri elindeki tabletten takip ediyordu. "Yoo, geçen sene bir ayrılığı da olmuş ama sonra hemen geri dönmüş. Ayrı duramayacak ne çekiciliği var ki bu pavyonun?"

"Bu eğlence mekânını aynı zamanda Ahmet Akdeniz finanse ediyor." Gözlerini yavaş yavaş üstümüzde gezdirdi Reha. "Ahmet Akdeniz... Çok kısa zaman önce yurt dışına kaçan mafya lideri Mürsel

İzgi'nin ezeli ve ebedî dostu. Bu yüzden bir gözümüz Akdeniz'in üstünde olmak zorunda, şimdilerde çok bir hareketliliği yok ama yine de ipleri elimizde tutmalıyız."

"Şantaj vardır işin içinde," derken bir bacağını rahatça diğerinin üstüne attı Sevtap. Üstünde dar siyah bir kot vardı ve biçimli bacakları siyah botlarının arasında daha belirgindi şimdi. Daha sonra ellerini ceketinin ceplerine soktu, hafifçe omuz silketti. "On iki yıl boyunca aynı mekânda çalışan adam düzenini böyle kolay bozar mı hiç? Ayrıca işten eve, evden işe giden adam ne olacak da böyle bir ile kalkışacak? Tufan'ın hayatının olağan akışında bulunmayan bir sebep lazım, onun da neyi işaret ettiği belli."

Ekrana biraz daha yaklaşmak için sol tarafa çevirdim bedenimi. Bombanın patladığı ânın görüntülerinde Tufan Kula denen adam bile yaptığından ürkmüş görünüyordu. "Zaten hiç cesur görünmüyor," deyip bakışlarımı yukarı kaldırdığımda Reha'yla karşılaştım. Gözlerinin içi kızarmıştı ama yorgun olduğunu belli etmemek için boynunu bile büküyor, aşırı dik duruyordu. Elimle ekranda oynayan tekrarlı görüntüyü işaret ettim. "Kendisi bile patlamadan korkmuş, çok tereddütlü dokunmuş düğmeye."

"Ama olay yerine gelirken aynı tavırda değil işte, gelirken olay ânının aksine öfkeli görünüyor." Sevtap kaydı yaklaşık beş dakika kadar geriye aldı. Görüntülerde, o kadar da kalabalık görünmeyen ama birkaç sivilin dolaştığı sokağı adımlayan kişi iri yarı bedeniyle Tufan Kula'ydı. Sevtap'ın dediği gibi beş dakika öncesinde öfkeli bir tavrı vardı.

"Bir şeye mi kızgın?" diye sordu Reha.

Mırıldandım: "Tehdit edildiği için bu şekilde tepki veriyor olabilir."

Direncan karıştı araya: "Kendisine ulaşabilirsek kesin nedenini öğreneceğiz. Aslında saklanabileceği bir mülkü de yok, evi tarandı ve bir iz çıkmadı. Kayda değer bir vukuatını da iletmediler. Adına ilişkin kaçma teşebbüsü, otogarlarda ya da havalimanında ona dair bir iz... Hiçbiri yok. Otoyol görüntüsü de... Nerede bu adam?"

"En son görüldüğü yer neresi?" diye sorduğumda Reha bilgisayarda bir iki tuşa bastı ve yeni bir görüntü çıkardı önümüze. "Çalıştığı mekânın arka sokağına çıkan bu kapı." Parmağını ekrana değdirip işaret etti. "Oradan çıktıktan sonra bir daha görülmemiş, muhtemelen ön taraftaki kameralara yakalanmamak için bu yolu tercih etti ve tercihlerinde de haklı çıktı. O sokağın bağlantılı olduğu yolların

görüntülerini de inceledim ama hiçbirinde yok. Muhtemelen kör noktada kılık değiştirdi, o saatlerde cadde epey kalabalıkmış zaten.”

Elimi enseme koyup sıkıntıyla sıvazladım. “Ama patlamadan sonra mekâna döndüğü konusunda eminiz, değil mi?”

“Evet. O kesin.”

“Adam sokağın ortasında bomba patlatıp dört kişinin canını aldıktan sonra arkasına bakmadan kaçmak yerine gidip de çalıştığı yere sığınyorsa...” diye düşünceli bir şekilde konuştu Diren. Bir elini gergince kumral saçlarına daldırmıştı. “Bilmiyorum, insan bir suç işledikten sonra doğal olarak kaçmak ister ya... Kaçmak için eşyalarını toplaması gerekir. Eşyaları da eğer başka bir yerde kalmıyorsa genelde evindedir. Bu adam neden yapacağını yaptıktan sonra iş yerine dönüyor?”

“Oradan eve geçti desek...” Sevtap başını yasladığı yerden yavaşça kaldırdı. “O kadarına vakit yetirebileceğine inanması komik olurdu. Belki de kaçmasına yardım edecek biriyle görüştü mekânda?”

Araba gitgide yavaşladı. Sevtap’ı dinlerken dalgınca seyrettiğim zeminden gözlerimi ayırıp eğildiğim yerden kalktım. Az sonra kapı açılacak, Uygur içeri girecek ve karşıma oturacaktı. Diren’in tam ortasına yerleştiği koltukta kenara kayıp yer açmasından belli oluyordu. Ve kapı aralandı. Bir süredir görmediğim Uygur ilk kez şahit olduğum hâliyle arabaya bindi. Üstünde siyah bir pantolon ve siyah bir deri ceket vardı. Dışarıda yağın yağmurdan kendini hiç sakınmazken bundan rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Hâlbuki saçlarındaki su damlalarına uzaktan bakarken ben huzursuz hissediyordum. Uygur başını eğip kapıdan geçtikten sonra koltuğa oturdu. Kumral saçlarındaki ıslaklığı elleriyle dağıtıp tutamları birbirine karıştırdı. Farkında olmadan çehresine kaydı bakışlarım, ayağımın ucunu gergince yere sürtmeye başladım.

Sevtap bacağını uzatıp Uygur’ın dizine ufak bir tekme attı. “Hoş geldin.”

Uygur öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı, bu tekme onda pek bir tepki uyandırmamıştı. Başını hareket ettirip sessiz bir karşılık verdi Sevtap’ın hoş geldin sözlerine. O an bu sessizliğini neye yoracağımı bilmiyordum. Bakışlarının bana dönmemesi ise altında bir sebep aramayacağım kadar huzurlu hissettiriyordu.

“Sen gelmeden önce...” dedi Diren uzaktan bir sesle. Uygur’a karşı nedense biraz temkinli yaklaşıyordu. “...Tufan Kula’dan

bahsediyorduk. Saldırıdan sonra neden hemen pavyona dönmüş olabilir? Kızlar, adamın kaçmasında mekândan birinin yardımcı olduğunu düşünüyor. Sen ne diyorsun?"

"Aynı fikirdeyim," dedi Uygur. Parmağını çenesine sürerken bakışları tek bir yere dalmış olsa da çabuk toparlamıştı dikkatini. "Evi arandığında bomba düzeneğine dair iz bulamamışlar. Ya arkasını kumsursuz toparlamıştır, o da evin genel hâlinden pek imkânı varmış gibi görünmüyor. Elde kalan tek mantıklı şey, eğlence mekânından yönlendiriliyor olması."

"Adam yıllarını orada geçirmiş dememiş miydin, Reha?" derken omzumu kapıdan tarafa verip Uygur'ı gayriihtiyari de olsa görmeyeyim diye yan oturdum koltukta.

Bu sorumu Sevtap cevapladı: "Tam on iki yıl..." dediğinde, bu kadar uzun bir zamanı dillendirmenin bile ondaki tesiri apaçık ortadaydı. "Ufak bir ayrılık yaşamış ama hiç kopmamış oradan."

"Yani korkak ve sadık bir adam Tufan Kula. Ekmeğini kazandığı yere karşı rest çekememiş de olabilir."

"Elimizde ihtimal çok," derken Uygur şüpheyle kaşlarını çatı. "Tehdit, şantaj, sadakat gösterisi..."

Diren kenara bıraktığı tableti geri açtı. "O zaman şu mekânı şöyle bir kontrol edelim..." derken bir planlama resmini büyütüyordu ek-randa. "Ee... Klasik bir planlaması var. Zemin kat müşteriye açık alan. Mekânın şarkıcısının işini yaptığı ufak bir sahnesi var. Şu sağ taraf tuvaletlere giderken sol taraftan da üst kata çıkılıyor. Mekânın patronunun odası şurası." Tableti çevirip parmağını üstüne koydu bahsettiği yerin. "Hemen yanında iki kanatlı geniş kapılardan var. Bu kapı diğer binalarla pavyon arusındaki boşluğa çıkıyor. Orayı da genelde ara bahçe olarak kullanıyorlarmış."

"Patronun odası bizim için önemli mi diyorsun?" derken bakışlarını yukarı kaldırdım.

Diren, soruma karşın hafifçe omuz silkti. "Deneyip göreceğiz," dedi dikkatli bakışları binanın planlamasında gezinirken.

Tam o sırada bacaklarını ileri uzatan Uygur'ın ayakkabısı bana çarpınca, ona bakmadan kendimi çarçabuk geri çektim. Sonra sesi ulaştı kulağıma ama hâlâ ondan tarafa bakmıyordum. "Mekânın çalışanları arasında bir tane temizlik görevlisi olduğunu söylemiştin, değil mi Reha?" derken zaten bildiği bir şeyi sorduğu sesinden anlaşılıyordu.

“Evet. Temizlikten sorumlu tek bir kadın var, bütün binayı o temizliyor.”

“Yetiştirebiliyor mu?” diye şaşkınlıkla sordu Sevtap. Binanın planlamasına bakılırsa gerçekten de zorlanıyor olmalıydı. Hâlâ tabletteki görüntüyü seyreden Uygur, “Yetiştirmesi adamlar için önemli değil,” diye mırıldandı gözlerini oradan hiç ayırmayıp. “Fazla ayak bağı olmasın yeter diye düşünüyorlardır.”

Bu sefer dikkatimi, “Öyle,” diyen Reha’ya verdim. “Müşterilerin kullandığı alan ve tuvalet de onun sorumluluğunda olduğu için defalarca yanına başka bir yardımcı istemiş ama kimse bir adım atmamış bu konuda.”

“O hâlde birimiz temizlik görevlisi kontenjanını dolduracak.” Bakışlarımı bunu söyleyen Sevtap’a çevirdim, eliyle ikimiz arasında dolatıyordu bir karar vermeye çalışır gibi. “Sen ya da ben.”

Fakat benim bir fikir belirtmem kalmadan Diren hemen, “Yakut olsun,” dedi, gözlerim ona kaydığında yapacak bir şey yok dermiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdiğini görmüştüm. “O daha mahzun bakıyor. Senin gözler cin gibi, Sevtap. Ağzlarından laf alabilecek kadar güven vermezsin kimseye.”

“Benim için problem yok,” deyip usulca kenara çekildim. Saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırırken göz ucuyla Sevtap’ı kontrol ediyordum. Bu emrivaki pek hoşuna gitmemişti ama yine de tepki vermedi. Elini boğazına koyup küçük bir öksürükle sesini toparlarken başrolü olacağı bir operasyonda arka plana düşürülmüş olmasının hezimetini mi yaşıyor, anlayamadım. En sonunda, “Benim için de sorun yok,” dediğinde neyse ki durumunun kötüye gideceği konusunda endişeye düşürmemişti bizi. “Yakut halleder, o benden daha korkak ve yardıma muhtaç duruyor.”

“Bence de,” diye mırıldandı Diren. “Biraz saf salak, alık görünüyor. Kimse onun neden orada olduğunu anlamaz.”

“Git işine ya,” derken bu sızlanışım içeridekilerin gülmesine sebep oldu hemen. Başımı onların aksi yönüne çevirerek kaçmak istedim ama hemen karşımda Uygur oturuyordu, yapamadım. Gözlerim gafil bir avlanışla, onun diğerlerinin gülüşlerine eşlik etmeyen ciddi ve inceleyici suretine değdi. Parmaklarımı kütlelttim gergince, Uygur’ın yeşil gözleri ellerime de kaydı.

Tek bir bakışı sendelememe yetiyordu, inkâr edemeyeceğim kadar büyük etkiler uyandırıyor bende. Belki o farkında değildi ama

pürüzsüz sesinden çıkan tek bir kelimeyle, içimde, ruhumu kazıyan bir kıvranış başlatabilirdi.

“Salaksın, alıksın falan ama...” Diren gitgide komikliğini yitiren sözlerine devam edecekti ki Uygur başını sessiz ve yavaş bir tavırla ona çevirdi. Az önce bende gezinen bakışlarında artık keskinlik vardı Diren’e susması gerektiğini haykıran. Diren sustu ama korktuğu için değil, sadece gerginlik çıkmaması için. Gözlerini bir süre Uygur’da tuttu, ardından hiçbir şey demeyip önüne döndü. “Neyse... Böyle yerlerde senin gibi dik başlı kızları tehlike olarak görürler, ondan bahsedecektim, Sevtap,” diye mırıldandı kısık bir sesle.

“Anladım, Direncan,” dedi Sevtap, sanki içerideki gerginliği kırmak ister gibi çok alaycı söylemişti bunu. Geldiğimizden beri aynısını yapıyordu. Ne zaman Direncan’ın adını dillendirecek olsa müstehzi bir tavır takınıyordu üstüne. Adının bu kadar alaycı dile getirilmesine kısaca iç çekti Diren. “Diren be oğlum,” derken ellerini yüzüne de kapatmıştı. “Diren... Direnebilirsin, bir sarışın için gününü mahvettiğine değmez.”

“Hadi be oradan!”

“Evet.” Sıkılğan bir sesle bu konuşmayı Reha böldü, koltukta yükselip ön tarafa bakarken Fatih’e seslenmişti daha sonra. “Geldik mi, Fatih? Ne kadar yolumuz kaldı?”

“Birazdan park edeceğim.”

Ve dediği gibi dakikalar sonra araba pavyon binasına yakın, kuytu bir bölgede durdu. Üstümü toparlayıp kalkarken Uygur da aynı anda kalkınca ilk önce kimin ineceğine dair bir karmaşada kalmıştık. Uygur pek de kibar davranmadı, elini kapıya atıp beni arkada bırakacağını belli ederken onun bu kaba hâline gözlerimi devirdim. Ama o beni çabuk şaşırttı ve açtığı kapıya doğru avucunu doğrulttu. Fazla yakınımda olan yeşil gözlerinde hâlâ yoğun bir sakinlik muhafaza ediyordu. “Geçebilirsin,” dedi mırıltıyla.

Kokusu burnumdan içeri sızarken bakışlarım son kez yüzünde, gözlerinde ve dudaklarında gezindi. Aslında bir an önce inmem gerekliydi ama herhangi bir adım atamamıştım. Fakat tam o an Diren, “Beklemekteyiz hâlâ,” diye imalı bir sesle konuşunca herhangi bir cevap veremeden derince nefeslenip arabadan inmek zorunda kaldım.

Bastığım yer artık çiselemeye dönmüş yağmurdan dolayı ıslanıp çamurlaşmış bir yerdi. Elimi başıma siper edip hızlıca bir ağacın altına koştum. Diğerleri benim kadar aceleci değildi. Öyle ki hemen benim

ardımdan arabadan inen Uygur daha bir ağaç gölgesi bulamamıştı kendine. Reha hiç düşünmeden kendini çamurlu yere bıraktı. Bilgisayarını kucağına alırken, "Mekânın en sakin zamanları," diyerek bana seslenmişti, dönüp de hâlime bakmadığı için yere oturmasından dolayı buruşan yüzümü görmüyordu neyse ki. "Yakut bir an önce gitse iyi olur. Yoksa kalabalıkta dikkat çekemez. Geceye kalırsa da kimse onunla ilgilenmez zaten. Gidip birileriyle konuşup bir şeyler öğrenmesi lazım bu kızın."

Fatih arabanın bagajını açıp oradan çıkardığı bir valizi yavaşça önüme attı, sonra da sırtını benim gibi ağaca verdi. "Kılık değiştirmek için ihtiyacın olacak şeyler... Al buradan."

"Peki."

Valizi aralayıp içine bakındım, değişik tarzlarda doldurulmuş kıyafetleri karıştırıp içinden uygun olanları seçerken bir yandan da Direncan ve Uygur'ı dinliyordum. Hemen kafa kafaya vermiş ve içeri girmem üzerine kurdukları plan hakkında konuşmaya başlamışlardı. "Yakut tek mi olacak içerde?" diyen Uygur'dı.

"Biz burada kalmalıyız, bir aksilik olursa dışarıdan destek veririz."

Çok geçmeden Sevtap da yanıma geldi, kıyafetleri karıştırırken bakışları sürekli benden yana dönüyor ama konuşmuyordu. Defalarca bir şey söyleyecek gibi oldu, yine de ses etmedi. En sonunda sözü ben açmak zorunda kaldım: "Bir şey mi söyleyecektin?"

İnce dudaklarını araladı, mavi gözlerini sorgularcasına üstümde gezdirdi. Sinirimi bozacak bir şey söylemesini istemiyordum, zaten hepimiz gergin sayılırdık. "Temizlik yapmayı biliyor musun?" dedi birden.

İlk başta şaşkın kaldım, dışarıdan pis mi görünüyordum acaba?

"Biliyorum?" derken sesim biraz tereddütlü çıkmıştı.

Sevtap yine atkuyruğuyla oynamaya başladı. "Sizin aile... Tanıyorum aileni. Yalınkılıçlar, evde hiç temizlik yapmana müsaade ettiler mi ki?"

Keyifsizce güldüm, elbette yaptırmışlardı. "Kimse beni el bebek gül bebek büyütmedi, Sevtap. Kaldı ki öyle büyütseler bile insan yaşadığı yeri temiz tutmak ister. Niye temiz olmayayım?"

"Seninkini sen mi temiz tuttun, işte onu soruyorum."

Bu soruyu mantıksız bulduğumu belli eden sesli bir nefes bıraktım dışarı. "Ben temiz tuttum, evet."

Sevtap da aralarından parmaklarını geçirerek oyalandığı saçını arkaya savurup bakışlarını tekrar bana döndürdü. "İyi güzel, içeride bir şey becerememenden endişe etmiştim ben."

"İyi iş çıkaracağım, endişen olmasın."

Seyrek kirpiklerini alaycı bir tavırla kıstı. "Bak şimdi aklıma geldi, inşallah tuvalet temizletirler sana."

Hayretle dudaklarım aralandı. "Ne alaka ya?"

Çömeldiği yerde dengeyle sallanırken omuz silkti pervasızca. "Eğleniriz... Sen değil ama bak, biz eğleniriz." Güldü gülecek bir hâli vardı ama tam bir tepki vermediği için hakkında kötü düşünmeme sebep oluyordu. Söylediklerinden sonra dalgınca karıştırdığım çantayı elimden çekip aldı hemen. Kendi gözüne kestirdiği kıyafetleri uzattı bana. "Şunlar iyi gibi, denesene."

"Tamam, deneyeyim."

"Arabaya geç o zaman, orada giyin."

Kıyafetleri kucağıma sıkıştırıp giyinmek için uzaklaşırken bakışlarım arabaya yaslanmış hâlde konuşan Diren ve Uygur'a değdi. Bu kadar uzun bir şekilde ne konuda konuştuklarını bilmiyordum, en başında asla anlaşılmayacaklarını sanmıştım ama o her zamanki gibi bir şekilde kendisini kabul ettirmeyi, sadece kabul ettirmeyi de değil, sevdirmeyi başarmıştı işte... Tamamen yanlarına vardığımda Uygur üstüne yaslı durduğu arabadan doğruldu, birkaç adım geri gitti ve arabanın kapısını açıp sağ kolunu da altından geçmem için havaya kaldırdı. Kollarımdaki kıyafetlerden hemen anlamıştı orada giyineceğimi.

Sessizce kolunun altından geçerken bakışlarımı hafiften ona kaydardım. Gördüğüm ilk şey ceketinin içindeki siyah tişörtü olmuştu, sonra gözlerimi biraz daha yukarı kaldırınca onu gördüm. "Sağ ol," mırıltım kısık sesli olsa da onun dudaklarımı takip eden gözleri eminim ki ne söylediğimi anlamak konusunda yanılmayacaktı. Gizli bir gülüşle başını hafifçe yana yatırırken aklından neler geçtiğini o kadar merak etmiştim ki... Ne var ki sadece, "Rica ederim," demekle yetindi.

O an birbirimize teşekkür ve rica ederek çok daha uzun şeyler konuştuğumuzu hissettim ama bunu bizden başka kimse anlayamadı.

Adımlarımı hızlandırarak arabaya girdim, ben içeri geçtikten sonraysa filmli camın ardından Uygur'ın Diren'i, Sevtapların yanında yollayarak oradan uzaklaştırdığını görmüştüm. İçerisi görünmüyordu ama yine de buradan uzaklaşmaları benim için daha iyiydi. "Aptal ya," dedim

kendi kulağımı bile zor dolduran bir mırıltıyla. “Gerçekten aptalın teki.”
Ve başımı arkaya yaslayıp kirpiklerimi örttüm. “Of... Salak.”

Toparlanabilmek için önce derin derin nefeslenmem gerekmişti, onu da hallettikten sonra üstümdeki siyah pantolonu ve bej rengi kazağı sıyırıp Sevtap’ın seçtiklerini giyindim. Tam o sırada arabanın camı tıklatıldı. Bakışlarım hızla oraya kaydı, filmli camdan görünen kişi Sevtap’tı. Alnını sıkılğan hâlde cama yaslamıştı ve biraz komik görünüyordu bu hâliyle. “Yakut, giyindin mi?” diye seslendi alnını oradan hiç çekmeden.

Beni görsün diye kapıyı açıp arabadan indim, Sevtap da geri çekildi ve dikkatli gözlerle üstümdeki buz mavisi dar kot pantolona ve gri düz kazağa baktı. “İyi güzel hoş,” dedi onaylayan bir şekilde, mavi gözlerinde seçimlerinden memnun bir ifade vardı. Sonrasında koluna taktığı çantayı indirdi, onu bana uzatırken, “Bakın!” diyerek birkaç adım ötemizde bekleyen Uygarlara seslenmişti. “Yakut hazır!”

“Hani?” diyerek yanımıza geldiklerinde ben de Sevtap’ın uzattığı çantanın sapını elime doluyordum.

“Ben giydirdim, nasıl olmuş?”

“Tamam, uygun işte.” Diren’in cevabından sonra Uygar’a döndüm, ona bakmayı geciktirmiş olsam da Uygar bu geçen zamanın hıncını çıkarır gibi, “Gayet güzel,” demişti ağırca sarf ettiği kelimelerle. Hâlâ yoğun bir dikkatle üstümde dolanan yeşil harelerden dolayı, belki de ondan değil ama yine de ondan olduğunu kabullenerek, çok da bilemediğim bir sebeple burnuma dolan ıslak toprak kokusunun beni rahatlattığını hissettim. Hemen ayağımın altındaki çamur daha basılır bir şeye dönüştü. Artık batmaktan korkacağım yumuşak bir bataklık değildi ayaklarımın altındaki yer. Ağaç dallarındaki yapraklara tutunmuş küçük yağmur damlaları da benden uzakta ama biraz güzellerdi.

Sevtap, Uygar’a bakıp hevesle, “Biliyorum,” dedikten sonra bana döndü. “Çantayı da lazım olur diye ayarladım, dikkat çekecek hiçbir şey yok, merak etme.”

“Tamamdır.”

Sesim mi kısılmıştı?

“Reha artık ekipmanını taksın o zaman... Kulaklık falan.”

Reha’ya baktım. Hâlâ yerde oturmaya devam ediyordu, yanında da Fatih vardı. Görüntüleri izleyip yeni çıkarımlarda bulunmaya ve daha ince ayrıntılar yakalamaya çalışıyorlardı. Beni fark ettiklerinde

Reha ayağa kalkmadan sadece başını çevirmişti. "Ekipman?" diye sordum ona.

"Bir dakika." Yan tarafına eğilip büyük sırt çantasını karıştırmaya başladı, o sırada Diren, "Tamamen hazır mısın?" diyerek karşıma geçmişti. "Giyim kuşam olarak değil de kafan hazır mı?"

"Tabii ki," derken başımı sertçe kaldırıp indirdim, hazır olmaktan başka şansım yoktu ki.

"Silahsız olacaksın, Yakut, bir tehlike çıkar diye düşünmüyorum ama her ihtimale karşı istiyorsan verelim bir tane?"

"Ne kadar az yüküm olursa o kadar iyi benim için."

Diren beni germemek maksatlı gülümsedi. "Peki, ters bir durum olursa meşhur yumruklarının tadına bakarlar artık."

İlk başta bir şey anlamayarak güldüm. "Meşhur?" dememin ardından Diren çenesiyle beni işaret etti. "Dövüş dersinde Uygar'ın burnunu kıran sen değil miydin?"

Sevta hırsızca göz devirdi. "Onu hiiliç hatırlatma şimdi..." derken "hiç" kelimesini ayrı bir uzatmıştı.

"Kırmadım ben kimsenin burnunu!" diye sızlansam da, "Hırpalamışsın," diye diretti Diren. Ellerini ceplerine sokmuş beni sinirlendirmenin keyfini sürüyordu.

Başımı iki yana sallayıp ona bunun fırsatını vermeyeceğimi göstermeye çalıştım. "Yok öyle bir şey."

"Basbayağı haşatını çıkarmışsın adamin."

"Direncan... Sabrımı sınıyorsun, farkındayım ama ben," dediğim esnada elinde tuttuğu ekipmanı gerimde bekleyen Uygar'a fırlattı Reha. Dikkatim dağılmıştı birden. "Ben hiç şey değilim," diye geveledim, gözlerim ise havada yakaladığı kulaklıkla mikrofonu bana takmak için bekleyen Uygar'da gezindi. Onun gözlerinin içine bakarak, "Saldırgan ve hırçın değilim," dedim. "Hiç öyle dürtülerim yok."

"Onu içeride göstereceksin, Yakut." Diren birkaç adım geri çekilip kaşlarıyla Uygar'a ufak işaret verdi. "Tak bakalım kulaklığı."

Niye o takıyordu ki?

Uygar'a yaklaştım, karşısına geçtiğimde o da hazırladığı ekipmanı havaya kaldırmıştı sanki bana tanıtır gibi. Kulağımı açmak için saçlarıma yönelecek olduğunda istemsizce, "Dur," diye mırıldanıp geri çekildim, esen meltem zaten tutamları geriye itmişti ama yine de kendim toparlayıp havaya kaldırdım saçlarımı. Bu esnada Uygar, "Dokunmayacağım," diyerek kendini açıkladı, ciddiyeti tok sesinden

anlaşılabilirdi. Minik kulaklığı boynumdan geçirirken gerçekten de söylediği gibi, teninin ucuyla bile değmemişti bana.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Uygar bana asla bakmadı ama o anki sessizlikten faydalanarak ben onu uzun uzun seyrettim. Yanaklarının içe göçük hâli yüzünü daha kemikli gösteriyordu, bir ara kuru dudaklarını hızlıca yalayıp ıslatınca dikkatim oraya kaymıştı. Nefeslerim düşüncelerin kısılcığında gıtgide titrek bir hâl aldı. Saniyeler sonra sabırsızca iç çekip, “Bakma şöyle,” dedi Uygar.

Taktığı kulaklığa dokunup yerine iyice yerleştirirken, “Nasıl bakmayayım?” dedim, gözlerim onun bir türlü bana dönmeyen bakışlarının da takılı kalmıştı.

Birden sızlanmama karşın Uygar yakama gizlediği mikrofondan kayan parmağını haylazca köprücük kemiğime sürttü. “Sessiz ol,” derken sesinde gizlemeye çalıştığı bir şeyler vardı. Yoğun duygular gibi. En sonunda gözleri bana döndü, ardından boğazını temizleyip daha yüksek bir sesle, “Eğer tehlikede hissedersen kulaklığı imha edebilirsin,” dedi. Bunu diğerleri duysun diye yaptığına emindim. Görevle ilgili konuştuğumuzu sansınlar istemiş olmalıydı.

“Anlaşıldı,” derken tıpkı onun gibi başka bir şeyden bahsettim ben de. Sonra bir adım öne gidip aramızdaki mesafeyi azaltmış ve yakamı işaret etmiştim. “Şurası olmadı sanki, biraz düzeltebilir misin?”

Uygar sırlarla dolu bir gülüşle yakama eğildi, kulağı tam dudaklarımın hizasında durunca oraya yaklaştım. “Bazen gerçekten söylediğin hiçbir şeyi anlamıyorum, aynı dili mi kullanıyoruz biz?”

“Anlamadığın hâlde hemen sinirleniyorsun,” dedi o da alçak bir mırıltıyla, hâlâ yakamdaki ekipmanla oyalanıyordu ve bu bizim diğerlerinden uzaklaşmak yerine onların bizi gördüğü bir anda kendimizi görünmez hâle getirmek için seçtiğimiz ufak bir taktikti. Bir şapşal gibi gülümsemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, bu esnada Uygar da konuşmaya devam etti: “Peki anlamıyorsan neye sinirleniyorsun, gelincik?”

“Anlamadığım için sinirleniyorum işte!”

Belli belirsiz kıvırdı dudaklarını. Sırları artıyordu. “Anlatayım o zaman.”

Göğsüm tekledi birden, o gülüşün altından benim için iyi bir şey çıkmayacaktı. “Hayır hayır... Hiç uğraşma, anladım ben!”

“Ne anladın?” Bakışlarıyla tepkimi kontrol etti, hızlıca kulağına yaklaşp onu susturmak istedim ama, “Bana uzun uzun baktığında kendimi tutamayacak hâle geldiğimi mi anladın?” diye birden konuşunca bana fırsat kalmamıştı.

“Sen gerçekten berbat bir adamsın,” diye sinirle mırıldandım.

Yine o hoş sesiyle hafifçe güldü. “Gözlerini benden çekemediğinden seni buradan çok uzaklara götürüp...”

Sözlerine devam etmesine izin vermedim. “Sus, seni mahvederim, Uygar!”

Ama nedense beni mahveden oydu.

Bir elimle ceketini sıkıca kavramıştım, içimden ona defalarca vurmak geçiyordu ama az önce olduğumu inkâr ettiğim kişi gibi davranmayacaktım. Sakinim, usluym ve hiç de saldırgan dürtülerim yok, Fakat Uygar’a yetmemiş olmalı ki bu sefer elini kulaklığıma attı, onunla ilgileniyor gibi davranırken parmak uçlarını boynuma değdiriyordu ufak ufak. Açık hava hiç iyi gelmiyordu, nefeslenmek bile şu an yeterli değildi iyi hissedebilmek için. Üstelik, “Onu çoktan yaptın,” demişti Uygar, kimse duymasın diye sadece bana sarf ettiği sözleri keşke ben de duymasaydım...

“Daha kötüsünü yaparım!” Sıkıca kavradığım ceketini sarstım, kaçamak gözlerim hızlı hızlı etrafta gezindi. Herkesin dikkati başka yerdeydi, yalnız olduğuma kanaat getirdiğimde alelacele tekrar Uygar’a dönmüştüm. Soluklarımız usul usul esen rüzgâra rağmen birbirine karışıyordu. “Sakin işimi baltalamaya kalkma, ben sana böyle mi davrandım?”

“Revan Hoca sana insanları yakından tanı demedi mi? Ben sana kendimi çok yakından tanıtıyorum işte.”

“Bitti o iş, tanıdım ben yeterince.”

Diğerlerinin bizi fark etmesinden korktuğum bir anda bakışlarını iyice bana yoğunlaştırdı Uygar. Yine o tehlike sınırını aşmıştık, yine kurtuluşu olmayan bir çaresizliğe kapılacaktık birbirimize karşı. “Yetmesini istemiyorum, Yakut,” dedi usulca. “Daha çok tanı, daha çok şey bil hakkımda.”

Gözlerimi kırptım hızlı hızlı. “Ama sen de çok şey istiyorsun,” derken ona yalvarır gibi baktım fakat Uygar yine öne eğdiği başını diğerlerinden gizleyip yalnızca benim görebileceğim şekilde güldü hâlime. Utanmasam bir yere kapanıp sarsıla sarsıla ağlardım, o derece korkunç bir duyguyla yüzleştiriyordu Uygar beni. Onun yaptığını

başkaları yapmıyordu; hiçbir şey kalbimi hızlandırmıyor, soluklarımı her an tükenecemmiş gibi soluksuz hâle getirmiyordu. Ondan başka hiçbir şey sadece gözlerime bakarak öldürmüyordu beni.

“Eğer bir sorumluluk aldıysan onu en iyi hâliyle yerine getirmen lazım.” Parmaklarını işkence ettiği tenimden çekince saçlarımı kavrayıp kulaklığı gizlemeye yeltenecek gibi davransa da dokunmadı. Gözlerimi ondan hiç çekemezken Uygur ise yeşil harelerini siyah saçlarımda tutuyordu. En sonunda bakışlarıma karşılık verdi. “Hakkımda bilmediğin, belki de kabul etmek istemediğin şey şu,” derken tekrar yakama gizlediği mikrofonu kavradı, işi uzattıkça uzatıyordu. “Bana böyle bakarsan mahvolurum.”

Dudaklarım sessizliğin zorluğuyla titredi, konuşmak da bir o kadar güçlü benim için. “Bitir artık şunu,” dediğimde söylediği şeyi yok saymaya çalıştım ama Uygur gözlerimin içine baka baka az önce taktığı mikrofonu yerinden söküp aldı. Sanki bir problem varmış ve inceliyormuş gibi elinde evirip çevirdiğini gördüğümde hayretle aralandı dudaklarım.

“Oyunbozanlık yapma şimdi, fark edecekler, Uygur!” derken sesimi sadece o duysun diye tekrar kulağına yaklaştım, sanki kulaktan kulağa fısır fısır dedikodu yapıyor gibiydik ancak o yine kimse dudaklarının kıpırtısını okumasın diye bana dönünce görüntümüz endişe edeceğim bir hâl aldı. Derinden yutkundum, Uygur ise, “Neyi fark edecekler?” dedi. Mikrofonu yakama iştirirken, “Sana yardım ettiğimi mi?” diyerek bir “iş arkadaşı” gibi görünmeye çalıştı. Kaşlarım çatıldı küskün bir tavırla, sabrımı sınıyordu. “Görev başındayız,” dedim bir an önce hatırlasın diye.

Ama Uygur, “Ne yapıyorum ki?” diye sordu, hâlâ o aptal yaka mikrofonuyla oynuyordu.

“Hiçbir şey,” dedim hafifçe öksürüp boğazımı temizlerken. “Sadece yardım ediyorsun işte...”

Elimi kaldırdım, yakamdaki eline koydum. Kimseye fark ettirmeden parmaklarını parmaklarıma doladı ve “Aynen öyle,” dedi beni onaylayarak. “Sana sadece yardım ediyorum.”

“O zaman bırak elimi.”

Ne var ki sözümü dinlemedi. Elimini bırakmadan, “Son bir şey,” dedi fısıltıyla, dudaklarımı içe kıvrıp söyleyeceği şeyi bekledim. Artık oyalandığımız bir yaka mikrofonu ya da kulaklık olmadığı için diğerlerinin dikkatini gerçek manada çekmekten çok korkuyordum. Göğsüm titrek

nefeslerle havalanıyordu ama farkındaydım, eğer şimdi Uygar'la bir-birimize karşı koyamazsak daha kötü bir durumda parçalanarak yıkılırdık. Uygar da bunun farkındaymış gibi, "Eğer tam şimdi aramıza birkaç adım mesafe koyabilirsek kimse bizi güçsüz görmez," diye mırıldandı.

"Ben yaparım," dedim kendimden emin şekilde.

Ve o beni daha da kışkırtmak istedi. "Yap hadi."

Derince nefeslenip geri çekildim, aramıza kastettiği o birkaç adımlık mesafeyi koymuştum ve bu bile başarı hissiyle, kendime dair bir güvenle ve rahatlıkla dolmama sebep olmuştu. Dudaklarım istemsizce iki yana kıvrıldığında hafifçe omuz silktim. Tavırlarımda sanki şöyle bir meydan okuma vardı: Gördün mü? Yaptım işte, yapabiliyorum... Yaparım.

O da bu hâlime karşın ağırlığını bir bacağına verdi, başını da neredeyse sevimli diyeceğim bir duruşla omzuna yatırmıştı. Bu hareketi onun için bir kozdu ve bence bu kozu hiç kimseye karşı kullanmamalıydı... Ya da bana. Sadece bana. "Başarılar dilerim," derken tokalaşmak üzere elini uzattı. Artık görevimize zarar verme ihtimali olan şeyi bitirmek maksadıyla ben de elini tuttum, bakışlarımız birbirine kenetliyen, "Ben de sana fazlasıyla başarılar dilerim," diye mırıldandım.

Ama sonra, "Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye kısıkça sızlandı Uygar. İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Ben..."

Elini ondan yavaşça ayırdım, Uygar'ın ise göğsünü derince şişirip nefeslenirken kendini tutmaya çalıştığını fark etmiştim. Bu hâli dudaklarımın içini ısıtırıp çekingen hâlde etrafı kontrol etmeme sebep oldu. Nerede olduğumuzun ve ne hâlde düştüğümüzün hiç farkında değildik gözlerimiz birbirini bulduğu sürece. Parmaklarımı gergince kütletirken Uygar, "Benim kaderime de bir çift kara bakışa sabretmek yazılmış işte," dedi, sonrasında başını arkaya yatırıp gözlerini kapatarak beklerken gülümsemişti kendi kendine. En sonunda tamamen toparlandı, onun bu hâline tebessüm etmemek için hırsıyla dudaklarımı ısıırıyordum hâlâ. "Benim kadar iyi değil misin yoksa?" dedim müstehzi şekilde, gülmek istiyordum hatta karşısında hiçbir şey saklama telaşına girmeden kahkahalar atmak istiyordum...

Uygar bana mahsustan ters bir bakış attı ve sonra önüne dönüp Reha'ya seslendi: "Kardeşim, şu yan taraftaki kırmızı montu yollasana."

Reha yanındaki valizde duran kırmızı montu fırlattı, “Tut!” diyerek. Onu havada rahatça yakalayan Uygur tekrar bana yaklaştı. Bir adım geriye gittiğimde, “Kaçma,” demişti intikam alır gibi.

“Ne kaçacağım senden ya?”

Gözüme hoş görünen kırmızı montu giymem için havaya kaldırdı Uygur, elinden almak istediğimde ise müsaade etmemişti. “Giy hadi.”

Ona sırtımı döndüm, montu tamamen giydiğimde ise hiç beklemeden döndüm geri. Uygur parmaklarını uzatıp fermuarı kavradı, bir de onu kapatmaya koyuldu. Fermuar yukarı doğru kayarken Uygur’ın gözleri de aynı doğrultuda ilerliyordu. En sonunda önüm tamamen kapandığında içime sıkışan saçlarımı dışarı çıkardım.

Ellerini geri çekti Uygur. “İşte şimdi oldu.”

“Teşekkür ederim, sağ ol.”

“Rica ederim, ne demek.”

“Artık gidiyorum,” diye mırıldanıp geri geri adımlamaya başladım, Uygur da hafifçe öksürüp elleri ceplerinde, ağır ağır beni takip etmeye başladı. “Git bakalım.”

“Gittim.”

Yüzümdeki allak bullak ifadeyi silip yerine ciddi bir ifade yerleştirdikten sonra önüme dönmüştüm, bu esnada ardımda kalan Uygur da, “Temizlik görevlisi az sonra çöp atmaya çıkacak,” diye seslendi diğer tarafa, benden çabuk toparlamıştı kendini. “Yakut yerini alsın mı?”

Oturduğu yerden en sonunda kalkan Reha, “Bir dakika,” diye cidiyetle mırıldandı, zaten soğuk bir yapısı vardı ama şimdiki hâlinin sebebini, “Yakut, buraya bak,” diye bana seslenip ekranı çevirdiğinde anladım. Belçin Hanım’ın görüntüsü vardı karşımda. Düzgünce taranmış küt platin beyazı saçları kıpırtısızdı ama, “Merhaba, Yakut,” diye selam verince canlı olduğunu fark ettim.

Ellerim hazır ol pozisyonu alır gibi iki yanıma yaslandı. “Merhaba, Belçin Hanım.”

“Hazırsın sanırım?”

Farkında olmadan sağ elim kulağıma gitti, oradaki gizli kulaklığı parmak ucumla yokladıktan sonra, “Öyleyim,” dedim güçlü bir sesle. “Biraz sonra içeri girmiş olurum.”

“Pekâlâ, önceliğinin Tufan Kula’yla ilgili bilgi edinmek olduğunu unutma.” Gülüşünü biraz daha artırmıştı şimdi, gözleri kısıldı ve onu hiç görmediğim kadar destekleyici bir tavra büründü. “Onu bulduğumuzda sorularımızın cevapları da ortaya çıkacak zaten.”

"Elimden geleni yapacağım, Belçin Hanım, emin olabilirsiniz."

"Harika, sana başarılar diliyorum o zaman."

"Sağ olun, teşekkür ederim."

Bir süre gülümseyerek bekledikten sonra görüntüsü ekrandan kaybolunca derin bir nefes bıraktım. Gözlerim beni seyreden Sevtap, Diren, Reha, Fatih ve Uygur'da gezindi, hepsinde bu ilk görevimize karşı meraklı bir bakış vardı. Onları tereddüde düşürmemek için duruşumu biraz daha dikleştirip, "Tamam, gidiyorum artık," dedim duyulur bir sesle, geri geri adımlarken başımı bir kere öne eğip kısa bir selam vermiştim.

"Dikkatli ol," diye seslendi Sevtap, yüzündeki sert ifadeye rağmen elini kaldırmıştı. Hiç sallamamış olsa da bana selam verdiğinin farkındayım. Ufacık tebessüm ettim, diğerlerinin de dikkat etmem yönündeki dileklerini duymuş olsam da sessiz kalan sadece Uygur'dı, kısık gözleri gitgide uzaklaşan görüşümde bile yeşillerini kaybetmezken bu sükûnetinin altında iki kelimeden çok daha fazlasının yattığını anlayabiliyordum.

Bizim konuşlandığımız kuytu bölgenin fazla uzağında değildi pavyon. Diğer izbe apartmanların ortasında genişçe yer kaplıyor ve ışıklı tabelasıyla epey dikkat çekiyordu. İlk başta daha köhne bir yer görmeyi beklemiştim ama aksine, sahibinin şöhretine yakışır bir göz alıcılığı vardı mekânın. İlk işim binanın arka tarafına gitmek oldu. Ön taraftan geçerken kendi hâlinde bekleyen güvenlik görevlisini gizliden gizliye izlemiş ama dış görünüşü ve dikkatsizliği dışında pek fikir edinememiştim. Biraz yürüdükten sonra arka tarafta, gelmeden önce Uygur'ın bahsettiği gibi çöpü atmakla uğraşan temizlik görevlisiyle karşılaştım. Kadına iş aradığımı söylediğimde yüzü aydınlanmıştı, arabada söyledikleri gibi gerçekten de yanında ona yardımcı olacak birine ihtiyacı vardı.

İsminin Ferhan olduğunu söyleyen otuzlu yaşlarındaki kadını o fark etmese de ben uzun uzun inceledim. Benimle konuşurken dikkati çok çabuk dağılıyor, hep başka yerlere bakıyordu ama yalnızlığından olsa gerek pek çok şey anlatmıştı bana. Çökük göz altları yorgunluğunu fazla belli ediyordu, pavyonda ona nasıl bir iş yükü bıraktılarsa Ferhan abla benim iş aradığımı duyunca patrona bile sormadan direkt kabul etmişti işe girmemi. Amacımın ilk kısmını tamamladığımı hissediyordum, içeride kaçak olsa bile bir süreliğine çalışmak işime yarayacaktı.

Onca yakınmadan sonra en sonunda, “Ay valla yorgunluk hiçbir şeye müsaade etmiyor,” dedi Ferhan abla terli alnını silerek. “Senin adın neydi bu arada? Dalgınlıktan soramadım bir türlü.”

Bir şey uydurmam gerekliydi, aklıma gelen ilk fikirle, “İpek,” diye mırıldandım.

O andan sonra Ferhan ablanın dikkati yine dağıldı, başka yerlere bakarken, “Anladım,” demişti. Üstünde ter lekeleri barındıran siyah tişörtü, çamaşır suyundan dolayı yer yer rengi açıldığı belli olan salaş eşofmanıyla gerçekten epey yorgun görünüyordu, yanında ben olmasam uyuyacak gibiydi. “Kusura bakma,” dedi en sonunda beyazlarına kan çökmüş gözlerini bana çevirip. “Gece beşten beri uyumadım, o saatten beri dip köşe temizlik yapıyorum, biliyor musun?”

Yüzümü acıma dolu bir ifadeye bürümemeye çalışsam da hâlî gerçekten korkunçtu, bu yüzden suratım asıldı gayriihtiyari. “Hiç yarıdım mı almıyorlar mı yanına?”

“Yok be, garibana acırlar mı hiç?” Oyalanma maksadıyla salladığı toz bezini önümüzdeki masaya fırlattı. Loş mekânın en ortasındaydık. Karşıda hafiften yüksek bir platform vardı ve erken vakitlere rağmen minyon görünen bir kadın elinde taşıdığı hayali mikrofonuyla şarkı söylüyordu. Gözlerim onda gezinirken Ferhan ablanın yakınmalarını dinledim. “Asla birine yardımım dokunsun demiyorlar, ben de ağzımı açıp laf edemiyorum ama canımdan bezdim artık... Gidip konuşacağım senin için.”

Bakışlarımı tekrar Ferhan ablaya çevirdim, söylediklerinden ötürü hevesli görünmek için gayret ediyordum o an. “Gerçekten mi?”

“Evet, tabii, benimkisi de can canım! Üç kuruşa boklarını temizliyorum da beni düşünen yok hiç.” Gözleri sulandı birden, ağlayacaktı. Elini boğazına yaslayıp ovaladı, bu çaresiz hâline karşın burada yalnızca görev icabı bulunmam garip hissettirmiş olsa da yapabileceğim bir şey yoktu. “Aha şu da Leman,” dedi çenesiyle sahneyi işaret edip. Sesi ağlama isteğinden dolayı titrek çıkmıştı. “Geceleri şarkı türkü söylüyor, uçkursuz adamları eğliyor. Normalde olsa ona da benden fazlasını vermeyecekler ama...” Kısaca iç çekti Ferhan abla. “Onun orospuluğu da olduğundan patronların gözünde değerli sayılır.”

“Öyle mi?” diye rahatsızca mırıldandım.

Sandalyelerin ortasında genç bir adam oturuyordu, sırtı bize dönüktü ama havada bekleyen kolunu görebiliyordum, içkisini yudumluyordu. Az sonra Leman şarkı provasını bitirdiğinde gevşek bir vuruşla

alkışladı onu. Bu esnada Ferhan abla kulağıma yaklaştı. “Şu da kadrolu pezevenklerden, adı Şehlevent. Bizim büyük patronun dostunun oğlu oluyor kendisi, gece gündüz içer sıçar, bir de kadınlara sarkar... Aman diyeyim İpek, uzak dur ondan, sakın yaklaşma yanına.”

Demek akademide babası üzerine çalışma yaptığım adamdı o.

Mürsel İzgi’nin oğlu... Şehlevent İzgi.

Onunla bir gün gerçekten karşılaşacağım aklıma gelmezdi hiç, şimdiyse bana sırtı dönük hâlde sadece birkaç adım ilerimde oturuyordu. “Yok yok, yaklaşmam,” dedim korkak çıkmasına dikkat ettiğim bir mırıltıyla. Hiç işim olur muydu benim onunla?

Sıcakladığım için üstümdeki kırmızı montu çıkarmak istiyordum ama mikrofonun belli olma riskini göze alamadığım için buna yeltenmedim, o anda Ferhan abla kolumdan çekiştirip beni bir yere götürmeye başladı. “Bir de şu tarafa gel bakayım, sana birkaç şey soracağım.”

“Sor, abla.”

Müşterilerin eğlendiği kısımdan ayrıldıktan sonra Diren’in arabadayken bahsettiği tarafa gelmiştik, burası tuvaletlere giden koridoru ve iğrenç kokuyordu. “Bak burası müşterilerin kullandığı tuvalet, görüyor musun ne kadar pis kokuyor?”

Yüzüm rahatsızca buruştu, sanki tuvalet değil de başka bir şeydi... Daha iğrenç bir şey.

“Çok ağır değil mi bu koku?”

“Piçin biri taşırmış işte, gecedan beri işim yokmuş gibi onunla uğraşıyorum.” Sıkıntıyla iç çekti Ferhan abla, oysaki bunu yapmaması gerekirdi çünkü koridor hiç nefes almamamız gerektiği kadar leş kokuyordu. Elimi istemsizce burnuma götürdüğümde Ferhan ablanın dikkatini çekmiştim. “Rahatsız mı oldun?” dedi yorgun bir mırıltıyla.

“Yani... Biraz rahatsız ediyor.”

“Ama orayı temizlemen gerekecek.”

Az önce içime çektiğim ufak nefesi titreke dışarı bıraktım. Sevtap’ın duasının bu kadar hızlı kabul olmasına gülssem mi ağlasam mı, bilememiştim o an. Tedirginliğimi belli etmek istemesem de umurunda değildi, kim olsa bu teklife hemen evet diyemezdi zaten. Bu yüzden biraz beklesem de, “Yaparım herhâlde,” diye bir şey geveledim. “Şu hâldeyken iş seçecek hâlim yok ya...”

“Tabii canım,” diyerek avucunu bir kez sırtıma vurdu Ferhan abla, boyu benden biraz kısaydı. Sonra yorgunca geri döndü, koridordan

ayrılmaya koyulmuştu. "Ama zaten ben bugünlük hallettim, senin me-sai yarın başlar."

Peşinden ilerledim hemen. "Peki, şimdi yapacağım bir iş yok mu?"

"Biraz erken gelseydin şurayı burayı sil derdim." Geriye dönüp güldü hâlîme ama gözlerinden belliydi, içten içe keşke erken gelseydin, diyordu. "Ama şimdilik bir şey yok... Kalacağın yeri göstereyim mi sana?"

"Var mı kalacak yer?"

"Var tabii, olmaz mı?"

Bu sefer binanın sol tarafına geçtik, orada yukarı giden geniş bir merdiven vardı ama aşağı giden merdivenler oranın aksine epey dar-dı. Ferhan abla o karanlık koridora adımladığında temkinle ilerledim ardından. Görüşüm iyiydi, etrafı seçmek zor değildi ama yine de dik-kat etmeye çalışıyordum. Terliklerini pat pat vurarak inen Ferhan abla başını hiç çevirmeden bana seslendi: "Dikkatli bas, güzelim, düşme sakın."

Elimi her ihtimale karşın duvara yasladım, sürekli geriye bakarak ardımı kontrol ediyordum. Neyse ki merdivenler fazla uzun sürmedi, bir süre sonra sadece cılız bir lambayla aydınlanan bodrum kata gel-dik. Yan yana bulunan dört oda vardı burada da. En baştağının kapı-sı aralıktı ve içerisi boş görünüyordu. Orada hiç beklemeden ilerledi, ikinci kapının önünde durdu Ferhan abla. "Şu en sonda ben kalıyo-rum. Sen de burada kal, içeride kuru bir yatak var, senin için sıkıntı olmaz herhâlde?"

"Yok, hiç olmaz."

"Valla kiralar iki bine fırlayacak diyorlar, o kadar parayı eve ver-mektense burada bir yatakla idare ediyorum ben. Sen de edersin artık."

"Ederim ederim, sıkıntı değil." Çantamı kolumdan indirip elime al-dım, ceketimi omzundan sıyrırken Ferhan abla, "İyi madem," diyerek geri çekildi, o da terli tişörtünü çekiştirmeye başlamıştı. En sonunda hâlâ bodrum katın ortasında olmamıza rağmen sıyrıp attı kıyafetini üstünden. Geriye yalnızca krem rengi sütyeniyle kaldığında bakışları-mı kaçırdım. Geldiğimden beri hâlîme ilk kez gülmüş ve "Utanma," diye uyarmıştı beni. "Valla insan erkeksiz bir yer buldu mu soyunası geli-yor, malum bu orospu çocuklarının arasında çarşaf giysek yine fayda etmeyeceğinden..."

"Haklısın, abla."

"Hadi madem sen de içeride soyun, rahatla. Akşama çok gürültü olacak, o saatten sonra zor dinlenirsin. Bir de akşam vakti yukarı çıkma bak. Sonra sarhoşları başına bela edersin, haberin olsun canım."

Yine sırtıma dokunup beni az önce açtığı kapıya itekledi, dediğini yapıp yavaşça içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Fazla kullanışlı görünmese de bir kilidi vardı neyse ki, onu çevirdim ve yerde duran yatağa ilerledim. Yukarısı tuvaletin iğrenç kokusundan dolayı bunaltıcıydı, burası da oradan farksız şekilde kötü bir rutubet kokuyordu. Bunu dert edemeyeceğimi bilerek yatağa oturdum, sırtımı duvara verdiğimde kırmızı montumu düzgünce katlayarak kenara bırakmıştım. Tam o sırada kulağıma bir ses geldi: "Halloldu mu? Yerini alabildin mi?"

Elim usulca kulaklığıma gitti, gözlerim kapalı olsa bile kapıda gezinirken saçlarımın üzerinden küçük kulaklığa dokundum. Konuşan kişi Diren'di. "Evet, bana kalacak yer ayarladı."

"Tamam, göze batan başka bir şey var mı peki?"

Oturduğum yerde toparlandım, odanın en orta kısmına geçerken tek isteğim kimsenin beni duymamasıydı, bu yüzden epey kısık mırıltılarla konuşuyordum: "İçeride Şehlevent İzgi'yle karşılaştım," dedim dikkatle. "Şarkıcı bir kız var, adı Leman. Onu dinliyordu. Genelde burada takılıyormuş."

"Bunu iletiyorum." Çok geçmeden geri döndü Diren, net sesiyle, "Gözden kaçırma, Yakut," diye uyarmıştı. "Orada olmasının tek sebebi bu değildir."

"Tamam, ben takipte olacağım."

Yukarıdan ya da yan taraftan herhangi bir ses gelmezken, kulaklıktaki konuşma da kesilince kendimi yatağa bıraktım.

Zaman, bir kuru yatakta bomboş beklerken gitgide tüketmesi zor bir şeye dönüştü benim için. Akşam eğlence başlamış ve eğlencenin gürültüsü bütün binayı sarmıştı. Ferhan ablanın uyardığı gibi sarhoş adamları başıma bela etmek ve işimi riske atmak istemediğim için sabaha değin küçük ve rutubetli odada bekledim. Saat sabah beşe gelirken ise odamın kapısı tıklatıldı, hiç uyumadığım için bunu duymak zor olmamıştı. Yine de her ihtimale karşın yatağa uzanıp bir süre bekledim. Ferhan ablanın beni uyurken bulması, uyanırken bulmasından iyiydi. Çok geçmeden, "İpek!" diye seslenmeye başladı.

"Hı?" diye mırıldandım duymasa bile.

"Kızım, kalk hadi, iş başlıyor!"

Gece boyunca yukarıda eğlence dönmüştü, buna rağmen Ferhan ablanın horlamalarının sesi duvarı aşır bana kadar ulaşmayı başarmıştı. Güzel bir uyku çektiği için bu kadar dinçti sesi. “Kalktım,” diye huysuzca mırıldandıktan sonra mahmur rolüme devam ettim, az sonra toparlandığımda iş için ne kadar hazır olduğumu görecekti. Üstümü düzelttikten sonra odadan ayrıldım, Ferhan abla da yaslandığı pervazdan çekilip beni üstünkörü süzdü. “Uyuyabildin mi, kız?”

“Az çok kestirdim.” Miskince esnedim, sonra umursamazca kalkıp indi omuzlarım. “Zaten insan bir süre dayanamayır bayılıyor ya...”

“İyi bari... Hadi o zaman bir an önce yukarı geçelim, etrafı fena bok götürüyordur şimdi.”

Dediği gibi yukarı çıktığımızda etraf gerçekten de Ferhan ablanın dediği kadar vardı. Hatta bir iki kişi masalarda uyukluyordu. “Bu ne böyle? Niye burada uyuyorlar?” diye hayretle mırıldandım. Ferhan abla ise el süpürgesini alıp bana uzatırken, “Boş ver,” dedi pervasızca. “Bazen hır gür çıkmasın diye ellemiyor güvenlik görevlileri, nasıl olsa kontrol eden yok diye salıyorlar... İşte sen ben uğraşmak zorunda kalıyoruz böyle.”

Sıkıntıyla nefeslendim, berbat bir hayattı bu... Masaların olduğu kısmı temizlerken sandalyeleri kaldırmak, uyuklayan adamlarla uğraşmak ve bir yerleri toplayıp silmeye çalışmak bir süre sonra asla tükenmeyecek bir pisliği temizliyormuşum gibi umutsuz hissettirmişti. Ferhan abla galiba ben yanında olduğumdan olsa gerek çabuk yoruldu, saat öğlene gelirken belini tutmaya başlamıştı. “Ah valla çıktı, belim çıktı...” sızlanmaları arasında mop sopasını bırakıp bir masaya yaslandı.

Yanına yaklaştım. “İyi misin, abla?”

“Valla tükendim be kızım.” Elini göğsüne yasladı, aslında genç bir yaşta olduğunu biliyordum ama hayat onu erken yormuş olmalıydı. Dayanamayıp yaslandığı masaya oturdu bu sefer. “Of, sıçayım böyle işe, daha tuvalet var ya!”

“Tamam abla, dert etme, onu ben hallederim,” dedim elimden başka hiçbir şey gelmeyeceği için.

Hevesle bana baktı. “Çok fena kokuyor var ya, kesin yine taşırdı birisi, sen halledebilir misin?”

Koridora kadar taşan o kokuya nasıl katlanacağımı bilmiyordum ama işimden erken kovulmamak için, “Yaparım yaparım, sıkıntı yok,” dedim.

En azından odama inmek yerine mekânda dolanmak için bir baha-ne olurdu bu. "Valla iyi ki geldin be kızım," derken başını yorgun hâlde masaya koydu Ferhan abla. Koyu gözleri ıslak hâlde yüzümde gezinirken yalnızca kurnazlık etmediğini hissettirmişti bu hâli, onun gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Burada sonsuza kadar kalamayacağımı bildiğim için ona üzıldüm, görev sonlandığında ben de ayrılacaktım buradan ve o benim nerede olduğumu hiç bilemeyecekti. Birden masada uyuklamaya başladı, o böyle yapınca çaresizce çevreme bakındım.

Elimdeki bezi tozlu gördüğüm yerlere dokundurarak bütün mekânı dolaştım ve gide gide en sonunda tuvalete geldim, koku şimdi daha da artmıştı. Kazağımın yakasını sıyırıp yukarı kaldırdım ama pek fayda etmedi bu yaptığım, oysaki Ferhan abla dün temizlediğini söylemişti.

En sondaki kabinin epey bir temizliğe ihtiyacı vardı. Kendi kendime söylendiğim sırada kulağıma Uygur'ın sesi geldi. "Yakut?"

Kulaklığı unuttuğum için irkildim birden ve kimsenin burada başkısıyla konuştuğumu anlamasını istemediğim için sadece "Hı?" diye mırıldandım.

"Bir aksilik mi var yoksa?"

"Hayır." Elimi dudaklarıma örttüm, dışarıda herhangi bir hareketlilik varmış gibi görünmüyordu. Sessizdi her yer. "Sadece tuvalet temizliyorum."

Umarım Sevtap bunu duyardı ve vicdan azabı çekerdii ancak sadece keyifli gülüşü ulaşmıştı kulağıma. İçinde olduğum kabinin duvarının üst kısmındaki cam sıkı sıkı kapalıydı, onu açamıyor olmak canımı sıkarken Uygur'ın, "Sevtap," diye uyarırcasına konuştuğunu duydum, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Üstünkörü yap, Yakut, senin asıl işin değil o."

"Tamam ama..." Hem Ferhan ablanın hâline üzıldüğümünden hem de bu koku tüm binaya yayıldığından dolayı içimdeki temizlik canavarı uyanmıştı birden. "Göze batmamak için bunu da yapmam lazım," diye kabinin içine saklanıp öyle mırıldandım, eğer konuşmayı bitirirsek temizlik odasına gidip deterjanlardan alacaktım. "Biraz bekle."

Kabinin kapısını aralayıp çıkmak istedim ama tam o an tuvaletin dış kapısı açıldı ve içeri başkaları girdi, tekrar kabine saklandım. Giren kişilerin kim olduğunu ilk başta anlayamamış olsam da sesler bir süre sonra gizemini yitirdi ve tuvalette olmalarının nedeni gün yüzüne çıktı. Uygunsuz bir an yaşanıyordu içeride. Elimle burnumu kapatıp kulağımı kapiya yaklaştırdığımda bazı mırıltılar duydum. "Aşkım,

baban gelmeyecek mi peki?" dedi Leman, onu tanımıştım. Gece boyu güzel sesiyle şarkılar söylemişti ve konuşması da şarkı söylerken kulandığı sesiyle benzerdi. "Onunla tanışmayacak mıyım hiç?"

"Yavru kuşum, babam yurt dışında diyorum ya sana." Diğer kişi Şehlevent miydi? Sesini tanıımıyordum ama dün gördüğüm kadarıyla burada Leman'la ilgilenen tek kişi oydu. "Ama bak bekle, birkaç gün sonra Ahmet amcam gelecek," deyince şüphem doğrulandı. Ahmet amcam dediği kişi Ahmet Akdeniz olmalıydı. "Onunla tanışırsın."

"Ya ben patronu zaten tanıyorum ki!"

"Ama gülüm, bu sefer gelin olarak tanışacaksın."

Nazlandı Leman. "Yok istemem, gelmesin..."

"İlla gidip başkasını mı çıkarayım karşısına, Leman?"

"Ya öyle mi dedim ben?"

Kazağımı sıyırıp burnumu sardım. Ahmet Akdeniz'in buraya Leman dışında başka bir sebeple gelme ihtimalini düşünürken konuşmanın arasında birden Tufan'ın isminin geçmesiyle dikkatim oraya kaydı. "Başkasına yerimi verecek olsam hiç kabul eder miydim seni?" derken sesi daha da hırsla bürünmüştü Leman'ın. Sonra, "Tufan bile köpek oldu peşimde de dönüp göz ucuyla bakmadım," dedi.

"Atma şimdi, Leman. Ben onunla kıştırdığını bilmiyor muyum hiç?"

Heyecanlı nefeslerim boğazıma dizildi, burada konuşulan tek şey niye sadece bir aşk öyküsüydü? Leman, "Ne alakası var, aşkım?" diye birden cilve yapmaya başlayınca kaşlarım çatıldı. Demek ki gerçekten de aralarında bir şeyler yaşanmıştı çünkü Leman yalan söylemek konusunda pek usta değildi ya da benim inanasım yoktu ona. "O bana hep iftira attı, sen bunu çok iyi biliyorsun. Gözü dönmüş, onun gözü..."

"İftira mı, orasını bilemem." Şehlevent'in sözlerinin arasında bir hırlama sesi geldi, bunu pek iyi niyetli düşünemedim. Mide bulandırıcı bir sestti. Hırlamayı gürültülü öpücük sesleri takip ettiğinde tuvaletin iğrenç kokusuyla beraber elimi karnıma yasladım, sahiden de bulanmıştı midem. "Ama hangi deliğe girdiyse bir daha dönmese iyi olur," diye devam etti Şehlevent.

Hangi deliğe girdiyse... Onun nerede olduğunu gerçekten bilmiyor muydu yoksa Leman'a karşı bilmezden mi geliyordu?

Leman dakikalar sonra, "Levent ya..." diye nazlandı. "Çok pis kokuyor burası, çıkalım hadi!"

"Bir dur be..."

“Ya aşkım, valla kusacağım!”

“Of Leman of!”

Çok geçmeden bu ufak tartışmayı bir kapı sesi takip etti, her ihtimale karşı birkaç dakika içeride bekledikten sonra kabinin kapısını dikkatle araladım ve oradan çıktım. Kaşlarım düşünceler içinde çatıktı hâlâ, musluğu açıp dalgın dalgın ellerimi yıkadım. Aklımda, neden bu bina göze batarken Ahmet Akdeniz’in manevi yeğeninin sevgiliyle tanışmak için buraya gelme riskini göze aldığı sorusu vardı. Ve neden Leman’la Şehlevent, Tufan’dan sanki bomba patlatmış gibi değil de torpil patlatmış gibi bahsediyordu?

Dışarı çıkıp deterjan kutularını alıp getirdikten sonra tuvaleti temizlerken uzun uzun bunları düşündüm, kulaklığımda mırıltıları dolaşan Uygarlara ise ancak akşam eğlence başlayıp da odama çekildiğimde anlatabilmiştım her şeyi. Biraz daha beklememiz gerekiyordu. Sağlam adımlar atabilmek için kendimize bir gün daha tanımak zorunda kaldık. Uyuklayarak geçirdiğim geceden sonra Ferhan abla yine karşı koyamayacağım bir duygu sömürüsüyle tuvalete yolladı beni. Bina birkaç gündür düzenli olarak temizlenen tuvalete rağmen hâlâ çok pis koktuğu için yapamayacağımı söyleyemedim ona. Yerde köpürerek dağılan deterjan içimi rahatlatırken sadece ikinci günümde bu işten bunaldığımı hissetmiştim. Diren ise, “İçeride dolaşman gerek,” diyerek uzaktan da olsa azarladı beni. “Tuvalete sıkışıp kalmasana, Yakut, Tufan’la ilgili bir şey öğrenmeni bekliyoruz burada.”

Sıkıntıyla gözlerimi devirdim. “Ortalık bu saatlerde çok sessiz, ne yapabilirim? Zaten lazım oldu mu Leman’la Şehlevent geliyor buraya.”

“Her seferinde onların işi pişirmeye gelmesini mi bekleyeceksin?”

Bir süredir sessizliğini takınan Fatih yine aynı şeyi söyledi: “Sandığımız kadar büyük bir şey çıkmayacak bundan, ben söylüyorum.”

“Şehlevent bile buradan ayrılmıyor,” diye uyarırcasına konuştum, elimden geldiğince kısık tutuyordum sesimi. “Evet, belki basit görünüyor ama kesinlikle değil, hem daha Tufan bile ortalıklarda yok.”

Dışarıdan bir rüzgâr esti, havalandırmadan içeri yoğun bir hava girince serinlik tenimi okşamış ama burnuma yine o iğrenç koku bu-laşmıştı. “Kahretsin,” diye sızlandım. “Temizliyorum ama gitmiyor bir türlü, ne biçim bir koku bu ya!”

“Yakut, çık artık oradan,” dedi Diren bezmiş hâlde. “Benim bile seni dinlemekten midem bulanıyor.”

"Tamam, az sonra çıkacağım." Zaten uğraşmaktan yorulmuştum. Bu koku da hiçbir halükârda temizlenecek gibi görünmüyordu. "Benim de midem bulandı iyice, hayır ortalıkta görünen bir şey de yok... İki gündür dip köşe temizliyorum ama başka yerden geliyor herhâlde." Göğsüme rahatsız edici kokudan dolayı ufak bir sancı yayıldı, yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. Kulaklığım da bir süre sessizlik olunca kaşlarım endişeyle çatıldı. "Kusura bakmayın."

"Yakut." Tereddütle mırıldanan Uygur'dı. "Nasıl bir koku bu?"

"Ayrıntılı tasvir mi edeyim şimdi?"

Sızlanışımı hiç şakaya vurmadi. "Anlat," dedi ciddi bir tonda.

"Ağır," dedim epey hevessiz. "Ve rahatsız edici... Kötü bir koku işte."

"Başka?"

"Ekşi. Çok mide bulandırıcı... Sorma, anlatmaya bile hâlîm yok şu an."

Aramızda yine aynı sessizlik başladı, bu sükûneti neye yormam gerektiğini düşünürken Uygur beynimde şimşekler çaktıracak bir yaratı vermişti bana: "Yakut... O koku tuvaletle alakalı olmayabilir."

"Ne?"

"Başka bir şey..."

"Ceset kokusu?"

Tüm mide bulantıma rağmen burnumu havaya kaldırıp etrafı kokladım, her yer deterjanla yıkanmıştı ve tuvalet de pis görünmüyordu ama bir şekilde kötü kokuyordu işte. Çünkü buna sebep olan daha çürük bir şeyler vardı, hâlâ bir yerlerde var olmayı sürdüren bir ölümün kokusuydu bu...

Aradığını bulmanın kararlılığıyla, "İçeri geleceğiz, bekle," dedi Uygur.

Kaybolan seslerinden sonra ben de artık buradan ayrılma gereğiyle temizlik eşyalarını topladım, ıslak kalan yerlere dikkatle basıp ilerleyecektim ki yine dünkü gibi tuvaletin kapısı açıldı ve içeri uygunsuz hâlde Şehlevent'le Leman girdi. Ancak benim dikkatle bastığım yeri onlar fark etmediği için deterjandan dolayı kayarak yere düşmüşlerdi. Leman, Şehlevent'in altında ezilirken, "Ah!" diye tiz bir çığlık attı. "Ah, sırtım!"

Yanlarına yaklaşmak istedim ama kendim de düşmemek için olduğum yerde kalmak zorundaydım. Bir elim istemsizce dudaklarıma kapandı. "Çok özür dilerim," dedim sahte bir hüznle. "Yeni temizlemiştim, gerçekten özür dilerim!"

Şehlevent İzgi, "Dirseğimi çarptım ya," derken çabuk doğruldu. Yalnızca koluna bakıyordu ve hâlâ yerde bekleyen Leman'ın farkında değildi.

"Levent, çekilsene bacaklarımdan!"

"Kızım kalkamıyorum ki, yerler ıslak!"

"Böyle üstümde mi bekleyeceksin peki? Kırıldı her yerim..." Yüzünü buruştururken başını yana yatırmıştı Leman, o esnada sinirli bir bakış attı bana. "Beceriksiz! Bir işi düzgün halledemedin mi?"

Gözlerimi kaçırıp, "Kusura bakmayın," desem de Leman, "Sus be!" diye bağırdı hemen.

Az önce farkına vardığımız gerçeklerden dolayı zaten gergindim, üstüne bir de Leman bağıınca sinirim biraz daha çoğaldı, kendime hâkim olmak için hızlı hızlı yutkundum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye yanlarına yaklaşmak istediğimde Leman, "Of ya..." diyerek Şehlevent'e sızlandı çocukça. "Aşkım, kaldır beni buradan!"

"Yavru kuşum benim de kolum mahvoldu ya, nasıl kaldırıyorum?"

Durumdan yırtmaya çalışan Levent'e değdi rahatsız gözlerim. Her hâliyle berbat bir adamdı ve Leman'ı yerden kaldırmaya asla yanaşmıyordu. Yavaşça yanlarına ilerledim, bana sinir olsa bile Leman'ı kolundan tutup kaldırırken Levent yine hiçbir şekilde yardım etmemişti. Ellerim arasında kırılacak kadar minyon bir bedeni olan Leman gerçekten canı yanarcasına ağlamaya başladı birden. "Sırtım, sırtım, sırtım... Of, çok acıyor!"

"Tamam, yavaşça kaldırıyorum seni."

"Levent, sen de yardım etsene!"

"Ya Leman, dirseğimi incittim dedim ya!"

Şehlevent, hiçbir sıkıntısı olmamasına rağmen Leman'ı kaldırmaya yanaşmadı, en sonunda gürültüye gelen güvenlik görevlisi kaldırmıştı kızı hâlâ beklediği yerden. "Ne oluyor burada? Levent Bey, iyi misiniz?"

"Bana sorsana, Sinan abi!" diye çığırdı Leman, iri yarı adamın kucağındayken minyon bedeni daha da küçük görünmüştü gözüme. "Ben çok kötüyüm, of ya, yarın Ahmet Bey gelecekti bir de! Nasıl çıkacağım bu hâlde karşısına?"

"Yavru kuşum, düzelirsin o zamana kadar."

Demek ki Ahmet Akdeniz yarın buraya geliyordu, dikkatimi ikisi arasında gezdirirken özenli adımlarla ben de tuvaletten ayrıldım. Malzemeleri temizlik odasına düzgünce bırakıp tekrar orta mekâna

geçtim, diğerleri de tuvaletten çıktı. Ferhan abla temizlediği masadan kalkmış ve merakla Leman'a bakmıştı.

"Ben tuvalette temizlik yaparken kayıp düştü," diye kısaca durumu açıkladım ona.

"Allah'ın şımarığı," dedi Ferhan abla memnuniyetsiz bir ifadeyle. "İlla mağdur olacak bir şey çıkarıyor kendine."

"Aslında iyi birine benziyor," derken dedikoducu birisi gibi görünmemeye çalışmam Ferhan ablada daha büyük bir sinire sebep olmuştu. "Ne iyisi ya? Kaç kişiyi aynı anda götürüyor sen bir bilsen..." Sonra başını yan tarafa çevirip boş çalgı aletlerini işaret etti. "Ha şurada bir tane org var, görüyor musun?"

Bahsettiği yere bakındım, gösterdiği orgun sahibinin aradığımız adam olduğunu biliyordum... Tufan Kula.

"Gördüm," dedim gerginliğini yok etmeye çalıştığım bir sesle. Sonra Ferhan abla anlatmaya devam etti: "Orada benim dostum oturuyordu, Tufan adı. Burada çok uzun zaman beraber çalıştık, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi bizim."

Elimi masaya yaslanıp daha yoğun bir dikkatle dinledim onu. Ferhan ablanın yüzünü hüznünlü bir ifade almıştı şimdi. Önüne düşen saçlarını geri ittiğinde birkaç tutam kolaylıkla kopup yere döküldü. "Belli zaman önce Leman da bizimle çalışmaya başlayınca Tufan gönlünü ona kaptırdı."

Bunları zaten biliyordum fakat yine de şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Yaa?"

"Yaa işte," dedi bariz belli bir şeyden bahseder gibi. "Leman bir bizim Tufan'la bir Şehlevent Bey'le takılırken artık onu böyle görmek canıma tak etti, yolladım buradan, git başka yerde çalış, dedim arkadaşına."

Demek Tufan'ın mekândan kısa süreli ayrılmasının altında bir aşk öyküsü yatıyordu. "İyi olmuş işte, kurtulmuş," dedim hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak.

Ferhan abla kızgınlıkla baktı bana. "Ne iyi olması, kız? Geri döndü Tufan, dayanamadı. Geldi kapandı kızın ayağına, ben sensiz yapamıyorum falan filan, bir ton yalvardı. Leman de sever ya ilgiyi, yine ikisini beraber götürmeye devam etti."

"Ciddi misin?"

"Tabii kız." Sonrasında suçlu bir ifadeyle yutkundtu. "Ben de bayağı kızdım şuna prim verme diye, çok gazladım."

"E sonra ne oldu? Nerede şimdi?"

Sabırsız geçen saniyelerden sonra, "Bilmiyorum," dedi Ferhan abla. Gözlerini kaçırmıştı benden. "Ay çok konuştum ya," dedi sonra rahatsız bir tavırla, gerçekten de fazla konuştuğu için utanmış ve yanakları kızarmıştı. Niye o patlamadan bahsetmemişti ki?

Dikkatli gözlerim üstünde gezinirken kulağıma yine Uygur'ın sesi geldi, elimi masadan çekip doğruldum. "İçeri girebilmemiz için kadına tesisatçı çağırdığını söylemen lazım."

Boğazımı temizlemek için sessizce öksürdüm. "Aa abla, bu arada..." dedim sanki aklıma yeni gelmiş gibi. "...bu tuvaletin kokusu gitmedi bir türlü, tesisatçı çağırdım ben de. Gelip bir baksınlar."

"Kız patrona sormadan neden çağırdın?"

Şaşkınlıkla etrafıma baktım. "Ama kimse yoktu ki."

"Olsun ya..."

Uygur'ın içeri girecekti, bu planı aksatmamak için yeni yalanlar düşündüm hemen. "Abla, benim babam da tesisatçıydı, ben az çok anlıyorum bu durumdan, o yüzden çağırayım dedim."

"Tamam kızım, sorun o değil. Sorun şu ki habersiz yapmayacaktın bu işi."

"Dedim ya, o sırada soracağım kimse yoktu." Kuruyan boğazımı rahatlatmak için hafifçe yutkundum. "Gerekirse maaşımdan kessinler parasını, sorun değil. Yeter ki şu leş koku bir an önce gitsin. Temizlemekle çözülecek gibi değil."

Ancak çürük cesedi ortadan kaldırarak düzeltilebilirdi bu.

"İyi, sen bilirsin," dedi mırıltıyla. "Ben hâlâ senin için patronla konuşmadım ama haberin olsun."

Birkaç gün göze çarpmadan idare etsem yeterdi. "O da hallolur," dedim içime kaçan bir sesle. "Ben şu tesisatçılara bir bakayım."

Mekânın dış kapısına gittim. Etrafa bakındığımda kimseyi görememişim, güvenlik görevlisi de yoktu. En son Leman'ı taşıdığı için hâlâ onunla ilgileniyor olabilirdi. Kısa bir süre sonra binanın önünde gelmesini beklediğim o araba durdu ve içinden Uygur'la Diren indi, üstlerinde iş tulumları vardı. Dikkat çekmemek için ağır adımlarla olduğum yere yürürlerken başlarındaki şapkanın altından etrafa kontrol eden bakışlar atıyorlardı.

Yeteri kadar yaklaştıklarında Uygur, "İyi misin?" diye fısıldadı bana. Suratında beni merak ettiğinden dolayı sert bir ifade vardı. "Bir sorun çıkmadı, değil mi? Sana bir şey olmadı?"

Başımı yavaşça iki yana sallayıp, “İyiym,” dedim gizli bir mırıltıyla, sonra da Ferhan abla duysun diye sesimi yükselttim: “Şu taraftan gidelim, tuvalet orada.”

Mekânın tam ortasından geçerken, Ferhan abla da sandalyenin altını süpürmeyi bırakıp bize baktı ve “Hoş geldiniz, kolay gelsin,” diye seslendi. “İnşallah hallolur şu rezalet bir an önce.”

“Umarım, abla.”

Tuvalet kısmına geçtiğimizde kapıyı ittim. “Dikkat edin, içerisi ıslak olabilir.”

Botlarıyla dikkatle basarken ilk önce Diren girdi içeri, ben biraz olsun alıştığım için hâlâ rahatsız edici duyulan kokudan onlar kadar etkilenmedim ama ikisinin de yüzü buruşmuştu hemen.

“Annem adli tıpta çalışırken hep bahsederdi bu kokudan.” Diren havalandırmaya doğru yaklaştı, parmak uçlarında yükselirken kaşları rahatsızca çatılmıştı. “Ben de hep merak etmişim... Gerçekten çok kötüymüş.”

Endişe içinde dışarıyı kontrol ederken, “Nasıl bulacağız peki?” dedim merakla.

“Fazla yoğun gelmiyor.” Diren’le ikimiz Uygur’a baktık, o ise sıkıntıyla alnını sıvazlıyordu. “Buralarda bir yerlerde olmalı ama çok yakında değil.”

“İçeri girerken de rahatsız edici bir koku vardı.” Alet çantasını bıraktığı yerden alan Diren, “Tek bir ceset bu kadar koku yayar mı?” diye sorduğunda ellerimi hayretle alnıma koydum. “Hayır, öyle bir yerde ki kokusuna engel olmak mümkün değil.”

Uygur’ın yeşil hareleri üstüme çevrildi, ikimiz de ciddiyetle gözlerimizin içine bakarken sessizdik çünkü bir cevap arıyorduk. En sonunda dolgun dudaklarını yavaşça yaladı ve “Kanalizasyonda,” dedi mırıltıyla.

“Arka tarafa geçelim.”

Ferhan ablaya kanalizasyona nasıl gideceğimizi sorduğumda neyse ki durumdan işkillenmemiş ve bize yukarıyı işaret etmişti. Merdivenleri adımlayıp yukarı geldiğimiz zaman karşılaştığımız iki kanatlı kapı arka bahçeye geçiyordu, kanalizasyon kapağı da oradaydı. Hiç beklemeden ilerleyip büyük kapıyı ittik, karşımıza bu sefer aşağı inen dik merdivenler çıkmıştı. Sol taraftaki duvarın ardında da iki tane kanalizasyon kapağı vardı.

Diren önden giderken Uygur yalnızca birkaç basamak inmiş, sonra da, "Gel," diyerek elini arkaya uzatmıştı, sanırım dik merdivenleri inemeyeceğimi düşünüyordu. Ona göz devirip, "Yok artık," diye mırıldandım. "Kendim inebilirim herhâlde."

Ancak sözlerim o yokken sahip olduğum güçlü ve cesur hâlimi bir çırpıda silip attı, istemsizce kendi adıma takıldım ve düşmemek için Uygur'ın geniş omuzlarına tutundum. Bu hâlime kızgınlıkla gülerken ona olan yakınlığımı fırsat bilip elini belime sardı ve yerden havalandırdı beni. "Her zaman böyle düşmüyorum," dedim uyarırcasına.

Merdiveni kontrol ettikten sonra, şu an bir ceset aramamıza rağmen parlayan gözlerini üstüme dikti. "Sadece ben varken düşüyorsun yani..." derken sesinden benimle eğlendiğini anlaşılabiliyordu. "...seni tutayım diye."

"Bıraksaydın da senin gibi çıkarıcı bir adamın insafına düşeceğime yere düşseydim keşke!"

"Asla bırakmam."

Sıkıca kavradığım iş ceketini bıraktığımda merdivenden inmiştik ve ayaklarım beton zemine bastı ama o, belimi bırakmadı. Kaşlarım çatık hâldeydi, göğsümde zapt etmem gereken bir sancı vardı. Titrek bir soluk bıraktım dışarı, sonra küskünce baktım ona. Sanırım kader beni hep Uygur'ın karşısındayken mızımız bir çocuğa dönüştürecekti. Çaresizce yutkunduktan sonra belimdeki elini ittim ve "İşine odaklan," diye mırıldandım.

Alet çantasını aralayan Diren yere eğik bakışlarını bize kaldırdı, oradan çıkardığı kaldırıcı kanalizasyon kapağına sabitlemişti ve nefes nefese yapıyordu işini. "Burası daha berbat kokuyor," dedi hırıltılı sesiyle.

Gerçekten de bahsettiği kokuyla yüzüm buruştu, kapağa yaklaştıkça o berbat koku daha da çok ulaşıyordu burnuma. "Sadece ceset kokusu değil bu, boru falan patlamış olmalı."

Uygur da kendi kaldırıcısını diğer kanalizasyon kapağına ayarladıktan sonra ikisi birden açmaya koyuldular, ben de geri çekilip sabırsızca etrafı kontrol ettim. Yukarıda patronun odasını gören pencereler vardı ama biz duvarın arkasında kaldığımız için yakalanma ihtimalimiz yoktu.

Rahat bir nefes bırakıp tekrar yanlarına döndüm, bu esnada Uygur kaldırıcı hareket ettirirken dişlerinin arasından konuştu: "Tufan Kula'nın boyu neredeyse iki metre." Kısa nefeslendi, kapak

gerçekten ağır görünüyordu çünkü. Sonra konuşmaya devam etti: "Kilolu, iri yarı bir adam."

"Patlattı, değil mi? Boruları patlattı!" Diren'in sesinde de büyük bir hırs belirmişti. "Açıl lan, açıl artık!"

"Buradaysa niye burada?" Uygur'ın sesiyle ona döndüm, kaldırma koluyla uğraşırken çenesini sıkıdığı belliydi. "Cesedi saklayacak başka yer yok muydu? Niye tüm dikkatleri üstlerine çekiyorlar, anlayamıyorum!"

"Aşağıda onun hakkında konuştuk," dedim hızlı bir açıklamayla. "Kimse bu patlama işinden bahsetmiyor, sanki tek mevzu Tufan'ın Leman'a saplantılı aşkı gibi bir şey... Üstelik üçgenin bir tarafında Şehlevent olunca üzgünüm ama aklıma kişisel intikamlardan başka bir şey gelmiyor."

"O kadar basit değil." Uygur başını hızla iki yana salladı, şakağındaki damarı ortaya çıkmıştı ve kaldırma kolunu hızla indiren kolundaki kasların ceketini gerdiğini fark ettim. "O kadar basit olduğuna inanmayacağım."

Gözlerim çaresizce bir sağda bir solda gezindi. En sonunda Diren kapağı tamamen açmış ve kendisine doğru çekmişti. Aşağıyı görebilmek için hızlıca yanına yaklaştım, titrekçe açılıp kapanan kirpiklerim gördüğüm görüntüyle donup kaldı ve burnuma sızan koku daha da yoğunlaştı.

"Hassiktir..." dedi Diren de kapağı ayağıyla tamamen kenara itirdikten sonra.

Göreceğim şeyi zaten biliyor olsam da ellerim hayretle açılan dudaklarıma kapandı. Kapağın altından görünen karanlık boruların üstünde bir elini sağa bir elini sola uzatmış, bacaklarını da aynı pozisyonda açmış ölü bir adam vardı. Fotoğraflardan gördüğümüz kadarıyla tanıdığımız ve köşe bucak aradığımız kişiydi o.

"Ben," diye zorlukla mırıldandım, geri döndüğümde aşağı bakan Uygur'la karşılaşmıştım. Kaşları isabetli tahmininden mütevelli çatık ve yüzü epey sertti. Sonra arka cebinden çıkardığı ufak feneri aşağı tuttu, artık Tufan'ın cesedi daha net görünüyordu. Çürümeye başladığı için şişen karnındaki kazak geriye çekilmişti ve açıkta kalan teninin yeşilliği az çok belliydi.

Diren dayanamayıp geri çekildi, kendini duvara yaslayıp rahatsız edici kokudan dolayı derince nefeslenirken ben de bakışlarımı ne yapacağımı bilemeyerek Uygur'a çevirdim. "Bu şey... Ne olacak şimdi?"

Başını gergince iki yana salladı, hâlâ aşağıyı seyrediyordu, "Bilmiyorum," dedi pürüzleşen sesiyle.

Gördüklerim benim için bir eziyete dönüştüğünde rahatsızca geri çekildim, Diren de sırtını duvara verip yere oturmuştu.

Elimi karnıma bastırıp, "Belçin Hanım'a haber vereceğim," diye zorlukla mırıldandım.

Ve tam o an beni bir yol ayrımında bırakacak şekilde, cesedi seyreden sert gözlerini benden tarafa çevirdi Uygur. Feneri kapatıp cebine koyarken eğildiği yerden doğrulmuştu. "Hayır," dedi bunu yapmamı istemez şekilde. "Haber verme ona."

Bu söylediğini anlayamadığım için Diren'e baktım, eminim o da bunun sebebini soracaktı Uygur'a. Ama düşündüğümün aksine hiç ses etmedi, oturduğu yerden kalkıp adım adım açık kanalizasyon çukuru-nun başına geldi ve beklenti içinde bana bakmaya başladı. Kaşlarım çatılırken dudaklarım aralanmış ama herhangi bir şey söyleyememiş-tim. Hava birden tekrar çiseler şekilde yağmaya başladı ama bu sefer huzursuz hissetmeme sebep olan şey saçlarıma tutunan küçük yağ-mur damlaları değildi.

"Neden?" diye mırıldandım.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığında çenesi kasılmıştı Uygur'ın. Gözlerini benden hiç kaçırmadı ve kendinden emin görünen hâli üstünde biraz daha katılaştı, yeni bir ruha bürünüyordu sanki. "Çünkü Belçin Hanım operasyonun Tufan'dan bir iz bulunduğu an bi-teceğini söyledi."

Bakışlarımı, onun söylediklerini tasdiklemesi için Diren'e çevirdim çünkü benim böyle bir şeyden haberim yoktu. Diren de, "Doğru," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Belçin Hanım, Tufan'ın cesedi bulunursa bundan sonrasını savcılığın devralacağını ve bizim geri çekileceğimizi söyledi."

Bir rüzgâr esiyordu, saçlarım o rüzgârın etkisiyle geriye savrul-du ve terli enseme ufak yağmur damlalarından sonra soğuk bir darbe vurdu. "Tamam, bu şekilde planlandıysa bu şekilde olur," dedim bariz bir gerçekten bahseder gibi. Kaşlarımı uyarırcasına havaya kaldırdı-ğım sırada bakışlarım hem Uygur'da hem Diren'de geziniyordu. "So-nuçta bu bir emir, farkındasınız değil mi? Amirimizden gelen bir emir."

"Emir değil, beklenti." Bakışlarım tekrar Uygur'a kaydı. Görevine gereğinden fazla bağlanmışken birkaç dakika öncesi gibi rahat görün-müyordu, bu da beni bir yanılsa bulaşacağımız konusunda endişelen-dirmeye başlamıştı. "Belçin Hanım bize görevi bitireceğimiz çerçeve

bir vakit sunmadı, yani operasyonu tam şu noktada bitirmek zorunda değiliz."

"Sen kafana göre kendine plan belirleyemezsin."

"Daha belirlemedim zaten," derken Uygur'ın sözlerinde sert bir kinaye vardı. "Birazdan üstüne düşüneneğim."

"Saçmalıyorsun, Uygur." Başımı yavaşça iki yana salladım, adım adım açık kanalizasyona yaklaşıyordum. "Emir dışına çıkamayız... Cesedi saklamak ne demek?"

"Saklamayacağız zaten," dediği esnada Diren de aramızdaki mesafeyi azalttı. Yağmurlu havanın altında rengi açılan mavi gözleri Uygur'da olacağını sandığım hıristan daha fazlasını barındırıyordu içinde, hâlbuki onu böyle tanımamıştım. "Sadece bir gün müsaade et, yarın geceye kadar amacımızı tamamlayalım, Yakut."

Beni ikna etmeye çalıştıkları bu durum hiç içime sinmiyordu, göğsüm telaşla yükselip alçalırken gözlerimi aşağıdaki cesette gezdirdim. "Bir günlük suskunluğumuz nelere mal olabilir, düşündünüz mü hiç?"

Dürüstlüğümüzü yitirmenin yanı sıra aramızdaki güven duygusunu da zedelerdik. Ama bu iş benim her şeyimdi, eğer şimdi başarılı olamazsam zaten kaybettiğim onca şeyin yanı sıra kendimi de kaybederdim. Uygur'ın sesinde ise kelimeleri ezen yoğun bir hırs vardı, aynı zamanda kendini yumuşak da tutmaya çalıştığı için git geline kapılıyordum onun. Bir adım geri gidip yarım açık duran kanalizasyon kapağına eğilirken gözlerini benden kaçırmamak için epey dikkatli davranıyordu. "Kazanmaktan önce kaybedeceklerini mi düşünüyorsun sen?"

"Evet, öyle yapıyorum," derken çatık kaşlarımla baktım Uygur'a. "Ama sen ne şimdi ne de sonra hiçbir zaman kaybedeceklerini düşünüyor gibisin?"

"Çünkü hiçbir şey kaybetmeyeceğiz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ya?"

"Niye olmayayım?"

Yüzümü aceleci bir dehşet aldı. Diren de Uygur'ın peşinden diğer kapağı örtmeye koyulmuştu ama ikisi de bana bakıyordu. "Olma çünkü... Yanlış."

Kaldırma kolunu sıkarken hırkasının altında kalan kasları belirgin bir görünüm kazanmıştı, kanalizasyon kapağıyla ilgilenmeyi hiç bırakmadan, "Ben niye başladığım işi yarım bırakıp bir başkasına teslim edeyim?" diye mırıldandı.

"Çünkü bize verilen emir bu!"

"Şştt, Yakut..." derken çömeldiği yerden ayağını uzatıp dürttü ayakkabımın ucunu Diren. "Sakin ol."

"Ya siz sakın olmamı ister gibi davranmıyorsunuz ki."

"Senden sadece bir gün istedik."

"Böyle bir şey gerekseydi Belçin Hanım önceden söylerdi."

Uygar araya karıştı bu sefer. Kanalizasyon kapağını tamamen örttükten sonra ayaklanmış ve iş eldivenleriyle sarılı olan ellerini silkelemişti birbirine çarparak. "Belçin Hanım burada değil, operasyonun seyriyle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Sadece anlattığımızda haberi olacak ama ona anlatabilmek için şimdi buradan çıkmamız ve senin buraya kadar kurduğun bağlantıyı bitirmen gerekiyor."

"Ee tamam işte..."

"Yakut, o bu operasyonu neden devam ettirmemiz gerektiğini bilmiyor. Anlatmak için de bağlantıyı koparmamız gerekiyor. Anlatmıyor muyum?" Hemen sonra dudaklarını yaladı hızlıca. "İstihbarat ne gerektirir, Yakut?" Herhangi bir cevap vermediğim için aramızda doğan sessizliği, sorusunu yineleyerek bozdu: "Yakut... İstihbarat ne gerektirir?"

Bakışlarım uzun uzun onun ısrarcı yüzünde dolaştı. Her şeye rağmen Uygar'a beklediği yanıtı verdim ama yarım yamalak ayrıldı sözler dilimden: "Eğitim, deneyim ve..." Devamını getiremedim, bu onu onaylamak gibi olacaktı. Ancak bildiğini okumak konusunda ısrarcı olan Uygar yarım kalan sözlerime hiç takılmadan kendisi tamamladı: "İnisiyatif gerektirir... Bir istihbarat mensubu gerektiği yerde ve zamanda inisiyatif almayı bilmelidir."

Artık bir karara varmam gerektiğinin bilincindeyken, "İnisiyatif mi almak istiyorsun?" diye ben sordum bu sefer.

Şapkasını kaldırıp saçlarını geriye yatırdı ve hâlâ diri duran inadıyla, "Burada ne döndüğünü sen biliyorsun, ben biliyorum, biz biliyoruz... Belçin Hanım bilmiyor. Bilmediği için operasyonu bitirin demesi normal. Ama biz bu yola devam etmek için bazı kararlar almak zorundayız," dedi.

Aramızda sarsılan bir şeyler vardı, her şeye rağmen ona hissettiğim güven yerini yavaş yavaş bir korkuya bırakıyormuş gibi hissediyordum. "Bilmiyorum... Bence... yanlış yoldasın, Uygar," dedim mırıltıyla.

"Bırak da onu bize zaman gösterebilir."

Rahatlığı, umursamazlığından mı yoksa inancından mı, bilmiyorum ama beni huzursuz ediyordu. Kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatırken, “Pişman olacaksın,” dedim bu sefer gerçekten suçlayan bir sesle, boğazıma aynı nihayetle sanki benim de çok pişman olacağıma dair bir ihtimalin nahoş sızısı yayıldı. “Gerçekten çok pişman olacaksın.”

“Şimdi hiçbir şey yapmadan burayı terk edersem evet...” diye tehlikeli bir tonda mırıldandı. “...çok pişman olurum.”

“Yaptığın şey emre itaatsizlik sayılır.”

“Bu sadece bir inisiyatif meselesi,” derken elini havaya kaldırdı, beni yatıştırmaya çalışan bir hâli vardı. “Kimse aldığımız görevi hak ettiği şekilde ilerlettiğimiz için bizi suçlamayacak.”

“Yine de bu görev ahlakına uygun gelmiyor.”

Bir yanım hiçbir şeyin durmadan gözüme sokulan aşk hikâyesi kadar basit olmadığına, bizi buraya kadar sürükleyen şeyin altında daha büyük ve kötü kasıtlar yattığına inanıyordu ama bir yanım da bizi henüz ilk görevimizde riske atmak istemeyen Belçin Hanım’a karşı sır saklamak istemiyordu. Diren de Uygur’inkine benzer gergin bir ısrarla araya karıştı: “Hayırdır, biz kendi çıkarımıza iş mi yapıyoruz burada? Ne demek görev ahlakına uygun gelmiyor?”

“Öyle demek istemedim.” Onların beni yanıtlamasına fırsat bırakmadan gürültülü bir soluk bıraktım dışarı. “Off... Sadece bir gün,” derken vazgeçmekten ötürü gözlerim örtülmüştü kendime hissettiğim bir hayal kırıklığıyla. “Sadece bir gün devam edeceğiz ve sonra...”

“Sonrasında Belçin Hanım’a istediğin her şeyi anlatabilirsin.”

Kinayeyle konuşan Diren’e, “Evet, öyle yapacağım,” dedim bastıra bastıra. “Şimdi...” Yutkundum. “...planımız ne?”

“Ahmet Akdeniz buraya boşuna geliyor olamaz,” diye düşünceler içinde, hiç beklemeden mırıldandı Uygur. “Muhakkak bir çıkarı var ki gözler bu kadar üstüneyken mekâna geliyor. Bundan dolayı binayı baştan aşağı dolaşmamız lazım.” Dilini yavaşça dudakları üstünde gezdirdi, az önce irileşen yağmur damlaları tamamen kesilmiş ve bulutlar ardından güneş açmıştı gri gökyüzünde. Birazdan daha berrak olacaktı her yer. “Aslında Ahmet’le yüz yüze gelip bi’ konuşsak iyi olurdu ama o zamana kadar vaktimiz yok...”

“Var.”

Uygur merakla bana baktı. “Var mı?”

“Ahmet yarın geliyor. Şehlevent onu Leman’la tanıştıracak.”

"Oo, aile tanışması var demek? Tamam, kız tarafı da biz olalım o zaman." Diren başını geriye çevirip göğse uzanan binaya baktı, baktığı yerde henüz görme şansı elde edemediği patronun odasının penceresi bulunuyordu. "Şu an kimler var içeride?"

"Aşağıda gördüğünüz Ferhan abla var, temizlikle ilgilenen kişi o." Elimi göğsüme bastırıp hafifçe ovaladım. "Tufan'la yakın arkadaşlar-mış. Leman'ı sevmiyor, zaten Tufan'ı da ondan uzaklaşması için hep Ferhan abla uyarmış. Ama bu kadar yakın arkadaş olup da patlama meselesinden hiç bahsetmemesi biraz tuhaf geldi bana. Acaba olay buralarda duyulmadı mı?"

"Ona ayrıca bakalım," diye mırıldandıktan sonra yere eğilen Di-ren, alet çantasını tekrar açıp içinden çıkardığı silahı bana uzattı. Tabancayı kontrol ettikten sonra belime sıkıştırdım ve kazağımla üstünü örttüm.

"Tamam. Bir de Şehlevent ve Leman de buradaydı ama Leman tu-valette yere düşüp bir yerlerini incittiği için güvenlik görevlisi onu bir yerlere götürdü, hastaneye herhâlde... Dönüp dönmeyecekleri belirsiz, o yüzden aşağıda dikkatli olmamız lazım."

Beni dinlerken ağır ağır başını sallıyordu Uygur. "Fatih'e iletirim, güvenlik görevlisiyle ilgilenir," dedikten hemen sonra, "Patronun odasından da konuşma sesleri geliyordu, duydum, orada da birileri var," diye ekledi.

"Evet ama ben burada hâlâ kaçak çalıştığım için..." derken hafifçe omuz silktim. "...henüz onları göremedim, hiç denk gelmedik. Ve burada çalıştığımı da bilmiyorlar."

Uygur hırkasının önünü açıp omuzlarına taktığı silah kılıfından tabancasını aldı ve parmaklarını kabzaya sardı, tıpkı bir yapboz tamamlar gibi. Silahla bütünleşen eline son bir bakış attıktan sonra kelimelerini de gözlerini de bana yönelmişti. "Ferhan yine bir süre senden bahsetmesin, bir aksilik olduğunu sezmesinler. Sen onu sessiz tutsan iyi olur."

"Tamam. O zaman ben aşağı, yanına gidiyorum Ferhan ablanın."

"Güvenlik görevlisi geri dönebilir demiştin, ona dikkat et."

"Ederim." İkisine de son bir bakış attıktan sonra gözlerim sadece Uygur'da takılı kaldı. İnadi uğruna bizi mi bataklığa sürüklüyordu yoksa bataklığa bir yardım ipi mi uzatıyordu, bilmiyordum. Tek isteğim tüm bu olanlardan suçsuz ve dürüstçe sıyrılmaktı... "Siz de dikkat edin,"

mırıltımdan sonra Uygur'da belirgin bir gülümseme olmadı çünkü birkaç dakika öncesi gibi bakamamıştım ona.

Binanın içine geri döndüğümüzde Uygur ve Diren aşağı kata inmeyip mekânın kontrolünü daha rahat sağlayabilmek için hâlâ içeriden konuşma seslerinin geldiği patron odasına yönelmişlerdi direkt. Onların koridorda uzaklaşan bedenlerini son kez seyrettikten sonra aşağı indim. Ferhan abla ortalıklarda yoktu. Arayış dolu gözlerle bir süre etrafta dolandıktan sonra onu tuvalet tarafında gelirken gördüm. Elindeki kovayı yorgunca bırakıp kirli ellerini gözlerine sürdü, sonra sıkıntıyla ofladı. "Ne boktan bir koku ya, geçmedi bir türlü," derken bahsettiği şeyin kayıp dostunun cesedine ait olduğunu bilmiyordu tabii... Bilse böyle söyler miydi hiç?

"Ferhan abla," diye mırıldandım.

Beni görünce başparmağıyla damağına çekip, "Allah senin canını almasın!" dedi hayretle. "Ödümü kopardın, İpek!"

"Dalgın görünüyorsun biraz?"

"Ya ne bileyim, can sıkıntısından içeriyi temizleyeyim derken kafayı yedim herhâlde... Bilmiyorum." Üstündeki lekeli tişörtünü biraz havalandırdıktan sonra önüne düşen terli saçlarını hem eliyle hem de yukarı üflediği nefesiyle geri itti. "Oldu mu? Adamlar yapabildiler mi bari?"

"İlgileniyorlar hâlâ ," dedim içeriden henüz çıkmadıkları için.

"Ay ne yapışkan bir şeymiş bu da ya..." Huysuzca yüzünü buruşturdu, sonra kırık görünen bir sandalyeye tekme attı duruşunu düzeltmek için. "İnşallah bir an önce hallolur."

"Umarım, abla." Kenarda duran temizlik malzemelerinden birisini göstermelik olarak elime aldım. Bu esnada Ferhan abla da benim yanıma yaklaştı. "Ya bitince biz bu adamların parasını nasıl vereceğiz, İpek? Benim üstümde hiç nakit yok, zaten geç ödüyorlar maaşı, o da borca harca gidiyor hep... Ne yapacağız? Keşke şimdi çağırmasaydın kızım ya," dedikten sonra yukarı giden merdivenlere çevirdi bakışlarını. "Ben en iyisi bizim patronla konuşayım da işe alsın seni adam, direkt maaşından kessinler yoksa ustalara da beş parasız rezil olacağız."

"Abla, şimdi gerek yok ona..." Yukarı çıkarsa karşılaşacağı manzarayı bildiğim için elimden geldiğince endişeyle sızlanır gibi yaptım ama aslında gerçekten de endişeli sayılırdım. "Ya bir de istemezlerse beni? Tamamen işimden olmayayım?"

"Kızım, sen zaten para almıyorsun, kovulsan ne olacak?"

"Of bilmiyorum..."

Ferhan abla hafifçe yanağıma vurdu, bunu gülerek yaptığı için kötü görünmüyordu. "Kız ne şapşosun sen, güldürdün beni."

Ben de güldüm kendimi zorlayarak. "Abla, bu zamana kadar hiç işim olmadı ki. Bari bunu kaybetmeyeyim," derken ufak kıkırtılar çıkmıştı dudağımdan, sonra yavaş yavaş duruldum. Bu role alıştığımdan olsa gerek sahici bir muhtaçlık sardı bedenimi ya da onu yukarı çık-mamaya ikna etmek istediğim için böyle muhtaç hissediyordum... "Sen yine de bugün patrona bir şey söyleme, bende birikmiş para var biraz. Ustaların parasını onlarla ödeyelim."

"Aa var mı birikmiş paran?"

"Var var."

Tam o an Ferhan abladaki ilgi bana karşı biraz daha artmıştı. Bunu mecbur kullanmam gerektiğini bilerek, "Aslında ben de ondan endişe ediyorum, biliyor musun? Nasıl saklayacağımı şaşırdım," deyip onu az önce güldüren aynı şapşal ifadeyi takındım yine. "Burada fazla hırsızlık olayı olmuyordur herhâlde?"

"Çok mu ki sende para? Saklayamayacağın kadar?"

"İşte..."

Ferhan ablanın gözleri daha çok parlamaya başladı. "Ödeyecek misin şimdi ustaların ücretini?"

"Yapacak başka bir şey yok ki, vermek zorundayız. Yoksa olan yine bize olacak." Silmek için üstüne eğildiğim masadan geri çekildim. Binanın içindeki koku kanalizasyon açıldığından olsa gerek biraz azalmıştı ya da ben alışmış olabilirdim. Saçlarımı yorgunca geri itip sonra yine omuzlarıma bıraktım, kulağımın görünme ihtimali son anda uğramıştı aklıma. Ferhan abla daha da incelercesine bana bakarken alt dudağını hafifçe içe yuvarladı. Sessizliği farklı düşüncelere kapıl-mama sebep olduğunda, "Hatta gidip alayım, ustalar bitirirler işlerini birazdan," dedim. "Senin temizlik ne zaman bitiyor?"

"Biter biter," diye mırıldandı sanki pek önemi yokmuş gibi. "Çok bir şey kalmadı."

"İstersen sen bırak," derken beklentiyle seyrettim Ferhan ablanın uykusuzluktan kızarmış gözlerini. Büyük ihtimalle o da benimle aşı-ğıya gelmek istiyordu. Birikmiş param aklını karıştırmış gibiydi. "Ben sonra hallederim, sen çok yoruldu sabahtan beri."

Gönlü olmasa bile, "Sen de uğraştın tuvalette," dedi ama eminim, artık gerçekten bırakmak istiyordu temizlik faslını.

"Ama ben zaten çalışmaya geldim, hem beni buraya sen aldın, bırak da biraz iş yapayım." Dudaklarımı kıvrıp güven veren bir tebessüm sundum ona, bunu bekliyormuş gibi rahatladığında Ferhan ablanın omuzları düşmüştü. "Tamam madem, öyle olsun... Çok ısrar ettin."

Aşağı inmek için koluma girip benimle merdivenlere yöneldiğinde keyfi biraz daha yerindeydi Ferhan ablanın. Ancak bir şeyler anlatmak için ağzını açmasına kalmadan üst kattan bir gürültü duyulunca irkil-di, hatta onun kadar olmasa da ben de vermiştim benzer bir tepkiyi. "Ay ne oluyor be? Bu ses ne şimdi?" derken kolumdan çıkıp merdivenin yukarısına bakmaya çalıştı. Böyle yapınca bir şeyler göremediğini o da bildiği için tırabzana tutunmuş, ilk basamağa adımını koymuştu.

"Bilmem ki," dedim aceleciliğini bastırmaya çalıştığım, yatıştırıcı bir mırıltıyla. "Tesisatçılardır herhâlde."

"Onlar kanalizasyona bakmıyor muydu?"

"En son öyleydi ama..."

"Neyse."

Herhangi bir gürültü tekrarlamayınca Ferhan abla ilgisini çabuk kaybedip yanımdan ilerleyerek aşağı inmeye devam etti, odama geçtiğimizde ona cüzdanımdan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Sevtap benim için bir çanta hazırlamıştı ama yüklü miktarda para koyduğunu sanmıyordum. Bu yüzden odanın kapısını örtüp eşyalarımı merakla bakan Ferhan ablanın ardından ilerlerken dudaklarımı kemiriyordum.

"Sen bak işine canım, ben bekliyorum."

"Tabii," diye mırıldanıp içine göz boyayacak kadar çok paranın asla sığmayacağı küçük çantamı elime aldım. "Ne kadar isterler. onu da bilmiyorum ki. Babam emekli olduğundan beri bu piyasanın işleyişini unuttum," derken yalan söylediğim belli olmasın diye, sesim utanarak içime kaçarken kendimi konuşmaya hiç zorlamadım bile. Bakışlarım çantadan kopup tekrar Ferhan ablaya kaydı. Kollarını sabırsızca önünde bağlamış, çantadan bir şeyler çıkarmamı bekliyordu. "Sen çıkar elinde ne kadar varsa. Ona göre bir hesabını yapar, olmadı adamlara sorarız."

Yukarıdan gelen yeni bir gürültü, odanın tavanında tıkırtıya sebep olunca Ferhan abla yine işkillenmişti. "Ay cidden ne oluyor be?" derken merakının daha da arttığını fark ettim. "Ne yapıyor bunlar yukarıda?"

“Kanalizasyon kapağı ağır ya...”

“Olsun ama canım, bu kadar da yapmasınlar. Sen hazırla adamların ücretlerini, ben de bir kontrol edip geleyim. Aksilik çıkarmasınlar başımıza.”

“Dur abla, nereye gidiyorsun? Adamlar işlerini yapıyorlar.”

“Ama biraz sessiz olmaları lazım.”

Arkasını dönüp kapıya ilerledi, elini uzatıp kulpu indirecek gibi yaptığında hızla arkasından yetişip elimi Ferhan ablanın çenesiyle başına sardım. Sarsıcı bir darbeye kendini, kendi açtığı kapıya çarptı zannederken aslında bunu benim ona yapmamla kucağıma bayılmıştı. “Ah...” diye ince bir sızlanma gösterdi fakat devamını ikimiz de duyamadık. Birden kollarıma yığılan kadına bakarken hızlı nefeslerim çabuk dindi ve gitgide tekdüze bir hâl aldı. Beni duymayacak olsa bile, “Özür dilerim...” diye mırıldandım. Onu boylu boyunca yatağıma uzandırdıktan sonra kapıyı kilitleyip oradan çıktım ve Ferhan ablanın odasına geçtim. Çantası açıktaydı, içini karıştırsam da kayda değer bir şey çıkmamıştı. Çok geçmeden yastığının altında telefonunu da buldum. Ekranı aralayınca karşıma çıkan şifre ilk başta hayal kırıklığı da olsa gözlerimin önünde daha önemli bir şey vardı artık. Şifrenin gerisini dolduran bir duvar kâğıdı: Ferhan abla ve Tufan Kula. İkisinin yanak yanağa yasladığı ve tüm dişlerini göstererek güldüğü bir fotoğraftı bu. Birbirlerinin arkadaşlıklarına değer verdikleri belli oluyordu... Ama kafamı karıştıran, Ferhan ablanın Tufan ortallıklarda olmamasına rağmen onun kaybından hiç bahsetmemesiydi.

Telefonu belki bir arama ya da mesaj gelir diye cebime aldıktan sonra odadan ayrıldım ve karanlık merdivenleri duvarlara tutunarak yavaşça çıktım. Uygur ve Diren’in yanına gidecektim ama merdivenleri bitirdiğim an kafasını kaşıyarak içeri giren Şehlevent’i görünce durmak zorunda kaldım. Hafiften uzamış koyu buklelerini kıvrırırken beni fark edince, “Korkma kız,” dedi gevşek gevşek. Tuvalette kayıp düştükleri için bana olan kızgınlığı geçmiş gibi görünüyordu ama, “Maazallah bu sefer sen de merdivenden yuvarlanırsan bir tane sağlam insan kalmaz içeride,” deyip burnundan soluduğunda yanlış düşündüğümü fark ettim.

“Allah korusun...”

“Korusun tabii, işi ne?” Hemen sonra etrafına bakındı Şehlevent. “Neyse, Ferhan nerede?”

“Dinleniyor,” dedim çekinerek. “Fenalaştı biraz.”

“Vallahi çıldıracağım, niye bu kadar sorunlusunuz siz?”

“Bir şey mi lazımdı, Levent Bey? Ben yardımcı olayım.”

Ansızın yükselip çatlayan sesiyle, “Siparişler gelecek!” diye bağırdı. “Taşınması lazım bunların, yerleştirilmesi lazım!”

“Tamam, ben hallederim, yaparım ben...” derken aceleciydim epey.

Şehlevent sözlerimden sonra gözlerini devirdi. “Sen de üç gün çalışıyor gibi görünür, sonra kaytarmaya başlarsın, bilmiyoruz sanki...”

“Anlayamadım sizi...”

“Öf! Bir şey demedim. Dışarı çık hadi, koliler gelecek, taşı onları.”

“Sinan abi de yardım eder mi acaba?” dedim son kez kimin gelip gideceğini kontrol etmek amacıyla.

Şehlevent hemen huysuzlandı. “Çalışanlarımıza da çalışan mı tutacağız artık? Bu ne biçim soru?” derken tekrar çatlayan sesine yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutmuştum. “Sinan, Leman’i hastaneye götürdü. Ne zaman geleceği belli değil.”

“Anladım,” dedikten sonra elimle merdivenleri işaret ettim. Adımları tam olarak o yöne dönüktü çünkü. “Siz yukarı mı çıkacaksınız acaba?”

“Aynen,” dedi bıkkınca. “Yukarı çıkacağım. Selam mı söyleyeceksin hayırdır?”

“Yok, ne haddime, Levent Bey... Sadece şey, patron çıktı ve eğer sizi görürsem burada olmadıklarını iletmemi söyledi.”

“Beni arayamıyor muymuş beyefendi?”

“Şarjı yok herhâlde. Çünkü şarj aleti sormuştu bana.”

“Tamam tamam,” dedikten sonra devamını getirecek gibi dudaklarını aralık bıraktı Şehlevent ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre kaşlarını havaya kaldırarak kendini ayıltmaya çalışırcasına yeri seyretnmiş, sonra da, “Neyse kimse yoksa çıkıyorum ben o zaman,” demişti. Elini ensesinde dolaştırdı düşünceler içinde. “Sen de teslimatla ilgilen. Hepsi koridorun en sonundaki odaya yerleştirilecek. Kırmadan etmeden koy oraya.”

“Tabii ki. Sorunsuz halledeceğim. Hiç endişeniz olmasın.”

“İyi.”

Gözlerini iki yanda dolaştırıp son kez etrafı kontrol etti ve geldiği gibi kendini dışarı attı Şehlevent. Gidişiyle derin bir nefes bırakıp çıkış kapısına yaklaştım. Aradan fazla zaman geçmeden sokağı kapatan bir kamyon yaklaştı kapının önüne. Gözlerim merakla, açık

kasadaki kolilerde gezinirken şoför koltuğundan bir adam inmiş ve aceleci adımlarla yanıma gelmişti. "Selamın aleyküm, ablam," derken başını öne eğip kısa bir selam verdi. "Siparişleri getirmiştım."

"Ben alayım."

"Siz mi alacaksınız?"

"Evet," dedikten sonra, "Şehlevent Bey haber vermişti getireceğini," diye ekledim. Adam da fazla beklemek istemiyor olmalı ki, "Haa tamam," diye mırıldandı ve kasayı açmaya koyuldu. "O zaman ben indireyim buraya, siz yukarı çıkarırsınız."

Adam kasadan kolileri indirdikçe hepsini kucaklayıp yukarı taşıdım. Ne var ki Şehlevent'in götürmemi istediği oda uzak kalıyordu. Kolileri her seferinde oraya götürmek gözüme zor gelince, "Aman zaten yarın geceye kadar buradayım," diye kendi kendime mırıldanıp merdivenin direkt bitişiğindeki odaya doldurdum hepsini. Her ihtimale karşı bir tanesini açıp içini de kontrol ettim. Şüpheli bir şey yoktu, mekândan arınmayan kötü koku için alındığı belli olan çamaşır suları vardı sadece.

Saat akşama varırken en sonunda Uygur'la Diren'in yanına uğrayabilmişim. Artık ikisinde de farklı kıyafetler vardı. Diren siyah gömlek üzerine gri bir takım elbise giymişken Uygur ise tamamen siyaha bürünmüştü. Bilgisayara bakıyorlardı dikkatle. Diren inatla önündeki tuşa basarken, "Ne ucuz bir şey bu ya," dedi sinirle. "Böyle güvenlik mi olur? Aynı yere dönüp duruyor."

Ayakta durup ekrana eğilen Uygur, geldiğimi görünce eğildiği yerden doğruldu. Soluklarımı düzene sokmaya çalışırken kapıyı sıkıca örtüp yanlarına ilerledim. "Bir aksilik yok, değil mi?"

"Hayır, sadece kamera sisteminde sıkıntı var," dedi Uygur yüzünü sıvazlarken.

"Ne sıkıntısı?" diye yorgun bir mırıltıyla sordum.

"Görüntüler aylık olarak açılıyor, yani şu an kasım sonunda olduğumuz için 1 Kasım'dan itibaren en baştan izlememiz lazım."

"Hızlandırma seçeneği?"

Başını iki yana salladı Uygur. "Yok," derken Diren'in sandalyesinin arkasına tutunmuştu. "Öyle yapınca yine en başa sarıyor."

"Ne olacak peki?"

"Reha gelip bakacak, başka çare yok." Uygur sandalyenin kollarına tutunup ayağa kalkınca gölgesi üstüme düştü. Bir adım bile geri çekilemeden yumuşak bir darbeye birbirimize çarpmış olsak da

ondan tarafa hiç bakmadım. Hâlâ bir sırrı taşımanın endişesini yaşıyorken Uygar'ın yüzü eskisi kadar aydınlık gelmiyordu gözüme.

Kollarımı önümde bağlayıp başka yerlere baktım hemen, bu esnada Uygar yanıma yaklaştı. "Aşağısı nasıl? Biraz dolaşmak için insem sıkıntı olmaz, değil mi?"

"Hayır olmaz," derken hâlâ beni seyreden suratına ara ara kaçamak bakışlar attım ama şu buruk tavrı bir türlü atamadım üstümden. "Siz yukarıda nasıl gürültü yaptıysanız..." dedikten sonra konuşuyor olmanın verdiği cesaretle döndüm ona. "Ferhan abla neler olduğunu merak etti. Az kalsın yanınıza gelecekti, ondan müdahale etmek zorunda kaldım biraz."

"Biraz bayılttın yani?" derken Uygar'ın dudağında hayali bir kıvrılma belirmişti, o da gülecek kadar cesur hissetmiyordu sanırım.

"Aynen, biraz bayılttım, sizin yüzünüzden." Gözlerimi devirip geri gittim, onların üstünde takım elbiseler varken ben kirlenmiş kıyafetler giyiyordum hâlâ. "Şehlevent de geldi sonradan. Yukarı çıkacaktı, hemen engel oldum. Ama ya bu akşam ya da yarın akşam, muhakkak geri dönecek. Sahi siz patronu ne yaptınız?"

Uygar başını arkaya çevirip odanın köşesine yerleştirilmiş metal yüzeyli dolabı gösterdi kaşlarıyla. "Patron uyuyor, uzun bir süre ses etmez."

"Kıyafetler de onların mı?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam ama... Şehlevent geri döndüğünde onu da oyalamanız lazım. Adamların nerede olduğunu merak edecektir."

"Hallederiz." Geri döndü ve hâlâ bilgisayarla ilgilenen Diren'e baktı Uygar. "Ben aşağı iniyorum, katları dolaşacağım. Gözden kaçan bir şey olmaması lazım. Reha az sonra yanına gelir, o zaman kontrol sen de, Direncan."

Diren hâlâ klavyedeki tuşları ezerken dalgın dalgın, "Anlaşıldı," diye mırıldandı. Elini kaldırıp gidin der gibi sallandığında çevrilmişti bakışları bize. "Çıkabilirsiniz... Size de kolaylıklar."

Odadan çıktığımızda merdivenlere Uygar'dan önce gittim. Aşağıda hareketlilik yok gibi görünüyordu, ses de yoktu. "Kimse yok," dedim kısık bir mırıltıyla. "İnebilirsin."

Uygar usulca peşime takıldı. "Siz bu adamları ortadan kaldırdınız ama yarın Ahmet Akdeniz geldiğinde ne yapacaksınız? Ne açıklayacağız sorarlarsa?"

"Bunlar şu an mühim değil," derken ellerini siyah kumaş pantolonunun ceplerine sokup tirabzanların üstünden eğilerek daha dikkatle kontrol etti mekânın içini. "Ortalıklarda olmaları da işimize yaramayacak. Ve biz bunlardan birini seçmek zorundaydık."

"Her şeyin istediğin gibi gideceğine nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eğer inanmazsam," dedikten sonra karanlık yüzüne aydınlık çeker gibi ışıktan yana döndü ve bana baktı. Dilini kuru dudaklarında gezdirdiği için konuşmasına kısa bir ara vermek zorunda kalmıştı bu sırada. "...eğer güvenmezsem neyi başarabilirim bu hayatta?"

"İnanç ya da güven değil seninkisi." Hafifçe omuz silktim, sessiz binanın içinde konuşmalarımız haricinde sadece soluklarımız duyuluyordu. "Daha korkutucu bir şey... hırs, hınç?"

Bir adım daha yaklaştı, şimdi daha net görüyordum sert suratını. "Eğer sandığın gibi bir durum olsaydı bu kadar sakin kalır mıydım?"

Kaşlarını çatıldı istemsizce. "Sakin hâlin mi bu senin?"

"Gerçekten sakin olmasaydım burayı yakardım, Yakut." Bastıra bastıra söylediği şeyden sonra başı biraz daha eğildi bana doğru, soluklarında bir yavaşlık vardı. "Ama şu an yaptığım tek şey beklemek... Korkutucu mu görünüyor?"

"Evet, biraz çünkü... Sırlar saklıyorsun Uygur, kafana göre hareket ediyorsun," dedikten sonra zorla yutkundum. "Senin sessizliğin de sonun olabilir çünkü onunla da bir şeyler yakıyorsun."

"Kim sokuyor bu karamsar düşünceleri aklına?" Elini uzattı, az önce ondan kaçsam da şimdi dokunuşuna karşı bir direnç göstermedim. Başparmağı yanağımda dolaşıp yavaşça aşağı kaydı, çeneme doğru indi. Tam dudak çizgimde beklerken, "Sen her zaman her şeyin en iyisini yapabileceğine inanan, hatta inanmayı bırak bunu bilen Yakut değil miydin?" diye mırıldandı.

"Kendine güvenmekle başkasına güvenmek aynı şey değil."

"O zaman kendine mi güvenmiyorsun? Çünkü ancak kendine güvenmeyenler başkalarıyla düşmekten endişe eder."

Titrek bir nefes çektim içime, elimi kaldırıp onun eline koyarken son sözlerimden sonra dokunuşunu itmeyi bekliyordum. "Senin bu kendine duyduğun güven seni fazla yükseklere çıkarmış, Uygur," dedim yankı yapmasın diye kısık tuttuğum konuşmamla. "Ama yüksekte ucanın düşüşü çok can yakar, unutma bunu tamam mı?"

Biten konuşmamızın ardından ikimiz de sessizce ayrıldık oradan. O saatten sonra Leman hiç geri dönmedi, Fatih henüz dönmeyen

güvenlik görevlisinin yerine geçmişti ve içeriye kimseyi almıyordu. Binada yoğun bir sessizlik sürüyordu hâlâ. Her ihtimale karşı dışarıda kalan Sevtap da çoktan almıştı yerini. Şehlevent muhakkak geri dönecek ve içeri girmek isteyecekti, bu esnada onu oyalayacak kişi de Sevtap olacaktı.

Reha kendi bilgisayarını kaptığı gibi yukarı çıktı ve Diren'in bir türlü düzeltemediği kamera kayıtlarının başına geçti. İş uzun sürecek gibi duruyordu, hatta öyle de oldu. Saatlerce inmedi oradan. Ancak ertesi akşam Ahmet Akdeniz'in Leman ile tanışmak için mekâna geleceği haberi içeriinin erken kalabalıklaşmaya başlamasına sebep olunca birbirimizi pek göremez olduk.

Bir ara Ferhan ablayı kontrol etmek için aşağı indim. Ama onu kilitli odada, bıraktığım yerden başka bir yerde uyurken bulunca bu sefer kapıyı kilitlemeyip onu o hâlde bırakarak tekrar yukarı çıktım. Ferhan abla onu bıraktığım yerden başka yere geçtiğine göre bilinci açıktı, yani yukarı çıkma ihtimali vardı. Diren'e ona dikkat etmesi gerektiğini söylemiştim ama artık buna gerek kalmamıştı.

Açılışın yapılacağı saate az kala, müşterilerin şikâyet etmeye başlayacağı kritik bir anda zar zor yürüyerek kulise girdi Leman. Bakışları heyecanla etrafta gezinirken bu hazırlığın kendisi için olduğunu bildiğinden böyle heyecanlı davrandığını anlamak zor olmamıştı. Hatta biraz ürkek de bakıyordu, sanki uzun zamandır buraya gelmemiş ya da uzun bir süre dönememekten korkmuş gibi... Şehlevent'in yardımıyla yerine oturduğunda ben de yanlarına geçtim Ferhan ablanın yokluğunu hissettirmemek için.

Leman hemen sızlanmaya başladı, bu acısıyla sahneye çıkmak istemiyordu ya da nazlanıyordu belki de. Yüzünden belirgin bir keyifsizlik okuyabiliyordum. "Beklesinler de biraz geç çıkayım bari," dedi kelimeleri yayararak. "Ağrı kesici daha etki etmedi..."

"Millet seni mi beklesin, Leman?" Şehlevent ellerini beline koymuş, zaten daracık olan kuliste nafile bir çabayla volta atmaya çalışıyordu. "İyi, ben diyeyim o zaman amcama," derken durup tekrar Leman'a döndü. "Direkt yukarı çıksın."

Yukarı mı?

Önümde bağlı kollarım, nükseden telaşım bir anda aşağı düştü ve perdenin diğer tarafına geçip kulaklığımı dokundum. "Reha, işin bitti mi yukarıda?"

"Hayır, tarama işlemi bitmedi daha. Gelmesin kimse."

Reha'nın uyarısından sonra kulise geri döndüğümde Şehlevent hâlâ Leman'a kıızıyordu. "Amcam saatlerce seni mi bekleyecek burada?"

"Ama ağrım geçmedi daha..." Leman'ın gözleri yaşlıydı, ıslaklığı ellerinin tersiyle temizlerken burnunu çekti bir de. Etrafta peçete aradığını fark ettiğimde çekmecedan bir tane çıkarıp ona uzattım. Suratıma bile bakmadan peçeteyi alıp dudaklarının üstüne sürdü. "Off tamam, yukarı çıksın madem, ben de oraya geleyim."

"E yuh ama Leman! Müşteriler ne olacak?"

"O zaman öküz gibi düşmeseydin üstüme, hayvan herif..."

"Ne diyorsun lan sen?" diyerek elini havaya kaldırdığında Şehlevent, hâli bende derin bir sızlamaya sebep olabilecek kadar kötü görünen Leman kendini korumak isteyerek kollarını önüne gerdi. Ağlayışları artık hıçkırıklı bir şeye dönüşmüştü. Dayanamadığım için Şehlevent'in kolunu tuttum dirseğine sarılarak. "Levent Bey... Yapmayın lütfen."

Şehlevent bana hiç bakmadı. "Amcam şimdi yukarı gidecek, sen de bir daha bok görürsün tanışmayı... Orospu."

Aceleyle, "Tamam, ben çıkayım sahneye," dedim hızlıca. "Amcanıza saygısızlık olmasın, o kadar bekledi... Beni dinlesin! Leman'ın da ağrıları geçer o sırada..."

"Ne diyorsun sen be?"

"Müşteriler de gitmez hem, iyi olmaz mı?"

"Olur mu diyorsun?" derken bakışları kısıldı incelercesine. Elini de çenesine yaslamış, kızıla dönük sakallarını sıvazlamaya başlamıştı.

"Bence çok iyi olur."

"Bekle burada." Bana son bir bakış attıktan sonra kulisten çıkıp ön tarafa geçti Şehlevent. Misafirlerin huysuz sızlanmaları buraya kadar geliyordu. Telaşla gelecek haberi beklerken ellerimi tozlu eşofmanımın iki yanına yaslayıp avuçlarımı sildim. Aradan çok zaman geçmeden Şehlevent İzgi perdeyi açıp başını içeri uzattı. "Şştt bak buraya! Yeni kız, hazırlan hemen, seni bekliyoruz!"

O andan sonra, sanki zamanla yarışır gibi alelacele Leman'ın sahne kıyafetlerinin arasına karışıp rastgele birini seçtim. Topuklu ayakkabıları düşmeden giymeye çalışırken saçlarıma da birer toka takmıştım daha toplu durmaları için. İki gündür temizlik yapmaktan öyle bir dağılmıştım ki dışarıdan bakınca saçını bile yapamayacak kadar şuur-suz birine benziyordum.

Leman hâlâ dindiremediği gözyaşlarını iç çeke çeke temizlerken masanın üstünden bir kâğıt uzattı bana. "Al," derken sesi hırsından boğuk çıkmıştı. Ne var ki bana yardım ediyor oluşu ona kötü duygular beslememi engelliyordu. "Orkestranın repertuarı. Bunlardan birini söylersin, aralarından bildiğin vardır illaki."

Ufak bir tebessüm yapıştı dudaklarıma. "Teşekkür ederim."

O aynı karşılığı veremedi, bir çocuk gibi, "Hı hı," diye mırıldandıktan sonra önüne döndü sadece.

"Dikkat et kendine, Leman."

Gözümde daha da küçülüyordu bedeni, ben kulisten çıkarken gidişimi seyreden kaçamak bakışları, ulaşamadığı oyuncağa uzaktan bakan bir çocuk gibiydi. Ferhan ablanın onu sevmeyişinin biraz abartı olduğunu hissettim o an... Ama artık ön tarafa geçmek zorunda olduğum için Leman hakkında bundan daha fazlasını düşünemedim.

Kulaklığıma yeni bir ses düştü. Uygur konuşuyordu: "Akdeniz'in yanına oturacağım şimdi... Sen de umarım bir aksilik olmadan ortaya çıkarsın. Eğer biraz daha görünmezsen..." derken isim vermese de aramızda açılan mesafelerden ötürü soğuk ama yine de merhametten doğan endişeli sesinden bunu bana söylediği anlaşılabiliyordu. Ona gerçek bir yanıt verebilmek için sahnenin sol tarafındaki duvarın arkasında durup orkestraya ufak bir işaret verdim. Elimle üç yaptığımda repertuvardan hangi şarkıyı açacaklarını anlamışlardı. Kırık bir müziğin sesi doldurdu hınca hınç dolu mekânı.

Daha sakın adımlarla müziğin önüne geçtim, ışıklar birden üstüme çevrildi ve korkunç bir alkış koptu içeride. Islıkların, övgü dolu bağırıışların bana özgü olmadığını biliyordum. Sahneyi kim doldurursa doldursun aynı açgözlü seslenişlerle karşılanacaktı. Ne var ki özel olmadığını bilmek beni rahatlatmamıştı, aksine daha da gerilip mikrofonu dudaklarıma götürmeyi unuttum. Uzayan müzik tuhaf duyulunca kalabalığın arkasında devamlı saatini kontrol eden Uygur sahneye kimin çıktığını görmek için başını yavaş yavaş benden tarafa çevirdi. Işık ara ara üstümden uzaklaşıp yer değiştirdiğinden dolayı gözlerim sürekli kamaşmıyordu. Öyle bir anda fark ettim onu ama o kısacık saniye bile bakışlarından yansıyan hayretin tüylerimi ürpertmesine yetmişti. Daha fazlasını yapmasın diye gözlerimi ondan aldım hemen. Dikkatim, ona özel hazırladığım masada oturan Ahmet Akdeniz'e değdi ama üstünde çok durmadım. Akdeniz'in sağ tarafındaki Şehlevent

söz dinleyen bir yeğen gibi uslu uslu otururken bakışlarında, nasıl bir iş çıkaracağıma dair ufak bir merak vardı.

Müzik sesi yavaş yavaş inceldiğinde şarkının susmam gereken kısmında olduğumu fark edip aşağı indirdim mikrofonu. Melodiye göre salınırken tuhaf görünmekten korkmuyordum ama çok geçmeden siyah ceketinin düğmesini açıp Ahmet Akdeniz'in yanındaki sandalyeye yerleşen Uygur'ın dik bakışları üstümden hiç ayrılmadığında düşmekten endişelenmiştim. Kalbim yerini terk etmek ister gibi hoyrat atıyordu yerinde. Reha az sonra onlara kazandırdığım zamanla gizlice kalabalığa karışacaktı. Direncan tetikte bekliyordu. Uygur ise bir şeyler konuşmaya başlamıştı hemen yanında oturan Ahmet Akdeniz'le. Her ne konuşuyorlarsa sohbet ilerledikçe Uygur'ın çehresini dolduran ifade daha da sertleşiyordu. Bildiğim tek şey bu olduğu için tekrara alınmıştı şarkı... Misafirlerin canının sıkıldığının farkındaydım ama yine de istifimi bozmadım.

Dakikalar geçti. Uygur ve Ahmet'in sohbetine Şehlevent de dâhil oldu. Yüzündeki aptal ifadeyi asla gizleyemiyordu; babası kadar hin bir adam değildi o, daha çok budala bir hâli vardı. Hatta öyle ki dudaklarını yavaş yavaş hareket ettirerek söylediği bir şey Ahmet Akdeniz'in yaşlı suratında hoşnutsuz bir değişime neden oldu. Uygur ise Ahmet'i daha rahat görebilmek için eğildiği yerden sadece benim anlayabileceğim zafer ifadesiyle doğrulmuştu. Artık baktığı tek kişi bendim ve konuşan tek şey de parlak avizenin daha da derinleştirdiği yeşil gözleriydi. Rahatlık... Büyük bir rahatlık vardı onda. Başını geriye çevirip barın arka tarafında bir gölge gibi bekleyen Diren'e baktığında, Diren'in ellerinde yükselen silahı seçti gözlerim. Kolayca nişan alıp Ahmet Akdeniz'in en tepesinde kalan şatafatlı avizeyi hedef aldığı anda az sonra burada büyük bir karmaşa yaşanacağını biliyordum. Ancak aklında farklı planlar kuran sadece biz değildik. Ahmet Akdeniz de başındaki fötr şapkayı çıkarıp yan tarafındaki adama aceleyle bir şeyler söylediğinde avize ortadaki masaya kulak ağrıtan bir gürültüyle düşüverdi.

Ve işte bir yangın böyle başladı.

Kopan gürültüden sonra haykırışlar duvarları titretirken yaşanan tek kaza bu olmamıştı. Diren çeşitli yerleri nişan alarak etrafı bizim için darmaduman ederken ben de ellerime yapışan mikrofonu bir kenara fırlatıp çınlamalı bir ses çıkarmasına müsaade ettim. Elbisemin altındaki silahı aceleyle çıkarırken herkes çoktan kaçmaya başlamıştı

bile. Ve çıkışa koşan kalabalığın arasından, aksi yönde bana ilerleyen Uygar'ı gördüm. Yolunu kapatan herkesi bir kenara ittirip sahnenin önüne geldi, kollarını açtı bana. Aslında kendim de inebilirdim ama o buna müsaade etmeden belimi tutup beni aşağı indirmişti. Ardından elimi kavradı, bana dokunduğu her saniye izdihamın ortasında eski güvenini kazandırmak ister gibi benimle inatlaştığını hissediyordum. Merdiven tarafına ilerlerken, "Sipariş mi geldi buraya?" diye seslendi kulağıma.

Kendimi duyurabilmek için bağırmam gerekti: "Ne siparişi?"

Kaşlarını havaya kaldırdı Uygar. "Buraya hiç sipariş gelmedi mi bugün?"

"Geldi!" dedim çok geçmeden. "Bir sürü koli geldi, ben taşıdım hepsini yukarı!"

"Ahmet, Leman'la tanışmak için değil, o siparişler için gelmiş! İçinde alması gereken bir şey var! Şehlevent ağzından kaçırdı, o siparişlere ihtiyaçları var şu an!"

"Tamam, ben yerlerini biliyorum!" Hızla merdivenlere yöneldiğimizde Ahmet Akdeniz'in korumalarından birinin çoktan önümüze geçtiğini gördüm. "Uygar, yukarı çıkıyorlar!" dediğimde dar merdivende nefes kesen bir yarışa girmiş gibiydik. En sonunda yukarı çıkabildiğimizde Uygar silahını kaldırıp yukarı katın koridorunun sonundaki odaya, siparişlerin peşine koşan adama ateş etmek istese de kolunu tuttum. "Ateş etme, bırak! Doğru yere gitmiyor..."

"Nasıl?"

"Sen merdivenleri koru, gelmesinler arkamızdan!"

Uygar dediğimi yapıp arkamızı kontrol ederken ben Şehlevent'in siparişleri yerleştirmemi söylediği odaya giren adama diktim gözlerimi. Kendini hızla içeri atmış ve ben kapı kolunu tuttuğum sırada, "Nasıl lan, hani nerede bunlar?" diyerek boş odaya bakınmaya başlamıştı sanki bulabilecekmiş gibi.

"Bulamadın mı? Tüh... Neyse, başka zamana artık."

Üstüme atılacak olduğunda silahımı havaya kaldırıp karnına nişan aldım. Acı bir haykırıyla yere düşen adamın ardından kapıyı kapattığımda ortada bizim için büyük bir tehlike kalmamıştı artık. Koridoru gerisin geri yürüyüp kolileri yerleştirdiğim asıl odanın önüne geldim. Uygar döndüğümü görünce merdivenlerde ateş etmeyi kesmiş, yanıma çıkmıştı. Peşinden yükselen yoğun dumana gözlerim takıldı. "Yangın mı çıktı? Ne bu duman?" derken sesim dehşet doluydu.

Kapıyı açmayı unuttuğum ellerimin üstüne elini koyup kulpu aşağı indirdi Uygur. "Ahmet Akdeniz yaktırıyor!" deyip beni omzumdan hafifçe içeri yönlendirdi. "Mekânı kundaklanmış gibi gösterip işin içinden sıyrılacak, battığını o da biliyor yani!"

"Ne saçma iş bu!" Kapıyı arkamızdan hemen örtmemize rağmen kolilerin birazı ucundan tutuşmuştu bile. Gözlerimi onlarca kartonda gezdirip, "Aradığımız şey hangisinde, nereden bileceğiz?" diye bağırdım. Uygur da aradığını bulmak isteyerek hızlı hızlı kolilere bakıyordu, bir an önce bulamazsa her şeyin kül olacağını o da çok iyi biliyordu.

"Bir işaret koymuşlardır muhakkak, yoksa kendileri de bulamazlar!" derken hiç umursamadan elini alevler arasında kalan bir koliye uzattı. "Bu kadarıyla uğraşamazlardı, birinde bir işaret vardır, Yakut, iyi bak!"

"Ama ellerin..."

Ona uzandım, bir alev sıçramıştı tenine.

"Şştt, sen kendini koru!"

Gözlerim hızla etrafta gezindi. "Bir işaret..." diye mırıldandım. Koliler tutuşuyor, üstüne üstlük içlerindeki kimyasallar da kapılıyordu bu ateşe. Odayı saran zehirli kokudan dolayı avucumu dudaklarıma örttüm. "Uygur, zehirleneceğiz!" derken acı bir öksürük boğazımı zorladı. "Siparişlerden bahsettiklerine emin misin gerçekten?"

"Eminim!" Elindeki koli tamamen kül olunca, onu yere fırlatıp bir diğerine geçti ama bunlar teker teker açmakla bitecek gibi görünmüyordu. Kulaklığıma Sevtap'ın haykırışı ilişti o an: "Neredesiniz siz? Bina kül olacak, çıkın artık!"

Ateş daha da yükseliyordu. Saçlarımla önümden itip bir kutuyu da ben açmaya çalışırken elimde bir acı hissettim ama o kadar da kötü değildi. "Bir işaret..." dedim tekrarlayan bir mırıltıyla. "Onların da bulabileceği bir işaret..." Tam o sırada gözlerim yan çevrilmiş bir kutuya çarptı. Kenarında "hediyemizdir" yazıyordu, hatta onun da yarısı yanmıştı. "Uygur, orada!" dediğimde Uygur'ın bakışları önündeki koliden kalktı ve işaret ettiğim yere kaydı. "'Hediyemizdir' yazıyor, ona bakalım!"

Aceleyle oraya yöneldik ama alevler çoktan o kutuya sıçramıştı, her şeye rağmen Uygur elini uzatıp yana yana kutuyu almaya koyuldu. Yanına geçtim. Ona yardım etmek istediğimde, "Sen dokunma!" diye bağırmıştı bana.

"Kes sesini! Zaten beraber yanmak istemiyor muydun?"

Odadaki sıcak artıyordu, saçlarım enseme yapışıyordu.

“Benimle yanmayı senin bu kadar çok istediğini bilmiyordum ama,” dedi Uygur da sıklaşan solukları arasında. Kutunun büyük bir kısmını açmıştı ve tenindeki kızarıklıklar biraz daha artmıştı artık. “Aklını oraya ver, aptal!” dedim dişlerimin arasından.

Canı hiç yanmıyormuş, burada olmak onu yormuyormuş gibi hoş bir tebessüm sardı dudaklarını. Ona bu hâliyle serseri de diyebilirdim, dünyanın en romantik adamı da... “Benim aklım hep sende,” derken tek gözünü kırıp önüne döndü sonra. Onun yanmasına dayanamadığım için uzanıp kutuyu açmasında yardımcı oldum. Ortak bir ateşte eriyen tenlerimiz yine küller arasında buluşacak kadar uzak duramamıştı birbirinden. Uygur yaptığımızın işe yaramayacağını anlayınca ceketini çıkarıp koliye örttü ve zorlukla da olsa ateşi söndürmeyi başardı. Geriye kalan tek sorun etrafımızın da yangınla sarılmasıydı. “Aradığımızı bulduk,” dedi Uygur sönen kolinin arasından beyaz bir kâğıt çıkarırken. Onun da birazı küle dönmüştü ama neyse ki okunur bir yanı vardı hâlâ.

Arkamdan vuran ateşle cebelleştığimi fark edince kâğıtla ilgilenmeyi bırakıp ayağa kalktı ve elimden tuttu Uygur. “Çıkalım buradan artık,” derken çıkmamızın mümkün olmadığı kapıya bakıyordu. Orası da tamamen alevlerle sarılmıştı. “Ne yapacağız?” diye sorduğumda beni korumasına alarak pencereye doğru götürdü hemen. “Camdan inmek zorundayız.”

Pencereyi açıp aşağı baktım, çok sınırdaki bir yüksekliği vardı. Atlarsak canlı kalırdık ama bir yerlerimizi kırma ihtimalimiz de vardı. Ancak kapıdan geçip yanmaktansa mantıklı olan buradan atlamayı seçmekti. “Hazır mısın?” diye mırıldandı Uygur.

Kaşlarım sinirle çatıldı. “Senin yüzünden her zaman hazırım.”

Cevabım onun gülmesini sağlamıştı.

“Gülünce çok sinir bozucu oluyorsun, yapma!” dedim.

“Dayanamıyorsun, değil mi?” derken benden önce pencereye çıktı. “Bana hiç dayanamıyorsun, Yakut...”

Elimi beline koydum. Sanki yangından kaçmak zorunda değildik gibi, “Atarım bak seni buradan!” diye bağırdığımda o da bu oyunuma ayak uydurup başını aşağı yukarı salladı ve “Ben de sana dayanamıyorum,” dedi karşı koyamayacağım kadar yoğun bir bakışla. Düşüşünü yumuşatmak için biraz daha aşağı kaydı sonra. Tamamen atladığında

eğilip ayak bastığı yere baktım. Dengesini çok az kaybetmiş fakat çabuk doğrulup kollarını yukarı açmıştı.

“Kendim atlarım, aptal, çekil önümden!”

“Yok, senin sonun hep benim kollarım olacak!”

“Ya ne kadar salaksın sen...” Elbisemin eteklerini tutup giymekten vazgeçtiğim topuklu ayakkabıyı aşağı fırlattım. Uygur sivri topuk isabet etmesin diye elini başına koyup kurtulmayı başardığında hâlâ rahat bir gülüş vardı dudaklarında. Kendimi aşağı bıraktım, daha doğrusu onun kollarına... Fazla sarsılmadan tutulmak bana da iyi gelmişti.

Uygur beni bırakmadan, “İşte olman gereken yerdesin...” diye mırıldandı kulağıma. Yine ona bağıracakım sırada yukarıdan bir silah sesi geldi ve peşi sıra ayaklarımızın dibine bir kurşun değdi. “Gidelim!” demek zorunda kaldım, yanık ellerimiz tekrar buluştu. Değince acıyor gibiydi ama sızısı farklıydı, ben ilk kez böyle yanmıştım.

Betondan bahçede uzun uzun koştuk Uygur’la. Arkamızdan biri daha geliyordu sanki, silah sesi henüz sona ermemişti. “Acele et!” dedim ona zaten yanımda yürüse bile.

“Ediyorum!”

“Hadi, öleceğiz burada!”

“Ölmezsek?”

Dehşetle bağırdım: “Ne ölmezsek?”

Uygur elimi daha sıkı tuttu. “Ölmezsek bir akşam yemeği ye benimle!” derken kolunu kaldırıp arkamızdan bizi takip eden kişiye art arda ateş etti.

“Hadi ya, başka arzun var mı?”

Henüz yolu bitirmeden bir silah sesi daha duydum. Uygur arkaya bakarken önü ben kontrol ettiğim için ardıma dönemiyordum. O ise tabancasını hiç indirmeden, “Ve kırmızı bir elbise giymeni istiyorum!” dedi.

“Reddedildi! Rüyanda görürsün artık!” diye bağırdım. Tam o an sokağın sonunda siyah Transit arabamız göründü. Kapısı açıldığında içeriden Sevtap ve Diren çıkmıştı beraber. “Çabuk!” derken Diren’in nişan alıp ardımızdan gelenlere ateş ettiğini gördüm. Başımı öne eğdiğimde bir kurşun tepemden geçti hemen. Uygur da bedenini üstüme gerip beni arabanın içine itti nazikçe, soluk soluğa kendimizi koltuğa bıraktığımızda Diren hemen kapıyı örtmüş ve ön tarafta kalan Fatih de hızla yola koyulmuştu. Reha da çantasından çıkardığı suları bize

uzatmıştı. Yüzünde onda nadiren şahit olduğum bir gülüş vardı, soğuk suratına oturan gülüşü Uygar'a çevirdi hemen. Uzun dalgalı saçını geriye yatırırken, "Sonuç ne?" dedi. "Kayda değer bir şey bulabildiniz mi?"

Uygar sudan birkaç yudum aldıktan sonra kapağını örtüp kenara bıraktı, sonra cebindeki yarısı yanmış kâğıdı ortaya çıkardı. "Ahmet Bey'in siparişi? İşe yarar mı?"

Birden keyifli kahkahalara boğulan Diren elini yumruk yapıp Uygar'a uzattı. "Yarasın bakalım kardeşime..."

Avucuma döktüğüm sudan yüzüme sürerken sırtımı geriye yasladım, gözlerim yorgunca cama çevrildi. Ardımızda kalan binayı seyrettim son kez çünkü onu bir daha aynı göremeyeceğim kadar cayır cayır yanıyordu olduğu yerde...

@ayisigikitap

11. BÖLÜM

ÂNINI KOLLAYAN SİLAH

Geçmişin hınçla kovaladığı bir hayat, nefesi tükenen her şey gibi yorulmaya, en sonunda da yitmeye mahkûmdur. Fakat çaresiz bir boyun eğişle kabullenirsek her şeyi, yorgun yüreğimiz artık durup dinlenme fırsatı bulmanın sevinciyle belki dinginleşebilirdi. Biraz daha yaşatabilirdi bizi. Benim yüreğimin çırpınışları dinmedi. Geleceğe yön verme ihtiyacı içindeyken peşime düşen geçmişimden yorulana kadar kaçmaya çalıştım, her zamanki gibi... Çünkü geçmişi her şeyiyle kabullenmek, benim için bir düşmanın inine sızıp *hadi beni vur* demekten başka bir şey değildi. Bu yüzden yalpalıyordum. En iyisini yapmak ve en kötüsünü yapıp battığım yerden bir daha asla çıkmamak arasında bocalıyordum.

Sıcak suyun altında derim soyulurken, banyodan çıktıktan sonra sabaha dek uyku tutmazken, kahvaltı sofrasında Sevtap'ın sessiz suratına bakamayıp usul usul bir şeyler atıştırtırken, akşama doğru salonda otururken, bir haber beklerken, hiçbir şey olmadığı için bir de balkona geçip orada düşünürken... Hatıralar tek bir an bile peşimi bırakmadı. Kafamda eserekli bir hâl ve üstümde geçmişin yangısıyla uzun uzun ne yapacağımı düşündüm. İçimde sürekli yükselip alçalan dalgalar gibi iki hoyrat düşünce vardı. Biri *git onun canını yak, yandığın kadar*, derken diğeri bambaşka bir şey söylüyordu. *Canını yakarsan yaktığın kadar yatarsın*, diyordu bana.

Şimdilik sadece bir kılıfın içindesin, Yakut... Dik duruşlu bir kadının içinde saklanan çaresizsin. Gurunu omuzlarında itinayla değil, öyle alışkın olduğun için taşıyan kişisin. Senin onu bir korkak gibi sadece geceleri düşünmeye hakkın var, gizli gizli hatırlamaya... Öyle zamanlarda anıların sana sormayacak zaten. Özlediğin her şey, sen izin vermesen de gelip baş ucuna oturacak. Eskiden sevdiğin adamın hayaleti olup yanına kıvrılacak. Hırçın bir kızı susturur gibi kollarını sana saracak. Öfken bedeninde çaresiz

bir titreyişe dönüşecek hasretin, gözlerinde sıcak yaşlara. Ve eskisi gibi sonlanacak her şey... Çünkü unutmak zorundasın. Sırtını yataktan kaldıran Yakut'un gerisinde bıraktığı tek şey hayaller olamaz artık. O gece ellerini tutup onu öldürmen için seni korkak bir cesaretle yüzleştiren Uygur'un en gerçek hâlini de ardında bırakmak zorundasın. Onu saklamak zorundasın.

Ama bu zor. Gerçekten çok zor. Çünkü insan tek bir şey için yaşar bu hayatta, doğruları için yaşar. Bir çizginin üstüne basıp da canı her istediğinde sağa sola eğilip bükülmez. Tek bir tarafı seçer. Doğruları, gururunu, onurunu seçer.

Ben öyle yaptım. Ve hep öyle yapacağım.

Sevtap'ın beni Revan Hoca'yla görüştürmesinin ertesi günü sabah vakti, neredeyse ölü gibi uyuduğum gece odama gelen katili kiralayan tekerlekli sandalyeli adamın, infazıma karar verdiği yere geldik. Beni öldürmek için odama uğrayan Yusuf Konyalı ve onu kiralayan tekerlekli sandalyeli adamın görüştüğü yer, inşaatı henüz tamamlanmamış yarım bir binaydı. Müstakil binanın giriş kapısına giden uzun merdivenlere bakarken hemen yanımdaki rampayı seyrettim. "Tekerlekli sandalyesiyle şuradan indi," derken işaret parmağımı oraya uzanmıştı.

Sevtap arabanın ön koltuğundan arkaya dönüp elindeki tabletin ekranını bana çevirdi. İstihbarattaki siber ekipten görüntülerin daha fazlasını istemişti ve artık elimizde aynı anın farklı açılardan başka görüntüleri de vardı. Ancak tekerlekli sandalyedeki adam ne kadar profesyonelse kameraların kendisini nereden yakalayacağını bilip ona göre saklanıyordu. Suretine dair tek bir ipucu bile yoktu. Elimizde onunla ilgili bulunan üç şey akülü tekerlekli sandalye, boyunluk ve rampadan aşağıya yavaş bir salınıştı.

"Sanırım sadece belden aşağısını kullanamıyor," dediğimde Sevtap da ufak bir mırıltıyla onayladı beni. Koltuğun başına tutunup biraz daha öne eğildiğimde başka bir soru duydum ondan: "Acaba doğuştan mı böyle yoksa bir kazada ya da hastalıkta falan mı kaybetti bacaklarını?"

"Bilmiyorum. Tedavi de görmüş olabilir. Baksana, sandalyeyi çok yavaş itiyor. Vücudunun kontrolünü sonradan kazanmış da olabilir."

"Ya yaşlı biri ya da dediğin gibi, tedavi görmüş olabilir."

Gözlerim ön cama kalktı. Binayı ve çevreyi kısaca kolaçan edip geri dönen Tekin'i seyrettim. Önünü kapatmadığı için esintide savrulan hâkî ceketinin iki kenarını tutma gereği duymayan pervasız bir tavır vardı ve bu hâli sert görünümünü örtmeye yetmiyordu. Sevtap onun askerlikten istihbarata geçtiğini söylemişti dün. Gözleri mesleğindeki ihtimamı en

şeffaf hâliyle yansıtarak iyi bir nişancı gibi çevrede gezinirken beni bu konuda hiç şüpheye düşürmedi Tekin. Çok geçmeden arabanın kapısını açıp ön koltuğa oturdu ve bir eliyle direksiyonu tuttu, sonra da bakışlarını bize çevirdi. “Herhangi bir terslik yok. Etraf sessiz.”

“Binanın içinde birileri var mı?” diye sordum.

“Hareketlilik sezmedim.”

Hâlâ görüntüleri inceleyen Sevtap’a kaydı bakışlarım. “Tamam, biz de gidip ayrıntılı incelemeleri yapalım. Bence sağlam bir ipucu bulacağız.”

“Vaktimiz kısıtlı, Yakut, artık dönmemiz lazım.”

“Yetişiriz.” Vaktimizi kısıtlayan şey akşamki toplantıydı. “Görüntüleri son kez göstereceğim.”

“Al.”

Sevtap’ın arkaya uzattığı tableti alıp kamera görüntülerini bir daha inceledim. Tekerlekli sandalye kullanan adam inşaat hâlindeki binanın önündeki rampadan tek başına, yavaşça indikten sonra sağ tarafa yöneldiğinde kısa bir süreliğine izini kaybettirmiş fakat beş dakikanın ardından, inşaat binasından sekiz yüz metre uzaklıkta başka bir yerde tekrar görünmüştü. Tekerlekli sandalyesiyle ilerleyişi yavaştı. Etrafta araba görünmediği için yakalanmamak adına daha uzakta bir yerde onu bekleyenler olduğunu düşündüm ama bir süre sonra kameraların bulunduğu bir noktadan, sanki nerede olduklarını çok iyi biliyormuş gibi asla geçmedi. “Kameralara hiç yakalanmadan geçmesi imkânsız,” dedim şüpheyle. “Profesyonel bu adam. Başka açıklaması yok. Profesyonel şekilde nereden gideceğini, kameraya sırtını nasıl döneceğini... Hepsini kurgulamış.”

Benim kuşkulu sözlerimden sonra yorgun bir iç çeken Sevtap, sırtını yavaşça koltuğa yasladı. “Kimi öldürmek istediğini çok iyi biliyorsa demek ki...”

“Değil mi?” Tırnağımın etle birleştiği kısmı tabletin kenarına bastırıp oradaki yarayı dürttüm biraz. “Belaya bulaştığının farkında bu adam... Belaya bulaştığının farkında ve ona göre hareket ediyor.”

“Revan başkanın dediği gibi, kimi öldürmek istediğini biliyorsa seni yakından tanıyor demektir bu,” diye araya girdi Tekin. Bakışlarımı tabletten henüz kaldırmamıştım. “Adamı sen felç bırakmış olabilir misin?”

“Vurup da öldürmediğim kimse olmamıştır,” diye mırıldandım.

Tekin, “Olmuş demek ki,” diye ısrar etti fikri üzerine.

Hem ona bakmak için hem de boynumu rahatlatmak için başımı yukarı kaldırdım. Birkaç defa arkaya yatırıp ağırlarımı azaltmaya çalışırken

kaşlarım da çatılmıştı rahatsızca. “Bu adamın asıl kişi olduğundan emin miyiz peki? Yani... Benim düşmanım o mu? Yoksa o bir başkasına mı aracılık ediyor?”

“İşini hallettirmek istesen bu adama mı ettirirsin bir düşün?”

“Kolay gözden çıkarılacak birini aramışlardır belki?”

“Gözden çıkarılacak derken, kolay öldürülmesinden bahsediyorsun sanırım. Ama ya kolay yakalanırsa? O zaman da tuttuğun adamın gözden çıkarılabilecek olanını tercih eder miydin?”

Söyledikleri aklımı çok karıştırdı, ortalığı birbirine katan ben olmayayım diye konuştuklarımızın başına dönüp dişlerimin arasından sertçe, “Ben kimseyi sakat bırakmadım,” diye mırıldandım. Başımı dışarı çevirdiğimde ıssız arazinin sarılığı gözlerimi acıtmıştı. Tekrar cebinden çıkardığı poşetteki üzümleri ayıklayan Tekin’i ve direkt onun avucuna uzanan Sevtap’ı seyrettim.

“Bir düşün, belki...”

“Ben kimseyi sakat bırakmadım!”

“Evet, sen yapmadın Yakut, biliyoruz,” diye bıkkın bir tonda konuştu Sevtap. Onun bu keskin tavrı duraksamak zorunda bırakmıştı beni. Herkes ve her şeyden kaçan gözlerim sanki bir mıknaş gibi ona çekildiğinde, onu bana bakarken bulamadım. Sevtap benim aksime bazen elindeki yeşil üzümleri bazen de ıssız sokağı ve inşaat hâlindeki binaları seyreliyordu. “Ama Uygur yapmış olabilir.”

“Tamam ama Uygur’la bir alakam kalmadı benim.”

“Kalmış demek ki?”

“Yok diyorum.”

“Kalmış demek ki! Birini felçli bırakan başka tanıdığın kim var?”

“Sakat bıraktıysa gitsin Uygur’dan alsınlar intikamlarını. Benim onunla bir bağı yok. Ayrıca o adam keldi, bunun saçları var.”

Sevtap’ın gözlerini devirdiğini gördüm dikiz aynasından. “Saçma konuşuyorsun,” derken neredeyse fısıldıyor sayılırdı, öyle bıkkındı konuşması. “Peruk olabilir ayrıca... Bir bakayım.” Hemen sonra ekrana geri dönüp görüntüleri hızlıca kontrol etti. “Al, sayende yeni ipucu. Bombok saç işte, peruk gibi parlıyor teller.”

“Sevtap...”

“Ne? Yalan mı söyleyeceğim Yakut? Hem... orada sen de vardın sonuçta. Operasyona sen de katıldın. Hem sanki birinin canını yakmak için yakınlarından intikam alan adamları hiç tanımamış gibi konuşuyorsun.” Daha fazla bir şey söylemeden önüme döndüm. Tabletin ekranına

sertçe dokunup görüntüleri başa sararken dokunuşum öyle gürültü çıkar-mıştı ki Sevtap, “Sabır ya...” diye mırıldanarak kıpırdandı yerinde. Bana mı kızgındı acaba yoksa her şeyi mahvettiği için Uygar’a mı? Peşi sıra, merakını hiç gizlemeden, gayet duyulur bir sesle Tekin konuştu: “Uygar dediğiniz herif bunun kocası olan mı?”

“Eski,” dedim hemen.

Tekin kaşlarını havaya kaldırıp kinayeye başını salladı. Hatta dudaklarını da aynı tavırla aşağı bükmişti. “Eski kocan,” derken boğuk çıkan sesinin kulağımı tırmaladığını hissettim. Tekin’in alaycı tavrı, Uygar’ın üstüme sürdüğü lekeyle birleşip bu tırmalayışı daha kötü bir hâle çeviriyordu. “Eski kocan birini sakat mı bıraktı yani?”

“Bilmiyorum.”

Sevtap diretti: “Evet.”

“Bilmiyoruz,” diye ben de üsteledim durumu kendi fikirlerimle. “Öyle bir şey olma ihtimali var ama kesin değil. Ayrıca olduysa bile, ben-den intikam almak isteyen adamlar o adam aynı kişi olmayabilir. Çünkü dediğim gibi... Bizim Uygar’la bağımız kopalı çok oldu.”

“Onu anladık zaten.” Tekin hâlâ inatçı bir kinayeye doldurduğu bakışlarını Sevtap’a çevirince, aynı karşılığı Sevtap da verdiği için sandığımdan daha kötü bir durumda olduğumu fark ettim hemen. Uygar peşime düşmanlarını takarak hayatımı mahvetmemiş gibi bir de ondan kopmaya çalışırken kendimi düşürdüğüm durumlarla da paramparça ediyordu itibarımı. Tekin sözlerine devam etti: “Uygar’la bir bağınızın kalmadığını anladık da... Sen bunu başkasına anlatamazsın işte. Anlayacak olsalar durduk yere puşluk yaparlar mı? Adamlar küçücük çocuklar içindeyken hiç acımadan okul patlatıyor, durup da medeni durumlarınızı kontrol edecek hâlleri yok ya.”

Sevtap bedenini yan şekilde koltuğa yaslayıp Tekin’in söylediklerini sessizlikle karşıladı. Gözleri uzun uzun onun üstünde dolaşırken sonrasında sıkıntılı bir nefes bırakmıştı dışarı. Bir şeyler söyleyecek sandım. Geçen yıllar için konuşacak bir şeyler olmalıydı... Ancak hiçbir şey söylemeye yeltenmedi. Umutsuz bir çöküşle önüme döndüm. Parmaklarımı birbirine dolayıp çaresizce düşünmekten başka karmaşalar da vardı içimde. Her şeye rağmen, gözlerime baktıklarında çabaladığımı, gücümün son damlasına kadar mücadele ettiğimi bilmelerini istiyordum. Kimse-nin ardından *bir adamla heba oldu* demesini kaldırabilecek kadar güçlü değildim. Ama yine de... Çok kötü şeyler yapmama sebep olacak koyu

bir şüphe uyanıyordu içimde: *Uygur'ın intikamı niye benim ensemde dola-
nıyor soğuk bir kurşun gibi?*

Aslında bunu öğrenmek için kullanabileceğim bir şansım vardı. Kaş-
la göz arası bu inşaat bölgesini terk eder ve Uygur'a giderdim. En nihaye-
tinde artık onu aradığımda bulabileceğim bir yer biliyordum. Dingin bir
göl ortasında, seyrek ışıkların altında, kuru yaprakların etrafını sardığı
ufak bir kulübe... Orası evimiz gibi değildi. Pek sıcak görünmüyordu.
Tam da avare adamların sığınabileceği bir yerdi. Ama zaten, Uygur da
tam olarak öyle bir adam değil miydi? Zedelenmiş haysiyetiyle, artık han-
gi temiz hayatı düşleyebilirdi ki?

Her şeyin daha iyisini ona ben sunamazdım. Onu sevip sevmemek
değildi artık, düşünmek bile bir savaşken benim için... Biliyordum, sak-
lanmamızın altında sadece masum sebeplerin yattığı o çok hatırlananı
günlerden sonra peşimizde gururumuza leke sürecektir gölgeler dolaşırken
yapamazdık bunu. Artık masum bir sırrı gizlemiyorduk. Göğsümde taşı-
dığım şey onun için heyecanlanan bir genç kız kalbi değildi. Yine onunla
ilgili ama bu sefer bambaşka bir şeydi. Acı dolu bir şey.

Elimi diğer elimin başparmağıyla ovalayarak biraz yukarı kaldırdım.
Gitgide düzelen ama yine de geçmişi hatırlatmakta ısrarcı görünen yanık
izine dokundum. Geriye hiçbir acı kalmamış olduğu hâlde dokundukça
tuhaf hissettiren bir yaraydı. Sanırım bu yara sadece bir yanık izi değildi.
Uygur'la aramda yarım kalmış bir hikâyenin tezahürüydü aynı zamanda.
Bana *bir daha yazamayacaksın*, diyordu bu yanık yara. *O hikâyeyi baştan
yazamayacaksın, o hikâyeye bir son da yazamayacaksın. Gerçek hayatta böyle
mucizevi şanslar yoktur. Bazılarının en mucizevi şansı, her şey mahvolma-
dan önce hikâyeyi yarım da olsa en azından yaşamaya devam ettiği bir yerde
bırakmış olmaktır.*

Yetişmek için alalecele merkeze döndüğümüz toplantı, Revan Başkan'ın
acil bir seyahati dolayısıyla bir sonraki güne ertelenmek zorunda kalmış-
tı. Bu yüzden oturup birileriyle konuşmak yerine derin derin düşünmek
düştü payıma. Kendimi yapayalnız soğuk balkona atıp orman manza-
rasını seyredirken savrulan saçlarımın gözlerimin önünü kapatmasını
umursamadan, manzarayı seyreden hâlimin bir süre sonra seyrediyormuş
gibi yapmaya dönüşmesine müsaade ettim. Çok sonra bakışlarım sol ta-
rafımdaki boş daireye kaydı. Sevtap'ın kullanılmadığını söylediği ama
dağınık olduğu için beni de yollamadığı o boş dairenin balkonuna...

Küçük balkonun ortasında sadece kırık bir demir tabure vardı. O kadar eski görünüyordu ki biri oturmaya yeltense oturanın ilk dokunuşuyla kırılacakmış gibi hissettirmişti.

Göğü dolduran kuş kafilesinin kanat seslerini dinledim. O ses bir süre sonra eski günlerin gürültüsüne dönüştü. Revan Başkan hep aynı şeyi yineliyordu kulağımda: *Canını yaktığın biri...* Sevtap'ın tekrarlı konuşmaktan bıkmadığı tek yer de benim zihnimdi: *Uygar'la alakan kalmış demek ki... Uygar'la alakan kalmış demek ki... Uygar'la alakan kalmış demek ki...* Alelacele yerimden kalkıp üstüme Sevtap'ın ödünç verdiği ceket geçirdim ve sessiz sedasız binadan ayrıldım. O an bana ne yaptığımı sorsalar, ben de onlara ne yaptığımı sorabilirdim... Kendimin o kadar dışına itmiştim kendimi.

Konakladığımız binanın önüne sonradan getirilen arabam diğerleriyle ilgisi varmış gibi görünmesin diye biraz uzağa bırakılmıştı. Sürekli arkamı kontrol ederek arabanın yanına vardıktan sonra anahtarı hiç düşünmeden kontağa geçirdim. Çevirdim. Motoru çalıştırdım. Yokluğumun çabuk fark edileceğini bilerek oradan ayrılırken tek arzum ölmek değil, bu kadar erken kaybetmemekti savaşımla.

O ıssız araziye tekrar geldim. Evlerden uzakta, eski bir deponun arkasına sığınmış Uygar'a gidip gitmemek konusunda tereddütlüyken, evi terk ederken edindiğim cesaretin şimdi nerede olduğunu da sorguluyordum. "Zor olanı atlattın, bunu da atlatırsın, Yakut, Hadi git sor hesabını..." diye kendime telkin vermeye çalışırken başım arkaya düştü. Gözlerimi kapattım. Yorgun bir soluk dudaklarımdan sıyrılırken tenimi yakmıştı sıcaklığıyla.

Sonra bir ses duydum. Bir kapı aralandı gıcırtyla, kapanırken çıkan o çarpma gürültüsü de çok gecikmedi. Gözlerimi aralayıp camdan dışarı, sağ tarafa baktım. Kulübesinden ayrılıp depodan çıkış yapan kişi Uygar'dı. Yüzünde onu bambaşka bir adam yapan kara ya da kirli demenin daha doğru olacağı maskesi vardı. Üstündeki ceketin fermuarını çektikten sonra boynunu sıkıca kapatıp iki yanına bakındı eski alışkanlıklarından kopmadığını gösterircesine. Ve en sonunda, orada olduğumu sanki en başından beri biliyormuş gibi gözlerini arabaya dikti. Camı indirip ona kendimi gösterdim. Uygar beni görse bile tereddüt etmedi ve direkt arabanın yanına geldi. Kollarını cama yaslayarak öne eğildiğinde sol tarafını daha aksak kullandığını fark ettim hemen. Dünden bu yana daha az sağlam görünmesi içimi rahatlatmış, sonra uyuşturmuştu her yeri.

“Hoş geldin,” dedi, onunla artık kim olduğunu bilerek tekrar karşılaşmak sesini artık daha dikkatli dinlemem gerektiğini hatırlatıyordu bana. “Ne arıyorsun buralarda?” derken kelimelerin ardına o kadar odaklanmışım ki neredeyse sorduğu soruyu kaçıracaktım.

“Bir gereksizi arıyorum,” diye mırıldandım, beni gerçekten duyabilmiş miydi acaba?

Uygar söylediğim şeye hiç aldırış etmedi, sağ elinin işaret parmağıyla kendini işaret edip, “Galiba o ben oluyorum?” dedi.

Rahatlığı batıyordu, sinirimi bozuyordu. Aptal sorusuna cevap vermeyip sadece, “Bin arabaya,” derken başımla yan koltuğu gösterdim.

Yine hiç itiraz etmedi. “Hay hay...”

Kapıyı açtı ve yolcu koltuğuna yerleşti. Kimin darlaştırdığını bilmediğim koltuğu arkaya iterken Uygar’ın benim kadar korkak olmayışı diken üstünde hissetmeme sebep oluyordu. Kendine rahat bir yer açıp hemen ardından kemere yöneleceği sırada, “Emniyet kemerini bağlama,” diye onu huysuzca uyardım.

Bakışlarını bana doğrulttu Uygar. “Neden?”

Arabayı tekrar çalıştırdım. “Hız yapacağım çünkü.”

Dediğimi yaptı ve emniyet kemerini yavaşça bıraktı. “Tamam.” Uslu davranışından ötürü sınırlarım biraz daha bozulurken düşündüğümünden daha çok bastım gaza. Araba aniden bağırdı ve deponun önünü ardında tozlar bırakarak terk etti. Uygar kelimeleri boğazıma dizdiği için artık sadece yutkunuyor, neler konuşacağımı bir daha toparlamaya çalışıyordum fakat onun hızdan hiç etkilenmeden camdan dışarıyı seyretmesi işime yaramıyordu. *Neden geldin?* diye bile sormuyordu.

Aptal.

“Nereye gidiyordun?” diye ben sordum.

Uygar kuru bir sesle, “İşim var,” cevapladı sorumu.

“Ne işin var?”

“Anlayabileceğin şeyler değil.” Sözleri arasında bir süre bekledi, eğer canımı sıkacak şekilde konuşacağını bilseydim bu sessizliği onun ellerine hiç teslim etmezdim. “Senin gibi masum kadınların öğrenmemesi gereken bir iş.”

Direksiyon avuçlarımdan arasında acınası bir şeye dönüştü o an. Dışarı saldıgım nefesler burun deliklerimi yakıyordu. “Aptal aptal konuşma benimle. Ne işin var diye sordum? Düzgünce cevap ver bana.”

“Niye soruyorsun? Seninle bir daha işimiz yok sanıyordum... Fikrin mi değişti ortaklık konusunda?”

Hiddetimden yerimde duramamaya başlayınca hızımı biraz daha artırdım. Ama bu yaptığım, Uygur'u ikaz etmeye yetmediği için, "Yoldan çıkmaya meyillisin," dedi bana, ilk başta kastettiği şeyin hızla üstünde kaydığımız yol olduğunu düşünmüştüm ama başını çevirip maskeden açıkta kalan yeşil gözlerini imayla üstüme dikince anladım sözlerinin gerçek manasını. O da yarım bırakmayıp konuşmaya devam etti. "Yakışıyor mu senin gibi bir kadına?"

"Bana bak, eğer şöyle aptal aptal konuşmaya devam edersen..."

"Eldeki mal bu, Yakut Hanım. Dayanamıyorsanız görmeye gelmeyediniz." Hemen sonra bana diktiği gözlerini yola çevirdi. "Yoksa hasret mi ağır bastı?"

"Allah'ım sen sabır ver..." Terleyen saçlarımı arkaya iterken alt dudakımı üste kapatıp hafiften yüzüme üfledim. "Gideceğin yeri söyle artık!"

Sabırsızlığım onda bir şeyler ifade ediyor olmalı ki sustu en sonunda. Zaten istediğim buydu ama bana bakınca tepkilerimden az da olsa bir şeyler anlayabiliyor ve durması gerektiği yeri biliyor olması şaşırtmıştı işte. Çok sonra, "Sürmeye devam et," diye mırıldandı. O cevabın ardından aramızda koyu bir sessizlik başladı. İkimiz de konuşmadığımız için arabayı dolduran tek şey tekerleklerin yola sürtünce çıkardığı tiz sestti.

Fakat buna çok dayanamayıp sessizliği baltaladım: "Sen tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun, bana bir açıklar mısın?"

"Ne yapmaya çalışıyormuşum?" dedi o da her şeyden habersizmiş gibi.

"O gece odama giren katili Mürsel İzgi tutmamış?"

"Öyle mi? Kim tutmuş peki?"

"Sen iyi bilirsin. Eskilerden. Felç bıraktığın birileri."

"Öyle mi yapmışım?" Söylediğim şey hoşuna gitmiş gibi kısık bir tonda güldü Uygur. "Ne hoş."

Onu dinlerken kalbim gereğinden fazla hızlanınca ellerimi direksiyona daha sıkı sardım. "Boş boş konuşma," derken kuru boğazımı rahatlatabilmek için yutkunmam gerekmişti. "Git bul o adamı, söyle senin kafana sıksın. Benimle uğraşmasın. Zaten bir ton derdim var, bir de senin eski vukuatlarınla mı uğraşacağım ben?"

"Hayırdır, başka kim sıkıyor canını?"

Dişlerimin arasından mırıldandım: "Sen... Ve seninle ilgili her şey."

"Hadi ben neyse de... Beni bir türlü unutamıyorsun sen zaten..."

"Ya kes sesini, geri zekâlı!"

Uygar duraksadı. Elini kaldırıp boynunu kaşındığını gördüm göz ucuyla. “Benimle ilgili başka şeylerin başına bela olabileceğini sanmıyorum. Ben kimi felç bırakmışım da seninle uğraşsın? Yok ki öyle biri.”

“Hatırlıyorsun işte, bana numara yapma burada.”

“Kusura bakma, ben de senin gibi birbirimizle ilgili olanlar dışında her şeyi sildim aklımdan.”

Direksiyona vurdum bir kez. “Kaşınıyorsun, bak yemin ediyorum kaşınıyorsun, Uygar!” Ne var ki o bu haykırışımı umursamadan tatsız bir ıslık çalmaya başlamıştı. “Canını yaktırma bana!” diye bağırıp ellimi radyoya çarptım ve bir şarkı açtım. “Tamam, konuşma ya, konuşma... Geri zekâlı... Yanına gelende kabahat zaten! Seni adam sananda kabahat! Aptal...”

Radyonun sesini yükseltirken amacım onu mu susturmaktı zihnimi mi, bilmiyordum ama işe yaradığını hissedemedim pek. Hâlâ düz bir yol gidiyorduk, dur demiyordu, dön demiyordu... Belki de oynuyordu benimle. Ara ara elini kapının tutma yerine vurarak ritim tutarken keyfi de yerinde görünüyordu zaten. Onun yerine benim tadım kaçınca şarkıyı kapattım. Tam ona bağıracaktım ki eliyle karşı sapağı işaret edip, “İleri-den sağa dön,” diye mırıldandı. “Sonra soldaki sokağa gir.”

Dediğini yapınca köhne bir sokakta buldum kendimi. Serseriler kendi hâllerinde yürürken arabayı görünce meraklı bakışlarını üstümeze dikmişti. “Neresi burası?” diye sordum. Uygar’ın böyle yerleri biliyor olması şaşırtıcı değildi. Ben de biliyordum. Kalbimi kıran onun böyle yerlerde içtenlikle zaman geçiriyor olmasıydı. Uygar’dı o. Baba olmak isteyen, evinden başka yere gitmeyen, dikkatleri hep üstüne çekmesine rağmen kendi hâlinde bir adam. Sakinlikten hoşlanırdı. Aile hayatına benden daha bağlıydı... Nasıl unuttu bunların hepsini? Bir insan sükûn bulduğu ruhunu nasıl terk eder böyle acımasızca?

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıp açtıktan sonra ellerimi karışan tutamların arasından geçirip saçlarımı taradım. Uygar da, “Bir yere uğrayacağım, kapıları kilitle, bekle burada,” dedi.

“Yok, ben de geleceğim,” dedikten sonra az önce gösterdiği ufak ve eski bakkalın önünde yavaşladım. Gizli gizli dondurma yiyen çocuklar, orta yaşlarda bir kadının, “Ne yapıyorsunuz len siz bu soğukta?” diye bağırmasıyla topuklarını arkalarına vura vura kaçıp yer açtılar bize. Arabayı sonradan açılan o ufak yere park ettim. Kapıyı çarpmamaya dikkat ederek dar sokağa çıktığımda hâlâ mahallenin serserileri bize bakıyordu.

Burnum kırıştı rahatsız bir ifadeyle. “Ne pis yer burası.”

Uygar başını iki yana salladı. “Saygılı davranmayı hiç öğretmediler mi sana? Başkalarının evine yuvasına pis denmez.”

Ellerini ceketinin ceplerine sokup kendine gidecek bir yön seçerken Uygar'ın maskesinin açıkta bıraktığı yeşil gözleri doğrudan üstümde dolaşıyordu. Artık onu tanıdığım için anlam kazanan gözlerinde gördüklerim beni duygulandırıyor ama o duygularımdan anlamayacağı ya da duygularıma en kötü ihtimalle kıymet vermeyeceği için hiçbir itirafta bulunamıyordum. Gerçekler, yarısını paylaşmak için pay ettiğim ama kimse almak istemediği tatsız bir çikolata gibi en acı hâliyle avuçlarımda bekliyordu. Bekledikçe eriyor, parmaklarıma yapışıyordu. Gerçekler sadece bana huzursuz hissettiriyordu.

“Seninki apayrı bir empati tabii... Onlarla aynı hayatı paylaştığın için. Peki, size hiç temizlik öğretilmedi mi?” derken ister istemez onu taklit etmişim. “İnsan evinin, dükkânının önünü süpürür biraz. Gören göze ayıp.”

“Keşke gelmeden önce sana bir sorsalarmış.”

“Keşke sor...” Söyleyeceklerimden son anda vazgeçip bağırdım. “Benimle laf dalaşına girme artık!”

Ansızın yükselen sesimden dolayı Uygar elini hafifçe havaya kaldırıp, “Şşş,” dedi. “Sessiz ol, zaten çok dikkat çekiyorsun.”

“Sen daha çok çekiyorsun. Şu hâline bak, yüzün bile yok...”

Fakat sözlerimi yuttururcasına araya giren bir adam çıktı bakkalın içinden: “Oo Sarraf'ım, hoş geldin!” derken kollarını da açmıştı onu kucaklayacakmış gibi.

“Hoş buldum, Aykut.”

Aykut denen adamın gözleri çok geçmeden bana kaydı. “Bu kim? Yengemiz mi?”

Ellerim duyduklarımı daha idrak etmeme bile kalmadan titremeye başlayınca, “Allah korusun,” diye mırıldandım. Uygar'ı Sarraf iken kabul etmeyi bırak, karşıma tekrar *tanıdığım, bildiğim ve sevdiğim Uygar Özkurt* olarak çıksa yine bir şey denemezdim onunla. Çünkü o hiçbir zaman benim eski Uygar'ım olamayacaktı.

“Kusura bakma, biraz hırçındır kendisi,” derken bana kaçamak bir bakış atıp bakkalın içine adımladı Uygar. Peşinden ben de girdim. Dar bakkalın içinde dikilecek yer bile yokken geçen gün Sarraf'ı bulmamda yardımcı olan sarışın çocuk önümüze iki plastik tabure bıraktı. Kirli göründükleri için pek oturasım gelmemişi. Tereddütlü davrandığımı

görünce Uygur üstünden ceketini çıkarıp tabureye örttü dikkatlice. “Böyle otur, işim biraz uzun sürer.”

“Seninki daha kirli,” diye mırıldandım. Hıncımı atamıyordum bir türlü, ona daha kötülerini yapmak istiyordum. Parmaklarımın sadece ucuyla azıcık kavrayıp yere bıraktım pis ceketini. Uygur her adımımı sakince takip ediyordu ama yaptığım şeye hiçbir cevap vermedi o an, uzun uzun bana bakıyor ama göstermesini beklediğim kötü duygulardan gölge bile düşürmüyordu gözlerine. Uygur’ı seyretmekten vazgeçip kirli ve çıplak tabureye oturdum. O da yere attığım ceketini almaya bile tenezzül etmeden yanıma yerleşti. Geçen gün beni Uygur’ın kulübesine götüren sarı çocuk, hayran bakışlarını Uygur’dan hiç ayırmadan, tıpkı bir ayran budalası gibi, “Çay getireyim mi, abi?” diye sordu.

“Bana getirme.” Uygur bedenini hafifçe sol tarafa eğip beni işaret etti. “Ama hanımefendiye bir kahve karıştırırsan iyi olur, çay içmiyor da.”

Araya karıştım: “Yok içiyorum. Demli olsun.”

“Dinleme sen onu, getir kahvesini. Midesi bulanır, üstümüze falan kusar şimdi, başımıza bela almayalım.”

“Ya... Var mıdır öyle huyları?” diye sordu bakkal Aykut.

Uygur kısık bir sesle iç çekti: “Ben de yeni yeni tanıyorum ama... Var gibi.”

O sırada Aykut’un dikkatini, Uygur’ın sağlam kullanamadığı kolu çekti. Bacak bacak üstüne atıp sırtını sigara dolabının yan tarafındaki boşluğa yaslariken çenesini kaldırıp baktığı yeri işaret etmişti. “Hayırdır, senin koluna ne oldu? Hiç kıpırdatmıyorsun. Biri mi sıkıttı yoksa?”

“Oldu bir şeyler.”

“Sebebini öğrenelim.”

“Birini delirttim de...”

Aykut gevrek gevrek güldü bu sefer, sonra hiç şüphe duymadan gözleri direkt bana kaydı. “Uğrunda ölürüm diyorsun ha...”

Ayağımı uzatıp Uygur’ın oturduğu tabureye vurdum sertçe. “Ne işin varsa bir an önce hallet artık, seninle konuşacaklarım bitmedi,” derken Aykut’un beni duyup duymaması pek umurumda olmamıştı.

Uygur taburesine vurduğum için hafiften sarsılsa da bana hiç bakmadan bakkalın iç kısmındaki o küçük odaya doğru seslendi. “Gencay, oğlum, olmadı mı hanımefendinin kahvesi?”

“Getiriyorum, abi!”

Sarışın çocuk, Uygur’ın seslenişinden birkaç saniye sonra bir tepsiyle yanıma geri döndü. Önümüze başka bir tabure koymak için diğer

elini uzattığında, tek eliyle kavradığı tepsi sallantıda kalmış ve kahveden birkaç damla tepsinin içine dökülmüştü. Uygur ayağa kalktı, tepsiyi Gencay'ın elinden aldı ve önümüze getirilen diğer tabureyi de bacaklarıma yaklaştırdı. Önüme bırakılan kireçli bardağa yüzümü buruşturmamak için zor durdum o an. Aykut ise hiç aldırmadan tepsideki diğer bardağı aldı ve dumanı tüten çayı ılımasını bile beklemeden sıcak sıcak yudumlamaya başladı.

“Şimdi... Aykut, sen benim neden yanına geldiğimi iyi biliyorsun,” derken Uygur yerine oturuyordu yavaşça. Böyle söylemesinden onun sözümü dinlediğini anlayabiliyordum. Konuya girecek ve işini bitirecekti.

Aykut çayından höpürdeterek aldığı yudumu gürültülü bir yutkunuşla devam ettirdi ve sonra dudaklarını şapırdattı. “Biliyorum tabii, beni özlediğin için geldin.”

“Keşke öyle olsaydı... Keşke biraz özletseydin kendini.”

“Bak ya, niye öyle oldu ki?”

“Niye acaba? Damarıma bastığın, sınırlarımı zorladığın için olabilir mi?” Uygur'ın bıraktığı derin nefes, sokaktan gelen gürültüde kaybolmadan kulağımı dolduracak kadar gürültülüydü. Hemen sonra taburesini gıcırdatarak eğildiği yerden doğruldu. “Dua et, hâlâ sabırlı davranıyorum sana. Dua et... Ekmek tekneni başına yıkmıyorum, Aykut.”

Aykut bu sefer rahatsızca bacağına indirdi ve çayını önümdeki tepsiye bıraktı. Bardağı bırakırken bana fazla uzun baktığı için sinirlerim bozulmuştu. Duygularım son zamanlarda çabuk harekete geçiyordu. Tabureyi ayağımın ucuyla Aykut'un önüne ittim. Tepsi artık ona yakındı, çekindiğim için bunu yaptığımı zanneden adamın yüzündeki imalı gülüş artınca, taburenin üst kısmına sertçe vurup hiç içmediğim sıcak kahveyi onun bacaklarına dökmek konusunda tereddüt etmedim. Hazır olduğu belli olan açık kahverengi içecek karşımızdaki adamın ağarmış pantolonuna boylu boyunca koyu bir leke bıraktı. Onun, “Siktir! Ahh! Siktir lan!” diye bağırarak aceleyle ayağa kalkışını seyrettik.

Uygur ânında başını çevirip bana baktı. Gözleri açılmıştı hafiften... Aykut'un canı yandığı için mi yoksa bunu yapmamı beklemediği için mi şaşkınlığa kapılmıştı, bilmiyorum ama çabuk sakinleşti, sadece yerinde oturarak takip etti pantolonunu önünden uzaklaştırmaya çalışan adamın telaşını.

“Manyak karı! Ne yapıyorsun? Deli manyak!”

“Yanlışlıkla oldu,” diye mırıldandım. Umursamaz görünmek için değil, ne yaptığımı düşünüp bir de onu açıklamaya güç yetiremeyecek

kadar yorgun olduğum için... Esasında, Uygar'ın sinirlerine dokunan bir adamı neden cezalandırdığımı ben de bilmiyordum. Çok sonra rahatsızca toparlanıp Aykut'a gerçekten üzülerek baktım. Aklım doğruyu yeni yeni buluyordu. "Pardon, gerçekten yanlışlıkla oldu."

"Ya bir git işine ya! Deli midir nedir?"

"Gerçekten..."

Artık susmam gerektiğini sözsüz iletmek isterken sağ taraftan uzanıp koluma dokundu Uygar. Onun dokunuşunu hastalıklı bir şeymiş gibi öğrenerek kendimden ittikten sonra omzumu arkaya doğru gerip rahatsızca diğer yana döndüm. Dökülen sıcak kahve yere yayılırken Gencay da orayı nasıl temizleyeceğini düşünerek oflayıp duruyordu.

Aykut ise bakkal masasının arkasından aldığı kirli bir bezle pantolonunun önünü temizlemeye çalışıyordu o sırada. Sinirine henüz ket vurmadığı, belki de durması gereken sınırları bilmediği için söylenmeleri henüz kesilmemişti. "Şuna bak ya! Bütün kahveyi döktü üstüme, bir de pişkin pişkin orada oturuyor! Allah yarattı demeyeceğim, yapıştıracacağım bir tane şimdi... Orosu..."

Ve çok geçmeden dar bakkalın içini, az öncekinden daha koyu bir sürtünme sesi doldurdu. Taburesini gürültüyle geri itip ayağa kalkan Uygar, zaten gidecek çok yeri olmadığı için iki adımla Aykut'a vardı ve sıkığı çok belli olan dişlerinin arasından, "Ne diyorsun lan sen?" diye mırıldandı. Elini sardığı enseyi tutup Aykut'u bozuk paraların yayıldığı masaya yatırdığında birkaç şingirti duyduk ve Gencay parmaklarını kütleterek bir iki adım geri çekildi. Ben yerimden kıpırdamadım. Yalnızca Uygar'ın hiddet dolu bağırışlarını dinler hâldeydim. "Ha? Ne dedin az önce!"

"Lan bırak!"

"Duyamadım, Aykut, bir de bana söyle!"

"Bir şey demedim lan, bir şey demedim!"

"Daha ne diyeceksin, puşt!" Adamın kafasını kaldırıp tekrar masaya vuruşunu seyrettim Uygar'ın. Artık ona dair bir inancım kalmadığı için kendimi Aykut'a daha yakın hissetmiş, belki de kimin yanında olduğumu belirlemek istemiştim. O kişi hiçbir zaman Uygar olmayacaktı.

Yavaşça ayaklandım. Tereddütle oraya yaklaştığımı görse de Uygar bana bakmadı, yok sayamasın diye direkt masanın önüne, gözlerinin hizasına geçtim. "Bırak adamı," derken hak etmediğim bir hakaret duyduğum için aslında bu işkencenin daha fazlasını Aykut'a yapmayı ben istiyordum ama Uygar kötünün iyisine razı olmak zorunda bırakıyordu beni.

Her şeyin de en kötüsü oydu zaten. Kimin ya da neyin karşısına geçse onu seçmezdim. Artık bir seçenek bile değildi benim için. Kendini *hiç* yapmak için çok uğraştığından olsa gerek... *Battığı çukurda debelenerek boğulsun, oradan kurtulamadıkça bir de cayır cayır yansın istiyorum.*

"Anlamadım?" Başını yavaşça bana çevirdi. Böyle kapkara bir maske takmaya devam ettikçe sahip olduğu tek şey de anlamını yitirecekti yakında. Gözlerinin hiçbir hükmü kalmayacaktı. "Ne yapayım?"

"Adamı bırak. Benim hesabımı sormak sana kalmadı."

"Kadını dinle!"

Uygar'ın inadı tutmuş olmalı ki tuttuğu enseye eldivenli elini biraz daha sardı o an. Kirpikleri kısıldığında yüzüme bakarak bir şeyler öğrenmeye çalıştığını fark etmiştim. Dudaklarım aralandı, aynı şey döküldü dilimden: *"Adamı bırak, diyorum. Senin benim için bir şeyler yapmanı istemiyorum. Demedim mi sana daha önce? Senin insafına kalacağıma ölürüm daha iyi... O yüzden, bırak şimdi şu adamı. Ne işin varsa bir an önce hallet, konuşmamız gerekiyor."*

Küçük bakkalın egzoz patlatarak geçen arabalar yüzünden ara aratıngırdayan plastik kapısı açıldı birden. O tarafa baktım ama kimseyi göremedim, o kadar pejmürde bir yerdi ki kapı bile yerinde durmuyordu. Böyle işe canım sıkılmasın da ne yapsın? Başım yorgunca omzuma düştü ve tekrar önüme dönüp Uygar'ı seyrettim. Onun önceden aralarında eğreti durduğu böyle kirli adamların arasına şimdi onlardanmış gibi nasıl uyum sağladığını seyrettim... Boğazım düğümlendi. Bir zamanlar delice sevdiğim adamın gerçekte nasıl biri olduğunu fark edemediğim için benim suçum da artıyordu gitgide. Böyle zamanlarda, isabetsiz kurşunlardan beni yalancı çıkardığı için daha çok nefret ediyorum. Bir iyilik yapıp sekemezler miydi o haysiyetsizin göğsüne? Ben yapamıyorsam kader yap-saydı geçirdiğim yalan yıllar için bir armağan olsun diye?

Uygar dediğimi yapmadı. Maskesi yüzünü örttüğü için hiçbir ifadesini çehresinden okuyamadığım için neler yapacağını önceden de kestiremiyordum. Beklediğimin aksine belinden silahını çıkarıp sağ eliyle adamın ensesine dayadı. Geçen gün onu vurduğum için sol kolu sağlam değildi o an, yine de hiç eskimeyen cüretiyle böyle tekinsiz işlere kalkışıyordu.

"Kimseyi dinleyesim yok, Aykut, aksine birilerinden hıncımı çıkarsım var. O kişi sen olmadan git getir benden çaldığın şeyi."

Aykut ensesinde sert bir namlu olmasına rağmen inatla inledi: "Paramı istiyorum!"

“Sen bence... En acilinden gebermek istiyorsun.”

“Sarraf... Yapma.”

“O zaman kızdırma beni, Aykut.”

“Sana hiçbir şey vermeyeceğim,” derken Aykut’un söyledikleri büyük bir inanç taşımıyordu çünkü sesi güçsüzdü, konuşurken dili damağına yapıştığı için bazı kelimeler olmaması gerektiği şekilde peltek çıkmıştı dudaklarından. “...bırak beni artık, ne olur!”

Uygar silahını birkaç saniyeliğine yukarı kaldırıp dükkânın camına bir kurşun sapladı. Camlar parçalanarak yere düşerken burnundan derin bir nefes bırakıp kapalı dudaklarını birbirine daha çok bastırdım. “Ne yapıyorsun sen?” diye sert bir soru döküldü dilimden. Uygar ne beni umursadı ne de kalkmaya yeltenen adamı, namluyu ensesine bir daha yasladı.

“İyi o zaman, biz de burayı yakarız. Küçükçük bir şey zaten, fazla vaktimizi almaz. Ne diyorsun, Aykut?”

“Yaaa!”

“O bir cevap değil yalnız. Ne diyeceksen düzgün de. Ben sana öyle mi sordum?”

“Tamam... Tamam, vereceğim istediğin şeyi.”

“Kesin kararın mı?”

“Evet dedim ya! Vereceğim, bırak artık beni!”

“Güzel...” Uygar silahını zor kullandığı eline alıp diğer parmaklarıyla Aykut’u tişörtünden kavradı ve yasladığı yerden geri kaldırdı. Dakikalar sonra bakışları beni bulduğunda onun bu ürkünç hâliyle yutkunmak zorunda kaldım. Uygar’ı daha kötü hâllerde de görmüştüm aslında... Ama bu bambaşka bir boyuttu, bu onun en acımasız ruhuydu. “Ben emanetimi alıp hemen geri döneceğim...” dedikten sonra başını arkaya çevirdi ve sarı çocuğa baktı. “Gencay, yalnız bırakma hanımefendiyi.”

“Tabii, abi.”

Uygar tişörtünün ense kısmından çektiği adamla iç taraftaki mutfaka karışıp gözden kayboldu. Onların gidişini seyrederken buz kesen ellerimi, avuç içlerimi pantolonuma sürte sürte yukarı çıkardım ve belime koydum. Gözlerim anlamsızca etrafta dolaştı, bazen Gencay denen sarı çocuğa baktım. Benzer bir karşılığı o vermeyip varlığını yok sayarken benden hiç hoşlanmadığı çatık kaşlarından belli oluyordu. Neyse ki dakikalar sonra Uygar geri döndü, hâlâ ensesinden tuttuğu Aykut’u boş bir çuval gibi masaya doğru fırlattığında adam ellerini ahşaba dayayarak önlemişti sert bir çarpışmayı. Ve ardından öfkeli bakışlarını adım adım

bana yaklaşan Uygar'ın sırtına dikti. Başına gelecekleri tahmin edebildiğinden dolayı bir saldırıya girişmemişti büyük ihtimalle. Orada durdu, sustu ve biz gidene kadar hiçbir şey yapmadı. Sadece ufak bakkaldan ayrıldığımızda duyduk hazımsız bir bağırsı... .

Arabanın yanındaydık. Elim kapıyı açmak üzere bir kulpa gidip bir de geri çekilirken aynı kararsızlıkla dudaklarımı da kemiriyordum. En sonunda öfkeden yanan gözlerim Uygar'ın maskeli suratını buldu. "Ne yaptın sen az önce?"

Başını yan çevirip gözlerini kısıtı Uygar. "Ne yapmışım?"

"Ne istedin adamdan ya? Niye durduk yere canını yakmaya kalktın, onu soruyorum!"

Sorumdan hemen sonra eldivenli elini kaldırıp parmakları arasında tuttuğu ufak bir telefon hattını gösterdi bana. "Benim olan bir şeyi geri almam gerekti."

"Sende değilse senin değildir demek ki!"

"Ne biliyorsun da böyle söylüyorsun?"

"Senin karşında fazla düşünmeye gerek var mı sence?"

"Var bence biraz..."

"Kes sesini!"

"Sana *bağırma* dedim," derken bileğimden kavrıldığı gibi yanına çekti beni, arkamdan geçen bir çocuk ağzındaki sakızı patlatarak bizi seyrederken Uygar bana karşı gösterdiği sabrı o çocuğa gösterememişti. "Önüne bak, puşt! Getirtme beni oraya!" Hemen sonra bana döndü. Kolumdan tutup beni kendine yaklaştırırken bakışlarını dolduran öfkenin neden birden bu kadar çoğaldığını pek anlamamıştım. Sandığı kadar rahat ve umursamaz bir adam değildi. İşte böyle zamanlarda onun ihanetine yol açan şeyin ne olduğunu daha çok fark ediyordum, küstah ve yalancı ruhu kaybetmeyi sevmiyordu. "Hat, peşine katil takan adama ait. Şantaj yapabilmek için elimden aldılar, senin için geri istedim. Suçluyorsun ya hani *senin sakat bıraktığın adam beni öldürmek istiyor diye...*" Bir kolumdan tutmasına rağmen diğer elini getirip, tuttuğu kolumun avucuna yerleştirdi hattı. "Al, bu da özrüm olsun. Geri isterken biraz kötü göründüm dışarıdan, pek hoşuna gitmedi ama ne yapalım... Böyle bir adamım ben de. Kusura bakıyorsan söylemezsin kimseye."

Yutkundum. "Söylemiyorum zaten," diye incecik mırıldandım. "Adını anmıyorum. Sen kendini hatırlamaya layık mı sanıyorsun?"

"Eh, az biraz hatırım vardır diye düşünüyorum ama..."

"Defol git..."

“Yok mu?” Kaşlarını havaya kaldırmıştı sanki, maskesi vardı ama öyle düşündüm. Öyle yapsa sevimli olurdu... Eskiden olurdu. “Başına belalar açarken de sevmiyor muydun sen beni?”

Kolumu kendime çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Biraz daha uğraşsam arkaya savrulacağım kadar sıkı tutmuyordu ama dokunuşlarından yayılan sıcaklık, ondan kopsam tir tir titreyerek üşüyecektim gibi hissettirdiği için ben fazla inatçı davranamıyordum. Nasıl yapabiliyordu bunu? Ettiğim yeminlerin kıymeti kalmıyordu karşısında, kendime olan inancım küle dönüp de geriye hiçbir şey kalmadığında daha fazla hiçbir şeye inanmam sanıyordum kendimle ilgili. Ama artık en çok bildiğim şey bir yalancı olmamdı sanki... Ne?

Hayır, değilim... Yalancı değilim.

Aramıza geç de olsa bir mesafe koydum hemen. “Kendini kandır... Ben seni o zaman da gerçekten sevmedim,” dedikten sonra boğazımı zorlayan şey bir yumru değil de taşa dönmüş kalbimdi sanki. “Hatta biliyor musun, ben seni en çok ayrılırken sevdim. Çünkü o gün son kez görmüştük birbirimizi...” Dilim oradan bir yalanı temizler gibi kirli dudaklarımda gezindi. “Bu yüzden seni en çok ayrıldığımız zaman sevdim...” derken sesimi bir şey titrettiği için cümlemin sonuna sanki bir bıçak dokunmuş gibi sertçe yarıda bırakmıştım konuşmayı. En son bana bıraktığı hattı avucumun arasına koyup tenime gömecek şekilde sıkıştırırken, Uygur gözleri kısıldığı için kaşlarını çatıldığını düşündüğüm kızgın ifadesiyle bana bakmayı sürdürdü ve hiç kopmadı, uzaklaşmadı, ayrılmadı benden. Nefes bile almadığını düşüneneğim kadar kıpırtısızdı. “Yani şimdi beni hatıralarla kışkırtmaya çalışsan da yapamazsın bunu, Uygur, başaramazsın... Baksana, elimde avucumda kalan tek şey senin başıma sardığın bir bela. Ayrıca... Tüm bunları bir kenara bıraktığımda, beni öldürmeye çalışsan birini kuduz köpek gibi peşime taktığını unuttunca, senin bir hain olduğunu da unutacağımı mı sanıyorsun? Bak, o unutulmuyor işte, ihanet izini derinden bırakıyor.”

“Benden bu kadar öğreniyorsan gelme yanıma.” Yanımızdan hızlı bir araba geçip gittiğinde saçlarım yüzüme doğru savrulmuştu. Onları yapıştırdı dudaklarımdan çekip öyle dinledim Uygur’ı. Sesi bu izbe sokağın kaldırımları kadar bozuk ve pürüzlüydü. “Bunu sana daha önce de söylemiştim, gelme Yakut. Niye geliyorsun?”

“Mecbur ka...”

“Mecbur falan kalmadın, sen yapmayı istemediğin hiçbir şeye mecbur kalmazsın.”

“Hayır...”

Ama o yine konuşturmadı beni. “Bu iki oldu. Üçüncüye de gelip gidersen bir sonrakinde ben gelirim yanına. Ama bir farkla... Gelirsem bir daha gitmem, Yakut. Ve sen bana kalırsın, anladın mı?”

Bir süredir açmamak konusunda inatlaştığım kapının kulpunu onu daha fazla dinlemek istemeyerek çektim ve arabayı açtım. Duyduğum ve buna karşın ne hissettiğim konusunda beni tereddüde düşüren bir heyecan vardı kalbimde. Belki de korkuydu ama ben hâlâ duygularımı karıştıracak kadar ruhumun dışındaydım. “Bir kere gel de başına gelecekleri gör sen,” diye onun duymayacağı söylenmelerle arabaya binip oradan uzaklaşırken elim boynuma gitti ve tenimi ovalaya ovalaya nefeslendim. Ne var ki gözlerim yan aynalara kayıp da Uygur’ın sokaktaki yalnızlığını seçince o hakkım da avuçlarımdan yok oldu.

Soluklarım hayatın bana sadece olmamı istediği kişiye dönüştükçe verdiği bir ödöldü sanki.

12. BÖLÜM

KAHRAMANLIK MASALLARI

Tar olmak benim savaşımın hem sonucu hem de bedeliydi... Her hikâyenin en anlatılamayan yanı, o hikâyenin en kötü parçası olmuyordu. Bazı anlar sırrını güzelliğinden alıyordu. Öyle zamanlardı o zamanlar. Her şeyi bir kenara bırakmam gerekse, bir kenara bırakacağım şeyin en mutlu anlarım olacağını henüz bilmiyordum, bu yüzden dakikaları saatler gibi uzun uzun yaşıyordum. Fakat doyasıya yaşadığım o günlerin benim bile unutmam gereken bir sırra dönüşeceğini önceden söyleselerdi adımlarımı öyle aheste atmaz, orada kalırdım.

Sonsuza dek hatıralarımı yaşardım.

Yorucu geçen gece artık sadece ekiple aramızda sakladığımız bir şey değildi. Belçin de biliyordu her şeyi. Durumu ona bildirince söylediği gibi savcılığın operasyonu devralmasını sağlamış, bu sayede Tufan'ın ölümü hakkında soruşturma başlatılmıştı. Soruşturma sonucunda teşkilata bildirilen gerçekler, o gün Tufan'ı bir kanalizasyon dibinde sonsuz uykusunda bulmaktan daha çok şaşırtmıştı beni. Ahmet Akdeniz o gece kendi çıkardığı yangından kaçamamış, vücudunda ikinci derece yanıklarla hastaneye kaldırılmıştı. Onu kurtarabilecek birçok kişi varken diğer altı kayıp gibi neredeyse ölüme terk edilmiş olması mantığıma sığmıyordu bir türlü. Bir diğer şaşırtıcı gelişme ise, Ferhan ablanın bıraktığı bir mektuptan ötürü Tufan'ın ölümüyle ilgili şüpheli olarak Leman'ın gözaltına alınmasıydı. Üç bıçak darbesiydi onları birbirinden uzak tutan şey... Üç bıçak darbesiydi onları aynı zamanda birbirine bu kadar bağlayan şey.

Bu serencam bizim için epey beklenmedik bir yanılğı oldu. Daha farklı yanılmayı beklemiş ama böylesini tahmin etmemiştim. Üstelik her şeyi ders alınacak elim bir olaymış gibi anlatan Belçin Hanım'dan ötürü Sevtap'ı ya da Diren'i nasıl daha farklı bir şeye inandıracağımı

bilmiyordum. Uygur ve Reha sakinliğini koruyordu, duygularına hâkim olmak biraz daha kolaydı onlar için... Ancak konu Belçin Hanım'ın operasyona bakış açısından açıldığında Sevtap ve Diren önu alınamaz bir nefret büyötmeye başlıyorlardı Belçin Hanım'a. Toplantıdan çıkınca zor durduklarını hatırlıyordum; bu sadece duvarları yumrukla-makla alakalı değildi, gözleri susmuyordu bir türlü. Öyle zamanlarda Uygur'da da aynı tepkiden görüyordum. Bir şeyler onu çok rahatsız ediyormuş gibi uzun uzun tek bir noktaya bakıyor, ona seslendiğimizde bizi duymasına rağmen geç dönüyordu ismine. Bu operasyonun herkeste farklı etkiler uyandırmasının sebebi dünyalarımızın birbi-rinden çok ayrılmasıydı. Bende her şey yolundaydı mesela... Yine de onları kendim gibi düşündürtemediğim için Sevtap'la yola çıkmış, Leman'ın sorgusunu takip etmek üzere emniyete geçmiştik. Gökçe de vardı yanımızda Sevtap'ın agresif hâllerini gördüğünden beri. Uygur ve Direncan ise operasyonun devamı için alınacak izinler üzerine Belçin Hanım'la konuşmaya gitmişti. Bu konuda taviz veremeyeceğimi gösterdiğimden beri daha ihtimamlı davranıyorlardı. Ne var ki kader o kadar ısrarcıydı ki Uygur'ı şüphelerinin peşinden gitmesi için zorla-maya... Kanıtları yalnız onun önüne sürmüyor, bizim de omuzlarımıza yüklüyordu aynı ağırlığı.

Emniyetten elimiz boş ayrılmadık. Polis ekiplerinin Şehlevent'i ağır bir misafir gibi ağırlarken Leman'ın saatlerce sorgu odasında ağ-layarak bekletilmesi, peşi sıra savcının suç aletiyle ilgili itirafı... Tufan'ı öldüren bıçakta Leman'ın parmak izi bulunmuştu ama kimse Tufan gibi iri yarı bir adamın Leman kadar minyon bir kız tarafından öldürölme ihtimalindeki güçlüğü konuşmuyordu. Leman'ın tuvalette yere düşüp Şehlevent'in altında ezildiği gün nasıl canının yandığını hatta sahneye çıkamayacak hâle geldiğini ben iyi biliyordum... Ama hiç kimse, Tufan gibi cüsseli bir adamın kanalizasyona atılırken Leman'a yardım etmesi gereken ikinci bir kişiden bahsetmiyordu. Aslında bunun zor olduğunu onlar da biliyorlardı ama cinayet kapandıktan sonrasında ilgilenmiyor-lardı işte. Biz emniyette sorgudayken mekânın güvenliği Sinan'ın ne kadar tedirgin olduğunu da gördük o gün, masanın altına gizlediği bacaklarını sallayışlarını ve kaçırdığı gözlerini... Ama yazılan hikâye ne kadar iyiye Leman'dan başkasına suçlamada bulunmadılar. Sev-tap o sinirle emniyeti terk edip gitti, biz de Gökçe'yle bir de hastaneye uğramaya karar verdik.

Hastaneye vardığımızda Gökçe'yle direkt morga indik. Mekânda çıkan yangında hayatını kaybedenlerin altı kişi olduğundan zaten haberimiz vardı. Sonradan ayrıntısı verildiği üzere bunlardan üçü pavyonda çalışan görevlilerken iki kişi de o gün oraya eğlenmeye gelen müşterilerdendi. Bizi bilgilendiren doktor, morg ünitesinin kapaklarını açtı ve dört kişi çıkardı dışarı. Rapora göre karbonmonoksit zehirlenmesi yaşamışlardı, bir kişi az miktarda yanıklar barındırsa da ölen herkesin dumandan etkilendiği kanıtlarla ortadaydı. Buna rağmen Ahmet Akdeniz'in ikinci derece yanıklar barındırması, onun mağdur görünebilmek için kendine yazdığı hikâyeyi daha çok seriyordu gözler önüne. "Bize altı cenaze bildirilmişti," derken bakışlarımı tekrar metal masalarda uzanan cansız bedenlerde gezdirdim. Burada tanıdık bir beden daha görmeyi beklemiştim... Ferhan abla gibi.

"Evet," dedikten sonra doktor kayıp ünitenin başka bir dolabına elini koydu ama kapağını açmadı. "Bir kişi zaten kanalizasyon içinde bulunmuş, cinayet vakası. Tufan Kula. O, otopsi salonunda. Bir kişi de zehirlenme değil, intihar vakası olarak kayıtlara geçti."

"İntihar vakası mı?" Gökçe'yle birbirimize baktık. Şaşkınlıkla mırıldandığım şeyden sonra bir daha döndüm doktora. "Aynı yangından bahsediyoruz, değil mi?"

Doktor dolabı açıp cenazeyi çekerken, "Ferhan Kanık," diye açık açık belirtti hemen. "Dediğim gibi, o zehirlenme değil, intihar vakası."

"Ama..." Yavaşça oraya yaklaştım. Doktor üstündeki örtüyü iyice aşağı sıyırıp Ferhan ablanın solmuş cesedinin kollarını açıkta bıraktığında ansızın tüylerim ürpermişti. Sadece iki gün önce görev amacıyla tanıştığım kadın şimdi gözleri kapalı, cansız hâlde karşımdaydı.

Doktor devam etti: "Gördüğünüz gibi bileklerinde jilet kesikleri var. Ayrıca zehirlenme sürecinin öncesinde kan kaybıyla hayatını kaybettiğini de doğruluyor otopsi."

Çaresizlik içinde yutkundum. "İntihar etmezdi o. Hayatıyla ilgili planlarından bahsetmişti bana, intihar etmezdi."

"İtiraf mektubunda Tufan'ı kendisinin kıskırttığını yazdı demişlerdi teşkilatta," derken sakın olmamı istercesine koluma dokundu Gökçe. "Ama yazdırmış da olabilirler, Yakut, eğer öyle düşünüyorsan..."

Gözlerimi uzun uzun Ferhan ablanın cesedinde, temizlik yapmaktan bir türlü ağrısı dinmeyen kollarında dolaştırdım. Niye hayatı mahvolan o ve Leman olmuştu ki şimdi? Gökçe sessizliğimden ötürü

konuşmayı devralıp en az benim kadar ıssız bir sesle, "Peki ya, Tufan Kula?" diye mırıldandı. "Onu da görebilir miyiz?"

Doktorun başını iki yana salladığını gördüm yorgun bakışlarımın altından. "Maalesef şu an size onu göstermem mümkün değil. Ceset fazla beklediği için vücutta deformeler oluyor ve bu da hâliyle otopsiyi uzatıyor biraz."

"Peki, teşekkürler." Gökçe kolumdan tutup beni yavaşça dışarı çekti. "Size kolay gelsin," diyerek morgdan ayrıldıktan sonra çabucak telefonunu çıkarmıştı. "Şimdi Direnleri arayacağım ve buraya gelmelerini söyleyeceğim."

"Onları daha da kışkırtma, Gökçe, yoldan çıkmaya bahane arıyorlar zaten."

"Ya ne yapmalıyız?"

"Belçin Hanım'a..."

"Off, canımı sıkma benim... Ne Belçin'i? Dakika başı ona haber veremeyiz. Hem demedi mi Uygur biz görüşeceğiz diye? Onlar konuşmuşlardır."

Omuzlarım düştü hemen. Kollarımı önümde bağlayıp buna pek de güç yetiremediğim için ellerimi en sonunda ceketimin ceplerine sokarken Gökçe'den başka yöne de çevirmiştim bedenimi. O arkamda kalıp tam da söylediği gibi Direnlerle konuşurken ben sadece boş duvarı seyrediyordum. Yaklaşık bir buçuk saat sonra Uygur ve Diren'le hastane bahçesinin kuytu bir köşesinde buluştuk. Gökçe onlara kahve de almıştı. Sanki molalarını doldurmaya çalışır gibi kahvelerini yudumlarlarken tereddütlü bakışlarım Uygur'la kesişti. Yeşil gözleri ara bana kaysa da Gökçe'yi dinliyordu dikkatle. "Ferhan Kanık, siz biliyorsunuz, temizlikçiymiş mekânda... Yangından zehirlenerek çıkmamış, zehirlenmeden önce intihar ettiği için ölmüş aslında."

"O itiraf mektubu da bırakmıştı, değil mi?" derken Direncan'ın sorgu dolu bakışları beni buldu.

Başımı bir defa aşağı yukarı sallayıp sessizce onayladım onu. "Evet. Tufan'ın, Leman'dan intikam alması için onu dolduruşa getirdiğini yazmış. Zaten sonradan Leman ve Şehlevent'in de orada olduğu görüntülerle kanıtlandı ya."

"Allah aşkına..." Agresif bir tavırla gözlerini devirdi Direncan. Gülecek gibiydi ama sinirinden yapamıyordu da. "Kim âşık olduğu kız başkasına kaçınca gidip de uğruna bombalar patlatayım der ya? Akıl

var mantık var, bir de arkadaşı kışkırttığı için yapacak? Mantıklı mı şimdi bu?”

“Aynı zamanda Tufan’ı öldüren bıçak da Leman’in evinden çıktı,” diye devam ettim sözlerime. “Ama ben onun yapamayacağını düşünüyorum. Bir suç ortağı olsa belki derdim ama kimse böyle bir şeyden bahsetmediği için benim de fikrim bu. Leman o küçük boyuyla dev gibi adamı öldürüp kanalizasyona öyle gizleyemez.”

Ardından Gökçe eklemelerde bulundu: “Mekânın güvenlik görevlisi var ya Sinan... Onda da bir tedirginlik vardı, bir şeyler biliyor kesin.”

“Bir şey daha var,” diyerek araya girdi Uygur. Dilini dudaklarında gezdirirken zaman kazanıyor gibi görünse de çok ara vermemiş, derin bir nefesin ardından devam etmişti yarım bıraktığı şeye: “Reha aradı. Bombalı saldırıda hayatını kaybedenleri araştırırken dört kişiden birinin, Ahmet Akdeniz’in eski adamı olduğunu fark etmiş. Hepsi ezkaza orada olan insanlar değiller yani.”

Ağırlığımı diğer bacağıma verip ellerimi belime koydum. “Bu niye bize söylenmedi?”

“Haberleşme birimi es mi geçti yoksa bir aksaklık mı oldu, bilmiyorum. Ama bu bir şekilde operasyonun gidişatını başka yöne kaydırды. Belçin Hanım’la da konuştuk,” derken kısa bir saniye Diren’e bakmıştı Uygur. “Soruşturma açılacağını söyledi.”

“Bu arada Tufan’ı saklamak için başka yöntemler varken onu kanalizasyona atmaları da bana başka bir yalanmış gibi geliyor.” Şüpheye gözleri kısılmıştı Gökçe’nin. “Onu parçalayarak yok etmek de bir yöntem, belki de yakarak... Bu sayede hiç bulunmazdı.”

Diren, merakla Uygur’a döndü. “Acaba o gece Ahmet Akdeniz kundaklama yaparak cesedi yok etmek istemiş olabilir mi?”

Uygur yerine ben cevapladım bu soruyu: “Öyle olsa kundaklamayı arka bahçeden başlatırlardı, hem o zaman koliler de daha geç yanardı. Böyle kendi kendini sabote ediyor, hem de iki taraftan.”

Gökçe kahve bardağını hemen yanındaki çöp kutusuna atıp kısık ve düşünceli gözlerle bize geri döndü. “Savcı suç aletinde parmak izi bulunduğu için Leman’i suçluyor. Doktor da vücut deforme olduğu için otopsi devam ediyor diyor. Otopsi devam edecekse ya Leman’i suçlamayacaklar ya da Leman’i bu kadar çabuk suçlayacaklarsa otopsi sona ermiş olmalı. Yoksa ben mi yanlış düşünüyorum?”

"Hayır, doğru düşünüyorsun," dedi Diren. "Otopsi bitmeden kimseyi sen yaptın diye suçlayamaz. Birbirlerinden habersiz hareket ediyorlar, çok belli."

"Ahmet Akdeniz bu hastanede miydi?" Uygur'ın birden sorduğu soruyla ona döndük. Bakışları bizden uzakta, tek başına yürüyen adamda dolaşıyordu. Fötr şapkası, öne eğik başı ve bastonuyla çıkışa yürüyen kişi arkadan anlaşıldığı üzere Ahmet Akdeniz'di. "Evet," dedim mırıltıyla. "Yangından sonra buraya getirilmiş."

"Özel hastaneye götürmek yerine buraya mı getirmişler?" derken sesi küçümsüyor gibi değildi, aksine ciddiyetle sorguluyordu.

"En yakın burasıydı," dedi Diren de usulca.

"Her zaman her şeyin en iyisini tercih eden adam bir gündür devlet hastanesinde mi tedavi görüyor?" Uygur bir türlü düşüncelerin eksilmediği suratını bize çevirdi, aklında o kadar çok şey vardı ki ona yetişemediğim için endişe ediyordum. "Niye sevk ettirmemiş kendini? İkinci derece yanık bu, ağrı yapar. Buradan yürüyerek çıkmanın bile onun gibi bir adam için zor olması lazım. Nerede bunun yardımcıları?" dedikten sonra elini ensesine atıp kuvvetle sıvazladı. Çok sonra mırıldandığı şey bizi de çekmişti onun zihninin içine. "Çünkü almak istediği tek şey o kolideki mektup değildi..."

Kendimi hoyrat bir akıntıyla okyanusta yüzüyor gibi hissediyordum. "Ne yazıyordu o mektupta?" diye sordum beni görmesi için bir adım sağa kayıp.

Uygur gözlerini ovalarken, "Reha şu an kriptolojiden biriyle incelemelerini sürdürüyor," dedi pürüzleşen sesiyle. Etraf bizim için birden sessizleşmiş ve geriye sadece şüphelerimizin uğultusu kalmıştı. "Ama büyük ihtimalle bir harita çıkacak. Koordinatlar var."

Diren bundan haberi yokmuş gibi, "Oğlum, şiir yazıyordu onda..." diye sızlandı ansızın. Sonra duyduklarının imkânsız olmayacağını fark etmiş gibi çabuk düzeltti ifadesini. Aksine bir şeyler bulmuş olmak onun da hoşuna gitmişti.

"Ne şiiri, bi' bize de söyler misiniz?"

"Bir dörtlük," diye mırıldandı Uygur, iki parmağını sanki arasında bir şey varmış gibi ovaladı ve sonra avucunun içine baktı dalgın dalgın. " 'Kendi âleminizdesiniz üçünüz de.' Şiirin aslında üçünüz değil, ikiniz yazıyor. Bu da Ahmet ve Mürsel'in yanında üçüncü bir kişi olduğunu gösterir." Sonra şiire devam etti: " 'Kimse bilmez, ey ruh, uçurumlarını senin... Sırlarınız daima, daima içinizde.' Tufan'ın cesedinden

kurtulmak değil, onu saklamak istediler... Çünkü içinde, sırları içinde. Ne alacaksa aldı, şimdi de buradan siktir olup gidiyor!”

“Ben şimdi Ahmet’in peşine düşüyorum!” Diren çabuk anlamıştı dönenleri. Uygar’ın omzuna dokunup, “Siz de Tufan’ın cesedini kontrol edin!” dedikten sonra hastanenin çıkışına koştu hemen.

Diren’in uzaklaşmasının ardından Gökçe ve Uygar’la arka kapıdan hastaneye girdik. Gökçe, doktoru oyalayacağını, bu esnada Tufan’ın cesedini kontrol etmemizi söylediği için Uygar’la ikimiz gidiyorduk otopsi odasına. Tereddütlü bakışlarım ona döndü. “Kâğıttaki şey gerçekten bir harita mıydı?”

Uygar düşünceler içindeydi; ifadesine yayılan sinir, öfke, aynı zamanda sakın kalmak için gereken ufak bir anlayış, metanet... Hepsi karmakarışık hâlde olduğu için kesin bir duygu seçemiyordum ondan. Sadece düşündüğünü görebiliyordum, çok düşünüyordu. “Farklı tekniklerle şifrelenmiş bir şiir, gece boyu uğraştım ama kâğıdın yarısı yandığı için bitiremedim. Sonra da kriptolojiden biriyle halledeceğini söyleyerek Reha devraldı.”

Cevabından sonra bakışlarımı ondan çekmedim... Çekmedim. Koridorda yürürken Uygar da uzun uzun onu seyrettiğini fark etmiş olmalı ki yeşil gözlerini bana çevirdi. “Bir şey mi oldu?” diye kısık sesiyle sorduğunda kısaca iç çektim.

“Peki, Belçin Hanım’la konuştun mu bunu?”

“Konuştum.” Sabahki kravatını ve ceketini çıkarmıştı. Kollarını kıvrıldığı ve üstten bir düğmesini açtığı gömleğiyle daha günlük hayata uygun dursa da dikkat çeken bir yanı vardı yine. Aceleden dolayı öne düşmüş kumral buklesini hiç geri itmedi, yeşil gözleri kaçamak bakışlarla bana dönse de otopsi odasına ilerledikçe sıklığı azalıyordu bakışlarının. “Üst kurula ileteceğini söyledi.”

“Anladım.” Hemen karşı kapıdan çıkan Gökçe ve doktoru görünce, Uygar’ı kolundan tutup yavaşça kenardaki boşluğa çektim, elimden geldiğince normal davranmaya çalışıyordum ancak beklediğimiz boşluk ıssız bir yerdi, o yüzden Uygar da başını bana doğru eğmekte bir sıkıntı görmedi. “Yakut... Aramızda bir soğukluk mu var?”

Aynı zamanda otopsi odasının kapısını da kontrol ediyorduk, bu yüzden dalgın çıktı sesim: “Bizim aramız mı var?” Biraz uzaklaşsın diye elimi göğsüne koydum, yine çabucak parmaklarımı tuttu. “Sadece iş arkadaşınızız biz,” dediğimde otopsi odasının önünü kontrol etmeyi bırakıp birbirine geçen parmaklarımıza bakmıştı. Ardından yine beni

buldu kısık yeşil gözleri. "Ben de ona göre davranıyorum, sen de aynı şekilde davran."

Tutuşunu benden usulca ayırdı. Artık gitmemiz gerektiği için mecburen benden uzaklaşırken ben de onu takip ettim. Aramızda fazla mesafe yoktu bu yüzden az önceki sessizliğini sona erdiren yanıtını rahat duymuştum. "Akşam sana geleceğim," dedi net bir şekilde.

"Çağırmadım," derken sesim onun tekdüze konuşmasının aksine epey kızgın ve huysuz çıkmıştı. Şimdi sadece sırtını görüyordum.

Omuzlarını, gerilen gömleğinin içinde rahatlatmak istercesine hareket ettirdi. Koridorun boşluğundan ve Gökçe'nin doktoru oyaltmasından faydalanıp önümden içeri, otopsi salonuna girdi.

"Haberin olsun diye dedim," derken hâlâ çok umursamazdı.

"E ben de açmam kapıyı."

Uygur odayı kontrol ederken aynı zamanda bana cevap da yetiştiriyordu: "Açma, ben yine de sana geleceğim." Hemen sonra ameliyat masasının olduğu kısmı bulduğunda, "Burada," dedi mırıltıyla. Bana geleceğini söylerken sözlerinde taşıdığı rahatlığı öyle hızlı atmıştı ki üstünden, karşıma başka birinin geçtiğini sanmıştım. Tufan'ın cesedinin bulunduğu odada da yoğun bir koku vardı ama bu, pavyondakinden biraz farklıydı. Ceset, temizlenmişti çünkü eskisi kadar kötü kokmuyordu artık. Ameliyat masasının üstünde bekleyen cesede yaklaştığımızda ilk gördüğüm, o yeşillenmiş bedenden geriye kalan daha soğuk bir tendi. Açık gözleri kapanmıştı ve artık mide bulandırıcı bir ölü değil, ürkütücü bir ölüydü. Yalnızca yaşayan hâlimden değil, bu nefes alamayan hâlimden de faydalanmışlardı onun. İnsan bazen bir şeyler hissetmeyen hâliyle de aşığılanabiliyordu demek ki.

Tufan'ın çevresinde yavaşça dolaştım ve en sonunda, alelacele kenara bırakıldığı belli olan yamuk evrakı kavradım, otopsi işlemiyle ilgili bir formdu ve birbirine karışan hızlı bir yazıyla doldurulmuştu tüm kâğıt. "Forma bakınca otopsi tamamlanmış gibi görünüyor," diyerek Uygur'ı bilgilendirdim hemen.

"Bir de cesede bakalım o zaman." Uygur adım adım diğer tarafa yürüdü, artık Tufan'ın başındaydı. Saçlarını hafifçe geri çekti, orada görmeyi beklediği şeyi göremeyince, "Baş kesiği yok," diye mırıldanmıştı, hemen sonra eliyle göğsünü işaret etti. "Göğüs muayenesi yapılmamış."

Otopsinin devam ettiğini duyunca ve tamamlanmış bir form görünce bunların yapılması gerektiğini düşünmüştük hâliyle.

"Yalnızca karın açılmış." Uygur, bahsettiği karna sürdü elinin tersini. Oraya bir yarık açılmış ve ardından dağınık bir dikişle kapatılmıştı. Kenarda bekleyen belirgin üç bıçak darbesi de Leman'ı suçladıkları şekilde oradaydı. Tufan'ın nefessiz ve solgun bedeni üzerinde gezinen bakışlarımız yavaşça yukarı kalktı. Uygur'la birbirimizi bulduğumuzda ikimiz de ifadesizdik fakat hissettiklerimiz tahmin edilebiliyordu. Şimdi elimizde olmayan bir şey, tam da düşündüğümüz gibi Tufan'ın soğuk bedenine gizlenmiş, alınmış ve biz ona ulaşmadan uzaklaştırılmıştı buradan.

Hızlı bir günün ardından hayat beni tekrar kendimle baş başa bıraktı. Sessiz dairemin salonunda oturup sarı bir ışık yansıdığı için mavisini daha az belirgin olan ortancalarımı seyrettim. Gayriihtiyari parmağımı sürtmeye başladığım kitabın soğuk yüzeyli kapağı onu bir an önce okumam gerektiğini haykırsa da kulaklarım tüm seslere kapalıydı. Bir mavi ansızın kapladı tüm bakışımı... Göğsüme sakın doluşan nefes beni epey titrekçe terk ederken usulca önüme döndüm. Aylardır aynı yeri tekrar tekrar okuduğum kitap son bir ezber yapayım diye yine kaldığım yerden açılınca içim bunalmıştı. Hâlbuki bunun başta iyi bir fikir olacağına inanmıştım.

"Okumayacağım daha fazla." Küskünlüğüm onaymış gibi kitabı örtüp sehpa üzerine bıraktım ve aceleci adımlarla pencereye yaklaştım. Hava kararalı çok olmuştu ve kapalı pencerenin ardında cama vura vura yağın yağmur tam sokak lambasının önünde olduğum için net görünüyordu. Bazen rüzgâr yerdeki su birikintilerini dalgalandırdığı için şüpheye kapıldığımdan uzun uzun baktım birbirine çarparak yere düşen yağmur damlalarına... Ve pencerenin kenarından çekilmeme vakit kalmadan karşı kaldırıma bir araba park etti, normalde bakmam ya... Baktım. Adı konmamış bir merak, belki de istek, beklenti, ona güzel bir şey denmesini istemediğim şekillerde baktım karşı kaldırıma. Arabanın kapısı sanki yorgun bir el onu itmekte zorlanıyormuş gibi adım adım açıldı, sonra o indi arabadan.

Uygur.

Yağmurun altında hızlı nemlenen saçlarına parmaklarını daldırıp önünden çekti. Diğer elinde sürekli ekranını ceketine sildiği telefonunu tutuyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen başını yukarı kaldırdığında beni orada bulması çok zamanını almayacaktı. Ve tam da tahmin

ettiğim gibi, aradığı yerde beni görünce zar zor bir yerlerine bastığı telefonu kulağına yasladı. Arkamdaki sehpa bekleyen telefonum aydınlandı hemen. Telefonu yerimden alıp aramayı cevapladım. Kalbim sabahki kızgınlığımdan olsa gerek çok hızlı atıyordu, bu yüzden ilk konuşan olmayı tercih etmemiştim. Ne var ki o da davetsiz gelişine rağmen bir şey söylemeye tenezzül etmedi. Yağmur sesinin doldurduğu huzurlu bir sükûneti kucakladık ikimiz de.

En sonunda suskunluğumu bozup, "Gelme demiştim," dedim. Sesimde bir boşukluk vardı ama bunu Uygur büyük ihtimalle sinirime yoracaktı. Sinirli değildim ki... Pencereye geri döndüm ve onun yağmurun altında ıslanmaya devam eden hâlini seyrettim. Bedenini hafifçe arkasındaki arabaya yasladığında bir elini de dizine koymuştu, ondaki beklentiye rahat fark edeceğim kadar yaklaşmamıştı ama o kadar yoğun bakıyordu ki... Ya da ben çok dikkatli inceliyordum onu uzaklığıma za rağmen... Bilinmez bir sebepten ötürü her şeyini okuyabiliyordum.

Başını omzuna yatırdı Uygur. "Sana, her ne olursa olsun geleceğimi söylemiştim."

"Ama açmayacağım kapıyı."

"Hiç mi?"

"Hiç..." Fısıltıya yakın sarf ettiğim sözlerden sonra hafifçe boğazımı temizledim. "Git buradan."

"Gidebilsem giderdim." Doğrudu arabadan. "Ama gidemiyorum... Yapamıyorum, Yakut, seni daha yakından görmeye ihtiyacım var."

"Senin yakınlarından nefret ediyorum, biliyor musun?" Elim aramızdaki mesafeyi kontrol eder gibi cama gitti, bu denli uzakta olmasaydı ona tutunurdum aslında. "Senin her şeyinden nefret ediyorum..."

"Daha yakından nefret et bence, uzaktan güzel çıkaramazsın hıncını."

Bir süre sessiz kaldığımda Uygur bunu kabul edişime yormadı. Hâlâ aynı yerde bekliyordu dikilerek. Sükûnetimin tek sebebi, onun bana kelimeleri bile unutturabiliyor olmasıydı. İçtiğim suyun bile tadını değiştirmişti o. Telefon vesilesiyle kulağıma ulaşan yorgun nefes seslerini dinlerken, "Niye böyle bir adamsın sen?" diye mırıldandım.

O da sevimli bir merakla sordu: "Nasıl bir adammışım?"

"Pislik."

"Bunu böyle uzaktan konuşmayalım bence."

"Uygur..."

“Bekle, biraz daha yakından kız bana. Belki yumruk atmana da izin veririm, öyle rahatlıyorsun.”

Adımlarını bir süredir beklediği yerden ayırdı ve evime yaklaşmaya başladı. Telefonu indirmeden bir avucumu şaşkınlıkla dudaklarıma kapattım. Sonra da hızla dış kapıya gidip apartman kapısının düğmesine bastım. Dakikalar sonra Uygur merdivenleri tamamladığında ona açmayacağımı söylediğim kapının ardında olacaktı, hatta açtığımda karşımda... Sınırlarımı aşmasına izin verirsem yanımda. Her ânımda o olacaktı. Bense verdiğim sözlerin karşısında...

Her şeye rağmen kapının kulpunu indirdim. Artık yağmura karışan nefes seslerini değil de basamaklarda yankılanan adım seslerini işitiyordum. Saniyeler sonra aşağı eğilerek kontrol ettiğim merdiven boşluğunda onun, yeri seyretmek için eğilmiş başını gördüm. Islak tutamları daha birkaç saniye önce geri itmiş olsa da tekrar dağılmıştı haylazca. En sonunda orada olduğumu fark etti ve henüz bitirmediği merdivenlerin son basamağındaiken bakışlarını bana kaldırdı. Yüzü aydınlandı. Eve girmek için tam olarak kapının önüne geldiğinde aralık kısmı biraz örtüp orayı da bedenimle kapattım. Bu esnada içeri girmeye yeltendiği için az kalsın bana çarpacaktı. Mecburen duraksadı. Kader böyle bir şey ya... Yine göz gözeydik. Bunu o kadar da sorun etmedim. Yüreğine karşı koyamayan oysa acıyı da o çekerti. “Şimdi... En baştan söylüyorum. İçeri girdiğinde...” dedim üstüne basa basa. “...aramıza koyduğum mesafeyi asla aşmayacaksın.”

“Şu anki gibi mi?” derken geldiğinden beri ilk kez keyifle kıvrıldı dudağı.

Uyarırcasına kaşlarını çatıttım. “Uygur bak, ben dalga geçmiyorum.”

Uygur hafiften örttüğüm kapıya elini yasladı ama hiç itmedi, omzunu pervaza verdiğinde bu sınırlardan ötürü sıkıntı duyuyor gibi durmuyordu. “Ben de... Mantıklı açıklamalar sunarsan sözüne uyarım.”

“Benim sana mantıklı açıklama yapma mecburiyetim yok. Geçmeyeceksin sınırlarımı.” Bu işi tatsız bir oyuna ya da sıkıcı bir inada bindirmek istemediğim için kapıyı tamamen açtım. Uygur da yaslandığı pervazdan ayrılıp gözlerine baka baka içeri girdi. Ayakkabılarını düzgünce kenara çıkarırken etrafı kirletmek istemiyor gibiydi. Hatta saçlarını tekrar arkaya yatırdığında su sıçratmamaya bile özen gösterdi. Parmaklarını askılı tişörtünden açıkta kalan koluma koyup biraz sıvazladım tenimi, sonra da başımla içeriyi işaret ettim. “Yürü.”

Bana kısa bir bakış attıktan sonra etrafı inceleyerek salonuma ilerledi Uygur, içeri geçtiğinde koltuğa oturmasını beklemiştim fakat bunu yapmadı. "Pantolonum ıslak değil," derken bunu bilmemi önemsemesi hoşuma gitmişti. Yine de dudaklarımı zorlayan tebessümü son anda dizginleyip umursamazca omuz silktim. Bu pervasızlığımın ardından gömleğinin önünü tuttu ve hafiften salladı. "Ama gömleğim için aynı şeyi söyleyemem," dediği sırada yüzündeki mahcubiyet o kadar sahteydi ki... Apaçık eğleniyordu benimle.

"Kurur birazdan, sıkıntı değil."

İnatlaşacağımızı biliyordu ve aptal ya... Gerçekten keyif alıyordu bundan. Üstten ilk düşmesine dokunduğunda ben çoktan eğilip koltuktaki dağınık yastıkları düzeltmeye başlamıştım. "Çıkarmayayım mı yani?" dediğini duydum bu sırada.

Bir yastık üzücü bir son yaşayarak elime düştü. "Ben mi dedim yağmurda bekleyip ıslan diye?" derken yastıktan çıkarıyordum tüm hıncımı.

"Tamam."

"Ne tamam?"

"O zaman sarılırken ıslak gömleğime değmiş olursun. Onu da ben sorun etmem, Yakut, benlik bir şey yok."

"Ne münasebet ya? Ben sana niye sarılayım?"

"Güzel olurdu çünkü."

"Ya ben daha kapıda demedim mi mesafenı koru diye? Başladın hemen..." Beni pek de ciddiye alıyormuş gibi görünmediği için kollarımı iki yana bırakıp sesli bir nefes bıraktım dışarı. Bu esnada o da klasik Uygur gibi davranmaya başlamıştı. Elleri ceplerinde, iğneleyici gözleriyle evimi seyrederek yanıma yaklaşıyordu. Bana bakmadığını düşündürüp sonra gözlerime tutunduğunda irkildiğimi hissettim. "Ciddiye almayacak mısın beni?"

"Biliyor musun, Yakut? Seninle ilgili senin bile fark edemediğin bir şey var." Tamamen karşıma geçtiğinde boşdaki elini koluma koydu. Yavaş yavaş aşağı kayıp bileğimi sardığında başparmağı damarımda dolaşmıştı usul usul. "Sözlerinden çok gözlerin anlatıyor gerçekleri... Niye tekrar kaçmaya başladın benden?"

"Ben hep..."

Sözlerimi yarıda keserek başını iki yana salladı, artık o da ciddiydi. "Ben gördüğümü anlayamayacak kadar aptal mıyım?"

"Belki de," dedim mırıltıyla.

"Her şeyi yanlış anladım yani?"

Başım yavaş yavaş öne eğildi. "Hı hı... Yanlış anladın."

Diğer elini, ondan kaçırdığım ifademi görmek için nazıkçe çeneme sarıp başımı kaldırdığında, "Gözlerime bak," demişti. Biliyordu çünkü öyle yaparsak artık birbirimizi anlamamak için hiçbir engelimiz kalmazdı. "Bak..."

"Hayır."

"Bakar mısın?"

"Yok."

"Bana bakmanı seviyorum ama."

Nemlenen gözlerim, korkuyla ve titrek şekilde ona kaydı. "Ben o kadar seviyor muyum peki sana bakmayı?"

"Sevmiyor musun?" Uygur içimdeki sesi işitmek konusunda beceriksiz değildi. Gözlerime bakıp ruhumu okur gibi, "Korkuyor musun yoksa?" diye sordu. Gözlerimi kaçırıp tekrar titrek bir nefes çektim içime. Saniyeler sonra, "Yanlış geliyor," diye bir itiraf döküldü dilimden, bu sanırım ona karşı edip edebileceğim en büyük itiraftı. "Çok yanlış bir şeymiş gibi geliyor, böyle olmak... Dokunmayı bırak, gözlerini bana çevirmen bile yanlış hissettiriyor, Uygur."

"Doğrusu ne peki?"

Uzak durmak diyemedim, sessizce bekledim. Bu esnada çenemdeki eli belime kaydı, tam şimdi o dokunuşuna müsaade etmeyip gitmek istedim yanından. Hatta arkamı bile dönmüştüm fakat parmakları karnıma sarılıp yavaşça beni kendine çektiğinde yerini bilir gibi çenesi omzuma yaslandı.

"Ben sana söyleyeyim mi?"

"Söyleme."

"Yok söyleyeceğim." Israrından dolayı bana sardığı kolunu sinirle çimdikledim, böyle yapınca güldü epey keyifle. Ama gerçekler dilinde kırılınca başka bir soru sormak zorunda kalmıştı: "Sen hep böyle benim hırçın Yakut'um olarak mı kalacaksın?"

"Hırçın değilim ve senin de değilim," derken epey güçsüz bir itiraz oldu bu. Kızgın değildim, hayır, kızgındım... Sanırım yanaklarım kızarmıştı biraz. En sonunda ondan kopup geriye giderken dağılan saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. "Peki, sen hep benimle alay mı edeceksin böyle?"

"Ben seninle alay etmiyorum, ben seninle gülmeyi seviyorum," dedi ve bunu söylerken o kadar ciddiydi ki.

“Benim güler gibi bir hâlim var mı, Uygar?”

“Sen de böyle asık suratınla, huysuzluğunla bir şekilde gülüyorsun işte.”

Doğruluğuna karşın gözlerimi devirdim. “Aptal... Sen niye bu kadar açık sözlüsün acaba?”

“Niye olmayayım?”

“Bilmem... Olma işte.”

O an Uygar’ın hareketlenen âdemelmasına anbean şahit oldum. “Açık konuşmamak için ne gibi bir sebebim var benim? Niye sana deli gibi âşık olduğumu söylemeyeyim?”

“Sevmiyorsun beni,” diye itiraz ettim hemen.

“Ne yapıyorum peki?” derken dudaklarında şaşkın bir gülüş belirmişti Uygar’ın.

Ayağımı çapraz hâle getirip kendi çıplak kolumu sararken, “Eğleniyorsun,” dedim.

“E herhâlde eğleneceğim, oturup ağlamalı mıydım seninle?” Konuşmasına devam etmeden önce kuru dudaklarını ıslattı. “Seviyorum kızım seni, deli oluyorum sana.”

Kaşlarım hızla çatıldı. “Şöyle söyleyip durma!”

“Ama yalancı değilim, ben söylerim,” derken gülerek kollarını iki yana açtı, sanki o anlamda söylemişim ben onu... Aptal. “Gizlim saklım da yok, kaçtığım korktuğum bir şey de yok.”

“Keşke biraz utanman olsa...” dedikten sonra hızlanan nefeslerim yüzünden parmaklarımin ucuyla burnumu tuttum ve o hâlde ardıma dönüp gitmeye koyuldum, elim hâlâ burnumu kapattığı için, “Ben uymaya gidiyorum,” demem biraz boşuk duyulmuş olmalıydı dışarıdan. “Sen de defol git.”

O da peşimden geliyordu, adım seslerinden belli oluyordu bu. Nefessizlik beni kendime getirdiğinde odamın kapısının önünde durup Uygar’a bakmak için geriye döndüm. Adım adım yaklaştı ve açık kapının önünden odama baktı. “Tüh, sadece bir yatak mı var? Ne yapacağız şimdi?”

Elimi pervaza koyup geçmesini engelledim. “Ben sana defol git demedim mi, Uygar?”

O da kolunu bir üst tarafa yaslayıp çatık kaşlarının altından gerçekten incelercesine odama bakmaya başladı. “Yok, duymadım. Duy-sam kesin giderdim,” dedikten sonra bileğimi yasladığım yerden indir-miş, odama girmişti. Aheste adımlarla yatağıma yaklaştı. O yastığımı

alırken ben parmaklarımı bu sefer tebessüm etmek için çıldıran dudaklarıma bastırdım. Uygar beni böyle görmemeliydi. Derin bir nefesle kendimi rahatlatıp, “Yastığımı bırak,” dedim hızlıca. “Ben yastığım olmadan uyuyamam!”

Uygar olduğu yerde duraksayıp derin bir nefes bıraktı dışarı, bu esnada gözlerini saniyelik olarak kapatıp açmıştı. Ciddi ifadesinden dolayı hiçbir şey söylemeden odadan ayrılacak sanmışım fakat o yanımdan geçtiği an, birden elini belime sardı ve beni havaya kaldırıp yanında götürmeye başladı. “Yastığınla gel sen de o zaman,” demişti benimkine benzeyen bir inatla. “Ayrılmamış olursunuz... Ne diyorsun?”

“Ya aptal mısın Uygar, bıraksana!”

Salona geçtiğinde yastığı koltuğa fırlattı. “Al, bıraktım.”

“Onu mu dedim ben sana ya?” diye bir daha sızlandım. “Beni bırak, beni!”

Sanki çok zor bir şeyden bahsediyormuşum gibi sıkıntıyla mırıldandı Uygar ve burnunu çekti. “O nasıl olacak şimdi?”

Bir elimi omzuna vurdum, diğer elimle de ilgisini görmezden gelebilmek için gözlerimi ovalıyordum. Çok geçmeden koltuğuma oturdu, kenara bıraktığı yastığı baş ucumuza koydu ve beni de kendiyile beraber uzandırdı oraya. Elini uzatıp kolumun üstünden beni sardığında sanki evden gitmesini istememişim gibi kendi kolumu üste alıp bambaşka bir konuda sızlandım ona. “Benim kolum üstte olsun...”

O da sessizce inat etti, yine tamamen sardı beni. Niyeti benim gibi üstünlük taslamak değil, beni sarıp sarmalamaktı. Ama ben yine aynı-sını yapıp kolumu üste koydum. Bunu birkaç defa oyun gibi sürdürmüş olsak da Uygar pes etti ve yavaş yavaş dudaklarını bastırdı saçlarımin arkasına. Kelimelerin üstüne basa basa, “Bundan sonra bana soğuk davranma,” demişti. “Davranacağım,” diye direttim, bundan daha başka bir şey yapmayı bilmiyorum ki...

“Benimle inatlaş,” dedi Uygar. O hiç rahatsız olmuyor muydu benden? “İstediğin kadar hırçınlaş...” Tırnağımı çaresizce koluna bastırırken onu dinlemeye devam ettim. “Cümle âleme benden nefret ettiğini söyle ama ne olur bana yüz çevirme, tamam mı?”

Aslında ona daha farklı bir şey söyleyebilirdim. Onun beni anlamaya çalıştığı gibi ben de onu anlamak için başka şeyler sorabilirdim Uygar’a. Fakat aptalca birkaç kelimedenden daha fazlası çıkmadı dudaklarımdan. Güçlü tutmaya çalıştığım fakat güçsüzlüğünün sadece

benim farkında olduğum bir tonda, "Niye böyle şeyler istiyorsun sen? Salak mısın?" diye sordum.

O da çok anlamlı bir cevap vermedi zaten: "Evet," dedi direkt. "İyi."

Salon artık karanlıktı. Örtülü pencereye yağmur damlaları çarpıyor, tıklar tıklar sesler çıkarıyordu. Bir de bizim soluklarımız vardı içeride. Az sonra üst komşu sandalyesini yere sürte sürte bir yerlere götürdü, bu sessizliğimizi kıran bir gürültü olmuştu. Saat de fazla geç değildi fakat günün yorgunluğundan olsa gerek, ikimiz de erken bir uykuya dalacaktık. Dudakları ise hâlâ hareketliydi Uygur'ın. Kaydı, kaydı ve en sonunda çenemle boynumun birleştiği noktada durdu, oraya dudaklarını bastırırken ve hatta beni koklarken uzun uzun öptü gibi geldi bana ama geri çekilince ne kadar kısa sürdüğünü fark ettim. "Çok iyi uykular, gelincik," dedi kısık bir mırıltıyla.

Kapalı gözlerimin üstünden kirpiklerime dokundum, yanaklarım yanıyordu cayıır cayıır. Bendeki bu ateş onu da yakсын istiyordum. "Umarım sen berbat bir uyku geçirirsin," diye mırıldandım.

Uygur güldü ve sonra usulca fısıldadı: "Bu hâldeyken zor."

Gözlerim yeni bir gün için aralandığında hava henüz aydınlanmamıştı. Buna rağmen saçlarıma değen sakın birkaç dokunuş, parlak güneş ışığı gibi uykumu kaçırmış, gözlerimi daha kuvvetli aralamama sebep olmuştu. Salonumun koltuğunda uyuduğumu evin karanlığına rağmen hemen fark ettim. Farkına geç vardığım şey üstümdeki örtüydü. Ne zaman örtüldüğünü bilmediğim battaniyeyi sıkıca kavrayıp göğsüme bastırdım. Bu esnada arkamda uzanan Uygur'a çarptım. Buna rağmen benden uzaklaşmaya ya da saçlarımla oynamaya ara vermeye yeltenmedi. Artık bu hâllerine pek şaşırmıyordum. Böyle yapacağını bile bile dün gece onun kollarında bir sözü çiğneyen bizzat bendim zaten.

Gözlerim yavaş yavaş konsolda duran dijital saate kaydı. Gece erken uyuduğumuz için saatin dört buçuk olması uykusuzluğumu tırmalamamıştı. Yerimden kalkmadan önce örtüyü çekmek için elimi karnıma koyduğumda hâlâ bana sarılı olan Uygur'ın koluna çarptım. Aslında bu, onu kendimden uzaklaştırıp eskisi gibi yalnız bir sabaha devam etmek için bahanem olabilirdi ama parmaklarını benimkilere geçirince onun bahanesi olmuştu bu. Ben de bir şey demeden sessizce uzanmaya devam ettim. Nasıl olsa saat daha erkendi. Bu onunla yan yana kalmaya yeterdi.

Çok sonra, "Günaydın," dedi mahmur bir sesle.

Cevap vermeden sessizce ayaklandım. Ellerim oyalanacak bir yer arar gibi sürekli saçlarımı toparlayıp omzuma bırakırken Uygur ise doğrulup oturduğu yerden beni seyrediyordu. Bakışlarım ona kaymak istemese de yolumun sonu uymuş gibi gözlerimi Uygur'a çevirdim dakikalar sonra. "Ne var?" dediğimde gülüşü biraz daha artmıştı.

"Bu utangaçlık ne, Yakut?" derken gülüşüne rağmen kaşlarını çatı karşımda. "Bir dakika... Yanakların mı kızardı senin?"

Parmaklarımı yanaklarıma bastırdım. "Abart... Niye kızarsın yanakları?"

Hemen sonra koltuktan kalkıp banyoya yöneldi adımlarım. Uygur da hiç beklemeyip ayaklanmış ve peşime takılmıştı. Ara ara geri döndüğümde onu sabaha rağmen doludizgin bir tebessümle görmemin izahını yapamayacak kadar bulanıktı zihnim. "Değil mi?" diye mırıldandı yoğun bir imayla. "Sanki bütün gece benimle uyumamış gibi sabah niye benden utanasın ki?"

"Seninle uyuduysam ne olmuş?" diye sorarken banyo kapısını açtım sertçe. Bu ona beni darmadağın ettiği için bağıramamanın hıncıydı. "Uykum var diye uyudum işte, başkası olsa başkasıyla da uyurdum."

Musluğu açıp elimi yüzümü yıkamaya başladığımda Uygur gerimde kalakalmıştı öylece. En sonunda eğilip lavaboya tutundu, artık biririmizi aynadan seyrediyorduk. Avucuma doldurduğum suyu yavaşça yüzüme sürüp sonra o ıslaklıkla saçlarımı arkaya iterken Uygur'ın mahmur hâlini seyrettim, bu hâline tanık olmak başka bir yerde karşılaşmaktan daha farklıydı. Bir kere derli toplu değildi; hazırlıksızdı, dağınıktı saçları ve uykudan dolayı gözleri kısılmıştı. Bu onun hiç şahit olmadığım bir yanıydı.

Hâlâ yanımda lavaboya yaslıyken başını ağır bir hareketle bana çevirdi. Aynadan görebildiğim kadarıyla kaşları da çatılmıştı. Az önce söylediğim şeye karşın, "Anlamadım?" dedi sert bir tonda. "Ne yapıydın?"

"Neyi ne yapardım?"

Aynı keskin tavırla bir daha sordu Uygur: "Kiminle uyurdun?"

Aynadan bakmayı kesip direkt ona çevirdim başımı, seyrek bir kızgınlık belirmişti suratında. "Başkasıyla," diye mırıldandım.

Sert sesinde kıskanç hâlde can buldu bu sefer ismim. "Yakut..."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, demek o da beni kızdırdığında aynı böyle keyif alıyordu. "Uykusu gelen uyur," derken banyo dolabına uzanmıştı kıpırtılı parmaklarım. "Sen uyumaz mısın?"

Oradan diş fırçam ve macunumu almak için uzandığımda Uygur'un bir an sessizliğe bürünmesiyle kaşlarım çatıldı fakat geri çekilirken açılan belimde gıdıklayan dokunuşlarını hissedince, bu sessizliğinin altında daha oyunbaz bir sebep yattığı çıkmıştı ortaya. Kaçmaya çalışırken iki büklüm kesildim. Şaşkın gülüşlerim arasında kelimeler kaybolacak gibiydi sanki. "Ne yapıyorsun? Uygur! Dur!"

O ise sanki az önceki sözlerimin intikamını alır gibi huysuz suratıyla beni gıdıklamaya devam etti. "Sana beni deli et, dediğimde bundan mı bahsettim ben?" diye homurdanışı gülüşümü biraz daha artırmıştı.

Kolunu kavrayıp kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Uygur, bırak sana!"

Arkadan sardığı kolları belimde ve karnımda dolaşırken ön tarafa kaçmak istedim, ufak banyoda öyle bir oyun kurmuştu ki bana kaçmak da zordu. Artık gülmekten canım acıyordu. "U... Uygur!" derken ağrıyan yanaklarıma ellerimi uzatamamıştım onu zapt etmek için uğraştığımdan dolayı. "Uygur, bak hiç hoş değil, ne olur gıdıklama!"

Kaçmak için son kez çaba sarf ettiğimde Uygur merhamet edip bıraktı neyse ki. Sırtımı hızlıca banyoda duvarına yasladım, derin derin nefeslenirken bendeki hâlin bir benzerini o da yaşıyordu. Sonra kolunu kaldırıp işaret parmağını bana uzattı. "Bir daha söyleyecek misin öyle şeyler?"

"Bir daha söylemek mi?" diye hayretle seslendim. "Bir dahakine bizzat yapacağım, aptal!"

Başını omzuna yatırdığında yaramaz bir çocuğa bakar gibi bakıyordu artık. "Yakut, bunu düşünmek bile istemiyorum, lütfen kışkırtma beni," derken sakın tuttuğu sesindeki huysuzluğu çok iyi tanıyordum.

Tekrar yanına geçtim ve ufak bir yumrukla omzuna vurdum. "Ben de yalvardım sana ama sen bırakmadın beni!"

Açık dolaba uzanıp oradan hiç kullanılmamış diş fırçasını alırken, "Güzel gülüyordun," dedi yorgun bir mırıltıyla.

"Ne?"

"İlk kez..." dedi gitgide sakinleşerek. Diş fırçasının zaten açık olan kısmını tutup tamamen yırttı ve içinden çıkardığı fırçayı ıslatırken bana baktı. "...gerçekten ilk kez böyle içten güldüğünü duydum, Yakut."

“Aptal gibi gıdıkladın ya beni?” diye alçak bir tonda onu cevaplar-ken çok da mantıklı konuştuğuma inandığım için değil, sadece sessiz kalmamak için söylemiştim bunu.

“Keşke böyle güldüğünü duymak için gıdıklamam gerekmeseydi işte, yavrum, onu söylüyorum.”

“Gülünecek bir şey olsa zaten gülerdim.”

“Peki, böyle somurtacak ne var?”

“Sen varsın ya, aptal...” Ve birden, gerçekten içten gelen bir dür-tüyle kalçamı hafifçe ona doğru vurdum. İstendik bir şey değildi, iki-miz de bunu beklemediğimiz için şaşırmiştık hâliyle. Diş fırçası ağzım-da kaldı, gözlerim de Uygur’ın gülmek için zor duran hâlinde takıldı kaldı. “Ne bakıyorsun?” diye homurdandıktan sonra hızla arkama dönüp banyo kapısına baktım... Ne yaptım ben az önce? Banyo kapısı-nı seyrederken dişlerimi hırslı hırslı fırçalıyordum artık, çıldırmamak için zor duruyordum orada. Yüzünü yıkamayı bitiren Uygur elini be-lime atıp beni tekrar geri çevirmeye çalıştı ama bu esnada gülüşüne engel olmaya çalıştığından dolayı sesi epey boğuk çıkmıştı: “Tamam, dön hadi, bir şey görmedim ben.”

Keyif alıyordu işte, çok keyif alıyordu.

Diş fırçasını çıkarıp elimi ağzıma örttüğünden sonra köpüklerden dolayı zorlukla ilettim meramımı. “Zaten bir şey yapmadım!”

“Aynen öyle, güzelim benim,” derken ıslandığı için öne düşen bir tutamı eliyle geriye yatırdı Uygur. Benim bir an önce banyodan çık-mam, daha doğrusu Uygur’dan uzaklaşmam lazımdı. Sessizce ağzı-mı çalkaladıktan sonra utanç içinde geri kalktım. Arkamda durmuş, dişlerini fırçalayan Uygur’ı aynadan gördüğümde ondaki ifadesizliğe rağmen yanaklarıma yeni kırmızılık yayılmıştı. Temiz diş fırçamı kutu-suna geri koydum, ellerimi havluya sildim, bu esnada ona bakmaktan kaçındım ancak en sonunda Uygur’ı buldu bakışlarım, o da ne söyle-yeceğimi merak eder gibi bakıyordu. Titrek bir nefes bıraktım dışarı. “İşini bitirdikten sonra fırçayı çöpe at.”

Ve banyodan çıktım, aceleci adımlarla odama geçtiğimde ayna-dan kendime bakasım bile gelmemişti. “Aptal Yakut, beraber uyumak senin neyine...” dedim kıyafetlerimi hazırlarken, saçlarımı da sinirle geri ittim. Sadece yarım saat içinde bana sayısız duygu yaşattığı için karmaşaya düşünce Uygur’a mı kızsam kendime mi kızsam, bileme-miştim. Sadece kalbimin hızının azalmasını, hatta gitgide durmasını

istiyordum. “Döveceğim seni, Uygar,” diye mırıldanırken kıyafetlerimi çıkarıp kenara koydum. “Döveceğim seni, döveceğim, döveceğim...”

Ancak bunu art arda söylemek bile işe yaramadı, tüm gece ona sarılışımın izleri parmaklarımda birer titremeye dönüşmekte ısrarcıydı. Çıplak kollarımı kendime sarıp, “Of!” diye sızlandım, Uygar’ı aklımdan çıkarmak için hızlı hareket edince hazır hâle erken gelmiştim ama utancıma karışan sinirimi bitiremedim bir türlü. Bu hayatımda yaşadığım en... Hayır, bu hayatımda yaşadığım en güzel sabah değildi. Bu benim ilk sabahımdı.

Tamamen hazır olunca odamın kapısını açıp salona geçtim, yüzümdeki sert ifadeyle içeriye bakınırken Uygar’ı pencere kenarındaki mavi ortanca çiçeklerimin yanında, onları seyrederken bulmuştum. Çıplak adımlarımın parkede bıraktığı ufak sesi duyunca geriye döndü. “Nereye kaçtın sen?”

“Sana ne.”

O gülerken ben hiç yeltenmedim buna, zaten onu güldüren de benim sinirim olmuştu. “Bir gün kafayı yiyeceğim senin yüzünden,” derken yanaklarımı avuçlarına alıp gözlerini ağır ağır çehremde dolaştırırdı. “Sen şu huysuzluğunla kafayı yedirteceksin bana.”

Gözlerimi devirdim. “Ne olur ye...” dedikten sonra bu da benim bahanem olsun diye, yanaklarıma koyduğu ellerini kavradım üstten. “Sen söyle bakayım, o diş fırçasını çöpe attın mı?”

“Hayır, atmadım.”

“Ben sana at demiştim.”

“Sakladım onu.”

“Niye?”

“Bir daha geldiğimde kullanacağım.”

“Aptal...” dedim titrek bir mırıltıyla, konuyu değiştirmek sanırım biraz işe yaramıştı. “Ben onu bi’ bulayım!”

“Asla bulamazsın.” Uygar yine fazlasıyla kendinden emindi, ona ters bir bakış attıktan sonra mutfağa geçtim. Peşimden geldiğini biliyordum, adım sesleri çabuk ulaştı kulağıma. “Nereye sakladın ki?” derken öğrenmeyi gerçekten isteyen masum bir merakla çatladı sesim.

Belini tezgâha yaslayıp ellerini de arkaya koyduğunda hâlâ gülüşü sona ermemişti. “Bilmem, unuttum ama sonraki gelişimde hatırlarım. Yine beraber uyandıktan sonra hatırlarım.”

Dışlerimi hızla alt dudağıma geçirdim, Uygar bunu gülmek için yaptığımı çok iyi anladı, hem de çok iyi... Gardımı düşürmemi bekleyen

sabırsız ifadesinde aynı zamanda yoğun bir sessizlik, sakinlik vardı. Sanki meydan okuyordu. Yine de burnumdan derin bir nefes bıraktıktan sonra, "Neyse," diye mırıldandım. "Ben sana bi' kahvaltı hazırlayayım, belki boğazında falan kalır."

Bunun için gerçekten buzdolabına yönelmiştim ki Uygur telefonunu çıkarıp saate baktıktan sonra, "Bir şey yemeyeceğim," dedi. Ben de genelde kahvaltı etmezdim ama Uygur'ı böyle bırakmak istemedim o an. Neden bilmiyorum, sevdiği şeyleri önemseyesim gelmişti. "Sen kendine hazırla sadece."

"Ben de yemeyeceğim ama sen niye yemiyorsun?"

"Pek vaktim yok, biraz sonra çıkmam lazım." Telefonu cebine atıp kaşlarıyla buzdolabını işaret etti bana. "Sen otur ye."

"Yok, ben sevmem kahvaltı etmeyi." Sonrasında tezgâha yaklaşıp kahve makineme dokundum. "Sadece kahve içeceğim, sana da yapıyorum?"

Başını bir kere öne eğip kaldırdı. "Olur, kahve içerim."

Hızlı birer kahveden sonra rafta duran iki kupama baktım, birisi sık kullandığım kaktüslü bardağımdı, diğeri de eve ilk taşındığımda öylesine kullanmak için mecburen aldığım yeşil bir bardaktı. İkisine de kahve doldurduktan sonra kaktüslü olanı Uygur'a uzattım. "Afiyet olsun."

"Ellerine sağlık."

Tezgâha yaslanmış, ikimiz de kahvelerimizi yudumlarken Uygur sıcak olmasına rağmen hızlı hızlı içiyordu. "Çok mu acelen var?" diye mırıldandım peçeteyle dudağımı silip.

"Biraz." Yine telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. "İlk önce eve uğramam lazım, sonra..." Sözlerinden sonra biraz bekledi. Gitgide aydınlanan hava, yüzünü daha net bir hâle getirirken Uygur da sabahın aksine şimdi daha düşünceli hâldeydi. "Birkaç yere gideceğim."

"Saklamana gerek yok, anlıyorum. Üstü kapalı konuşsan da gideceğin yerlerin neyle ilgili olduğu çok belli."

Keyifsizce güldü Uygur. "Öyle mi?"

"Davanın peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Bardağın yüzeyinde parmaklarımı dolaştırdım ufak ufak. "Sevta da dün senin gibiydi, kızdım ona biraz... Gerçi o sırada senin Belçin Hanım'la konuştuğunu bilmiyordum." Gözlerim tekrar yukarı kalktı. "Sonradan içim rahatladı sayılır tabii, sen konuştuk deyince."

Uygar son yudumunu içip bardağı tezgâha koydu ama elini üstünden çekmedi. Tenindeki yanık izleri fazlasıyla belliydi, o benden daha çok yanmıştı. "Belçin Hanım müsaade etmese sen hiçbir şey yapmaz mısın bu dava için?"

"Bana söylenen her şeyi yaptım zaten," derken hafifçe omuzlarını silktim. "Biliyorum, her şey çok şüpheli görünüyor. Kanalizasyona ceset saklamaları, kundaklama meselesi, Leman'ın suçlamasındaki sakatlık, otopsi bile yarım yamalak hâlde... Bunlara bakınca dediğin gibi altında daha kötü bir maksat arıyorsun ama bir noktada emir komuta zincirindeyiz, Uygar, elbette Belçin Hanım'ı dinlemek zorundayım... Zorundayız."

İfadesizce tezgâha baktı ve dalgınca başını aşağı yukarı salladı. Kesinlikle atamıyordu içindeki o intikam hissini. "Yoksa..." diye mırıldandığım esnada yeşil gözleri yavaşça bana kaydı. "...bunların hepsi senin için yalnızca bir görev değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İnkâr ediyorsun ama ben abinin meselesinin seni çok etkilediğini düşünüyorum."

"Bunu inkâr etmedim." Kaşları çatılırken yüzüne sert bir ifade oturdu. "Edemem, onun için bir şey yapmam yanlış değil çünkü. Hiçbir zaman da olmadı."

Bitmeyen kahvemi ben de tezgâha bıraktım, biraz şaşırmıştım çünkü ilk kez bu kadar net konuşuyordu bu konu hakkında. "Nasıl yanlış değil?"

Gitgide kısılan sesi huzursuz bir ton aldı. "Sen canını yaktıklarında intikam istemez misin, Yakut?"

"İstemem," dedim üstüne basa basa. "Beni yanıltacak, yanlış yere götürecek hiçbir şeyi istemem ben."

"Ben yanıltacak, yoldan çıkacak gibi mi görünüyorum?" Onu dinlemiş olsam da cevap verebilmem için hiç zaman bırakmadı Uygar bana. "Sen bana güvenmiyor musun, Yakut?"

"Sadece..." demenin ardından ben de kuru boğazımı yatıştırmak için yutkundum. "...farkında olmadan yaş tahtaya basmandan korkuyorum, dayanamayıp..."

"Yakut, beni buraya kadar getiren şey abim değildi." Burnundan derin bir nefes bıraktı dışarı. "Oolmasaydı da ben yine aynı şekilde karar alır, aynı şekilde davranırdım. Zaten bu mesleği seçmeyi ilk istediğimde..." derken bir süre bekledi Uygar. "...biz abimle konuşmuyorduk bile."

İtiraf ettiği şeyden sonra bir süre hiçbir şey söyleyemedim ve en sonunda sessizliği yine Uygur bozdu: “Ben akademiye hazırlanırken o daha şehit düşmemişti.” Yeşil gözlerinde beliren kırılgan duygunun geçmişteki pişmanlığı için olduğunu anlamak zor olmadı. “Beni istihbarata getiren şey sadece devlete çalışmak istememdi, başka bir şey değil.” Onu dinlerken elimi yumruk yaptım, Uygur’ın sesi ilk kez bu kadar açık ve savunmasızdı. “Abimi kaybetmemse aksine daha temkinli adımlar atmama sebep oldu, eski Uygur’ı uslandırdı.”

Anlattıklarından sonra üstüne gidip onu gücendirmek istemedim, zaten bir şeyler açıklamak zorunda kaldığı için kırılan sesinden belliydi yorgunluğu. “Anladım,” diye mırıldandığım sırada Uygur tezgâhtaki elini bana kaydırdı, ateşte kavlayan tenlerimiz usulca birbirine sürttüğünde bir daha tekrar ettim. “Anladım.” Eğik başımı tekrar yukarı kaldırdığımda bakışlarıma Uygur’ın beni takip eden gözleri çarptı. “Yine de biliyorsun, eğer hepimiz aynı hassasiyette olsaydık ekip olmanın anlamı olmazdı.” Hafifçe omuzlarımı silkdim. “Bazı zamanlar kuralları size hatırlatmak zorundayım.”

“Hatırlat ama suçlama.” Toparlanarak geri çekildi Uygur, az önce bıraktığı bardağını alıp yıkamaya başlarken dalgınca konuşmuştu yine. “Bunu zaten herkes yapıyor.”

Bardağı düzgünce yıkadıktan sonra kenardaki bulaşıklığa bıraktı. İşini bitirip bana döndüğünde, “Eğer güvenimi ve inancımı boşa çıkarırsan,” deyip yumruk yaptığım elimi hafifçe göğsüne çarptım. Serseri bir gülüş takınıp, “Hımm?” diye mırıldandı.

“Bir daha yağmurun altında kalıp ölene kadar ıslansan da seni evime almam.”

Güldü. “Sen bana gelirsın o zaman.”

Kısa bir bekleyişin ardından ben de güldüm ama şaşkınlıkla. “Aptal,” dediğimde Uygur’ın yeşil hareleri bir dalgınlıktan sıyrılır gibi hareketlendi hızlıca, kendini toparlamak için yutkununca âdemelması belirgin bir kıpırtı kazanmıştı. “Gitmem lazım,” diye mırıldanırken aslında bunu kendine hatırlattığını fark ettim.

“Git. Zaten işlerin yok muydu senin?”

İç çekti gözlerime bakarken. “Çok var...”

“Hadi git o zaman.”

“Nasıl?”

Şapşal sorusundan sonra gülmek için zor tuttum kendimi. Muhemenen dün gece evime gelmek için benim çabuk yıldıığım ısrarcılığına

soyunmasa, tam şimdi boş mutfak masasına oturup kâsede çürüyen meyveleri seyrettikten sonra çantamı alıp işe gitmek üzere sessizce yola koyuluyor olacaktım. "Bilmem," dedim mırıltıyla. "...geldiğin gibi git işte."

Artık uzaklaşması gerektiğini çok iyi biliyordu Uygar fakat herhangi bir gırışimde bulunmadı. "O iş zor."

"Sen gitgide işinden kaytaran bir adam olmaya başladın sanki?"

"Suçlusu sensin."

"Tamam, senin suyun ilyce ısındı, git artık," derken onu ittirip dış kapıya götürdüm. Uygar da gitmesi gerektiğinin farkında olduğundan bana itiraz etmedi hiç. İlk önce ayakkabılarını giydi, sonra da araladığı kapının eşiğinden geçip bana döndü. "Şimdi gidiyorum. Ama bir dahakine akşam yemeğinde görüşelim."

"İmkânsız," deyışim ufak tebessümümden ötürü bir yalan gibi görünüyormu olmalıydı dışarıdan.

Uygar iki elini pervaza koyup hafifçe içeri eğildi. "Aynen böyle devam et, tamam mı? Her reddettiğinde ben daha çok istiyorum çünkü."

"Uygar..."

Uyarıcı sesime güldü yine. "Efendim, yavrum?"

"Geç kalıyoruz," dedim kısılan sesimle, biraz öksürmem gerekmişti.

Beni taklit ederek hafifçe öksürdü, boğazını temizledi... Aptal.

"Haklısın, kusura bakma."

"Hadî tamam, dikkat et kendine."

"Edeceğim."

Birkaç saniye yere bakarak kendimi toparladım. Neyse ki o andan sonra Uygar da fazla zorlamamıştı beni. "Kuruma geçtiğimden tüm davayı ayrıntısıyla bir rapor hâline getirmeye başlayacağım ben de," diye açıkça konuştum. "Hatta toplantı talep etmeyi düşünüyorum."

Uygar bir elini hafifçe pervaza vurup geri çekildi. "Şimdilik bir şey talep etme," dediğinde düşünceli konuşmuştu. "Sen şeyi iletebilir misin bana? Hani pavyondayken birkaç koli taşıdığını söylemiştin, içinde temizlik malzemeleri vardı. İşte bana o malzemelerin firmasını ve kolları sana teslim eden adamın eşkâlini iletebilir misin?"

"Tabii," derken başımı aşağı yukarı salladım. O gün beni gördüğünde inceler gibi bakan ve siz mi alacaksınız? diye soran adamı net hatırlıyordum. "Tamam, iletirim."

“Sağ ol.” Tekrar gülümsedi Uygur, bu sefer ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Gözlerini çok kısa bir an saçlarımda dolaştırdıktan sonra bir adım geri gitti. “Hoşça kal, Yakut.”

“Sen de...”

Bir Gün Sonra

Her şey korkunç bir tesadüfün eseri miydi yoksa görünürde bizi kandırmaya çok müsait bir aşk öyküsünün tezahürü mü?

Boynumu ovalayıp biraz uzakta durduğum yerden Belçin Hanım'ın odasının kapısına bakmaya devam ettim ama aklımda patlama ânının görüntüleri dönüp duruyordu. Hayatını kaybedenler, o an orada bulunması kader tarafından belirlenmiş kişiler gibiydi, bu yüzden bilinmezliğin içinde ilerlerlerken ellerim arasında boşa çekilmiş kürekler varmış gibi hissettim. Buna rağmen yolum konuşmak üzere Belçin Hanım'ın odasının önüne düştü, Uygur her ne kadar Belçin Hanım tarafından üst kurula ulaşılabileceği bilgisini verse de ben süreci hızlandırmak için raporu teslim etmeyi düşünüyordum.

Ona temizlik firmasıyla ilgili bilgileri ve o gün bana kolileri teslim eden adamın eşkâlini iletmemden sonra Uygur'ın içine gömüldüğü sessizlik gitgide huzursuz bir hâl almaya başlamıştı. Onları teşkilatta çok nadir görüyordum. Sevtap iki gün önce karakoldan ayrılıp mekânın güvenlik görevlisi olan Sinan'ın peşine takılacağını söylediğinde onu uyarmıştım ama sözümü dinlemek gibi bir fikri olmadığı açıktı ya da Direncan bu kadar ortalıklarda görünmezken Uygur'ın yanında değilmiş gibi mantıksız düşüncelere kapılamazdım. Genelde buralarda Reha bulunuyordu, o da bilişimci olduğu için fazla denk düşemiyorduk. Yine de iyi yanım yokluklarını hepimizin yoğunluğuna yoruyordu. Sonuçta ben de raporumu tamamlamak ve her şeyi prosedüre uygun yürütmek istediğim esnada başımı masadan kaldıramaz hâle gelmiştim.

Bir yandan aklımda her şeyin Uygur'ın kişisel hırslarından büyüyen bir hayal olma ihtimali de baskın geliyor fakat hemen ardından, tüm tesadüflerin birleşimi inkâr edilemez bir gerçeğe dönüşüyordu. Ya birisi patlamadan itibaren kanalizasyondaki cesede kadar tüm planı kurgularken bir noktada küçük bir açık vermişti ve biz iğne deliğinden deve geçirmek için imkânsızla savaşıyorduk ya da gün sonunda boş ellerimize bakıp aptallığımıza yanacaktık. Enseme yapışan saçlarımızı sıkıntıyla ittim, raporu da kendime doğru yelleyip rahatlamaya

çalıştım. Düşüncelerimi düzenlemeye çalıştığım o dalgın an, arkamdan, "Günaydın," diye bir mırıltı geldi.

Fazla yakından ulaşan bu ses gereksiz bir yakınlığa sebep olmasın diye başımı geriye doğru çekip arkama döndüm. Karşımdaki kişi ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokmuş, sallanarak benden bir cevap bekleyen Fatih'ti. Dudaklarımı el mecbur birbirine bastırıp, "Merhaba," dedim. "Günaydın, nasılsın?"

"İyiyim," dedi omuzlarını silkip. "Sen nasılsın?"

Raporu yine yüzüme doğru salladım. "Aynı."

Parmaklarını sarı saçlarından geçirip, "Güzel," diye mırıldandı Fatih, mavi gözlerini kıstığında suratını meraklı bir ifade sarmış oldu. "Belçin Hanım'ın odasının önünde niye bekliyorsun?"

"Bir konu hakkında konuşacağım."

Anladığını belli edercesine kaşlarını havaya kaldırdı, bu esnada boynundaki beni dikkatimi çekmişti, kısaca oraya baktıktan sonra tekrardan Fatih'in gözlerine döndüm. "Ne konuşacaksın?"

Elim istemsizce havaya kalktı, önüme düşen uzun tutamları geriye ittip, "Son operasyonla ilgili raporumu ileteceğim," dedim kısık bir mırıltıyla. Onunla da aynı ekipteydik ve illaki bir bildiği vardır diye düşündüm ancak Fatih bunu direkt kabullenmedi, aksine şaşkınlığını sert biçimde belli ederek kaşlarını çattı. "Analiz toplantısı geçen gün yapıldı zaten, bilmediğim ekstra bir durum mu oldu yoksa?"

"Hayır, ekstra bir durum olmadı, sadece aklıma takılan birkaç şeyi sunacağım Belçin Hanım'a."

"Aklına takılabilecek ne var ki?"

Sesi fazla şüpheli geliyordu, sanki tüm taşlar yerli yerine oturmuş ve biz bu dosyayı gönül rahatlığıyla kapatmışız gibi. "Fatih, biliyorsun işte," derken pervasızca omuz silktim, bu esnada bedenimi tamamen ona çevirdiğim için sırtımı arkamdaki duvara yaslamam gerekmişti. "Leman'ın meselesi ayrı, cesedin bir hafta boyunca kanalizasyonda bekletilmesi ayrı. Bunlar operasyonu şüpheli hâle getiren durumlar." Kısa bir saniye sonra tek kaşım merakla havaya kalktı. "...değil mi sende?"

Sanki farklı taraflardaymışız gibi ellerini ceplerinden çıkarıp, şüpheli tavrını artırmak istercesine beline yasladı. Karşımda dikildiği an boylarımız neredeyse eşit sayılsa bile Fatih'in dik omuzları ve havaya kaldırdığı çenesi bir otorite makamı gibi yukarıdan bakmasına sebep olmuştu, kendimi rahatsız hissettim fakat uzaklaşabilecek yerim yoktu.

“Değil,” dedi üstüne basa basa. “Bunlar zaten konuşuldu, operasyonun devam etmeyeceğine kesin karar verildi. Sen niye planda olmayan bir şey için uğraşıyorsun?” Dudaklarımı hızlıca yalayıp bir cevap vermek istedim ama Fatih pek müsaade etmedi, belindeki elini kaldırıp işaret parmağını kuşkuyla uzattığında benim de kaşlarım rahatsız bir hisle çatıldı hemen. “Yoksa Uygur mı yolladı seni?”

“Kimsenin beni yolladığı yok, saçmalama.”

Yine havada tuttuğu çenesini hareket ettirip suçlayıcı bir tavırla elimdeki raporu işaret etti, tavırları gitgide eski rahatsız ediciliğini geri kazanmaya başlamıştı. “O zaman nereden çıktı bu rapor?” Yine bir yanıt sunmama izin vermeden kendisi konuştu, bir an onu yok sayıp buradan uzaklaşmak istedim ama hiç konuşmazsam içim rahat etmeyecekti. “Şey yazıyor içinde, değil mi? Tufan Kula’nın cesedinin başka bir amaç için vasıta olarak kullanıldığı falan yazıyor, Uygur’ın şu meşhur senaryosu.”

Bildiği şey bir an rahatsız hissettirdiğinde raporu sıkıca bacaklarımın altına yaslayıp ellerimle üstünü örttüm. “Yazıyor, Fatih,” derken her şeye rağmen savunmaya geçmemle Fatih’in yüzünde sinirli bir gülüş belirdi, elini burnuna sürüp hızlıca ovalayıp geçti. Tüm hareketlerinde kesif bir gerginlik barınıyordu. “Yakut, biraz aklını kullan da çık şu hayal dünyasından, Uygur sırf kendisi kahraman olabilmek için hepinizi kullanıyor, farkında değil misin kızım sen? Uygur’ın her dediğini onaylayacak kadar salak olamazsın herhâlde.”

Başımı yana eğip sakince konuştum: “Düzgün konuş benimle.”

Fakat o aynı nahoş muamelesine devam etmekte kararlıydı. “Hayır, bir de utanmadan raporu Belçin Hanım’a mı teslim edecektin?”

“Fatih...”

Uyarıcı tonuma hiç aldırmış etmedi, bu sefer elini alnına koyup sürdürdü sinirli gülüşünü. Bakışları koridora kaydıığında bir süre başka yerlere bakmış fakat en sonunda bana dönmüştü. Açık tenli olduğu için kızgınlığının doğurduğu kırmızı ton tenine saniyeler içinde kolayca yayıldığı sandığımdan daha çok öfkelenildiğini fark ettim ama buna bir mana yükleyemedim. Sanki olan bir işi baltalamışım gibi davranması da bana saçma geldi; en nihayetinde biriktirdiğim vakitler bu raporu yazmama yetecek kadar vardı, olmasa da zaten bir şekilde hallederdim. “Bitmiş gitmiş operasyonun üstüne ısrar ettiğin bahanelerle kendine güldüreceksin sadece,” diye sinirden dolayı titreyen sesiyle konuştuğunda ben her şeye rağmen hâlâ sakin kalmaya devam ettim.

"Bitmiş gitmiş değil, bunlar zaten üst kurulda konuşulacak. Ben de elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Neye?" Fatih öne eğildiğinde omuzlarının da gerildiğini fark ettim, merak içinde kollarını iki yana açtı. "Neye yardımcı olmaya çalışıyorsun? Ben sana daha az önce söyledim, sen duymuyor musun beni? Kesin karar çoktan verildi, bu operasyon sona erdi. Belçin Hanım daha fazla hiçbir şey duymak istemiyor, Yakut."

Çok sonra nefeslerim boğazıma dizildi; geç idrak ettiğim kelimeler, bir an bir şeyler görmek ya da boğuk sesleri işitmek dışında yaşam fonksiyonlarıma kısa bir an engel oldu, hayal kırıkları gözlerimin önüne büyük bir perde çektiği için Fatih de bulanık bir görüntüye dönüştü saniyeler içinde. Belçin Hanım'ın daha fazla hiçbir şey duymamak istemesi, bu operasyonun kesin olarak sona ermesi kararı bana Uygur'ın bahsettiği şeylerle aynı değildi; onun söylediklerini net hatırlıyordum, Belçin Hanım yalnızca yetkileri kısıtlandığı için sadece bu kadarını yapabiliyor, durum üst kurula iletecek demişti, hâlbuki.

Şimdi kime inanmam gerektiğini bilemeyecek kadar iki arada kaldım, eğer Uygur'ın direkt yalan söylediğini apaçık kabul etsem bu ekip ilişkisi için mantıklı bir hareket olmazdı fakat Fatih'i yalancılıkla suçlamak da aynı nahoş sonuca çıkıyordu. Yine de kabul etmem gerekirse, dün evden ayrılırken bana herhangi bir toplantı talep etmememi söyleyen Uygur için daha ağır basıyordu şüphelerim... Zaten Tufan'ı kanalizasyonda bulduğumuzda beni söylemek konusunda durduran da oydu.

Dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip sessizliğimden hiçbir şey çıkartmamaya çalıştığım esnada Fatih her şeyin çabucak farkına vardı ve "Ne sanıyordun?" diye kinciyeye mırıldandı. "Uygur'ın hayal dünyasını kale alıp bir de onun için uğraşacaklarını mı?" Eliyle, benim içeri girmek için beklediğim kapıyı işaret etti. "Direncan'la beraber buraya iki defa geldiler, ikisinde de onlara operasyonun bittiği adam akıllı açıklandı. Bir şey sana bitti deniyorsa bitmiştir, emir üstüne söz mü söylenir? Hem gündemde daha önemli meseleler var, iki hafta sonra Irak sınırında olacağız, biliyorsun." Mavi gözler ısrarla suratımda dolaşırken orada küçümser ya da acır gibi bir hâl gördüm. "Helal olsun ama... Uygur kendisi gibi başkalarını da yoldan çevirmeyi başarmış."

Raporu ellerim arasında buruşturmamak için zor tuttum, benim onun konuşmak için iki kere Belçin Hanım'a uğradığından haberim yoktu. Kızlarla karakola gittiğimiz gün Uygur'ın da Diren'le beraber

Belçin Hanım'ın yanına gittiğini bilsem de bunu bilmek pek yeterli gelmedi o an çünkü Fatih'in ikisinde de reddedildi deyişi, yine Uygur'ın olumlu bir tonda söyledikleriyle uyuşmuyordu. Derince yutkunduktan sonra herhangi bir cevap vermeden arkama dönüp Belçin Hanım'ın odasına ilerlemeye başladım fakat kendimi içeri girmeye hazır hissedemedim, tüm bu duyduklarım aptal yerine konmuşum gibi hissettiriyordu çünkü. Fatih ise sessizliğini bile kabullenemeyip suçlamalarına devam etmek üzere ardımdan geldi. "Aklını başına al, Yakut. Ayakları yere basamayan bir adam için geleceğini yakmaya değmez."

"Kimse için hiçbir şeyimi yakmam ben." Hızla geri döndüm, bir adımla peşimden gelen Fatih ise olduğu yerde durmaya devam etti. Söylediklerinin bir aptala anlatılan uyarı nidalarından hiçbir farkı olmayınca hâliyle canım sıkılmıştı benim de. "Ama operasyonla ilgili şüpheye düşmem için de haklı sebepler var, inkâr etme bunu," dedikten sonra devam etmekte zorlanınca yutkundum.

Fatih bir süre sessizce bekledi, elleri hâlâ belindeydi. Üstündeki ceketi geriye attığı için gömleğinin pantolonuna sıkışmış buruşuk yerlerini görebiliyordum, özenliydi ama benim fark edebileceğim kadar da dağınık birisiydi işte. Hemen sonra göğsünü şişirip derin bir nefes bıraktıktan sonra başını esefle iki yana salladı. "Uygur seni neye inandırmak istiyorsa ona inanıyorsun."

Yanlış bir düşünceye inandırılmış olmanın korkusu ansızın yakama yapışınca telaşa kapıldım. "Şu konuya onu dâhil edip durma, Fatih!"

"Konunun ta kendisi Uygur değil mi zaten? Raporunda Tufan'ın cesediyle ilgili ne yazdığını az önce kendin söyledin, oraya Uygur'ın ortaya attığı bir şüpheyi gerekçe diye eklediğini söyledin, Yakut. Ben aklımdan uydurmuyorum bunları." Elimdeki ince raporu tekrar kendime doğru bastırdım. Demek ki insanın başını yalnızca beyaz kâğıttaki yazılar değil, aynı zamanda dilden düşen konuşmalar da kolaylıkla yakabiliyormuş. Bu yüzden itirafımla beni gafil avlayan Fatih'e karşı istemsizce suçlu hissettim ama savunmalarım da bitme niyetinde değildi. "Patlamada dört kişi hayatını kaybetti," dedim kısık ve sakın tuttuğum sesimle. "Bu zamana kadar biz bu dört kişinin halktan insanlar olduğunu sanıyorduk." Çaresiz bir yutkunuş... "Ama daha sonra haberleşme biriminin eksik bilgi geçtiğini öğrendik, meğer hayatını kaybeden dört kişiden birisi Ahmet Akdeniz'in yıllar önce işten attığı eski bi' çalışanıymış?"

"Gece kafayı çektikten sonra evden ayrılan bir adam sadece." Tesadüfler zincirini pekiştirmek ister gibi söylediklerinden sonra keyifsizce güldüm, hâlimi seyreden Fatih hafifçe omuz silkti. "Bunların çoğu aynı semtte oturuyor, birbirlerinden hazzetmeseler de bazen aynı kahvehanede çay içip okey oynuyorlar. Sen köşe bucak birbirlerinden kaçtıklarını mı sanıyordun?"

"O zaman eksik bilgi veren personelin soruşturmasını kapatsınlar, Fatih. Dediğin gibi, bir önemi yok ya?"

İmalı sözlerimin ardından hem geri adım atmak isteyen hem de düşüncelerinden taviz veremeyen kararsız bir tavır belirdi Fatih'te. "Önemsiz demiyorum..."

Bu sefer konuşmasını ben yarıda kestim, bir yanım Uygur'ın beni yanında tutabilmek için Belçin Hanım'ı dâhil ettiği yalana kızgın ama diğer yanım da olayın mantıksız yönlerini açığa çıkarmak için hınç doluydu. "Peki, Leman bir elli boyuyla iki metrelik adamı devirip nasıl kusursuzca kanalizasyona sakladı?" Kaşlarım yine merakla havaya kalktı. "Ben kendi gözlerimle gördüm, Tufan'ın cesedi kanalizasyon borusunun üstünde sabit hâlde duruyordu, aşağı düşmemişti. Onu gördüğüm an direkt anlayamadım ama zaman geçtikçe kafamda bir şeyler oturdu; ceset oraya atılmamış, ceset oraya daha sonra bulabilmek için özenle yerleştirilmiş."

Fatih bir kinayeyi tekrarladi: "Çünkü cesedin içinde yabancı bir obje gizliydi, değil mi?"

Yüzüne karşı memnuniyetsizce göz devirdim. "Pavyonun her yeri leş gibi kokuyordu, tuvaleti defalarca temizlememe rağmen kokuyu geçiremedim. Bu dikkat çekmesine rağmen cesetten bir hafta boyunca kurtulmadılar, niye?"

Fatih'in savunmaları bu noktada biter gibi oldu. "Tamam, bununla da savcılık ilgilenecek."

"Ben de aşırı ilgilenmiyordum ki," dedim kollarımı iki yana açıp. "Sadece bildiklerimi söylüyorum, ne zararı var? Sana söylediğimi rapora ekledim, bunu Belçin Hanım'a vermekle bir şey mi kaybedeceğim?"

Herhangi bir cevap vermeden önce birkaç adım bana doğru yaklaştı, sesi kısıldığı için söylediklerinin önemi de nazarımda az biraz arttı. "Sana bir emir verdiklerinde ne olursa olsun bunu uygulamak zorundasın, Yakut. Geri çekil diyorlarsa geri çekileceksin, aması lakini yok bu işin."

Oysa kısa bir zaman önce aynı bu şekilde karşıma geçip beni farklı bir düşünceye inandırmak isteyen Uygar'dı ve o gün gözlerinde büyük bir güven taşıırken dile getirdikleri yine aynı tonda şuurumu yokladı: "İstihbarat üç şey gerektirir; eğitim, deneyim ve inisiyatif." Tam bu noktada Uygar'a hak verecek gibi oldum ama zihnimden başka bir ses de Fatih için hak arayışına geçti hızlıca.

Çaresizce mırıldandım: "Adli tıp doktorunun, midesini kesip bıraktığı cesedi görmedin, Fatih."

Bu cümlemin ardından sabırlı kalmak ister gibi gözlerini kapattı, yok olan mavi harelerinin ısrarı kaybolunca titrek bir nefes bıraktım dışarı. Karar vermek öylesine zordu ki... Doğru olanı ayırt etmenin elim silah alıp başkalarıyla çatışmaktan daha güç olabileceğini önceden fark edemediğim için hâlime üzüldüm çünkü bilmek isterdim, her şey bu kadar mantıklı ve inanılır gelirken gerçeğin kendisini karanlığa gizleyeceğini en başında bilmek isterdim.

Birkaç saniye sonra gözlerini geri açan Fatih, "Elbette midesini kesecekti," dedi bariz bir gerçekten bahseder gibi. "Bir hafta bekleyince cesedin karnı şişer, o şişliğin inmesi ve gazın çıkması için doktorun midesini kesmesi gerekiyor, siz niye macera arar gibi davranıyorsunuz?"

"Sorun midesinde kesik olması değil ki, sorun sadece midesinde kesik olması," diye üstüne basarak konuştum. Hangi taraftan bakarsanız bakın, göremeyeceğiniz doğrular vardı işte. "Baş ve göğüs kısmında da olması gereken muayene izleri yoktu."

Dudaklarını iki yana kıvrıp güldü Fatih, ya kendisi sinirlendiğinden dolayı ya da beni sinir etmek için... Hangisiydi, bilemedim ama muhakkak ki birimiz burada delirecektik. "İç muayenenin geçirilmesi zaten adli tıptaki yaygın ihmallerdendir, Yakut. Belki de Tufan'ı vasıta olarak kullandıklarından değil de doktor sorumsuzun teki olduğu için böyle davranmıştır, ne dersin?"

İçimden büyük bir küfür savurmak geçti ama dişlerimi alt dudağıma bastırıp kendimi durdurdum, yine benim yerime Fatih konuşmayı seçti. Elini kaldırıp kolumu tuttuğunda büyük bir itiraz sunamadım ona. "Seni anlıyorum ama sen de gerçekleri anla." Ne söyleyeceğini düşünerek bir süre alt dudağını ısırıldı. "Gün sonunda bu söylediklerinden hiçbir halt çıkmadığında ve Uygar'ın hep kahraman olabilmek için nasıl yalanlar uydurduğunu fark ettiğinde senin için geç olmasını istemem, Yakut."

"Beni düşünmek senin için bu kadar önemli mi?"

Niye böyle bir soru sorduğumu bilemezken Fatih de ne cevap sunacağına karar verememiş gibi bir süre bekledi. Sonuçta benim yerimde başkaları da vardı: Mesela davanın çözülmesi için daha istekli olan ve şimdi nerede, kimin peşinde olduğunu bilmediğim Sevtap ya da Uygur'ın beni yalana ortak etmesi konusunda suskunluğu seçen Direncan gibi. "Ne kadar az kişi ona inanırsa o kadar iyi olur Uygur için, her fikrinin desteklenemeyeceğini anlaması lazım, ben de elimden geleni yapıyorum işte." Sözleri arasında kısaca omuz silktili. "Aralarında en anlaysılı da sen görünüyordun."

Ne kadar aksini istesem bile davayı aklımda bir türlü bitiremezken Uygur'a kızgın olmam hiçbir anlam barındırmayacaktı. Evet, önüne engel olmayayım diye yalan söylemesi felaket kırıcı bir davranıştı ama... Ama. Ama. Düşünceler içinde kısılan gözlerim Fatih'in beklenti dolu bakışlarına değdi, mavi hareleri hızla kıpraşıyordu. Sanki beni uçurumun kenarından almak ister gibi davrandığı için ona daha fazla kızmak haksızlık olarak göründü gözüme, bu yüzden Fatih'i katı bir suretle yargılamaya devam edemedim. Bakışlarım bir elimdeki rapora düştü bir ona, aramızda daha fazla konuşulacak bir şey kalmadığı için rahatlayacağımı sanmıştım ama nefeslerim içimi ekşitir gibi kekrekere inince aşağı, huzursuzluktan kurtulmanın epey zor olacağını anladım.

Ellerimin arasındaki dosyaya son bir bakış attım. Üstünde direktmekten yorulduğum ya da raporda sunduğum gerekçeleri saçma bulduğum için değil, sadece emre itaat etmem gerektiğini Fatih bana hatırlattığı için, yazdıklarına son kez baktım. Kurum içinde düzen, aslında biz aksini doğru bulsak bile tam olarak böyle işliyordu; içimize sinmeyen yanlışlar, bazen başkaları için hakikatin ta kendisi olabildiği için içimize sinmese bile söyleneni kabullenmek zorundaydık.

Düşünceler içinde eğilen başımı kaldırıp Fatih'in mavi gözlerini inceledim. O da aynı şeyi benim üzerimde uyguluyordu, sanırım merak ettiği şey son operasyon üzerinde direktmekten ne ölçüde vazgeçtiğimdi. "Bakma öyle," dedim kısık bir sesle, sonra koridorda yanıımızdan geçenleri kontrol edip tekrar Fatih'e döndüm. Söylediğim şeyin ardından dudağının tek tarafı hafifçe kıvrıldı. "Ben sadece işleri dengeli yürütmeye çalışıyorum."

“Ben de,” dedi pervasızca omuz silkip. “O yüzden senin için ısrar ettim.” Kolumu tuttu, gülüşü bende heyecana sebep olmasa da hafifçe tebessüm ettim. “Düşecektin az kalsın.”

Kaşlarım, algılayamadığımdan sözlerinden dolayı çatıldı. “Nasıl?”

Fatih bariz bir şeyden bahseder gibi öne eğildi bu sefer. “Uygur Özkurt’un çelmesiyle,” derken gülüşü imalı bir hâl almıştı, hâlâ tuhaf bir kin gütmeye devam ettiğini anlamak zor olmadı benim için. En başından beri Uygur meselesi onun için yalnızca dürüstlük meselesi değildi, bilmediğim bambaşka bir şeydi. “...neredeyse düşüyordun, Yakut.”

“Bence bu konuyu artık kapatabiliriz.” Kibarca öneri vermekten başka çarem olmadığı için ancak bunları söyleyebildim; şimdi nerede, ne yaptığını bilmediğim Uygur’ın burada dedikodusunu döndürmek istemiyordum çünkü hâlâ bir yanım onu da haklı buluyordu fakat beni yanında tutmak uğruna uydurduğu yalanın da kırıcı olduğunu yok saymadım. Çaresizce yutkunduktan sonra, “Ofise dönelim mi?” dedim mırıltıyla. “Fazla kaytardık sanki.”

“Dönelim bakalım.”

Belçin Hanım’ın odasını gözetleyen yerde durmaktan vazgeçip geri döndüğümüzde, çaprazımızda olan asansör açıldı ve içeriden aceleci bir şekilde Belçin Hanım çıktı. Onun odasında olduğunu sanıyordum. Onu dışarıdan gelirken bulduğum için şaşırmanın yanı sıra aynı zamanda niye yanındaki Yaşar ve hep beraber bakabilmeleri için önlerine bir tablet tutan Reha’yla böylesine hararetle ilerlediğini merak ettim. Aceleci adımlarını atarken aralarında dönen hummalı konuşma bize kadar ulaşmıştı, hatta tam olarak Fatih’le kapısına yöneldiğimiz genel ofise ilerliyordu onlar da. “Neler oluyor?” dedim merak içinde.

Fatih elini belime atıp beni oraya yürüttü. “Bilmiyorum, öğreniriz şimdi.”

Bizden önce içeri giren Belçin Hanım yüksek sesle, “Bağlayın şunu,” dedikten sonra bugün ilk kez dalgalandırdığına şahit olduğum platin beyazı saçlarını geriye itti, derin nefesler alıp verirken ofisin içinde bir ileri bir geri gidiyordu. Fatih’i bırakıp boştaki bir bilgisayara yönelen Reha’nın peşinden gittim. Az önce Belçin Hanım’la beraber izledikleri tablette uzaktan görüntülenen bir fabrika vardı, arkadan ise tanıdık bazı sesler geliyordu... Uygur. “Fabrikanın planında olmayan sevkیاتlar gerçekleşiyor,” derken öylesine konsantre olmuş bir

sesi vardı ki tonu gitgide sertleşirken onun bile keskinliğinin farkında olmadığına emindim. "Tam da beklediğimiz açığı verdiler."

"Neyi bekledik, Uygur?" diye öfkeyle bağırdı Belçin Hanım, ofisin içerisindeki kişiler de bu durumdan dolayı gerilirken kollarımı önümde bağlayıp sessizce beklemeye başladım. Yüzü bile görünmeyen Uygur yalnızca sesini ulaştırdığı hâliyle bile Belçin Hanım'ın otoritesiyle çarpışıyordu, tıpkı beni yanına çekmek için yalan söylemekten çekinmediği gibi. "Ben size..." Sözleri arasında yutkunduydu, sabırsızca yüzünü sıvazladı. "Bu işin külliye bittiğini söylemedim mi? Siz benim emirlerimi mi çiğner oldunuz?"

Arkadan bu sefer Direncan'ın mırıltısı geldi, burayla konuşur gibi değildi sanki. "Gördün mü? Tırlar sevkiyat rotasında ilerlemiyor, başka bir yöne gidiyorlar. Daha ne kadar şüphe lazım bize amına koy..." Konuşması yanlış bir yere gittiği için gizlice öksürdü Diren, ikisini de görmüyorduk ama bahsettikleri şeyleri anlamak zor değildi. Gerçekten de deniz kıyısındaki fabrikaya giden tırlar bizim bile görebildiğimiz büyük girişe ilerlemek yerine başka bir doğrultuda gidiyorlardı. Diren, sonrasında sözlerini değişik bir bahaneye çevirdi. "Yanlışlıkla geldik, Belçin Hanım. Yoldan geçiyorduk sadece. Kader işte, bize uğraşın bunlarla diyor... Ya da onlar kaşınıyor, bilmiyorum."

İçerideki uğultu arttı, arkamdakiler Diren'in dalga geçer gibi sıraladığı bahanenin aslında ne kadar doğru olduğundan ve Uygur'ın şüphelerinin haklılığından bahsederken ben parmaklarımı tereddütlerle dudaklarıma sürtmekle meşguldüm. Ansızın bir güç savaşına düşen Belçin Hanım'ın ne karar vereceğini duymak benim için o kadar önemliydi ki... Gözlerimi onun telaşlı hâlinde bir türlü çekemedim. "Geri döneceksiniz," dedi sertçe. "Uygur Özkurt ve Direncan Çakır, geri döneceksiniz ve bunu teferruatıyla konuşacağız, anlaşıldı mı?"

Sandalyesinde oturan Reha'nın yanına eğildim, üstüne düşen gölgenin farkına varıp bana doğru dönünce irkildi. Elimi masaya yaslamış, büyük ekrandaki görüntüyü seyreliyordum. "Uygurlar oranın olay mahalli olduğu kanısına nereden vardılar?" dedim, sesim epey şüpheli çıkmıştı.

Reha kravatıyla oynadıktan sonra tekrar bilgisayarını düzeltti. "Şu yarısı yanan haritadaki arazi, bu malzeme fabrikasıyla örtüşüyor. Firmanın adını Uygur'a sen vermişsin, onlar da kontrol etmek için gittiklerinde fark etmişler ve bir süredir izliyorlar."

"Emin misiniz, Reha?"

"Emin olmasalar söylemezlerdi," derken onun da sesi sertleşti bu sefer.

Elimin ayasını alnıma koyup, aydınlık havanın altında berrak bir manzara sağlayan deniz kıyısındaki fabrikaya bir daha baktım. O firmayı Uygur'a ben söylemiştim, gidip bakacağını da biliyordum ama şifresi tamamen çözülememiş yanık harita aklımdan çıkmış olmalıydı. "Ama Belçin Hanım'ın izin çıkarmadığı gerçektir, değil mi?"

Reha'nın az önce bana karşı şiddetli bir ifadeye bürünen suratı bu sefer keyiflendi, ellerini birbirine bağlayıp sanki bir film seyrederek gibi bakmaya başladı fabrikanın görüntüsüne. "Belçin Hanım az sonra toparlanın gidiyoruz, dediğinde, bundan daha gerçekçi bir şey duymamış olacaksınız."

"Onu sıkıştırıyorsunuz!"

"Şimdiye kadar birinin yapması gerekiyordu zaten."

"Çünkü inisiyatif almak bunu gerektirir, değil mi Reha?" dedim kinayeye.

Reha gerçekten onda zar zor tanık olduğum bir keyifle başını bana çevirdi ama bakışları ciddiydi. "Hayır, sadece gerçekten ne istediğini bilmen lazım."

Dosyayı sinirle masaya çarpıp geri çekildim, sinirliydim çünkü bir nebze haklıydı. Mesele aramızdan birisinin ölmesi değil, bizim kuvvetli şüphelere rağmen emir böyle geldi diye yarıda bıraktığımız operasyonun masum insanların hayatına zarar verme ihtimaliydi. Geri çekildikten sonra başkalarıyla konuşmaya devam eden Belçin Hanım'a baktım. "Bekleyin!" dedi elini havaya kaldırıp Uygur'a hitaben bağırırken. "Sadece bekleyin, sakın harekete geçmeyin, Uygur!"

Ama benim için Belçin Hanım da haklıydı; yavaşça yanlarına vardığımda kazayaklarının başladığı çökük gözlerini bana çevirdi. Mecburi bir gülümseme bile sunamamıştı, o kadar öfkeliydi. Sessizce kanıtlarını toplayıp en sonunda her şeyi ortaya seren Uygur'ın onu savunmasız bırakmasına karşın kızmasını garipsemedim. Şu an kurum içerisinde yaşanan her şey kayıt altına alındığı için, eğer operasyon izni çıkmazsa bunca kanıta rağmen hâlâ neden sessiz kaldığı konusunda yetkililer tarafından sorgulanacağı için kararından vazgeçmesi an meselesiydi. Yaşar'ın uzattığı telefonu kulağına koyduğunda canlı bağlantıdan gelen gürültünün bastıramadığı bir arama sesi duydum. Dikkati orada olduğu hâlde, "Buyur, Yakut?" dedi son derece sabırsızca.

Vaktimin geçtiğini düşünmüştüm ama galiba tam zamanıydı, elimdeki raporu ona uzattım. "Belçin Hanım," dedim sinir bozucu görünmemeye çalışarak. "Kula operasyonu ile ilgili analiz raporu."

İnce, titrek dudaklarını iki yana kıvrıdı. Açık bir mürdüm tonunda sürdürdüğü ruju çatladığı için hoş bir görüntü yoktu ortada, zaten onun da böylesine sinirliyi pek umursadığını sanmıyordum. Raporu elimden neredeyse yırtacak kadar hırçınca çekip aldı. "Sağ ol, sağ ol," dedi dışlarının arasından. Hemen sonra arama cevaplanmış olacak ki, "Alo?" dedi aceleyle, arkasını dönüp gittiği için ben de geri çekildim ve onun kalabalık ofisin sakın bir köşesinde telefonla konuşmasını seyrettim.

Yerinde duramıyordu, konuşurken elinde tuttuğu raporumu defalarca sinirle salladı. O gün ofisteki karmaşayı yönetmek onun için kolay görünmedi gözüme çünkü kimse planda olamayan bu şüpheli durumun, istihbaratın ana konusu hâline geleceğini bilmiyordu.

Uygar'dan yine elimizi ayağımıza dolaştıracak, tehlikeli bir uyarı geldi: "Fabrikanın arkasındaki ormana şüpheli bir araç yaklaştı," derken kelimeleri kullanışında yumuşak bir tavır yoktu, iznin çıkması konusunda apaçık gözdağı verecekti. "Vaktimiz azalıyor gibi hissediyorum."

"Ben de öyle hissetmiştim dün," dedi Diren, sesi Uygar'a nazaran daha alaycıydı. "Hatta ondan önceki gün de."

Kıskıvrak yakalandığımız bu gizemli tehlikeye karşın Belçin Hanım dışında herkes toplu bir onay vermeye başladığında, ofisteki kalabalık hazırda beklemeye başladı ama konuşmasını hararetle sürdüren Belçin Hanım'dan, "Şüpheli aracı gösterin!" talimatından başka hiçbir şey gelmedi.

Uygar bağlantı sağladıkları kamerayı çevirdi, görüntü gitgide yaklaşıırken sık ormana gizlenmiş gri bir araba gördüm. Çalışlar arasındaki plakası okunamazken yalnızca aracın kenarında ayakta bekleyen uzun boylu adam görünüyordu, başı keldi ve üstündeki ceketin altından ellerini beline yaslamıştı. Arka kapıdan sürekli içeri baktığı için kameraya sırtı dönüktü. "Kim bu?" diye içeride bir uğultu dolaşırken merakla Belçin Hanım'a baktım.

Elindeki telefonu indirdi, sadece çatık kaşlarının altından büyük ekrana bakıyordu. Tüm ofisi aydınlatan bu görüntüyü gerçekten uzun bir süre sessizce izledi. "Bekleyin," dedi.

Bekledik, bekledik, bekledik... O gün Uygur ve Diren'in bize fabrika'nın geniş arazisinden denizin dalgasına kadar kuşku uyandıran her şeyi anlatmalarını dinleyerek sadece bekledik, şüpheli araç biraz geri çekildi, uzun boylu kel adam elimizi ayağımıza dolaştıracak kadar kısa sürede ortadan kayboldu. Belçin Hanım artık bir karar vermek zorundaydı, titrek elini kaldırıp ensesini kaşırken karanlık bakışlarını yavaşça içeride dolaştırdı. Tepkimizi ölçüyordu. Sonuçta tek persone-
li, onu operasyon için sıkıştıran Uygur ve Diren değildi. Ancak bizde ne gördüyse bilmiyorum, gözleri daha da kısıldı. Bu bekleyişin ne kadar süreceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Ta ki yokluğunu henüz fark edemediğimiz birinin haberi, aramıza bu ateşi harlamak ister gibi ansızın düşene kadar.

Teşkilattan bir personel aceleyle genel ofise girdi. "Belçin Hanım!" diye seslendiğinde henüz sakinleşememiş Belçin Hanım, "Ne var?" diyerek sınırla geri döndü. "Bakabilir misiniz?" sorusuna ise, "Söyle!" demiş ve epey geniş bir müsaade vermişti.

Ne haberi getirdiğini bilmediğimiz kadın, gözlerini huzursuzca kırptıktan sonra, "Sevtap Bilgiç," dedi. Onun ismini iştirince kollarımı açıp beklediğim yerde dikleştirdim, kadının sesi pek iç açıcı gelmiyordu. "Leman Aksoy'un karakoldan mahkemeye sevk edildiği esnada civarda saldırıya uğramış..."

"Ne?" diye fısıltımı, Belçin Hanım'ın oraya yönelen topuklu ayak-kabıllarının tıkırtısı bastırdı. "Kim? Kim yapmış?"

"Pavyonun güvenlik görevlisi Sinan Demir tarafından. Biliyorsunuz, kendisinin Leman'ın suç ortağı olabileceği konusunda derin şüpheler vardı... Ama maalesef daha sonrasında olay yerini aceleyle terk etmiş."

İlgili bakışlarım artık tamamen Belçin Öncel'e odaklandı; bugün ilk kez farklı görünen saçları gitgide söndüğü için artık dünkü hâliyle aynıydı. Kıpırdanan ince dudaklarına eşlik eden gözleri tedirginlikle kısıldı, platin beyazı saçlarını son kez düzelttikten sonra titrek eli aşağı indi.

O, her hâliyle buram buram otorite kokan bir kadındı. Disiplini ve soğukluğu bugün beklenmedik bir şekilde darbe alsa ya da ateş çemberine sokulsa da hiç kaybetmediği dik bir duruşu vardı. Sanırım biraz da olsa ona hayranlık duyuyordum, belki de onun gibi olmak istiyordum.

Hepimiz nefesimizi tutmuş, Belçin Hanım'ın ne söyleyeceğini beklerken Uygur sükûnete bir darbe daha vurdu. Aslında onun buradaki kimseden hiçbir farkı yoktu ama ortaya bir fark koymayı çok iyi biliyordu. Sözlerinin Belçin Hanım'a etkisi yok sayamayacağımız kadar fazlaştığı an eminim ki ürperen tek kişi ben değildim. "Tüm sorumluluğu bizzat üstleniyorum; eğer sizi ve istihbaratı boş bir amaç uğruna oyaladıysam, istediğiniz takdirde gerek teşkilattaki şimdiki konumum gerekse meslekte ilerlemem konularındaki tüm yetkinizi kullanıp beni cezaya tabi tutabilirsiniz, Belçin Hanım ama hiçbir koşulda bu noktadan dönmeyeceğimi de bilin."

Belçin Hanım, az önce Reha'nın iddia ettiği sözleri haklı çıkararak, "Hazırlığınızı yapın," dedi hiçbir duygunun barınmadığı sesiyle, hâlâ sadece ucu görünen gri arabayı seyrediyordu büyük ekrandan. Kel adamın nereye kaybolduğunu bilmiyorduk ve hepimiz bunun kurntusuna kapıldık. "Kula operasyonunu bitirmek üzere az sonra yola çıkacağız, herkese başarılar dilerim."

Şeritlerin arkasında, kendisine yardımcı olamayacaklarını bildiği hâlde polislere, "İçeri girmek istiyorum!" diye bağıırıyordu Ahmet Akdeniz. Çok öfkeliydi. Sinirden kızaran yüzü gri saçlarıyla birleşince garip durmuştu. Hatta son bir kez nefesini tüketerek bağırdığında daha da arttı suratındaki kızılık. Yanında genç bir adam daha vardı. Oğlu Okan'dı o. Okan Akdeniz. "Baba, sakın ol," diyordu ama o bile verdiği telkini uygulayabiliyormuş gibi görünmüyordu.

"Ne sakın olacağım be! Kızım içeride rehin tutuluyor!"

Polis hâlâ bağdırmaya devam eden Akdeniz'e karşı gücünü sonuna kadar kullanırken uzaktan onları seyretmeye devam ettim. "Siz ne hakla beni dışarıda tutarsınız?" diye bir daha bağırdı Ahmet. "İçeride kızım kim bilir ne hâlde. Derhâl kaldırın şu şeridi, yoksa..."

Görünmeyeceğim bir yerde, büyük bir kayanın üstünde oturdum o sırada. Hemen başımda dikilen Fatih ise ellerini ceplerine sokmuş, öylesine sallanıyordu. Tam o sırada arkadan Uygur'ın sesini duydum: "Neler oluyor burada?"

Başım hızla geri çevrildi. Geldiğimizden beri onu ilk kez bu kadar yakından duyuyor ve görüyordum. Ekranın ardından yansıyan yorgunluğun daha fazlasını taşıyordu gerçekte. Daha kararlı görünüyordu,

daha istekli, daha kendinden emin... Sanki inanmadığım her ne varsa şüphelerime bir yumruk indirip her şeyden önce kendine inandıracak gibi görünüyordu.

Ben oturduğum yerden kalkarken hemen Fatih cevapladı onu: "Ahmet Bey'in tehditlerini dinliyoruz."

Uygar kinayeye söylediği, "Ne yapacakmış o şerefsiz?" sözlerine rağmen hiç gülmedi.

"Ayrıntısı belirsiz," dedi Fatih. Sonra da başıyla arka tarafı işaret etti. Gösterdiği noktada fabrika binası vardı. "Ama içeride kızının rehin tutulduğunu iddia ediyor."

"O adam kaçırmış olmalı," diye mırıldandıktan sonra hızlıca dudaklarını ısırdı Uygar. Ardından bize dönmüştü aceleyle. "Rehine alan şu adam... Akdeniz'in düşmanı mıymış peki? Bir şey söyledi mi bununla ilgili?"

"Koşa koş buraya geldiğine göre düşmanı olmayacak da ne olacak?" dedi Fatih, hâlâ dinleyici konumundaydım.

"Ne zamandan beri düşmanlar? Nasıl ve niye düşman olmuşlar?" derken Uygar boştaki elini cebine koydu. Ardımızda hâlâ yoğun bir gürültü vardı. Ahmet Akdeniz, "Yetkilinizi çağırın, onunla konuşacağız!" diye bir daha bağırmıştı. Titrek sesinde daha art niyetli bir tını vardı ve hüznü, bu hissin altında eziliyor gibiydi. "Beni dışarıda bırakamazsınız, kızım içeride diyorum size! Kızım rehin tutuluyor!"

"Adamın bilinen düşmanlarının listesi elinde mi, Fatih?"

Fatih bıkkın bir nefes bıraktı: "Yok, elimde değil... İsteyelim hemen."

Uygar yine en sakın hâliyle cebine sıkıştırdığı parmaklarını küttetti. "Bugünün düşmanları bir zamanların dostu da olabilir," derken gözlerini incelercesine kısıp Fatih'in değişen ifadelerini kontrol etti. "Bunu şimdiye kadar dostu olan biri de yapmış olabilir yani, belki de şimdiye kadar düşman değillerdi ama şimdi olmuşlardır. Kısacası tüm dostlarının kim olduğunu da öğrenmek lazım ayrıca."

"Yine mi sezgilerine başvuruyorsun? Ne zaman aklın başına gelecek senin?"

"Yok, sadece Akdeniz'in düşman edinmeyecek kadar sinsi bir adam olduğunu iyi biliyorum." Uygar dudaklarını usulca kıvrıdı. "Herkesle iyi geçindiğini, kendine hep ortaklar edindiğini, bilinen bir düşmanı olmadığını ve şimdi bir düşmanı varsa bunun kendi dostlarından biri çıkabileceğini tahmin edebilecek kadar çok şey öğrendim hakkında."

Elini kaldırıp burnunun ucunu hafifçe tuttu ve bıraktı. “Yoksa sen der-sine çalışmadın mı?”

Uygar’a herhangi bir şey söylemeyip bana döndü Fatih. Sessizli-ğim ona daha dostane görünüyordu herhâlde. “Polislere söyleyelim, Ahmet’i içeri alsınlar. İş birliğine gidersek daha hızlı hareket ederiz.”

“Akdeniz’le iş birliği mi?” derken kaşlarım hızlı bir hayretle ha-vaya kalktı. Fatih bunu onaylayınca, “Asla!” diye bir uyarı döküldü dudaklarımdan. “Asla yapmam böyle bir şey. Çünkü o adamın yalanla-rına karnım tok. Onun bana söyleyeceklerinden daha fazlasını kendim bulurum ben.”

“Prensiplerini şimdilik kenara bırak. Kızı rehine tutulan bir adam mecburen de olsa tüm imkânlarını seferber eder, Yakut.” Fatih’in ka-çamak gözleri kısaca bizi seyreden Uygar’a kaysa da hemen sonra to-parlanmıştı. “Biraz alçakgönüllü davranmakta fayda var, bırakalım da içeri girsin.”

Tam o sırada yanımıza bir polis memuru yaklaştı. “Ahmet Bey’i zapt etmekte zorlanıyoruz. Ne yapalım, içeri alalım mı?”

Hepimizden önce Uygar cevap verdi. İşaret parmağını kaldırıp kesin bir uyarı verirken epey kararlı görünüyordu. “O herifin şeritten öteye burnu bile geçmeyecek.”

“Uygar!”

“İçeri alınmayacak, dedim. Ayrıca diğer bölgelere ekip yollayın, kontrol etsinler. Burada sizin dikkatinizi dağıtırken adamlarını sok-maya çalışabilirler gizlice.”

Ne zaman yanımıza geldiğini fark etmediğim Gökçe, güneş gözlü-ğünü kaldırıp saçlarına taktı ve elleri uzun ceketinin ceplerindeyken aramızdaki mesafeyi azalttı. “Bu adamın öngörüsüne hayranım, her zaman en doğrusunu tercih eder,” derken bana hafifçe göz kırpmıştı. Sonra eğilip sarıldı. “Selam, evrak işlerim vardı, o yüzden biraz geç kaldım ama durumdan haberdar olur olmaz geldim hemen. Nasıl gidi-yor? Bir gelişme var mı?”

Uygar’la Fatih’in arasındaki gerginlikten sonra ilk kez rahat his-setmiştim kendimi. Belime dokunan eli tutup Gökçe’ye yaklaştım biraz daha. “Bekliyoruz. Belçin Hanım yukarıda binaya giriş için plan hazır-lıyordu. Biz de gürültüden dolayı kontrole geldik.”

“Aa, öyle mi?” Gökçe kısık gözleriyle çevreyi taradıktan sonra tek-rar bana döndü. “Burada işin bitti mi peki? Yukarı çıkalım biz de.”

Uygar iplerini eline almış gibi polis memuruna talimatlar veriyordu. Ona güvenerek, "Bitti," dedim.

"Tamam o zaman, hadi." Kısa kâküllerini huysuzca karıştırdı Gökçe. "Duyduğuma göre Belçin Hanım yanında uyuşuk Bengi'yi getirmiş... Allah aşkına, o kız otursun, sadece evrak doldursun. Zaten onu bile on saatte hallediyor. Ne işi var burada?"

"Uyuşuk Bengi mi? Duymadım hiç." Bakışlarım, polis memurunu yolladıktan sonra temkinle bize yaklaşan Uygar'a kaysa da çabucak Gökçe'ye döndüm. "Şu kısa boylu, dudağında ben olan kızdan mı bahsediyorsun?"

"Evet evet, o." Belimden itip tepeye yönlendirdi beni. "Gel, yolda konuşalım."

Ancak tekrar yanımıza gelen Uygar elini kaldırıp gitmeme engel oldu. "Benim işim var, Yakut'la."

"Ne işin var?"

Uygar masum bir isteği dile getirir gibi geniş avucu arasında-ki ekipmanı işaret etti fakat gözleri daha başka bakıyordu. "Yakut'a ekipmanını takacağım."

Bu bakışların anlamını biliyordum. Canıma okuyacaktı yani. Derin bir nefes bırakıp kendimi onu reddetmeye hazırladım ama bunu yapabilmek için yeterli güç bulamadım içimde. "Ekipmanım işte, operasyon için," diye Gökçe'ye açıklama yaparken adımlarım çoktan o yöne dönmüştü bile. "Neyse, ben gideyim o zaman. Birazdan gelirim, Gökçe."

Onların uzaklaşmasının ardından Uygar ağır adımlarla yanıma yaklaştı. "Gel bakalım, takalım ekipmanını," derken ses tonundaki yaramaz tavır bendeki karmaşık duyguları da endişeye çevirmişti. Bu yüzden gözlerim sinirle kısıldı. "Senin yüzünden dillere düştüm, Uygar."

"Beni de al yanına, beraber düşeriz." Bileğimden tutup nazikçe peşinden sürükledi beni. Sıklıkla arkasına dönüyor ve bana bakıyordu.

"Uygar..." Ne diyeceğimi bilemediğim sırada herkesin bizi görebileceği ama yine de dikkat çekmeyeceğimiz bir yerde durmuştuk. Uygar'ın son söylediklerine karşı suskunluğumu korumaya devam ettim. Hatta ona inat olsun diye kollarımı da bağladım önümde. Bunu yaptığımda Uygar'ın kızdığını biliyordum.

Vakit geçirmek için kulaklığı karıştırıp beyhude bir çabayla inceleyen Uygar, kollarımı önümde bağladığımı görünce güldü. "Ne oldu? Konuşmayacak mısın benimle?" Sorusundan sonra sessizlikten başka

bir şey bulamayınca eğdiği başını kaldırmadan gözlerini kaldırdı sadece. "Yavrum, açsana şu kollarını."

"Açmayacağım," dedim üstüne basa basa.

Uygar sahte bir yalvarışla mırıldandı: "Lütfen aç."

"Yok." Dudaklarımı ısırdım içten. "Gülme," diye Uygar'ı uyarsam da dinlememişti. "Uygar... Gülme diyorum bak. Zaten sen niye o kadar insanın içinde beni bu kuytu köşeye getirdin ki? Hadi Gökçe neyse de ya başkaları anlarsa her şeyi?"

Tam o an Uygar kulaklığı saçlarımın ardında kalan kulağıma yerleştirdi. Bu yakınlıktan dolayı dudaklarımı birbirine bastırıp duraksadım. Sadece onun oyunbozan sorusunu dinledim. "Neyi anlarırsa?" diye mırıldanmıştı.

Ayağımı kaldırıp taşa vurur gibi yaparken Uygar'ın bacağına ufak bir tekme attım. "Neyi olacak, Uygar? Neyi olabilir, bir düşün?"

"Mesela geceyi beraber geçirdiğimizi mi?" Saçlarımı hiçbir çekince göstermeden okşayarak geri itti. Sanki tüm düşümlerimi o çözsün diye bağlamışım gibi hissettim o an. Ve sonra güçlkle de olsa "Evet onu," diye mırıltıya yanıtladım. "Anlayabilirler."

"Geçen gece sende kaldığımı anlamazlar artık. Bir daha geleyim, bir daha sarılıp uyuyalım..."

"Biz sarılmadık, sen sarıldın."

Uygar, muhalif tavırlarıma hemen boyun eğdi. "Tamam, ben sana sarılayım ama sen de hiç itiraz etme."

"Ben sana o gece itiraz ettim! Sen pek laf dinlemez bir adam olduğun için anlamadın ya da bilmiyorum, anlamazdan gelmiş de olabilirsin. Orası tamamen senin işgüzarlığın."

Kulaklığın kablosunu boynumdan geçirirken sanki incelikli bir işle uğraşır gibi dikkatliydi. "Peki... Ben yine geleyim, sen itiraz ettiğin hâlde yine sana sıkı sıkı sarılayım. Sen bu sefer herkesten onu sakla, olur mu?"

"Olmaz," derken sesimde titrek bir çaresizlik vardı. "Almam seni evime."

"Almazsan nereye gideceğim?" Uygar yavaş yavaş hareket ettirdiği parmağının ucunu oyun oynar gibi tenime sürüp geçti. "Hımm? Yağmurda ıslandığım zaman beni ısıtmak için kim senin gibi cömert davranır?"

Hatırladığım şey bana öfkeyle iç çektirmişti. "Ben cömert falan değilim, sen çok doyumсузsun. Her şeyi istiyorsun."

Dikkati hâlâ kulaklığın kablosundaydı Uygar'ın. Kaşlarını çatarak bir süre orayı seyrettikten sonra sanki bir problemi çözmüş gibi ifadesini de düzeltti. "Bir tane dış fırçama yer ayır istedim sadece. Sen buna çok mu diyorsun?"

"Söylediğin iyi oldu, ben onu bulamadım, Uygar!"

"Bulamazsın tabii, iyi yere sakladım."

Uygar işini uzata uzata parmaklarını tenime değdirince, "Sen oyna benimle," dedim tekrarlayan bir ikazla. "Eğer biri bir şey anlasın, ben de seni cümle âleme rezil edeceğim, Uygar."

"Tamam, söyle herkese. Uygar benim uğruma kafayı yemiş de."

"Belli kafayı yemişsin. Ama ne uğruna, bilemedim. Delirmeye bahane arıyordun herhâlde."

"Eğer bir şey yapacaksam o şey için güzel bir sebebim olsun isterim. Sen de insanların bakıp bakıp, 'Uygar iyi bile dayanmış,' diyecekleri kadar güzel bir sebepsin."

Aralık kalan dudaklarım ne söyleyeceğimi bilemememden ötürü boş kaldı o an. Biriken kelimelerimi geri itip yalnızca Uygar'ın yeşil harcelerini seyrettim. Çok sonra, "Bunları burada konuşmayalım," dedim güçlkle.

Uygar bu hâlime bir kez daha güldü. Kulaklığı doladığı yerde sanki bir düşümü çözememiş gibi üstüme eğildi. "Son bir şey daha söyleyeceğim ama sakın kimseye belli etme, izliyorlar bizi," deyince bir yumruk attım omzuna. "Uygar, bak döveceğim seni gerçekten!"

Üstümdeki çelik yeleği de düzeltti hemen. Olabildiğince oyalanmaya çalışıyordu. "Yaklaş biraz," dedi bu sefer ciddiyetle.

Gülüşümü durdurmak için burnumu çekerken, "Hımm?" diye mırıldandım.

"Görevden sonra bana yemek sözün vardı, unutmadın değil mi?"

"Ben öyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum."

Uygar boştaki elleriyle üstündeki çelik yeleğin kenarlarını tuttu. Ağırlığını tek bacağına verirken tepenin alçak kısmında durduğu için boylarımız eşitlenmişti. "Tüh, ben mi hayal kurdum acaba?" diye mırıldanırken sahte bir hüznün vardı sesinde çünkü ne olursa olsun beni o yemeğe ikna edeceğine o kadar inanıyordu ki...

"Muhtemelen," dedim keyifli bir sesle. "Her zamanki gibi hayal kurdun, Uygar."

Tek omzunu pervasızca kaldırıp indirdi. "Böyle güzel bir kadının sadece hayalini kurmak da benim ayıbım olsun o zaman."

“Olsun bakalım.”

“Kırmızı elbise peki?”

“Yok, onu asla giymem.” Geri adımladım. Şişme montumun önünü tutarken az sonra çıkaracağımı bildiğim için fermuarını hiç kapatmamıştım. Ben geriye giderken Uygur da aynı şekilde üstüme yürüdü. “Niye giymeysin?”

“Çünkü bana çok yakışıyor. Delirmeye sebep arayan adamlara bahane olmak istemiyorum.”

Uygur kısaca öksürdükten sonra, “İş işten çoktan geçti,” dedi usul usul. “Yaktın yakacağın...”

“Gidiyorum artık bak, işimiz gücümüz var.”

“Git bakalım.”

“Öyle deme.”

Birden gelen uyarıyla kaşlarını havaya kaldırdı Uygur. “Nasıl diyeceğim?”

“Git de sadece.” Diğer türlü sanki gel diyormuş gibi hissettiriyordu. “Biraz mesafeli söyle, gülme bir de... Hatta bana hiç bakma. Diğer tarafa konuşursan iyi olur.”

Uygur dediğimi dinleyip bedenini aheste aheste ardına çevirdi. Boynunu arkaya yatırıp hafifçe kütletirken çoktan operasyona hazırlanmaya başlamıştı bile. “Git,” dedi asla bürünemediği sahte bir soğuklukla. Ondan bunu içtenlikle yapmasını isterken bu isteğimin onda daha büyük, can acıtıcı bir cevaba dönüşeceğini bilmiyordum. Uygur’ın beni böyle cevaplamaya bu kadar gönlü olduğunu da... O gün çok yakındık, hem de hiç olmamamız gerektiği kadar. Aramızdan silinen şey sadece mesafeler değil, füzuli duygulardı aynı zamanda. Korku, endişe, tereddüt... Kısalan mesafe aramızdan belirsizlikleri silmiş, geriye sadece kalbimin sesi kalmıştı. Onun en kötü yalanı da buydu. Başıma açacağı felaketlere beni kayıtsız bırakırken Uygur, henüz adını bile bilmediğim hatta hiç öğrenemediğim yabancı bir adama saplanan ufak, küçük bir kurşunun yıllar sonramı nasıl cayır cayır yakacağını fark etmemi de engellemişti. En büyük heyecanlarım, en büyük korkularıma dönüştü o gün. Bir cinayeti analiz etmek kadar incelikli davranmadığım duygularım henüz ilk cüretinde büyük yanıldı ve neden bir daha boyumdan büyük işlere kalkışmamam gerektiğini iyi anladım.

13. BÖLÜM

KIRMIZI

Korktuğum oldu.

Sevtap sessiz sedasız nereye gittiğimi, daha doğrusu nereye kaçtığını sordu bana. Ona vereceğim cevabı önceden hazırlamıştım. Yakalanma riskime rağmen dilime ailemi dolarken olacıklardan korkmuyordum. Hatta biraz daha üstelese yeni bir yalan uyduracak kadar çok yalancıydım. Korktuğum oldu. Yalancı oldum. Uygur'ın yine beni korumak için avuçlarına bıraktığı o hattan kimseye bahsedemedim. Geride bir iz bırakmamak için açıp kendim de dinleyemedim. Bir başka yerde olsam deneyebilirdim belki ama burada her şey onlara aitti ve neler yaptığımı öğrenmek için izimi takip etme ihtimalleri beni o kadar ürkütüyordu ki...

Uygur'ın yanından dönüşümün ertesi gününde Revan Hoca toplantı yapacağımız haberini ilettiler en sonunda. Benden önce yukarı çıkan Sevtap'tan geriye evde bir tek sessizliği kalmıştı, onun yokluğunda zamanı daha hor kullanıp toplantının başlamasına birkaç dakika kala çıktım yukarı. Toplantı salonunun kapısından dışarı seyrek bir gürültü sızıyordu ama aralarında Sevtap'ın sesi yoktu. Nitekim içeri girince onu bulamadım, sadece Tekin ve sırtı dönük biri oturuyordu sandalyelerde.

Masanın diğer tarafına geçmek için sağa yöneldim, ben henüz sandalyeye geçmeden Tekin arkasını döndü ve onu tanıdık, ilk andan beri yüzüne yapışık gibi duran tekinsiz gülüşüyle dudaklarını kıvrırdı. Ardından Tekin'in yanında oturan kişinin yüzünü bana çevirip seyretdim. Karşılaştığım kişi, Reha... Dudaklarımın hayretle aralanmasına sebep oldu önce. Sonra geçmişin uzun bir süredir bu kadar yakınlarımda dolanmasından dolayı tuhaf bir alışkanlıkla başımı aşağı yukarı salladım. Uygur'dan sonra şaşırarak ne kalmıştı ki? "Merhaba..."

Reha yerine Tekin cevapladı beni: "Merhaba, Kırmızı. Hoş geldin."

İştiiğim bu değışik lakaptan dolayı kaşlarım çatıldığında Tekin gülüşünü hiç beklemeden biraz daha artırdı. Onun kadar pervasız bir gülüş takınamasam da başımı bir kez hareket ettirip, “Hoş buldum,” dedim. “Reha, sen de hoş geldin,” derken sesim epey mırıltılı çıkmıştı. “Kusura bakma, şaşırdım. Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Dingin ve sükûn dolu bir adamdı o, bu yüzden ilgisizce, “Hoş buldum,” demesine pek aldırmadım. Aynısını ben yapmıyor muydum sanki? Onun yerine Reha’nın neden burada olduğunu ya da neden geç geldiğinin açıklamasını Tekin’den dinledim: “Reha’nın biraz işleri vardı, aramıza ancak katılabiliyor. Ama seni gördüğüne o da çok sevindi, mutluluktan ölmek üzere şu an.”

“Anladım.” Bana ayrılan yere oturduktan sonra donuk bir bakışla masaya bakmaya devam ettim, çok geçmeden kapı açıldı ve içeri ilk önce Revan Hoca, ardından da Sevtap girdi. Onlar hızlı hızlı ilerlerken biz de alelacele ayağa kalkıp selam vermeye koyulduk. Yorgun gözlerle onları seyrederken önden ilerleyen Revan Hoca’da bir donukluk, Sevtap’ta ise soğuk ve nispeten tedirgin bir hâl fark etmiştim.

Onlar konuşana kadar kimse konuşmadı. Boş bir yere oturup gözlerini masaya diken Sevtap’ın ardından Revan Hoca elindeki dosyayı fırlatır gibi masaya attı, başını kaldırıp bir şey söyleyecek gibi yapsa da örttü dudaklarını hemen. Gerginlik derinden hissedilirken gözlerimi sertçe yumup açtım, parmaklarım kucagımda düğüm gibi dolandı, neler olduğunu hiç anlayamadım.

Çok sonra kısa bir nefes duyuldu Revan Hoca’dan. “Yakut’u öldürmek isteyen adamın, Kula davasıyla bağlantılı mı olduğunu düşünüyorsunuz gerçekten?” diye sordu.

Tekin direkt bana baktı. “Yakut daha iyi bilir, başkanım.”

“Ben...”

Ama daha bir şeyler açıklamama kalmadan Reha araya karıştı: “Başkanım, elle tutulur tek şey bu. Yakut’un geçmişini birkaç gündür didik didik ettim. Üzerine gidilecek en öncelikli ihtimal Kula operasyonundaki kimliği belirsiz kalan o adam,” derken bahsettiği kişi, Tufan’ın cesedini bulduktan sonra çıktığımız operasyonda Uygur’ın tam ensesinden vurduğu kimliği belirsiz bir adamdı. Kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemediğimiz o adamın ölüp ölmediğini de öğrenmedik. Onun hakkında geriye aramızda konuştuğumuz bir esprî kaldı sadece: *Umarım ölmez... Umarım sonsuza dek sakat kalır.*

“O zaman bizim bu adamı bulabilmek için kontak kurabileceğimiz kişiler var.” Revan Hoca doğruldu ve aynı gergin tavrıyla dosyayı açtı. İçinden çıkardığı fotoğrafı masaya koyduğunda tanıdık birini görmüştüm. Ahmet Akdeniz’in oğlu. “Okan Akdeniz,” diye açıkladı Revan Hoca. “Tanıdık geldi mi...” Hemen sonra ismimi mırıldandı: “...Yakut?”

Gizlice yutkunup başımı salladım. “Hı hı,” derken artık Uygur’la ilgili daha fazla bir şey hatırlamak istemediğim için gözlerim yalnızca masaya odaklıydı. *Uygur’ın yalanları, inatla devam eden bir operasyon, cesetler, katiller, dostlar ve düşmanlar...* Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırıp açtıktan sonra Revan Hoca’ya döndüm. “Ahmet Akdeniz’in oğlu oluyor kendisi.”

“Doğru.” Revan Hoca uzun uzun baktı gözlerime. Bir elini ritimle masaya vururken bakışları kısılmıştı sanki... Bende bir şeyler mi inceliyordu? “Okan, Ahmet’in oğlu. Birkaç gün sonra yurt dışından dönecek. Geliş tarihi, saatine kadar her şey burada yazıyor. Onu bulup şu senin peşindeki adamın kim olduğunu öğrenmenizi istiyorum.” Dikkatim hemen Sevtap’a kaydı, Akdenizlerle daha önce yüz yüze geldiğim için muhtemelen beni tanıyacaktı. Ancak Sevtap’ın donuk bakışlarında konuya dair hiçbir ilgi göremedim. Buradan çok daha uzak bir yerdeymiş gibi dalgın duruyordu.

“Eğer...” dedi Revan Hoca tekrarlayan bir gerginlikle. “...beş sene öncesinde o operasyonda yaralanan ve felç kalan o adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorsanız Okan’a yaklaşın.” Gözlerini Reha’da, Tekin’de ve en sonunda bende gezdirdi. “Size söylüyorum, bu iş en kısa sürede aydın-lansın, çocuklar.”

“Ama hocam...” diyecek olduğumda Revan Hoca elini beyaz sakallardan arındırdığı çenesinden çekti ve masaya koydu, söylediği şey diken üstünde oturmama sebep olmuştu. “Ben sizin hocanız değilim, Yakut, akademi yılları çok geride kaldı.”

“Kusura bakmayın, özür dilerim,” deyip geri adım attım hemen. “Başkanım, eğer Okan Akdeniz’e yaklaşmam konusunda emir verdiyseniz elbette uygulayım... Ama tekrar özür dilerim, beni tanıyabilirler.”

“İyi, tanınmayacak bir şeyler yap o zaman.” Umursamazca omuz silkse de bu aslında fazla otoriter bir hareketti, sanki yapmaktan başka çarem yokmuş gibi... ki gerçekten de yoktu. “Saçını, başını, yüzünü, kendinde bir şeyleri değiştir, Yakut çünkü karşlarına sen çıkacaksın, bir başkası değil.”

“Sevtap...”

Sözlerime devam edemedim, sıkılğan bir nefes bırakan Revan Başkan, “O bir süre burada olamayacak, eğer beklersek yetişemeyiz,” dediğinde gözlerimi bir daha, ısrarla Sevtap’ın tuhaf hâline çevirdim. Dünden bu yana bir şeyler olmuş olmalıydı ama yirmi dört saat içinde onu bu hâle neyin getirebileceğini bir türlü tahmin edemedim. “Ben de bir süre buralarda olamayacağım, o yüzden bu işi tamamen size bırakıyorum. Geri döndüğümde bu masaya oturup Yakut’un peşindeki adamın ismini konuşacağız,” dedikten sonra tekrar gözlerini sertçe üstümüzde gezdirdi ve işaret parmağını sakince masaya koydu. Kızgın ya da sert bir tavırla değil de böyle sakın yaklaşmasının ardında daha büyük bir otorite vardı. “Umarım beni yüzüstü bırakmazsınız.”

“Hiç şüpheniz olmasın, başkanım,” diyerek ilk önce Tekin onayladı onu.

Az önceki bahanem şimdi bir utanca sebep olunca daha güçlü bir duruşla ben de dile getirdim benzer bir kabullenışı. “Emredersiniz, başkanım.”

Toplantı salonundan ayrıldık, koridorun ucuna yürüyen Sevtap’a ilerledim hemen. “Sevtap, neden çekildin görevden? Hâlbuki bu tam senlik bir işti?”

“Göreve şu an katılamam,” dedi kısık bir mırıltıyla. “Ankara’ya gideceğim.”

“Neden?”

Dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi; buruk gözleri çok kısa bir süre arkamda, bizi sessizce bekleyen Reha ve Tekin’de dolaştı. “Direncan’ın yanına,” dediğindeyse kaşlarım çatıldı merakla. Direncan biz Uygur’la ayrılmadan çok önce Ankara’ya nakil olmuştu. İlk başta gidişi can sıkısa da iyi bir hayatı vardı orada, onun için her şey yolunda diye biliyordum fakat sonra Sevtap, “Bir kızı var,” diye canını sıkan şeyi anlatmaya devam etti: “Ben daha önce görmedim ama bir keresinde fotoğrafını yollamıştı, oradan biliyorum...” Boğazında, zorlukla yutkunduğundan mütevellit sert bir hareket belirdi. “Çok tatlı bir çocuk... Gerçekten çok sevimli... Ama yakın zamanda ağır bir hastalığı olduğu ortaya çıkmış.”

“Ee peki ailesi falan yanında değil mi?” diyerek arkadan Tekin söze karıştı. Sevtap’ın bir cevap vermesine kalmadan da Reha yanıtlamıştı onu: “Diren akademiden beri arkadaşımız bizim, onun ailesi biz sayılırız. Ayrıca bu durum özel hayatını etkilediği kadar işine de yansıyor. Sevtap ona biraz yardımcı olacak.”

Sevtap’a geri döndüm. “Anlıyorum...”

“Normalde ben bu görevi alacaktım, gerçekten alacaktım.” Göğsü titreyerek nefeslendi. “Ama Revan Başkan senin tek halledebileceğini söyleyip benim gitmemi istedi. Hatta beraber gideceğiz Ankara’ya.” Sonrasında değişik bir utançla gözlerini kaçırdı benden. “Sadece Diren’in kızı için gitmiyorum yani.”

Sanırım yanlış anlayacağımı düşünmüştü. “Yok gidebilirsin, sorun değil, ben sorumluluk alırım,” dedim net bir şekilde, en nihayetinde bu onun olduğu kadar benim de görevimdi “Gidince benim geçmiş olsun dileklerimi de ilet, umarım onlar için her şey çok daha güzel olur.”

“Umarım.” Saçını çekingenlikle kulağının arkasına ittikten sonra eliyle merdivenleri işaret etti. “Ben aşağı iniyorum, hazırlık yapmam lazım. Akşam uçağımız var.”

“Tabii... Ben sen gitmeden gelirim yanına.”

Sevtap hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaşınca Tekin kollarını önünde bağlayıp kaşları çatık hâlde arkasından, “Bu kızın bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Etkilenmiş olabilir,” dedim Sevtap’ın durumunu açık etmeden. Bilinmesini istese kendisi söylerdi zaten. “Konu küçük bir çocuk, üstelik Diren’le itişip kakışsalar da çok yakın arkadaşları onlar.”

“Benimle de mi arkadaş yoksa?” deyip durumu hâlâ garipseyen bakışlarını bana doğrulttu Tekin. Sorusu komik olsa da pek gülemedim. “Sevtap kimseyi sevemiyor sanıyordum hâlbuki.” Sonradan aklına bir şey gelmiş gibi, “Haa yok, yok,” dedi. “Unutmuşum bir an, onun da var sevdikleri.”

Bilmediğim için, “Kim?” diye sordum. “Kimi seviyor?”

Tam o an sessizce Reha karıştı araya, kızgın bakışları Tekin’e kaymıştı: “Beni seviyor... Arkadaşı olarak.”

Tekin gevrek gülüşü arasında paketinden çıkardığı sigarayı parmağında çevirmeye başladı. “Ne tuhaf insanlarsınız ya...”

Kollarımı rahatsızca önümde bağladım. “Bunu sen mi söylüyorsun?”

Dilini umursamazca dudağının kenarına değdirip çekti Tekin. “He ben söylüyorum, ne olmuş?”

“Bir şey olmamış, Tekin,” derken Reha arkadan yaklaşıp huysuzca omzundan ittirdi onu. “Siz çıkmıyor musunuz artık? Bir sürü işiniz gücünüz var, gidin bir an önce.”

“Tamam be... Öff...” Tekin, Reha’nın bizi kovuşundan sonra beni kolunun altına almış ve sanki çok uzun zamandır birbirimizi tanıyormuşuz gibi rahatça oradan uzaklaştırmaya başlamıştı. Elini üstümden atmak

için an kollarken ardımızda kalan Reha için mırıldandığı, “Bu da ne uyuz bir şey ya,” sözlerini dinledim . “Bıktırdı artık, bıktırdı.”

“Çek kolunu omzumdan.”

“Ha?”

“Kolunu omzundan çek dedim.”

“Haa... Tamam, onu yaparız ya, sıkıntı yok,” derken tek gözünü kırptı rahatça. Ve beklediğim gibi kolunu üstümden çekti ancak bunu çok yavaş yapışı bir süre sonra sabrımı taşırmıştı. Ağır kolunu bir çırpıda kendimden uzaklaştırdım. Bir zehri akıtır gibi dudaklarımdan sızan, “Dalga mı geçiyorsun sen benimle!” sözleri olması gerektiği gibi Tekin’i kızdırmamıştı. Dilini ağzının içinde gezdirerek tuhaf bir gülüşle bana bakarken her şeyin ona göre keyif verici bir şey olması, ben öyle yapmadığım için sinirimi daha çok bozuyordu. “Hadsiz, sınırlarını bil biraz!” Birkaç adım öne geçtiğimde arkamdan sesli bir şekilde güldüğünü duydum. Dönüp ona bakınca gülüşü daha da arttığı için hızlandım aramızdaki mesafeyi uzatarak. Artık dönüp de ona bakmayı kesmiş ama kulaklarımdan silememiştim küçük kahkahalarını... *Keşke ben de hâlâ böyle gülebiliyordum.*

Birkaç saattir önünde beklediğimiz, Okan’ın oraya geleceğini söyledikleri mekân akşam olunca göz gözü görmeyecek kadar kalabalıklaştı sandım ilk başta. Ancak sadece giriş kapısında bir kavga çıktığı için tıkanıklık oluşmuş, sonra yine insanların sık aralıklarla uğradığı köhne bir binaya dönüşmüştü. Mavi lensleri, güneşliğe bakarak dikkatle gözlerime takarken Tekin de ısıklarının arasında mırıldandığı şarkıya bir son verip, “Bulabilecek misin Okan’ı?” dedi. “Ben de geleyim mi içeri?”

“Hallederim,” diye mırıldandım dalgın dalgın. Okan’ın yurt dışından döner dönmez kendini attığı bu yer bahislerin havada uçuştugu bir dövüş mekânıydı. Hatta bu akşamki maçta Okan dövüşecekti. Cüneyt’le... Tekin çevreyi kısaca turlayıp hemen her şeyi öğrenmişti. Cüneyt’i içeri girerken görmüştük. O, devasa cüssesiyle çıktığı herhangi bir dövüşü acımasız bir ava dönüştürmeme ihtimali yoktu. Peki ya Okan? O hangi akla hizmet Cüneyt’le rakip olmayı göze almıştı, bilmiyordum ancak bu dövüşü durdurmak için yollar arıyordum. Olur da Cüneyt onu öldürür ya da en iyi ihtimalle evire çevire döverse Okan konuşamaz hâle gelirdi.

Başımı sıcak tutan kırmızı peruğu da ellerimi üstüne sürerek düzelttikten sonra ağzındaki kürdanı kıpırdatarak kendi kendine bir şeyler mırıldanan Tekin'e döndüm. Buraya gelmeden önce ona kızmama hiç aldırmamış, küsmemiş, aynı müstehzi tavrından devam etmişti yol boyunca. Bu yüzden ona bir şeyler söylemeyi bıraktım çünkü söylediklerimden hiçbir şey anlamıyordu.

"Ben hazırım, artık gidiyorum," dediğimde parmaklarını ritimle direksiyona vurdu, başını salladı aşağı yukarı. "Gidiyorum," diye üstüne basarak tekrarladım aynı şeyi. Tekin şarkısını bırakmadan yine başını aşağı yukarı salladı. "Ya sana *gidiyorum*, diyorum!"

"Ben ne yapıyorum peki?" Ansızın yerinde doğruldu, dik durduğu için gölgesi üstüme düşen uzun boyu daha belirgindi artık. "Cevap veriyorum, değil mi? Başımı sallıyorum sana," derken Tekin'i ilk kez bu kadar kızgın görmüştüm. Ne var ki o seyrek öfkesini yarıda kesip araya keyifsiz de olsa doludizgin bir gülüş sığdıracak kadar umursamaz bir adamdı. "Ne demek bu? Bir şey söyler misin, sana göre ne demek oluyor bu?"

Bir yere tutunma ihtiyacıyla elimi arabanın ön kısmına yasladım yavaşça. "Sana biri bir şey söylüyorsa cevap verirsin," dediğimde beni kızdıran ilk şey bu sefer Tekin'in benim aksime gülebiliyor olması olmadı. Sesimin azalıp neredeyse bir fısıltıya dönüşecek olması daha vahimdi. Sertçe burnumu çektim.

"Bu da bir cevap. *Jest* deniyor."

"Yapma bana jest."

"Yani kızım var ya... Allah'tan ben kime nasıl davranacağımı bilecek kadar akli başında bir adamım yoksa..."

"Yoksa ne?" Tekin iki elini yüzüne sürüp tenini sıvazladı, çok geçmeden avuçlarını vurarak kendini tokatlayınca, "Yapma şöyle salak salak," deyip kolunu dürttüm. "Sana diyorum. Yapma şunu, manyak mısın?"

"Ben manyağım, o ayrı konu da... Sen apayrı bir manyaksın." Ellerini yüzünden çekince dudaklarını taze bir gülüş sarmıştı Tekin'in. Yine herhangi bir şeyin onun keyfini bozmaya yetmediğini fark ettiğimde bu sefer sinirim bozulmak yerine... İçim rahatladı biraz. "İn şu arabadan hadi, geç görevinin başına," derken elini kaldırıp kabaca kapımı işaret etti. "Etrafta dolaşacağım, bir şeye ihtiyacın oldu mu kaş göz yap yeter, ben seni görürüm."

Bir çekingenlik sarınca hâlimi, boğazımı temizleyip, "Tamam," diye mırıldandım fazla uzatmadan.

"Dikkat et bir de. Mekân aç kurtlarla dolu, sakın yedirme kendini."

“Uyarmana gerek mi var?”

Kaşlarını imayla havaya kaldırdı Tekin. “Seni düşünmekle hata mı ediyorum?”

“Hayır, beni düşünmekle değil, benim salak olduğumu düşünmekle hata ediyorsun, Tekin,” diye rahatsızca mırıldandım. Elim kapı kulpuna gitti, arabayı açmadan önce hâlâ neden böyle baktığını anlamakta zorluk çektiğim tuhaf bir merhamet maskesi takınan Tekin’e diktim gözlerimi uzun uzun. “Ben salak değilim, Tekin, ben... Ben ne yapmam gerektiğini bilirim, her zaman bilirim. Sana kim olduğumu hiç anlatmadılar mı?”

“Hee, anlattılar. Kocanı tutuklatmışsın, hem de evlilik yıl dönümünde.” Dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi, sanki bir şey kestirmeye çalışır gibi gözleri kısılmıştı hafiften. “Acımasızlığından mı yoksa öyle mi denk geldi?”

Başımı umutsuzca iki yana salladım. “Onun gibi bir adamın hangi gün tutuklandığını umursayacağını mı sanıyorsun sen?”

“Umursamaz mı?”

“Umursasa onu mu umursar Allah aşkına? Dikkat edecek bir şey arasa böyle bir adam olmazdı zaten.” Kendi kendime konuştuğum zamanlardaki gibi dilimin düğümü fazla çözüldü birden, kendimi tutamadım. “Yıl dönümüymüş... Yerin dibine batsın onunla olan günlerim.” *Çünkü benim daha çok yandı canım.* “Şimdi o böyle yaparak ona kıymet verdiğimi falan düşünüp mutlu olmuştur bir de. Allah kahretsin, keşke öyle denk gelmeseydi...”

“Ne anlatıyorsun yavrum sen?”

Kapıyı vururcasına açıp serin havanın içeri sokulmasına müsaade ettim. Yorgun soluklarım arasına karışan kelimelerim, konuşmasam da bir şey değişmeyeceği kadar faydasızdı. “Bir şey anlatmıyorum, boş ver sen beni...” dedikten sonra da susmadım. Bir dinleyen bulunca yüzünüzce her şeyi dile dökcek kadar dolmuş muydu içim gerçekten? “Anlatılacak bir şey kalmadı ki bende zaten.” Ağlamaklı bir duygu sesimin titremesine sebep oldu. “Boşuna öyle nefesimi tüketiyorum işte, değmeyecek biri için... Neyse. Hadi sonra görüşürüz,” dedikten sonra kendimden korkup arabadan indim.

Ben inince Tekin onu duymayacağımı düşünüp arkamdan bağırdı hemen: “Dikkatli ol! Ben seni kollayacağım, tamam mı? Sakın endişe etme!”

Kırmızı sprey boyayla çizilmiş harflerle kocaman Kalkan’ın Yeri yazılmıştı kapının üst kısmındaki siyah tabelaya. Açık kapıyı geçtikten

sonra kalabalığa karıştım. İçerisi binbir türlü insanla doluydu; dağınık kıyafetler ve kirli saçlar, onların aksine temiz görünen birkaç grup, ellili yaşlarında adamlar, on sekiz yaşlarında çocuklar... Bir karmaşayı ağırlıyordu mekân. Aralarda tek tük kadınlar vardı ve bu köhne yeri tek katlanılır kılan şey onların yüksek kahkahalarıydı.

Okan'ı bulabilmek için gözlerimi loş kalabalıkta gezdirirken farkında olmadan yabancı bir bedene çarpınca irkilip geri çekildim. "Pardon..." diye bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Bakışlarımı çarptığım kişiye çevirdiğimde ise yine onunla karşılaşmanın yükü oturmuştu omuzlarıma. Devasa bir nefes boğazımdan zorlukla inip göğsüme yerleşmeye çalıştı. Uygur burada da olacaktı elbette. Şaşıarak hata eden bendim.

Bakışlarını başka yerlerde gezdirirken bana hitaben konuşacağını anlayacağım kadar duygu yüklüdü kelimeleri. Sinir, öfke, hiddet... Adı neyse artık. "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmiyor," diye mırıldandım ama aslında korkuyordum. Yine ona geldiğimi düşünür ve benden intikam almak için peşime takılır diye ödüm kopuyordu. "Başka bir şey için geldim ben buraya, senin yanına gelmedim."

Uygur gözlerini kırmızı saçlarıma çevirdi. O an fark ettim ben de eskisi gibi olmadığımı. Kırmızı saçlarla ve yalancı mavi gözlerle beni hemen nasıl tanımişti ki? "Öyle mi? Bu hâlin ne peki? Niye kılık değiştirdin sen? Biri tanıır diye mi korkuyorsun?"

"Sen tanırsın diye korkmuyorum, senin yanına gelmedim çünkü."

"Anladım onu, ben bu hâlinin sebebini soruyorum."

"E ben de söylüyorum işte. Seni ilgilendirmiyor."

"Yakut..." diye sıkıldığı dişlerinin arasından mırıldandı. Adımı ağzına almaması için onu uyarırcasına kaşlarını çatısam da konuşmaya devam etti: "Git buradan. Boşu boşuna hedef hâline getirme kendini. Bak seni tanırlarsa..."

"Bana akıl vermeye kalkma, sen git kendi pisliğinde boğul," derken sert tutmaya çalışsam da sesim bir noktada çatlamıştı *çünkü gerçekleri kaldıramıyorum artık. Ben olmam gereken insanım ama o değil. Yitirmiş tüm değerlerini. Şu hâline bak... Herkesin bir yüzü var ama onun yok. Çünkü kimse onun gibi utanç verici şekilde çiğnemedi sadakat yeminlerini.*

Eldivenli ellerini yumruk yapıp diğer yanındaki duvara vururken canı sıkılmış da bir şeylerle oyalanmaya çalışıyormuş gibi duruyordu ancak onu duyuyordum. "Sen ne yapacaksın peki?" diye sordu kızgınlığını saklama gereği görmeden.

“Sana söyledim, seni ilgilendirmiyor.” En sonunda onu bulmuş olmanın rahatlığıyla gözlerini Okan’a çevirdim. Ringe çıkmadan önce son hazırlığını yapıyordu. Dövüş başlamadan ona engel olmam gerekiyordu. “Benden uzak dur,” deyip gitmeye koyulduğumda kolumu tuttu Uygur.

“Okan Akdeniz’i mi istiyorsun?” derken nereye baktığımı o da görmüştü. Okan’ı tanıyordu çünkü yıllar önce ilk göreve beraber çıkmış, herkesi ilk kez beraber tanımıştık biz.

İsabetli sorusundan ötürü sinirli bir nefes bıraktım dışarı. “Benimle...” derken sanki elimi belime koyar gibi yapıp dirseğimi Uygur’ın karnına çarptım. “...konuşma!”

“Etrafında arkadaşları var. Belki de babasının korumalarıyla gelmiştir.” Uygur ikna etmeye çalışmasına rağmen bende bir şey değişmediğini görünce yorgunca iç çekti. “Korkak değilsin, değil mi? Bunu kanıtlamaya çalışıyorsun. Köşe bucak kaçtığın adamların dibine girip katilini arayabilecek kadar cesursun sen. Göstermek istediğin tek şey bu.”

Bakışlarım geriye döndü. Mekânda tezahüratlar artıyordu. Maç başlamadığı için kalabalık sabırsızdı artık. “Sen kendini eskisi gibi sandın galiba,” dedikten sonra yutkundum. Keşke olsaydı ama o benim gözlerimi bir düşmana bakar gibi gölgelemek zorunda bırakmıştı. “Benimle bu şekilde konuşamazsın. Yerini bil.”

Uygur başını yana yatırdı ve hafifçe kastı. Çıkan kütleme sesi onu rahatlatırsa da ben huzursuzlandım ve artık geç kaldığımı hissederek, merdivenlerin önünde son kez arkadaşlarının motivasyon konuşmalarını dinleyen Okan’a yöneldim. Yürüdükçe aklımda şekillenen plan Uygur’ın felaket habercisi gibi söyledikleri yüzünden biraz tereddütlü hissettiriyordu ama yapmak zorundaydım. Yıllardır kapanmayan bu hesabı kapatmanın vaktiydi artık.

Saniyeler sonra kolumda yeni bir dokunuş hissettim. Pis bedenler arasında uzanıp dirseğimi nazikçe kavrayan elin gerimde bıraktığım Uygur’a ait olduğunu biliyordum. Sonra sesini de duydum. “O adamı ben vurdum,” dedi neden bahsettiğine dair bir merak yaratırcasına.

Gözlerimi hışımla ondan yana çevirdim. “Ne?”

“Beş yıl önce, o adamı ensesinden vurup sakat bırakan bendim. Acı çekmesi için dileklerde ben bulundum.” Herkes dövüşün başlaması için *hadi artık hadiii!* diye bağırıırken kimsenin dikkati bizde değildi. “Sen de söylemiştin ya, sana bunu ben yaptım.”

“Yani?”

“Bırak da her şeyi ben düzeltiyim.”

“Sen bu saatten sonra hiçbir şeyi düzeltemezsin.”

“Yakut...”

“Konuşma benimle.”

“Önünü mü kesmemi istersin? Ha? Bunu yapmamı ister misin? Çünkü istersem yaparım, burada sözümü dinlemeyecek kimse yok. İstersem hiç ulaşamayacağın kadar uzak bir yere de koyarım Okan’ı... O zaman da aynı şeyleri söyleyebilir misin bana?”

“Neden böyle yapıyorsun?” diye kırıncıca sızlandım. “Kendini bitir-din, bitti her şey, niye aynıını bana yapmak istiyorsun şimdi?”

“Çünkü buranın kurallarını en iyi ben biliyorum!” Arkamdan geçen biriyle çarpışmamam için yavaşça kendine yaklaştırdı beni. “Okan’ı bu dövüşten geri çekemezsin, yapmaya kalkarsan tüm dikkati sen çekersin, Yakut... Bırak, bunu senin için ben düzelteyim.”

Omuzlarım hayal kırıklığıyla aşağı düştü. Uygur olarak bakmıyor-du bana, kim olduğu meçhul Sarraf olarak bakıyordu. Yine de, “Nasıl yapacaksın bunu?” diye mırıldandım. Tüm kontrolü ona bırakmak, mekândaki tezahüratların benim için yapıldığını hissettirmişti çok kısa bir an. Ama o kısa an yanlış bir karar vermeye yetti benim için.

“Bir içecek alıp bekle,” dedi.

Neden onu dinlediğimi bilmesem de hemen yanımdan geçen ufak garson kızın tepsisinden bir bardak içecek aldım ve olduğum yerde sırtı-mı duvara yasladım. Benden uzaklaşan Uygur’ın siyah tişörtünden açıkta kalan kollarına bakarken yine aynı tiksinti doldurmuştu içimi. Pis bir bina, en az duvarlar kadar kirli insanlar... Bir zamanlar buradaki herkesi ateşe verebilecek kadar vatan aşkıyla dolu olan Uygur, şimdi bu başıboş insanlarla aynı ateşte yanabilecek kadar bir başkasıydı. Yürürken sık-tığı yumruklarından dolayı kollarında beliren damarlar onu daha ürkünç gösteriyordu. Onu ilk tanıdığım zamanlar da böyle dikkat çekici bir gö-rünümü vardı ama o zamanlar henüz yirmi beş yaşında, her şeyin en baş-şında, genç bir adamdı. Yalanlar söylememişti. Ya da ben anlamamıştım söyleyip söylemediğini.

“Kalkan,” dediğini duydum elindeki kâğıtları karıştırıp aralarına pa-ralar sıkıştırırken, kafasındaki kırmızı dövmeleri kaşıyan adama.

Kalkan denen adam, kendisine yaklaşan Uygur’a döndü. “Buyur, be-beğim?”

“Maça beni çıkar.”

Kalkan bu ansız meydan okumanın heyecanıyla yüzüne salladı-ğı kâğıdı indirdi. “Ne? Ciddi misin lan sen? Bak çekerim Okan’ı geri,

sonradan vaz caymayacaksan hemen geri çekerim!” derken onun hevesinin aksine ben çoktan sırtımı duvardan ayırmış, gözlerimi endişeyle kırpmaya başlamıştım bile.

“Çek.”

Kalkan, bu, diğer karşılaşmadan daha çok hoşuna gitmiş gibi kırımızı dövmeli kafasını mekânı inleten *hip-hop* müziğine eşlik ederek sallarken Uygur onu usulca tutup kendine çekti. Kulağına söylediği şeyi duyamadım ama bir şey gördüm. Uygur elini uzatıp Kalkan’ın ceketinin cebinden bir anahtar almıştı gizlice. “Ama şimdi oldu mu ya?” diye sızlandı Kalkan. “Ben o saate kadar Cüneyt’i nasıl tutacağım? İlla öldürtecek misin sen beni? Adam şimdi bir ton avans isteyecek.”

“Ya parasını ver ya da para istemezse odanda saklan ama bir şekilde hallet, maç iki saat sonra olacak.”

“Bebeğim, şimdi konuşup da beni sinirlendirme.” Kalkan sıkıntılı yüzünü geri çekip eliyle alnını sıvazladı. “Bunu gidip Cüneyt’e kendin anlat, ben o sırada saklansam iyi olacak.”

“Sen söyleyeceksin.”

“Yuh ama! Asla asla asla asla... Asla ben söylemem!”

“Tamam ama o zaman haplarını kime açıklarsın, ben bilmem.” Uygur son sözlerinin ardından arkasına döndü, maskesini düzeltirken benim duvara yaslanıp içeceğimle beklediğim yere ilerledi. Uygur uzaklaşır uzaklaşmaz Kalkan’ın sızlanarak odasının anahtarını ceplerinde aradığını gördüm. “Boku yedim, cidden yedim,” diye korkuyla sızlandı adam. “Nerede lan bu anahtar? Oğlum, nerede saklanacağım lan ben? Bütün nakitlerim de oradaydı, oğlum ben ölmek istemiyorum lan!”

Ancak tam o sırada arka sandalyede oturan başka bir adamı, beklenmedik şekilde gördüklerini rahatlıkla itiraf etti: “Anahtarı az önce Sarraf aldı ya, görmedin mi?”

Artık bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettiğimde sırtımı duvardan ayırıp Uygur’a yaklaştım. Bir yabancı gibi yanından geçerken bardağı hafifçe öne çıkardığımda Uygur da parmakları arasındaki ufak metal anahtarı hafifçe içine fırlattı. Anahtar sanki yerini biliyormuş gibi sıvının içine karıştı hemen.

Üst araması yapmak için Uygur’a ilerleyen Kalkan’ın yanından geçerken bardağı kaldırıp içeceği yudumladım. Az sonra dilime değen anahtarın metalini hissettiğimde Kalkan, “Bakacağım lan, gel buraya,” diyerek Uygur’ın üstünü aramaya başlamıştı. Uygur kollarını rahatça iki yana açtı ve ona müsaade etti. “Bak bakalım...” Gözleri ise bendeydi.

Bardağı hemen yanımdaki masaya bıraktıktan sonra dilimin üstündeki anahtarı aldım ve Uygur'a göstererek cebime sıkıştırdım. Maskesinin ardına sakladığı suretinden açıkta kalan yeşil gözlerinde binbir türlü duygu vardı o sırada.

Hiç görmüyor muydu onunla dağıldığımı? Bunu insanlara birbirimizi sevdiğimizi haykırmak kadar kolayca açıklayamazdık. Ben onun gibi bir adam için üzüldüğümü kimseye söyleyemezdim. Anlayamıyordum; gözünü neyin boyadığını, ona adil bir adam olmaktan daha cazip gelen şeyin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Kendisinden öğrendiricesine bulunduğu bu yerde ne kazanıyor; gün sonunda dönecek bir evi yokken, sokak lambalarını güneşle beraber söndürürken, onurunu tekrar inşa edemeyecek kadar her şeyini yitirmişken, ona hâlâ yaşama inancı veren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden aklım başımdan bir karış geride, bu yüzden ben de onun gibi yarım yamalak bir ruhu taşıyordum... Bana her ne kötü hissettiriyorsa, huzurumu kaçıran şey için suçlayacağım kişiler vardı. Önce o... Uygur. Sonra da kendime kızgındım, ona hâlâ bu kadar müsamaha gösterdiğim için kendime çok kızgındım.

Elimi yanaklarıma sürdükten sonra kalabalığın arasına karıştım. Ben cebimdeki anahtarla Uygur'u beklerken ringin önündeki Okan da maç henüz başlamadığı için kızgınlaşan kalabalığa bakmakla meşguldü. Birkaç defa kahverengi saçlarını iki eliyle birden düzeltti, ringin en tepesinde hazırda bekleyen Cüneyt'e ulaşmak ister gibi bakarken ona motivasyon kazandıran şeyin ne olduğunu çözemeyeceğim kadar hırslıydı.

En sonunda beklediğim kişi yanıma geri döndü: Uygur.

Ellerindeki eldivenleri çıkarıp kendince vakit kazanırken kulağımı ona diktim. "Kalkan, şu kafasında kırmızı dövmeler olan... Cebinde bir paket hap var. Maçı manipüle etmek için kullanacaktı. Bunu Okan'a söyleyeceğim," dedi.

"Ben söylerim."

Gözlerini hızla bana çevirdi. "O haplar için bir başkasıyla iş birliği yaptığını anlattığımda muhakkak Kalkan'a hesap sorar... Sormazsa da sordururum," derken söylediğim şeyi duymamış gibi davranıyordu.

"Ne anlatılacaksa ben anlatırım."

Ringe çıkıp korka korka da olsa Cüneyt'e bu maçın iki saat sonra olacağını açıklayan Kalkan'ın ardından Okan aceleyle bağırdı: "*Ne demek lan beni çekmek? Böyle saygısızlık mı olur?*"

“Sen hiçbir şey anlatmayacaksın. Okan senin suratını görmeyecek.”
Uygar’ın sesi sert ve netti. “Anahtar?”

Cebimden çıkardığım anahtarı ilk başta kazağıma silip üstünü temizlemek istesem de Uygar bu hiç sorun değilmiş gibi direkt uzandı ve aldı. “Gidiyorum, göze batma fazla.”

“Bekle,” dedim kabul etmek istemeyerek. Koluna hiç dokunmadım, zaten sesimi duyduğu için uzaktan uzağa birbirimizle anlaşabiliyorduk. Garip olan tek şey aramızdaki uçurumun bizi soğuk birer mesafeye dönüştürmesiydi. Aramızda hiç mesafe yoktu ki... Biz mesafelerin bizzat kendisiydik. “Kalkan’ı ispiyonlarsan o da seni suçlar, Okan’ın hangi birinize inanmasını bekliyorsun?”

“Bana inanacak.”

Kendine olan güveninden ötürü keyifsizce güldüm, bu esnada dövüştten alındığı için öfkeyle mekânın karanlık koridoruna karışan Okan Akdeniz bana büyük bir fırsat sağlamıştı. “Bence kendine düşman kazanmak yerine biraz dost edin,” deyip onu burada gördüğümünden beri ilk kez kalabalığa aldırmadan koluna dokundum ama bu öyle utanç verici bir şeydi ki mecburen yanından geçerken dokunuşlarımızı aramıza gizleyerek yapmak zorunda kaldım, yüzümde ise her şeyin aksine ondan uzak bir ifade vardı. “Okan’a bu hapların ona mı yoksa başkasına mı verildiğini bilmediğimi, amaçlarının onu öldürmek mi yoksa korumak mı olduğunu bilmediğimi söyleyeceğim. Direkt suçlamak yerine kafasını karıştırırsam o da sorularına cevap aramaya çalışacak. Bu işler böyledir.” Anlattıklarımı iyice takip edercesine yeşil bakışlarını suratıma sabitledi. “Ayrıca beni tanıyacağını sanmıyorum. Herkes çok değişti, artık kimse kimsenin bildiği gibi değil. Seni bu hâlinle hâlâ seven birileri varken bırak da hayal kırıklığına uğramasınlar yoksa hiçbir şeyi bir daha eski hâline çeviremezsin.”

Mekânda, gür sesli bir adamın anonsu yankılandı aniden: “*Sabne artık ona ait!*” dedikten sonra harflerin üstüne basarak haykırmıştı: “*Sa- arrrrrraf!*”

Uygar’ı daha da göze sokan anonstan sonra ellerimi ceketimin ceplerine sıkıştırıp oradan uzaklaştım. Az önce Okan’ın ilerlediği koridora karıştığımda kulağıma yabancı sesler ilişti. Bu sesler Okan ve arkadaşlarına ait olmalıydı. “Tamam, sakın ol, başka gece çıkarsın,” tesellilere rağmen sönmemiş bir öfkenin tezahürünü işittim. “Her zaman mı geliyorum buraya?” diye sertçe mırıldandı Okan. “Siktiğimin yerine bir

daha ne zaman uğrayacağım amına koyayım? Beni sinir eden şey sözümü çiğnemeleri! Adam yerine koymayıp indirdiler resmen, şerefsiz köpekler!”

Dar bir koridorda üç kişilerdi ama bana aralarından sadece biri lazımdı. Üstümdeki bol ceketin önünü tutup fermuarı yukarı çektikten sonra temkinle yanlarına yaklaştım. “Paramı cepledin, şimdi de kaçıyor musun?” diyerek izinsizce aralarına karışırken tereddüdümün aksine dikkatlerini çekecek kadar öfkeli davranmıştım. Üçünün de bakışları ânında bana döndü.

“Ne diyorsun, bayan?” diyen adama elimi kaldırıp susturduktan sonra bağırdım: “Kes sesini, ben sana mı konuştum?” Acele etmeden Okan’a yaklaşmak istediğimde bana engel olmak için onlar da önüme geçti, hızlı davranmadığım için çabuk durdurdular. Aralarından biri beni omuzlarımdan itip, “Geri dur lan,” dedi öfkeyle. “Kimsin sen, ne istiyorsun?”

En az benim kadar habersiz oldukları bir suçlamayla, parmağımı Okan’a salladım. “Paramı geri istiyorum, bu dövüş için ne kadar bahis koydum ortaya haberin var mı senin?”

Okan bir elini ensesine koyup sıkıntıyla sıvazlarken gerçekten bıkkın göründü, fazla çıkıntı olmamasına karşın tavrımı düşürebileceğimi düşünüp yavaş yavaş nefeslendim. “Sence bunun sorumlusu ben miyim?” derken sesi az önce arkadaşlarına yükselttiğinin aksine epey sakindi.

“O herifin de ne iş çevirdiğini ben çok iyi biliyorum,” dedim süregelen kızgınlığımla ortaya bir şeyler atıp, bu sözlerim çok geçmeden Okan’ın da şüphelenmesine sebep oldu. “Sen onun ortağısın, değil mi?”

Elini az önce sürdüğü kirli sakallarından çekip sorarcasına yana kaldırdı: “Kimin?”

Aynı soruyu arkadaşları da benzer bir merakla sorunca, kollarımı çekingen hâlde önümde bağlayıp alt dudağımı ısırdım. Sessizliğim, beni Okan’ın üstünden alan kişiye sorusunu tekrarlattırmıştı: “Hanımefendi, bir şey sorduk, değil mi? Kim, ne iş çeviriyor, bir şey söylesene.”

“Ben...” dedikten sonra bir adım geri çekildim. “...şu an burada bunu konuşmam.”

“Ee az önce ne güzel sallıyordun ama?”

Okan elini kaldırıp arkadaşını hemen susturdu, gözlerime bakarken bende tanıdık bir şeyler görmemesini umdum. “Kalkan’dan mı bahsediyorsun?”

“Saçının kenarları kazılı birisiydi,” derken yüzüm düşünceyle kasıldı. “Kafasında kırmızı dövmeler vardı, sanırım kırklı yaşlarda.”

“Kalkan.” Okan bu sefer daha büyük bir kuşkuyla kolumu tuttu. “Ne biliyorsun onun hakkında? Ne yapmış o?”

Sorusundan sonra ürkerek arkadaşlarına baktım, benim için onlar güvenilir değildi, belli ki ben de onlar için pek değildim. Bu yüzden aralarından en agresif görünen kişi kaşlarını havaya kaldırıp sessizce itiraz etti, hatta ona baktığımı fark edince, “Hayırdır, bizden çekindiğin bir şey mi var?” diye sordu.

“Korkunç görünüyorsun,” diyerek kafa tuttum. “Ayrıca niye sana güveneyim? Gelir gelmez saldırmadın mı sen bana?”

Parmağıyla kendisini işaret etti. “Ben mi? Lan asıl sen gelir gelmez köpek gibi saldırdın!”

“Çünkü mağdur edilen benim!” Kolumu kaldırıp Okan’ı işaret ettim, fazla sakın duruyordu. “O kadar para bastığım adam maçıdan birden çekilince kızmaktan başka ne yapabilirdim? Siz hesap soramıyorsunuz diye hepimiz susmak mı zorundayız?”

“Susma,” dedikten sonra ellerini rahatça ceplerine soktu, sürekli böyle araya girmesi Okan’la konuşmamı engellediği için canım çok sıkılmıştı. “Adabınla konuşup derdini anlat.”

“Tamam, şimdi konuşmak istiyorum işte.” Bakışlarım tekrar kafası karışık görünen Okan’a kaydı, biraz daha karıştırmanın iyi olacağını düşünerek kısık bir şekilde mırıldandım: “Tabii senin de bana ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum, o herifle iş çeviriyorsun, değil mi? Zaten ben sizin arkanızda kimin olduğunu çok iyi biliyorum ama şanslısınız ki susuyorum, şerefsizler!”

Okan ellerini önünde kaldırdı, hâlâ hiçbir şey anlamadığı çatık kaşlarından belliydi. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Benim arkamda kim olabilir?”

“Abi, saçmalıyor bu kız ya.”

Arkadaşının sözünü elini kaldırarak hızla kesti Okan. Bana bakmayı henüz bırakmamıştı, dikkatli bakışları üstümde dolaşırken ciddiyetinden ürkecek gibi olduysam da kendimi gizlemeye çalışmadım, tehlikeli olmadığını düşünmesi zararına değildi sonuçta. “Tamam, konuşalım,” dediğinde bu sefer ben şüpheyle baktım ona.

Bakışlarımı yavaşça diğer iki arkadaşında gezdirdim. “Gidip beni onlara vermeyeceğinizi nereden bilebilirim?”

“Niye vereyim seni?” diye sözlerime aceleyle ama tuhaf bir merhametle karşı çıktı Okan, sonrasında arkadaşlarına kaşlarıyla gitmelerini işaret etti. “Beni de ringden indirdiler, görmedin mi? Asıl saygısızlık bana

yapıldı, neler olduğunu öğrenme şansım varken ben kimseyi satmam, rahat ol.”

“Seni dövüşten mi indirdiler...” derken ağırlığımı tek bacağıma verdim. “..yoksa kendin mi indin?”

Alınganlıkla dudaklarını aralayıp dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı: “Kaçacak kadar korkak mı görünüyorum oradan?”

“Kim olduğunu hiç bilmiyorum ki.”

Başını bir kez öne eğip kaldırdı. “Öğrenirsin.”

“Tamam, konuşalım o zaman.”

“Tamam.” Okan dudaklarını kısaca yaladıktan sonra hâlen uzaklaşmayan arkadaşlarına ters bir bakış atıp kolumu tuttu, beni karanlık koridorun daha ilerisine götürürken yolun sonunun nereye çıktığını bilmediğim için ilk başta gitmek istemedim ve hatta bunu belli ettim. Tekin benim için mekânın uygun olacak yerlerini yoldayken anlatmıştı, bu yüzden oralarda durmam daha iyiydi. Eğer kılık değiştirmem gerekirse diye, koyduğu çantadan uzaklaşmamalıydım. “O tarafa niye götürüyorsun beni?” diye huysuzca sızlandıktan sonra elimle arkamdaki kapının paslı kulpunu tuttum, arkadaşları çoktan uzaklaştığı için nereye gitsek haberleri olmayacaktı.

“Ne kadar nazlı bir şeysin sen.” Okan’ın bunu mırıldanmasıyla gözlerimi kaçırdım, sonrasında kısık gülüşü ilişti kulağıma. Açtığı kapıdan yangın merdiveni gibi görünen dar boşluğa geçtiğimizde uzaklaşmak için fazla yer kalmamıştı, sırtını arkaya veren Okan kollarını önünde bağladıktan sonra bir süre aşağıyı kontrol etti ama merdivenden başka gidebileceği bir yer yoktu.

“Niye seni indirip dövüşe onu aldılar?” dedim bana bakmasını isteyerek.

“Kimden bahsediyorsun yine?”

Kısık bir mırıltıyla, “Maskeli adam,” dedim.

Okan kısa bir süre beklese de sorumu cevaplamakta gecikmedi: “Saraf dediklerini duydum, sanırım adı buydu.”

“Olabilir.” Yutkundum. “Tanımıyorum.”

Gözlerini tekrar baştan aşağı tüm bedenimde gezdirdi, sıklıkla beni inceliyordu. “Peki, sen asıl kimden bahsediyorsun?” derken boğazını temizlemişti hafifçe, hemen sonra sorgu dolu bakışlarını omzuna yatırıp öyle bakmaya başladı. “Yani beni dövüşe çıkarmamalarının ardında başka bir şey mi var?”

Önceki söylediklerimi kısaca aklımdan geçirdikten sonra kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım, aynı zamanda ruh hâlimi de söylediklerime uydurmam gerekliydi. “Kalkan denen o adam en başta Cüneyt’in karşısında senin olacağını söyledi, ben de bütün paramı senden yana oynadım ve...” Usulca güldüm. “Gerçekten az bi’ miktar değildi.”

Okan’ın dişlerini göstererek gülüşünden bunun hoşuna gittiğini anladım. “Niye bütün paranı benden yana oynadın?”

“Sana güvenmiş olamaz mıyım?”

Kaşlarını irdeleyici bir tavırla havaya kaldırdı. “Olabilir misin?”

Bu sefer gülen ben oldum. “Sen bir korkak gibi kaçıp bütün paramı bok edene kadar evet, sana güveniyordum... Yoksa baş edemez miydin Cüneyt’le?”

Okan’ın gülüşü keyifli bir kahkahaya dönüştü, kirli sakallarının boynuna giden kısmını elinin tersiyle ovaladıktan sonra kolunu aşağı indirip parmaklarını siyah pantolonunu ceplerine sıkıştırdı. “İstersen senin için birkaç maç oynayabilirim, kazanmasam da ödediğin paranın on katını kazanırsın, sıkıntı etme...” Sözlerinin bir devamı gelecek sandıysam da o başka bir şey sordu: “Adın neydi senin?”

Saçmalık olacağını bile bile utançla fısıldadım: “Kırmızı.”

Cevabım kahkahasının tekrarlamasına sebep oldu. “Doğru mu duydum ben?”

“Fazla gülme, ben o kadar komik birisi değilim.” *Hayır, sadece konunun dağılmasını istemiyorum, üstelik zaman bunca hızıyla geçerken ve henüz seninle işim bitmemişken, adımın saçmalığından başka düşünecek çok şeyim var.*

“Kesinlikle değilsin.”

“Aslında dışarıda başka bir adamın Kalkan ile konuştuğunu da duydum.” Sözlerimi birden yarıda kesip parmak uçlarımla çenemi sıvazladım, çok yalan söylüyordum ve Okan’ın endişesi neyse ki yalanlarımı fark edemeyeceği kadar yoğundu. “Bu yüzden suçladım seni.”

“Ne olmuş Kalkan o adamla konuşuyorsa?”

“Şey... Ellerin de bir paket gördüm, adamın, *Bunu ona içirirsen dövüşmeye takati kalmaz*, dediğini hatırlıyorum.” Bir yutkunma ihtiyacı boğazımı tırmaladı. “Ama o pakettekiler tam olarak ne ve onu kime içirdiler, bilemem.”

“Nasıl birisiydi o adam?” Sorusunun ardından telefonu titredii, ekranda *babam* yazdığını gördüm ama Okan hızla meşgule attı. Hatta

konuşmamız sırasında birkaç arama daha gelse bile Okan hiçbirini açmadı. “Paket veren adamdan bahsediyorum, nasıl birisine benziyordu?”

Sanırım en sonunda istediğim yere gelmiş olmalıydım. “Kel bir adamdı...” dedikten sonra içeriden bir gürültü geldi ama ikimiz de pek umursamadık. “...ve oturuyordu, yürüyemiyordu, engelli olabilir, tam bilmiyorum.”

Okan’ın yüzü şüpheyle kısıldı ama gerçekçi bir kuşku göremedim, sadece düşünüyordu. “Ben öyle birini tanımıyorum.”

“Olabilir... Sen içeride bir şeyler içtin mi, onu söyle?”

Sorumdan sonra derince nefeslenip beni onayladı: “İçtim ama...”

“Hapı sana mı verdiler yoksa Cüneyt’e mi, tam bilemediğim için bir şey de diyemiyorum.” Elim koluna uzatıp isteksizce dokundum. “Sen düşün... Kalkan seni korumak mı ister yoksa Cüneyt’in karşısında öldürtmek mi?”

“Öldürmek isteyecek düşmanlarımız elbette var, beni korumak isteyecek dostlarımız da.” Gözlerini kıstı. “Ama bahsettiğin gibi tekerlekli sandalye falan aşıyor beni.”

Muallakta kalan şey, ona sunduğum ipuçlarını sanki bilmiyormuş gibi davranma ihtimaliydi... Ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyor, bahsettiğim adamı tanımıyor olabilir miydi? Sonuçta insan hayatında kaç defa kel ve felçli bir adam tanıyabilirdi? Muhakkak bir cevabı olmalıydı ama bir yandan da bana karşı güvensizlik duymasından dolayı her şeyi saklıyor olabileceğinden endişe ettim, biraz ısrarcı olmam gerekti. “Aynı zamanda kel.”

“Her ne boks,” diye agresif bir tavırla mırıldandı, kirli sakallarını sıvazlamaya başlamıştı. “Tanımıyorum öyle birini.”

“Peki, o,” dedikten sonra sinirle nefeslendim, parmaklarımda seyrek bir titreme baş gösterdiğinde elimi hafifçe sıkıp saklamaya çalışmıştım. “Sarraf niye seni dövüşten indirdi?”

“Sarraf’ı ilk kez burada gördüm ben, ismini daha önce duyardım ama hiç tanımıyordum.” Bir süredir merdiven boşluğunun boyası dökmüş duvarlarında gezinen bakışlarını en sonunda bana indirdi, hâlâ düşünceli bir tavrın gölgesini sezdim onda ama neyi düşünüyordu? Bana neyi ne kadar bahsedeceğini mi yoksa gerçekten aramak zorunda olduğu gerçekleri mi? “Kendi hâlinde biri diye biliyorum. Etrafında da sevilir. Açıkçası ben bana saygısızlık etmez sanmıştım ama piç herif, herkesin içinde resmen yok saydı beni.”

“O kadarını bilmiyorum... Ama yapmamıştır belki.”

Okan huysuzca tek kaşını kaldırdı. “Bu yaptığına başka ne denir?”

“Bilmiyorum ki, birbirinizi tanıımıyorsanız seni niye yok saymaya kalksın?”

“Benim kim olduğumu sen gerçekten bilmiyor musun?” Sanırım biraz alınmıştı, gülüşü gitgide tuhaf bir sinire bulanırken ben de ciddiyetimi bozup, “Ne?” diye mırıldandım. “Çıkaramamış olabilirim, niye bunu yüzüme vuruyorsun?”

“Çıkaramadın mı yoksa tanımazdan mı geliyorsun?”

Kollarımı önümde bağladım, hatta kendime sardım. “Niye tanımazdan geleyim? Gerçekten tanımiyorum.”

“Okan,” derken cebinden çıkardığı elini tokalaşmak üzere uzattı, gereksiz bir tanışmanın kapıları aralanırken geçirdiğim her bir dakikaya değmesi için dualar ettim. “Okan Akdeniz.”

“Soyadın güzelmiş.” *Berbat.*

“Evet, ben de severim.”

Bir süre bakışlarımız birbirinde kaldı, beni tanıyacak diye ödüm kopsa da sakin kaldım. Okan dakikalar sonra elimi hâlâ tokalaşmak üzere tuttuğu sırada, “Ben acaba seni tanıyor olabilir miyim?” diye mırıldandı. Saçımı istemsizce kulağımın ardından çıkarıp düzelttim, dudaklarıma çekingen bir tebessüm oturdu. “Bilmem,” dedim usulca, gözlerimi kaçırışımı takip ederken Okan’ın gülüşü biraz artsa da fazla rahatsız edici değildi, sadece bu kadar bakmasını istemiordum.

“Tanısam bu güzel yüzü unutmazdım herhâlde.”

Okan’ın sözlerinin ardından, “Olabilir,” diye mırıldanarak geri çekildim ve o an hiç beklemediğim bir dokunuş boynuma dokundu, tenimi sıkıca kavrayıp beni merdiven korkuluklarına çarptı; bir elimle onun boynuna tutundum, gerçi ne yapsam nafileydi. Okan beklenmedik bir yakınlıkla üstüme abanırken tutunsam bile acı bir düşüş kaçınılmazdı benim için.

“Ne yapıyorsun?” diye sendeleyerek soluklarım arasında kızgınlıkla sordum.

Rengi belirsiz koyu gözlerini bir süre yüzümde dolaştırdıktan sonra dudaklarını huzursuzluk çizgisini aşarak bana yaklaştırdı. “Fark ettim ki nazlı olmanın önüne geçen başka özelliklerin de var gibi, *Kırmızı.*”

Bir eli yavaşça çeneme kondu, parmağı neredeyse ovalayarak tenimi gezerken sırtımı biraz daha geriye yaslayınca ardımdaki tırabzanın gıcirtısı ürktürücü bir sese dönüşmüştü. Eğer olur da Okan ağırlığını biraz

daha üstüme yüklenirse aşağı düşmemem mümkün değildi. Çaresizce tebessüm edip, “Acaba biraz çekilsen mi?” diye fısıldadım.

Okan cık cıkladı. “Nazlı hâlinin üstünü neyin örttüğünü söyleyeyim mi sana?”

Az önce tutunduğum boynunu bırakıp ceketinin belini kavradım, oradan sızan büyük telefonuna parmağım değse de alabileceğim kadar sağlam basmıyordum yere. “Biraz uzaklaş, öyle söyle,” dedim incelen sesimle. Canını acıtmak istemiyordum, sonuçta o bana sağlam lazımdı, konuşması lazımdı ama bir noktada canını yakayım diye zorluyordu.

Ancak o üstüme abanmak konusunda ısrarcı davrandı, başını aşağı eğip kulağıma daha da yaklaştığında nefesinin sıcaklığını boynuma yaymış oldu. “Bekle... Yakından daha iyi duyacaksın.” Kolumu tuttu, sahip olduğunu sandığı gücü üstümde denerken el mecbur kendine güvenmesine izin verdim. “Açıkcası pek güvenilir birine benzemiyorsun, işte sakarlığını örten şey bu.”

“Sen de çok salaksın,” diye mırıldandığımda sesim fazla kızgın çıktı. “Git bul Kalkan’ı, cebindeki hapların hesabını sor! O zaman da bana güvenilmez diyecek misin acaba?”

“Zaten bulup soracağım.” Boynumu biraz daha sıktı, nefeslerim sekreye uğradığı için yüzümün buruşmasına engel olamadım. “Ama senin gibi dolandırıcı orospulara kolumu kaptıracak değilim.”

Ondan uzaklaşmak maksadıyla başımı yan tarafa çevirdiğimde merdivenin aşağısında soğuk bir boşluk gördüm, basamaklar aşağı yuvarlak bir sarmalla inmediği için en aşağısı tamamen ortadaydı, olur da düşersem tam olarak dibe düşecektim. “Anladım,” dedim, sesimi bulmak biraz zor olmuştu. “...en başında seni konuşabileceğim birisi sanarak hata etmişim ben.”

“Çok büyük etmişsin hem de,” dediği esnada sesi hiç tanık olmadığım kadar tavır değiştirdi, artık başlı başına bir düşmanın maskesini takınmıştı. Kaşları öfkeyle çatıldı, üstüme biraz daha abanıp beni tekinsiz demirlerin üstünde biraz daha askıda bıraktı.

Güçlkle mırıldandım: “Yalancı değilim, bırak beni...”

“Tabii, bebeğim. Nasıl istersen.” Hemen sonra sözümü dinleyip bırakışı ve omzumdan itirişi denk düşünce, az önce parmağımın ucuna değen telefonu ceketiyile beraber çekştirip aldım. Bedenim savrularak düşerken Okan ondan çaldığım eşyanın farkında değildi ama ben sadece birkaç metre diyerek kendimi teselli ettiğim düşüşün benden neler alacağını bilecek kadar gözümü karartmıştım. Dayanabileceğim kadar

yüksekliği en başında göze aldığım için sırt üstü düşen bedenim sert zeminle buluştuğunda tahmin ettiğimden daha çok yandı canım. Hatta elimde olmadan, “Ah...” diye inleyerek kıvrandım ama Okan’ın en tepeden aşağı baktığı sırada bende gördüğü bilinçsiz duruş plansız değildi. Yavaş ve durgun nefesler aldığımı uzaktan fark edemezdi, bu yüzden baygın hâlime karşın öfkeyle mırıldandı. Boşlukta yankılanan mırıltı kulağıma uzak gelse de işitmekte zorluk çekmedim. “Orospu...”

Ardından beton zeminde adımlarının baskısı duyuldu, bütün tozu gürültüyle ezip de merdiven boşluğunu terk edişini kapanan kapının sesiyle anladım ama yine de baygınlığımdan sıyrılmak için kendime birkaç dakika tanımam gerekmişti.

Geri doğrulduğumda sırtıma büyük bir sızı yayıldı, ufak ufak inleyerek toparlandım, kafamı az çok koruduğum için fazla hasar almasam da bedenim kıpırdanırken biraz acıyordu. Dizlerimin üstüne kalktıktan sonra merdiven altına yöneldim, altımda kalan telefonu da kendimle geri çektiğimde ekrandaki cevapsız aramalara bakmak için sonunda fırsat bulabilmişim.

Tekin merdiven altına benim için önceden bir çanta bırakmıştı, siyah çanta tam da beklediğim üzere karanlık tozların arasındaydı. Onu kendime çekip içini açtım, hareketlerim beni riske atmayacak kadar yavaştı. Ne de olsa bundan sonrasını Uygar’ın halletmesi gerekiyordu.

Eğer sözünü tutup da beni koruyacak olursa aklından geçeni yapması lazımdı. Yapardı herhâlde, beni ona güvendiğim için pişman etmezdi. Etmemeliydi, dışarıda beni bekleyen bir iş arkadaşım varken buradan hüsrarla ayrılmak istemiyordum.

Yoksa her şey açıklayamayacağım kadar dibe battığında biliyordum, ben de oraya gömülür kalırdım. Kimse beni o utanç çukurundan çıkaramazdı: *Suçlu bir adama güvenmiş, derlerdi hakkımda. Eski kocasıymış, kötü birisi olmasına rağmen onu hiç unutamamış, bir de istihbarat mensubu olacak, yazık, ne biçim bir kadın bu, alçak ve gurursuz...* Başıma gelecekler kulağımda yankılandı, başımı yana yatırıp o sesleri kesmeye çalıştım.

Çantanın fermuarını açtığımda karşıma ilk önce beyaz kazağım çıktı, başımdaki kırmızı peruğu tamamen sıyırdıktan sonra üstümü de çıkarıp çantadaki kıyafetleri giydim, çıkarken dikkat çekmemek için kılık değiştirmek daha iyiydi. En azından olur da Okan’a yakalanırsam benim *Kırmızı* diye bildiği kişi olduğumu anlamazdı. Tam o an yere bıraktığım telefon yine titredi, oturduğum yerden eğildiğimde sırtım acıyla sızlasa da aceleyle ekrana baktım. *Babam*. Parmağımı yeşil simgeye dokundurup

aramayı cevapladım ama avuçlarımı da hemen dudaklarıma örttüm, zaten karşıdan gelen haykırış ben konuşsam bile duyulmayacak kadar fazlaydı.

Ahmet Akdeniz'in sesi merdivenin altında yankılandı: *"Eşek herif, niye açmıyorsun telefonu? Ha? Saatlerdir seni arıyorum, neredesin sen? Okan! Duyuyor musun beni?"*

Sessizliğimi sürdürdüm, karşıdan gelen bağırış ise hiç kesilmedi: *"Okan, beni duyuyorsan eğer çabuk çık oradan! Başın belada, oğlum, uzaklaş oradan! Okan! Okan oğlum, ses ver, yalvarırım... Bak öldürecekler diyorum seni, ayrıl oradan, eve gel! Ya da nerede olduğunu söyle, adam göndereyim! Okan..."*

Benim herhangi bir cevap vermediğim esnada artık bir yanıt alamayacağını anlayan Ahmet Akdeniz, hüzünlü bir tonla son kez mırıldandı: *"Oğlum..."* Ve aramayı sonlandırdı, kapanan telefonda sonra elimi dudaklarımdan çekip gözlerimi yere diktim.

Okan'ı öldürecek diye bahsettikleri kişi ben miydim, burada olduğumdan haberdarlar mıydı?

Merdiven boşluğundan ayrıldıktan sonra artık tamamen kendim olarak mekânın bahçesine koşturdum, arabanın kaputuna yaslanmış hâlde çay yudumlayan Tekin ortalığı gözetlemekten bir an bile vazgeçmediği için ona doğru geldiğimi çabucak fark etti ve hızla oturduğu yerden doğruldu. Karton bardağı da yan taraftaki çöp kutusuna isabet alarak rahatça fırlattı. *"Neredesin sen? Reha artık kızı tutamıyormuş,"* derken bahsettiği kişi Okan'ın kardeşi Ada'ydı. Yıllar önce o kel kafanın kaçırdığı kız. İşimizi baltalamasın diye onun yanına Reha gitmişti. *"Kız, abim abim* demekten ölmüş! Konuşturamadın mı oğlanı hâlâ?"

Elimi göğsüme yaslayıp temiz havayı ciğerlerime çektim, sağ omzumda derinden bir ağrı vardı. *"Ahmet'le konuştum..."*

Tekin anlamadığı için hayretle sordu: *"Anlayamadım, ne yaptın tam olarak?"*

Bedenimdeki eziklere rağmen çok hızlı koştuğum için nefesim keşilmişti, bir süre öne eğilip uzun uzun nefeslendiğimde Tekin de sırtıma dokunup yardımcı olmaya çalıştı. *"Sakin ol, dinliyorum seni, derin derin nefes al."*

"Okan'ı aradı," diye mırıldandıktan sonra eğildiğim yerden doğruldum, kollarımda yardımcı bir tutuş olduğu için artık daha rahat duruyordum. *"Telefonu açtım, birden ayrıl oradan, seni öldürmeye geldiler, diye bağırmaya başladı... Sen hiç çevrede birilerini gördün mü?"*

Başını hemen iki yana salladı. “Yok, asla sezmedim bir şey,” demenin ardından sarı kaşları da şüpheyle çatıldı. “Yoksa senden mi bahsediyorlar?”

“Bilmiyorum! Bilmiyorum...” Alelacele giydiğim kot ceketini düzelttikten sonra elimi alnıma yasladım, gözlerim birkaç serserinin sigara içtiği çevrede gezinirken suratımı göstermemeye dikkat ettim fakat kuşku damarlarıma çabuk dolduğu için etrafa bakınmaktan da geri duramadım bir türlü. “Reha hiçbir şey söylemedi mi, onun haberi yok mu?”

“Yok. Sadece kızın *abime gitmem lazım*, diye tutturduğunu söyledi, buraya gelmesine de asla izin vermiyor.”

“Acaba benden mi bahsediyorlar, Tekin?”

“Senden bahsediyorlarsa bile Okan’ın yanında durmamız lazım, sen değilsen zaten Allah belamızı verdi sayılır...” Boğazını tutup tenini sıktı ve sonra sıktığı yerleri ovaladı, o da düşünceler içindeydi. “Ama ya seni onun yanında bulurlarsa? Benim gidip Okan konuşana kadar ortalığı sakın tutmam lazım, sen burada tek kalsan kendini koruyabilir misin?”

“Herhâlde korurum!” Saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırdıktan sonra tekrar geri çıkardım. “Sen çevrede bir yaramazlık olmadığı konusunda emin misin? Nereden baksan yarım saattir oğlunu arıyor bu adam, hadi biraz da geç öğrendiğini varsaysak öldürmek isteyen kişi adım adım yaklaşıyor olabilir, Tekin!”

“Yemin ederim hiçbir tuhafılık yoktu, olsa fark ederdim!” Onu suçlayacağımı zannettiği için telaşa kapıldı, kolunu tutup hem kendime dayanak ettim hem de biraz sakın kalması için ufak bir uyarıda bulundum. “Tamam, bir şey demedim zaten... Bahsettikleri kişi ben olabilir miyim gerçekten? Birisi beni mi tanıdı acaba?”

Artık bu sorulara dayanamayan Tekin yüzünü sıkıntıyla buruşturdu ve “Tamam,” diyerek sözlerimi kesti. “Tamam, burada beklemeyeceğiz, seni de riske atamam... Yanımdan ayrılma, içeri beraber girelim. Hem Okan’ı kontrol edelim hem de seni korumuş olayım, burada yalnız kalırsan içime sinmeyecek.”

“Peki.”

Mekâna tekrar girdiğimizde saçlarımı biraz daha önüme çekerken çabucak birisini durdurdum. “Kalkan’ın odası nerede?”

Şansına sarhoş denk gelen kişi, “Yuk... yuk...” dedi ama devamını getiremedi. Onu agresif bir tavırla, tıpkı bir çuval gibi rahatça iten Tekin, “Tamam anladık, siktir git hadi,” deyip hemen yoluna koyuldu, fazla ters davrandığı için ben de gerildim ama yine de peşinden ilerledim.

Merdivenlere geldiğimizde önümüzde tepsi taşıyarak giden garson kızın fazla yavaş davranmasından dolayı göğsüm sıkıntıyla şişti, çekilmesini isteyeceğim esnada basamakları bitirdiğimiz için sessiz kaldım.

Tekin bir türlü sessiz tutamadığı gür fısıltısıyla kulağıma eğildi: “Gözlerim etrafta katil olmak isteyecek birini seçmiyor.”

“Acaba benden mi bahsediyorlardı?” Boğazlı kazağımı ufak ufak yukarı çekiştirdim ama çenemden yukarı geçemeyecek kadar dardı, bu saklanma işi gitgide zor bir hâl alıyordu... En azından Okan’ın konuştuğunu bilsem arkamı dönüp giderdim ama ondan da haberim yoktu.

“Bilmiyorum.”

İkinci kattaki uzun koridorda ilerlerken başımı yan tarafa çevirip camlı odalara baktım, ilk ikisi boştu ama sonuncusunda Uygar, Kalkan ve Okan’a denk gelince hemen duraksadım. “Burada... Tekin, burada.”

“Yaşıyor, değil mi?”

“Evet.”

O da çabucak yavaşladı, sadece üçü içerideydi. Özellikle Uygar sandalyenin ardında tuttuğu heybetli bedeniyle dikilirken rahatlar gibi oldum... Ne çabuk güvenmişim böyle? Ancak sonrasında tereddüde bulanak bakışlarım Tekin’e döndü, onların kim olduğunu sormasını beklediysem de o, kıstığı gözleriyle çevreyi kontrol etmek dışında bir şey yapmadı.

Önümüzde yürüyen küçük garson kız da odaya girecekti, son bir nefes alıp kapıyı tıklattığı esnada başından düşen kapüşonu tutmak istedi ama yetişemedi, açıkta kalan ince telli saçları yüzünü benim gibi saklayamadığı için suratındaki tedirgin ifade dikkatimi çekti. Oradan uzaklaşmak yerine şeffaf cama rağmen kızı seyrettim.

Kızın kapıyı tıklatmasına karışan bir konuşma sesi vardı içeride, duyduğum kadarıyla Okan’a aitti: “Sizin *kel* diye bahsettiğiniz adam, Ada’yı kaçıran adam...”

Daha net duymak için oraya yaklaştım, benim de adım attığım esnada kapıyı aralayan kız birden yüzünü buruşturdu, tanıdık bir his aklımı zorladığından dolayı kızı uzun uzun baktım... ve bir türlü bitmek bilmeyen hesaplarıyla geçmiş, yüzüme çarptı. Herkesin beklediği bir an vardı ya, işte şu an tam da o andı.

“Leman...”

Açtığı kapının ardından elini cebine uzattı, hâlâ tepsi taşımasına rağmen iyi cesaret göstermişti. Hızla oraya yöneldim; yıllar önce Tufan Kula’yı, Ahmet Akdeniz’in mekânında öldürmek suçuyla cezalandırılan

Leman, yıllar sonra intikamını almak isteyerek bir silahı cebinde çıkardığında, onun direkt Okan'a uzanacağını anlamak zor olmadı.

Arkasından yaklaşıp az sonra bir gerçeği itiraf edecek olan Okan'a zarar gelmesin diye Leman'ın kolunu tutmak istedim, diğerleri de birden artan gürültüye karşın ayaklandığı için ortalık beklediğimden daha çok karıştı ve benden daha aceleci olan kurşun hızla Okan'ın karnının aşağısına saplandı.

En sonunda onu ardından yakalayabildiğimde, "Bırak beni!" diye sızlanan Leman'ın hırsı henüz tükenmemiş olmalı ki Okan'ı bu sefer daha net isabet almak istedi, bense daha fazlasına müsaade etmek istemedim. Tuttuğum kolun yönünü serbest bir yere çekmek istedim ama dar odada kaçmak hiç mümkün değilken ikinci bir kurşun Uygur'ın kolunu bulmaktan daha fazlasını yapamadı.

"Sakin ol!" diyerek onu etkisiz hâle getirdim, ortalık çoktan silah sesinden dolayı karışmıştı bile. Kalkan ve hatta yarasına rağmen Okan hızla arkamızdan geçerek kaçtığı anda, Uygur avaz avaz bağırarak kıvranan Leman'ı, yaralı koluna rağmen kavradı ve benden uzaklaştırdı.

Ardıma dönüp Tekin'e işaret verdim. "Gitsene peşinden, hadi!"

Ancak tereddütlü bir hâli vardı, kısa bir süre bekledikten sonra göğsünü derinden şişirdi ve "Tamam," diye mırıldanıp uzaklaştı.

Uygur'ın yanına giderek ona yardımcı olmak istedim. "Yaralısın, ben halledeyim."

Fakat bırakmadı, aceleci adımlarla mekânı terk ederken, "Dışarı çık çabuk, birazdan burayı basarlar, acele et!" diye beni uyarmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

İkimiz de her an daha büyük bir tehlikenin patlak verme ihtimaline karşın büyük pis binadan ayrıldık. Dışarı çıktığımızda telaşlı koşumuzu Uygur kalabalığının uzağında sakın bir bölgeye yönlendirdiğinde onu takip etmek dışında hiçbir şey yapmadım. Hatta sessizliğini bozsun, benimle konuşsun diye bekledim ama hiçbir şey söylemedi, zaten saniyeler sonra Tekin yanımıza yaklaştığında konuşacağı varsa da susmuş oldu.

"Ne yaptın, Tekin?" diye sordum.

"Kaçtı şerefsiz," derken kolumu tutmasıyla ikimizin de hızı arttı. "Ama babasının buraya yakın olduğunu duydum, hemen gitmemiz lazım, hemen!"

Elinin altındaki kolum beklemediğim şekilde sızlayınca, dudaklarımı birbirine bastırıp inlememi saklamaya çalıştım ama dişlerimin

arasından acı bir mırıltı dökülmesine engel olamadım. “Ahh, kolumu bıraksana...”

“Tamam,” deyişinden sonra şefkatle üstüme eğildi. “Bir şey mi oldu koluna?”

“Yok, bir şey olmadı, hadi uzaklaşalım artık!”

“Dur la, kızı almadım daha.” Bu sefer Uygur’a yöneldi, kalbim korkuyla atmaya başladığı için hemen peşinden seğirttim. “Bu şaklaban kim? Oğlum versene kızı, nereye götürüyorsun?”

Uygur otoparka vardığımızda, gitgide yavaşlayan adımlarıyla durdu. Elinin altında kıvranan Leman’ı rahatça bekletirken, “Götürmüyorum,” deyişinde büyük bir sabır sezdim. “Alabilirsin.”

“E ver zaten.” Tekin’in sorun çıkarmasını bekledim, şaklaban olmasının dışında daha büyük bir soruyla Uygur’ı sarsacak sandım... Ya bize yardım ettiği için ses etmek istemedi ya da böyle bir kavganın sırası değildi. Ters birkaç bakış dışında ondan beklediğim yönde bir tavır sergilemedi.

Gözlerim, silahı en son terk eden kurşunun değdiği yeri bulunca tenime değen ayazın haricinde bambaşka bir sızı ve titreme sardı bedenimi. Uygur yaralı koluna rağmen atik davranıp Leman’ı Tekin’e teslim ettikten sonra dikkatini bana yöneltti. Bir şey soracak gibi beklentideydi ki ben de öyleydim, tişörtün altından akıp da kendine yol bulan kanı sormak için kıvranır hâldeydim.

El değiştirdikten sonra uysalca arabaya yerleştirilen Leman’ı bırakıp sert adımlarıyla Tekin döndü yanımıza. “Okan’ı sen konuşturdun değil mi?” derken öylesine kızgındı ki suskunluğumu perçinlemek adına dudaklarımın iç kısmını ısırırdım.

“Evet,” diye içeride uzun bir süredir daha canlı olan ama yavaşça solan sesiyle konuştu Uygur.

Kollarımı önüme sarıp bedenimi acıyla büktüm, ayakta durmak artık daha da zordu. Ardımızdaki kalabalığın sesi artarken bu karmaşa peşimizi bırakmayacak diye tereddüde düştüm, bir an önce uzaklaşmak zorundaydık buradan. Bakışlarım tekrar Tekin’e kaydı, ânin sıcaklığıyla bana bir şey sormuyordu ama ben ona nasıl söyleyecektim ki? Şimdi belirsiz bir kızgınlıkla sorguladığı maskenin ardında eski kocamın bulunduğunu ve ufak yarası yüzünden kendimi berbat hissettiğimi nasıl açıklayacaktım?

Tekin’in, “O zaman bir açıklaman da vardır,” diye kelimelerin üstüne fazlasıyla bastırdığı esnada bir kurşun yağmurunun sesi kulaklarımızı

doldurdu, ellerimi başıma örtüp korunaklı bir pozisyon almak istediğimde yaralı koluna rağmen Uygur hızla önüme siper olup sızılı bedenimi savunmaya geçti.

Uygur, duyulmayacağını düşünerek Tekin'e doğru bağırdı bu esnada: "Var!"

Tekin aceleyle silahına davrandı, arada bir bakışları bize döndüğünde sarı kaşları birkaç dakika öncesine göre daha da çatıktı. "Hadi şanslısın bak, seni sevdim!" diye seslendi.

Yanağımdaki ele biraz daha sığındım, sanki bunu beklemişim gibi... Oysa artık kan lekesi daha da yakınımdaydı. "Teşekkür ederim!" diyerek Tekin'in az önce seslendiği şeye kısaca cevap verdi, ne ara büyüdüğünü bilemediğim çatışma içeride sürerken herhangi bir hedefte kalmayacağımızı anlayan Tekin silahını aşağı indirip önüne döndü. "O yüzden şu kıızı al götür, konuş ona!" dedikten sonra doğrulmak için elini yere bastırmıştı. "Yakut, sen de anlatacağı ne varsa dinle şu şerefsiz!" Hızla nefeslendi, sürekli etrafı kontrol etmek zorunda olarak bakışlarını çevrede dolaştırıyordu. "Ama koru kendini, tamam mı?"

Tekin'in söylediklerinin dışında, Uygur'ın peşinden koşmak için çıldıran bir başka yanımda zaten vardı. "Dikkat edeceğim," dedikten sonra Uygur'a tutunarak ayağa kalktım.

"Gelme," dedi hiç beklemediğim bir anda, hasarlı bedenimi habersizce dik tutarken bendeki bakışları sonrasında Tekin'i buldu. "Siz beni yine bulursunuz."

"Bizim işimiz gücümüz seni arayıp bulmak mı lan?" Tekin'in aksi sesinden sonra çaresiz bir yutkunuşla Uygur'ın kolunu kavradım. "Acelelerimiz var, ne konuştuysanız hepsini öğrenmek istiyorum."

Sıkıntılı bir nefesle göğsünü şişirdi, ardımızda gitmek için yerinde sabırsızca kıvranan Tekin aynı tavrını sesine yansıtarak bir daha bağırdı. "Yakut, bırakma peşini... Git, sakladığı ne varsa öğren şu şerefsizden! Piç herif, pezevenk, orospu ço..."

Elimi kaldırıp Tekin'e salladım. "Ne yapıyorsun sen, sussana!"

"Gidiyorum artık, bekleyemeyeceğim. Başımıza bela alıyoruz bekleyerek!" Ve gerçekten de dediğini yapıp arabaya bindi. Uzaklaşırken bile açık camdan homurtularını işittim, buna karşın kaşlarım çatılsa da ben şimdi beni yanında istemeyen Uygur'a daha çok kızgındım. Kendi acıma rağmen bükük bedenimi ona yaklaştırdım. "Nerede araban?"

Maskenin altından, yutkunduğu fazlasıyla belli oluyordu. "Arabada konuşuruz, sonra seni nereye gideceksen oraya bırakırım, haberin olsun."

“Yok ya...” Kendi acısını çabuk unutan gözlerim yaralı kolunu buldu. “O kadar kolay değil, koluna bakacağım.”

“O senin işin değil.”

“Ne yapacağımı söylemek de senin işin değil... Yürü hadi.”

Ancak itirazında gecikmedi, sesi kızgın değildi. Hâlâ sıcak bir merhamet barındırdığına emindim ama niye şimdi beni yanında istemiyordu ki? En başta zaten gelip de kurtarmasaydı beni, ona olan muhtaçlığımı hatırlayıp da hiç rezil olmazdım... “Beni dinle,” dese de arabaya binişime engel olmayışıyla kendiminkine benzer bir dengesizlik belirdi onda da. “Kolumda bir şey yok, gelmene gerek de yo...”

Sözlerini böldüm: “Sessiz ol, yoluna bak. Kulübene gittiğimizde zaten konuşacağız.”

14. BÖLÜM

ESKİSİ GİBİ

Sessiz bir yolculuğun ardından tanıdık kulübeye geldik. Arabadan indikten sonra Uygur anahtarı kendisini hazır bir şekilde karşılayan genç çocuğa fırlatıp, “Gencay, bunu buradan alın, oğlum,” diyerek aramızdaki arabayı işaret etti.

“Tabii abi, hemen.”

İkinciye yaralanan kolunu tutarak depoya giren Uygur’ı takip ettim, karanlığa rağmen yolunu bilir gibiydi ama ben ilk kez gelmediğim hâlde tereddütlü davranıyordum nedensiz. “Bekle,” dedim yorgun ve kısık bir sesle. Beni bu hâle getiren şey belki de, ona aynı acıyı ben de yaşatma- ma rağmen tekrarını görmenin beklediğimden daha acı verici olmasıydı. “Önünü görebiliyor musun?” Uygur yanıtsız kalarak boştaki elini geriye uzattı ve beni kolumdan tuttu, peşinden yavaşça çekerken çok rahattı ama yine de güvenemedim. “Dur, beni de düşüreceksin.”

Keyifsizce mırıldandı: “İstemez misin?”

“Neyi?”

“Beraber düşmeyi.”

“Hiç sırası değil,” diyerek homurdandım.

“Bence de,” dedi sonradan ciddileşen bir sesle. “O yüzden sessiz ol ve sadece beni takip et. Madem buraya kadar geldin, bana güveneceksin.”

Sükûnete bürünme mecburiyetiyle dudaklarımı ısırdım, neredeyse beş dakikalık yolu aceleyle tamamladıktan sonra tekrar gölün sessizliğine ulaştık. Oradaki karanlık, ay ışığından dolayı daha kırıktı. Bu yüzden Uygur’ın kolundan sızan kan daha net görünüyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve soluna geçtim, parmaklarımın ucunu ürkekçe oraya sürerken gördüğüm yaranın içime bu kadar oturmasını ister istemez garip- sedim hatta... Çünkü günler önce aynısını ben de yapmıştım ona. Tam o an ufak dokunuşumu fark edip gözlerini birden bana çevirdi Uygur,

bakışları önce aşağı kaydı. Ona dokunma cesareti gösteren korkak elleri-me... Sonra da bu yaptığıma sağlam bir neden arar gibi gözlerime kaydı gözleri. O sırada sessizliğin normalden daha tuhaf görüneceğini düşünerek dudaklarımı araladım: “Çok yanıyor mu canın?”

Uygar, “Niye soruyorsun?” derken dişlerinin arasından güçlükle konuşuyordu sanki.

Yanına biraz daha yaklaştırmaya çalıştım. “Neden sorabilirim?” derken sesimin evhamlı çıkmaması daha iyi olurdu çünkü böyle olmasının sebebini anlayamayacaktı. Daha da kötüsü... Ben de anlamayacaktım. “İkinciye yaralandın, ölürsen işime mi yarayacaksın?” dedim hızlı gelişen bir yalanla. “Bu geceyle ilgili soracaklarım var benim.”

Uygar inat etti. “Hiç acımıyor, sıkıntı yok.”

Ona inanmadım. “Tamam, içeri geçtiğimizde pansuman yaparım.”

“Pansuman için ıvır zıvırım yok benim,” diye kısık sesiyle konuştu, sanki sadece pansuman malzemesinden bahseder gibi değil de... Başka bir şeyden bahseder gibiydi, yalnızlıktan bahseder gibi.

“İyi,” derken sallantıdaki köprüyü geçiyorduk. Ona tamamen yaklaştığımda sıcaklığına sokulmama müsaade edip beni daha sıkı tuttu, düşmeme izin vermeyecekti. “Bende ıvır zıvır var, ben hallederim.”

“Gerek yok, sıyırdı sadece. Seninki gibi isabetli değil.”

“Sana sormadım.”

Başını geriye çevirip açıkta kalan gözlerini henüz çözemediğim bir duyguyla bana dikti, onda da gitgide taşan sabrın sonunu gördüm, umarım son noktaya sağ salım ulaşırdık.

Kulübeye apar topar girdiğimizde ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim. Konuşacak pek çok şey varken hemen Uygar’ın yarasının derdine düştüm. O ise sanki hiç vurulmamış gibi rahat adımlarla asma kata çıktı.

Gözlerimi birkaç saniye kapatıp alnımı sıvazladıktan sonra etrafta işe yarar bir şeyler aramam gerekti ama Uygar’ın tam da söylediği gibi hiç ıvır zıvırı yoktu. Birkaç metre yükseklikten düşmenin acısı tekrar kendini göstermeye başlamıştı, buna rağmen az sonra kendimdekinden bir başka yarayı iyileştirmek için etrafa bakınmaya devam ettim. “Fazladan kıyafetin yok mu?”

“Yok.”

Bu kısa cevaptan sonra biraz dolabını karıştırdım ama gerçekten de işime yarayacak bir şey bulamadım. Öyle ki umutsuzca kitaplığa da yöneldim, bir toz bezi olması bile iyi gelirdi. Parmaklarımı yersiz bir ilgiyle

kitaplarda gezdirdim, evdeki kütüphanesinde bir başına bekleyen kitaplarının bazılarını öfkeyle yırttığımı bilse Uygur ne düşünürdü acaba? “Sen burada yaşamıyor musun? Niye doğru düzgün bir şeyin yok hiç?”

“Fazla dolanma oralarda.” Uygur’ın uyarısına rağmen kitaplığa bakmaya devam ettim, çok geçmeden orta rafta hiç beklemediğim bir kitap gözlerime çarptı.

Kumların Kadını

Bu, yıllar önce benim ona verdiğim kitaptı. Hatta ilk sayfasına not ettiğim yazı da hiç bozulmamış, üstüne bir leke bile bulaşmamış hâlde aynı yerinde duruyordu: *Her kitabı okuyarak aslında baştan yazdığımızı biliyor muydun? Ben bunu öğrendiğimde biraz geçti, o yüzden güzel anılar bırakamadım satırlara. Şimdi sen benim için bu kitabı en güzel hâliyle bir daha yazar mısın?*

-Gelincik,

Kitabın kapağını, geçmişin üstünü örter gibi hızla örttüm. Sıcak bir gözyaşı çoktan aşağı akıp hiç bozulmamış mürekkebi yıllar sonra ilk kez benim yüzümden dağıttığı için biraz utanmış da sayılırdım. *Keşke o bozmuş olsaydı* diye bir düşünce içimi yokladı. *Zaten niye o bozmadı ki? Yırtıp atsaydı da onun hatıraları arasında sıkışıp kalmasaydım... Birine bir şey anlatır diye korkmasaydım bir zamanlar sahip olduğum duygulardan.*

Denk geldiğim kitaptan sonra aşağı katta herhangi bir isim kalmayınca kitabı tutuk hareketlerle yerine geri bırakıp yukarı çıktım. Yukarı kıvrıldığı kıyafetinin altından kanayan koluna bakan Uygur geldiğimi fark edince maskenin daha da belirginleştirdiği yeşil gözlerini bana çevirdi ve şüpheyle kıstı. “Bir şey mi oldu?”

“Yok...” Üstümdeki ceketı fırlatıp attıktan sonra yatağa oturdum, hâlâ tenimi saran beyaz kazağımı da çıkarıp çıkarmamak arasında gidip gelirken yalnızca onun yarasını kapatabilmek için bunu yapmamın yanlış bir hareket olup olmadığını düşünüyordum. “Ne dedi Okan?”

Bir süre ceketimin kolunu çevirerek uzaktan uzağa yatakta oturmaya devam ettim, aramıza yeterli bir mesafe açan Uygur da yavaşça duruşunu düzelttikten sonra ilk önce hırıltılı bir nefes bıraktı dışarı. “Ölmüş.”

“Ne?” Kaşlarım hızla çatıldı. “Kim ölmüş?”

“Yıllar önce...” derken sözlerinin arasından, geçmişi hatırlamanın yüküyle bekledi. “...ilk görevimizde tam ensesinden vurduğum adam, hiçbir zaman felç kalmamış, direkt ölmüş.”

Bir süre hiçbir şey söyleyemedim, bakışlarım ağırlığı taşıyamamış gibi yavaşça yere eğildiğinde bile söyleyecek hiçbir şey bulamamıştım, en sonunda güç bela da olsa, “Ama,” diye fısıldadım. “Biz...”

“Biz yanlış düşündük.”

Hızlı kabullenışı sinirlerimin gerilmesine sebep oldu. “Yanlış düşünmedik. Bu çok belliydi.”

“Belli değildi, yanlış tahmin yürüttük ve ıskaladık, bu kadar.”

“Hayır...” Gerçeklerin ve hâlâ açık bir yaranın sinirinden dolayı üstümdeki beyaz kazağı hızla çıkarıp attım, bunu yaparken acıyan bedenime karşın sızlanmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekmişti... Titrek titrek nefeslendim. “Hepimiz bunu düşündük.” Her ne kadar başka bir şeyden bahsediyor olsam da sözlerim sanki yine onu suçluyormuşum gibi çıktı dudaklarımdan. “Olamaz... Yanlış olmamalı.”

Sadece ince askılı atletimle kalmıştım, omuzlarım ve boynumu açığa çıkarmak dışında kıyafetim yeterince kapalıydı fakat birden çarpan soğğun merdivenlerden düştüğüm zamandan geriye kalan ezikleri sızlatacağını tahmin edememiştim. “Bazen inandığımız şeyden vazgeçmek zor olabilir,” diye bir hayat dersi verircesine ağır ağır konuştu Uygur, sesi hâlâ maske engeline takıldığı için kısık ve boğuktu. Ben de bunun için çok sinirliydim. “Ama gerçekler engellenemez... O adam beş yıl önce zaten ölmüş, hiç yaşamamış.”

“Peki, ben şimdi nasıl yeni bir yol çizeceğim kendime?” diye sızlandım, omuzlarım yorgunlukla çöktü. Başımı yukarı kaldırıp neden ağlamak istediğimi bilmeden yüzümü kastım. Kesin merdiven boşluğuna düştüğüm ve canım çok yandığı için ağlamak istiyordum çünkü başka sebebi olamazdı. Elimi boynuma atıp usul usul ovaladım, kendimi zar zor durdurup geri döndüğümde, Uygur’ın hâlâ kanayan yarası yeni yeni çarpmıştı gözüme. “Size başka hiçbir şey söylemedi mi?”

“O da tekerlekli sandalyeli ve kel bir adamı asla tanımadığını söyledi, bizim tarifimize uygun bildiği tek kişi de zaten öldüğü için konuşacağı fazla bir şey yoktu.”

“Anladım.” Burnumu çekip yavaşça Uygur’a yöneldim, normalde öğrendiklerimden sonra böyle bir şey yapmama gerek yoktu, eğer ona inanmayı seçtiysem artık buradan gideceğim kadar yeterli bilgi vardı elimde... Ancak yaralı kolu öyle yaktı ki canımı, kalmaktan başka bir seçenek göremedim. “Şey,” dedikten sonra az önce hırsıla çıkarttığım beyaz kazağımı titrek parmaklarımla hafifçe yırttım. “Bununla yarayı saracaktım.”

“Boş ver,” dedi usulca. “Kendim hallederim.”

“Zor olur.”

“Yardımanın karşılığı say.”

“Karşılık beklemedim senden.”

Eskiden beklerdi, eskiden olsa benimle olabilmek için her fırsatı kovalar ve istediğini alırdı, şimdi nasıl istemez? Kolay mı öyle en derin tutkularını unutabilmek? Kolaysa ben niye yapamadım? Kolay olsa ilk ben yapardım! Her ne kadar tersini söylemiş olsa da ben koluna dokundum, Uygur da pek engel olacakmış gibi durmuyordu zaten. Ona dokunmama müsaade etti. Elimde yırtık bir kazaktan başka bir şey olmadığı için onu Uygur’ın geniş omzuna sardım, aynı yatakta otururken ne ara olduğunu bilmediğim şekilde fazla yakın durduğumuz için nefes seslerimi duymak kadar soluklarımızın birbirine değmesi de mümkündü. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi kısık sesiyle. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Eğik başımı zorlukla yukarı kaldırdım, niye ona bakma yükünü sırtlanıyordum ki? Aptal maskesini açmadıktan sonra bu yorgunluktan başka hiçbir şey vermiyordu bana. “Kanasın mı kolun?”

“Sen bırak...” Kısaca iç çekti. “Sen bırak kanasın.”

Küskün bir tavırla başımı iki yana salladım. “Olmaz.”

“Öldürmez merak etme, yine yaşarım.” Belki ciddi değildi, bilmiyorum ama yine de kelimelerinin bıçak gibi içimi yarıp geçtiğini hissettim. “Bir gün istediğin zaman sen öldürürsün beni, bu şans kimse elinden alamaz.”

Elimi kaldırıp akacak olan gözyaşının önünü hızla kestim, beni bu denli ağlatacak şeyin sadece aşağıda gördüğüm kitap olduğunu sanmak hatasına düşmemeliydim. “Niye böylesin sen?” diye en sonunda kırılgan bir mırıltıyı ilettilim ona. Kokusunu rahatça içime çekemediğim için çok kırgındım, bunu kendime hak göremediğim için de... “Niye takıyorsun bu maskeyi? Niye böyle bir adam oldun sen?”

“Nasıl?”

Eskiden de yalancıydı, ilk görevimize çıktığımızda aklına koyduğunu yapacak kadar dik başlıydı, istediği olsun diye Belçin’i bile köşeye sıkıştırmakta beis görmemişti. Beni yanında tutmak için kandırması ona göre yeterliydi, düşündüklerinden öte bir gerçek bilmezdi. Herkes hayalperest olduğunu söylerdi ama o bizim ona olan inancımızı başarıyla yönetmişti. Yine de bu hâllere düşmemeliydi işte.

Dizlerim üstüne doğruldum. O da alışkın ya böyle yapmaya, belimi hafifçe kavradı. Kıyafetim çok inceydi, sanki oraya değince direkt

benimlemiş gibiydi. “Böyle...” diye geç kalmış bir cevap verdim. *Böyle benim sevemeyeceğim birisi.* “Bana yardım ediyorsun, beni kolluyorsun!”

“Yapmamalı mıyım?”

Kolunu beyaz kazağıma tamamen sarınca ondan uzaklaşamadım, Uygur’ın hiç sekteye uğramayan sesine rağmen bende yoğun bir kırgınlık vardı. “Yapma,” dedim usulca, gözlerim ıslandığı için görüşüm bulanıklaşmıştı. “Çıkma karşıma...”

Uygur parmaklarını çıldırtır gibi değdirerek saçlarımı omzumdan geriye itti. “Benimle sen geldin ama... Asıl ben sormalıyım, niye geldin Yakut? Konuştuk bitti, niye hâlâ yanımdasın? Biri görürse...”

Tişörtünün yakasını tutup onu öfkeyle sarstım. “Biri görürse mi?” derken göğsüm hızla inip yükseldi. “Birinin görmesini sen böyle alçak birine dönüşmeden önce düşünecektin, aptal!”

“Benim için önemli değil ki...” Saçlarımı bir daha tuttu ama bu sefer bırakmadı. “Benim için seninle olduğumu görmeleri hiç önemli değil.”

“Ama benim için...” Ellerimle kendimi işaret ettim. “...benim için önemli!”

“Yakut.”

“Sen beni hiç mi düşünmedin mi ya?” diyerek en sonunda geçmişin kapılarını aralamaya kalktım. “Sen evinde karın seni beklerken böyle saçma sapan maskeler takıp pis yerlerde yaşamayı nasıl göze aldın, Uygur! Bir şey söyle!” Dizlerimi bacaklarının arasına koyup iyice üstüne eğildim, bağırsam bile sesimi kontrollü tutmaya çalışıyordum. Zaten usul usul ağladığım için fazla bağırmam da mümkün değildi. “Ne boyadı senin gözünü bu kadar? Uygur...” Elimi maskenin altından boynuna koydum, bileğimi hemen tutup fazla yukarı çıkmama izin vermedi. “Ne cazip geldi de sen her şeyini sattın böyle?”

Sessiz kaldı, okuyabileceğim tek şey yeşil gözleriydi. Anlamıyordum işte, şu maskeyi aramızda duvar etmekten vazgeçse onunla ilgili daha çok cevaba erişecektim ama sınırı geçmeme izin vermiyordu. Ben böyle mi yapmıştım ona? Koşa koşa geldiğinde, yağmurun altında ıslanamayacak kadar arsız bir adam gibi davrandığında hiç reddettim mi onu? Tüm içtenliğimle onu kabul etmedim mi? O niye benim gibi yapmıyordu? Zaten kim olduğunu çok iyi biliyordum, onu çok iyi tanıyordum. Neden siyah bir duvara bakarak ağlatıyordu beni?

Hırsla yakasını sarstım. “Konuşsana! Hiç mi hakkım yok öğrenmeye?”

Hâlâ konuşmadığı için dilimi ağır ağır kuru dudaklarımda gezdirdim. “Bizim güzel bir evimiz vardı,” derken sesim yavaşça azaldı, o da

benden böyle bir çıkış beklemediği için yeşil hareleri olduğu yerde donup kaldı. “Yuvamız... İyi bir hayatımız vardı. Benim hiç kimsem yoktu, bir tek sen vardın. Benim için sadece sen vardın... Hep seni bekleyeceğimi hiç mi düşünmedin ya?” Başım sarsılarak öne düştü, az önce belimi tuttuğu için bedenimin yalpalamasına izin vermemişti Uygur. “*Yakut geceleri bensiz uyuyamaz, demedin mi hiç? Onu böyle alıştırdım, beni bekler diye düşünmedin mi? Aklına bile gelmedi mi ihanetini kaldıramayacağımı? Sen bana hiç mi acımadın, Uygur? İnsanların yüzüne nasıl bakacağımı hiç mi düşünmedin?*”

Yanlış olduğunu bile bile, başım yavaşça omzuna düştü. Ya en azından bir kere tutup engel olsaydı bana, ben bu kadarını yapar mıydım? Silahımı kaldırsam ölmeye razı, sarılsam zaten hiç kopmayacakmış gibi tutuyor... Onun benden ne istediğini anlamıyorken ben de kendimden ne istediğimi hiç bilmiyordum. Bazen aklımı oynatacak gibi hissettiğim için utancım katlanarak artıyor, sonra utanmaktan yorulduğum için düşünmemeye çalışıyordum.

Keşke ikimiz de bu kadar boyun eğmeseydik yüreğimizin her söylediğine... O zaman bu kadar yenilmezdik ne kendimize ne de birbirimize. Ama biliyordum, diğer türlü de kazanmak bize yetmeyecekti.

Yıllar boyunca yalnızlığımın sesini dinleyerek anladım. Bilmeyecek, ona söylemeyeceğim ama gerçek bu. Onsuz savaşların zaferini istemiyorum.

Hiç haberi olmayacak... ama başka bir doğru yok.

Bu yüzden kapandığım omzunda, tüm içtenliğimle için için ağladım. İçimden kopan her bir itirafların gururuma haksızlık olduğunu biliyordum ama dayanamıyordum, onu hâlâ çok severken kimseye itiraf edemediğim için utanıyordum. Birazcık canı yansa ben daha çok yandığım için kendime çok öfkeliydim.

“Özledin mi beni?” derken, bedenimi artık hiçbir maksadını anlayamadığım bir tutuşla sıkıca sardı. Sesi bir çocukla konuşur gibi şefkatliydi, zaten o bir bebeğe sahip olmanın arzusunu her zaman açıkça dile getirmişti... Son gidişinde bile baba olma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Ellerini çıplak omuzlarımda gezdirdi, sıcaklığına sığındım. “Sorma...” diye fısıldarken sanki birisi bizi bulacakmış gibi temkinli davranmama rağmen Uygur sorularını hiç bitirmedi.

“Çok mu özledin beni?”

“Sorma.”

“Söyle, çok mu özledin beni?”

Sokulduğum yerden yavaşça geri çekildim ama hem kucağında oturduğum için hem de Uygur belimdeki eliyle engellediği için fazla uzaklaşamadım, maskeli suratını yaklaştırdıncı alnı alnıma değdi. Tanık olduğum yeşil gözleri benim kadar kahırlı görünmüyordu, aksine epey sertti. Buna rağmen sesinde benim hüsrana eşlik eden bir şeyler olduğuna inandım. "Hiç mi özlemedin?"

"Seni öldürmek istiyorum," diye fısıldadım, bu sayede ağır bir yükten kurtulabilirdim. Ama işte, canı yanınca da çok üzülüyordum.

"Onu biliyorum, en başından beri biliyorum." Dokunuşu omzundan başka yöne kayınca saçlarımla üstünden enseme nazikçe kavramış oldu. "Aklına ilk bu geliyor... Ama öldürmek istesen de özlemiş olamaz mısın?" Soluğu maskesinin havalanmasına sebep oldu. "Biraz?"

Dudaklarım titreyerek birbirine değdi. "Yüzünü aç."

Uygur cık cıkladı. "Olmaz."

"Aç lütfen."

"Sana yüzümü görmeyeceksin demiştim."

"Ama merak ediyorum..." Bana verdikleri fotoğrafta bir yarası vardı, onu kontrol edersem içim biraz rahat ederdi. "Lütfen."

"Beni görünce ne olacak?" dedikten sonra eğer kucağına biraz daha yerleşmeseydim sorusuna hak ettiği cevabı verebilirdim... ama az çok bir yalancıydım, benden dürtüst ve adil olmamı bekleyen insanlara karşı ayrı, kendime karşı ayrı ve şimdi sıcaklığı üstümdeki ayazı kolayca kesen Uygur'a karşı ayrı bir yalancı.

Maskesinin ucunu çekiştirdim, bir eliyle benim beyhude çabalarımın önünü keserken diğer eli atletimi sıyırıp bile bile çıplak tenime sızdı. "Sen sana bakmamı çok severdin eskiden," deyip bahanelerin önünü açtım.

"Eskiden, sen de ben ne istersem onun tersini yapardın."

"Değiştim," diye mırıldandım.

Söylediklerimi tekrarladı: "Ben de değiştim."

Başka çarem yok mu yani, beni daha da düşürecek bir yalvarıştan başka? "Lütfen..." diye soluk soluğa fısıldadım, gitgide bağımlı düşen bir insanın kendini inandırdığı kadar bir daha bir araya gelmeyeceğimize, bunun son olacağına inanırken sözlerim de aksi bir yön seçmedi. "Bir defa değişmemiş gibi davranalım." Sanki soluksuz kalmışım gibi tüm havayı içime çektim. "Bir defa eskisi gibi yapabiliriz..."

"Sonra?"

"Sonrasını düşünmedim." *Çünkü sonra ne isterim, bilemem. Şimdi de bilmiyorum. Ama doğrusu buymuş gibi hissediyorum.*

“Yakut,” dedi yine iç çeker gibi, yine açıkça ifade edilmemiş duygularımızın esiri olarak bir hataya kucak açtık. O az önce sardığım yaralı kolunu yavaşça uzatıp abajurun düğmesine dokundu, içeriyi saran karanlık aşağıdaki minik kedileri hatırlamamızı sağlarcasına onların mırıldanmasına sebep olmuştu. Işıksızlıktan kaybolan suratı yüzünden canım sıkıldı, üstelik maskesini sıyırdığını hissedebilecek kadar da yakınındaydım. “Böyle göremem ki,” diye gitgide mahzunlaşan bir tonda mırıldandım.

“Görme zaten, boş ver.”

Parmaklarım saniyeler sonra çekilen maskenin açıkta bıraktığı soğuk tene değdi, göremeyen birinin sarf edeceği bir çabayla ellerimi kaydırıp Uygur’ın hatırımda kalan son hatlarını seçmeye çalıştım. Çıkık elmacık kemikleri, içe göçmüş yanakları, keskin çenesi, kalın dudakları... Karanlığın içinde kaybolan her bir zerresi dokunuşlarımın altında kendine bir tezahür bulmakta gecikmedi. “Görmek istemiştin,” diye mırıldandım.

“Karanlığa ihtiyacımız var.” Sessiz mırıltısını, beni kendine çekerek sonlandırdı. Kalın dudaklarını, utanıp da söyleyemediğim bir dileği yerine getirir gibi benimkilere sürttü. Kelimelerimi bölecek soluksuz bir öpüşe yeltenmediği için ilk başta yalpalasam bile sonra ismini mırıldandım: “Uygur...”

“Efendim?”

O da diyemiyordu, güzel sözlerini kullanamıyordu. “Hayır, böyle görmek istemiyorum,” diye sızlandım. Elimi tutup kendi yanağına yerleştirmesi bile yıllar önceki yakınlığımızla aynıydı. Ama az sonra tüm öfkeli suskunluğumu bürünüp buradan gidişim aynı olmayacaktı.

“Başka türlü olmayacak.”

“Hayır dedim! Aç şu ışığı!” Boğazımdan aşağı inen nefesim göğsümün titremesine sebep oldu. Yüzüm ağlamaklı bir ifadeyle kasıldı. Bir elimi kaldırıp alnıma bastırdım. Kendimi durdurmak için çok uğraştım ama olmadı. Onunla yıllar sonra tekrar birbirimizi bulmak fakat her şeyin birer hatadan öteye geçemeyeceğini bilmek çok zordu. “Özledim seni,” diye fısıldadım. Hislerimin bana ihanet ettiği gibi, gerçekleri ortaya seren dilim de bana ihanet etmişti. Başımı histerik bir şekilde aşağı yukarı sallayıp belki bana biraz acır diye bir daha itiraf ettim: “Çok özledim, lütfen bir kere göreyim seni...”

“Açamam,” derken o da çaresizdi sanki.

Yine de onun çaresizliğini kabullenebilecek kadar güçlü hissedemedim. Ben ondan çok daha çaresizdim. En azından onun kimseye dürüst olmak gibi bir borcu yoktu... Ya ben? Onunla yaralandığım yükünü zaten

yıllardır içimde saklıyordum. Şimdi bir de onunla iyileşmenin ağırlığı binmişti sırtıma. “Zaten gideceğim, son bir kez yapamaz mısın bunu... Benim için?” yutkundum. “Benim için hiç mi bir şey yapasın yok?”

“Yapmadım mı hiç, Yakut?” diyerek yakındı.

“Onlar ihanetinin bedeliydi, bu başka bir şey...”

“Nasıl başka bir şey?”

Fazla sıkıştığımı hissedince gitmek istedim ama Uygur engel oldu. “Bırak,” desem de tutuşunu hiç çekmedi bileğimden. Hatta beni biraz daha kendine çekti. “Gitmek istiyorum, bırak.”

“İstiyor musun gerçekten?”

“İstiyorum,” diye inatçı bir mırıltının ardından sesim inceldi yine. “Beni dinlediğin yok zaten, yüzünü görmeyeceksem kalmam da... Bırak. Kimseye de söyleme bunu.”

“Neyi?”

“Bunu.”

“Neyi neyi?”

“Ya bunu işte...”

“Beni deli gibi özlediğini mi?”

Başımı gördü mü görmedi mi, emin olmadan aşağı yukarı salladım. “Hı hı,” derken hiç inkâr edesim yoktu.

Ancak onun başka bir teklifte bulunacağını tahmin etmemiştim. “Biraz daha kal yanımda,” dediği sırada bir elini benden ayırıp yatağın üstündeki maskesine uzattı. “O zaman kimseye söylemem.”

“Ama...”

“Yardı mı için karşılık vermek istememiş miydin?” Evet, eskisi gibi olsa da benden bir şeyler beklesin istemişim yoksa ben kendim, onunla bir şeyleri paylaşabilecek kadar eli açık değildim. “Karşılığı bu,” dedikten sonra maske olmadığı için artık daha net duyulan sesi ilk kez mahzun bir hâle büründü. “Biraz daha yanımda kal, kimseye beni özlediğini söylemeyeceğim...” Sözleri arasında nefeslenirken söyleyeceği bir sonraki şeyin beni kendine hapsedmek için ansızın ellerime geçireceği prangalar olacağını bilseydim, onu bir nefeslik an kadar bile beklemezdim. Ama Uygur ona kapılıp gideceğimi zaten bilerek acımasızca mırıldandı. “*Çünkü ben de seni çok özledim, Yakut.*”

Kabul edecektim, sessizliğim biraz zaman alsa da bu aptal teklifi o an kabul etmeyi gerçekten çok istedim... Fakat sükûnetin kol gezdiği ufak kulübede, onun titreyen telefonunun sesi duyulduğunda herhangi bir yanıt için vaktim kalmadı. Uygur yan taraftaki komodine uzanarak

telefonunu hemen aldı, ilk başta ekrana kaydırıp bir şeylere baktı. Başını öne eğdiği için ifadesini görmem mümkün değildi. Onu neyin beklettiğini anlayamadım, üstelik telefonu hâlâ çalışıyordu. Sonrasında, “Söyle,” diyerek aramayı cevapladı, yakın durduğumuz için karşı tarafın konuşmasını duyabiliyordum ve onu hemen tanıdım. Gencay’dı.

“Abi,” dedi biraz sıkıntılı bir sesle. “Abi valla rahatsız ettim, kusura bakma... Ada yenge geldi de, onu söylemem gerekti. Yoksa rahatsız etmezdim, valla çok özür dilerim.”

Ellerim mekanik bir tavırla Uygur’ın üstünden çekildi, artık bağını kesmemiz gereken tenlerimizden dolayı usulca ayrılmak istedim. Bu kız sıradan bir Ada mıydı yoksa tahmin ettiğim üzere *Ada Akdeniz* mi? Çünkü eğer öyleyse, güvenim çok kırılacaktı. Nefesimi tutup yine de onun kucağında usul usul konuşmaları dinlemeye devam ettim.

“Anladım.” Uygur nasıl tepki vereceğini belli etmediği donuk sesiyle konuştu, ben ondan uzaklaşmak istediğimde ise belimdeki elini daha da sıkıp beni olduğum yere biraz daha yerleştirmişti. Niye böyle yaptığını çözememiştım, eğer başka bir şey çıkmasa zaten ben de ondan bu kadar erken uzaklaşmak istemezdim.

Hafifçe doğruldu, telefonda onu bekleyen biri olmasına rağmen aramızdaki mesafeyi kısaltışı tedirgin hissetmememe sebep oldu. “Niye gelmiş?”

Karşı taraftaki Gencay’ın konuşmadan önce, “Hımm,” diye mırıldanırken sesi titremişti. “K... konuşmak için herhâlde? Değil mi, abl...” Sonra birden sözlerini değiştirdi. “Pardon, *yenge* diyecektim.”

Ve bu sefer Gencay’ın sesine, daha önce hiç tanıklık etmediğim bir ses daha karıştı, bu ses Ada’ya aitti. “Evet, sadece konuşmak için.”

Hâlâ yoğun bir karanlığın içindeydik, az önce telefonun ışığı yandığında şans eseri Uygur’ın suratını görebilirim sansam da bir süre sonra telefon da söndüğü için tekrar eski hâlimize döndük. Karanlığa, birbirimizi hiç göremediğimiz bir âna...

Ondan sabırsızca bir tepki bekledim, *gel* ya da *git* diyecekti, sadece birini seçerek aslında beni de belirsiz bir konuma düşürecekti. Gerçi tam şimdi bir kararsızlığa düşmesi yerine bu aramanın hiç gelmemiş olmasını dilerdim. En azından ona biraz sığınabileceğim kadar vicdanımın sesini bastırmışken başıma gelmemeliydi bu talihsizlik. Dudaklarımı ısırduğım esnada sessizliği baltalayan tek şey Uygur’ın nefes sesleri oldu.

Hadi bir şey söyle, bir cevap ver, zaten sana kaçtığımdan dolayı karışık aklım...

Eğer mevzu sadece kırııcı bir kıskançlık olsaydı burayı darmaduman ederdim. Mesele, benim hayatımı tehlikeye atması muhtemel birinin gelme ihtimaliydi. “Yanında kalmaya çalışıyordum,” diye incecik fısıldayarak dudaklarımı kıpırdattım, söylediklerimi yalnızca Uygur duysun istedim, zaten telefonun ardına ulaşamayacak kadar kısıktı tonum.

Gerçi konuşmasam bile hüsrânım gözlerimden de anlaşıldı, bu yüzden az önceki gibi beni sıkıca saran Uygur konuşmayı tercih ettiği an hiç uzaklaşmadı ve “Gelsin,” dedi. Her şey bilincime ağır ağır nüfuz ettiği için ilk başta biraz tutuklu davrandım, bacaklarımı onun kucağından sıyırmak için yavaşça hareketlenişim o kadar kesin bir sonuç getirmedi çünkü Uygur da gitmeme engel olarak üstüme kapanmıştı. Artık telefon konuşması benim için daha netti, aramanın diğer tarafındaki sesleri duymak için dikkat kesilmeme gerek yoktu. “Ama söyle tek gelmesin, cümleten buyursunlar içeri.”

İnceden inceye alay barındıran konuşmasıyla duraksadım: “Cümleten mi buyursunlar? Başkaları da mı var?”

Gencay da buna şaşırmış olacak ki benim gibi bir tepki verdi. “Abi, anlayamadım...”

“Ne yapıyorsun sen?” diye bir daha fısıldadım, Uygur ise sanırım beni uyarmak maksadıyla boğazını temizledi. “Ya dönsün gitsin ya da peşinde başka kimi getirdiyse dürüstçe çıkarsın karşıma.” Konuştuğu esnada nefesleri bana değiyordu, parmaklarımı üstünde tereddütle indirip kaldırırken en sonunda tamamen koluna tutundum. “Konuşulacak ne varsa açık açık konuşuruz yoksa benim kimsenin oyununa ayıracak vaktim yok. Meşgulüm, uyuyorum.”

Gencay, aramayı cızıdatacak kadar uzun bir nefes bıraktı. “Ada ab... Aman ya yenge diyecektim.”

Arka taraftan uzak bir sesle, “Tamam, gerek yok,” diye mutsuz mutsuz cevapladığını işittim Ada’nın.

“Sarraf abim *tek gelmesin, kimle geldiyse beraber buyursunlar içeri*, diyor. Yoksa öbür türlü kabul etmeyecekmiş.”

“Ben...” Bir süre bekledi, sesindeki şey ya hayal kırıklığıydı ya da kararsızlık. “Tamam, öyle olsun, yalnız gelmeyeceğim.”

Neler olduğunu anlamadığım için sıkıntılı bir soluk bıraktım. Hemen ardından Uygur da, “İyi olur. Beş on dakika sonra yolla, ben daha yeni kalktım sayılır,” deyince aklım daha çok karıştı. Eğer o kız burada yalnız değilse muhtemelen yanında babası vardı. Abisinin vurulduğu gece Uygur’ın yanına gelmelerinin tek sebebi de ancak gece yaşananlar

hakkında bir şeyler duymaları olabilirdi. "Gencay, sen de depoda bekle, kaybolma bir yere."

Ama ya ben?

Onlar az sonra buraya geldiğinde, benim için planı ne olacaktı Uygur'ın? Bundan dolayı güvenimde kırılğan bir sarsıntı vardı, tam şimdi nefesi dudaklarıma değip dururken yalnızca dokunuşlarımızın birbirine olan muhtaçlığına tutunamazdım. Evet, onunla her şeyimi paylaşmak tarif edemeyeceğim kadar heyecan veriyordu ama koşulsuz bir teslimiyetin de hasar bırakmaması imkânsızdı.

Uygur telefonu kapattı, geriye fırlattı ve ben kucağındayken ayağa kalkmaya koyuldu. Omuzlarına tutunduğum için uzun çizmelerimle yere sağlam bir adım bastım. Telefonun ışığı bir kez daha çekip gidince onu görmeyi kıl payı kaçırmışım gibi kendimi şanssız hissetmişim, hatta bize ayrılan zamanı da bu kadar çabuk tükettiğimiz için çok üzüldüm ama zaten ne Uygur'ın bana suretini göstermek gibi bir niyeti vardı ne de bu vakitler tam anlamıyla bize aitti. "Ne olacak şimdi?"

"Hakkımızı kaybettik," dedi mırıltıyla, o da pek hoşlanmamıştı bu durumdan.

"Şştt," diye onu usulca uyardım. "Şunu düzgün anlat, Ada'nın yalnız olmadığını nereden biliyordun?"

"Gencay aramadan önce bana mesaj atmış çünkü onu gördüm."

"Peki, gerçekten içeri gelecekler mi?"

"Gelecekler."

"Ben ne olacağım?" diye korkuyla değil ama ona dair bir tereddütle sordum, buradan her türlü yaşayarak çıkardım da ona güvenip yarı yolda kalmanın pişmanlığını yıllar geçse unutmazdım. Daha önce en azından hiçbir şey bilmiyordum, şimdi bile bile ateşe anlatmanın izahı da yapılmazdı kimseye.

Kısa bir iç çekişle üstümden ayrılıp ellerini yanaklarıma sardı. Sıcak nefesi güven vermeye çalışırcasına tenimi okşadı. Sonra karanlığı fırsat bilip arkasını dönüşünü seyrettim; bir kumaş sesi geldi, muhtemelen maskesini takmıştı. Çok geçmeden, açtığı abajurun loş ışığı eşliğinde, yataktaki ceketimi aldığına şahitlik ettim. Asma katın dar zemininde birkaç adımla bana yaklaştı ve ceketi havaya kaldırdı. "Giy bakalım."

"Uygur!" Arkamı dönüp söz dinleyerek cekete kolumu geçirdim. "Bir şey söyle, ben ne olacağım?" Sessizce saçlarımı çıkarmaya koyuldu, fazla hassas davranışları beni de tuhaf bir rahatlığa iterken, "Uygur..." diye bir kez daha sızlandım.

“Efendim?” *Hâlâ devamında güzel şeyler söylemiyor bana.*

“Bana cevap ver. O kızın yanında kim var? Kim gelecek buraya? Ne biliyorsun, bana da anlat... Onlar geldiğinde ben ne yapacağım? Saklanabileceğim bir yer yok gibi burada!”

Bu sefer elimi tutup beni merdivenlere yöneltti, beraber indiğimizde direkt kulübenin perdelerini örtmeye koyuldu. Kalın güneşlikler dışarıyı görünmez hâle getirdiğinde ellerimi belime koyup bir süre çevreye baktım, o sırada yukarıdan yansıyan loş ışığın etkisiyle masadaki küllük daha belirgin oldu. Daha önce de görmüştüm onu, içindeki sayısız sigaray... Zaten o sigaraların da Uygur’ın hoş sesinde nasıl bir tesir bıraktığına tanık olmamak mümkün değildi. Boğazdan gelen bir hırıltı, konuşmasına gölge düşürüyordu. Maske ise kelimelerin boğuklaşmasına sebep olduğu için sanki başka bir adamı dinliyor gibi hissediyordum her seferinde. Bu yüzden karşıma ilk çıktığında onu tanımakta zorlanmıştım.

Perdelerin hepsini örttükten sonra masanın üstündeki birkaç kâğıdı itti ve altından bir silah çıkardı. Adım adım bana yaklaşıırken onun bu sakın hâlini baştan aşağı izledim. Yere basan sert adımlarında bile bir sükûnet vardı, az önce koluna sardığım beyaz kazağım hâlâ yerindeydi ve maskesi yine onu görünmez bir adam yapmıştı. “Ada, Okan’ın kardeşi.”

“O kadarını biliyorum,” diye memnuniyetsizce mırıldandım ama *peki niye senin yakınlarının yengesi?* diyemedim. “Okan daha birkaç saat önce vuruldu. Kardeşi niye buraya geliyor ki?”

Gözlerini birkaç saniye içeri dolandırdı, dar kulübede bana yaklaşması uzun sürmemişti. Adımları bitince yeşil hareleri de üstümde duraksadı. “Okan’ın yanında en son ben vardım, mekândan birisi muhakkak görüp adımı vermiştir.”

“Harika, bir de başım belaya girmesin diye bana *uzak dur* demiştin...”

“Keşke sözümü de dinleseydin.” Yanımdan geçip eğilerek asma katın altındaki boşluğa geçti, orada bir dolap vardı. Onun önünde diz çöktüğünde ben de sabırla Uygur’ı seyretmeye devam ettim. “Gidip o puşla konuştun ve yakalanmadın diye içim rahat sanıyorsan, sanma.”

Uygur’ın huysuz sözlerinden sonra aklıma Okan’ın beni merdiven boşluğuna itiş gelmişti, birkaç adımla yanına ilerleyip ben de diz çöktüm. “Sen o meseleye bu kadar takılacağına içeri çağırıldıklarını bir düşün, Uygur. Ben şimdi ne yapacağım? Böyle yapacağını bilseydim hiç gelmezdim buraya.”

Sorumu bir süre yok saydı ve bu sırada merdiven boşluğunun altındaki orta boy dolabın kapağını açtı Uygur. İçeride birkaç eski eşya varken

oradan ne çıkaracağını görmek için onu seyretmeye devam ettim fakat o içeriden bir şey almak yerine bir bacağına uzattı ve dolabın arka kısmına sert bir tekme geçirdi, homurdanıyordu huysuzca. "Neyi yapacağımı bilseydin?"

Cılız tahta gıcırtyla yerinden ayrıldığında, oranın dışarıya çıkmak için alternatif bir geçit olduğunu fark ettim. Gözlerim açılan orta boy kapının ardındaki ufak ada toprağında ve göl sularında gezindi, dalgın mırıltım dudaklarımdan ayrılırken ufak bir ısıklık sesi de çıkmıştı. "Beni..." Sözlerimin doğruluk payı olmasa da garip bir dürtüyle ağzımdan fırladılar. "Beni yarı yolda bırakacağını bilseydim."

Dışarıda kim varsa herkesi içeri çağırdı çünkü maksadı bir kez daha beni korumaktı. Yarı yolda bırakmak değil... Açtığı geçidin ardından bacağına kendisine çekip bana yaklaştığında, az önce masadan aldığı silahı da büyük bir güven ve şefkatle avucuma bıraktı. Hırıltılı bir şekilde konuşurken kulağıma yaklaştığı için sesinin içimi gıcıklandığını hissettim. "Dışarıdaki herkes içeri gelecek, sen de bir an önce buradan çıkıp gideceksin. Perdelerin hepsini örttüm, dışarıda seni kimse görmeyecek, olur da görürse..." Parmaklarımı silaha sarmama yardımcı oldu. "Kimsenin sana bir şey yapmasına müsaade etmiyorsun, anladın mı beni? Depoya gir, zaten seni Gencay karşılayıp arabama götürür." Arada yorgunca nefeslendi. "Ona da ayrıca dikkat et, başını belaya sokmasın."

Çaresizce yutkundum, bir kez daha önüme geçmişti Uygur. Elbette bu çoğunlukla ona karşı bir haksızlık gibi hissettiriyordu ama bir yandan da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Böyle birisi olmayı kabul ettiğinde ona karşı yaşanacak güven kırıklıklarını da zaten göze almış olmalıydı. "Peki, sen?" diye uzak bir sesle mırıldandım.

"Burada kalacağım."

"Onlarla mı?"

Rahatça konuştu: "Bana bir şey yapamazlar."

"Nasıl?" diye sızlandım, ardımda olduğu için başımı yana doğru çevirmem gerekmişti. "Tamam, kız yalnız olmadığını itiraf etmiş olabilir ama yanında tam olarak kimlerin olduğunu daha bilmiyorsun."

Uygur yine fazlasıyla rahat cevapladı beni: "Muhtemelen babası var."

"Babası olsun, ne fark eder? Allah bilir kaç tane adamla gelmişlerdir, seni burada bırakıp nasıl..." dedikten sonra boğazıma bir şey oturduğu için yutkundum. Onun beni yapayalnız bırakacağını sandığımı yolda, arkasını dönüp giden kişi olma yükü de en az yüzüstü bırakılmak kadar zordu. "...ben nasıl gideceğim?"

“Gitmek zorundasın.” Yeşil hareleri gözlerimde sabit kaldı, bir saniye bile bakışlarını üstümden çekmedi. “En başından bu işe bulaşmanı istememiştım zaten. Seni görmelerini hiç istemiyorum, Yakut.”

“Ama zaten her şey en başından benim meselemdi,” diyerek itiraz etmeye çalıştım. “Asıl bunu senin yapman yanlış, Uygur. Sen...”

Yarım kalan sözlerimden sonra gözleri sert bir ifadeyle kısıldı. “Ben, ne?”

“Sen...” Hızlıca bir şeyler düşünmem gerekti, dudaklarımı aralayıp aceleci bahanelerimden birini sıraladım. Gerçi bu çok büyük bir bahane değil, az önce çok çabuk üstünü örttüğüm mühim bir meseleydi. “Telefondaki çocuk, o kırdan *yenge* diye bahsetti. Ben bu çelişkiyi göz ardı edip sana nasıl güveneceğim ki? Demek ki kız daha önce geldi buraya, bir bağlantınız var sizin.”

“Neden *yenge* diye hitap ettiğini yanına gidince Gencay’a sor,” derken sesinde boğuk bir alay vardı. “Çünkü neden öyle dediğini ben de bilmiyorum.”

Kırdın kalbim hızlı bir saldırıya geçti: “Yalan söyleme bana...”

“Yalancı muamelesi yapmazsan yalan söylemediğimi de anlarsın.” Birkaç saat önce Akdeniz ailesinin bir diğer üyesi olan Okan’ı konuşturmak konusunda bana yardım etse bile, yine onlardan birinin buraya gelişle, Uygur’ın da iş birlikçi olma ihtimali fazla uzak görünmediği için istemsizce yarı yolda kalma korkum vardı. “Derdim senin canını tehlikeye atmak olsa...” diye mırıldanırken yine çenemi kavrayıp parmaklarının arasında, yoğun bir sıcaklığı hissetmeme izin verdi. “...bunca zaman gözümünden sakınır mıydım seni?”

Elleri bana incitmek istemez gibi dokunuyor, en başından beri canımı koruyor, üstelik gerektiği takdirde bana yardım ediyordu... Bunların hepsi onun için gözünden sakınmak oluyor da bana evimizi dar eden ihaneti ne oluyordu peki?

“Sen beni gözünden sakınıyor olsaydın zaten böyle bir adama dönüştürmezdin,” dediğimde, tavrımdaki kırdınlık Uygur’ın gözlerinin titremesine sebep oldu, en az benim yüreğimin titrediği kadar. Boz bulanık bir sözle beni en çok yaralayan şeylerden birini dile getirdim: “Eskisi gibi sadakat sözleri verdiğin karın değilim ben senin.” *Baksana, bir başkası yerimi almaya çalışıyor... Çünkü ben olmam gereken yerde değilim.*

Bekleyişim esnasında o da mırıldandı söylediklerimi, sesindeki hırıltı üstüne eklenen sertlikle ürktürücü bir hâl almıştı. “Karım değilsin,”

derken sanki kendine hatırlatır gibi söyledi kelimeleri. Biz birbirimizi daha kelimelerde bile zor bitiriyorken kalbimize nasıl söz geçirecektik ki?

“Evet, sen de benim beklenti içinde olduğum kocam değilsin,” deyip maskeyle sakladığı suratını seyrettim. “Buna rağmen hiç kuşku payım olamaz mı benim?”

“Onca yaşadıklarımıza rağmen asıl benim hiç mi güven payım olamaz, Yakut?” derken mırıltısı gitgide tehlikeli bir hâl almaya başladı ama tehdit ettiği için değil, zaten yapmıyordu böyle bir şey. Ürperdim çünkü fazlasiyla içten gelen bir soruydu bu.

Yüzüm huzursuzlukla buruştu. “Onca yaşadıklarımız diye dile getirme şöyle...”

Uygar bileğimi yakaladı ve dikkatimi tamamıyla üstüne çekti. “Niye?” derken peşimizdekilere rağmen konuştuğumuz konunun başka yöne kayması ürkütücüydü, beraber ölümün kıyısında dolaşıyorduk ve konu hâlâ aramızda bir türlü inşa edemediğimiz güven duygusuydu. “Sen kendin değil miydin az önce yanımda kalmayı kabul eden?”

“Ama...”

Uygar tuhaf bir şekilde hırslandı. “Ben sana zorla mı dokundum, Yakut? Sen hiçbirini istemedin mi yani? Bunları kendin göze almadın mı?”

“Aldım ama...”

Öylesine kızgındı ki bir türlü konuşmama müsaade etmedi. “Tamam, niye benim şimdi bunları unutmam gerekiyor? Ben niye bunların karşılığında senin güvenini kazanamıyorum? Ne yaptım ben sana?”

“Ne mi yaptın?” Hayretle çatıldı kaşlarım. “Biraz düşünsene neler yaptın acaba? İki yıldır başıboş dolaşan sensin hem, ben senin neler karıştırdığını nereden bileceğim?”

“Çok iyi biliyorsun,” deyip bu sefer de o meydan okudu bana. “Yerim yurdum, adım sanım her şeyim zaten ellerinde.” Eğildi, elini ağır ağır yukarı kaydırды. “Sen iste, bilmediklerini de ben anlatayım... Çektirecek misin o zaman ihanetimin cezasını bana?”

“Uygar...”

“Cevap ver.” Vakitsiz bir kızgınlıkla diretti. “Yapmaya imkânın var, ben de eline daha büyük kozlar veririm, o zaman bir kez daha cezalandırır mısın beni?” Kısa sessizliğimi bir yanıt olarak algılamış olmalı ki başını yavaşça salladı. “Yapmazsın.” Çaresizce yutkundum, böyle bir sınava tabi tutulmak istemiyordum ki ben. “Niye? Ben iki yıl sonra tekrar kulun köpeğin oldum diye mi?”

“Olmadın bir şey, sus...”

Hedefi belirsiz bir serzeniş gösterdi, ya bana ya da kendisine. “Sen isteyeceksin de ben boyun eğmeyeceğim mi sandın? Karşına geçip bir kere yüz çevirdiğimi gördün mü hiç? Yakut...” Solukları kelimelerin sonunu duyulmaz yapmıştı. “Nelerle savaştığımı bir bilsen şu sakinliğime aklın şaşardı, *kendini nasıl tutuyor acaba?* derdin.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım hızla. “Buna boyun eğmek mi diyorsun?” derken aceleci bakışlarım yine bir türlü görmeyi başaramadığım suratında gezindi. “Kendini tutamadığımı mı söylüyorsun?” Dudaklarımın iç kısmını birkaç defa ısırıdıktan sonra bıraktım. “O kadar yalvardım ama sen daha bana yüzünü bile gösteremedin, bu mu senin boyun eğişin?”

“Tek derdin bu mu?”

İstemsizce omzuna bir yumruk attım. “Evet, tek derdim bu!” Onu ne kadar özlediğimin, içimdeki duygularla ne kadar çarpıştığının, inkârımın ve kabullenişimin hiçbirinin farkında değildi. Ben daha neler hissettiğimi beni bu dünyada en çok sarıp sarmalamış adama bile anlatamıyordum, olur da düşersem bu saatten sonra beni kimin kaldırmasını bekleyebilirim ki?

“İyi,” dedi soğuk soğuk. “İyi yapmışım, sen benim yüzüme bakmaya dayanamazsın çünkü. Korkarsın.”

“Niye dayanamayacakmışım ya? Niye korkacakmışım” derken kelimelerim zamanla çelimsiz bir duruma düştü. “Bir şey mi var suratında?” Ever, fotoğrafta bir yarası vardı ama sebebi sadece bu olamazdı. Ona kendisini saklatan bambaşka bir neden vardı ama ben bir türlü çözemedim bunu. “Söylesene... Yüzünü göstermek, öpmekten dokunmaktan daha tehlikeli nasıl olabilir ya, açıkla şunu!”

“Bana bir kere güvendiğini söyle,” diye sertçe kelimelerin üstüne bastırdı, sanırım sözlerim bazı noktalarda onu incitiyordu, hakkı olsaydı biraz ket vururdum öfkeme. Ama benim Uygur’a olan kızgınlığım da yalnızca onun suçundan doğan bir duygu değildi. İşte bu konuda biraz haksızlık ediyordum çünkü dayanamayıp ona sığındığım her an, yaşadığım korkunun bedelini de ona ödetiyordum. Uygur’ın bir süredir taşıdığı yük sadece kendisine ait değildi.

“Söylemeyeceğim.” Göğsüm, kendimi durdurmaya çalıştığım esnada epey aceleyle inip kalktı. “Sen benim koşulsuz güvenilebileceğim kadar iyi biri ol ilk ö...”

“Yakut,” diyerek beni sertçe durdurdu. “Benim anlamadığım bir şey var.” Mırıltısından sonra dönüp geriye baktı ve kapıyı kontrol etti, az

sonra geleceklerdi işte. Ben de buradan yine en ıssız hâlimle ayrılıp bir daha istihbarata dönecektim. O zaman onu bir daha görme fırsatını nasıl yakalayabilirdim ki? Eğer tesadüfler bizi bir araya getirmezse kaderimizdeki ayrılığa sonsuza dek katlanmak zorunda kalırdık. *Allah'ım, ben önümdeki hiçbir yolu göremiyordum, lütfen biraz olsun görünür kılamaz mıydın benim için ayırdığın geleceği?* Artık yaşayabileceğim bir hayat olmadığı için mi göremiyordum önümü, yoksa bundan sonra Uygur da bir daha hiç benim olmayacağı için mi bu kadar seviyordu karanlığı ve gömülüydü oraya, benim çok özlediğim suretini gizleyerek? Ama ben eskisi gibi istiyordum, eskiye dönmek istiyordum, yüreğim artık birkaç dakika sonrası için bile yeterince hazır değilken ben şimdinin esareti altında bekleyemeyecek kadar yorgundum. Fakat henüz ne olduğunu bilemediğim bir sebeple ayakta durmak için çabalıyordum. Eğer beni ayakta tutan şey kalbime gizlenmiş gerçekçi bir umudun hayaletiyse, o zaman lütfen, yalvarıyorum, artık bitsin bu işkence... Ölmek bile artık onurumun kırılmasından daha çekici benim için ve bir gün, o sonsuz uykunun ışıyla kör olmaktan çok korkuyordum.

“Neymiş o?” deyip yutkundum ve onu dinlemeye devam ettim.

“Yaptıklarım benden bir şeyler eksiltiyor da senden niye hiçbir şey eksilmiyor?”

“Bu ne demek şimdi?”

“İhanetim beni hain yapıyor da sen neden bir haine sığınınca aynı kalmaya devam ediyorsun?” Gözlerinde kararan bir duygu vardı, baktıkça içimi acıtan. “Biz bu geceki her şeyi saklarız, Yakut... Ama benim bunları biliyor olmam senin için bir sorun değil mi?” Dışarıdan bazı gü-rültüler içeri sızmaya başladı, kapıyı çaldıklarında benim buradan çoktan ayrılmış olmam gerekiyordu. Dilimi dudaklarımda gezdirirken Uygur'ın sözlerinin devamını bekledim sabırla. “Burada olduğunu, benim gibi bir hainle neler yaptığını, daha neler yapmayı göze aldığını... Senin beni bildiğin gibi ben de senin her şeyini çok iyi biliyorum.” Yüzünü biraz daha bana eğdi, nefesleri maskesini ufak ufak havalandırırken derin nefesler verirse sıcaklığı hissedebileceğim hâle geliyordu. “Bu bir tehdit değil, ben her şeyi kendime saklarım. Kimsenin hiçbir şeyden haberi olmasın, sen yine gel bana... Ama yine de benim bir şeyler biliyor olmam seni hiç korkutmuyor mu, Yakut?” Gözleri son kez hareket edip suratımı taradı. “Yoksa senin için adil olmak demek, sadece çoğunluğun takdirini kazanmak gibi bir şey mi? Kimse hiçbir şey bilmeyince, yalanlarına rağmen

onurlu kalmaya devam edebilir mi insan? Öyle olduğunu bilseydim ben de sırlarımı özenle saklardım, Yakut, tıpkı senin yaptığın gibi.”

Elim, en çaresiz hissettiğim anda havaya kalktı ve maskeli yüzüne çarptı. Başı hafifçe yana eğildiğinde, attığım tokadın ona fazla gelmediğini bildiğim için bu düşüşü yaşatan şeyin benim vurmaya cesaret etmem olduğunun farkındaydım. Bendeki gurursa, ondaki de gururdu çünkü bu, Uygur’a attığım ilk tokattı.

Dışarının esintisini içeri taşıyan ufak geçide biraz daha yaklaştım, oysa ben onu burada bırakmayacaktım. Evet, biliyordum, her zamanki gibi yalancı olan bendim, hem de Uygur’ı suçladığımdan daha fazlasıydım. Ona kızgındım, güvenmekte zorluk çektiğim hâlde ardımda bırakamıyordum bir türlü ama bu sözler de beni kaçırmayacak gibi değildi.

“Sen... Bir daha karşılaşmayalım diye çok dua et, tamam mı?” Az önce hafifçe eğilen başını yine en sarsılmaz hâliyle bana çevirdi ama gözlerinde bir şeyler değişmişti. “Dua et, hayat bizi bir daha karşılaştırmasın çünkü ben hiçbir zaman senin yanına gelmedim.” Sözlerime devam edebilmek için yutkunmam gerekti. “Zaten ne yaparsan yap kimseyi böyle bir şeye de inandıramazsın.”

“Değil mi?” Başını ağır ağır omzuna eğdi, önceleri bunu tatlı tatlı yaparken şimdi aramızdaki soğuk savaşı daha da perçinlemek ister gibi hareket edişi bizim yakınlıklarımızın nasıl bir hayalden öteye geçemeyeceğini gösteriyordu. “Ben öyle de inanılmayacak şerefsizin tekiyim, değil mi Yakut?”

“Kim olduğun bu saatten sonra benim umurumda bile değil.”

“Olmasın.”

Sesim titredi: “Olmayacak.”

Dokunuşlarını büsbütün çektiğinde soğuk daha vurucu olmaya başladı. Ben de bedenimi sona ermiş bir hesaplaşmanın hafifliğiyle değil, gerçek bir ağırlıkla geri çektim. Sorun buydu işte, o bana bizim aramızdakilerin kimse bilmediği hâlde yeterince kötü bir durum olduğunu söylüyordu ve haklıydı ama ben gitsem bile aklımın geride kalacağını bilerek yaralamaya devam ediyordum onu. Dilimi yavaş yavaş dudaklarımda gezdirip hüznle çatılmış kaşlarımdan altından maskeyle örtülü suratına baktım.

Elimdeki silahı sıkıca kavradım. “Gencay’a dikkat edeceğim dışarıda,” diye son bir şeyler söyleyip ayrılmak isterken en sonunda kulübenin kapısı güçlü bir yumruğun en sakın hâliyle tıklatıldı, artık susup gitmek zorunda olduğum için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Açık kapıyı kapatmak için tahtayı ittiğimde, o da içeri dönme mecburiyetle bedenini geriye kaydırıp ve bakışlarını da tahta zemine çevirdi. Son uyarısını yaparken üstünde buna mecbur kalmanın soğukluğu vardı, her şey sesinden anlaşılıyordu çünkü yüzünü göstermemekte ısrarcıydı. “Kulübenin kapısının kapandığını duyduğun an hemen uzaklaş, kimse seni görmeyecek.”

“Tamam.”

“Ve Gencay’a dikkat ederken...” Saniyeler sonra aceleyle bana çevrilen göz bebekleri çehremi kontrol edercesine iki yana kayd. Kelimelerindeki hassasiyet sesinde hâlâ varlığını koruyan soğuk tonla çarpışır hâldeydi. “...kendine de dikkat et.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp aradaki kapağı sessiz ve usulca tamamen örttüm, artık görüş açımdan silindiğinde nasıl bir boşluk hissiyle orada oturduğumu Uygur görmedi. Bedenimi bir pelte gibi toprağın üstüne bırakışımı, artık ağlamayı bile beceremediğim için ıssız gözlerimi, fazla yakınımnda olan göle sabitleyişimi görmedi.

Yoksa senin için adil olmak demek sadece çoğunluğun takdirini kazanmak gibi bir şey mi? Kimse hiçbir şey bilmeyince, yalanlarına rağmen onurlu kalmaya devam edebilir mi insan? Öyle olduğunu bilseydim ben de sırlarımı özenle saklardım, Yakut, tıpkı senin yaptığın gibi.

Kendimi çok iyi tanıyordum; o beni, beni sevmediği gerçeğiyle bile üzemezdi. Aramızdaki duyguların bittiğini en acımasız hâliyle yüzüme haykırsa kesinlikle bu kadar incinmezdim. Ama az önce duyduğum o kelimeler bambaşka bir acının silahıydı, beni geceleri uyutmayan bir korkunun ve günümü âdeta karanlığa boğan bir endişenin tehdidiydi. Her ne kadar hiçbir şeyden kimseye bahsetmeyeceğini söylese de Uygur yeterince çok şey söylemişti zaten, bu duyduklarım bana uzun bir süre yeterdi.

Artık buradan gidebilmek için kulübenin ön tarafına geçmem gerektiğini bilerek duvar dibine yaklaşım ilerledim. Sürekli son konuştuklarımızın yankılandığı aklıma rağmen kulübenin ön tarafından gelen uğultuyu işitebilecek kadar kulaklarım açtı ama esintinin vurduğu ağaç dalları ve ufak göldeki dalgaların sesinden dolayı duyduklarımı anlamlandırmak mümkün değildi.

Adil olmak demek...

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım, derin derin nefeslenmem gerekti. Şu an beklediğim tek şey Uygur’ın bahsettiği kapı sesini duymaktı. Dakikalar sonra konuşma uğultusu kesilip de kapı nispeten sertçe örtüldüğünde kalbimin atışı da yavaşladı. Elimdeki silahı sıkı sıkı kavrayıp beklediğim

yerden usulca ayrıldım, ön tarafa geçerken her ihtimale karşı tetikte olarak yolumu kesecek birilerini bekleyişim Uygur'la son kez tartıştığımız konunun bir etkisiydi ama karşıma kimse çıkmadı, kapalı perdeler ardında birkaç gölge hareket etse bile kulübenin önu ben rahatça geçeyim diye bomboştu.

Boğazıma oturmuş korku ve hayal kırıklığının düğümüyle, ufak göl adasını terk etmek konusunda en zorlayıcı olan yere, tekinsiz köprüye ilerledim ve bu da bende gidip gitmemek konusunda kötü bir tereddüde sebep oldu. Ama yine de arkamı dönüp kapalı perdeleri bir daha kontrol ettikten sonra orayı da sessiz adımlarla geçtim, uzaklaştığım her an ardında bir hayalimi bırakıyordum; bir şeylerin düzeleceğine dair umudumu, eskisi gibi olmanın arzusunu...

Ama artık çok geçti.

Deponun kapısını yavaşça açıp karanlık depoya adım attım, elimdeki silahı hazır duruma getirip telefonumun ışığını da açmam gerekmişti. Bu saatten sonra yine payıma belirsizlik düştüğü için sızlayan yüreğime gitti elim, orayı hafif hafif ovalayarak karanlık deponun dolambaçlı yolunu ilerledim. Çok geçmeden pas kokulu deponun içinde benden başka bir ses yankılandı: "Kim o?"

Bu ses Gencay'a aitti, telefon ışığını tamamen ona çevirdiğimde yere oturmuş bedeni görünür oldu. Sırtı arkasındaki duvara yaslıyken elini gözlerine örtüp bana bakmaya çalıştı, ışık gözlerini almıştı muhtemelen. Sessiz birkaç adımla yanına ilerleyip yanına eğildim. "Merhaba..."

"Merhaba," diye garipsercesine mırıldandı. "Sen geçen gelen ablaydın, değil mi? Sarraf'ın tam da aradığı türden Yakut?"

"Hı hı." Saçımı hafifçe geriye ittikten sonra nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi dizlerime yaslayıp bağladım, bir şey söyleyecek olduğumda Gencay beni pek tanıyamadığı için ilk başta asık olan suratını alaycı bir gülüşle değiştirdi. "Ama ben sana demiştim değil mi, adamın kapısında yatan çok diye... Sen de beni ciddiye almamıştın o gün, hatırladın mı?"

Bir süre bakışlarım Gencay'ın üstünde takılı kaldı. Evet, buraya ilk kez geldiğimde öyle bir şey söylemişti ama henüz Sarraf'ın kim olduğunu bilmediğim için o sözler bana hiçbir şey hissettirmemişti. Uygur'ın Ada hakkında söylediklerine göre yine hissettirmemesi gerekirdi ama ben son tartışmamızdan dolayı birden sarsıldım ve Gencay'a herhangi bir cevap veremedim.

Gencay da, “Üzüldün mü gerçekten?” diye sordu, ilk başta hâlime acıdı sansam da sonrasında elinin tersini avucunun içine vurarak tiz bir ses çıkarmasıyla yine dalga geçtiği çıktı ortaya. “Ama sen bana *daha adamın yüzü bile görünmüyor*, demiştin. Niye üzülüyorsun ki?”

Kısık bir sesle mırıldandım: “Sen benim her söylediğimi özellikle mi aklında tuttu?”

Telefondan yansıyan seyrek ışıktaki ince dişlerini göstererek güldüğü belliydi. “Yok, benim hafızam çok kuvvetlidir, ablacığım.”

“Aferin sana.” Keyifsizce başımı aşağı yukarı salladım, *ben gerçekle-ri nasıl unutacağım?* Şimdi fırsatım varken Gencay’a neden Ada’ya *yenge* dediğini sorasım da yoktu hiç ama sormazsam bir daha sorma şansı elde edemem diye de korktum. Olur da gerçek, beklediğimden çok daha farklı çıkarsa Uygur’a olan anlayışım büsbütün kırılırdı. Başka birini tercih ettiği için değil, bana yalan söylediği için ona kırılırdım. *Nasıl olsa bir daha karşılaşmayacaksınız, öğrenme, için son kez rahat kalsın*, diye bir düşünce aklımı sarınca dilimden başka bir soru döküldü: “Var mı dışarıda birileri? Deponun önünde?”

“Yok, niye sordun?”

“Beni dışarı çıkarken görmemeleri lazım, ondan.”

Gencay anlamış hâlde kaşlarını havaya kaldırdı ve “Haaa,” diye mırıldandı. “Tamam, anladım anladım. Yok kimse dışarıda, az önce içeri giren adamların birkaç koruması vardı ama onlar da etrafı kontrol etmeye çıktılar, birisi salak salak bağırınca hepimiz korktuk.”

Omzunu tutup hafifçe sıktım. Sadece Uygur dikkat etmemi söylediği için değil, zaten bunu yapmam gerektiğini bilerek ona göz kulak olacaktım. “Tamam, hadi gel o zaman, seni evine bırakayım,” diye mırıldanırken sesim fazla titrek çıktı, şimdi gerçekten gidecektim buradan.

Gencay’la depodan ayrılıp orman yoluna geçtiğimizde ilk işim etrafıma bakınmak oldu, başımı sağa çevirdiğimde nefes nefese ön tarafa yürüyen Reha’yı gördüm, o da beni gördüğünde önce duraksadı ama sonrasında gayet rahat bir şekilde sürdürdü adımlarını. Ve ondaki gerginlik birden bana aksetti, hemen yanımda sessizce bekleyen Gencay’a kısa bir bakış atıp Reha’ya döndüm, koyu saçlarının ön kısmını geriye attırdıktan sonra hafifçe öksürdü. “Yakut?”

Ellerimi ceketimin ceplerine sıkıştırdım. “Reha?” Ona fırsat kalmadan benim sorum döküldü dilimden. “Ne yapıyorsun burada?”

Kısa bir zaman önce beni bulmak için peşimden gelen Sevtap’la da tam olarak burada karşılaşmıştım, hatta buna yakalanmak bile

denebilirdi. O zaman için esaslı bir bahanem olmasa da şu an her şey aklımda hazırды, kimsenin gerçekleri anlamasına müsaade etmeyecek kadar öfkeli fakat aynı zamanda korku doluydum.

Titrek ellerimi cebimde yumruk yapıp gizledikten sonra yalanların müsaade ettiği kadar suratımı sabit tutmaya çalıştım, sanırım dürüstlükten uzaklaşmak daha tuhaf bir soğukluk sağlıyordu insana. Bendeki ifadenin doğal ise Reha'da vardı, dilini hafifçe dudaklarında gezdirdikten sonra her zamanki sakinliğiyle konuştu: "Ada'nın peşindeydim," dedi.

Bunu bir an unuttuğum için kaşlarımı çattım, evet, o kız en son Uygur'a karşı yersiz ilgisini gösterdiği için bu aklımdan çıkmıştı birden. Elimi hafifçe alnıma bastırdım. "Pardon, bir an unutmuşum... Evet."

"Sen ne yapıyorsun? Tekin bir yere, birileriyle konuşmaya gittiğini söyledi ama pek anlamadım."

Elimle yavaşça arkamdaki depoyu işaret ettim. "Hımm... Okan'ın katıldığı dövüşlerde birisiyle tanıştım," derken bu çok hızlı bir yalan oldu. "Bana yardımcı oldu, hatta şu peşimde olduğunu sandığımız kel adamın öldüğünü söyledi bana."

Reha da şaşırdı, bunu beklememiş olmalıydı. "Uygur'ın vurduğu adamdan mı bahsediyorsun?"

Artık bu isim aramızda daha rahat geçiyordu, başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Aynen o, ölmüş yıllar önce."

Umutsuzca başını salladı. "Anladım..."

"Okan peki..." diye ben sordum bu sefer merakla. "...o nasıl, ölmedi değil mi?"

"Hayır, hayati tehlikesi yokmuş diye duydum ama vurulmasa daha iyiydi. En azından ortalık karışmazdı."

Evet, bu sayede kimse bu gece olanları görmez ve aynı konudan dolayı Sarraf'ı, yani dolaylı olarak Uygur'ı sorumlu tutmazdı. Ada'nın peşinden giden Reha'ya yakalanmaz, tekrar yalan söylemek zorunda kalmazdım ben de. Sınırlarımı aşmazdım.

"Haklısın." Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. "Ada'nın yanında kim vardı peki, gördün mü?"

Reha göğsünü şişirip elini üstüne sürdü beni cevaplamadan önce. "Ahmet Akdeniz," dedikten sonra etrafta gezinen bakışları yine bana dönmüştü. "Mürsel... Bu şekilde."

Beklenmedik bir hayretin belirtisiyle dudaklarım aralık kaldı, elimi yine göğsüme yaslardım. "O da mı burada?" derken sesim istemsizce kısıldı, korktum. Uygur halledebileceğini söylemişti, hallederdi, zaten bu

saatten sonra canı ne kadar yanarsa yansın benim umurumda olmama-
lıydı ya... Reha'nın gözüne battım birden. "Endişelenme," dedi kaşlarını
havaya kaldırarak. "Etrafta seni tanıyacak kimse yok, sağ salim eve dö-
nersin şimdi."

"Eve dönmek istemiyorum."

Ama bu sözlerim Reha'nın damarına basmış gibi yorgunca saçlarını
geriye itti. Sabahtan beri Ada'nın peşinde koşturup sırf o işlerimizi ak-
satmasın diye onu Okan'dan uzak tutarken yorulmuş olmalıydı. Gerçi
gecenin bu saatinde hepimiz yorulmuştuk, uyku gitgide özlediğimiz bir
şey olmuştu fakat onca tehdit ve sıkıntının arasında bu düşünülecek en
son şey gibiydi. "Belanı mı istiyorsun o zaman?"

"Ada, Ahmet ve Mürsel burada yani?"

Reha garip bir sıkıntıyla nefeslendi yine, bunu dert etmedim çünkü o
her zaman iletişim kuramadığım birisiydi. "Evet, buradalar."

"Hepsi?"

"Yani," deyip başını yorgunlukla öne eğdi, göz altları çökmüştü.
"Hepsi."

"Okan da hastanede yatıyor?"

Sürekli tekrarlayan sorularım, bu sefer bakışlarının bana dönmesine
sebepe oldu; koyu gözleri hafifçe kısıldı, belindeki ellerinin parmak uçla-
rını kaldırıp sorarcasına hareketlendirdi. "Yatmasın mı?"

Dudaklarımı içe kıvrıp bir süre yorgun ve sessiz bekledim. "Yat-
sın..." Ama aklımdan geçenler o kadar sert vuruyordu ki kafama, elle-
rimin karıncalandığını hissettim. Ani vuran bir coşkudan öte, içimdeki
şey gümbür gümbür yanan bir ateşti. Başım yavaşça yana döndü ve depo-
nun ardındaki kulübeyi düşündüm; geçmişi düşündüm, onu düşündüm.

*Yaptıklarım benden bir şeyler eksiltiyor da senden niye hiçbir şey eksil-
miyor?*

Dakikalar önce duyduğum sorunun yankısı hâlâ kulaklarımdaydı,
hatta bu sözlerin devamı da peşimi bırakmayıp yakama yapıştı. Eğer
bir şeylerin geçmesi için yalnızca oturup beklemek yeterli olsaydı bunu
yaptığım iki sene sonunda, ihanetin hasarlarını nispeten atlatmış daha
az üzgün bir kadın olmam gerekirdi. Ama durağan kalmak hiçbir şeyin
çözümü olmadı. Gün geldi bir suçlamayla yüzleştim, öyle ki bu saatten
sonra beni aklımdan bile geçiremeyecek bir adamın diline pelesenk oldu
gururum.

Ama ben ondan da bir şeyler öğrendim.

İstihbarat üç şey gerektirir; eğitim, deneyim ve inisiyatif.

“Gencay’ı evine bırakalım,” diye mırın kırın konuştum, bu esnada artık sıkıntıyla kararan gözlerim depodan ayrılıp beni bekleyen Reha’ya döndü. “Sonra seninle ayrı bir görüşmemiz lazım.”

“Ne konuda?” diye şüpheyle sordu.

Artık korkup kaçacak bir kadın değildim, olamazdım, tüm ipleri elime alacaktım ve bu işin sonunda herkes *kim olduğumu* öğrenmiş olacaktı. Tamam, bazı gerçekleri bilmeyeceklerdi ama olsun, en nihayetinde bildikleri kadarı da ben değil miydim?

@ayisigikitap

15. BÖLÜM

ADİL OLMAK

Eğer insan yanında olmasını istediği kişiyi karşısında bulursa sanki bütün dünyayla çarpışıyor gibi hissedermiş. Zamanın üstünden sular aktıkça, artık Yakut da Uygar için yanında değil, karşısında olmasını istediği biri hâline gelmişti. Bu sayede göz göze geldikleri her an kalbini delik deşik eden koyu bakışlarına kanmayacak, onun uğruna her şeyi göze almayacak, *onu bir daha sevmeyecekti*. Fakat dengesini şaşırmış kader, bu sefer de karşısında olması gereken kişiyi sanki kucağına itelercesine yanına getirmişti. Uygar artık bundan sonrası için korkuyordu. *Yan yana olmak ya bizi dünyayla karşı karşıya getirirse?*

Sevgi dolu bir ailede büyümüş, normal bir çocukluk geçirmişti Uygar. Geçmişe dair hatırlayabildiği en nahoş şey, aralarında sürekli nedensiz kavgaların çıktığı abisiydi. İkisi de o zamanlar anlaşması zor insanlardı, kardeşlik ilişkilerini şiddetli yaşarlar ve sonra uzak dururlardı birbirlerinden. Uzak durmasının sebebi, Uygar'ın abisini sevmemesi değildi. Onu seviyordu ama benzer bir karşılık göremeyince kırılıyordu. Öyle zamanlarda *onun yapamadığını ben yapayım* da diyemiyordu. Sevilmediği yerde hiç sevmezdi Uygar. Ta ki hiç söylenmemiş bir itiraf, artık ruhuna sığamayıp onu boğana dek... Ta ki gerçek duygularını söylemekte geciktiği abisini kaybedene dek... Bu yüzden tüm güzel duygularını ne pahasına olursa olsun kendine saklamayacağına söz vermişti. *Çünkü içinde sakladığın duygular bir gün fürüdüğünde senden başka kimse o acı tatla yaşamak zorunda kalmayacak Uygar*, demişti kendine. *Kazanmak istediğin her ruha dokunabildiğin kadar dokun. Vazgeçmediğin her zafer gün sonunda senin olmasa bile, vazgeçmemek senin asıl zaferindir.*

“Yoksa senin için adil olmak demek, sadece çoğunluğun takdirini kazanmak gibi bir şey mi? Kimse hiçbir şey bilmeyince, yalanlarına rağmen onurlu kalmaya devam edebilir mi insan? Öyle olduğunu bilseydim

ben de sırlarımı özenle sakladım, Yakut, tıpkı senin yaptığın gibi.” Eski karısının -*artık birbirlerini böyle eski ve bitmiş hatırlamak zorundalardı*- ince bedenini hareketlendirip kulübeden ayrılışında belirgin bir kırgınlık vardı. Buna sebep olan şeyin kendi sözleri olduğunu bilse de Uygur içindeki öfkeli adama *dur* diyemedi. Yakut onu her şeyin güzel olduğuna kolaylıkla inandırabilirdi, beyaz tenine eşlik eden siyah tutamlar ince ince omuzlarına döküldüğü esnada onları narin parmaklarıyla geri itiş bile taşıdığı sessiz gösteriş yansıtmakta bu kadar ustayken Uygur asıl ona inanmazsa haksızlık ederdi. Fakat sonra, *tıpkı şimdiki gibi*, bir anda yön değiştiriyordu tüm tavrı. Elini kaldırıp acıtma maksadından uzak yalnızca öfkenin doğurduğu tokadı maskeli surata çarpmaya niyetlendiğinde Yakut yine her zaman olduğundan farklı davranmıştı.

“Sen... bir daha karşılaşmayalım diye dua et, tamam mı?” Sesinden raşan öfkeyi Uygur’ın suratına vurmaktan çekinmedi. “Dua et, hayat bizi bir daha karşılaştırmasın. Çünkü ben hiçbir zaman senin yanına gelmedim,” diye bir daha inkâr etti dakikalar önce birbirlerine karşı hissettikleri tutkuyu. Uygur seneler geçmesine rağmen ona dokunurken hâlâ aynı istekle dolup taşıyordu ve Yakut’un da kendisine dokunuşlarından ne anlam çıkarması gerektiğinin farkındaydı. O da geçmişte yaşadıkları ne varsa hepsini özlemişti, hatta geçmişin hesabını kapatmak istercesine aceleci davranır hâldeydi ellerini kendisine sararken. “Zaten ne yaparsan yap kimseyi böyle bir şeye inandıramazsın.”

Kimse değil, sadece sen inanmazsın. Ama ben artık tüm dünya karşımdaymış gibi hissediyorum, sen yüreğini ortaya koyup da yanıma geçemediğin için. Peki ya ben de aynısını yaparsam diye hiç mi korkmuyorsun? Benimle ilgili bir şey hiç mi ürpertmiyor seni?

Uygur dişlerini öfkeyle sıktı. “Değil mi?” diye sorarken başını dizginlemeye çalıştığı kızgınlığıyla yana doğru eğdi. “Ben öyle de inanılmayacak şerefsizin tekiyim, değil mi Yakut?” *İnsan bazen bir cam kırığına bile tesadüf demek yerine onlarca sebep yükleyebiliyorken, beni aklamak konusunda sana göre bu kadar imkânsız olan şey ne, bir anlayabilsem...*

“Kim olduğun bu saatten sonra benim umurumda bile değil.”

“Olmasın.” *Çünkü ben de artık bir gün bana gerçekleri sorma ihtimalinden vazgeçtim.*

Sesi titredi: “Olmayacak.”

Uygur, Yakut’ta unuttuğu dokunuşlarını yavaşça geri çekti; birbirlerinden uzaklaştıklarında aklına gelen en iyi ihtimal, bunca öfkenin üstüne Yakut’un burada kendisini koruma niyetiyle beklemeyecek olmasıydı.

Az sonra içeri onun asla karşılaşmaması gereken birisi girdiğinde, Yakut'u buradan uzak tutan şey de ancak gururuna yöneltilmiş oklar olabilirdi zaten. Onu sadece ilkeleri ve değerlerinin yokluğu zedeleyebilirdi.

"Gencay'a dikkat edeceğim dışarıda," deyip son kez bir şeyler söylemek istedi Yakut ancak tıklatılan kapı erken susmasına sebep oldu.

Aralarındaki geçidin kapağını örtmek zorunda olduklarını bilerek yavaşça hareketlendiler, ikisinin de birbirine karşı tükettiği merhametin soğukluğu Yakut'un gözlerini gölgelediğinde Uygur birkaç küfür mırıldanmamak için parmaklarını yere daha sıkı bastırdı. "Kulübenin kapısının kapandığını duyduğun an hemen uzaklaş, kimse seni görmeyecek," diye uyardı, her şey böyle karmaşık olmasaydı ve yalanlar gerçeklerin üstüne çökmeseydi oturup yaşananları daha uzun konuşabilirlerdi. Belki o zaman birbirlerini anlamak için zaman daha insafli davranırdı. Ya da belki konuşmak daha sonraya da ertelenebilirdi, onunla tartışmayı düstur edinmeden önce tam da özlediği gibi sınıksız sarıp her bir zerresine kavuşmanın tadını çıkarabilirdi. *Buna da izin vermedin; geldin, o koyu gözlerindeki ateşle beni dağıtmayı tercih ettin ve dağıttığın hiçbir şeyi toparlamayı istemedin. Beni arkanda darmadağın bırakmak senin uzun bir süredir alışkanlığın, Yakut ama ben de uzun bir süredir bu kadar acıttığını hissetmemiştim.*

Uygur'ın son uyarısından sonra dile getirdiği sözler, *Yakut'a karşı gösterdiği iyi niyetin son kalıntıları oldu.* "Ve Gencay'a dikkat ederken kendine de dikkat et."

Eğer Yakut *neden yaptın?* diye en başından ihaneti kabullenmiş şekilde konuşmasaydı ve sadece bir kez *sen böyle bir şey yapmazsın*, diyebilseydi, ettiği yeminlere rağmen Uygur ona karşı hissettiği tüm öfkeyi o an yakıp yok edebilirdi. *Olduğumu sanıp korkulara kapıldığın hain değilim, hiç olmadım*, derdi ona. *İçini ferah tut, bana dokunduğun için kirlenmedin. Olur da bir gün bilen birine denk gelersen gerçekleri öğreneceksin. Ama senin için en acı vericisi Yakut, bunun çok geç yaşanması olacak. Düşün, şimdi bile geç. İki yıl kadar geç... Deli divane bir aşkın gitgide sönen bir ateş gibi, küle dönmesi kadar geç... Keşke zamanın hakikati öldürdüğünü böyle anlatmasaydın bana. Yaşatmasaydın, Yakut.*

Birkaç hafta önce henüz hiç karşılaşmadıkları zaman, Uygur'ın aklındaki plan zaten Yakut'un karşısına çıktığında acımasız olma, gardını en başından takınacaktı. Fakat maskenin ona tanıdığı özgürlük ve belki onca yıldan sonra eskisi gibi değildir, bu sefer bana inanmayı seçmiştir fikri, yeminlerini bozmasına sebep oldu; bu yüzden Uygur ona duyduğu

merhamete ve tutkuya engel olmak yerine, gerçekte ne hissediyorsa o duygunun akıntısına kapılmayı seçti.

Karısıydı o.

Eski, diye düzeltti içinden, eski eski eski.

Yakut bu hayatta her şeyi bir kenara bırakmasına degecek tek kadındı.

Onun uğruna yalancı da olurum, beni bir sefer haksız çıkarsın, umurumda bile değil. Bana inanmasını da geçtim, bana inanmaya çalışsın, yeter. Uygur yapmamıştır, diyebilsin. Ben daha boynuna sakladığı o eşsiz kokusuna bile kayıtsız kalamıyorum, Yakut da zaten nefretine rağmen ona dokunduğumda dikenlerini uysalca geri çekecek kadar özlemiş beni.

Bana inanmak için bir şeyler yapsa gözüm geçmişte kalan hesapları görmeyecek, her şeyi silip atacağım.

Onun için değmez mi?

Sadece onun için değer.

Ama zaman tüm beklentilerini boşa çıkarmak konusunda başarısız değildi.

Yakut bir masumiyetin ihtimalini bile düşünemeyecek kadar kendi dünyasına kapılmıştı ve Uygur da mecbur bırakılmış bir güvenle yetinemeyecek kadar kızgındı. Bu yüzden gerçekleri dile getirmekten o an vazgeçti. *Inanmak istediği şekilde kalsın, bu azabı bitirmek istiyorsa artık hayatın karşısına yeni bir tesadüf çıkarmasını beklemek zorunda. Ama ben onu hiçbir şeye inandırmak için çabalamayacağım.*

Uygur, kapanan geçitten sonra Yakut'un gidişinin ardından yorgun argın doğrulup üstündeki tişörtü çekiştirdi, rahatlamak için yaptığı bu hareketin peşi sıra boğazına dizilen kekre tatla yüzü buruştuğunda ise huzursuzluğunu bitirmeye ne tişörtünü çekiştirmenin ne de bir yerleri yumruklanmanın yeteceğini anlamıştı.

Kırılmak kadar kırmak da yaralayıcıydı. Avuçları arasında sıkıştırılmış bir cam o kuvvete dayanamayıp dağıldığında parçaların kanatarak batacağı ilk yer kendi elleri olacaktı.

Düşüncelerinden dolayı gerilen sinirlerine hâkim olmak için dişlerini sıkıca birbirine bastırdı ve birkaç hızlı adımla asma kata çıkıp orada bıraktığı telefonunu cebine attı. Aşağı tekrar geri inip, Yakut gittikten sonra tekrar yalnız bir adama ait gibi sessizleşen kulübesinin kapısını araladığında ise ilk başta yüzüne esen rüzgârla değil, karşısındaki üç kişiden dolayı çatıldı kaşları.

Ada Akdeniz, Ahmet Akdeniz ve... *Mürsel İzgi.*

Sanki uzunca zaman kaçılmış bir kapan gibi.

Reha mesajda *ailcek geliyorlar* dediğinde Uygar'ın düşündüğü kişi sadece Ahmet Akdeniz'di. Hemen arkada elleri ceplerinde bekleyen Mürsel İzgi'yi bu ihtimale dâhil etmemişti. *Ama böyle daha iyi, daha iyi. En azından az önce yüzüme çarpılan o tokattan sonra öfkemi çıkaracağım bir şey var benim elimde de.*

Uygar bakışlarını ilk önce ön tarafta sinirle titreyen Ahmet'te, hemen sonra tuhaf bir tereddütle kendisini seyreden sarışın kızda gezdirdi; en son ise arka tarafta sanki hakkında bir yakalama kararı çıkarılmamış, ülke sınırları içerisinde köşe bucak aranmıyormuş gibi rahatça bekleyen Mürsel'de duraksattı.

Rüzgârın savurduğu bukleli saçları neredeyse kirpiklerine ulaşacak hâldeyken bunu hiç umursamadan etrafı seyreden adam da saniyeler sonra başını kapı tarafına döndürdü ve Sarraf'ın gözlerinin içine baktı, oysa kimin karşısında olduğundan habersizdi.

Mürsel İzgi, her ne kadar Yakut'u yaşamıyla tehdit eden ve oğlunun intikamını almak için onu kara listesine ekleyen kişi olarak bilirse de Uygar için çok önceden kapanmamış başka bir hesabı daha vardı. Ahmet Akdeniz'in mekânında hayatını kaybeden abisinin canını alan kişiydi o. Tüm deliller karartılmış olsa da Uygar için bu, peşi bırakılmayacak bir meseleydi.

Hayatında sadece tek bir kişiye değil, hem abisine hem de eski karısına dokunma teşebbüsünde bulunarak aralarındaki hesabı gıtgide hiç kapanmayacak bir hâle getiriyordu Mürsel. Şimdi bu sessiz ve sakin duruşunun altında kısa zaman önce kaybettiği oğluna duyduğu hüznün ağırlığı vardı ama o, bunun daha fazlasını da yaşayacaktı, ta ki yaptıklarının bedelini ödeyemeyeceğini fark edinceye kadar.

Benim karım... Yakut, dakikalar sonra odasına bir katil gireceğini bilmeden uyurken sessiz uykusundan ürkerek uyanmak zorunda kaldığı için bile çok yakışacak o kelepçeler eline.

O gece her şeyden haberdardım, şanslıydın.

Bu gece hiç değilsin.

Uygar, içeri aldığı misafirlerinden sonra Yakut'un duyabileceği kadar yeterli bir sesle kapıyı örttü; ağır adımlarla masasının ardındaki sandalyeye yaklaşıp otururken dikkati tamamen kapalı perdelerdeydi, içten içe yavaşlayan kalbiyle Yakut'un bir an önce oradan uzaklaşmasını diledi.

Gecenin sonuna dair planları kesin olsa da eski karısının gözlerindeki yorgunluğun farkındaydı. Odasına bir katil gireceğinden habersiz

uyurken bile sezmişti ondaki yorgunluğu, kendisini bile tanıyamayacak kadar birkinleşmiş hâldeydi. Bugün de her şey beklediğinden kötü sonuçlanmışken Yakut'un hüznü dolayısıyla bir talihsizlik yaşamasını istemiyordu.

Oturduğu sandalyede hafifçe yayılıp ensesini ovaladı. "Sizi dinliyorum," derken gözlerini tamamen onlara çevirdi, zamanın bir an önce geçmesini diledi.

"İlk ö..."

Ada ters giden bir şeyleri engellemek için ellerini havaya kaldırıp hem babasını hem de amcasını aceleyle durdurdu, önüne düşen sarı saçlarını histerik bir tavırla geri iterken zaten içeri yalnız davet etmediği için Sarraf'a öfkeliydi. "Ben konuşacağım," dediği esnada, sanki Sarraf'tan sonra ikinci ev sahibi gibi üstten bir tavırla baktı herkese. "Sizin araya girmenize gerek yok."

"Sadece tanışmak istemiştım, cimcime." Mürsel, yeğenine sahte bir gülümsemeyle karışık verdi. Oturduğu yerde bacak bacak üstüne atarken geniş bedeni fazla yer kaplamıştı. "Kötü bir niyetim asla yoktu."

"İyi tamam, ben tanıştıtırım." Genç kız çatık kaşlarının altındaki kısık bakışlarını önce babasına çevirdi ve hızlı bir sesle ismini dile getirdi: "Ahmet Akdeniz, babam." Ve sonra eliyle, hâlâ koltukta oturmakta olan Mürsel'i işaret etti. "Amcam, Mürsel lızi."

En son durağı ise, sandalyesinde pervasızca oturan maskeli adam oldu. Ona bakarken sesi az çok dalgınlaşsa da kızgınlığından ödün vermeyecek kadar dirayetliydi. "Ve o da anlattığım gibi, Sarraf..." Sözleri arasında kısaca yutkundı. Bakışlarını güçlölkle de olsa amcasına çevirdi, onun inceler gibi baktığının farkında olsa da kimseye meydan bırakmayacak kadar sert bir tavırla kaşlarını havaya kaldırdı Ada. "Yeterli mi sizin için? Tanışabildiyseniz şimdi abim hastanede bir başına yatıyorken bir an önce merak ettiklerimizi sorayım mı?"

"Oğlumu vuran şıfırtıyı nereye götürdün!"

Ada'ya kalmadan Ahmet öne atıldığında, genç kız ellerini sinirle yanaklarına koydu ve ayağını yere vurdu. "Baba, bekle, size burada herkese davrandığınız gibi davranamazsınız demiştım!"

Uygar oturduğu sandalyede bedenini doğrultarak dik bir duruş aldı. Tam o an masanın altından ufak adımlarla kendisine yürüyen siyah tüylü Hara'yı gördüğünde usulca yere eğilip onu tırmanmaya çalıştığı bacağından sıyırdı. "Oğlun," diye bir şeyler mırıldanıp Ahmet'i dinlediğini

belli edercesine konuştuğunda, niyeti sadece onlara karşı biraz zaman kazanmaktı.

“Okan Akdeniz, şerefsiz herif!” Karşısındaki maskeli adamın umursamazca bir kediyi sevdiğini görünce Ahmet bastonunu yere vurup üstüne yöneldi. “Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Bugün yanı başında vurulmuş ya, sen de oğlumu vuran kızı tutup götürmüşsün! Kimin adamıslan sen?”

Kucağında mırıltıyla oynayan yaramaz Hata'yı okşamaktan vazgeçmeyen Uygur, bu esnada üstüne yürüylen yaşlı adamın da farkındaydı; kulübenin ahşap zeminine vuran ayakkabı sesleri sonlanıp en sonunda üstüne doğru bir baston yükseldiğinde Uygur da kedide gezinen gözlerine rağmen rahatça sandalyesinden ayaklandı.

Uzun boyu Ahmet'in üstüne uyarıcı bir gölge düşürdüğü için yaşlı adam da konuşmak üzere araladığı dudaklarından kısa bir nefes bırakıp duraksadı. “Beni zıvanadan çıkarmadan, derhâl, ne biliyorsan anlat!”

Uygur, tam önünde, havada kalan titrek bastonu henüz fark ediyormuş gibi gözlerini Hata'dan ayırdı ve o tarafa çevirdi. “Sizi evime almış olmam benim çok misafirperver ve sabırlı olduğumu göstermez,” derken bastonun sönen bir hınçla yere inişini seyretmişti. “Benimle konuşmayı seçtiğiniz takdirde, ben de konuşmayı tercih ederim.” Uygur'ın sert ve kararlı sözlerinin arasında, Hata uslu durmayarak tişörtünün sağ koluna tutundu ve oradaki kanlı beyaz kazağı çekti. Altından sızan ufak kan damlalarını gören Uygur da parmağını oraya değdirmiş ve tenine yapışan kanı ovalayarak dağıtmıştı. “Ama eğer iş başka yere kayacak diyorsanız...” derken bakışlarını kolundan çekip Ahmet Akdeniz'in kızarıklık suratına doğrulttu. “...ben de iyi niyetimi seve seve gözden geçirmek zorunda kalırım.” Hafifçe burnunu çekti, sonrasında sesi bıkkın bir tavırla ayırdı dudaklarından. “Emin olun zaten böylesi hiç keyif vermiyor.”

“Senin keyfine başlarım ama ben.”

Ada küskün bakışlarını babasından alıp henüz rahatlığını bozmayan, hatta durumu daha da gergin hâle getiren Sarraf'a çevirdi, ona da kırılmıştı. Elbette yanlarında onlar varken kendisine karşı şefkatli davranması pek mümkün değildi, zaten her zaman çok sıcak birisi de değildi ama en azından bu geceliğine aralarındaki şeyi umursuyor gibi görünse ya da bir kez dönüp baksa Ada daha mutlu olurdu. “O kan ne öyle?” derken engel olamadığı bir merakla mırıldandı ve ona yaklaşmamak için elbisesinin eteğini nafile bir çabayla düzeltti, endişeli gözleri Sarraf'ın maskeden açıkta kalan suratı ve kanlı kolu arasındaydı. “Sen de mi yaralısın?”

Uygar, Hata'yı kazağının üstünden çekti ve başka yerde oynaması için usulca yere bıraktı. Onun küçük patileriyle uzaklaşmasını seyrettikten sonra Safir'i de kontrol etmişti. Alacalı minik kedi her zamanki uslu hâliyle oturmuş, patisiyle ilgileniyordu. "Aynı gecenin eseri," dedikten sonra eğildiği yerden tekrar doğruldu, yarasını açıkta bırakan tişörtünü düzeltti ve ardından sandalyesine yerleşti. "Kız... Okan'a hedef aldığı sırada beni de vurdu."

"Ama sen alıp götürmüşsün kızı?" Ada'nın sesinde masumane bir ton vardı, bunu yapmasının altında mantıklı bir sebep olmadığını biliyordu, hatta Sarraf'a güveniyordu. "Eğer onunla bir alakan yoksa niye kızı yanına aldın?"

Uygar masaya yasladığı parmaklarını kaldırıp sertçe yumruğunu sıktı ve sonra açtı, bir süre vakit geçirir gibi ellerinin üstündeki damarları seyretti. Bu umursamaz hâli kulübedeki üç misafirin sabırsızca nefesini tutmasına sebep olduğunda Uygar'ın dikkatini çeken tek şey, elinin üstünde damarların arasına gizlenmiş eski yanık iziydi.

İlk görevlerinden kalma belirsiz yanık yarasını Yakut da hâlâ taşıyor olmalıydı, peki ona bakıp kendisi gibi anımsıyor muydu geçmişi, *gerçek bir arzuyla?*

"Bir cevap versene, şerefsiz herif!"

Ellerini dalgınca germeyi bıraktıktan sonra göğsünü şişirdi ve nefesini onları rahatsız edecek şekilde dışarı bıraktı, hemen sonra bariz bir gerçekten bahseder gibi Ahmet Akdeniz' doğru kollarını iki yana açtı. "Bu soruların cevabı zaten belli değil mi?"

"Biz senden duymak istedik!"

"O zaman şu hatayı düzeltelim," deyip hırıltıyla öksürdü Uygar. "Ben hiç kimseyi, hiçbir yere götürmedim." Elini bir defa açıp parmaklarını rahatlattıktan sonra tekrar yumruk hâline getirdi. "Birisinin ortalık daha fazlası karışmasın diye kızı durdurması gerekiyordu, durdurdum. Oğlunuz da o sırada kaçıp gidecek kadar yaralıydı zaten."

Koltuğun sırtına kolunu yaslayan Mürsel, bir bacağına diğerinin üstüne bıraktı ve başını aşağı yukarı salladı. "Belli belli, anladık," derken tuhaf bir ağırlık oturmuştu sesine. "Ama yine de baştan başlasak olmaz mı, böyle kafam çok karışıyor. Zaten ilkokulda da arkadaşlarım kadar hızlı öğrenemezdim derslerde." Oyuncu tavrıyla parmaklarını alnına değdirdi ve boğazından çıkardığı bir sesle hayıflandı. "Ahh, zaman geçse de hâlâ küçük salak bir çocuk gibiyim. Kusuruma bakmayın, bu da benim sıkıntım... Ne yapsak ki?" Oturduğu yerden hafifçe doğruldu, şiş

göbeğini kapatmayan ceketini çekiştirirken kapanmaması pek de umurunda değil gibiydi. Bir elini cebinden çıkardı ve beline götürdü, oradan silahını çıkardığında sadece meydan okur gibi davranmasına karşın Uygur hiçbir koşulda rahatlığını bozmamıştı. “En iyisi bu şekilde halledelim, Sarraf çünkü böyle sikik bahaneler hiç bizlik değil. Sen de vurulmuşsun da kızı uzaklaştırmışsın da falan filan...” derken bunların hepsinin bahane olduğunu belli etmek istercesine yüzünü buruşturup başını iki yana eğdi. “İnan ki umurumuzda değil.”

“Amca, böyle olmayacaktı.”

“Böyle olacak, Ada.” Mürsel yarım kalan sözlerinden dolayı gözlerini sıkıca kapatıp açtı ve kendisini sessizce bekleyen Sarraf’a doğru konuşmaya devam etti. Suratı anlayış ve öfke arasında belirsiz bir noktadaydı fakat gitgide yukarı kalkan silah öfkenin arttığını gösteriyordu. “İstersengeber, oğlum. Bize ne senden, değil mi? İstersen kahraman olarak öl, bize ne senden, sen bizim umurumuzda değilsin ki...” Seyrek kaşlarını bir kere havaya kaldırıp indirdi. “Zaten gerekirse bir delik de biz açarız koluna.”

Uygur istifini bozmadan bir elini çenesine koydu, oradaki kumaşı tutup parmakları arasında ezer gibi ovalarken onun dımdık duran hâli Mürsel’e aynı rahatlığı vermemişti. “Vur o zaman.”

Henüz bunu yapmak için doğru zaman değildi, keza ilk itiraz da Ahmet ve Ada’dan geldi: “Hayır,” diyen yaşlı adamdan sonra genç kız, Sarraf’ın yerine yaşadığı tüm korkuyu aceleyle dile getirdi. “Amca, o bize yardımcı oluyor, hiç dinlemiyor musun sen? Lütfen yapma, konuştuk sizinle. Hemen bu yola başvurmuyacaktınız! Abim için, lütfen abim için dinle beni.”

“Ama adam istiyor.” Çocuksu bir sızlanmanın ardından Mürsel, sevimsiz görüldüğünü bilse de alt dudağını ısırды. “E biliyorsunuz, ben de kırmam böyle çok isteyen.”

“Henüz değil, dostum, bekle.” Ahmet bastonunu bir kez yere vurdu. “Dediğin gibi, bu şerefsiz her şeyi en baştan anlatmadan kapanmayacak bu mesele... Bize bak Sarraf, şu dövüş zımbırtısını anlat, oğlumu niye maçtan indirip kendin çıkmak istedin? Niyetin ne oğlum senin? Kendi şeyini de iki saat sonraya erteletmişsin, o sürede bir şey yaptınız oğluma, değil mi?”

Mürsel İzgi, Ahmet’in oğlunu kaybetmekle ilgili korkusunu çok derinden bildiği için silahını yavaşça indirecek gibi olduğunda henüz işittiği soruya cevap vermeyen Uygur, bakışlarını bir süre Mürsel’de tuttu ve onu net bir şekilde uyardı: “İndirme silahını.”

Bu ikazla beraber, siyah gömleğinin yakasını rahatsızca düzeltti Mürsel. “Hay hay.”

Uygar hemen sonra ağırdan aldığı bir mırıltıyla Ahmet'e döndü. Bugün gerçekleri öğrenebilmek adına Yakut'la beraber uydurdıkları hikâyenin gecenin sonunda ayağına dolanacağını pek düşünmemişti, yine de hâlâ bu yalanı devam ettirebilmek için gücü vardı. “Cüneyt'i duymuşsunuzdur?”

“Ne bilelim biz Cüneyt'i, kimmiş o?” diyen adamdan sonra Ada devraldı sözleri: “Evet, biliyorum sayılır.”

Ancak bu, bastonunu daha sıkı tutmaya çalışan yaşlı adamın dişlerini sıkmasına sebep oldu. “Ada, senin bunca insanı nasıl tanıdığını gerçekten çok merak ediyorum.” Ahmet Akdeniz, sözlerinin ardından bakışlarını da yavaşça kızına yöneltti. “Ben bile yerini yurdunu bilmezken sen kalktın beni bu yüz­süz herifin gecekondusuna getirdin. Yetmedi, adama kefil oldun. Ha bak, bunlar da yetmezmiş gibi daha soyadını bile bilmediğin Cüneyt midir her ne haltsa o kişiyi tanıdığından bahsediyorsun.” En sonunda sesi öfkeyle yükseldi: “Sen benim aklımla dalga mı geçiyorsun, kızım? Ne işin var senin bunca uçkursuzun arasında?”

“Sadece...” Genç kız yutkundu. “Abimden duydum işte, bu gece Cüneyt'le dövüşe çıkacağını söylemişti, yüz yüze tanıdığım birisi değil.”

“Oh, çok rahatladım çünkü benim kızım adamı yüz yüze tanıymıyormuş! Daha iki gün önce yurt dışından dönen oğlum elin belalısıyla dövüşe çıkacak, kızım da adamı yüz yüze değil, sadece ismen tanıyormuş. Oh, nasıl da rahatladım, vallahi anlatamam!” Sabırsızca yükselen sesinden sonra Ahmet bastonunu yere sertçe bir daha bastığında çevresinde kendince oyun oynayan minik Hata, ürkek bir miyavlamayla oradan kaçtı ve Uygar'ın ayak ucuna sığındı. “Benim niye haberim yok bundan? Kim bu Cüneyt, oğlumdan ne istiyor? Siz beni deli mi edeceksiniz?”

Uygar masanın üzerine dökülmüş birkaç külü elinin tersiyle sıyırdıktan sonra küllüğü üstüne örttü ve masada gözüne çarpan bir mendille, kül bulaşan elini gelişigüzel temizledi. Bu pervasız davranışlarını hâlâ ona silah doğrultarak seyreden Mürsel ise, umursanmayışları karşısında dişlerini sıkıca birbirine bastırdı. “Pezevenk.”

Mürsel'in memnuniyetsiz mırıldanışını duyan Uygar, maskenin ardından dudaklarını hafifçe kıvrımla yetindi. Hemen sonra mendili küllüğe fırlatmış ve tekrar yaslanmıştı sandalyesine. “Bugün birini öldürmek için çıktı Cüneyt dövüşe,” derken geç kaldığı cevabı Ahmet'e ilettili. “Okan'ın da maça çıkmasını bu yüzden istemedim.”

Gözlerini sıkıca örten Ahmet, ön cebinden çıkardığı kumaş mendili alnına dokundurduktan sonra açtığı bakışlarını geride ürkekçe bekleyen kızına çevirdi. “Bunu da biliyor muydun, güzel kızım?”

“H... hayır...”

“Ama dövüşe çıkacağını biliyordun ve bana söylemedin, üstelik abinin nerede olduğunu da itinayla sakladınız.”

Ada başını hüzünle aşağı yukarı salladı, en başından hiçbir şeyi babasından saklamaması gerektiğini biliyordu fakat tamamen abisine inanıp bu meseleyi gizli tutmayı tercih etmişti çünkü her şey yalnızca bir gece eğlencesi olarak kalacaktı.

Gerçi durumu biraz erken öğrenmiş sayılırdı, abisinin peşinde onu öldürmek için bir katilin dolandığı haberi ulaştığında vakit geç değildi ancak sonrasında abisinin telefonuna ulaşmak mümkün olmamıştı, bu esnada tüm aksilikler de başına geldiği için, o dövüş mekanına istediği gibi yetişemedi. “Baba, yemin ederim benim bundan haberim yoktu, ben sadece orada maça bıkacağını biliyordum. Bana da bu kadarını söylemişti zaten! Başını belaya sokmayacağına söz vermişti, inandım işte, ne yapayım?”

“Bundan âlâ bela mı var, kızım?”

“Tamam, bunların şu an ne önemi var ki?” deyip tüm dikkati tekrar asıl noktaya odakladı Mürsel. “Geçip gitmiş bir şey, bu konuda prensesin bir suçu yok, Ahmet, onu sıkıştırma.”

“Bana söyleseydi ben Okan’ı hiç oraya yollar mıydım? Sadece arkadaşlarıyla uslu uslu kafa dağıtmaya çıktı sanıyordum, beyefendi içer gelir de bir de akşam onun sarhoşluğuyla uğraşırız diye aklımdan geçirdim hatta... Ne bileyim ben eşek herifin amacının farklı olduğunu?”

“Önemli olan bu değil,” diyen Mürsel bir daha onu uyarmaya kalktı, silahını fark etmeden indirecek gibi olduğunda ise Sarraf’ın tekrarlayan uyarısıyla karşılaşmıştı: “Silahını indirme, Mürsel.”

Maskeli adamın bu inadına karşı, Mürsel tek kaşını sorgularcasına havaya kaldırdı. Dudakları da benzer bir sorguyla aralanmış fakat tek bir kelime dökülmemiştir dilinden.

Sessizliği, tekrar ayaklanıp ellerini masaya yaslayarak öne eğilen Sarraf’ın kelimeleri bozdu. Siyah maskesinin arasında sıkışan yeşil gözleri kısık ve bir o kadar da kararlıydı. “Evime gelip bana silah doğrultmaya cesaretin varsa bu sana tek tavsiyem olur, o silahı tek bir saniye bile indirme.”

“Öyle mi?” Histerik mırıltısından sonra dilini dudaklarında dolaştırdı Mürsel. “O zaman ilk önce nereden yakmamı istersin canını, Sarraf?”

“Tam göğsümden olsun.” Abisini anımsayınca yutkunmak zorunda kaldı. “Mümkünse iki kurşunla.”

Mürsel birden çoğalan harareten korkup geri çekilecek değildi, böyle yüzünü göstermekten bile korkan acemiler onun yerini alamayacak kadar küçüktü Mürsel’in gözünde. “Yanarak ölmek nedir, peki onu bilir misin?”

Uygar başını bir kere öne eğip kaldırdı. “Fazlasıyla.”

Abisi öldüğünde, her şey otopsi raporuna karbonmonoksit zehirlenmesiyle gelişmiş bir ölüm olarak sığdırılsa da gerçek belliydi. Hiçbir yerde konuşulmamış ve izahı hiçbir zaman yapılmamış o iki kurşun yarasını abisinin göğsüne süs diye bırakmamışlardı, adalet belki yanılabilirdi ama doğrular asla.

Kendisine meydan okunmasının kızgınlığıyla Mürsel cebindeki telefonu hızla çıkardı. Dışarıdaki adamlarından birisini ararken silahını ise hiç indirmemişti, hatta birkaç adım daha atıp ayakta dikilen Sarraf’ın maskeli suratına yakından tuttu namluyu. “Aptal hocanın dersi zor geçilirmiş Sarraf,” diye dişlerinin arasından mırıldandı. “Biraz uğraştıracamız seni.”

Ahmet Akdeniz, mendilini terli alnına bir daha değdirdi. Sanki boş bir amaç uğruna burada oyalanıyorlarmış gibi hissederken tek isteği bir an önce hastaneye, oğlunun yanına dönmekti. Yıllar boyunca çocuklarının başına bir şey gelmemesi için çokça uğraşmış ve bunu bir kez zaten acısıyla yaşamıştı. Beş sene önce Ada kaçırıldığında da en az şimdiki kadar bitap hâle düşmüştü ancak o zaman kızını kaçıranın kim olduğunu ve kiminle anlaşma yapması bildiği için nispeten rahattı. Oysa şimdi, oğlunun canına göz koyan kişinin kim olduğunu bilmiyordu ve yılının başını ararken beyhude yolculuklarla vakit öldürüyormuş gibi hissediyordu. “Mürsel, dostum, konuşmadan önce ortalığı karıştırmaya gerek yok. Bak, ben de kendimi zor tutuyorum ama...”

Ada hâlâ uzayıp giden mesele yüzünden gözlerini keyifsizce kapatıp açtı. Ağlamaklı hâlde gözlerinin dolmasının tek sebebi hayal kırıklığına uğramaktan korkmasıydı. Yıllar önce babasının karanlık dünyası yüzünden kaçırıldığında, bu hayat ona zarar verdiği için uzun bir süre ailesini sevmekte zorlanmıştı fakat geçen zaman, insanlara tekrar güvenmek konusunda ona hiç yardımcı olmadı. Derin bir yalnızlığa sürüklendi ve

kaçtığı ailesine bir daha tutundu. Onlardan başka hiç kimsesi yoktu, ta ki tüm dünyasını bir maskenin ardına sığdıran Sarraf'ı tanıyana dek.

Onun kim olduğunu bilmemesine rağmen duygusal bir karşılık bekleşiinin altında, kendisine böyle belirsiz bir hayatı reva gören babasına hissettiği uzaklık vardı. Çırpınışları, yıllar önce kaçırıldığı zaman kurtarıldığı gibi bu sefer de bu karanlık hayattan kurtarılmak içindi.

Daha öncesinde, *Yakut* denen kadının peşine takılan kiralık katili sırf Sarraf istedi diye uğraşarak bulmuş, onun hayatının kurtulmasına yardım etmişti. Her ne kadar yüzünü hiç göremediği bu adamı kaybetmek istemese de masum bir kadının haksız yere ölmesini kabul edemeyecek kadar derin korkular tecrübe edinmişti kendisi de. Bu yüzden Sarraf'a yardım etmekten hiç gocunmuyordu ama işte... Eğer onu kaybederse, daha aydınlık bir hayatla arasındaki bağ da kopacakmış gibi hassastı her şey. "Sarraf artık bir şey söylesene, hiçbir şeyin suçun olmadığını açıklasana!"

Uygar gözlerini biraz sağa, tedirgin hâlde bekleyen sarışın kızın üstüne kaydırdı. Ada'yı henüz küçük bir genç kızken kurtardıkları zamanı düşündü; onu kaçırın kel adamı tam ensesinden vuruşunu, yere düşmekte olan adamın bir grup koruma tarafından alınıp oradan uzaklaştırıldığı anı... O adamın ölümüne kendisini hiç hazırlamamıştı, bir ihtimale tutunup da kim olduğunu öğrenmek isterken çoktan hayata veda ettiğini öğrenmek ise Uygar'a onca yılı boş bir inançla harcamış gibi hissettirmekten öteye geçemedi.

Eğer böyle bir ihtimale hiç tutunmasaydı, eğer videodaki adamın peruğu belki alttaki saçsız başı belli etmek ister gibi havalanmasaydı hiç kapılmazdı bu fikre ancak bu fikre inanan sadece kendisi de değildi.

Yakut da kendisinden uzakta, akılları birbirinden apayrı olmasına rağmen aynı sonuca ulaşabiliyordu. *O sezgileriyle hareket etmez, kesin kanıtlar yoksa tek bir adım atmaz. Ben yaparım bunu, o riski sadece ben alırım. Yakut almaz. Ama hatıralar öyle belirgin ki en kritik anda ölmek için bu ihtimale tutunmaktan başka çaresi yok.*

Peki, bir yalan gerçeklere nasıl bu kadar yakın olabilirdi?

Aradıkları kişiyi, Yakut'u gerçekten öldürmek isteyen kişiyi burada kimse tanımıyordu. Ellerinde bir ses, bir görüntü vardı ama ihtimaller dâhilinde o kişinin bir ismi yoktu. Zaten Okan'a kimin zarar verdiğini bilecek olsalar, Ada'nın kendisine olan güvenine tutunup da buraya hiç gelmezlerdi.

Tıpkı seneler önce Ada kaçırıldığında, Ahmet Akdeniz'in sessiz sedsiz işini halletmek istemesi gibi... Çünkü o zaman adam kiminle kontak kurması gerektiğini çok iyi biliyordu, şimdi ise onların ellerinde de kuvvetli bir şüphe yoktu.

Uygar sinirle maskesinin boynunu düzeltti, kıracak kadar derin bir öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. Bu iki adamı elinden kaçırma niyetinde değildi, Mürsel İzgi kaçtığı onca yıldan sonra enseyi ele verdiğinde kurtuluşu öyle kolay olmayacaktı.

İlk kez bu kadar yorgun hissetti; bir yanda yıkılmış evliliği, artık ona güvenmekte bile zorluk çeken karısının ağırlığı varken diğer yanda, bu adamların içinde tıpkı onlar gibi bir alçak olarak bildiği yılların yükü vardı.

"Sarraf." Ada'nın çaresiz uyarısını içerideki kimse kale almadı. Saniyeler sonra cevaplarını henüz bulamamış Ahmet'in sesi doldurdu rüzgârın uğultusunu taşıyan kulübeyi. "Mürsel, hata ediyorsun. Daha ben oğluma ne olduğunu bile öğrenemedim. Yapma, beni en iyi sen anlarsın!"

Uygar, parmaklarını sürerek ahşap masanın üstündeki çizgileri saydı. Başparmağıyla oraya bastırıp odağını kaybetmeden yumuşak yüze ye bir iz bıraktı, bu esnada Yakur'un kulübenin çevresinden bir an önce uzaklaşıp uzaklaşmadığına dair bir sorgu vardı aklında.

"Sence bu şerefsiz cevaplasa bile, çok mu masum görünüyor sana?" Boynunu bir tur çevirip rahatlamaya çalışan Mürsel, birden fırlayan tükürüğünü diliyle temizledi, sonrasında sertçe burnunu çekti. "Şunun gözlerine bak, merhameti hak eder gibi bir hâli mi var?"

"Amca, sen suçladığın için kendini açıklayamıyor!"

"Yok ya... Okan'ı dövüşten indirmenin, vurulmadan önce oturup bir başlarına ne konuştuklarının falan hepsinin adam akıllı izahı var da ben mi konuşturuyorum bu piçi?" Sesini yükseltti, bundan sonra haykırışa geçmişti: "Sabrımı sınımadan maksadını anlatacaksan anlat. Prensesimin hatırına birkaç dakika fazladan yaşarsın, onu da kendine zulmetme, Sarraf Efendi!"

Bu son yalanım olacak.

Uygar, başını yavaşça Ada'dan tarafa çevirdi. Onun az sonra korkuya kapılacağını bilse de bu sözleri dile getirmek zorundaydı, bir kısıpaca düşeceğini önemsemeyen. Yıllar önce ölmüş bir adamın ismi, maskesinden tamamen kurtulmadan önce bu iki adamdan alacağı son kanıt olacaktı. "Okan'la o odada, Ada'yı yıllar önce kaçırın adamı konuşuyorduk," dediğinde, kendisine silah doğrultan Mürsel'in bakışları da o yana döndü.

“...söylesene amcanla babana, onlar da öğrensın abini öldürmek için kimin uğraştığını.”

Genç kız, az önce düzeltmek için tuttuğu saçlarını donuk bir tavırla arkasına bıraktı; bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında, Ada'nın titrek kelimelerini dile dökmesine kalmadan Ahmet Akdeniz karıştı araya: “Saçmalıyorsun, bunun imkânı yok! Sen bayağı bayağı saçmalıyorsun, oğlum, benim kafam atmadan sussan iyi olur.”

“Niye?” Uygur parmaklarının uçlarını biraz daha ahşap masaya bastırdı, elinin altında gıcırdayan masa üstüne yüklenince hafiften sallanmıştı. “Bir kere yapan bir daha yapmaz mı bunu?”

Hışımlla bağırdı Mürsel: “Siktir lan, öldüğü için yapamaz!”

“Başka yalan mı bulamadın sen bize uyduracak?”

Uygur başını bir kere öne eğip kısaca iki yana salladı, *sakin ol, yalana birkaç dakika daha katlanabilirsin, sakın ol*. Gözlerini tekrar onlara çevirdiğinde eskisinden de ciddiydi. “Kalkan'ın odası mekânın ikinci katında, baştan üçüncü kapı. Dolapları açın, içindeki haplara bakın.” Hırıltılı boğazını düzeltmek için hafifçe öksürdü. “Kalkan onlardan birini Okan'a ayırdı, gece dövüşte ölsün diye.”

“Ha sen bunu da ölü bir adam mı yaptırdı diyorsun yani?”

Keşke bunun cevabını ben de bilebilseydim. “Ölü bir adam buna tenez-zül edemez diyorum.”

Ahmet elini cebine attı, bastonuna tutunmasına rağmen bir şeyler duyabilmek için pek de gücü kalmamıştı. Gözleri hemen yanındaki kızına değmek gibi bir gaflete düştüğünde, onun suratında da dağınık bir korku gördü. “Ada yok,” dedi kızını yatıştırma maksadıyla, onun tekrar kendisinden uzaklaşmasını izleyecek kadar gücü yoktu. “Öldü o, bekle bak. Yok öyle bir şey, kanıtlayacağım sana.”

İçine titrek nefesler çeken genç kız, parmağını henüz hiçbir yaşın akmadığı kirpiklerine sürdü ürkererek. “Hayatın hep beni böyle darmadağın etmek zorunda mı, baba?”

“Ada...” Kızına seslendiği esnada numarayı çevirdi ve adamlarından birini aradı, kulağında hem Ada'nın nefret dolu solukları hem de telefondan gelen arama sesi yankılanıyordu. “Bir şey yok, korkmana gerek de yok, bitti gitti her şey, güvendesin kızım.” Saniyeler sonra arama cevaplandı, Ahmet Akdeniz adamlarına Kalkan'ın yerine geri dönüş her yerde o hapları bulmalarını söyledikten sonra havanın gitgide soğuduğu kulübenin içinde sarsak bir adım attı. Bu sefer hedef arayan bakışları Sarraf'ı buldu, titrek işaret parmağı da yönünü bilirmiş gibi o

tarafa doğrulmuştu. “Sen çok büyük oynuyorsun bak, sen... Sen mahvolmadan önce son oyununu oynuyorsun, kuyumcu bozması!”

Ada nefes almakta gitgide güçlük çektiğini hissetti, saçına parmağını geçirip sarı tutamları geri ittikten sonra iki elini birden yanaklarına değdirdi. Ailesinin insafına bıraktığı bu hayatı artık tamamen terk etmenin vakti gelmişti belki de. “Kimseyi suçlama,” diye nefes nefese mırıldandı babasına. “B... bizi...” Göğsü hızla inip kalktı, şimdi Sarraf onu tutup yanına çekse ve sarılsa biraz olsun rahatlayabilirdi, onun merhametine güveniyordu ancak beklediği karşılığı bir türlü bulamadı. “Bizi... Bu... bu hâle sen getirdin.”

“Ada, bunun hiç sırası değil, hem babana da haksızlık ediyorsun, güzelim.” Mürsel diliyle dişlerini sıyırdı, bir ava odaklanır gibi tetikteydi. Gitgide titreyen elindeki silahı diğerine bıraktıktan sonra öne doğru bir adım daha attı. “Ben bu yüz­süz herife senin kadar güvenemiyorum.”

“O senden de, babamdan da ve hatta...” Göğsü hızla inip kalkarken Ada ellerini öfkeyle yumruk yaptı, geçmişi anımsamanın en kötü yanı böyle histerik bir tavra bürünmesiydi. “O...” Kendisine beklenti içinde bakan Uygur’ın farkında değildi, tatsız hatıraları arasında saklı kalan ismi bir türlü dile getiremedi. “Hepinizden daha güvenilir benim için Sarraf. Neden, biliyor musunuz?” Gözlerini öfkeyle irileştirdi Ada. “Sarraf’ı tanıdığım için değil, asız sizi ciğerinize kadar tanıdığım için... Bu hayattaki herkes sizden daha güvenilirdir!”

“Ada, haksızlık ediyorsun, kızım.”

Hayal kırıklığıyla dolan gözlerinden en sonunda tek bir yaş düştü, uzun tırnağının kenarıyla oynarken en azından bu gece burada, Sarraf’ın güvenli kalabilmek gibi bir ümidi vardı. “Asıl haksızlığı sen erttin bana senin gibi bir adamın kızı olma ağırlığını yükleyerek... Pişmanım, gerçekten her şeye rağmen sizi sevmeye çalıştığım için çok pişmanım, baba.”

“Kanıtlarım, yemin ederim gider şimdi o mezarı ellerimle kazar, sana Kadir’in öldüğünü kanıtlarım, Ada! Bu şerefsiz herife inanacak değilsin herhâlde?”

Kadir.

Hiç tanımadığı, ölüp ölmediği meçhul bir adamın; üç kişiyi böyle hınçla birbirine düşürmesine karşın Uygur kulübesindeki gürültüyü daha kulak kabartarak dinledi, Ada kaçırıldığı gün gerçekten de büyük bir anlaşmazlık yaşanmış olmalıydı ki hâlâ bugüne iz sürebiliyordu *Kadir* denen adam.

Ada şüpheyle başını yana eğdi, saçları yine gözünün önüne düşünce bu sefer geri çekmeye tenezzül bile etmemişti. “Yapamazlar mı sanıyorsun? Diyelim ki sen haklısın, gerçekten öldü o... Yine de bizden intikam almazlar mı sanıyorsun, baba? Sırf sen her şeyin sahibi olacaksın diye...”

“Şştt, hayır, tamam, sus.”

“Sen her şeyin sahibi olmak istiyorsun diye yaşıyoruz biz bunları!”

“Ada, hayır!”

“Ve o öldüğü için şimdi bizden yine intikam almazlar mı sanıyorsun? O kadın...”

Mürsel hızlı bir uyarıya geçti. “Ada, yeter! Sınırını aşma.”

Uygar düşünceler içinde eğilen başını kaldırdı, yüzüne doğrultulmuş silahtaki sabırsız titreyişi gördü. Mürsel’in zamanla yaşlanan bedeni artık bir tetiği kollayamayacak kadar güçsüzleşmiş olmalıydı.

Gitgide çoğalan aile trajedisini sürdürmenin büyük bir baş ağrısından başka faydası olmayacaktı daha fazla, üstelik hararet çoğaldıkça kendisine yönelen oklar da artacaktı. Bir de Kalkan pılını pırtını toplayıp mekânını terk ettiyse, haplar hiçbir halükârda bulunamazsa Mürsel’in çıkaracağı karmaşada, büyük bir ateş hattının içinde kalırdı.

En nihayetinde Yakut da istediği kadar uzaklaşabileceği zamanı elde etmişti, Mürsel ya da Ahmet onun için tehlike değildi, bu yeraltı dostluğunun kayıp ismi de artık ellerindeydi... *Kadir*.

Son yalanının kazancını aklına kazıyıp dakikalardır elini sürttüğü ahşaba son kez bastırdı. Derin bir nefes çekti ve hafif masayı, yaralı kolunun acısına rağmen dayanılmaz bir güçle kaldırıp Mürsel’in silahlı eline doğru keskin bir isabetle devirdi. Ahşabın çarptığı bilek kemiğinden çıkan tok ses ve düşen eşyaların sesi birbirine karıştığında, duydukları şey yalnızca bunlar olmamıştı.

Zaten tetikte bekleyen Mürsel İzgi, kendisini korumak isteyerek silahı ateşlediğinde kurşun yönünü şaşırıp Ahmet Akdeniz’in göğsüne saplandı.

Uygar yana devrilen masanın üstüne basıp bir adım geriye savrulan Mürsel İzgi’ye yaklaştı ve onun zaten incinen bileğini hızla kavrayıp aşağı bükü. Hiç acımadan silahı çekip kendi hâkimiyetine aldığı anda namlu bu sefer Mürsel’in kırıksık alnında duraksamıştı. Maskenin ardından öfkeli solukları yükselen Uygar, yaşlı adama tek bir merhamet göstermeden onu kalın boynundan yakaladı ve boğazını sıktı. “Konuşmayı tercih etmem dedim, Mürsel. Ben bu iyi niyetten seve seve vazgeçerim dedim sana.”

Mürsel hırıltıyla nefeslendi, başını da kendine inancıyla salladı. “Başka bir yaran var senin...” Yutkundu. “Başka bir yaran var, onun acısını çıkarıyorsun benden...”

“Rastgele denk geldiğin bir adama bunu diyebilecek kadar çok mu can yaktın yoksa?” Arkadaki kapıya yasladığı bedeni çekti ve diğer tarafa çevirdi Uygur. Artık yerde kanlı hâliyle uzanan Ahmet ve onun başında, elleri dudaklarına örtülü şekilde bekleyen Ada’yı da görebiliyordu.

Her ne kadar onlara kızsada tek gecede hem abisini hem de babasını kaybetmenin korkusunun onda hasara yol açtığı belliydi, derin nefesler alırken sendeleyeyen göğsünü tutup, “Baba...” diye fısıldadı Ada, sonrasında donuk bakışlarını yukarı kaldırdı. “Ne yaptınız?” derken kimi suçlayacağını şaşırmış hâldeydi. “Ne yaptınız siz?”

“Bırak lan beni!” Yaralı dostuna yaklaşmak isteyen Mürsel kıvrandığı yerde silahın soğukluğunu hissedince duraksamak zorunda kaldı, kulağında da Sarraf’ın silah kadar soğuk sesi vardı: “Kıpırdama.”

En başından biliyordu, en başında kendisine kafa tutan bu yüzüstü adamın başına bela açacağına emindi. “Ahmet, dostum... İyi misin, beni duyuyor musun? Ada, bir şey bastır babanın yarasına, çabuk!”

“Baba...” Genç kız ilk başta üzölmek ve az önce nefretini kustuğu adamdan uzaklaşmak arasında gidip gelirken, yine kaybetmenin endişesiyle titreyince yaralı babasına yaklaştı. Yaşlı yüzündeki ufak gözleri yorgunlukla kapanmak üzereydi. “Baba, baba tamam dur, kapatma gözlerini...” Hemen sonra dışarıdaki korumaları yardıma çağırarak için ayaklandı ancak Sarraf’ın silahı kendisine doğrulttuğunu görünce duraksadı. “Yapma,” derken boynu hüznle yana eğilmişti. “Babamın ölümünü seyrettirme bana, lütfen...” Başını hızla iki yana salladı. “Özür dilerim, senin de başını belaya soktum ama...” Sözlerine devam edemediği için yutkundu. “Lütfen.”

“Eğer dostum bu kulübede can verirse...”

Uygur onu, konuşmasına müsaade etmeden susturdu: “Kes sesini... puşt.” Aceleyle nefeslendi, perdeler kapalı olduğu için normalde dışarıdan içeriye bizzat şahit olması gereken Reha’nın hiçbir şey göremediğine emindi, bu yüzden Mürsel’i Ahmet’in üstüne ittikten sonra sert adımlarıyla geri çekildi, silahını hâlâ onlara doğrulttuğu için kimse kıpırdayacak durumda değildi.

Reha’yı arayıp haber vermek üzere telefonunu cebinden çıkardığında, çoktan kendisine ulaşan aramayla karşılaştı. Reha da içeride neler döndüğünü merak ediyor olmalıydı.

Aramayı cevapladı, birbirlerini duymanın zorluğuna rağmen Uygur sesini özenle kıstı: "Söyle."

"Ne yapıyorsun sen? Ne sessizliği bu, niye içeride beklediniz bu kadar?"

Reha'nın tuhaf akseden sesi ve sorularından sonra Uygur'ın kaşları çatıldı. "Bir problem mi var?"

"Evet, Ahmet'in dışarı çıkmasını bekliyorum," diye mırıldandı Reha, hemen ileride ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışan Yakut'a kısaca baktıktan sonra o duymasın diye kısık sesiyle konuşmaya devam etti. Uygur ve Yakut hâlâ aralarında gerçekleri konuşmadığı için Reha da bu yalana devam etmek zorundaydı, bu yüzden Yakut'a başkasıyla konuştuğu yalanını söylemişti. "Tutuklamadın kimseyi, değil mi?"

"Ne demek lan bu?" Uygur, yerde uzanan yaralı adama kısa bir bakış attı. "Niye sordun şimdi?"

"Bırak çıksınlar demek istiyorum, Uygur... Ahmet bize lazım, anladın mı? Çok ciddiym, eğer yapmadıysan sakın kimliğini falan açıklamaya kalkma, istihbarattan olduğunu anlayıp da tutuklayacağını düşünmesinler, operasyon daha bitmedi... Yeni başlıyor, masken kalsın."

Sesi kısık olsa da her şeyi orada açık açık konuşamayacağı için Uygur bir an sinirle burnunu çekti, bu günü sabırla beklemişti. Şimdi bir bahaneyle onları buradan salmak o kadar kolay olmayacaktı. Dilini maskenin altından dudaklarına değdirmek istediğinde kumaşın tüylü yüzeyi sinirini bozunca derin bir nefes bıraktı dışarı. "Siktirme bana şimdi belanı, sen benden istediğinin farkında mısın?"

"Uygur, sadece adamları sal. Ahmet'le ufak bir işimiz var, bunu bil yeter. Uzatmadan sal gitsin. Merak etme, peşlerini bırakmayacağım. Yine sabaha doğru onları tutuklayacağız ama biraz daha vakti var."

Oysa buna imkân kalmamıştı, yerde uzanarak yaşama tutunmaya çalışan adama baktı, bir eli yarasının üstündeydi. Onun vurulmasına sebep olmakla Yakut'a iyilik mi yoksa kötülük mü ettiğinin farkında değiken, kendisine yalvarış dolu bakışlar atan Ada'ya karşı usulca mırıldandı. "Söyleyeceğimi söyledim, bir dahakine bu kadar affedici olmam... Şimdi, çıkın gidin buradan."

YAKUT YALINKILIÇ

Saat gece üçe varmak üzereydi, hava gitgide soğuyordu ve belki de bir daha yağmur bastıracaktı günler sonra. Sisin çöktüğü geniş arazide Reha'nın arabasından başka hiçbir araç yoktu, korumalar ön tarafta konuşlandığı için görüş açımı giremeyecek kadar uzaktaydılar.

Sesler sadece ormandaki hayvan uğultusundan ibaretti. Bir şey görmemize gerek kalmamış gibi karanlık sarmıştı her yeri ve ben, çok kısa bir zaman içinde verdiğim bir karara tutunarak ellerimi direksiyona daha sıkı sardım.

Geçmişin üzerine uzun uzun düşünmeye vaktimiz yoktu, belirsiz bahaneleri kılıf edinemeyecek kadar hassas bir denge tahtasının üstündeydik, bu yüzden tek bir isabet hakkımız vardı. Onu da hakkıyla kullanmak istedim.

Bugünlerde alışkanlık olsa gerek, yine geçmişi hatırlamak istedim.

"Tekin, çıktın mı yola?" Telefona ulaşan sesimden sonra Tekin'den bana soluklu bir mırıltı ulaştı, birkaç defa, "Oh!" deyip yorgunluğunu belli etti. Hiçbirimiz uyumamış, bu gecenin sonuçlarına odaklanmıştık. Bu yüzden doğru düzgün oturup dinlendiğimiz yoktu, öyle ki Tekin de Leman'ı güvenli bir yere bıraktıktan sonra acilen geri dönmek zorunda kalmıştı. "Birkaç basamak kaldı, iniyorum bekle."

Kendime engel olamadan, huysuz bir sesle konuştum: "Bu kadar çok sigara içmezsen böyle tıkanmazsın."

Hemen yanımda sessiz sakın bekleyen Reha'nın suskun bakışları üstüme çevrildi, niye böyle baktığını anlamasam da sebebinin sormadım. Zaten aklından geçeni söylemeyecek kadar kendi içinde yaşayan birisiydi ya da beni kendisine yakın görmüyor da olabilirdi.

Benim onu uyarışımdan sonra Tekin çık cıklayarak ağır bir sesle güldü. "Derdimi tasamı unutturacak birisi olsaydı ben de herhâlde şu siktirginimin dumanını çekmezdim, sanki keyfimden içiyormuşum gibi konuşma benimle." Sözleri arasında gürültüyle burnunu çekti, hava zamanla

ayaza döndüğü için üşümüş olmalıydı. “Bana birini bulursan sigarayı bırakırım ama.”

“Ne münasebet? Ne bulacağım ben sana?” Elimi yüzüme sürüp göz altılarımı ovaladım. “Neyse, dağıtma konuyu. Neredesin sen, onu söyle.”

“İki saniye önce merdivenin üçüncü basamağındaydım, şimdi yedinciye geçtim. Yeterince hızlı mıyım, Yakut Hanım?”

“Değilsin, acele et biraz.” Sıklıkla arkasını dönerek binayı kolaçan eden Reha, en sonunda vaktin gelmiş olduğuna karar vermiş olacak ki dikkatini telefonda koparıp arka koltuğa baktı. Orada ağzı bantlı hâlde oturan adamı kontrol ettiğinde ben de parmaklarımı dudaklarıma sürüp sabırsızca bekledim.

Tekin memnuniyetsizce cevapladı son sözlerimi: “Oyalama o zaman kapat da.”

Bana kalmadan kapanan telefonun sesi, arabadaki son gürültü oldu. Reha onu hiç görmediğim kadar sert bir tavırla silahını kaldırdı, namluyu usulca adamın alnına yasladı. Yavaş hareketlerine karşı ben de ürperdim. “Şimdi, patronunu arayacak ve sana ne anlattıysak onu söyleyeceksin, anlaşıldı mı?” Ağzı bantlı adam Ahmet Akdeniz’in dışarıda yalnız başına dolaşırken denk geldiğimiz korumalarından biriydi. Alnından terler akarken başını hızla aşağı yukarı salladı ama herhangi bir şey söyleyemediği için yine Reha konuştu: “En ufak bir yanlışında seni öldürmekle ödüllendirmem.” Tetiği çekti, çıkan ses arabada yankı yapınca peşi sıra adamın yutkunmasını da işittik. “Bu yüzden konuştuklarına dikkat et.”

Bant çekilince geriye kızarmış bir çene kaldı. “A... Anlaşıldı, efendim...”

“Güzel, ara bakalım şu numarayı şimdi.”

Telefon uzun uzun çaldı ama açan olmadı. Sırtımı verdiğim yerden ayrılıp dışarıyı kontrol ettim, hiç ses seda ve hareketlilik yoktu. İçeride her ne oluyorsa telefon da bir türlü açılmadı.

En sonunda ne yapacağını bilemeyerek bizden bir komut bekleyen adama döndüm. “Diğerini ara, Mürsel’i.”

Reha hızla karşı çıktı. “Hayır, devam et sen, ara Ahmet’i.”

“Ulaşılmıyor işte.”

“Ahmet’i ara dedim.” Son emirle beraber, tekrar itiraz etmek için ağzımı açmadım. Reha ekipler geldiğinde Mürsel’in yakalama kararından dolayı tutuklanacağını söylediği için plana Mürsel’i karıştırmak gibi bir isteği yoktu ancak bir türlü açılmayan telefon da sanki bizi Mürsel’le yüzgöz etmek ister gibi ısrarcıydı.

Dakikalar sonra ikimiz de yorgun bir nefes bıraktık dışarı. “Bir çaresi yok işte, bırak inatlaşmayı... Adamın yokluğu belli olmadan Mürsel’i arasın.”

Reha eliyle alnını ovaladıktan sonra yorgunca nefeslendi. O da neredeyse yirmi dört saate yakındır ayakta ve bir dakika durmamıştı. Yorgunluğunu anlayabiliyordum, mantıklı kararlar almak istiyordu ki ben de istiyordum... Ama şimdi elimizde böylesine nadide bir fırsat varken kaçıramayacak kadar da hırslıydım. Ya Ahmet ya Mürsel, birisi yıllardır süren bu davanın kapanmasını sağlayacaktı artık.

“Tamam,” dedi en sonunda kabullenerek. “Bir de öyle deneyelim bakalım.”

Adamın bu sefer başka bir numara çevirmesiyle, elimi dudaklarıma sürüp sabırsızca beklemeye başladım. İçeride bunca zamandır neden durduklarını pek bilmesem de sessizliklerinin altında Uygur’a bir zarar gelmiş olma ihtimalini düşünüyordum istemsizce. Sonra gözlerim kapanıyor ve içimdeki ses *mahvolsun*, diyordu, *söylediklerinin cezasını çekmeyecek kadar masum değil*.

Bu sefer telefon açıldı, arkadaki cızırtılı rüzgâr sesi ve ahizeye vuran nefes seslerinden Mürsel’in dışarıda olduğu ve koştuğu belliydi. Onları dinlerken tekrar dışarıya bakıp sessiz araziye kontrol etmek istedim, Reha’nın kontrolcü hükmü hâlâ telefonla konuşan adamın üstündeydi zaten. “Efendim, size ulaşamadım.”

“Niye aradın?” Konuşma arasında Mürsel bize söylemediğini belli edercesine bir başkasına seslendi: “*Alın çabuk, hastaneye yetiştirin! Geliyorum ben de, hadi, acele edin!*” Devamında kırık sesiyle, bu sefer telefona haykırdı: “Dinliyorum hadi, ne var, ne diyeceksin!”

“Efendim, hastaneden iletiler...” Gözlerini ürkekçe bizde gezdirdi, sanki doğru söyleyip söylemediğinden emin olmak ister gibi.

“Ne iletiler? Ne olmuş?”

“Efendim.” Reha’nın namluyu onun hassas bir bölgesine daha çok bastırmasıyla adam inlememek için kendisini zor tuttu ve gözlerini kapattı. “O... Okan Bey yerinde yokmuş, biri... biri ka... kaçırmış...”

“Siktir.” Tek bir kelime. Hayreti fazlasıyla aşıkardı, bunu beklememişti. Geceden beri kimliği belirsiz bir düşmanın hesabını sormaya çalışırken ellerinden kayıp giden yaralı bir bedenini ona ne hatırlatması gerektiğini az sonra fark edecekti.

Tıpkı Tufan’ı sakladıkları gibi, karnından yaralı bir ceset onlara aynı şeyi hatırlatmalıydı zaten. Ne yaptıklarının farkında olarak vicdanlarının

yükünü taşımalarıydı. “Ne demek lan o?” Sesi yine tedricen yükseldi. “Ne... Ne diyorsun lan sen!”

“Efendim, çok üzgünüm.” Reha silahı biraz daha bastırdı, ürkek korumanın âdemelması hareketlenip aşağı kaydıığında korkusu hat safhaya ulaşmıştı, ezberlediklerini dile getirmekten başka hiçbir çaresi yoktu. “Kalkan’ın mekânından uzakta bir noktada kamera kayıtlarına ulaşmış bizim çocuklar. Okan Bey’i vuran kızın Leman olduğu görünüyor, efendim.”

“Leman kim, oğlum? Leman kim, sen bana ne anlatıyorsun?”

“Hani vardı ya, efendim... Tu... Tufan’ın şeyi, eskisi...”

“Eee?”

“Bir de not bırakmışlar hastaneye.”

“Söylesene çabuk, çıldırtma adamı, ne yazmışlar?”

Mürsel’in ilk kez şahit olduğum dehşet sesi, bu gece ilk kez dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. Yıllar önce Tufan Kula’nın cesedini saklamalarının altındaki amacı, şifreli haritada yazan o notun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken biz de onun kadar dehşete bürünmüştük. Gerçi o zaman yaşananların, benim Uygur’ın bir yalancı olduğuna inanmam konusunda tesiri de çok büyüktü. Eğer şimdi Mürsel’in önüne bıraktığımız bu eski hikâyeye bizzat Mürsel İzgi’nin ellerinde doğrulanırsa ben Uygur’ın yalancı olduğuna inanarak hata mı edecektim?

Reha’nın tehdidini henüz üstünden çekmediği adamı dudaklarını aralayıp sesli bir nefes bıraktı dışarı. Hemen ardından, daha az önce hafızasına kazımasına rağmen bizden çabuk unuttuğu sözleri ilettili karşı tarafa. “Ben pek anlayamadım, siz daha iyi bilirsiniz elbette, *Kimse bilmez, ey ruh, uçurumlarını senin yazıyormuş...* Bir de şey, *sırlarınız içinizde, hep içinizde.*”

Saat gece beşi geçiyordu, günün doğmasına daha iki saatten fazla vardı. Henüz karanlık geri çekilmemişti ve önümüzde fırtına gibi ilerleyen arabanın peşinde, onun ufak rüzgârına gizlenmiş hâldeyiz.

Ayağımı gaza değdirip hızımı biraz daha artırdığımda Reha kendinden emin bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Hastaneye gidiyor, gidip kendi gözleriyle görecektir notu.”

“İsteddiği yere gidebilir.” Saçımı kulağımın arkasına ittikten sonra virajı dikkatle geçtim. “Tekin ondan önce vardıktan sonra sıkıntı yok.”

Reha, elini alnına *şap* diye çarptı, sonra sessiz ve usul hareketlerle tüm yüzünü ovaladı. Bunu yapmasının tek sebebi kucağında taşıdığı sinyal kesiciydi. “Sorun zaten Tekin’in hastaneye varıp varmadığını bilmememiz, Yakut. Şu an nerede, yetişebildi mi, bilmiyoruz.” Başımı yana çevirip onun gözlerini diktiği sinyal kesiciyi seyretmesini izledim kısaca. “Çok büyük risk alıyorsun şu an.”

Alt dudağımı sakinlikle dişledim. Biri yüreğimi yerinden koparıp atmış gibi, yola çıktığımızdan beri hissizdim. Önceden olsa Uygur yanı başımda benimle sürekli konuşur, beni sinir eder, bulabildiği ilk fırsatta öper ve güldürür, bana bir şekilde yaşadığımı hissettirirdi ama artık bunu yapamayacak kadar uzaktı. “Ona acele etmesini söyledim,” diye mırıldandım. “Yetişir bir şekilde, merak etme.”

“Sinyalleri kesmek zorunda mıydık?” Eğilip endişeyle karanlık yolu gözetlemeye çalıştı, onun ilk kez bu kadar tedirgin olduğuna şahitlik ediyordum. “Bu olanları duyduğu an Mürsel’in ilk kimi aradığını bilsek iyi olurdu.”

“Hayır, sakın bozma.” Direksiyona parmaklarımı daha sıkı sardım, tenim beyazladı ve çizgilerin arasına kırmızı renk doldu. “O adam kimseyle iletişim kurmayacak, Reha.”

Boğazını temlilemek için öksürdü, sonra kaçamak bakışlarını bana çevirdi. “Bizi zora sokuyorsun gibi hissediyorum.”

“Sadece karar alıyorum.” Kaşlarım kararlılıkla çatıldı, zihnimde aynı sözlerin ısrarcı yankısı vardı: *Yoksa senin için adil olmak demek sadece çoğunluğun takdirini kazanmak gibi bir şey mi? Kimse hiçbir şey bilmeyince, yalanlarına rağmen onurlu kalmaya devam edebilir mi insan? Öyle olduğunu bilseydim ben de sırlarımı özenle saklardım, Yakut, tıpkı senin yaptığın gibi.*

Ellerimi acıyan gözlerime değdirip ovaladım. *Hâlâ iyi biriyim*, diye kendime hasarlı bir gerçeği hatırlatmam gerekti. *Onun evine buyur ettiği insanlarla aynı yolun yolcusu değilim ben, bir farkım var, hâlâ yürekli bir kadınsım ben hem de onun cesaret edemediği kadar...* “Size göre, istihbarat bunu gerektirmiyor muydu, Reha? Ben mi yanlış hatırlıyorum? Yıllar önce aynısını yapmaya niyetlendiğinizde ve ben bize verilen emirden dışarı çıkmamamız gerektiğini söylerken sen de aynı şeyi düşünmemiş miydin?”

Yavaşlayan bakışlarını bana çevirdi, bunu kişiliğine yakışır şekilde ağır ağır gerçekleştirmişti çünkü ikimiz de aynı şeyi anımsamıştık: *Uygur’ı*. Benim başına buyruk, dediğim dedik eski kocamı. “Senin için

gerektirmezdi,” derken sırtını gergince koltuğa yasladı, acaba eski dostuna birkaç adım mesafe kalacak kadar yaklaştığını bilse ne tepki verirdi? “Bundan dolayı uyarıyorum, ben sonuçlarını kaldırıyorum da...” Başını yavaş yavaş bir ritimle salladı. “Seni bilemem.”

“En fazla ne olabilir ki?”

“Hayal kırıklığına uğrarsın.” Gözlerini tamamen yola çevirdiğinde, kafasını da koltuğa yaslamıştı. Ses tonundaki gerçekliğin sebebi yaşanmışlıklardan mı geliyordu yoksa bir tür uyarı mıydı, çözemediğim için sessiz kalıp başka şeyler söylemesini bekledim. “Ve bu senin için fazla ağır olur.”

Çaresizce yutkundum. Herkesin mecbur kaldığı anlar olabilirdi, ben de öyle bir andaydım. “Belki gidecek başka yolum kalmamıştır,” dedim zamansız titreyen sesimle, kalbim küt küt atmaya başladı. Eğer imkânım olsaydı zaten kurallar çerçevesinden hiç çıkmaz, kendime bu eziyeti yaşatmazdım. Ancak tek bir hakkım vardı, Uygar’ın bana bulaştırdığı o lekeyi silebilmek için son hakkımdı bu. Belki gerçekten de saatler sonra hiçbir şey elde edemeden kuru kuru Mürsel İzgi’yi tutuklamakla yetinecektim ve bu, Reha’nın dediği gibi, büyük bir hayal kırıklığı olacaktı ama bir kereliğine denemekten, risk almaktan başka çarem yoktu. “Sen hiç kendini uçurum kenarında, düşmemek için çabalıyormuş gibi hissetmedin mi?”

“Hissettim.” Reha gözlerini kapattı ve yolun kontrolünü tamamen bana bıraktı ancak çok geçmeden açtığında o kadar da güvenmediğini anladım. Hatta bu sefer öne eğilip daha dikkatle seyretti uzağımızda kalan arabayı. “Ama ben hiçbir zaman uçurumun kenarına gelmem de demedim.” Gözleri saniyeler sonra bana çevrildi. “Bu yüzden düşmek benim için o kadar da acı verici olmaz.”

Keyifsizce dişlerimi birbirine bastırdım. “Benim için de olmaz.”

“Umarım.” Sıkıntıyla nefeslendi, gözleri tekrar sinyal kesiciye kaymıştı. Telefonu kullanamadığımız için Tekin’e ulaşamıyorduk, bu da Reha’yı gergin bir hâle getiriyordu. “Yakut, adamı engelleyeceğiz derken kendi ayağımıza çelme takmayalım.”

“Tekin büyük ihtimalle daha hastaneye varmadı.” Dilimi dudaklarımdan üstünde gezdirip kuruluşunu giderdim. “Mürsel hastanedeki adamlarını arayıp durumu teyit etmek istese her şey ortaya çıkar.”

Açıklamamdan sonra yine sessiz ve çaresiz bir kabullenişe geçen Reha, cebinden bir paket çıkardı ve hışırtıyla paketi açtı. Kokusu arabanın içine yayılan pastili ilk önce bana uzatmıştı. Reddetmeden bir tane

alıp dilimin üstüne koydum, böyle ferah bir şeye ihtiyacım vardı gerçekten de. “En azından kimseye ulaşamazsa zaman kazanırız, o yüzden...”

Önümüzdeki arabayla aramızdaki mesafeyi kontrol eden Reha, “Biraz daha yaklaş,” diye uyardı. Sinyal kesicinin menzilinden çıkmamam gerekliydi, bunun hesabını da en iyi Reha biliyordu. “Dikkat et bak, bu cihaz o kadar donanımlı değil. Zaten sınırdasın, işlevsiz kalması an meselesi.”

Hızımı kontrollü bir şekilde artırıp mesafeyi korumaya çalıştım. “Tamam, dikkat ediyorum.”

Yolumuz hastanede son buldu, artık etrafta bir sıkıntıya mahal vermekten endişe ettiği için cihazı devre dışı bırakan Reha, ellerini dizlerine koyup karanlığı seyretti. Acilin kırmızı ışıklı tarafında bir kalabalık vardı, acı bir ambulans sesi geliyordu aynı noktadan. “Arasana Tekin’i,” diye telefonu işaret edip konuştum, hâlâ ulaşamadığımız için yetişip yetişmediğine dair bir bilgimiz yoktu.

Reha ekranı aydınlatıp dediğimi yapmaya koyuldu, Mürsel İzgi çoktan acil tarafından giriş yapmıştı, Okan’ın ne hâlde olduğunu görmek üzere. Burada parmaklarımın ucunu ezerek beklerken ben de onun ne hâlde olduğunu merak ediyordum. Eğer olur da Tekin yetişmeden Okan yerinde bulunursa muhtemelen onları nafile bir girişimin sonunda basitçe tutuklamaktan başka bir çare kalmayacaktı elimizde. Gerisi ise sadece sorguda halledilebilecek bir meseleydi.

Gerçi geçmişi düşününce bu konuda da emin olamıyordum. Tufan’ın otopsisini yapan sorumsuz doktor, Leman’n sorgusunda bazı şeyleri göz ardı eden polisler ve savcı derken her bir kademede beklenmedik çelmelelere maruz kalmıştık. Yetkililerin eline bıraktığımız her mesele aleyhimize sonuç vermişti. Kimseyi suçlamak istemesem de bazı kurumlar bazı mafyaların ellerinde kukla olmaktan öteye geçemiyordu, bunu inkâr edemeyecek kadar çok şeye şahit olmuştum.

Yine aynıysa yaşanırsa ve gücüm yetmezse diye, kendime engel olamadığım bir korku sardı içimi. Hayatın bir tesadüf olarak önüme düşürdüğü bu gece, hiç kimsenin insafına kalmadan sonuca ulaşabilmek için son şansımdı. Yoksa bir daha hiçbir zaman Okan’ı Tufan gibi yaralı bulamaz, üstelik buna sebep verecek kişi olarak da geçmişten intikam arayan birini denk getiremezdik.

Ahmet ve Mürsel beyhude çabalarla oğulları için bir şey yapmaya uğraşırken, tıpkı seneler önce Ahmet'in hastaneden kaşla göz arası ayrılması gibi, biz de bu senaryoyu onlara yaşatamazdık bir daha.

Bu gece sadece benim gururumu temizlemem için değil, beş yıllık bir davanın sonuç bulabilmesi için tek şansımızdı.

Reha, defalarca denedikten sonra telefonunu kapattı, o da alnını ovalarken sinirlenmiş görünüyordu. "Açmıyor," dedikten sonra telefonunu vitesin önüne gürültüyle fırlattı. Sessiz küfrünü iştımayeyim diye başını başka yöne çevirse de duydum, fazlasıyla öfkeliydi ama her şeye rağmen bana sakince döndü. "Az sonra sadece Mürsel değil, Ahmet Akdeniz de burada olacak. Hem de ordu gibi gelecekler." Tane tane anlatmak istencesine nefeslendi. "Bu adamın yakalama emri var, eğer olur da bu işten bir bok çıkmazsa, Yakut... Onun köpek gibi etrafta dolaşmasına izin vermeyeceğiz, özel kuvvet ekipleri hazır bekleyecek." Arabanın içindeki paspasta dolaşan bakışları yavaşça bana döndü, saat altıya yaklaşıyordu ve güneşin doğmasına çok az kalmıştı. Ardında azalan karanlık Reha'nın suratını biraz daha aydınlatırken en sonunda sakinleşmiş gördüm onu. "Hak ettiği şekilde tamamen yakalanacak, biliyorsun. Bu adam senin için de tehlikeli, bir dakika bile kaçmasına müsaade edemeyiz."

"Haklısın ama biraz daha bekleyemez miyiz?" Koltuktaki oturuşumu düzelttim. "Geçen sefer de böyle oldu, biliyorsun. Davayı elden bıraktığımızda her şey mahvoldu."

Kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı. "Sen de mahvolmasını az çok desteklemedin mi?"

Suçlamasını hızla bertaraf etmeye çalıştım. "Hayır, ben hiçbir şeyi desteklemedim. Sadece prosedüre uygun davranalım diye gerektiği noktalarda sizi uyardım. İlk görevimizdi, ne yapmamı bekliyordun ki zaten? Elbette emir komuta zincirinde hareket edecektim."

"Ama muhtemelen bu yaptığın da Tekin'i ele verecek, Yakut."

"Hayır." Gözlerimi yana kaydırıp başımı iki yana salladım. "Yakalanmayacak, o kadar değil."

Dikkatimiz hastanenin önüne birden akın eden siyah arabalarla o tarafa kaydı. İçeriden çıkarılan bir beden hızla sedyeye yerleştirildiğinde oturduğum yerde dikleştim. "O kim? Kimi getirdiler?"

"Bir dakika..." Bedenini doğrulttu ve öne eğilip dikkatle orayı seyretti. "Ahmet, siktir... Yaralı mı o?"

"Demek ondan açamadı telefonu." Elimin tersiyle burnumun üstüne dokunup dudaklarımı dişledim. "Dert değil," derken kendime teselli

vermeye çalıştım hemen. “Dert değil, sıkıntı yok... İsterse Ahmet olur isterse Mürsel, fark etmez demiştik.”

“Biraz fark eder, Yakut.” Geri çekildi ve ellerini ensesine sardı Reha. “Bence bu biraz fark eder... İçerisi birazdan çok daha kalabalık olacak, Tekin’in başını belaya sokmayalım, bırak da bu sefer...”

Reha’nın sözlerini tamamlamasına vakit kalmadan arabanın arka kapısı açıldı, hızla geriye dönüp kimin geldiğine baktım. Ve tam da beklediğim gibi, nefes nefese hâliyle Tekin girdi içeri. Başındaki gri kapüşonu çıkardıktan sonra sarı saçları dağınıkça dikilince, onları hızla eliyle düzelitti ve en sonunda donuk yüzü beni buldu. “Huh! Yoruldum amına koyayım, orospu çocukları birden hastaneye göç ettiler kabile gibi, aralarında neredeyse belli oluyordum!”

Koltuğun başlığına tutunup beklenti içinde gözlerimi üstünde gezdirdim. “Ece sonuç?”

Tekin birden donuk yüzüne öfkeli bir ifade oturttu. “Sağ ol, patron. İyiyim şükür, elhamdülillah.”

“Ondan zaten şüphem yoktu,” deyip başımı omzuma yatırdım. “Ne oldu, sen onu söyle, ne yaptın?”

Gözlerini kapattı ve başını yorgunlukla geri yasladı. “Sigarayı kimseyi beklemeden biraz erken bırakmaya karar verdim.”

“Bunu mu sordum ben sana?” diye sızlandım hemen.

Tekin bakışlarını araladı ve tam da benim tutunduğum başlığa tutunarak sıkış tepiş oturduğu koltukta öne eğildi, küçük sivri dişlerini göstererek güldüğünde içim erken rahatlamıştı. “Hallettim,” dedi nefeslerini düzene sokarak. “Arasalar onca kayıt içerisinde bir süre Okan Akdeniz diye birini bulamazlar, odasından çıkarması zor oldu ama o da tamam, not da bırakıldı... İstikamet...”

Reha’nın konuşmasıyla Tekin’in sözleri yarım kaldı, bedenimi öne çevirip hastanenin çıkışına baktım. Acele adımlarla ilerleyen Mürsel, defalarca araba anahtarına bastıktan sonra en sonunda kilidi açmış olacak ki buraya geldiği arabasına bindi. Yalnızdı ve telaşlıydı... tam istediğimiz gibi.

“İstikamet bu herif nereye gidiyorsa orası.” Tekin arkadan elini uzattı ve birkaç defa omzuma vurdu. “Sür, patron.”

Uzun bir yolculuğun ardından, hastaneden aceleyle ayrılan Mürsel’in varmak istediği ilk yer dostu Ahmet’in evi oldu. Düz yolda hızlı bir

manevrayla sola dönüp gelişigüzel park ettiği arabasından inerken gözlerimi bir saat içinde aydınlanacak karanlık sokağa diktim. “Acelesi var,” diye hızlanan kalbimde mırıldandım. “Reha, bir şey için acele ediyor!”

“Görebiliyorum.” Silahını çıkarıp hazır ederken elini kapı kulpuna koydu. “Tekin,” deyip işaret parmağını bir tur döndürdü. “Civarın güvenliği sende, biz peşinden gidiyoruz.”

“Anlaşılmıştır.”

Tamamen yola indiğimizde, Reha’nın arabanın üstünden fırlattığı kulaklığı havada kapıp aceleyle kulağıma geçirmeye çalıştım. Evin otomatik kapısı sarı bir uyarı ışığıyla yavaş yavaş kapanırken Reha eliyle o tarafı işaret etti. “Ses çıkarma,” derken kaşlarını uyarıyla havaya kaldırdı.

Tekin’in arka bahçeye gitmesini kısaca seyrettikten sonra telaşla Reha’ya döndüm. “Kapı kapanacak, bekleyecek miyiz böyle?”

“Güvenlik kulübesinde biri var,” diye sabırsızca fısıldadı. “Sen otomatik kapının önüne geç, ben seni kollayacağım.”

Çatık kaşlarımın altındaki kısık gözlerimi ilk önce elimde ateşlenmek için hazır bekleyen silaha, sonra Reha’nın dediği gibi otomatik kapıya çevirdim, kapanmasına çok az kalmıştı. “Geçsenel!” dedi tekrarlayan fısıltısıyla. “Sen arasında durduğunda kapanmaz o, geri açılacak, geç çabuk!”

“Öyle mi oluyor?”

Gözlerini irileştirdi ve iki parmağıyla bana orayı gösterdi. “Yakut, kapının arasına geç.”

Başka çarem olmadığından dolayı Reha’nın sözünü dinledim ve biraz büktüğüm bedenimle sessizce kapının ortasına geçtim, neredeyse kapanmak üzere olan kapı ortada duraksayıp bu sefer sesli bir uyarıyla geri çekilmeye başladı. Güvenlik kulübesi kapının üst kısmında, fazla yüksek olmayan bir tepede olduğu için güvenlik görevlisinin beni görme ihtimali yoktu. Muhtemelen ufak bir sorun olduğunu düşünüp tekrar kapatmaya niyetlendiğinde, olduğum yerde durmamı gözleriyle anlatan Reha’ya başımı sallayıp bekledim.

Dakikalar sonra aşağıyı göremeyen güvenlik görevlisi, kapının inatla kapanmamasına karşın homurdanarak kendi kapısını açtı ve dışarı çıktı. Onun aşağı yöneldiği sırada tamamen açılan kapıdan geçen Reha da sırtını duvara vermişti, silahını kaldırıp sessizce adamın gelmesini beklerken ben de görünme ihtimaline karşın içeri ilerledim.

Mürsel çoktan gideceği yere varmış olmalıydı, adımlarım sabırsızdı. Bugün gerçekten istediğim bir sonucu elde etmenin heyecanıyla

dudaklarım kıvrılacak gibi oldu, gülüşümü hızla durdurdum. Zaten benim aksime Reha'nın suratı donuktu, bana bakmasına rağmen hiç gülmedi ya da böyle bir şeye ufacık da olsa tenezzül etmedi, sadece, "Ne oluyor ya?" diye aşağı inen güvenliği bekliyordu.

Çok geçmeden, duvarın ardındaki Reha'yı fark etmeden beni gören adam elini beline atacak oldu. "Sen kimsin lan, ne işin var burada?"

Benim silahımı kullanmama hiç gerek kalmadı, duvarın ardından sıyrılan Reha atik bir tavırla adamın boynunu tutup duvara yasladığında yalnızca ufak, acı bir iniltiden başka hiçbir şey duyamadık. "Git hadi, acele et!"

"Tamam..." Elimi kulaklığıma yasladım. "Tekin, bir aksilik var mı?"

"Yok," dedi nefes nefese. "Yürü sadece, daha içeride Mürsel'i bulman lazım..." Bir süre sadece hırıltılı soluklarını işittim, çok geçmeden bir uyarıda daha bulundu: "Ön kapıdan giremezsin, arka bahçeye geç."

Ahmet Akdeniz en son gördüğümüz üzere hastanede olduğu için evde de pek kimse yoktu, ortalık beklediğimizden daha ıssızdı. Eğer tam da tahmin ettiğim şey için buraya geldiyse diye düşünmekten kalbim küt küt atıyordu. Ben bugün belki çok geç belki tam zamanında, kazanmış olacaktım. Sadece birkaç saat içinde kulağımdan silinecekti Uygur'ın suçlama dolu sözleri. Beni kendiyile karıştırmanın cezasını belki yüzüne hiç vuramayacaktım çünkü dilediğim gibi, artık karşı karşıya gelebilmemiz için dualarla yalvarmaktan ve tesadüfleri beklemekten başka çaremiz yoktu. Yine de içimi bulayan o karanlık bir nebze de olsa çekilecekti hissimden.

Tekin'in söylediği üzere aceleci adımlarla arka bahçeye geçtim. Ön kapı açamayacağım kadar ağır fakat arka bahçedeki mutfağa bakan cam kapı beni kolaylıkla içeri buyur edecek kadar hassastı. Orada ufak bir kırığa sebep olduktan sonra içeri girdiğimde, köşe bucak kaçtığım düşmanımla sessiz bir evde yapayalnız bulunmanın ürpertisi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

Sırtımı mümkün mertebe duvara vererek silahımın siperiyle adım adım ilerledim. Kafa karıştırmayacak kadar büyük olan evin ortasında iki kanatlı bir merdiven vardı, tam olarak oradan gelen homurdanma sesleri beni mıkırttı gibi oraya çekerken ardımı ve önümü kontrol ederek yukarı çıktım. Kulağıma ise Reha'nın uyarısı ilişti: "Yakut, yavaş yavaş korumalar buraya geliyor." Arada bir küfrederek nefeslendi. "Bahçedeyim, içeri girmem mümkün değil, yalnız halledersin değil mi? Yoksa içeride sıkışırız."

“Dert değil,” diye fısıldadım, buraya kadar gelebilmek de mucizeydi benim için. En nihayetinde, bana bu fırsatı sunar gibi yaşanan şeyleri de beklememiştım, bundan sonrasını da halledebilirdim. “Beni koru yeter, bundan sonra Mürsel’i halletmek zorlamaz.”

“Niye buraya döndüğünü fena hâlde merak ediyorum şu an.” Tekin’in fısıltısından sonra dudaklarım çaresiz bir tebessümle kıvrıldı, bu gecenin sonunda gün sabaha varırken bir şeylerin az da olsa beni gülümseteceğini düşünmezdim. “Ben tahmin edebiliyorum,” dedim ince mırıltımla. Az önce aşağıdan duyduğum homurtuyu duyabilmek için koridordaki kapılara kulağımı yaslariken sırtımı biraz daha duvara yasladım.

Reha da aynı şeyi düşünmüş olacak ki ben daha dile getiremeden konuştu: “Çelik sığınakla ilgili olmalı, seneler önce...” Sözleri arasında birden yutkundu. “Ada kaçırıldığında da çelik sığınak olduğu yerde kızı kaçıran adam ölmüştü zaten, o sığınak için bu kadar endişeleniyorlar.”

Başımı kendi kendime aşağı yukarı salladım. “Okan’ın vurulması Tufan’ın ölmesiyle benzediği için bu kadar endişelendi, bir de nasıl oldu bilemem ama...” Ben de fısıltım arasında nefeslendim. “Ahmet’in vurulması da pavyon yangınını hatırlatmış olmalı, o zaman da dikkatleri başka yöne çekip alelacele yapılan otopsiden sonra hastaneden kaçmışlardı.”

“Bitiyor mu diyorsun, beş yıl öncenin davası?”

Titrek dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, o zaman insanların inanmakta zorluk çektiği şekilde haklı çıkıyordu Uygur. Onun dediği gibi, belki de az sonra Tufan’ın cesedinde bizim hâlâ ne olduğunu bilmediğimiz bir şeyi sakladıkları gerçeğiyle karşılaşacaktım. “Bitiyor,” dedim en son kulağımı yasladığım kapının ardındaki gürültüyü bir süre dinleyip. “Bu gece herkes kendi kazdığı kuyuya düşecek.”

Kulpu indirdim ve kapıyı hızla aralayıp ayağımın ucuyla ittim. Silahımı yukarı kaldırdığımda gözlerim yerde oturmuş hâlde duran Mürsel’e değdi. Meraklı bakışları arkaya döndüğünde beni görmekle bozguna uğramıştı.

Saatın yediye varmasıyla beraber doğan güneş, arkadan vurduğu için yüzü karanlıkta kaldı Mürsel’in. Yine de ilk başta bozguna uğrayan fakat sonradan rahatlayan ifadesini görmek zor olmadı, bir açıktaki parkenin altından çıkardığı ufak çelik kasaya baktı, bir de bana.

Şifresini çoktan girdiği için kasanın kapağı aralıktı, içinde parlayan şeye kısaca göz gezdirdim; camdan bir kutu, kutunun içinde de rengi hiç solmamış bir parmak.

Sanki izini bir yere dokundurmak için hazırda beklermiş gibi, taşımaya verişli boyutta kesik bir parmak.

Mürsel, dizleri üstündeki oturuşunu bozdu ve omuzlarını düşürdü. “Yakut Özkurt,” dedi ağır sesiyle, eski soyadımı kullanmasıyla ürperdiğimi hissettim. Bunu bilmesi yanlış değildi ama kullanması epey yanlıştı. “Beni gafil avladın, kızım.”

“Biraz geç kaldım ama evet, avladım,” derken kapıyı örtmeden o taraflara ilerledim. “...değil mi?” Sırtımı tekrar duvara döndüğümde biraz daha hatırlamış sayılırdım, ne eski bir soyadı ne de hatıraları hiçbir zaman imden silinmeyecek bir adam. Bu gece her şey bir kenardaydı, aklımda yalnızca beş yıl gecikmiş bir davanın bitiş anı ve çalan zafer çanları vardı. “Merhaba Mürsel, aradığınızı bulabildin mi?” Yanına yaklaştım, ayak cumla eline dokunduğumda itiraz etmeden kasayı bıraktı ve açık hâlde kapıya düşmesine izin verdi. “Yoksa bunu benim için mi hazırlıyordun?”

Bakışları bir süre parkede takılı kaldı, birden hareketlenecek diye bekledim. “Her şey senin oyunun muydu?” dedi bazı şeylerin geçirdiğine vararak, o kadar zeki bir adam değildi. Ya korkaklığından ya da ısrardan, bir noktada herkes gibi kaybetmek zorunda kalmıştı.

Nefeslendim. “Hayır. Her şey senin oyunundu. Nasıl biliyorsunuz yasum insanların cesetlerini çanta gibi kullanmayı. Okan’ın kaçırıldığından duyunca hiç şüphe bile etmedin.”

Alt dudağı üst dudağına göre daha kalındı, bu yüzden gülünce geriye doğru bir dudağı kalır gibi oldu. Böyle daha garip görünüyordu işte.

“Çünkü siz böylesiniz,” diye mırıldandım. *“Bütün sırlarınız içinizde.”*

“İyi tanımışsın bizi.” Başını gururla aşağı yukarı salladı. “Baudelaire’i severiz.” Ve sonra bakışları bana doğru kalktı, şiş göz altları doğuştan zelliği idi ve gözleri o torbaların arasında küçücük görünüyordu. “Sen de sever misin, Yakut Özkurt?”

“Bana o şekilde seslenme.”

Kulaklığıma başka birinin uyarısı karıştı, Reha’ydı konuşan. “Yakut, tanışma boşuna, seni zaten sinir etmeye çalıştığının farkında değil misin?”

“Baudelaire’in anlatımına bayılırım. Gerçekliği derin anlamlarla ifade etmek gerektiğini söylese de onun üstü kapalı sözleri de en az bir gerçek kadar çarpıcı gelir bana.” Bir süre uzun camdan dışarıdaki güneşi seyretti, kızılık derin bir turuncudan gitgide şeffaf bir ışığa dönüşüyordu ve en sonunda Mürsel’in bakışları yine beni buldu. “İnsan ve Deniz şiiri’nin galiba sadece iki mısrasına hâkimsin, Yakut Özkurt.”

“Sana...” derken silahımı yüzüne doğru salladım, sesim son derece net ve kararlıydı. “...bana o şekilde seslenmemeni söyledim, Mürsel.”

Reha bir daha kızgınlıkla beni uyardı: “*Yakut, ona takılmanın sırası değil!*”

Kendimi dizginlemek için nefeslendim. “Edebiyat konuşmaya gel-medim ben buraya!”

“Ama dur, belki de bugün dostumu yanlışlıkla vurmamın sana olan yararını konuşmalıyız, Yakut.” Ellerini bacaklarına koyup iri bedenini dikleştirdi, ona uzattığım silahtan da hiç çekinmiyordu. “Belki de Ahmet’i vurmam benim yararına oldu, bilemeyiz. Umarım bir an önce iyileşir.” Başını hüznle yana eğdi. “Ama şimdi bakıyorum da kader, insanlardan nasıl da daha çok şey biliyor öyle?” Eğdiği başını tekrar tuhaf bir rahatlıkla kaldırdı, küçük gözlerini kısarak biraz daha gizledi. “Bu gece, yüzünü bile gösteremeyen bir şerefsiz yanlışlıkla dostumu vurmama sebep olmasaydı, belki de çoktan bitmiş olurduk.”

Yüzünü bile gösteremeyen... Uygur’dan bahsediyordu, demek o sebep olmuştu Ahmet’in vurulmasına. Yine de bu, umursayacağım bir an olmadığı için başımı iki yana salladım. “Senin kehanetlerinin zamanı değil, ellerini ensene koy ve yavaşça ayaklan.”

“Bir dakika.”

Kaşlarımı uyarıyla havaya kaldırdım. “Sana söylediğimi yap, Mürsel, derhâl.”

“Baudelaire, *İnsan ve Deniz* şiirinin başında ne söyler, biliyor musun? Belki sonuna odaklanmaktan başını kaçırmışsındır, sana hatırlatmak istiyorum.”

“Ellerini ensene koy ve yavaşça ayaklan!”

Beni umursamadı, gözlerini kapatıp hayatımızı gereğinden fazla işgal eden şiirin bir başka mısrasını okumaya başladı pervasızca: “*Sen, hür adam, seveceksin denizi her zaman...*” Bir süre bekledi. “*Deniz aynandır senin, kendini seyredersin,*” dediğinde gözlerimin önünden her şey bir film şeridi gibi aktı geçti. Uygur’ı ve duygularını kabul ettiğim an, onu bir hain olarak kabullendiğim ve ondan ayrıldığım an... Onu gereğinden çok kabullenip bir de öyle sevmeye devam ettiğim an. Mürsel’in mırıldandığı şiiri yaşayarak kendimi seyrettim. Üstelik bu sırada gözlerim de açıktı.

Mürsel’in gitgide kıvrılan dudaklarından sızan gülüşü rahatsız ediciydi. “Sus dedim sana, ellerini ensende birleştir. Suç işlemek maksadıyla

örgüt kurma suçundan tutuklanacak ve yargılanacaksın, Mürsel İzgi. Lü-zumsuz şiirler sana zaman kazandırmayacak. Boşuna uğraşma.”

Ama o, şiirini okumaya devam etti: *“Bakarken, akıp giden dalgaların ardından; sen de o kadar acı bir girdaba benzersin.”*

Kulaklarım uğulduyordu. Kendi sesimi duymakta zorlanırken, “Bu seni engellemeyecek, sana dediğimi yap!” diye haykırdım.

Ve saniyeler sonra Mürsel gözlerini açtı, yükselen başını normal hâle getirdiğinde gülüşündeki şeytani hisle bir kapana sıkıştığımı hissettim. Bir şeyler yapıyordu, bir sebepten rahattı ve asıl ben rahat olmam gerekirken kendimi diken üstünde görüyordum.

“Gelen var mı ardından?” Başını kapı tarafına çevirdi ama dönüp de bakmadım, silahımı sıkı sıkıya tutmaya devam ettim. “Senin düşüneceğin şey değil bu, bana canını yakacak kararlar aldırmadan önce sözlerimi yerine getirsen iyi olacak! Diz çök, ellerini ensende birleştir, Mürsel!”

Kapıya bakmaktan vazgeçip bana döndü, başıyla kulağımı işaret etti. “Kulaklık takılı mı? Dinliyorlar mı seni?”

Ona bir adım yaklaştım. “Sana dediğimi yap, hemen!”

Bu sefer Tekin uyarmaya çalıştı beni: *“Yakut, sakın ol. Bak seni sinirlendirmeye çalışıyor olabilir. Oyununa gelme, birazdan içeri geleceğiz, o zamana kadar sakın kalman lazım.”*

Ancak Mürsel’in soruları bitecek gibi değildi, umursamazlığından tek bir ödün vermeden yere düşmüş kasaya ve içindeki yalnız parmağa baktı. “Evimi didik didik ettiniz mi şu kasa için? Yoksa yalnız mı geldin?”

“Mürsel... Bu oyunların vakti geçti artık, son noktadasın.”

Beni dinlemeyip elini cebine attı, oradan telefonunu çıkardığında yine tetikte kalarak sessizce onu bekledim. Bir şeyler yaptı ve saniyelerin ardından, ekranı yavaşça bana çevirdi. “Eğer sesimizi duyuyorlarsa...” derken seyrek kaşlarından birisini havaya kaldırdı. “...bence üstünde ne varsa atsan iyi olur, Yakut...” Gülüşünü daha da artırdı. “...Özkurt.”

Eski soyadımı bir daha kullanmasıyla titredim ve bu beni ürkütecek şeylerin arasında tek değildi. Videoda apaçık ben vardım... O da vardı, haftalar önce bana Uygur’ı öldürme teklifiyle gelen adam... *Benim de hiç tanımadığım hâlde, sadece öfke ve hasretle teklifini kabul ettiğim adam.*

Videonun sesi kapalıydı, aynı sessizlikte her şeyi inkâr ettim. Bu, tam da Reha ve Tekin’in uyardığı gibi bir oyundu işte. “Bir şey ifade etmez bu,” diye gayriihtiyari titreyen sesimle ona engel olmaya çalıştım.

Mürsel sertçe burnunu çekti, her bir hareketinin altında yoğun bir tehdit vardı. “Kulaklığını ve silahını bir kenara bırakacak mısın yoksa ben hikâyemizi herkese anlatayım mı, Yakut Özkurt?”

Birden kulağıma acele bir ses ilişti, konuşan bu sefer Reha’ydı: “*Hayır tabii ki,*” dedi son derece sert bir tonda, bunu kabul etmem zaten başlı başına bir aptallık olurdu. “*Sakın yapmıyorsun öyle bir şey, Yakut! Besbelli adam oynuyor seninle, sakın oyununa gelme, sakın bak sakın!*”

Mürsel’e, beklediği şekilde inanmadığımı anlatabilmek için dudaklarımı çaresizce iki yana kıvrıdım. “Hâlâ hiçbir şey ifade etmez bu, Mürsel... Emin ol...”

Elmacık kemiklerini belli edercesine tebessüm edip kapalı dudaklarının altından incecik bir fısıltıyla konuştu sözlerimi yarıda bırakarak: “Bu videodaki adam...” derken şiş göz altlarının sıkıştırdığı gözlerini irice açtı. “...içine bakmak istediğiniz çelik sığınaktaki bir dosyada var.”

Sanırım kulaklığa ilişmemişti, bu yüzden ne Tekin’den ne de Reha’dan bir uyarı aldım, yalnızca kendim itiraz ettim: “Sana inanmadığımı biliyorsun.”

“2015, 3 Kasım... Bilim şenliğine giden uçağın aniden yere çakıldığı zamanı hatırlıyor musun?” Hatırladığım için birden yorgunca yutkundum, şans eseri kimse hayatını kaybetmemiş fakat pek çok mühendis yaralı ayrılmıştı kazadan. Mürsel hatırlatmalarına yine sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla devam etti: “İşte, o zaman uçağı sabotaj düzenleyen adam bu. Sizin devletinizden yedi can çalan adam bu. Onu ben sakladım. Korudum hepinizden.” Sonrasında sesini yükseltti: “Şimdi bırakacak mısın silahını ve kulaklığını yoksa ben gerçekten de hikâyemizi herkese duyurayım mı, Yakut Özkurt?”

Sessizliğim biraz uzun sürdü, bu soru kulaklığımın ardındaki kişileri endişelendirecek kadar yanıtsız kaldı. Elimin arasında titreyen silahı indirdiğim an kendimi koşulsuz şartsız ona teslim etmiş olacaktım, baktığım kadarıyla onda kendini savunabilecek bir suç aleti göremiyordum fakat her ne olursa olsun, kendi can güvenliğimden de vazgeçemezdim.

Hem, bu bir şey değiştirir miydi?

Pekâlâ, videodaki adamla konuşarak yanlış bir şey yapmıştım, onun bir suç faili olup olmaması benim yanlışımı zaten değiştirmezdi ama en nihayetinde Uygur gibi birisini bitirmek adına iş birliği yaptığım bahanesine sığınarak da kendimi temize çekebilirdim. Aklanmanın pek çok yolu vardı. Ama yine yalan söylemiş olmam demekti bu. Belçin... Konuşma dediği halde konuştuğumu öğrenir diye tereddütte kaldım o an.

Suskunluğumu fark eden Reha hızla uyarıya geçti: *“Ne konuşuyorsunuz, bilmiyorum ama o siktiğimin pezevengi seni çok pis oyuna getiriyor, Yakut. Sana yüz defa inanmaman gerektiğini söylemeyeceğim, sakın bırakma silahını!”*

“Daha bilmediğin ne var, biliyor musun?”

Yutkundum, gözlerim videoda sessizce kıpırdanan dudaklarıma değdi. Bir an sesi açılrsa sanki tüm dünyada yankılanacakmış gibi tereddüteydi itibarım. “Bana masal anlatma...”

“Silahını indir, kulaklığını at yoksa emin ol, canın çok yanacak, Yakut Özkurt.”

“Bana o şekilde seslenme dedim sana!”

Diretti: “Silahını kenara bırak.”

Tekin bir kez daha uyarmak istedi: *“Sikeyim ya, ordu gibi geliyorlar. Yakut bekle, o zamana kadar bırakma silahını sakın!”*

Mürsel dişlerini göstererek sesini bir kez daha kısıtı, yine kimse duymasın diye fısıldamaya çalışmıştı: “O zaman öldürmeyi kabul ettiğin adam...” derken sözleri arasında daha da ürpermem için duraksadı birkaç saniye. “...aslında hiçbir zaman olduğunu sandığın kişi değildi, Yakut Özkurt. Hain değildi. İhanet etmedi.”

Kalbim çaresizce teklediğinde, geriye doğru sersem bir adım attım. Yüzüm öfke ve hüznün arasında bir duyguyla kasıldı. “Kes sesini!”

Ama yine beni dinlemedi. “Ve sen silahını bırakmayarak bunu bütün istihbaratçı dostların öğrensın mi istiyorsun?”

“Yok öyle bir şey,” diye umutsuzca mırıldandım, söylediği şey apaçık Uygur’ın bir hain olmayışına, doğrudan masum oluşuna çıkıyordu. Ben bu söylediğinden başka hiçbir şey anlayamazdım. Ancak bunu kabul etmek demek, kendi ellerimle adalete teslim ettiğim adama yüklediğim haksız bir suça tekabül ederdi aynı zamanda; boşa geçmiş iki yıla, onun karşısında benim düştüğüm suçlu bir duruma, derin bir pişmanlığa, haksızlığa ve çok da haklı bir düşmanlığa... “Sen var ya öyle bir şeytansın ki kurtulmak için yazıp çizmeyeceğin hiçbir yalan yok, şerefsiz herif!”

Odada yalnız kaldığımız andan beri Mürsel ilk kez yüksek sesli bir kahkaha attı, gür sesinde titreyen gülüşü kalbime dokunduğunda dudaklarım aralık kalmıştı. İçim öyle acıyordu ki bir an hangi seçeneği tercih edeceğimi bilemedim, hangisi güzel olurdu ki?

Uygur’ın gerçekten bir masum oluşu ve benim tehdit altında kalışımı yoksa Uygur’ın hâlâ içimi acıtan bir hain kalmaya devam etmesiyle beraber üstümden kalkan tehdit mi?

“Açıyorum o zaman videonun sesini.”

“Kes sesini, orospu çocuğu!” diye avazım çıktığıınca haykırdım. Bu, dilimden dökülen nadir küfürlerden biriydi. Zaten çoğunlukla huysuz ve ters biriydim ama kolay kolay da küfretmezdim, şimdiyse neyi seçeceğimi bilemeyerek avuçlarım arasında titreyen silahı seyrettim. “Kes sesini...”

“İnan çok pişman olacaksın.”

Başımı hızla iki yana salladım. “Yok öyle bir şey.”

“Ama şanslısın ki...” Sözlerinin sonunu yine bir fısıltıyla dile getirdi: “...senin kocan hiçbir zaman istihbarata ihanet etmedi, silahını ve kulaklığını atmazsan hain sen olacaksın, orası ayrı.”

Yine derin bir sükûnete daldım, sanki silahımı ve kulaklığımı onu dinleyerek bırakacak kadar kararsızdım... Bu, kulaklığımın ardındakilere aksetmiş olacak ki Reha hızla uyardı: “*Yapmıyorsun öyle bir şey.*”

Tek bir ses veremedim, bu Reha ve Tekin’i endişelendirmiş olacak ki art arda konuşmaya başladılar: “*Yakut... Yakut, bırakmıyorsun değil mi? Yakut, ses ver ses!*”

Bir süre bekleyebilirdim, bir süre Mürsel’in ona inandığımı düşünmesine izin verebilir ve hem kendime hem de Rehalara vakit kazandırabilirdim çünkü mümkün değildi, böyle bir şeyi ancak beni böyle kritik bir anda düşürmek için uyurabilirdi. Fakat hâlâ karşı tarafı telaşa sürükleyen sessizliğim bir süre sonra uyarıların el değiştirmesine sebep oldu, kulaklığımda cızırdayan bir sestten sonra gecenin sonuna doğru kulağımdan silinsin diye uğraştığım adamın sesini duydum.

O konuştu, beni teselli etme düşüncesiyle daha da düşüreceğinden habersiz, Uygur konuştu: “*Sakın yapmıyorsun bunu, duydun mu beni, Yakut? Buradayım, dışarıdayım. Bak, görevimin başındayım, asla yapmıyorsun böyle bir şey, bırakma silahını!*”

Bilemezdi... O yıllar boyu beklediğim masumiyetinin beni bugün büyük bir suça iteceğini bilemezdi. Nereden bilsin, saldırgan hâllerini seyretmenin kendisini epey güldürdüğü kadının, içinde doğan öfkeyle hem kendisini hem de sevdiği adamı yakabilecek kadar çıldırdığını?

Ses edemedim, beni gecelerce ağlatan o haberi aldığım an boynuna koşa koşa atlayıp defalarca özür dilemem gerekirken artık özür bile dilemeyecek kadar derin bir utanç çukurunun içinde olduğumdan dolayı, tek bir ses edemedim.

Silah az önceye nazaran daha çok titredi ellerim arasında ve Uygur artan endişesiyle bir daha konuşmaya niyetlendi: “*Yakut, sakın yapma*

bunu. Ben dinlemeyeceğin birisi değilim, hâlâ tertemizim, bak tam da istediğin gibiyim!”

Ama istediklerim bu sefer kurtulmama yetmiyordu Uygur, neden ... Neden korktuğum kişiye dönüşmüştüm birden?

“İnanmıyor musun bana?” Bağırışından hemen sonra, hırıltılı nefesleri bir süre kulağıma vurdu. *“Bekle! Bekle bak Reha söylesin, ona inancaksın,”* dedi çaresizce. *“Reha, anlat Yakut’a. Hain olmadığımı, masum olduğumu söyle!”*

“Evet öyle, dinle onu. Sakın silahını bırakma, o da dışarıda seni bekliyor!”

“Duydun mu?” Uygur’ın beklenti içinde dile getirdiği sorudan sonra önümde sessizce oynayan video kafama daha sert darbelerle vurmaya başladı çünkü ben artık bahanelerin ardına gizleneceğim kadar suçlu bir adamı öldürmek için değil, apaçık ki bir istihbarat mensubunu öldürmek için asla konuşmamam gereken birisiyle nafile bir anlaşmaya tutuşmuştum. *“Yakut,”* diye ismimi bir daha yalvararak söylediğinde, eskiden olsa kendimi yaslayıp sığınacağım göğsünde kendime yakışır bir yer göremedim.

O kötü olduğu için değil, ben kötü olduğum için.

Neresinden tutsan, bir şekilde boşta kalırdı halim. Açıklasam bile muhakkak ki bu sefer aptallığımdan dile düşerdim. İnsanlara söylesem onun aslında masum olduğunu bilmediğimi, bana inanırlar mıydı ki?

Kulaklığımı çıkardım, silahımı sessiz bir kabullenişle kenara koydum. Kulağıma sıkışıp kalan son ses Uygur’a ait çaresiz bir yalvarıştı ki, o da aklımdan gitgide kalbime indi.

Öncesinde kalbimize düşen acının zamanla aklımızda bir silaha dönüşeceğini söylediğinde Uygur, bana bu intikam şansını kendi elleriyle verdiği için ona çok kızmıştım. Şimdi öfkemi çıkarabileceğim tek bir kişi yoktu çevremde.

Ben ne yaptıysam kendime yaptım.

Mürsel kabullenişimi gördükten sonra hiç beklemeden videonun sesini açtı ve eliyle arkadaki çelik kasayı tutup havaya kaldırdı. *“İşte bu parmak iziyle gireceğin o çelik sığınacağın içinde, senin anlaşmaya vardığın bir suçludan tut...”* Gitgide kararan suratını bana dikip yutkundu. *“...aslında hiçbir zaman hain olmamış istihbaratçı kocan Uygur Özkurt’a iftira atan asıl hainin kim olduğuna kadar her şey var.”*

Başım omzuma doğru düştüğünde, kaşlarım öfkeyle değil, hüznle çatılmıştı. Sessizliğimi fırsat bilip Mürsel konuşmaya devam etti; hakkı

vardı, o da beni gafil avlamıştı. Bir intikam nasıl alınır, iyi biliyordu... Ben o adamı Uygur benden intikam almak için yolladı sanıp körü körüne dinlerken. Aslında bir insan nasıl derin bir bataklığa batarmış, onu anlatıyormuşum kendime.

“Bu adamla anlaşmak için elinden telefonunu aldın. Evine koydun. Şimdi orada, değil mi? Hâlâ bekliyor yerinde?”

“Hayır...” *Aslında, o telefonun nerede olduğunu bile bilmiyorum.*

“Evet.” Başını kendinden emin şekilde aşağı yukarı salladı. “Seni öldürmek için döndüğümü söylediklerinde, *bu yalanı kim ortaya attı* diye düşündüm çünkü bu çok kolay olurdu... Kimin canı yanmış ki ölmekle?”

Keşke öldürseydin.

Mürsel de ağlamaklı hâlde alt dudaklarını titretti, onu üzecek bir şey hatırlamış olmalıydı. “Benim oğlumun canına kıydılar,” dediğinde, Şehlevent’i hatırladığını anladım. “Yine de sizi öldürmekle kolayla kaçmadım ben. Belki kabul edersin belki etmezsin diye düşünüp bu riski göze aldım... Şaşırtmadın, biliyor musun? Hiç... Hiç şaşırtmadın. Senin gibi sevdiği insanları tek seferde harcayacak bir kadından da ancak bu beklenirdi zaten.” Gözleri düşmanca bir tavırla kısıldı. “Bunu istiyordun, değil mi?” Elindeki minik çelik kutuyu bana fırlattı, kesik parmak beş yıl bir gecikmeyle önüme düştü. “Al ama kazandın sanma sakın. Artık avuçlarımın arasındasın. Korksan iyi olur, Yakut Özkurt... Çünkü bu saatten sonra kim kimi kirletiyor, öğrenmek epey zor olacak.”

Ellerim iki yanımda, güçsüz birer yumruk hâline geldi. Sıcak gözyaşları ardı ardına yuvarlanırken yanaklarımdan, karşımda hâlime acıyacak kimse yoktu. *Artık bunu ben de yapamam. Yorgun kalbime teselli veremem. Çünkü ben buyum, bu kadarım. İnsanların bilemediği kadarım.*

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

A slında bu yazıyı aklımda defâlarca planlamış olsam da yine ne yazacağımı bilemediğim için öncelikle beni tanıyan ve bu kitaba dokunuşlarını katarı herkese kocaman bir teşekkür ederek başlamak istiyorum. Sarraf'ı daha iyi hâle getirme maksadıyla ya da sadece okuyarak, beğenerek ya da beğenmeyerek, yorumlarla ya da sessizce, gerçekten var olarak ya da sadece ruhuyla yanımda bulunan herkese çok ama çok teşekkür ederim. Sarraf'a ilk başladığımda, Bandırma'daki evinde odasından hiç çıkmayan, güçsüz, korkak ve başarısız biriydim. Onca yorgunluğunun arasında belki bana biraz heyecan verir, beni eğlendirir diye başlamıştım Sarraf'ı yazmaya. Zamanın hızlı hızlı geçmesine o kadar çok ihtiyacım vardı ki aklıma gelen her şeyi hiç düşünmeden sayfalara aktarıyor, birilerinin bu kitabı gerçekten beğenebileceğini bile düşünmeden öylesine anlatıyordum olanları. Sonrasında işlerin değiştiğini, okuyanların beğendiğini fark edince en azından yapmayı hep en çok sevdiğim işime, yazarlığıma sadık kalmalıyım diye düşünerek bir daha yazmak istedim. Fakat bu sefer yolculuğuma yön veren yeni bir duygu vardı; o da güçsüz, başarısız ve hatalı karakterlerin bu kadar yadırganmasından ötürü hissettiğim inat... Yakut artık herkese inat daha yorgun, daha güçsüz ve daha hatalarla dolu olmalıydı. Onun hiç sevilmeyeceğini, daha doğrusu fark edilmeyeceğini ve sonsuza dek yalnız kalacağını düşünsem de içimden geldiği gibi yazmaya devam ettim. İşte benim ilk dönüm noktam burada başlıyor ve en içten teşekkürümü size, yani okurlarıma etmek istiyorum. Kendini mahveden, kusurlarla dolu ama bunu fark edemeyecek kadar körleşmiş, geçmişe saplantılı, en umut ettiği anda başarısızlığıyla yüzleşmek zorunda kalan bir karakteri, Yakut'u bu kadar yürekten sahiplendiğiniz için çok teşekkür ederim. Bir kitabı ve karakteri baştan sona, tüm

zorluğuyla yazarı ortaya koyuyor olsa da o kitaba ve karaktere anlamını kazandıran aslında okurdur. Yakut'a önce saf sevginizi, sonra da hayatta aradığı anlamı verdiğiniz için sizlere çok minnettarım. İyi ki varsınız ve umarım hep olmaya devam edersiniz. Çünkü ben her birinize ulaşmak için hep burada olacağım.

Daha sonrasında hiç beklemediğim anda beni bünyelerine davet eden, Sarraf için, yazarlık yolculuğum için bana yeni bir fırsat sunan ve Sarraf'ın en güzel hâline ulaşması adına her şeyi yapan Artemis Milenyum ailesine apayrı teşekkür ederim. Sayelerinde gerçekten yaşayacağımı hiç düşünmediğim çok güzel bir hayalin içindeyim.

Sarraf'ı yazarken güç bir dönemden geçtiğim için çok ağladığım, hırçınlaştığım, hayatı etrafımdakilere zorlaştırdığım anlar oldu. Bu süreçte her koşulda yanımda olan anneme; benimle gururlanan ve bana her konuda destek olan babama; *Cebecioğlu Ailesi Elit Üyeler* grubuna beni almasa da şimdilerde yazar kardeşinin ilk kitabını okumak için ilgiyle bekleyen abime çok teşekkür ederim. İyi ki ailem sizsiniz.

Benim hiçbir zaman bir kız kardeşim ya da ablam olmadı ama bunları bana hissettiren kişiler tanıdım. İlk olarak, beni her zaman en iyi yönleriyle etkileyen canım arkadaşım Buse Özyer'e çok teşekkür ederim. Onun sayesinde kitap okuma alışkanlığı kazanmış, onun sayesinde erken uyanmayı öğrenmiş ve hayatımı düzene koymuş olabilirim. O aramızda başlayan küslüğü bile kitaplarımı okuyup yorumlarını bana ileterek bitirecek kadar kitap kurdu ve sevgi dolu biri. Yazarlığım konusunda bana benden daha çok inandığı için ona çok teşekkür ederim. Bursa'da, üniversitede başlayan arkadaşlığımız şimdilerde Şanlıurfa'da iki öğretmen olarak devam ediyor ve bu, benim hayatım boyunca anlatacağım bir kız kardeşlik hatırası olacak. İyi ki varsın. Bana her zaman kuzenden öte davranan, canım ablam, Emine Betül Karib... Korktuğum her an yanımda olan, beni herkese karşı savunan, ben göremediğimde bana doğruyu ve yanlış gösteren bir rehbersin. Birçok şeyin altından sana danışarak ya da senin hep yanımda olacağını bilerek kalkıyorum. Sarraf'ın kitaplaşma sürecinde yine hep yanımda olarak bana çok güzel ablalık yaptın. Sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Ve de Sarraf'ın adli tıpla ilgili kısımlarında sorularımı yanıtlayıp içimi rahatlatan sevgili kuzenim Dr. Gülşen Büşra Demir, onca yoğunluğun ve yorgunluğun arasında bana vakit

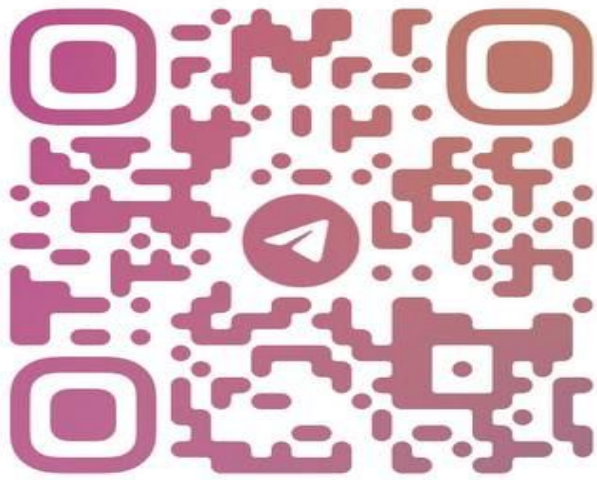
ayırdığın için çok teşekkür ederim. Sen olmasan bu kitaba son noktayı koyamazdım. İyi ki varsın.

Teşekkürümü bitirirken son sözlerimi de karanlık bir duvarı seyredip hayatının o noktada bittiğine inanan kendime söylemek istiyorum. Hiçbir şey korktuğun gibi olmadı. Her şey bitti sanıp da derin bir hüzne boğulurken aslında çok yeni başlıyormuşsun. Hiç üzülme. Şu anda memleketinden çok uzakta, bambaşka bir şehirde en güzel hayallerini yaşıyorsun. Ve hatta daha güzellerinin seni bulacağına inanıyorsun.

*Tuğba Nur Cebecioğlu
2026, Siverek*

@ayisigikitaap

@AYISIGIKITAP